Mùi hương của người
tác giả
NA KHÀ
LÔ LÔ
author
WOKEQUNI

Mục lục

Chương 1: Học Sinh Chuyển Trường.
Chương 2: Mặt Trời Của Tôi Dần Hé.
Chương 3: Không Bị Cô Lập Mới Lạ.
Chương 4: Tôi Từng Gặp Cậu.
Chương 5: Ngay Cả Trời Đất Cũng Nợ Hắn.
Chương 6: Tôi Nghi Ngờ Cậu Ta Muốn Ám Sát Cậu.
Chương 7: Liên Quan Gì Đến Tôi?
Chương 8: Như Một Cái Ôm.
Chương 9: Rồng Kẹt Ao Cạn.
Chương 10: Giết Người Rồi Cô Độc Lên Lương Sơn
Chương 11: Mặt Trời Đâu Phải Chỉ Mọc Vì Một Người.
Chương 12: Đừng Đánh Nữa, Đừng Đánh Nữa!
Chương 13: Lại Gần Thế Này Thật Ghê Tởm.
Chương 14: Cậu Chỉ Tôi Đi
Chương 15: Tan Học Đi Chung Không?
Chương 16: Nhưng Tôi Mãi Chẳng Quên Được Cậu
Chương 17: Tranh Sủng
Chương 18: Diễn Kịch Trên Sân Khấu
Chương 19: Trần Tích Nắm Lấy Tay Cậu
Chương 20: Cậu Đâu Có Thích Tôi
Chương 21: Một Trong Số Đó
Chương 22: Hình Như Cậu Ta Đang Ghen
Chương 23: Thiêu Thân Lao Vào Lửa
Chương 24: Cậu Thấp Xuống Chút Đi, Tôi Hôn Không Tới
Chương 25: Hôn Sâu
Chương 26: Đồng Tính
Chương 27: Dấu Vết Của Nụ Hôn
Chương 28: Cậu Là Nô Lệ Của Tôi
Chương 29: Xin Chút Lợi Lộc.
Chương 30: Cậu Có Nhớ Tôi Không?
Chương 31: Đừng Mập Mờ Như Thế.
Chương 32: Nếu Tôi Thích Cậu
Chương 33: Tổ Tông Của Tôi
Chương 34: Đúng Là K.Ích Th.Ích Thật
Chương 35: Tâm Loạn
Chương 36: Tâm Đầu Ý Hợp
Chương 37: Hôn 20 Giây
Chương 38: Tôi Muốn Yêu Đương
Chương 39: Quan Tuyết Tức, Đừng Chọc Tức Tôi.
Chương 40: Trần Tích Là Một Sự Tồn Tại Đặc Biệt
Chương 41: Tỏ Tình
Chương 42: Tôi Muốn Hôn Cậu
Chương 43: Che Mắt Hôn Nhau

Chương 44: Nụ Hoa E Ấp
Chương 45: Bạn Trai
Chương 46: Hôn Đàng Hoàng
Chương 47: Trân Trọng
Chương 48: Đáp Ứng Một Điều Ước
Chương 49: Thích Cậu Đến Chết
Chương 50: Tham Lam Vô Độ
Chương 51: Uất Ức
Chương 52: Tôi Ghét Cậu
Chương 53: Cậu Còn Cần Tôi Không?
Chương 54: Đừng Rời Xa Tôi
Chương 55: Quan Tuyết Tức, Tôi Hết Thuốc Chữa Rồi
Chương 56: Cậu Ngoài Ánh Sáng, Tôi Trong Bóng Tối
Chương 57: Muốn Ngủ Cùng Cậu
Chương 58: Cậu Ấy Muốn Được Yêu
Chương 59: Lâu Rồi Chưa Hôn Cậu
Chương 60: Cậu Tối Nay Sao Mà Biết Nũng Nịu Thế Nhỉ
Chương 61: Tương Lai
Chương 62: Đã Vỡ Thì Cứ Để Vỡ Luôn
Chương 63: Nguyên Nhân Và Kết Quả
Chương 64: Từ Nay Cắt Đứt Mọi Ràng Buộc, Sống Tự Do Mãi Mãi
Chương 65: Chỉ Cần Tôi Còn Sống, Sẽ Không Bao Giờ Rời Xa Cậu
Chương 66: Chỗ Dựa Tinh Thần
Chương 67: Điểm Yếu
Chương 68: Lặng Lẽ Hôn Hắn
Chương 69: Mặt Trời Của Hắn Lại Một Lần Nữa Chiếu Sáng Cuộc Đời Hắn
Chương 70: Bốc Đồng
Chương 71: Đắm Say
Chương 72: Hướng Đến Tương Lai
Chương 73: Ngoại Truyện 1: Tốt Nghiệp.
Chương 74: Ngoại Truyện 2: Đuổi Theo Ánh Sáng.
Chương 75: Ngoại Truyện 3: Cách Gọi Đúng Của Chồng.

Chương 1: Học Sinh Chuyển Trường.

DTV-EBOOK

Đầu tháng Chín, khu Minh Châu, quận Kiến Đô, thành phố Phong Đức.

Những ngày gần đây, do ảnh hưởng của cơn bão, toàn thành phố mưa không ngớt. Dự báo thời tiết tối qua nói rằng cơn mưa này có thể còn kéo dài vài ngày. Thế nhưng, bất ngờ thay, bão đột nhiên chuyển hướng trong đêm, không đổ bộ vào Phong Đức nữa. Sáng nay, trời quang đãng trở lại một cách kỳ diệu.

Sáu giờ bốn mươi lăm phút, Quan Tuyết Tức bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa.

"Quan Tuyết Tức, đã bảy giờ rồi!"

Bên ngoài, giọng mẹ cậu - Hà Vận, vọng vào: "Mẹ có việc gấp phải ra ngoài, sữa mẹ đã hâm nóng, bữa sáng ở trong bếp. Con ăn nhanh rồi đi học, không thì trễ mất! Nghe rõ chưa?"

"Con nghe rồi."

Quan Tuyết Tức kéo chăn ra, uể oải đáp.

Hà Vận vội vã rời đi, tiếng bước chân dần xa. Nhưng chưa ra khỏi cửa, bà chợt nhớ ra điều gì đó, liền quay lại.

Bà đẩy cửa phòng Quan Tuyết Tức, nhìn thấy cậu vừa chui khỏi chăn, tóc tai rối bù, ngáp dài. Bà nghiêm giọng nhắc nhở: "Hôm nay trời lạnh, mặc thêm áo vào. Đừng có làm đỏm nữa, nghe chưa!"

Quan Tuyết Tức: "..." Ai làm đỏm chứ? Thật là...

Chưa kịp phân bua, Hà Vận đã vội vàng đi làm.

___

Hà Vận làm việc tại ủy ban khu phố Hồng Lan, thuộc khu Kiến Nghiệp, quận Kiến Đô. Bà là một cán bộ địa phương quanh năm việc nhiều lương ít, bận rộn đến kiệt sức, thật sự không có nhiều thời gian để chăm sóc con cái.

Nhưng nếu bà không quản cũng chẳng còn ai giúp bà. Từ năm năm trước, sau khi ly hôn với người chồng ngoại tình, toàn bộ gánh nặng nuôi dạy con cái đều đổ lên vai bà.

Năm đó Quan Tuyết Tức mới 11 tuổi, là một đứa trẻ nghịch ngợm khiến ai cũng phát bực.

Có lần, cậu nghịch ngợm tháo thanh phơi đồ từ ban công nhà mình, thò qua ban công hàng xóm để nghịch lồng chim, làm con chim nhỏ hoảng sợ kêu loạn, còn ông lão chủ nhà bảy mươi tuổi thì tức tối hét ầm lên.

Hà Vận phát hiện, tức giận đến mức thở phì phò. Bà vội qua xin lỗi hàng xóm, vừa khóc vừa mắng cậu nửa tiếng. Sau đó, bà gọi cho Quan Tĩnh Bình đề nghị: "Chúng ta ly hôn đi."

Quan Tuyết Tức bàng hoàng.

Cậu không hiểu tại sao chỉ vì cậu đùa nghịch cái lồng chim mà ba mẹ lại phải ly hôn.

Mãi về sau cậu mới biết, thực ra Hà Vận đã sớm phát hiện Quan Tĩnh Bình ngoại tình. Bà nhẫn nhịn vì con, nhưng hôm đó sự tức giận đã vượt quá giới hạn. Bà chỉ muốn ném cả hai cha con ra khỏi nhà.

Từ đó, Quan Tuyết Tức không còn nghịch ngợm nữa.

—

Người ta thường nói, con gái lớn lên sẽ thay đổi, con trai cũng không ngoại lệ.

Quan Tuyết Tức khi còn nhỏ gầy gò, thấp bé, thậm chí vào cấp hai vẫn thấp hơn cả các bạn nữ cùng lớp. Nhưng lên cấp ba, cậu như cây tre vươn mình cao vọt lên tận mét tám.

Cậu cao ráo, dáng người cân đối, ngũ quan hài hòa. Tạo hóa dường như đặc biệt ưu ái, để cậu thừa hưởng trọn vẹn những nét đẹp từ Hà Vận và Quan Tĩnh Bình, gạt bỏ mọi khuyết điểm, tạo nên một gương mặt hoàn mỹ đến mức khó tin.

Quan Tuyết Tức quả thực không phải người bình thường.

Không biết từ khi nào, cậu bắt đầu nhận được những bức thư tình từ các bạn gái.

Ngay cả cô cháu gái của ông lão nuôi chim hàng xóm – người từng coi cậu như hung thần vì bị giật bím tóc, cũng thay đổi thái độ hoàn toàn. Sau này cô nàng còn luôn chờ cậu để cùng đi học, dù cuối cùng hai người học ở hai trường cấp ba khác nhau.

Quan Tuyết Tức thi đậu vào trường Trung học số 16 thành phố Phong Đức – trường trọng điểm cấp tỉnh.

Ngày khai giảng lớp 10, Quan Tuyết Tức đã trở thành tâm điểm chú ý nhờ ngoại hình nổi bật và thành tích đứng nhất toàn thành phố trong kỳ thi trung học. Ngay tối hôm đó, hình ảnh của cậu đã tràn ngập trên trang tỏ tình của trường, trở thành cái tên nổi tiếng khắp trường 16.

Sự nổi tiếng của cậu còn có một lý do khác: Quan Tĩnh Bình chính là quận trưởng quận Kiến Đô, thành phố Phong Đức.

Thành tích xuất sắc của Quan Tuyết Tức khiến Quan Tĩnh Bình vô cùng tự hào. Ông đích thân đưa cậu đến trường, gặp gỡ ban giám hiệu và các giáo viên, chuẩn bị mọi thứ kỹ càng.

Tin tức lan truyền nhanh chóng. Bạn cùng bàn thường dùng cụm "ba tôi là quận trưởng" để trêu Quan Tuyết Tức, nhưng thấy cậu không vui thì liền dừng lại.

Quan Tuyết Tức ghét cách hành xử này của ba mình. Hà Vận cũng không hài lòng, gọi điện mắng ông một trận: "Đừng mặt dày mà lấy con trai tôi ra để khoe khoang. Tôi còn định dẫn Tuyết Tức đến đồn công an đổi họ đây!"

Đáng tiếc, Quan Tĩnh Bình ngấm ngầm ngăn cản khiến việc đổi họ vẫn chưa thành.

—

Đây đều là chuyện cũ cả rồi. Nửa năm gần đây, cuộc sống của Quan Tuyết Tức khá yên bình.

Cậu không thường xuyên qua lại với Quan Tĩnh Bình, người ba mà cậu chẳng mấy ưa vì từng ngoại tình. Tuy nhiên, dù gì họ vẫn là ba con ruột, tình cảm nhiều năm cũng không thể hoàn toàn xóa bỏ, chưa đến mức cắt đứt quan hệ.

Lý do chính khiến cậu không muốn dính dáng đến Quan Tĩnh Bình là để tránh làm mẹ cậu buồn lòng.

—

Sau khi Hà Vận đi làm, Quan Tuyết Tức mới từ từ bò ra khỏi giường.

Có lẽ vì chưa từng bị phạt đứng bởi lý do đi học muộn, cậu lúc nào cũng canh giờ sát nút, tính toán sao để vừa kịp đến trường.

Khoác cặp lên vai, một tay cầm ly sữa nóng, tay kia cầm điện thoại, Quan Tuyết Tức vội vã chạy xuống tầng.

Minh Châu là một khu chung cư tọa lạc ở vị trí đắc địa, thuộc khu vực học tập trọng điểm của thành phố với giá nhà cao ngất ngưởng. Tuy nhiên, do được xây dựng cách đây 20-30 năm, khu này chủ yếu là những tòa nhà cũ kỹ không có thang máy, việc di chuyển hoàn toàn phụ thuộc vào sức chân.

Nhà Quan Tuyết Tức nằm trên tầng 5. Cậu xuống rất nhanh, chạy thẳng tới trạm xe buýt và vừa kịp đón chuyến xe mới đến.

—

Không hiểu sao sáng nay nhóm lớp của cậu lại đặc biệt sôi nổi.

Từ lúc ra khỏi nhà, điện thoại của Quan Tuyết Tức đã rung liên tục. Phải đến khi chen được lên xe buýt, cậu mới mở ra xem.

[Biệt đội náo loạn lớp số 1, trường cấp ba số 16]

- *Nghe gì chưa? Bên lớp 2 có học sinh mới chuyển đến.*

- Chuyển thì chuyển, có gì mà lạ?

- Nam hay nữ?

- Nam, nghe nói đẹp trai lắm, bên nhóm con gái bọn họ đang bàn tán rầm rộ.

- Đẹp cỡ nào? Đẹp hơn "Quan hot boy" của chúng ta cơ à?

- Không biết, tôi chưa gặp. Nghe bảo lai lịch có chút đặc biệt, không phải người đơn giản đâu.

- Ý cậu là sao?

- Không rõ lắm.

- Hỏi gì cũng không biết, vậy cậu nói làm gì?

- Thì tôi không biết mà, tự đi hỏi đi!

——

Xe buýt lắc lư, không tiện gõ chữ. Quan Tuyết Tức cũng chẳng tò mò nên lướt qua xem rồi để đó, không tham gia bàn luận.

Trường Trung học số 16 yêu cầu học sinh ngoại trú phải đến trường trước bảy giờ rưỡi để bắt đầu tiết tự học buổi sáng.

Quan Tuyết Tức bước vào cửa sau lớp học lúc bảy giờ hai mươi chín phút, ngồi xuống bàn cuối cùng. Vừa đặt cặp xuống và chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, bạn cùng bàn của cậu, Tống Minh Lợi, đã xông đến như bắt được cứu tinh:

"Bạn yêu ơi, cho tôi mượn bài tập toán chép đi! Làm ơn!"

Quan Tuyết Tức nhướn mày, thờ ơ kéo khóa áo đồng phục xuống một chút.

Thế mà mẹ cậu bảo trời lạnh, 26 độ mà gọi là trời lạnh?

Mồ hôi hơi rịn trên trán, cậu ngả người ra ghế, dùng bài tập toán quạt quạt vài cái rồi dứt khoát từ chối:

"Không cho mượn. Thầy Triệu nói rồi, nếu tôi còn để cậu chép tiếp thì cả tôi cũng bị phạt theo."

Thầy Triệu là giáo viên toán của lớp 1, đồng thời cũng là chủ nhiệm lớp 2.

Tống Minh Lợi năn nỉ: "Thầy bận rồi, tiết tự học buổi sáng sẽ không đến đâu."

"Sao cậu biết?" Quan Tuyết Tức liếc nhìn.

"Không phải vừa có học sinh mới chuyển đến lớp 2 sao? Thầy đang dẫn cậu ta đi làm thủ tục, hai phút trước vừa đi qua đây, giờ chắc đang ở phòng giáo vụ rồi."

Cậu ta chỉ tay về phía hành lang.

"Đúng rồi, cậu có biết không? Tin hành lang nhé..."

Tống Minh Lợi bất ngờ hạ giọng, nhìn trái ngó phải, sau đó ghé sát Quan Tuyết Tức thì thầm: "Học sinh mới này có lai lịch khá kỳ lạ. Hình như... là một thiếu niên từng phạm tội."

"Cái gì?" Động tác phe phẩy quạt của Quan Tuyết Tức khựng lại, không hiểu. "Phạm tội gì cơ?"

Chương 2: Mặt Trời Của Tôi Dần Hé.

DTV-EBOOK

Tiếng phổ thông của Tống Minh Lợi rất chuẩn, Quan Tuyết Tức cũng không phải bị lãng tai, nên không phải nghe không rõ. Chỉ là khái niệm "vị thành niên phạm tội" quá xa lạ với cuộc sống của cậu, nhất thời chưa phản ứng kịp.

Vài giây sau, Quan Tuyết Tức hờ hững "ồ" một tiếng, hỏi lại:

"Ồ... thật không?"

"Có lẽ là thật."

Tống Minh Lợi cũng không dám khẳng định, vì tất cả những gì cậu ta biết đều là nghe người khác kể lại. Một tin đồn lan truyền qua nhiều miệng, đến mức chẳng ai còn nhớ nguồn gốc là từ đâu.

Nhưng theo quan điểm của cậu ta, không có lửa làm sao có khói.

Dẫu vậy, đây cũng chỉ là chuyện bên lề. Tống Minh Lợi không để tâm nhiều, việc quan trọng hơn bây giờ là phải hoàn thành bài tập toán đã vì sắp đến giờ nộp rồi.

Cậu ta nở nụ cười lấy lòng, mượn bài của Quan Tuyết Tức rồi nhanh chóng cắm cúi chép.

—

Trường Trung học số 16 là một ngôi trường danh giá của thành phố Phong Đức, thậm chí xếp hạng cao trên toàn tỉnh và cả nước.

Lớp số 1 mỗi khóa đều là lớp chọn tập trung các học sinh xuất sắc. Đừng nói đến việc chép bài, bài tập thầy cô giao còn không đủ để họ làm.

Lớp số 1 áp dụng hệ thống thăng hạng và hạ hạng. Sau mỗi kỳ thi cuối học kỳ, 5 học sinh xếp cuối nếu không đạt thứ hạng yêu cầu trong toàn khối sẽ bị chuyển xuống lớp khác. Những học sinh xếp trên sẽ được chuyển lên thay thế.

Vì lẽ đó, học sinh lớp 1 luôn chịu áp lực rất lớn, ai cũng nỗ lực hết mình để học tập. Tuy nhiên, Tống Minh Lợi lại là một trường hợp ngoại lệ – cậu ta "mua suất" vào lớp và được gọi là "đinh sắt" của lớp 1 nhổ mãi không ra, nghĩa là dù đứng thứ hạng thấp đến đâu cũng không bị chuyển lớp.

Quan Tuyết Tức không biết ba của Tống Minh Lợi đã chi bao nhiêu tiền, cũng chẳng mấy quan tâm.

Học sinh xuất thân quyền quý hay học lực xuất sắc ở trường Trung học số 16 nhiều vô kể, mà Quan Tuyết Tức cũng nằm trong số đó – con trai của quận trưởng. Tuy nhiên, cậu chưa bao giờ xem trọng điều này.

Theo Quan Tuyết Tức, việc dựa vào gia thế để được người khác nể trọng là điều ngớ ngẩn. Chỉ những kẻ học dốt mới phải viện đến "bố tôi là XX" để cứu vãn thể diện.

Dĩ nhiên, cậu sẽ không nói thẳng điều này với Tống Minh Lợi.

Tống Minh Lợi chưa từng làm gì khiến cậu phật ý, thậm chí còn luôn ra sức đóng vai "đàn em" ngoan ngoãn để được chép bài. Vì vậy, Quan Tuyết Tức cũng rộng rãi cho mượn luôn bài tập vật lý.

Tống Minh Lợi lập tức gọi cậu là "Bồ Tát sống" và không ngừng cảm kích.

—

Sau hai tiết học buổi sáng, đến giờ giải lao dài. Để đáp lại ân tình từ vị "Bồ Tát sống" Quan Tuyết Tức, Tống Minh Lợi quyết định kể lại tin đồn nóng hổi mà cậu ta vừa nghe được cách đây chỉ năm phút.

Chuyện vẫn xoay quanh học sinh mới chuyển trường.

Không phải Tống Minh Lợi cố tình chú ý đến người này, mà là bởi cậu ta quá nổi bật. Sáng nay, cả trường xôn xao bàn tán, thậm chí nhóm chat khối còn lan truyền không ít ảnh chụp trộm.

Thông thường, nếu một ngôi trường có học sinh mới chuyển đến mà lại đẹp trai, điều đó có thể gây chút chú ý nhưng không đến mức làm dậy sóng.

Tương tự, nếu học sinh mới này từng là thiếu niên phạm tội, mọi người có lẽ chỉ liếc nhìn thêm vài lần chứ không đến mức khiến cả trường rần rần.

Nhưng khi cả hai yếu tố này cùng xuất hiện – một trai đẹp từng phạm tội và bị kết án – sức hút tăng gấp đôi. Tin đồn lan truyền khắp nơi, ai cũng xôn xao:

"Thật không?"

"Có phải tin đồn thất thiệt không?"

"Sao nghe mà đáng sợ vậy?"

Và học sinh mới chuyển đến sáng nay chính là trường hợp đó.

—

Quan Tuyết Tức vừa ngồi câu giờ trong tiết ngữ văn vừa hoàn thành bài tập vật lý. Cậu hơi buồn ngủ nên sau khi hết tiết đã đứng dậy ra cửa sau lớp để hóng gió.

Cửa sau chỉ cách chỗ ngồi của cậu vài bước, cậu lười nhác tựa vào khung cửa, ánh mắt thả lỏng nhìn ra hành lang. Cơn gió nhẹ từ cửa sổ đối diện thổi tới làm tung tà áo đồng phục của cậu.

Quan Tuyết Tức liếc Tống Minh Lợi một cái, lơ đễnh hỏi: "Phạm tội? Tội gì?"

Tống Minh Lợi hạ giọng: "Giết người. Nhưng nghe nói đối phương chưa chết."

"... Làm sao các cậu biết được?"

Những tin đồn càng chi tiết lại càng nghe giả tạo. Quan Tuyết Tức tỏ vẻ không tin lắm.

Tống Minh Lợi quả quyết: "Lớp 7 có người quen cậu ta, từng học chung cấp hai. Nghe nói cậu ta đã rất nổi tiếng từ khi đó, nhiều người biết lắm."

Quan Tuyết Tức không đáp, cậu chưa kịp nói gì thì đột nhiên nhận ra không khí xung quanh yên lặng hẳn.

Hành lang giờ ra chơi thường rất ồn ào, nhưng sự im lặng này thật khác thường.

Quan Tuyết Tức nhạy bén ngẩng đầu lên. Cậu phát hiện đám học sinh đang tụ tập trong hành lang bỗng tản ra, như thể ngầm hiểu ý mà tự động nhường đường cho một nam sinh lạ mặt bước tới.

Cậu ta rất cao.

Đó là ấn tượng đầu tiên của Quan Tuyết Tức khi nhìn thấy học sinh mới.

Nhìn kỹ hơn, cậu nhận ra một khí chất u ám bao quanh người này, giống như sương mù trong ngày đông giá lạnh – ẩm ướt, nặng nề, tỏa ra khắp nơi, mang theo một áp lực vô hình khiến người khác khó thở.

Xuyên qua màn sương lạnh ấy, Quan Tuyết Tức nhìn rõ khuôn mặt của cậu ta.

Đúng như trong bức ảnh mà Tống Minh Lợi đã cho xem.

Thì ra đây chính là nhân vật gây chú ý nhất hôm nay: học sinh chuyển trường – Trần Tích.

Không chỉ Quan Tuyết Tức, gần như mọi người trong hành lang đều đổ dồn ánh mắt về phía Trần Tích. Dường như cậu ta chẳng mảy may quan tâm, lạnh lùng bước xuyên qua đám đông.

Khi đi ngang qua Quan Tuyết Tức, không biết là ảo giác hay không, Tống Minh Lợi cảm thấy Trần Tích đã liếc nhìn Quan Tuyết Tức một cái trước khi rời đi.

"Chết tiệt, cậu ta vừa nhìn cậu một cái kìa."

Tiết thứ ba sắp bắt đầu, Quan Tuyết Tức đóng cửa sau của lớp và trở về chỗ ngồi. Tống Minh Lợi ở bên cạnh thì thầm to nhỏ: "Cậu ta trông đáng sợ thật đó. Chúng ta sau này tránh xa cậu ta ra chút đi."

Quan Tuyết Tức cau mày: "Sợ gì chứ?"

"Cậu không thấy à? Cậu ta trông có chút... kiểu..."

"Kiểu gì?"

"Tôi cũng không nói rõ được, chỉ là cảm giác khiến người ta lạnh sống lưng, rất khó chịu."

Quan Tuyết Tức thở dài:

"Ba người cùng bàn tán cũng đủ biến hươu thành hổ. Các cậu thật sự làm quá lên rồi. Giết người gì chứ. Cậu ta chỉ là một học sinh chuyển trường bình thường thôi. Trường mình thiếu gì mấy tin đồn thất thiệt kiểu này đâu?"

Nếu Trần Tích thật sự từng bị kết án, làm sao có thể được nhận vào trường Trung học số 16?

Quan Tuyết Tức suy luận một cách logic, càng nghĩ càng thấy những tin đồn này là nhảm nhí, do mấy kẻ rảnh rỗi dựng lên.

Nhưng nếu cứ tiếp tục lan truyền, kết quả chỉ khiến Trần Tích bị cô lập.

... Dấu hiệu ấy đã bắt đầu xuất hiện.

Dẫu vậy, việc này chẳng liên quan gì đến Quan Tuyết Tức. Dù cậu nổi tiếng giao thiệp rộng trong trường và đôi khi hay lo chuyện bao đồng, nhưng không đến mức cầm loa đi khắp nơi kêu gọi đừng cô lập học sinh mới.

Quan Tuyết Tức ngáp một cái, không nhớ nổi hôm nay đã ngáp bao nhiêu lần rồi.

Do tối qua ngủ không đủ giấc, đến trưa cậu càng buồn ngủ hơn, không còn vẻ hoạt bát thường ngày.

Bữa trưa được giải quyết tại căng tin trường.

Với mối quan hệ rộng, mỗi ngày Quan Tuyết Tức đều có những người bạn khác nhau rủ đi ăn trưa. Thậm chí khi họ ngồi xuống vẫn có thêm người mang khay đồ ăn đến nhập hội.

Trong trường còn có một câu đùa: Nếu ai đó muốn tìm Quan Tuyết Tức trong căng tin nhưng không biết chính xác chỗ, cứ nhắm đến khu vực đông người nhất. Người bị vây giữa trung tâm chắc chắn là Quan đại hot boy.

Hôm nay, hai người ăn trưa cùng Quan Tuyết Tức là Dương Dật Nhiên, ủy viên thể dục lớp số 2, và Lý Lê, học sinh lớp 12.

"Chỉ có cậu thôi à?" Dương Dật Nhiên ngồi xuống đối diện Quan Tuyết Tức, cười cợt: "Đoàn Miên Miên đâu? Sao không ăn cùng cậu?"

"Người ta tên là Đoàn Miên, có hai chữ thôi." Quan Tuyết Tức chẳng buồn ngẩng lên, đáp nhạt nhẽo: "Với lại cô ấy ăn với tôi làm gì?"

"Giấu làm gì chứ!"

Dương Dật Nhiên cười đầy ám muội: "Không phải cậu là mặt trời của cô ấy sao? Ai mà không biết chuyện này trong trường?"

Lý Lê cũng góp vui, bắt chước giọng đọc thơ: "Gì nhỉ, *đêm đông dài đằng đẵng, nhưng rồi cậu bước đến, và mặt trời của tôi đã dần hé!*"

Quan Tuyết Tức: "..."

"Chết tiệt, mấy cậu im ngay cho tôi nhờ!"

Bị hai người bạn này trêu chọc, Quan Tuyết Tức mất cả cảm giác ngon miệng, đá mỗi người một cú dưới bàn: "Im miệng đi."

Mấy bàn bên cạnh nghe thấy đều phì cười.

Quả thật, chuyện tình "hoa khôi Đoàn Miên và hot boy Quan Tuyết Tức" đã quá nổi tiếng trong trường. Hai câu thơ mà Lý Lê vừa đọc là do Đoàn Miên viết.

Kỳ trước, Đoàn Miên tham gia cuộc thi ngâm thơ tự sáng tác. Trong hội trường, cô đã đọc bài thơ ấy trước mặt toàn bộ học sinh.

Khi đọc đến câu: "*Và mặt trời của tôi đã dần hé*", ánh mắt cô hướng thẳng đến Quan Tuyết Tức ở dưới khán đài, tràn đầy chân thành say mê mà không hề che giấu.

Không chỉ học sinh mà cả các giáo viên ngồi ghế giám khảo cũng nhận ra điều bất thường.

Không khí hội trường lúc ấy bỗng trở nên kỳ lạ. Nhóm bạn thân ngồi cạnh Quan Tuyết Tức không kiềm được, hùa nhau hét lên:

"Bên nhau đi!"

"Bên nhau đi!"

Tiếng cổ vũ dậy sóng khắp hội trường, khiến phó hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm lớp 11A1 giận tím người.

Từ đó, câu chuyện Đoàn Miên thích Quan Tuyết Tức lan truyền khắp trường.

Dẫu vậy, cả hai đều không bị xử phạt nghiêm khắc.

Quan Tuyết Tức luôn đứng nhất khối, là "con cưng" của thầy cô. Đoàn Miên cũng là học sinh giỏi, ngoan ngoãn, lại đáng yêu. Thầy cô làm sao nỡ nặng tay trách phạt hai học trò ưu tú như vậy.

—

Đúng lúc này, Đoàn Miên xuất hiện, bưng khay đồ ăn tiến tới.

Cô mặc bộ đồng phục mùa hè với chân váy kẻ dài, mái tóc dài được buộc cao gọn gàng. Chiếc kẹp tóc hình bông tuyết xinh xắn

điểm tô, khiến cô trông càng thêm duyên dáng.

"Có thể ăn cùng cậu không?" Đoàn Miên cười dịu dàng.

"Đương nhiên là được!" Dương Dật Nhiên lớn tiếng đáp thay, giọng oang oang như sợ người khác không biết cô và Quan Tuyết Tức đang ăn chung.

Quan Tuyết Tức thấy tình hình không ổn, vội kiếm cớ rút lui: "Các cậu cứ ăn đi, tôi đi lấy thêm canh."

Cậu vừa cầm khay đứng dậy, Đoàn Miên đã giữ cậu lại: "Để tôi lấy cho cậu."

Cô quá chủ động khiến Quan Tuyết Tức hơi sững lại. Chưa kịp phản ứng, Đoàn Miên đã nhanh nhẹn rời đi.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng kêu kinh ngạc, kèm theo âm thanh của thứ gì đó bị làm đổ.

Quan Tuyết Tức nghe tiếng liền quay đầu lại.

Hóa ra Đoàn Miên đi quá vội, vô ý va vào một bạn học làm đổ cả khay cơm. Nước canh văng tung tóe làm ướt hết người đối phương.

Nhưng đó không phải điểm đáng chú ý nhất.

Điều đáng nói hơn cả là người bị va phải lại chính là Trần Tích.

Vị học sinh chuyển trường này dường như sinh ra đã mang theo "hiệu ứng giảm thanh". Căng tin vốn đang huyên náo ồn ào, giờ phút này lại trở nên im lặng như tờ.

Mọi người xung quanh đều đồng loạt nhìn về phía hiện trường sự việc.

Trần Tích cao hơn Đoàn Miên ít nhất một cái đầu, có lẽ còn nhiều hơn. Chỉ thấy hắn nhíu mày, gương mặt u ám khiến người ta không dám lại gần.

Khi một người có khí chất quá mức sát thương, việc hắn đẹp trai hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Có lẽ Đoàn Miên cũng từng nghe về những lời đồn liên quan đến việc Trần Tích "từng giết người". Thêm vào đó, biểu cảm của hắn lúc này chẳng mấy thân thiện khiến cô nhất thời lúng túng chẳng thể thốt nên lời.

Quan Tuyết Tức tiến lại gần, theo bản năng đứng chắn trước Đoàn Miên.

Cậu đưa cho Trần Tích một xấp khăn giấy, thay cô xin lỗi: "Xin lỗi cậu, cô ấy không cố ý. Để tôi dẫn cậu đến nhà vệ sinh lau dọn một chút nhé?"

"....."

Trần Tích liếc Quan Tuyết Tức một cái. Ánh mắt ấy không thể nói là trở nên lạnh lẽo hơn, vì dường như từ trước đến nay, trong ánh mắt hắn chưa từng có lấy một chút hơi ấm nào.

Hắn nhặt chiếc khay kim loại rơi trên đất lên ném vào thùng thu hồi bên cạnh, không nói lấy một lời, hoàn toàn phớt lờ Quan Tuyết Tức xoay người bỏ đi.

Mãi một lúc lâu sau, bầu không khí trong căng tin mới dần trở lại bình thường.

Dương Dật Nhiên nín nhịn nãy giờ, cuối cùng thốt lên:

"Đệt! Quần què gì thế? Chảnh vãi! Tôi ghét nhất mấy đứa làm màu như vậy!"

Chương 3: Không Bị Cô Lập Mới Lạ.

DTV-EBOOK

Sáng nay, Quan Tuyết Tức đã có lòng lo lắng một chút rằng Trần Tích có thể sẽ bị các bạn cùng lớp cô lập vì những tin đồn không hay.

Nhưng chẳng mấy chốc cậu nhận ra lo lắng hoàn toàn thừa thãi. Quả thực, câu *"người đáng thương ắt có chỗ đáng trách"* không sai chút nào.

Cuộc xô xát trong căng tin hôm đó sau cùng cũng chẳng đi đến đâu.

Sau khi tan học, khoảng bảy giờ tối, Quan Tuyết Tức ăn tối trò chuyện đôi chút cùng Hà Vận. Cậu vừa trở về phòng để làm bài tập thì nhận được tin nhắn WeChat.

Là Dương Dật Nhiên tìm cậu.

Dương Dật Nhiên: *"Trần Tích đúng là một tên quái gở!"*

Quan Tuyết Tức: *"?"*

Dương Dật Nhiên: *"Hôm nay lúc cậu nói chuyện với cậu ta bị cậu ta phớt lờ ấy. Ban đầu tôi tưởng là do chuyện bị đổ cơm trưa nên cậu ta giận cá chém thớt. Ai ngờ không phải."*

Dương Dật Nhiên: *"Cậu ta không chỉ nhắm vào cậu, mà là nhắm vào tất cả mọi người."*

Quan Tuyết Tức: *"Ý cậu là sao?"*

Dương Dật Nhiên: *"Chiều nay, bất kỳ ai trong lớp chủ động chào hỏi cậu ta đều bị tỏ thái độ lạnh nhạt hết á."*

Quan Tuyết Tức: *"....."*

Dương Dật Nhiên cũng học lớp số 2, cùng lớp với Trần Tích.

Có lẽ vì đã lâu lớp 2 không có chuyện gì thú vị xảy ra, cuối cùng lại xuất hiện một nhân vật chủ đáng để bàn tán như vậy, mà ngay cả khi cách nhau qua màn hình, Quan Tuyết Tức vẫn có thể cảm nhận được sự phấn khích đầy tính "bà tám" khi Dương Dật Nhiên đang gõ từng dòng chữ.

Dương Dật Nhiên: *"Cậu cũng biết đấy, khí chất của Trần Tích khiến không ít người sợ. Nhưng lúc nào cũng sẽ có vài người gan to, mắc 'hội chứng giao tiếp cấp cao' không biết sợ mà đến bắt chuyện với cậu ta."*

Dương Dật Nhiên: *"Nạn nhân đầu tiên là lớp trưởng của bọn tôi. Cậu ấy hỏi Trần Tích có ở nội trú không, nhà ở đâu, có muốn tham gia nhóm lớp không, Trần Tích không trả lời."*

Dương Dật Nhiên: *"Nạn nhân thứ hai là Bạch Lâm Lâm."*

Quan Tuyết Tức rất quen thuộc với cái tên này. Cô là hoa khôi lớp 2, bởi vì vừa xinh đẹp vừa xuất thân gia thế tốt nên rất kiêu kỳ, được mệnh danh là "Công chúa nhỏ lớp 2".

Vị "công chúa nhỏ" này thường ngày chẳng mấy khi đoái hoài đến đám con trai trong lớp, chỉ khi nào Quan Tuyết Tức sang chơi thì cô ấy mới tỏ ra nhiệt tình đôi chút, chủ động trò chuyện với bọn họ.

Dương Dật Nhiên: *"Hôm nay công chúa Bạch đến tháng, đau bụng, cứ ôm khư khư cái bình giữ nhiệt, tan học liền nằm úp mặt trên bàn không nhúc nhích. Xui xẻo làm sao, có một lần cô ấy mở nắp bình để uống nước, cái nắp vô tình lăn xuống đất, lăn đến dưới chân Trần Tích. Cô ấy nói, 'Bạn giúp mình nhặt được không?'. Trần Tích không cả thèm động đậy. Cô ấy tưởng cậu ta không nghe thấy, liền hỏi lại lần nữa."*

Quan Tuyết Tức: *"Sau đó thì sao?"*

Dương Dật Nhiên: *"Không có sau đó nữa."*

Dương Dật Nhiên: *"Đừng nói một lần, dù có hỏi mười lần, Trần Tích cũng chẳng thèm để ý. Cả lớp đều trông thấy cảnh đó, công chúa Bạch chưa từng bị bẽ mặt như vậy. Cô ấy không chịu nổi nhưng cũng chẳng còn cách nào đành phải tự mình đi nhặt. Từ đầu đến cuối, Trần Tích thậm chí không ngẩng đầu lên một chút nào."*

Quan Tuyết Tức: *"....."*

Quá đáng thật.

Dương Dật Nhiên: *"Nghe nói con gái mỗi lần đến tháng thì tâm trạng dễ xúc động hơn. Công chúa Bạch không biết là bị cậu ta làm tức hay bị dọa, quay đầu lại liền khóc. Cả lớp chúng tôi ai cũng bối rối luôn."*

"....."

Đúng là có chút ngại ngùng thật, Quan Tuyết Tức nghĩ thầm.

Không ai nói nhất định phải giúp đỡ bạn bè, nhưng đó chỉ là chuyện nhấc tay một chút thôi mà. Là học sinh mới chuyển trường đã khó hòa nhập tập thể, đây chẳng phải là cơ hội tốt để hòa đồng chút hay sao?

Thế mà Trần Tích lại chẳng muốn nắm lấy cơ hội đó.

Không bị cô lập mới là lạ.

Hơn nữa, giả vờ như câm như điếc thế này đúng là thiếu lễ độ. Rốt cuộc là cái thói xấu gì vậy?

Dương Dật Nhiên: *"Nạn nhân thứ ba—"*

Quan Tuyết Tức: *"Cậu ta đã như thế rồi mà lớp cậu vẫn có người cố ra bắt chuyện cơ á?"*

Dương Dật Nhiên: *"Thế mới hay, nạn nhân thứ ba là Tiền Bác."*

"....."

Quan Tuyết Tức lập tức hiểu ra.

Trường nào chẳng có vài cậu học sinh cá biệt, và Tiền Bác chính là "trùm gây chuyện" của lớp số 2. Học hành thì chẳng ra sao nhưng phá rối thì số một.

Dương Dật Nhiên kể Tiền Bác cười hề hề đi đến trước mặt Trần Tích, làm cái động tác chém cổ kiểu giang hồ nửa mùa, hỏi hắn: "Anh bạn này, cậu thực sự đã từng làm chuyện đó chưa?"

Trần Tích ngước mắt liếc hắn một cái. Tiền Bác thấy hắn có phản ứng, tưởng rằng đã bắt được cùng tần số, liền khoác vai hắn ra vẻ thân thiết. Tay vừa giơ lên đã bị Trần Tích bẻ gập lại.

Quan Tuyết Tức: *"Bẻ tay á?"*

Dương Dật Nhiên: *"Ừ, bẻ gập luôn, còn nghe rõ tiếng răng rắc — thật sự có tiếng đấy. Mẹ nó, tôi đứng gần mà suýt sợ đến tè ra quần."*

Quan Tuyết Tức: *"....."*

Quan Tuyết Tức: *"Mạnh tay vậy luôn?"*

Dương Dật Nhiên: *"Cực kỳ mạnh. Tiền Bác không dám hó hé thêm câu nào, tự giác lủi đi. Từ đó, cả lớp không ai dám bắt chuyện với cậu ta nữa."*

Quan Tuyết Tức: *"Thế còn giáo viên thì sao? Cũng bơ à?"*

Dương Dật Nhiên: *"Giáo viên thì không, nhưng cậu ta chỉ nói khi cần thiết thôi, ngoài ra chẳng bao giờ mở miệng."*

Một lát sau, Dương Dật Nhiên nhắn thêm một câu tổng kết:

"Giờ tôi thấy lời đồn cậu ta từng là tội phạm vị thành niên có đến 90% là thật."

Quan Tuyết Tức không trả lời.

WeChat của cậu đột nhiên nhận thêm một tin nhắn mới, từ Đoàn Miên.

Đoàn Miên: *"Trưa nay đã làm phiền cậu rồi, ngày mai để tớ mời cậu ăn cơm nhé."*

"....."

Quan Tuyết Tức ngập ngừng một lúc rồi trả lời:

"Không sao đâu, không phiền gì cả. Ăn cơm thì không cần, trưa mai tôi đã hẹn chơi bóng rổ rồi."

Đoàn Miên: *"Vậy được, tớ sẽ đến xem cậu chơi nhé~"*

Cậu đặt điện thoại úp trên bàn học, đè lên một cuốn sổ ghi chép các bài làm sai.

Dưới cuốn sổ là một bài toán hình học không gian siêu khó. Quan Tuyết Tức vừa nhìn thấy toán lập tức tập trung trở lại, quên luôn cả Trần Tích lẫn Đoàn Miên. Cậu cài điện thoại về chế độ im lặng rồi bắt đầu làm bài.

Gần ba tiếng sau đó, Quan Tuyết Tức không hề phân tâm, tập trung làm bài, đọc sách, học từ vựng.

Trước đây, Hà Vận hay giám sát việc học của cậu. Sau đó bà nhận ra cậu rất tự giác nên không để ý nhiều nữa. Thỉnh thoảng

bà sẽ gõ cửa mang vào ít hoa quả, nhắc cậu nghỉ ngơi đừng để mắt mỏi.

Mối quan hệ giữa Quan Tuyết Tức và mẹ cậu rất hòa thuận.

Có lẽ vì mọi sự bất mãn của bà đều trút lên chồng cũ Quan Tĩnh Bình. Thậm chí khi đi chợ mà mua phải hàng thiếu cân, bà cũng mắng: "Đều tại Quan Tĩnh Bình xui xẻo." Nhờ vậy, cậu con trai ưu tú như Quan Tuyết Tức lại càng vừa mắt bà.

Điểm yếu duy nhất của bà, cũng giống như bao bậc phụ huynh khác, là quá kỳ vọng vào con cái.

Bà thường nói: "Con nhất định phải nỗ lực, ít nhất cũng phải giỏi hơn ba con."

Sau khi Quan Tuyết Tức lên lớp 11, bà bắt đầu nghĩ xa hơn về tương lai đại học và ngành nghề của cậu.

Bà hỏi: "Con thích ngành nào? Sau này muốn làm gì?"

"Con chưa biết nữa."

Quan Tuyết Tức lắc đầu, trả lời đầy thờ ơ: "Đến lúc đó rồi tính, còn sớm mà."

Ở độ tuổi này, việc nghĩ đến tương lai khó tránh khỏi những mơ hồ, bâng khuâng. Sự mơ hồ ấy chẳng khác gì những giọt sương đọng trên bồn hoa vào sáng sớm – chỉ cần ánh mặt trời xuất hiện, chúng sẽ tan biến sạch sẽ. Quan Tuyết Tức thậm chí chẳng còn nhớ nổi mình đã mơ thấy gì vào tối qua.

Sau cùng, cậu cũng có được một giấc ngủ trọn vẹn và thức dậy tràn đầy năng lượng để bắt đầu một ngày học mới.

Do ảnh hưởng của cơn bão vài ngày trước, thời tiết không tốt nên mấy tiết thể dục đều bị hoãn.

Lúc đó, thầy dạy Toán, lão Triệu, đã "mượn" tiết, dùng chiêu quen thuộc bảo đây không phải chiếm dụng mà là đổi tiết. Chờ thời tiết đẹp sẽ trả lại tiết Toán thành tiết Thể dục.

Quan Tuyết Tức không tin lấy một chữ.

Nhưng không ngờ hôm nay lão Triệu thực sự giữ lời.

Tiết Thể dục được sắp xếp vào tiết đầu buổi chiều. Biết tin này, Quan Tuyết Tức ngay lập tức hẹn mọi người chơi bóng rổ từ giờ nghỉ trưa, nối liền luôn tiết Thể dục để chơi cho đã.

Tiết Thể dục của lớp cậu được học chung với lớp số 2. Những người cậu hẹn ngoài đám con trai trong lớp mình thì còn có nhóm của Dương Dật Nhiên – dẫn đầu là đám nam sinh lớp 2.

Quan Tuyết Tức thực sự rất nổi tiếng ở trường 16.

Mỗi khi dáng người cao ráo của cậu xuất hiện trên sân bóng, bên ngoài liền tụ tập một đám người đến xem và cổ vũ – phần lớn là các bạn nữ (cũng có cả nam). Họ gọi thêm bạn bè, chưa đến năm phút, video và ảnh chơi bóng của cậu đã được chia sẻ khắp các nhóm trong trường.

Hôm nay Quan Tuyết Tức mặc một bộ đồ bóng rổ trắng.

Áo bóng rổ rộng rãi tung bay theo từng động tác của cậu, tiếng la hét bên ngoài sân không ngừng vang lên. Mỗi lần cậu bật nhảy lên rổ, tiếng hét lại tăng thêm mấy decibel. Trong đám đông có người hò hét "Tớ yêu cậu!!", bầu không khí càng thêm sôi động, cười nói náo nhiệt khắp nơi.

Quan Tuyết Tức nhanh chóng đổ mồ hôi, áo bóng rổ ướt đẫm, dính sát vào người, gần như trong suốt.

Những tiếng "Tớ yêu cậu!" bên ngoài sân càng ngày càng lớn.

Quan Tuyết Tức tiện tay lau mồ hôi, nghe tiếng liền ngẩng đầu lên cười một cái. Đội cổ vũ bên ngoài lập tức nhốn nháo, người thì chụp ảnh, người thì hét, người giả vờ ngất – không thể đếm xuể.

Dương Dật Nhiên không chịu nổi nữa: "Trời ơi ông anh của tôi ơi, ông thu thần thông lại giùm đi! Ông làm thế này tụi ế bọn tôi biết sống sao đây?"

Quan Tuyết Tức không thèm để ý.

Khi hết giờ nghỉ trưa, người ở sân bóng vẫn đi không ít. Lúc này chỉ còn lại phần lớn là học sinh lớp cậu và lớp số 2 chuẩn bị học tiết Thể dục.

Quan Tuyết Tức là kiểu học sinh phát triển toàn diện: đức, trí, thể, mỹ, lao động. Thầy Thể dục rất quý cậu. Sau khi điểm danh qua loa xong, thầy liền để cả nhóm tiếp tục chơi bóng. Những học sinh khác tự do hoạt động, chơi gì cũng được, làm khán giả cũng không sao.

Quan Tuyết Tức chơi bóng rất tập trung, không để ý những người khác đang làm gì. Cậu chơi đến gần hết tiết thì mồ hôi nhễ nhại, khát khô cả cổ.

Trước đây, khi lớp cậu và lớp 2 học chung tiết Thể dục, Bạch Lâm Lâm hay mang nước đến cho cậu.

Nhưng từ sau vụ Đoàn Miên đọc thơ và bị đồn khắp nơi, Bạch Lâm Lâm không còn mang nước cho cậu nữa.

Quan Tuyết Tức chẳng mấy bận tâm, thậm chí còn không để ý sự thay đổi này. Cậu cùng Dương Dật Nhiên và Tống Minh Lợi đi ra căng tin mua vài thùng nước khoáng về chia cho mọi người.

Quan hệ giữa lớp cậu và lớp 2 khá tốt, ai cũng quen mặt nhau. Tất cả đều vui đùa, chen lấn đến lấy nước.

Nước khoáng chia gần hết, chỉ còn lại một chai duy nhất, không biết ai chưa lấy.

Dương Dật Nhiên đầu óc chậm chạp, hét lớn: "Còn ai chưa lấy nước không!?"

Tống Minh Lợi vỗ vai cậu ta một cái.

"Gì vậy?" Dương Dật Nhiên vẫn chưa hiểu.

Tống Minh Lợi chỉ nói: "Trần Tích."

"....."

Lúc này, Trần Tích đang quay lưng lại phía mọi người, tựa vào một gốc cây lớn không biết đang làm gì.

Với mức độ "thần thần quỷ quỷ" của hắn trong mắt học sinh trường 16, nếu có ai nói hắn đang âm thầm lập kế hoạch tối nay giết ai chắc chắn cũng có người tin.

Quan Tuyết Tức liếc nhìn bóng lưng đó, uống hết chai nước của mình rồi nhét vỏ chai vào tay Dương Dật Nhiên.

Sau đó, cậu cầm chai nước khoáng còn lại bước về phía Trần Tích.

Chương 4: Tôi Từng Gặp Cậu.

DTV-EBOOK

Quan Tuyết Tức — huyền thoại của trường 16.

Từ ngày nhập học đầu tiên, cậu đã có vô số người theo đuổi, trở thành nhân vật xuất hiện hàng ngày trên bức tường tỏ tình của trường trên QQ. Kỷ lục cao nhất là cậu được nhắc tên trong 15 bài đăng chỉ trong một ngày. Thậm chí không ít nữ sinh từ trường khác còn vượt qua cả ranh giới trường học để tỏ tình với cậu.

Vì vậy, bức tường tỏ tình của trường 16 thường bị đùa là "fanclub của Quan hot boy".

Ở trường 16, không ai không thích Quan Tuyết Tức.

Nhưng—

Khi Quan Tuyết Tức cầm chai nước khoáng tiến về phía Trần Tích, tất cả học sinh lớp 1 và lớp 2 đều không khỏi toát mồ hôi thay cho cậu.

Dù Quan Tuyết Tức được yêu mến đến thế thì khả năng cao Trần Tích vẫn sẽ chẳng thèm quan tâm.

Lần trước ở căng tin, Trần Tích đã phớt lờ cậu một lần rồi.

Lần đó có thể tạm coi là "có lý do". Nhưng lần này, nếu Quan Tuyết Tức chủ động mang nước đến mà vẫn bị Trần Tích bơ thì đúng là quá ngượng ngùng.

Không chỉ ngượng, mà còn có phần... tàn nhẫn.

Không ai muốn nhìn thấy cảnh tượng khó xử này. Dương Dật Nhiên còn định kéo Quan Tuyết Tức lại, bảo cậu đừng làm chuyện vô ích, nhưng đã muộn.

Quan Tuyết Tức, dưới ánh mắt của mọi người, đã bước đến trước mặt Trần Tích.

Trái với dự đoán của đám đông, cậu không đưa chai nước khoáng cho Trần Tích mà lại vặn nắp chai, tự mình uống một ngụm.

Dương Dật Nhiên: "....."

Tống Minh Lợi: "....."

Đám học sinh vây quanh: "....."

Đã không định đưa nước cho người ta, cậu còn đi qua đó làm moẹ gì?

Đúng là một câu hỏi hay. Quan Tuyết Tức cũng tự hỏi chính mình: cậu qua đó làm gì nhỉ?

Khi nãy, lúc họ chia nước, còn một chai cuối cùng, cậu thấy Dương Dật Nhiên và Tống Minh Lợi cùng nhìn về một hướng, gần như theo bản năng, cậu cầm chai nước đi tới. Trong đầu cậu chỉ nghĩ nhanh chóng phát xong nước để còn kịp vào lớp. Tiết tiếp theo là bài kiểm tra môn Sinh, cậu còn muốn tranh thủ ghé phòng nước rửa mặt để làm mới tinh thần nữa mà.

Có lẽ sau khi chạy nhảy nhiều, não bộ cậu có chút thiếu oxy.

Đi được hai bước, cậu mới nhận ra họ nhắc đến ai — Trần Tích.

Là Trần Tích, người luôn bày ra bộ mặt lạnh lùng với tất cả, giống như một đứa trẻ mồ côi cô độc.

Quan Tuyết Tức không có sở thích kỳ lạ là tự đưa mặt nóng đến dán vào mặt lạnh của người khác, nhưng nếu đã bước ra rồi mà quay về giữa chừng thì mất mặt vãi.

Sao phải thế, cậu đâu có sợ Trần Tích.

Ý nghĩ ấy lóe lên trong đầu, vài giây sau cậu đã đứng trước mặt Trần Tích.

Quay lại lúc này là điều không thể.

Đưa nước cũng là điều không thể.

Quan Tuyết Tức không có ý định cho người khác cơ hội từ chối mình. Cậu uống một hơi gần nửa chai nước. Trần Tích có lẽ đã nghe thấy tiếng phát nước phía sau, cũng nghĩ rằng cậu mang nước đến cho mình. Thấy vậy, hắn dường như hơi ngẩn ra.

Nói "dường như" là bởi biểu cảm của Trần Tích trông chẳng thay đổi gì, giống như một mặt hồ tĩnh lặng không chút gợn sóng.

Quan Tuyết Tức không chắc mình có nhìn nhầm không.

Nhưng điều đó không quan trọng.

Đây là lần thứ ba hai người gặp nhau.

Lần đầu tiên là thoáng chạm mặt ngoài hành lang lớp học. Lần thứ hai là cuộc hiểu lầm trong căng tin. Còn lần này, dưới tán cây xanh bên sân bóng, hai người đối diện nhau ở khoảng cách gần. Quan Tuyết Tức "bị buộc phải" tiếp xúc gần với Trần Tích.

Điều đầu tiên não bộ cậu ghi nhận là mùi hương.

Cậu thoáng ngửi thấy một mùi thuốc đông y nhè nhẹ, thanh thanh, pha chút vị đắng. Hương thơm ấy phảng phất trên người Trần Tích, chỉ thoáng qua theo làn gió rồi nhanh chóng tan biến.

Quan Tuyết Tức không kìm được nhìn hắn thêm một chút.

Trần Tích, cũng như mọi học sinh khác, mặc đồng phục trường. Nhưng đồng phục là thứ mà người đẹp thì mặc gì cũng đẹp, còn người không ưa nhìn thì càng mặc càng tầm thường. Rõ ràng, Trần Tích thuộc về nhóm đầu tiên.

Đôi giày thể thao hắn đi là kiểu dáng bình thường, không phải hàng hiệu, nhưng được giặt sạch sẽ, không giống kiểu nam sinh lôi thôi với giày toàn vết bẩn.

Hôm nay nhiệt độ cao nhất là 24 độ. Thời tiết ở Phong Đức vào mùa này thật khó chịu, mặc nhiều thì nóng, mặc ít lại lạnh.

Quan Tuyết Tức vừa chơi bóng xong, người vẫn còn tỏa ra chút hơi nóng, nhưng khi nhiệt toả dần hết, bộ đồ bóng rổ cộc tay không thể chống lại cơn gió thu đang quét qua. Trong khi đó, Trần Tích lại mặc đồng phục mùa thu đông, kéo dây khóa áo hờ hững, bên trong là một chiếc áo phông trắng. Vai hắn rộng và thẳng tắp — một tư thế chỉ vừa chỉnh lại khi hắn nhận ra có người đang tiến lại gần. Trước đó, hắn vẫn cúi đầu chăm chú viết gì đó trong cuốn bài tập Toán.

...Hắn đang làm bài tập.

Nhìn qua, cơ thể hắn trông rất khỏe mạnh, không có vẻ gì là đang mang bệnh.
Vậy mùi thuốc đông y kia từ đâu ra?

Quan Tuyết Tức chẳng tìm được lý do để nói chuyện với hắn, mà cậu cũng không thật sự muốn bắt chuyện.

Nhưng đã đến trước mặt người ta rồi lại quay đầu đi thì đúng là kỳ quặc. Quan Tuyết Tức cảm thấy nhất định phải tìm một cái cớ để rút lui trong yên ổn.

Không ngờ, cái cớ ấy lại được chính Trần Tích đưa ra.

Trần Tích bất ngờ mở miệng:

"Quan Tuyết Tức."

"?"

"Tôi từng gặp cậu."

Thấy Quan Tuyết Tức ngạc nhiên ra mặt, rõ ràng không nhớ ra mình đã gặp hắn ở đâu, Trần Tích lộ ra một ánh mắt như thể chuyện này hoàn toàn nằm trong dự đoán của hắn.

Giọng nói của Trần Tích lạnh lùng, đúng như vẻ ngoài xa cách của hắn, mang theo cảm giác cô lập khiến người khác không dám lại gần.

Ánh mắt hắn cũng khác biệt, không giống ánh mắt của một học sinh trung học bình thường mà sắc bén đến mức như muốn xuyên thấu người đối diện.

"Gặp khi nào?" Quan Tuyết Tức hỏi.

"Lâu lắm rồi." Trần Tích đáp. "Tôi cũng không nhớ rõ."

"....."

Thật khó để tiếp tục câu chuyện đó nhé.

Ánh mắt Trần Tích vẫn dán chặt vào cậu, quá mức tập trung, như đang đánh giá điều gì đó không thể đoán được.

Quan Tuyết Tức nhạy cảm nhận ra rằng, Trần Tích không phải không nhớ, mà là không muốn nói.

Điều này khơi gợi sự tò mò của Quan Tuyết Tức, nhưng dù cậu có cố nhớ kỹ thế nào cũng không tìm được chút ấn tượng nào về hắn trong 16 năm cuộc đời đầy màu sắc của mình.

Hoàn toàn xa lạ, chẳng có ký ức nào.

Cậu đang định hỏi thêm thì một tiếng còi vang lên phía sau — thầy thể dục thổi còi báo hiệu giờ học kết thúc.

Ngay khi hết giờ, như một cơn gió thoảng qua, Trần Tích lập tức xoay người rời đi. Hắn bước ngang qua Quan Tuyết Tức một cách dứt khoát, thậm chí chẳng buồn chào một tiếng.

Câu chuyện còn chưa nói xong, Quan Tuyết Tức cảm thấy không biết phải diễn tả cảm xúc thế nào. Không đến mức giận dữ, nhưng cũng đủ để cậu thấy khó chịu.

Cảm giác mà Trần Tích mang lại cho cậu chính là như vậy, "không thoải mái".

Quan Tuyết Tức không quan tâm người khác có cô lập Trần Tích hay không, nhưng cậu quyết định sẽ không cố tiếp cận hắn thêm lần nào nữa.

Người bình thường ai mà chẳng thích cảm giác ấm áp như làn gió xuân, có ai lại muốn tự lao vào cơn gió lạnh lẽo buốt giá từ Trần Tích chứ?

—

Có lẽ vì "luồng gió lạnh" từ Trần Tích quá mạnh, hoặc cũng có thể do vừa chơi bóng xong lại bị gió thu thổi trúng. Đến chiều, Quan Tuyết Tức đã bị cảm lạnh.

Cơn cảm lạnh của Quan Tuyết Tức không nghiêm trọng, chỉ khiến đầu óc cậu hơi mơ màng. Vì thế, trong bài kiểm tra môn Sinh ở tiết thứ hai, cậu không phát huy được như thường lệ. Thậm chí đến mấy câu cuối, cậu còn suýt nữa ngủ gật, khiến giáo viên phải gõ mạnh vào bàn ngay tại chỗ.

"Chuyện gì vậy? Gần đây học nhiều quá mệt à?" Giáo viên ân cần hỏi thăm.

Quan Tuyết Tức lắc đầu, ngồi thẳng dậy cố gắng tiếp tục làm bài.

Điều này khiến bạn cùng bàn Tống Minh Lợi gặp rắc rối.

Vì lo lắng cho Quan Tuyết Tức, giáo viên cứ đi qua đi lại gần cậu, làm Tống Minh Lợi muốn chép bài mà không sao chép được. Đến khi nộp bài, mặt cậu ta như đưa đám: "Xong đời rồi, chắc lần này điểm của tôi sẽ lập kỷ lục thấp nhất lịch sử."

Quan Tuyết Tức không thèm quan tâm, gục xuống bàn giả vờ ngủ.

Tống Minh Lợi hạ thấp giọng, ghé sát tai cậu thì thào: "Anh bạn, cậu vẫn chưa nói cho tôi biết, lúc tiết Thể dục Trần Tích đã nói gì với cậu vậy?"

Lúc đó đứng xa, chẳng ai nghe rõ hai người nói gì, chỉ nhìn được khẩu hình.

Quan Tuyết Tức lười biếng đáp: "Chẳng có gì cả. Sao cậu nhiều chuyện thế?"

"Trời đất, tôi nhiều chuyện á? Cả nhóm chat lớp cậu đều đang bàn tán kia kìa! Có người đoán cậu ta hẹn cậu đánh nhau, lại có người bảo cậu đã 'thu phục' được rồi!"

Dù sao thì Quan hot boy vốn tiếng tăm lẫy lừng, kết giao cả hắc bạch lưỡng đạo.

"Thu phục gì chứ?" Quan Tuyết Tức đáp, giọng khàn đi vì mệt, ngữ khí có phần bực bội: "Cậu ta là yêu quái chắc? Tôi thu phục bằng búa à?"

Bị mắng cho một trận, Tống Minh Lợi cuối cùng cũng im lặng để Quan Tuyết Tức tranh thủ chợp mắt được hai phút trong giờ nghỉ.

Nhưng chỉ đúng hai phút.

Vừa ngả đầu xuống chưa bao lâu, công chúa lớp số 2 - Bạch Lâm Lâm, đã đến.

Không biết nghe tin từ đâu, cô nàng biết Quan Tuyết Tức bị cảm chiều nay liền mang theo một hộp thuốc cảm đến.

Nhưng ý đồ của cô thì không nằm ở thuốc. Sau vài lời quan tâm, câu thứ ba đã lập tức đuổi khéo Tống Minh Lợi để nói chuyện riêng với Quan Tuyết Tức: "Tớ có chuyện muốn hỏi cậu."

Không giống như Đoàn Miên dịu dàng và chừng mực, Bạch Lâm Lâm chẳng vòng vo, cô trực tiếp vào thẳng vấn đề: "Cậu và Đoàn Miên đang hẹn hò à?"

"...Không."

"Hay lắm, tớ biết mà." Bạch Lâm Lâm khẽ mỉm cười.

Cô thật sự rất xinh đẹp, sở hữu vẻ đẹp sắc sảo, mạnh mẽ, không hề thua kém bất kỳ ai. Những danh hiệu như "hoa khôi lớp" hay "hoa khôi trường" chẳng qua chỉ là người khác tùy tiện gắn cho. Vẻ đẹp là thứ mỗi người đều có nét riêng, khó mà phân cao thấp được.

Bạch Lâm Lâm tự nhiên ngồi xuống chỗ của Tống Minh Lợi, chẳng bận tâm đến ánh mắt tò mò của các bạn trong lớp. Cô hạ giọng nói với Quan Tuyết Tức: "Tớ đã nghĩ rất lâu. Đoàn Miên thích cậu rõ ràng như thế, mà hai người vẫn không đến với nhau. Điều đó chứng tỏ cậu không thích cô ấy, hai người không có tương lai. Nếu đã vậy, cậu và tớ đến với nhau đi."

Quan Tuyết Tức: "..."

Thật ra, có quá nhiều người theo đuổi cũng là một loại phiền phức.

Mặc dù cảm lạnh không nặng, nhưng cậu lại nhân cơ hội giả vờ không nghe rõ.

Nếu phải nói Quan Tuyết Tức có khuyết điểm chí mạng nào, đó chính là cậu luôn mềm lòng trước các bạn nữ, không biết cách từ chối dứt khoát.

Từ chối quá nhẹ nhàng sẽ khiến mọi chuyện dây dưa không dứt, chẳng giải quyết được gì.

"Thật ra tôi..." Quan Tuyết Tức định mở miệng, nhưng bị Bạch Lâm Lâm cắt lời:
"Tớ thấy chúng ta rất hợp. Ba tớ... cậu cũng biết đấy, ông ấy rất thân với chú Quan. Nghe nói năm nay chú Quan sẽ được thăng chức, đúng là chuyện đáng mừng."

Bạch Lâm Lâm lại cười, lời nói mang ý "môn đăng hộ đối" rất rõ ràng.

Quan Tuyết Tức rơi vào trầm mặc.

Bạch Lâm Lâm nhìn Quan Tuyết Tức với ánh mắt đầy hy vọng, chờ đợi một câu trả lời.

"Xin lỗi." Mãi một lúc lâu Quan Tuyết Tức mới mở miệng, giọng nói trầm thấp, "Chúng ta không hợp nhau đâu. Ba tôi gần như chẳng liên quan gì đến tôi. Tôi sống ở khu nhà cũ, mỗi ngày chen chúc xe buýt để đến trường. Điểm duy nhất tôi có là thành tích học tập, nhưng cậu cũng chẳng thua kém. Nếu những thứ đó là điều cậu thích, thì xin lỗi, tôi không có chúng."

Ánh mắt Bạch Lâm Lâm thoáng vẻ bối rối: "Tớ không có ý đó, tớ chỉ cảm thấy..."

"Chúng ta không hợp nhau." Quan Tuyết Tức lặp lại, lần này giọng điệu thẳng thắn đến mức lạnh lùng: "Tôi không thích cậu, Bạch Lâm Lâm."

"....."

Bạch Lâm Lâm rời đi với đôi mắt đỏ hoe, gần như khóc nấc.

Cánh cửa lớp số 1 bị cô đóng sầm lại. Tiếp đó, cánh cửa lớp số 2 cũng vang lên một tiếng "rầm" long trời lở đất.

"Quan Tuyết Tức! Tôi cũng không thích cậu! Ai thèm chứ!"

Bạch Lâm Lâm tổn thương nhiều hơn là tức giận, nhưng lại dùng sự giận dữ để che đậy nỗi đau.

Cô quay lại chỗ ngồi của mình, vừa ngồi xuống, nắp chiếc bình giữ nhiệt trên bàn vô tình rơi xuống đất và lăn đến chân của Trần Tích, người ngồi phía sau.

Bạch Lâm Lâm quay lại nhìn, định nói gì đó rồi lại thôi.

Nhưng không cần cô mở lời, Trần Tích đã bất ngờ cúi xuống nhặt nắp bình lên.

"Của cậu."

"....."

Dưới ánh mắt ngỡ ngàng của cả lớp 2, Trần Tích – người vốn được xem là "tảng băng di động" – lần đầu tiên phá lệ, chủ động nhặt nắp bình và đưa tận tay cho Bạch Lâm Lâm.

Chương 5: Ngay Cả Trời Đất Cũng Nợ Hắn.

DTV-EBOOK

Quan Tuyết Tức đã quen với việc được người khác tỏ tình, nhưng một lần tỏ tình kết thúc trong không khí nặng nề như của Bạch Lâm Lâm lại là chuyện hiếm thấy.

Cậu cảm thấy phiền lòng vô cùng, cộng thêm cả cảm lạnh nhẹ khiến sắc mặt cậu suốt cả buổi học đều không tốt.

Đúng như người ta nói, họa vô đơn chí, chuyện phiền phức thường kéo đến theo cặp.

Vừa bước ra khỏi cổng trường, Quan Tuyết Tức đã trông thấy một chiếc Audi màu đen quen mắt đỗ gần đó. Rõ ràng nó đang chờ cậu.

Trường 16 có đến hàng nghìn học sinh, giờ tan học cổng trường luôn chen chúc. Xe phụ huynh đến đón con cũng đông, bãi đỗ thì hạn chế. Chiếc xe này đậu ở vị trí đắc địa như vậy, chắc chắn là đến từ rất sớm.

Đó là xe của Quan Tĩnh Bình.

Quả nhiên, khi cậu vừa bước ra, cửa xe liền mở. Người tài xế của Quan Tĩnh Bình, Tiểu Lý, sợ nhỡ mất cậu nên vội vã bước tới, gọi thân thiết: "Tuyết Tức, chú Quan bảo tôi đến đón cậu."

"Có chuyện gì?"

Quan Tuyết Tức nhíu mày, giọng lạnh nhạt.

Tiểu Lý chỉ là người đưa tin, trả lời đúng sự thật: "Bà nội cậu vừa về, nói rất nhớ cậu, muốn cùng cậu ăn một bữa cơm."

"....."

Quan Tuyết Tức nắm chặt dây đeo balo, không biết nên phản ứng thế nào.

Bình thường, mỗi lần Quan Tĩnh Bình gọi cậu đi ăn cơm, cậu đều không đi. Điện thoại cũng hiếm khi bắt máy. Phản hồi nhiệt tình nhất của cậu chỉ là vài tin nhắn hời hợt trên WeChat: "Vâng", "Biết rồi", "Không đi", "Con bận lắm". Những câu trả lời qua loa như thế đã trở thành cách cậu đối xử với ba mình.

Nhưng lần này là bà nội gọi.

Quan Tuyết Tức do dự một lúc, cuối cùng vẫn bước lên xe.

Cửa xe vừa đóng lại, cậu vô tình ngẩng đầu và thấy bóng dáng quen thuộc giữa dòng người tan học. Qua khung kính xe, người đó nhìn thẳng vào cậu với gương mặt không chút cảm xúc.

Lại là Trần Tích.

Vẻ ngoài của Trần Tích vẫn chẳng có gì thay đổi. Hắn luôn giữ nét mặt lạnh như băng, như thể cả thế giới này nợ hắn vài triệu, ngay cả trời đất cũng không công bằng với hắn. Chính vì thế, dường như không có bất kỳ điều gì trên đời đủ quan trọng để khiến hắn trao đi một ánh mắt dịu dàng.

Quan Tuyết Tức cũng nằm trong số "vạn vật" đó, tất nhiên không ngoại lệ. Ánh mắt của Trần Tích lướt qua cậu như một cơn gió lạnh, khiến cậu rùng mình từ trong ra ngoài.

Thật ra, Quan Tuyết Tức đã quá quen với việc bị người khác nhìn chằm chằm. Những ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tị hay yêu mến, cậu đều gặp qua vô số lần, chẳng còn gì lạ.

Nhưng ánh mắt của Trần Tích thì khác. Nó mang theo một cảm giác khó tả, mơ hồ, như thể đang ẩn giấu điều gì đó sâu xa mà cậu không thể nào hiểu được.

...Rốt cuộc, bọn họ đã từng gặp nhau ở đâu?

Quan Tuyết Tức thu ánh nhìn lại, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Hà Vận: *"Bà nội về rồi, Quan Tĩnh Bình gọi con đi ăn cơm."*

Hai phút sau, Hà Vận nhắn lại: *"Con cứ đi đi."*

Một lát sau, bà nhắn thêm: *"Tối về sớm nhé."*

Quan Tuyết Tức trả lời một chữ *"Vâng."* rồi cất điện thoại đi. Cậu tựa vào ghế, mắt nhìn ra khung cảnh quen thuộc bên ngoài cửa sổ xe, tâm trí bất giác lơ đãng.

—

Năm năm trước, sau khi ly hôn với Hà Vận, Quan Tĩnh Bình tái hôn với người tình.

Kết quả này đã khiến Hà Vận chịu không ít tổn thương, không phải vì tình cảm, mà là cảm giác bất công: "Tại sao tôi phải khổ sở một mình nuôi con, còn ông ta thì chẳng ảnh hưởng gì, sống thoải mái thế này?"

Nhưng đời này vốn dĩ có gì là công bằng?

Lúc ly hôn, họ phân chia tài sản, nhà cửa và quyền nuôi con. Hà Vận tìm mọi cách để giữ Quan Tuyết Tức lại bên mình. Nếu bà chịu nhượng bộ một chút, tỏ ra mềm mỏng với gia đình nhà Quan, cuộc sống sau này sẽ dễ thở hơn nhiều. Nhưng bà không làm vậy.

Thậm chí, bà còn không muốn nhận tiền chu cấp từ Quan Tĩnh Bình, dù đó là nghĩa vụ pháp lý của ông ta.

Hà Vận hy vọng Quan Tuyết Tức sẽ cắt đứt hoàn toàn quan hệ với ba mình, đứng về phía bà một cách trọn vẹn và tuyệt đối.

Ý nghĩ đó quá cực đoan, nhưng những người mang tư duy cực đoan lại thường làm nên những việc phi thường. Kết quả tuy có thể không hoàn toàn như mong muốn, nhưng vẫn không cách xa mục tiêu ban đầu.

Hà Vận vô cùng tự trọng. Bà thà từ chối nhận bất kỳ khoản tiền nào từ Quan Tĩnh Bình để có thể sống ngẩng cao đầu, không cần phải cúi mình nhìn sắc mặt ông. Ngược lại, điều này lại cho phép bà đứng trên nền tảng đạo đức mà chỉ trích ông một cách thẳng thừng, không chút kiêng dè.

Và đây chính là sự bất công của cuộc đời.

Những người quá coi trọng đạo đức thường phải gánh chịu nhiều đau khổ hơn.

Dù đã chịu nhiều khổ cực như vậy, xung quanh Hà Vận vẫn đầy rẫy những lời đồn thổi cay nghiệt. Người ta nói bà bị chồng ruồng bỏ vì già nua, nhan sắc tàn phai, lại phải nuôi một đứa con trai đang tuổi lớn, khiến việc tìm một bến đỗ mới càng thêm khó khăn. Trong khi đó, Quan Tĩnh Bình lại đang ở đỉnh cao của đời người đàn ông: sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, thăng tiến đều đặn, bên cạnh là một cô vợ trẻ trung xinh đẹp. Quả thực, ông ta như hiện thân của "người thắng cuộc" trong cuộc đời này.

Nghe những lời đó, Hà Vận không bao giờ than phiền trước mặt Quan Tuyết Tức. Bà nghĩ rằng cậu không biết.

Nhưng thực tế, Quan Tuyết Tức đã nghe qua những lời đồn ấy không biết bao nhiêu lần.

Cậu chỉ giả vờ như không biết, giúp Hà Vận giữ lại chút thể diện, hay nói cách khác, là lòng tự trọng của một người mẹ.

Thật ra, bị kẹt giữa ba mẹ, Quan Tuyết Tức cũng không biết phải làm gì.

Trong mắt Hà Vận, Quan Tĩnh Bình rõ ràng là một kẻ cặn bã. Nhưng trong mắt Quan Tuyết Tức, ông là ba của cậu.

Ba từng hôn cậu, bế cậu, mua cho cậu những món ăn ngon, chơi đùa cùng cậu, kể chuyện ru cậu ngủ. Ông từng kể chuyện Tam Quốc, Thủy Hử, dạy cậu những bài học làm người – những bài học mà Quan Tuyết Tức đã ghi nhớ, nhưng Quan Tĩnh Bình dường như đã lãng quên từ lâu.

Phải chăng khi con người càng lớn tuổi, bản chất của họ càng dễ bị tha hóa?

Trong trí nhớ của Quan Tuyết Tức, ba cậu không phải người như vậy. Ba mẹ cậu từng có khoảng thời gian yêu thương nhau sâu đậm.

Hoặc có lẽ, đó chỉ là vì cậu chưa bao giờ nhìn thấu con người thật của ông. Ai cũng đeo trên mình quá nhiều lớp mặt nạ, lột bỏ một lớp, vẫn còn một lớp khác che đậy phía sau.

Quan Tuyết Tức càng nghĩ càng cảm thấy bực bội. Cậu thầm nghĩ, thà vùi đầu vào những bài toán Toán còn dễ chịu hơn.

Đường tắc, xe vẫn chưa tới nhà Quan Tĩnh Bình, cậu bắt đầu hối hận, không muốn tiếp tục đi nữa.

Nhưng lý do cậu đến đây là vì bà nội.

Hình ảnh bà nội hiện lên trong tâm trí Quan Tuyết Tức, một gương mặt hiền từ, đầy yêu thương. Trước khi xuống xe, cậu cố gắng tự nhủ trong lòng, đừng trưng ra vẻ mặt khó chịu như kẻ đi đòi nợ.

Khác hẳn khu chung cư cũ kỹ mà cậu và mẹ đang sống, Quan Tĩnh Bình lại ở trong một khu dân cư cao cấp, nơi có thang máy dẫn thẳng vào nhà cùng môi trường sống hiện đại, tiện nghi và thoải mái.

Dù khu này không phải là nơi sang trọng bậc nhất Phong Đức, nhưng không phải vì Quan Tĩnh Bình không đủ khả năng mua, mà bởi địa vị của ông đòi hỏi phải giữ vẻ ngoài khiêm tốn, không quá phô trương.

Nghe đâu ông còn sở hữu nhiều căn biệt thự bí mật, thật giả chưa rõ.

Hồi nhỏ, Quan Tuyết Tức từng tò mò hỏi mẹ:

"Lương của bố bao nhiêu vậy mẹ? Tiền ở đâu ra mà mua nhiều nhà thế?"

Hà Vận tỏ vẻ khinh thường:

"Ông ta muốn kiếm tiền thì thiếu gì cách?"

"....."

Quan Tuyết Tức nghe mà nửa hiểu nửa không, chỉ mơ hồ cảm thấy chuyện này chẳng hay ho gì.

Rõ ràng việc Hà Vận ngăn cản cậu qua lại với Quan Tĩnh Bình là có lý. Bởi nếu một ngày nào đó Quan Tĩnh Bình thực sự làm điều gì sai trái, họ cũng khó tránh khỏi bị liên lụy.

Đầu óc cậu miên man suy nghĩ đến tận khi được tài xế dẫn vào nhà Quan Tĩnh Bình.

Khác với vẻ lạnh nhạt của cậu, mọi người trong nhà Quan đều rất nhiệt tình chào đón cậu, bao gồm cả người vợ trẻ của Quan Tĩnh Bình.

Cô ta tên là Tôn Ngọc, kém Hà Vận tròn 10 tuổi, chăm chút bản thân rất kỹ lưỡng. Nếu Quan Tuyết Tức gọi cô ta là "chị" cũng chẳng có gì sai.

Vừa nhìn thấy cậu, cô ta lập tức nở nụ cười rạng rỡ, đón tiếp nhiệt tình như thể cậu là con trai ruột của mình. Điều này chỉ chứng minh một điều: cuộc sống của cô ta trong gia đình này cũng chẳng dễ chịu gì. Nếu thực sự có địa vị cao, cô ta đâu cần phải hạ mình nịnh bợ con trai của người vợ trước như thế.

Điều đó khiến Quan Tuyết Tức cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Bữa tối hôm đó có bốn người: Quan Tuyết Tức, Quan Tĩnh Bình, bà nội của cậu, và Tôn Ngọc.

Suốt bữa ăn, các chủ đề trò chuyện hầu như đều xoay quanh Quan Tuyết Tức. Bà nội hỏi cậu về thành tích học tập, cuộc sống hàng ngày, thậm chí còn vui vẻ hỏi đùa xem cậu có đang yêu ai không, rồi nhắc nhở không được yêu sớm, tránh ảnh hưởng đến việc học.

Quan Tuyết Tức lần lượt trả lời các câu hỏi, tuy thái độ không quá nhiệt tình nhưng bất kể cậu nói gì, bà nội vẫn thấy cậu đáng yêu và không ngừng thể hiện sự yêu thương. Dù sao trong dòng họ nhà Quan, cậu là cháu đích tôn duy nhất, nhất là khi Tôn Ngọc vẫn chưa có con.

Thật ra Quan Tuyết Tức còn có cô ruột. Gia đình cô làm kinh doanh, có hai đứa con, và bà nội trước đây sống cùng gia đình cô, chỉ thỉnh thoảng mới về Phong Đức.

Lần này bà lại thay đổi, nói: "Bé Tuyết à, lần này bà nội về rồi sẽ không đi nữa."

"....."

Quan Tuyết Tức cố nhịn, không lên tiếng sửa cách gọi thân mật mà bà dùng, nhưng trong lòng cậu dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, bà tiếp lời: "Con về nhà ở với bà đi, sống với mẹ con ngoài kia khổ quá, trông chẳng ra làm sao cả!"

Quan Tuyết Tức im lặng trong giây lát.

Bà nội lại nói thêm: "Ngày xưa ba mẹ con ly hôn là do làm bậy! Tất cả đều tại dì Tôn này của con phá rối. Bà không cản được, nên mới để xảy ra cơ sự. Để giờ bà già này muốn bế cháu mà chẳng bế nổi!"

"....."

Không chỉ Quan Tuyết Tức, cả Quan Tĩnh Bình và Tôn Ngọc đều rơi vào im lặng.

Dù gì Quan Tuyết Tức cũng còn trẻ, cậu có thể lấy cái cớ "tuổi nhỏ vô tư" để thẳng thừng từ chối.

Cậu nói rằng mình không về, bởi sống cùng mẹ rất tốt, chẳng có gì gọi là khổ.

Khi chia tay, bà nội rưng rưng nước mắt nắm chặt tay cậu, không muốn để cậu rời đi. Quan Tuyết Tức phải cố gắng rút tay ra, đến khi bước ra khỏi khu chung cư mới thở phào nhẹ nhõm.

Về đến nhà, cậu không kể chi tiết với Hà Vận, chỉ nói rằng bữa cơm không ngon.

Hà Vận không hỏi thêm gì, nhưng nét mặt bà đã thể hiện rõ rằng bà đoán được phần nào câu chuyện cũng chẳng vui vẻ gì. Dường như bà có điều muốn nói với Quan Tuyết Tức, sau một hồi ngập ngừng cuối cùng bà vẫn chọn im lặng.

Quan Tuyết Tức cảm thấy phiền lòng cả ở trường lẫn ở nhà, tâm trạng chưa bao giờ tồi tệ đến vậy.

Cậu đóng cửa phòng mình lại, hiếm hoi không muốn làm bài tập, liền mở điện thoại chơi game.

Đó là một trò chơi 5v5 rất thịnh hành, được nhiều nam sinh yêu thích.

Cậu tạo một phòng năm người, vì chưa đủ đội, liền chia sẻ đường link vào nhóm chat khối 11, kèm theo dòng nhắn: *"Vào đánh game đi, 1 chờ 4."*

Chỉ một lúc sau, phòng đã đầy. Người tham gia có Dương Dật Nhiên, Tống Minh Lợi, một nam sinh lớp 4 mà cậu từng chơi cùng nhưng quên tên, và một người cuối cùng – hoàn toàn xa lạ, với ảnh đại diện và ID không quen biết.

Quan Tuyết Tức liếc nhìn qua, không nghĩ nhiều, bấm thẳng "Bắt đầu trận đấu."

Chương 6: Tôi Nghi Ngờ Cậu Ta Muốn Ám Sát Cậu.

DTV-EBOOK

Quan Tuyết Tức chia sẻ đường link phòng chơi game vào nhóm chat khối thay vì nhóm lớp, đơn giản vì các nam sinh lớp cậu chơi game quá dở, đặc biệt là Tống Minh Lợi.

Không ngờ Tống Minh Lợi luôn canh me nhóm chat khối 24/7, hoàn toàn không bỏ lỡ bất kỳ tin nhắn nào. Dương Dật Nhiên cũng thuộc cùng một kiểu người như vậy.

Hai kẻ này thực sự là "bộ đôi thiên tài", được trường 16 đặt biệt danh là "Ngọa Long" và "Phượng Sồ" **(*)**, hay đơn giản hơn là "Gấu Anh" và "Gấu Em".

(*) *Ngọa Long (Gia Cát Lượng) và Phượng Sồ (Bàng Thống) là hai mưu sĩ xuất chúng trong "Tam Quốc Diễn Nghĩa." Cả hai đều được ví như nhân tài hiếm có.*

Quan Tuyết Tức biết mình không thể đuổi nổi hai người họ, đành mặc kệ không thèm lên tiếng. Cậu chuyển ánh mắt sang hai người còn lại trong đội.

Nam sinh lớp 4 kia tên là Ngũ Duệ Nguyên, còn người cuối cùng—

Chưa kịp để Quan Tuyết Tức hỏi, Dương Dật Nhiên đã nhanh miệng: "Anh bạn, cậu học lớp nào thế? Avatar lạ hoắc vậy."

Ngay từ khi vào trận, họ đã mở kênh thoại trong đội. Mọi người đều nói chuyện, chỉ có người lạ mặt kia mãi không phát ra âm thanh.

Dương Dật Nhiên chơi hỗ trợ, Quan Tuyết Tức chơi đường giữa, Tống Minh Lợi chơi xạ thủ, Ngũ Duệ Nguyên đi rừng, còn

người lạ mặt kia chơi đường trên.

Người chơi đường trên không mở mic, chỉ gõ hai chữ trong khung chat: *"Lớp 2."*

Lời nhắn ngắn gọn, nhưng từng con chữ toát ra hơi lạnh.

Dương Dật Nhiên vẫn chưa nhận ra: "Nhảm nhí, người lớp 2 ai tôi chẳng biết? Cậu là ai?"

Người kia lại nhắn thêm hai chữ: *"Trần Tích."*

Dương Dật Nhiên: "?"

Dương Dật Nhiên: "....."

Tống Minh Lợi: "....."

Ngũ Duệ Nguyên: "....."

Quan Tuyết Tức: "....."

Kênh thoại đội im bặt.

So với việc "Trần Tích chơi game cùng họ" thì chuyện "Trần Tích có mặt trong nhóm chat khối" còn gây sốc hơn nhiều.

Nhóm này là nhóm chat lớn nhất của khối 11 với gần nghìn thành viên, không phải nhóm chính thức của trường. Vì không chính thức nên nơi đây đầy rẫy những câu chuyện phiếm, tin đồn thất thiệt, và vô số cuộc trò chuyện ẩn danh thả mình thoải mái.

Mà Trần Tích, người mấy ngày nay được bàn tán nhiều nhất, lại đang ở trong nhóm.

Hắn vào nhóm từ khi nào?

Hắn đã thấy được bao nhiêu lời đồn thất thiệt về mình?

Không khí trở nên ngượng ngập. Tống Minh Lợi cố gượng cười, không kìm được sự tò mò mà hỏi:
"Ai thêm cậu vào nhóm vậy?"

Nếu đối mặt trực tiếp, cậu ta đã không đủ dũng khí hỏi. Nhưng qua mạng, khoảng cách mơ hồ giữa "bạn học" và "bạn mạng" lại khiến cậu ta thoải mái hơn.

Nghe câu hỏi của Tống Minh Lợi, Trần Tích cuối cùng cũng mở mic, đáp: "Bạch..."

Hắn dừng lại một chút, như thể không nhớ chính xác tên, rồi nói tiếp: "Bạch Lâm Lâm."

"A, à haha, công chúa Bạch à."

Tống Minh Lợi cười khô khốc, không biết phải tiếp lời thế nào. Cậu ta còn định hỏi tại sao Trần Tích lại tham gia đội của Quan Tuyết Tức để chơi game, nhưng trực giác mách bảo tốt nhất nên ít nói thì hơn. Trần Tích thực sự quá khó đoán.

Quan Tuyết Tức cũng không lên tiếng.

Trận đấu lẽ ra phải sôi nổi, nhưng đội chơi 5 người của họ lại yên ắng đến mức còn thua cả trận đấu với người lạ.

Không khí im lặng càng kéo dài càng khó chịu. Để làm dịu bầu không khí, Dương Dật Nhiên bám vào câu chuyện của Bạch Lâm Lâm, hỏi Quan Tuyết Tức: "Công chúa Bạch sau đó có tìm cậu không?"

"Không." Quan Tuyết Tức trả lời. "Chắc sẽ không tìm tôi nữa đâu."

"Đúng thế, cô ấy là kiểu công chúa, rất sĩ diện."

Tống Minh Lợi thở dài, "Haizz, công chúa Bạch là mẫu người tôi thích đấy. Nhưng tiếc là kiếp trước tôi chắc phạm tội tày đình, kiếp này lại làm bạn cùng bàn với Quan hot boy, bị so sánh đến chẳng còn chút tự tin nào."

Quan Tuyết Tức liếc mắt, "Có giỏi thì đừng chép bài tập của tôi nữa."

"Đừng, đừng thế chứ! Sao mà được?" Tống Minh Lợi lập tức đổi giọng, như đang diễn một màn biến mặt của Xuyên kịch **(*)**: "Bạn cùng bàn yêu dấu ơi, tình yêu đáng trân trọng thật đó, nhưng vì bài tập mà hai thứ ấy đều có thể vứt đi!"

(*) *Màn biến mặt trong Xuyên kịch là một kỹ thuật biểu diễn truyền thống nổi tiếng và đặc sắc của Trung Quốc, đặc biệt trong nghệ thuật kịch Tứ Xuyên, nơi nghệ sĩ thay đổi mặt nạ chỉ trong tích tắc để thể hiện cảm xúc hoặc tính cách nhân vật.*

Câu nói khiến cả kênh thoại bật cười.

Chỉ có Trần Tích là không cười.

Ngũ Duệ Nguyên từ lớp 4 xen vào đùa: "Quan hot boy này, cậu thật sự không thích Bạch Lâm Lâm chút nào à?"

Dương Dật Nhiên chen vào: "Tất nhiên rồi, cậu ấy thích Đoàn Miên mà."

Ngũ Duệ Nguyên gật gù: "Đoàn Miên đúng là dễ thương hơn."

Quan Tuyết Tức ngắt lời: "Đừng đoán bừa, tôi nói thích Đoàn Miên khi nào?"

Tống Minh Lợi phá đám ngay: "Ây dà, đừng tưởng tôi không biết. Đoàn Miên hẹn cậu ăn tối sau giờ học thứ Sáu rồi đấy!"

"Tôi chưa đồng ý."

"Thì mau đồng ý đi! Một cô gái đáng yêu như vậy ngày nào cũng chạy theo sau cậu, cậu nhẫn tâm sao? Cậu thật tàn nhẫn đó anh Quan à!"

"..."

Quan Tuyết Tức cạn lời.

Nhưng Tống Minh Lợi lại vô tình nhắc nhở cậu rằng, giống như đã dứt khoát từ chối Bạch Lâm Lâm, cậu cũng nên cho Đoàn Miên một câu trả lời rõ ràng.

Sao trước đây cậu không trực tiếp từ chối Đoàn Miên nhỉ? Có lẽ trong lòng cậu cũng có chút thích cô ấy. Một chút thôi.

Ngày hôm nay bị Quan Tĩnh Bình làm cho tâm trạng rối loạn, cảm xúc của Quan Tuyết Tức không thể nào dễ chịu được.

Khi tâm trạng tồi tệ, cậu không khỏi cảm thấy bồn chồn. Một vài suy nghĩ mà cậu từng cho rằng không thể chấp nhận lại bắt đầu len lỏi vào tâm trí, khiến cậu muốn thử.

Quan Tuyết Tức thầm nghĩ, với khả năng tự kiểm soát của mình, ngay cả khi yêu sớm cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc học. Cậu còn có thể học cùng Đoàn Miên, thành tích của cô ấy cũng rất tốt.

"Tôi sẽ cân nhắc." Quan Tuyết Tức nghiêm túc buông một câu nặng ký.

Tống Minh Lợi, Dương Dật Nhiên và Ngũ Duệ Nguyên đồng loạt kêu lên: "Cái gì?!"

Quan Tuyết Tức nói: "Đừng nói bậy bạ trong nhóm chat đấy."

"OK, hiểu mà."

"Bọn tôi biết mà."

"Trường chúng ta cuối cùng cũng có tin vui, tôi xúc động quá!"

"..."

Lúc này, một trận đấu vừa kết thúc. Trần Tích gõ một dòng chữ vào đội chat:*"Tôi bận, thoát đây."*

"Được, cậu cứ làm việc đi!"

"OK, chào cậu!"

Tống Minh Lợi và Dương Dật Nhiên đều vội vàng tiễn Trần Tích, còn Quan Tuyết Tức thì không nói gì.

Từ đầu đến cuối, Trần Tích cũng không nói với cậu một lời nào.

Sau khi Trần Tích rời đi, Dương Dật Nhiên kéo thêm một người bạn vào thay thế, cả đội bắt đầu một trận mới.

Giờ đây không còn "người lạ", mọi người cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Bầu không khí cuối cùng cũng nhẹ nhàng hơn.

Tống Minh Lợi thở dài: "Thật kỳ quái, Trần Tích tham gia chơi cùng chúng ta để làm gì? Vừa nãy tôi ngượng chết đi được."

Dương Dật Nhiên lúc này mới sực nhớ, vỗ đùi cái đét: "Đúng rồi, cậu ta vừa nói là do Bạch Lâm Lâm kéo vào nhóm chat à?"

"Chuyện gì vậy?" Tống Minh Lợi ngơ ngác hỏi.

Dương Dật Nhiên đáp: "Cậu biết chuyện Trần Tích nhặt nắp bình giữ nhiệt cho Bạch Lâm Lâm không?"

"Nghe nói rồi, chẳng phải lần trước cậu ta còn làm công chúa Bạch khóc sao?"

"Đó là lần trước. Chiều nay nắp bình của Bạch Lâm Lâm lại rơi xuống chân Trần Tích, nhưng lần này cậu ta không chỉ chủ động nhặt lên mà còn tự tay trả lại cho cô ấy. Bạch Lâm Lâm thậm chí còn chưa kịp mở miệng."

"..."

Tống Minh Lợi tỏ ra kinh ngạc nhưng vẫn chưa hiểu: "Vậy thì sao?"

"Cậu đúng là đồ ngốc." Dương Dật Nhiên nói với vẻ bất lực, như giáo huấn một đứa trẻ:
"Trần Tích lạnh lùng với tất cả mọi người, tại sao lại đột nhiên cư xử khác với Bạch Lâm Lâm? Trong phim, đây rõ ràng là khởi đầu của tình yêu!"

"Nhưng Bạch Lâm Lâm thích Quan Tuyết Tức." Ngũ Duệ Nguyên từ lớp 4 xen vào.

Dương Dật Nhiên tiếp lời: "Thế nên Trần Tích mới chơi game với chúng ta. Cậu ta nhắm thẳng vào Quan Tuyết Tức — tình địch của mình!"

"..."

Phân tích của Dương Dật Nhiên bất ngờ khiến hành động của Trần Tích trở nên hợp lý. Tống Minh Lợi, Ngũ Duệ Nguyên và cả những người bạn mới tham gia đều đồng loạt bừng tỉnh, như thể vừa được khai sáng.

Quan Tuyết Tức tuy hoài nghi, nhưng ngoài lời giải thích này dường như không có lý do nào thuyết phục hơn.

Dương "Holmes" Dịch Nhiên trầm ngâm hỏi Quan Tuyết Tức: "Cậu nghĩ xem, Trần Tích tìm cậu để làm gì? Có phải cậu ta định đe dọa cậu không?"

"Đe dọa gì? Tôi đã từ chối Bạch Lâm Lâm rồi."

"Nhưng Bạch Lâm Lâm vẫn thích cậu. Tình cảm không thể thay đổi ngay được..."

Dương Dật Nhiên hạ giọng đầy bí hiểm: "Tôi nghi ngờ cậu ta muốn ám sát cậu."

"..." Quan Tuyết Tức cũng hạ giọng đáp: "Còn tôi thì nghi ngờ đầu óc cậu bị lừa đá."

"..."

Sau hai trận game vừa chơi vừa nói chuyện, khoảng bốn mươi, năm mươi phút trôi qua.

Quan Tuyết Tức vốn không phải kiểu người mải chơi quên việc nên nhanh chóng chào đội, tắt game và chuyển sang học bài.

Cậu học như mọi ngày, dành ba giờ trước khi ngủ để ôn bài bù lại thời gian vừa chơi game, thậm chí còn học thêm một trang từ vựng. Chỉ khi đó cậu mới yên tâm đi ngủ.

Nhờ sức khỏe tốt, sáng hôm sau Quan Tuyết Tức hoàn toàn khỏi cảm lạnh.

Hôm nay là thứ Sáu, cậu biết mình cần đưa ra câu trả lời cho lời mời ăn tối của Đoàn Miên.

Nhưng chuyện gì cũng không cần vội. Tối nay, cậu có điều quan trọng muốn nói với mẹ, dự định sẽ sắp xếp ăn tối cùng Đoàn Miên vào thứ Bảy hoặc Chủ Nhật.

Quan Tuyết Tức gửi tin nhắn cho Đoàn Miên:*"Sau giờ học đợi tôi một chút, tôi mời cậu uống trà sữa."*

Đoàn Miên trả lời ngay lập tức: *"Được ^_^!"*

Kế hoạch của Quan Tuyết Tức hoàn hảo, tâm trạng cậu cũng tốt hơn nhiều.

Nhưng cậu không ngờ rằng, sau giờ học, một chuyện ngoài dự kiến đã xảy ra.

Chương 7: Liên Quan Gì Đến Tôi?

DTV-EBOOK

Để tránh tình trạng ùn tắc, trường số 16 có giờ tan học khác nhau cho từng khối: khối 10, 11, và 12. Học sinh khối 11 tan học lúc năm giờ năm mươi phút chiều. Học sinh nội trú ở lại học tối, còn học sinh ngoại trú được tự do sắp xếp thời gian sau giờ học mà không bị ép phải ở lại trường.

Khoảng năm giờ bốn mươi lăm phút chiều, tại lớp 11-2.

Đến giờ này mỗi ngày, âm lượng của những cuộc trò chuyện trong lớp thường không thể kiểm soát. Giáo viên chẳng thể làm gì, ngay cả những học sinh giỏi đang vùi đầu vào sách vở cũng không kìm được mà ngẩng lên nhìn đồng hồ, ánh mắt lơ đãng chờ mong tiếng chuông tan học.

Ở hàng ghế cuối hỗn tạp nhất lớp, Tiền Bác ngồi gần như ngang hàng với Trần Tích.

Trong khi Trần Tích ngồi sát tường bên phải ngay sau chỗ của Bạch Lâm Lâm, Tiền Bác lại ngồi ở góc trái gần cửa sổ, cách xa nhau một khoảng rộng.

Tiền Bác liếc nhìn sang phía Trần Tích, sau đó đá nhẹ vào ghế của bạn cùng bàn phía trước.

"Người gọi đủ chưa?" Tiền Bác hạ giọng hỏi.

"Đủ rồi, họ sẽ đến." Người bạn đáp.

Tiền Bác lại nhìn về phía Trần Tích, giọng vừa kiềm chế vừa ngạo mạn: "Hôm nay tao phải bẻ gãy tay nó, xem nó còn dám làm màu nữa không."

"..."

Người ngồi trước chần chừ, giọng hạ xuống thêm vài phần: "Anh Bác, lần trước cậu ta chỉ bẻ tay anh một chút thôi mà, cần gì căng thẳng thế? Lỡ đánh nhau rồi..."

"Sợ cái gì? Nhìn mày kìa, đúng là nhát chết." Tiền Bác cười khẩy. "Tao đã tìm hiểu rồi, chuyện nó giết người chắc chắn là bịa đặt. Mà kể cả thật thì cũng là chuyện cũ. Ở trường 16 này, nó dám rút dao chắc? Hơn nữa, tao còn hỏi qua anh Long, anh Long bảo chưa từng nghe đến cái tên này. Nó chỉ đang làm bộ dọa chúng ta thôi."

"Nhưng em thấy không đáng, với lại không thân quen gì, nước sông không phạm nước giếng mà..."

"Lắm lời quá, tao nói đáng là đáng!" Tiền Bác lạnh lùng cắt ngang.

Người ngồi trước khẽ thở dài lặng lẽ quay người đi, không dám nói thêm gì nữa.

Điều mà cậu ta không biết là, Tiền Bác muốn gây sự với Trần Tích không chỉ vì bị bẻ tay trước mặt cả lớp mà mất mặt. Lý do lớn hơn là Tiền Bác thích Bạch Lâm Lâm.

Hôm nay, nhóm chat khối 11 rộ lên tin đồn rằng Trần Tích và Bạch Lâm Lâm có vẻ khá thân thiết. Một số người còn nói rằng, sau khi bị Quan Tuyết Tức từ chối, Bạch Lâm Lâm – với tính cách thích sĩ diện – có khả năng cao sẽ nhanh chóng tìm một chàng trai để yêu, chứng minh rằng cô không bị ảnh hưởng bởi chuyện tình cảm với Quan Tuyết Tức.

Dù Trần Tích bị đồn đại đủ điều, nhưng ít nhất ngoại hình của hắn không chê vào đâu được, hoàn toàn xứng với công chúa Bạch.

Tiền Bác đọc những tin nhắn đó mà lòng đầy ức chế.

Cậu ta từng tỏ tình với Bạch Lâm Lâm, chuẩn bị rất công phu, từ hoa đến quà đều không thiếu.

Nhưng ngay sau khi nghe cậu ta tỏ tình, Bạch Lâm Lâm chỉ liếc một cái, ánh mắt pha lẫn ngạc nhiên và khinh thường, thẳng thừng nói: "Cậu á? Ếch mà đòi ăn thịt thiên nga."

Câu nói ấy như dao đâm vào lòng tự tôn của Tiền Bác, khiến cậu ta giận sôi, nhục nhã vô cùng.

Dù vậy, chính sự kiêu ngạo đó của Bạch Lâm Lâm khiến cô vừa bị ghét vừa được yêu thích. Cô kiêu kỳ như một nàng công chúa nhỏ, chỉ vừa mắt những "hoàng tử" đích thực.

Ai cũng biết rằng, "hoàng tử" của trường 16 chính là Quan Tuyết Tức.

Tiền Bác không dám so sánh với Quan Tuyết Tức. Cậu ta biết mình không đủ khả năng, và cũng chẳng thể gây sự với Quan Tuyết Tức, bởi nếu chọc vào cậu ta, Tiền Bác sẽ không thể sống nổi ở trường này.

Trần Tích thì khác.

Một học sinh chuyển trường lai lịch không rõ ràng, dù cứng đến mấy thì có thể cứng được đến đâu chứ?

Chỉ cần Trần Tích không dám rút dao đâm người trong trường, Tiền Bác có đủ cách khiến hắn phải ngoan ngoãn phục tùng.

Còn lý do tại sao phải xử lý hắn...

Tất nhiên là vì không chịu nổi cái vẻ cao quý lạnh lùng mà Trần Tích tỏ ra trước mặt Bạch Lâm Lâm. Tiền Bác muốn đập

cho hắn thành "ếch nhái" để hắn tự biết điều mà tránh xa "thiên nga" của cậu ta.

Những gì Tiền Bác không có được thì những ếch nhái khác cũng đừng mong có được.

Chuông tan học sắp reo, bạn ngồi trước quay đầu lại hỏi: "Anh Bác, người tụ họp đủ rồi, nhưng lỡ Trần Tích không ra thì sao?"

"Không ra thì chặn hắn lại."

Vừa dứt lời, chuông tan học vang lên. Tiền Bác cầm tờ giấy hẹn đánh nhau đã chuẩn bị sẵn đi thẳng đến bàn Trần Tích, vỗ mạnh xuống trước mặt hắn.

Trần Tích đang thu dọn cặp sách, nét mặt vẫn lạnh nhạt như mọi khi, không chút ngạc nhiên hay bối rối. Hắn chỉ liếc Tiền Bác một cái.

Không làm Tiền Bác thất vọng, Trần Tích thật sự đã đến.

Địa điểm là một con hẻm nhỏ bên ngoài trường, gần khu phố ăn vặt nhưng khá khuất sau các quán xá, ít người qua lại.

Tiền Bác gọi thêm bảy người trợ giúp, đứng thành một hàng chặn đường Trần Tích.

"Biết vì sao tao tìm mày không?" Tiền Bác đứng đầu, ngẩng cằm cao đến mũi, cố tạo khí thế áp đảo để hăm dọa Trần Tích.

Nhưng chiều cao đã khiến cậu ta thất thế, vì Trần Tích cao hơn hẳn một đoạn dài.

Hơn nữa, khi bên mình tỏ ra hùng hổ nhưng đối phương lại hoàn toàn điềm tĩnh, sự hăm dọa sẽ trở nên vô dụng, chẳng khác gì lời nói suông.

Trần Tích thậm chí không buồn đáp, ánh mắt từ bình thản chuyển thành kiểu "nhìn kẻ ngốc".

Tiền Bác tức tối gằn giọng: "Bị câm à? Để xem tao đánh mày đến câm thật luôn!"

Đám đàn em phía sau Tiền Bác đồng loạt giơ gậy, hô hào trợ uy.

Trần Tích nhìn cả nhóm với ánh mắt lạnh lùng, rồi tháo cặp sách khỏi vai, ném sang một bên.

"Được, cả đám cùng lên đi."

Sáu giờ mười lăm phút chiều, Quan Tuyết Tức và Đoàn Miên đang uống trà sữa tại khu phố ăn vặt.

Phố không dài, đi từ đầu đến cuối rồi quay lại cũng chỉ mất vài phút.

Họ đã dạo quanh hai vòng, mua hai ly trà sữa và một phần bánh bạch tuộc nướng.

Quan Tuyết Tức uống trà sữa loại bảy phần đường, còn Đoàn Miên lại chọn không thêm đường. Cậu hỏi: "Không đường thì đâu có ngọt? Uống sao ngon được?"

Cậu luôn nghĩ con gái thường thích đồ ngọt.

Đoàn Miên mỉm cười đáp: "Tớ đang giảm cân mà."

Quan Tuyết Tức nhìn cô một lượt, nhận xét: "Cậu đâu có mập."

"Phòng ngừa trước thôi." Đoàn Miên nghiêm túc nói. "Uống nhiều trà sữa dễ tăng cân lắm."

"..."

Phố ăn vặt đông người, nhiều học sinh mặc đồng phục trường số 16 qua lại. Quan Tuyết Tức đã cởi áo khoác đồng phục vắt trên cánh tay.

Áo đồng phục của Đoàn Miên cũng đang được cậu giữ.

Dù hai người chưa xác định mối quan hệ, cậu đã tự nguyện làm "người xách đồ".

Chính cậu là người chủ động đề nghị: "Để tôi cầm giúp cho."

Quan Tuyết Tức chưa từng yêu đương, nhưng "chưa ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy". Cậu biết rằng phần lớn học sinh trong trường thường đến con phố này để hẹn hò. Họ ăn uống, dạo chơi, trò chuyện mấy câu vặt vãnh vô thưởng vô phạt, chỉ để khiến cả hai ngượng ngùng, tim đập thình thịch.

Đó chính là toàn bộ của "tình yêu".

Dù chưa bắt đầu, Quan Tuyết Tức đã cảm thấy hơi nhàm chán. Quả nhiên không phải thử cái gì cũng sẽ đem lại kết quả như mong đợi.

Dĩ nhiên điều này không phải lỗi của Đoàn Miên.

Cô rất dễ thương, và hôm nay lại đặc biệt dễ thương hơn.

Có lẽ nhận ra điều gì đó, cô khẽ vuốt tóc một cách ngượng ngùng, khuôn mặt hơi ửng đỏ, đôi mắt long lanh, hỏi Quan Tuyết Tức: "Hôm nay sao cậu lại mời tớ uống trà sữa?"

Quan Tuyết Tức do dự giây lát, tay vừa cầm áo đồng phục của Đoàn Miên vừa cầm hộp bánh bạch tuộc ăn dở, đang định trả lời thì điện thoại reo lên.

Cậu chuyển hộp bánh từ tay phải sang tay trái cùng với áo đồng phục, mỉm cười áy náy với Đoàn Miên trước khi nghe máy.

Đầu dây bên kia là Dương Dật Nhiên, vừa nói đã lớn tiếng: "Chết rồi! Lão Lý tìm cậu!"

Lão Lý chính là thầy Lý Đức Hảo, Trưởng phòng Chính trị và Giáo dục của trường.

Quan Tuyết Tức khó hiểu: "Tìm tôi làm gì?"

Dương Dật Nhiên đáp nhanh: "Vừa nãy Tiền Bác gọi bảy người chặn đường Trần Tích sau giờ học. Hai bên đánh nhau to. Kết quả Trần Tích một mình hạ gục cả tám đứa, đánh Tiền Bác đến không ngẩng được đầu. Không biết sao chuyện này lại lọt đến tai lão Lý, giờ cả bọn đều đang bị giữ ở phòng kỷ luật."

Quan Tuyết Tức nghe xong, thầm nghĩ Trần Tích quả là ghê gớm, lấy một chọi tám mà quét sạch gọn gàng.

Cậu ngập ngừng hỏi lại: "Liên quan gì đến tôi?"

Dương Dật Nhiên hạ giọng: "Tiền Bác nói là cậu ta đánh nhau vì bênh vực cậu."

"Cậu ta bị điên à?" Quan Tuyết Tức bực bội.

"Vẫn là chiêu cũ thôi." Dương Dật Nhiên giải thích. "Cậu ta cố lôi cậu vào để được giảm nhẹ hình phạt. Rõ ràng cố ý mà."

"Cậu mau tới phòng lão Lý giải thích đi." Dương Dật Nhiên sốt ruột giục. "Tôi đang chờ ở dưới canh chừng giúp cậu."

Quan Tuyết Tức cúp máy, đưa áo đồng phục và hộp bánh lại cho Đoàn Miên, nói lời tạm biệt.

Đoàn Miên lo lắng: "Hay để tớ đi cùng cậu nhé?"

"Không cần, chỉ là chuyện nhỏ thôi." Quan Tuyết Tức cười trấn an. "Cậu về nhà trước đi, trời tối không an toàn."

"Được, lát nữa nhắn tin sau nhé."

Đoàn Miên nhìn theo bóng dáng Quan Tuyết Tức bước nhanh vào đám đông, lưu luyến vẫy tay chào.

Khi Quan Tuyết Tức đến phòng kỷ luật, Tiền Bác và đám đàn em đã bị mắng xong một trận được thầy cho rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại duy nhất Trần Tích.

Cánh cửa khép hờ, từ ngoài nhìn vào, Quan Tuyết Tức thấy Trần Tích đứng trước mặt thầy Lý Đức Hảo, không phản bác cũng không tỏ vẻ hối lỗi, vẫn giữ thái độ im lặng như thường lệ.

Đồng phục của hắn lấm lem bụi bẩn, có lẽ là do trận ẩu đả. Trên mặt còn vương vết máu, không rõ là của hắn hay của người khác. Tay phải buông thõng bên người nắm chặt thành quyền, mu bàn tay rách da, để lộ những vết trầy xước đỏ ửng.

Thầy Lý nổi tiếng nghiêm khắc trong toàn trường, sắc mặt đầy tức giận. Có vẻ ông đã mắng Trần Tích rất lâu, Quan Tuyết Tức vừa tới đã nghe thấy ông lớn tiếng: "Trần Tích! Thành tích em tốt nên trường này mới phá lệ nhận em vào! Nếu không phải vì thế thì trường trọng điểm nào dám nhận học sinh như em?"

Quan Tuyết Tức đưa tay định gõ cửa thì khựng lại.

Thầy Lý tiếp tục lớn tiếng: "Chúng tôi nhận em không phải chỉ vì em học giỏi! Trường này nằm trong top 10 cả nước về tỉ lệ đỗ trường trọng điểm, học sinh giỏi không thiếu! Muốn tìm trạng nguyên cũng có cả tá! Thiếu em chắc?"

"Không thiếu." Trần Tích trả lời, giọng điệu vẫn bình thản, không chút cảm xúc.

Thấy hắn ngoan cố như vậy, thầy Lý tức giận ném mạnh tập tài liệu xuống bàn.

"Chính tôi đã đấu tranh để nhận em! Vì thấy em từng trải qua chuyện như vậy mà vẫn cố gắng học hành, tôi không muốn em lầm đường lạc lối nên mới cho em một cơ hội làm lại cuộc đời!"

"..."

Sắc mặt Trần Tích cuối cùng cũng có chút thay đổi, hắn hơi nghiêng đầu, không nhìn thẳng vào thầy Lý nữa.

Thầy Lý thở dài nặng nề: "Đây là lần cuối cùng. Nếu lần sau còn đánh nhau, bất kể lý do là gì, em sẽ bị đuổi học."

Nói xong, ông liếc ra phía cửa: "Quan Tuyết Tức, vào đi!"

Chương 8: Như Một Cái Ôm.

DTV-EBOOK

Hầu hết học sinh khi gặp Trưởng phòng Chính trị và Giáo dục đều như chuột thấy mèo, lúng túng hoảng loạn.

Riêng Quan Tuyết Tức chưa từng lo lắng, bởi bất kể là trưởng phòng, hiệu trưởng, hay giáo viên bộ môn nào, cũng chưa từng nói với cậu một lời nặng nề.

Điều này có thể 1% nhờ Quan Tĩnh Bình, nhưng 99% là do Quan Tuyết Tức tự giành lấy — cậu chưa từng rớt khỏi vị trí nhất trong bất kỳ kỳ thi nào.

Thêm vào đó, vẻ ngoài nổi bật và tính cách hòa đồng của cậu khiến Quan Tuyết Tức được xem là "gương mặt đại diện sáng giá" của trường số 16.

Khi Quan Tuyết Tức bước vào văn phòng, thầy Lý Đức Hảo liền bảo Trần Tích rời đi, chuẩn bị nói chuyện riêng với cậu.

Khi hai người lướt qua nhau, Quan Tuyết Tức khẽ nghiêng mắt nhìn, Trần Tích vẫn giữ vẻ lạnh nhạt không liếc cậu lấy một cái, bước thẳng ra ngoài và đóng cửa lại.

Quan Tuyết Tức tiến tới đứng trước mặt thầy Lý.

Khác với thái độ nghiêm khắc khi mắng Trần Tích, thầy Lý lại rất nhẹ nhàng khi nói chuyện với Quan Tuyết Tức. Ông ngồi sau bàn làm việc sắp xếp lại một chút tài liệu trên bàn, đẩy kính rồi nhìn lên hỏi: "Quan Tuyết Tức, em có biết mình sai ở đâu không?"

Quan Tuyết Tức xị mặt, oan ức: "Thầy ơi, thật sự không liên quan đến em. Tiền Bác—"

Thầy Lý ngắt lời: "Xem ra là không biết rồi."

Quan Tuyết Tức: "..."

Dù học sinh thường gọi ông là "Lão Lý" thực ra thầy Lý không hề già. Ông vừa tròn năm mươi, tóc nhuộm đen bóng, tinh thần khá tốt nên trông vẫn trẻ trung.

Quan Tuyết Tức liếc nhìn đỉnh đầu ông, nhận ra tóc thầy bắt đầu hói nhẹ nhưng chưa đến mức trọc hoàn toàn.

Cậu nhanh chóng thu ánh mắt lại, giả vờ ngoan ngoãn.

Thầy Lý nhìn cậu, không hài lòng: "Tôi tất nhiên biết chuyện này không liên quan đến em. Tiền Bác nói dối quá vụng về, tưởng tôi là kẻ ngốc chắc?"

Quan Tuyết Tức ngạc nhiên, đáp một cách phối hợp: "Thầy thật anh minh."

"Đừng lắm lời." Thầy Lý tuy nói vậy nhưng trên mặt đã xuất hiện chút ý cười, khác hẳn vẻ nghiêm khắc khi nãy với Trần Tích.

"Chuyện không liên quan đến em, nhưng bọn nó cứ lôi em vào. Như vậy lỗi vẫn thuộc về em —đừng nhìn tôi như thế, đừng phản bác. Em sai ở chỗ không nên quá thân thiết với những kẻ như chúng nó."

"Em đâu có thân lắm, chỉ thỉnh thoảng chơi bóng rổ cùng thôi mà."

"Ít chơi bóng lại!" Thầy Lý nghiêm giọng. "Tuyết Tức, em là học sinh giỏi, phải có khí chất của học sinh giỏi. Đừng kết giao với đám học sinh bất hảo. Quan hệ tốt là chuyện tốt, nhưng tốt quá lại thành phiền phức, giống như một chiếc gông cùm. Em hiểu ý tôi không?"

"Hiểu ạ."

Quan Tuyết Tức cười nhạt, nhưng trong lòng hơi phiền. Cậu thầm nghĩ thầy này sao mà lắm lời thế.

Thầy Lý vẫn chưa dừng lại, tiếp tục dạy bảo: "Em là niềm hy vọng của cả trường, phải nhắm đến mục tiêu thủ khoa tỉnh, không được phép phạm sai lầm. Nhân tiện, hôm qua tôi đã nói chuyện với giáo viên chủ nhiệm của em. Bây giờ em học lớp 11, cũng sắp lên lớp 12 rồi. Tôi đề nghị em chuyển vào nội trú sớm, môi trường học tập ở ký túc xá tốt hơn, em nên sớm thu xếp và điều chỉnh tâm lý."

"Thầy ơi, em học bán trú cũng chăm chỉ lắm mà."

"Đây chỉ là đề nghị thôi. Được rồi, nói với em cũng không ăn thua, để tôi bàn với mẹ em sau."

"Vâng ạ..." Quan Tuyết Tức ỉu xìu.

Thầy Lý liếc nhìn cậu, bỗng nhiên nói: "Với lại, chuyện em yêu sớm tôi cũng đã biết rồi."

"..." Quan Tuyết Tức giật mình, có chút chột dạ. "Thầy hiểu lầm rồi, em không yêu ai cả."

Thầy Lý nửa thăm dò nửa khẳng định: "Thật không? Em ngày nào cũng đi chung với Đoàn Miên. Các em bây giờ, ôi trời, toàn thích yêu sớm! Đúng là không biết nghe lời gì cả!"

Quan Tuyết Tức: "..."

Thầy Lý giống như Đường Tăng niệm kinh, liên tục thuyết giảng về tác hại của yêu sớm khiến Quan Tuyết Tức nghe mà suýt ngủ gật. Mãi lâu sau ông mới rộng lượng cho cậu rời đi.

Vừa bước ra khỏi văn phòng, Quan Tuyết Tức thở dài một hơi thật sâu, cảm giác như được sống lại.

Lúc này trời đã nhá nhem tối, hành lang tòa nhà bật đèn sáng. Quan Tuyết Tức đói đến mức bụng sắp lép, hối hận vì lúc nãy đi chơi cùng Đoàn Miên chỉ uống hai ngụm trà sữa mà không ăn thêm gì.

Quan Tuyết Tức vội vã bước nhanh xuống cầu thang, nhưng không ngờ ở khúc quẹo lại bất cẩn va phải lưng một người.

Người đó là Trần Tích.

Quan Tuyết Tức ngạc nhiên: "Cậu..."

Trần Tích chỉ đáp ngắn gọn: "Quay lại lấy đồ."

Trần Tích đáp rất nhanh, như thể muốn chặn họng không cho Quan Tuyết Tức hỏi thêm. Hoặc cũng có thể hắn chẳng muốn nói chuyện với cậu, vẻ mặt nghiêm nghị, lạnh lùng đến phát ngợp.

Dùng từ của Dương Dật Nhiên mà nói, mỗi lần thấy cái bộ dạng "vương giả lạnh lùng" này, Quan Tuyết Tức đều cảm giác như có luồng gió lạnh thổi qua mình khiến nhiệt độ xung quanh giảm mạnh.

Đúng chuẩn "máy lạnh di động".

Trần Tích, cái máy lạnh sống ấy, hai tay trống trơn, không rõ cậu ta quay lại trường để lấy gì, có lẽ đã nhét vào cặp rồi.

Quan Tuyết Tức liếc mắt đánh giá hắn, bất chợt nhìn thấy trên mu bàn tay hắn vết trầy xước còn rỉ máu.

"Không xử lý vết thương sao?" Quan Tuyết Tức buột miệng hỏi.

Trần Tích làm như chẳng cảm thấy đau, thản nhiên nhét tay vào túi quần, không nói một lời.

Hắn im lặng, Quan Tuyết Tức cũng không muốn nói thêm, rút điện thoại ra vừa đi vừa nhắn tin trả lời Đoàn Miên.

Trần Tích đi trước cậu, hai người rời khỏi tòa nhà cùng hướng về cổng trường.

Trường số 16 có khuôn viên rất rộng, cây cối xanh mát, rợp bóng cả một vùng. Trong ánh chiều nhạt nhòa, dưới làn gió nhẹ thổi qua, bóng cây lay động xen lẫn những bóng người vội vã.

Khi băng qua quảng trường nhỏ, vài nhóm học sinh đi ngang qua nhận ra Quan Tuyết Tức liền chào hỏi. Hết nhóm này đến nhóm khác, phần lớn đều là học sinh nội trú đang trên đường tới lớp học tối.

Quan Tuyết Tức đáp lại bằng nụ cười lịch sự, dù thực ra cậu không nhớ nổi tên của vài người trong số đó.

Trần Tích vẫn bước đi thẳng tắp, không một chút chậm lại.

Không ai chào hỏi hắn.

Chỉ có vài người nhìn thấy hắn và Quan Tuyết Tức đi cùng nhau thì tò mò, ánh mắt đầy ngạc nhiên như vừa phát hiện ra điều gì kỳ lạ.

Quan Tuyết Tức chẳng lấy làm lạ. Trần Tích không phải đi cùng cậu, chẳng qua hai người tiện đường mà thôi.

Cổng trường ở hướng này, chẳng lẽ Trần Tích lại đi ngược đường?

Hai người cùng bước ra khỏi cổng, tới trạm xe buýt gần nhất.

Giờ này học sinh bán trú gần như đã về hết, chỉ còn vài người lác đác đứng đợi xe, khoảng bốn hoặc năm người.

Trần Tích vẫn giữ dáng vẻ trầm mặc, hai tay nhét trong túi, không nói một lời.

Ánh sáng từ đèn đường xa xa hắt lên một bên mặt hắn làm nổi bật những đường nét sắc lạnh như tạc vào một khối đá cứng. Vẻ mặt hắn mang một sự im lặng đến mức ánh sáng cũng không thể xuyên qua, toát lên sự cô độc không cách nào che giấu.

Quan Tuyết Tức bất chợt nhớ lại những lời trách mắng mà thầy Lý Đức Hảo dành cho Trần Tích, dường như phần nào đó chứng thực những tin đồn bất lợi về hắn là có căn cứ.

Quan Tuyết Tức không kìm được, mở miệng hỏi: "Trước đây cậu..."

Chưa nói hết câu, Trần Tích đã lạnh lùng ngắt lời: "Liên quan gì đến cậu?"

"..."

Giọng điệu cứng nhắc, thậm chí có phần thô lỗ.

Quan Tuyết Tức chưa từng bị ai dùng kiểu giọng đó để nói chuyện, đặc biệt là khi cậu đang có ý tốt muốn quan tâm đến bạn học.

Hít sâu một hơi, Quan Tuyết Tức cố kiềm chế không tranh cãi với Trần Tích, thầm nghĩ: Đúng là chẳng liên quan gì đến mình, tự nhiên rảnh quá mà bắt chuyện với cậu ta. Thật là cho cậu ta mặt mũi quá rồi!

Người gì mà lạnh nhạt khó ưa thế không biết!

Quan Tuyết Tức cau mày, nhưng nhanh chóng tự nhủ, có lẽ đó là vết thương lòng của người khác, không nên gợi lại.

Nếu đã vậy, cứ để Trần Tích giấu kín nó đi. Dù sao cũng chẳng liên quan gì đến cậu.

— Cậu thề nếu còn nói thêm câu nào với Trần Tích, cậu sẽ không mang họ Quan nữa.

Đúng lúc đó, xe buýt tới.

Quan Tuyết Tức lên tuyến 19 như thường lệ. Cậu lạnh lùng bước lên, không thèm liếc Trần Tích một cái.

Nhưng không ngờ Trần Tích cũng lên tuyến 19. Có vẻ nhà hắn cũng nằm dọc tuyến đường này.

Giờ này, học sinh đi học thêm hoặc về nhà đã gần hết, nhưng trên xe vẫn đông chật không còn chỗ ngồi, thậm chí đứng cũng khó.

Quan Tuyết Tức cần đi qua bảy trạm mới tới nơi. Cậu len qua đám đông, bước về phía cửa sau. Trần Tích cũng đi theo hướng đó.

Quan Tuyết Tức quay lưng về phía hắn, chẳng buồn quan tâm.

Hiển nhiên, Trần Tích cũng không phải kiểu người cần người khác để ý. Hắn vẫn giữ im lặng từ đầu tới cuối.

Quan Tuyết Tức nắm lấy tay vịn bằng một tay, tay kia cầm điện thoại, tiếp tục nhắn tin với Đoàn Miên.

Đoàn Miên: *"Cậu đi đến đâu rồi? Vẫn chưa về nhà sao?"*

Quan Tuyết Tức: *"Sắp rồi."*

Đoàn Miên: *"Cậu có đói không? Giờ cũng hơn 7 giờ rồi đấy."*

Quan Tuyết Tức: *"Cũng bình thường."*

Đoàn Miên: *"Trả lời thêm vài chữ nữa đi mà. Tớ cứ háo hức đợi tin nhắn của cậu nãy giờ đó."*

Quan Tuyết Tức nhìn màn hình, bất giác bật cười. Đáng yêu thật đấy.

Nhưng việc gõ chữ trên xe buýt chen chúc thật bất tiện. Cậu đổi tư thế, cố tạo thêm không gian cho tay mình.

Đang định nhắn nhiều hơn chút để đáp lại sự mong chờ của Đoàn Miên, trong đầu Quan Tuyết Tức lại vang lên những lời thầy Lý vừa nói về tác hại của yêu sớm và thủ khoa tỉnh.

Quan Tuyết Tức bất giác do dự.

Nếu cậu không thể yêu đương với Đoàn Miên, vậy tốt nhất cũng đừng để mối quan hệ trở nên quá mập mờ.

Hơn nữa, cảm xúc của cậu dành cho Đoàn Miên không đến mức không thể không yêu. Quan Tuyết Tức không chỉ nghĩ cho bản thân, mà còn nghĩ cho cô, tránh làm mất thời gian của cả hai.

Mùi vị của tình đầu ngọt ngào nhất ở chỗ mơ hồ, một khi bóc tách thì khó mà vẹn nguyên.

Giống như làm một bài toán, Quan Tuyết Tức khách quan phân tích từng nguyên nhân và hệ quả rồi nhận ra sự rung động ban đầu đã bị dập tắt.

Khi Quan Tuyết Tức đang mải suy nghĩ cách trả lời Đoàn Miên sao cho không làm tổn thương cô mà vẫn bày tỏ được ý

định của mình, xe buýt bất ngờ phanh gấp.

Quan Tuyết Tức không kịp phản ứng, điện thoại suýt văng khỏi tay. Cậu cuống cuồng giữ lấy điện thoại, nhưng lại không còn tay để nắm tay vịn, cả người theo quán tính ngã mạnh về phía sau.

Lưng cậu đập vào người ai đó.

Trong khoảnh khắc bất ngờ, Quan Tuyết Tức ngửi thấy mùi thuốc đông y quen thuộc thoảng nhẹ, có chút đắng.

Là Trần Tích.

Dù tính cách Trần Tích không ra gì, nhưng ít nhất lúc này hắn không đẩy cậu ra. Thay vào đó, hắn vươn tay giữ lấy cậu.

Không gian trên xe buýt chật chội, việc giữ thăng bằng rất khó. Tay Trần Tích bị xô đẩy, cuối cùng vòng qua eo Quan Tuyết Tức, như thể đang ôm lấy cậu.

Cả người Quan Tuyết Tức ép sát vào hắn, không thể bám vào đâu, chỉ đành dựa vào Trần Tích để không ngã.

Có chút ngượng ngùng.

Quan Tuyết Tức quay đầu lại định nói gì đó.

Không ngờ Trần Tích lại đứng quá gần. Mũi cậu lướt qua cằm hắn, hơi ấm từ da truyền sang, suýt nữa môi hai người chạm nhau.

Trần Tích sững lại, như phát điên mà đột ngột buông tay và đẩy Quan Tuyết Tức ra.

Quan Tuyết Tức loạng choạng, suýt ngã thêm lần nữa. Cậu cố gắng giữ thăng bằng, đứng vững, sau đó trợn mắt lườm hắn: "Cậu bị làm sao đấy?"

Trần Tích im lặng, không đáp trả.

Ánh mắt hắn vẫn lạnh nhạt, như một tảng đá mãi chẳng ấm.

Lần này, Trần Tích chủ động mở lời:

"Quan Tuyết Tức, cậu còn nhớ giải đấu cấp tỉnh năm lớp tám không?"

Chương 9: Rồng Kẹt Ao Cạn.

DTV-EBOOK

(*) Long khốn thiển trì: *một thành ngữ trong tiếng Trung Quốc, mang nghĩa "Rồng bị mắc kẹt ở ao cạn". Chỉ những người tài năng, có năng lực lớn nhưng lại bị kìm hãm, không gặp thời hoặc bị giam cầm trong hoàn cảnh hạn chế, không thể phát triển hay thể hiện hết bản thân.*

Trần Tích bất ngờ hỏi về chuyện đó khiến Quan Tuyết Tức thoáng nghi ngờ: "Nhớ chứ, sao vậy?"

Quan Tuyết Tức đã tham gia không ít cuộc thi, nhưng "giải đấu cấp tỉnh năm lớp tám" thì chỉ có một. Đó là kỳ thi liên môn do Sở Giáo dục tổ chức, quy mô lớn, giải thưởng cao, thậm chí còn được cộng điểm khi thi chuyển cấp. Hầu hết học sinh giỏi của các trường đều tham gia.

Quan Tuyết Tức giành giải nhất, tấm bằng khen đến giờ vẫn được treo trên tường phòng khách ở nhà.

"Cậu cũng tham gia à?"

Xe buýt vẫn lắc lư, Quan Tuyết Tức và Trần Tích thoáng chạm mắt nhau. Nhưng ngay lập tức, Trần Tích né ánh nhìn, không trả lời thẳng, gương mặt mang chút khó xử.

Nhớ lại hành động thô lỗ lúc trước của hắn, Quan Tuyết Tức cố tình mỉa mai: "Hửm, đừng nói là cậu từng bị nhà vô địch này đánh bại nhé?"

Trần Tích khẽ cười, nghiêng mặt qua hờ hững đáp: "Không phải."

"Thế là gì? Tự dưng nhắc chuyện này làm gì?"

"..."

Trần Tích liếc cậu một cái nhưng không trả lời.

Quan Tuyết Tức vốn không phải người nhiều lời, nhưng đứng trước một cục đá như Trần Tích lại vô tình bị biến thành kẻ cứ mở miệng trước. Đã thế, câu nào nói ra cũng không nhận được hồi đáp, thật sự rất bực mình.

"Giả thần giả quỷ, thích tỏ vẻ bí ẩn chứ gì?" Quan Tuyết Tức cười lạnh. "Được, cứ tiếp tục đi. Cứ làm tới."

"Cậu—"

Trần Tích định phản bác, nhưng Quan Tuyết Tức cắt ngang: "Đừng nói chuyện với tôi."

"..."

Xe buýt dừng lại ở một trạm, một nhóm hành khách từ cửa sau xuống xe, ngay lập tức được thay bằng nhóm hành khách mới.

Những người xung quanh đã đổi, nhưng Quan Tuyết Tức và Trần Tích vẫn đứng cạnh nhau lần lượt qua từng trạm. Trần Tích không có ý định xuống, Quan Tuyết Tức bắt đầu thắc mắc: Rốt cuộc nhà hắn ở đâu?

Một suy nghĩ kỳ lạ bỗng nảy ra trong đầu cậu: Hắn không ở khu này mà cố ý đi theo mình sao?

Nếu Trần Tích thường xuyên đi tuyến 19 mỗi ngày, tại sao trước giờ cậu chưa từng chạm mặt hắn? Sự trùng hợp này thật khó tin.

Nhưng giả thuyết đó quá vô lý. Trần Tích đi theo cậu để làm gì?

Có thể vì ảnh hưởng từ suy nghĩ kỳ quặc của Dương Dật Nhiên, Quan Tuyết Tức bất chợt nhớ đến "thuyết tình địch" của cậu bạn.

Không phải chứ, Trần Tích thật sự thích Bạch Lâm Lâm sao?

Dẫu có thích Bạch Lâm Lâm cũng đâu cần đi theo cậu làm gì. Lẽ nào hắn định ra tay với cậu giữa thanh thiên bạch nhật?

"..."

Quan Tuyết Tức liếc Trần Tích, chợt nhớ lại chuyện ở phòng kỷ luật khi nãy.

Tiền Bác đã nói rằng hắn đánh nhau với Trần Tích để bênh vực Quan Tuyết Tức. Không rõ lời nói dối này được thêu dệt ra sao, cụ thể thêm thắt những gì...

Quan Tuyết Tức tự hỏi: Trần Tích đã nghĩ gì khi nghe chuyện đó?

Liệu hắn có ghi thù cậu vì chuyện này không?

Trần Tích trông không đến mức ngốc nghếch như vậy. T hái độ hắn khó đoán thật sự khiến Quan Tuyết Tức không biết nghĩ sao.

Mọi thứ thật kỳ lạ.

Quan Tuyết Tức không muốn suy nghĩ thêm, cũng chẳng định mở miệng nói gì với cục đá kia nữa.

Cậu giữ im lặng cho đến khi xuống xe.

Trần Tích vẫn không nói một lời. Chỉ khi xe buýt lăn bánh rời trạm, hắn qua cửa sổ nhìn về hướng Quan Tuyết Tức đi, ánh mắt dõi theo cậu hồi lâu trước khi thu lại.

Vừa bước vào nhà, Quan Tuyết Tức đã ném cặp lên sofa rồi lao tới bức tường trong phòng khách, nơi treo đầy giấy khen và ảnh kỷ niệm, để tìm lại bức ảnh chụp ở giải đấu cấp tỉnh năm lớp tám.

Trong số đó có một bức ảnh tập thể.

Tất cả học sinh lọt vào vòng chung kết đều có mặt trong ảnh, mặc đồng phục từ đủ các trường, đủ màu sắc, ai cũng cười ngốc nghếch.

Quan Tuyết Tức đếm từng người từ trái qua phải, không hề thấy bóng dáng Trần Tích.

"Rõ ràng là không có." Cậu tự hỏi, "Liên quan gì đến hắn chứ?"

Mùi thức ăn từ bếp tỏa ra thơm lừng. Hà Vận bưng đĩa thức ăn đặt lên bàn, không hài lòng gọi cậu: "Sao giờ này mới về? Lầm bầm gì vậy?"

"Không có gì ạ."

Quan Tuyết Tức ngồi xuống bàn ăn, mọi phiền muộn dường như tan biến trước mâm cơm hấp dẫn. Hai mắt cậu sáng lên.

"Sườn kho đây rồi! Đói chết mất, chén thôi!"

"Chén chén cái gì, chẳng có chút dáng vẻ gì cả."

Hà Vận cười, gắp một miếng sườn cho cậu, còn tự tay mở một lon Coca lạnh đặt trước mặt.

"..."

Quan Tuyết Tức khựng lại.

Hà Vận vốn không cho cậu uống nước ngọt, nói là không tốt cho sức khỏe. Dù đôi khi bà làm ngơ để cậu lén lấy trong tủ lạnh nhưng chưa bao giờ chủ động đưa, lại còn niềm nở như vậy.

Cậu bỗng thấy có gì đó bất thường, bèn hỏi: "Mẹ, hôm nay nhà mình có chuyện gì vui à?"

Hà Vận cười, nhưng nụ cười không chạm tới đáy mắt.

Bà từng rất đẹp, nét đẹp của Quan Tuyết Tức cũng được thừa hưởng từ bà. Tuy nhiên những năm gần đây, gương mặt bà mang vẻ mệt mỏi, xuất hiện nếp nhăn, và mỹ phẩm bà dùng cũng không phải loại tốt.

— Kẻ thù của nhan sắc không phải là tuổi tác, mà là cuộc sống vất vả.

"Con cứ ăn trước đi." Hà Vận liên tục gắp thức ăn cho Quan Tuyết Tức, gần như chất đầy bát của cậu.

Thái độ bất thường của bà khiến Quan Tuyết Tức khó mà nuốt nổi. Trong đầu cậu thầm nghĩ, hôm nay là ngày gì vậy? Tại sao ai cũng giống như đang đánh đố mình thế nhỉ?

"Thôi nào, mẹ cứ nói thẳng ra đi." Quan Tuyết Tức cũng gắp một miếng sườn cho bà. "Không thì con ăn không nổi đâu."

Hà Vận đặt đũa xuống, cuối cùng lên tiếng: "Hôm nay bà nội con gọi điện cho mẹ."

"..."

Quan Tuyết Tức hơi sững người, Hà Vận tiếp lời: "Nói về tương lai của con."

"Trước khi nói, mẹ hỏi con một câu. Con có muốn về sống bên ba con không? Đừng trả lời vội, nghe mẹ nói hết đã."

Có lẽ bà đã ấp ủ những lời này suốt cả buổi chiều, chỉ chờ cậu về để nói ra. Giọng nói của bà bình thản đến mức không gợn sóng.

"Hồi mẹ ly hôn với ba con, bất chấp tất cả để giữ con lại bên mình, là vì mẹ... mẹ không muốn mất con. Nhưng mẹ chưa từng nghĩ, liệu lựa chọn đó có tốt cho con hay không."

Hà Vận cúi đầu, ánh mắt dừng lại trên đĩa sườn kho trước mặt.

"Quan Tĩnh Bình tuy không phải người tốt, nhưng ít nhất ông ấy chưa bao giờ bạc đãi con. Điều kiện bên đó hơn hẳn bên này, ăn mặc không nói làm gì, mẹ cũng không để con phải thiếu thốn. Nhưng giờ con đã học lớp 11, năm sau lên lớp 12, không thể không nghĩ đến tương lai. Bà nội con nói muốn để con đi du học. Ba con đủ khả năng chi trả, mà con học cũng giỏi, xin vào một trường danh tiếng không khó, sau này—"

Nói đến đây, giọng Hà Vận bỗng nghẹn lại, cuối cùng không kìm được mà mắt đỏ hoe.

Bà cảm thấy tủi thân.

Hà Vận đã vất vả nuôi Quan Tuyết Tức khôn lớn, vậy mà cuối cùng lại bị chỉ trích rằng: *"Bà chỉ nghĩ cho bản thân, có bao giờ nghĩ cho tương lai của Quan Tuyết Tức chưa?"* Hay thậm chí: *"Một người mẹ như bà sao có thể ích kỷ như thế?"*

Nhưng những lời đó, dù ai nói ra cũng được, riêng nhà họ Quan thì không có tư cách.

Dù vậy, những lời họ nói cũng không phải hoàn toàn vô lý. Hà Vận không thể chu cấp cho Quan Tuyết Tức đi du học, cũng

không thể mang đến cho cậu những điều kiện tốt nhất.

Ngay cả thành tích xuất sắc mà Quan Tuyết Tức đạt được bây giờ cũng không hoàn toàn là nhờ bà.

Quan Tuyết Tức không giống như những đứa trẻ khác, cả tuần bị cuốn vào các lớp học thêm. Cậu luôn bảo không cần thiết, nhưng Hà Vận biết cậu chỉ đang cố gắng tiết kiệm tiền cho mẹ.

Thực ra, đâu có chuyện "không cần thiết".

Khi con nhà giàu mời gia sư giỏi về dạy, Quan Tuyết Tức lại tự nhốt mình trong phòng học ngày học đêm, phải trả giá bằng nỗ lực và quyết tâm gấp bội.

Hà Vận nói, giọng pha chút bất lực: "Du học rất tốt, mở mang tầm mắt tích lũy kinh nghiệm. Sau này tìm việc dễ dàng hơn. Nếu muốn ở lại nước ngoài phát triển cũng thuận lợi hơn nhiều."

"..."

Trước đây, Hà Vận chưa từng nói những lời bi quan hay yếu đuối như vậy.

Bà luôn mạnh mẽ, kiên quyết cấm Quan Tuyết Tức học theo ba mình, không cho cậu qua lại với Quan Tĩnh Bình. Bà luôn nói: "Mẹ nuôi con được." Giọng điệu của bà chưa bao giờ nhượng bộ.

Nhưng hôm nay, những lời này lại giống như lời của một người xa lạ chứa đầy sự cam chịu.

Hà Vận nghẹn ngào nói:

"Thực ra không phải vì con là con trai mẹ mà mẹ mới nói những điều này. Mẹ hối hận nhất trong đời là hồi trẻ đã thích

Quan Tĩnh Bình. Vì ông ta mà mẹ từ bỏ cơ hội vào một trường tốt ở tỉnh khác, để rồi bây giờ công không thành, danh cũng chẳng toại. Mỗi lần nghĩ lại, mẹ chỉ muốn gi.ết ch.ết ông ta và cả cái bản thân ngu ngốc của mẹ ngày ấy."

"Con trai à, tương lai quan trọng hơn tất cả. Tình cảm chỉ là chuyện nhỏ, chẳng ai yêu ai mãi mãi. Cuộc đời là của con, con phải biết trân trọng từng cơ hội đến với mình."

Bà lau nước mắt, ánh mắt hướng về bức tường treo đầy giấy khen.

Những tấm giấy khen ấy là minh chứng cho những nỗ lực không ngừng nghỉ của Quan Tuyết Tức từ nhỏ đến lớn.

Cậu thông minh, cũng chăm chỉ, là niềm tự hào của gia đình, không đáng phải bị bó buộc trong một hoàn cảnh hạn hẹp.

"Con thương mẹ, mẹ biết. Chính vì thế, mẹ càng không muốn làm lỡ tương lai của con."

"..."

"Ăn xong bữa cơm này, con hãy đi đi. Tối nay Quan Tĩnh Bình sẽ cho người tới đón—"

Lời bà chưa dứt, Quan Tuyết Tức đập mạnh đũa xuống bàn, phát ra tiếng *keng*.

"Con không đi." Cậu đứng dậy.

Quan Tuyết Tức giờ đã lớn, cao hơn mẹ rất nhiều. Khi cậu đứng và nhìn thẳng vào bà, khí thế toát lên khiến người ta không thể xem nhẹ.

"Cái gọi là cuộc sống tốt đẹp hơn nghĩa là gì? Ý mẹ là nếu không có ba, con chỉ có thể sống như một kẻ tầm thường thôi

sao?"

Từ sau khi ba mẹ ly hôn, Quan Tuyết Tức luôn là đứa trẻ ngoan ngoãn, không bao giờ cãi lời mẹ.

Hôm nay là lần đầu tiên trong năm năm qua cậu cãi lại bà.

"Con không cần tiền của ông ta cũng có thể sống tốt. Không cần đi du học, con vẫn có thể làm nên chuyện."

Quan Tuyết Tức giận dữ nói: "Cuộc đời của con là do con quyết định, không đến lượt Quan Tĩnh Bình nhúng tay vào!"

"..."

"Còn mẹ cũng đừng làm người hòa giải nữa. Hạ thấp mình như vậy có ích gì? Bao nhiêu năm rồi mẹ vẫn chưa chịu đủ sao?"

Quan Tuyết Tức cau mày, nói những lời dường như là nghịch đạo: "Từ giờ mẹ đừng lo chuyện của con nữa. Con biết mình nên làm gì. Vậy nhé, mẹ cứ ăn đi."

Nói xong, cậu kéo ghế, cầm lấy cặp sách và đi thẳng về phòng, đóng sập cửa lại.

Chương 10: Giết Người Rồi Cô Độc Lên Lương Sơn

DTV-EBOOK

(*) Giết người rồi cô độc lên Lương Sơn *là một cách nói ẩn dụ, lấy cảm hứng từ câu chuyện Lâm Xung trong "Thủy Hử", chỉ việc một người bị ép đến đường cùng, phải phản kháng quyết liệt để thoát khỏi hoàn cảnh, nhưng cái giá phải trả là sự cô độc, mất mát. Nó thể hiện sự bất lực và lạc lõng dù đạt được tự do hoặc danh tiếng.*

Quan Tuyết Tức vừa phát biểu một câu oai hùng trong bữa tối, vậy mà nửa đêm lại lén lút mò vào bếp kiếm đồ ăn, dáng vẻ lén lút chẳng khác nào tên trộm.

Cậu lục tung từng cái nồi, nhưng đều trống trơn.

Cuối cùng, cậu mở tủ lạnh và thấy món sườn kho cùng cơm trắng được bọc kỹ bằng màng bọc thực phẩm. Bên cạnh còn có một mẩu giấy nhắn: *"Tự hâm nóng lại mà ăn."*

"..."

Quan Tuyết Tức mỉm cười, trong lòng bỗng vang lên giai điệu "Mẹ là người tuyệt vời nhất trên đời." Điều này càng củng cố niềm tin rằng việc cậu chặn liên lạc của Quan Tĩnh Bình là hoàn toàn đúng đắn.

Ba tiếng trước, có lẽ do Hà Vận đã thông báo không cần Quan Tĩnh Bình tới nữa, ông đã gọi thẳng vào điện thoại của Quan Tuyết Tức, muốn thuyết phục cậu.

Quan Tuyết Tức nhấc máy, nhưng không đợi ông mở lời, cậu đã làm ngay một tràng: "Ông có chuyện gì không dám nói thẳng với tôi mà phải núp sau lưng bà nội để ức hiếp mẹ tôi? Như thế thì có bản lĩnh gì? Tôi coi thường ông."

"..."

Quan Tĩnh Bình bị mắng đến ngẩn người, nhưng phản ứng đầu tiên của ông không phải là mắng lại mà là hỏi: "Có phải mẹ con lại nói xấu ba không? Đừng nghe bà ấy nói nhảm!"

Quan Tuyết Tức không buồn tranh cãi:

"Cần gì mẹ tôi phải nói xấu? Chính ông tự nhìn lại mình xem. Tôi không muốn phí lời với ông. Tốt nhất ông đừng làm phiền tôi, càng không được làm phiền mẹ tôi. Muốn có con để đưa đi du học thì bảo vợ nhỏ của ông sinh thêm một đứa, OK?"

Nói xong, cậu lập tức ngắt máy, chặn tất cả liên lạc từ ông.

Kết thúc cuộc gọi, Quan Tuyết Tức cảm thấy thoải mái hơn, nhưng trong lòng vẫn có chút buồn khó diễn tả.

Hồi nhỏ, Quan Tĩnh Bình từng kể cho cậu nghe những câu chuyện từ "Tam Quốc" và "Thủy Hử". Ông nói rằng nhân vật ông yêu thích nhất là Lâm Xung.

Lâm Xung là người trọng tình trọng nghĩa, biết yêu biết hận. Ông ta từng bị lưu đày hàng ngàn dặm, bị Cao Cầu ép vào đường cùng. Đêm đó, trong cơn bão tuyết ở miếu Sơn Thần, ông cuối cùng cũng bùng nổ, phản kháng, giết người rồi cô độc bước lên Lương Sơn.

"Đó là khí chất của nhân vật chính." Quan Tĩnh Bình từng nói vậy, ánh mắt sáng lên.

Nhưng cuối cùng, Lâm Xung trên Lương Sơn lại trở thành một nhân vật mờ nhạt, chỉ là một trong một trăm lẻ tám vị anh hùng. Khi đối mặt với lệnh chiêu an từ kẻ thù, ông chấp nhận vì đại nghĩa, vì huynh đệ mà nhượng bộ.

Quan Tuyết Tức từng ngưỡng mộ khí chất Lâm Xung trong tuyết, nhưng giờ đây cậu thấy thất vọng khi nghĩ về hình ảnh Lâm Xung trên Lương Sơn.

Đời thực nào có khác gì?

Mỗi người đều chỉ là một vai phụ trong thế giới, lớn lên, trung niên, rồi già đi, cuối cùng cũng trở nên mờ nhạt.

Quan Tĩnh Bình không vì đại nghĩa, cũng chẳng vì huynh đệ. Ông làm thế để được gì?

Quyền lực, địa vị, tiền tài, sắc đẹp, hay chỉ là hư danh?

Thứ đó sắc bén đến mức nào mà có thể gi.ết ch.ết người cha từng kể "Lâm giáo đầu phong tuyết Thần Miếu" ngày xưa?

Quan Tuyết Tức âm thầm hứa: Mình nhất định không bao giờ giống ông ta.

Quan Tuyết Tức ăn nốt bữa khuya một cách vội vàng, định bụng ăn xong đi ngủ sớm để mai còn dậy đi học. Nhưng ăn được nửa chừng, cậu mới nhớ ra hôm sau là thứ Bảy.

Học sinh khối 11 của trường số 16 không phải đến trường vào thứ Bảy. Nhưng thực tế, với phần lớn học sinh, đây chẳng phải là ngày nghỉ. Lịch học thêm dày đặc khiến họ chẳng khác gì đang đi học chính.

Quan Tuyết Tức là một trong số ít học sinh không đi học thêm. Dương Dật Nhiên cũng vậy, vì cậu ấy là học sinh năng khiếu thể thao, thứ Bảy sẽ đi thi đấu.

Tống Minh Lợi thì có học thêm, nhưng chủ yếu cậu ấy chỉ đi để ngồi lười, chẳng tập trung học hành.

Đoàn Miên cũng học thêm.

Đoàn Miên.

Vừa thoát khỏi mớ bòng bong gia đình, Quan Tuyết Tức lại mắc kẹt trong nỗi lo về chuyện tình cảm.

Nếu như sau khi nói chuyện với thầy Lý vẫn còn chút do dự, thì sau khi nghe mẹ tâm sự, cậu đã không còn chút phân vân nào.

Cậu tuyệt đối không thể yêu sớm.

Cậu phải dồn 120% nỗ lực vào việc học, nếu không sẽ trở nên mâu thuẫn với những điều mình vừa nói.

Chỉ là... làm sao để từ chối Đoàn Miên mà không khiến cô ấy tổn thương?

Quan Tuyết Tức nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại.

Tin nhắn WeChat vẫn dừng lại ở dòng của Đoàn Miên: *"Tớ cứ háo hức đợi tin nhắn của cậu nãy giờ đó."*

Lúc ấy, Trần Tích chen ngang khiến cậu quên trả lời. Bây giờ, cậu lại không biết nên đáp thế nào.

Cậu nằm trằn trọc đến nửa đêm, cuối cùng quyết định sẽ để thứ Hai gặp trực tiếp rồi nói.

Để tránh Đoàn Miên nghĩ ngợi lung tung, cậu viện cớ trả lời vài câu, nói rằng nhà có việc nên không kịp xem điện thoại, rồi lại nói cuối tuần bận không thể ăn cùng cô ấy được.

Đoàn Miên rất hiểu chuyện, trả lời: *"Không sao đâu."* Còn gửi kèm một sticker mèo dễ thương.

Cuối tuần của Quan Tuyết Tức trôi qua trong đống bài tập.

Vào ngày Chủ nhật, Quan Tĩnh Bình đích thân đến tận nhà. Khi ông gõ cửa, Quan Tuyết Tức đã chặn mẹ mình lại và lớn tiếng đuổi ông đi ngay từ phía sau cánh cửa.

Hà Vận miệng thì trách: "Con sao lại bất lịch sự như vậy chứ." Nhưng trong lòng bà thì phơi phới như trẩy hội. Đến trưa, bà nấu hẳn một bữa cơm thịnh soạn với bốn món mặn, một món canh, Quan Tuyết Tức ăn no căng cả chiều cũng chưa tiêu hết.

Cuối cùng, thứ Hai đã đến. Quan Tuyết Tức mặc đồng phục, xách cặp, đón tuyến xe buýt số 19 để đến trường.

Khi lên xe, cậu kín đáo nhìn quanh một vòng nhưng không thấy Trần Tích.

Mặc dù có khả năng thời gian đi học của cả hai khác nhau nên không gặp nhau trên xe, nhưng trực giác mách bảo Quan Tuyết Tức rằng nhà của Trần Tích có lẽ không nằm trên tuyến đường này.

"..."

Điều này lại càng làm mọi thứ thêm kỳ lạ. Quan Tuyết Tức không muốn tò mò nhưng chẳng thể không suy nghĩ.

Sáng thứ Hai có lễ chào cờ, Quan Tuyết Tức phải lên sân khấu phát biểu dưới cờ.

Trong giờ học buổi sáng, Tống Minh Lợi bận rộn chép bài tập của cậu, còn cậu thì cặm cụi viết bản thảo bài phát biểu. Hai người cúi đầu chăm chỉ viết vẫn có thể vừa làm vừa trò chuyện.

Tống Minh Lợi nói: "Hôm nay Tiền Bác bọn họ chắc sẽ bị phê bình công khai rồi. Mới đầu năm học, lão Lý Hói đã siết kỷ luật, thế mà nó còn dám thách thức. Đúng là to gan thật."

Quan Tuyết Tức đáp: "Nhảm nhí, Tiền Bác thì gan gì? Chắc cậu ta nghĩ lấy đông áp đảo là dọa được Trần Tích. Ai ngờ Trần Tích lại đánh hay như vậy, khiến cậu ta không biết làm sao cho xong."

Tống Minh Lợi tiếp lời: "Cậu nói xem, Trần Tích này, một mình đánh tám người mà không sứt mẻ gì, chẳng lẽ từng luyện qua rồi?"

"..."

Không sứt mẻ? Quan Tuyết Tức nhớ lại đêm hôm đó, bộ đồng phục dính bụi của Trần Tích và vết máu trên mu bàn tay. Tin đồn "không sứt mẻ" là phóng đại, nhưng đúng là Trần Tích chỉ bị thương nhẹ, không ảnh hưởng lớn.

Quan Tuyết Tức không đáp, còn Tống Minh Lợi thì tự mình thì thầm đầy bí ẩn: "Tôi đoán cậu ấy luyện trong trại cải tạo."

"Trại cải tạo?"

"Chính là ở trong đó, nơi đó đấy."

Tống Minh Lợi làm vài cử chỉ khó hiểu, thấy Quan Tuyết Tức vẫn không hiểu, đành phải nói thẳng: "Trại giáo dưỡng, hoặc nhà tù."

"..."

Hai chữ "nhà tù" nghe thật chói tai.

Trong mắt những thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi, thậm chí là trong mắt cả người lớn và toàn xã hội, ai đã vào tù đều không phải người tốt.

Có tiền án thì không được thi công chức, xin việc ở doanh nghiệp tư nhân cũng bị kỳ thị.

Cả cuộc đời gần như mất đi một nửa.

Từ ngày đầu tiên Trần Tích chuyển trường đến đây, Quan Tuyết Tức đã nghe những tin đồn về việc cậu ấy từng là tội phạm vị thành niên.

Bất quá khi đó chưa từng gặp mặt nên cậu không cảm nhận được gì.

Giờ đây dù vẫn chưa thân thiết nhưng đã tiếp xúc vài lần, Quan Tuyết Tức cảm thấy khó mà hình dung ra con người thật của Trần Tích qua những câu chuyện u ám ấy. Tâm trạng của cậu cũng phức tạp hơn.

Quan Tuyết Tức bất giác nghĩ đến một chi tiết quan trọng: Nghe nói Trần Tích từng bị tạm giam hai năm. Vậy đó là hai năm nào?

Lần trước, Trần Tích có nhắc tới kỳ thi tỉnh vào năm lớp tám...

Điều này chứng tỏ cậu ta vẫn đi học vào năm lớp tám, đúng không?

Vậy nên khoảng thời gian bị giam là hai năm giữa lớp chín và năm đầu cấp ba sao?

Tống Minh Lợi không có những suy nghĩ rắc rối như Quan Tuyết Tức. Cậu ta chỉ xem Trần Tích như một "huyền thoại sống" và là chủ đề để tán dóc lúc rảnh rỗi.

Cậu ta hớn hở kể: "Đừng không tin vội, đây thật sự không phải tin đồn đâu. Có đứa bên lớp 7 từng học chung cấp 2 với Trần Tích chính miệng nói với tôi đấy."

Quan Tuyết Tức thuận miệng hỏi: "Cậu ấy gặp chuyện vào năm nào?"

"Lớp tám, học kỳ 2."

"..."

Kỳ thi tỉnh cũng diễn ra vào học kỳ 2 năm lớp tám.

Quan Tuyết Tức bối rối. Cậu không thể hình dung kỳ thi và câu chuyện "Trần Tích giết người" có mối liên hệ gì. Nhưng Trần Tích chắc chắn sẽ không nhắc đến kỳ thi một cách tùy tiện.

Trần Tích kiệm lời, không giống kiểu người thích nói linh tinh.

Vấn đề này tám phần là hỏi cũng không được đáp án. Trần Tích rõ ràng không muốn nói.

Đã không muốn nói mà lại cứ phải nhắc tới, đúng là phiền chết được!

Quan Tuyết Tức nhíu mày, nhanh chóng viết xong bài phát biểu của ngày hôm nay.

Không ngờ Tống Minh Lợi đoán đúng, trong buổi lễ chào cờ, thầy Lý Hói làm một "trò lớn".

Tiền Bác cùng đồng bọn tám người và Trần Tích bị gọi lên sân khấu. Dưới danh nghĩa chỉnh đốn kỷ luật, thầy bắt họ đứng trước toàn trường công khai kiểm điểm và nhận lỗi về vụ đánh nhau hôm thứ Sáu tuần trước.

Tiền Bác chỉ là một tên nhóc lưu manh. Nhóc ở đây nghĩa là không đủ trình để gây chuyện lớn.

Theo kế hoạch của cậu ta, cả nhóm tám người chỉ cần dồn Trần Tích vào góc hẻm, dằn mặt hắn vài cú là xong.

Trần Tích phải quỳ xuống nhận thua, gọi cậu ta là "anh", sau đó cậu ta sẽ rao giảng một bài đạo lý, kết thúc bằng câu: "Từ nay tránh xa công chúa Bạch ra!"

Chuyện tưởng chừng êm đẹp, nhưng ngay cú đấm đầu tiên đã xảy ra sai sót.

Đừng nói là dằn mặt, đến cả việc đánh lén cũng chẳng làm được. Trần Tích lại đánh ngã cả tám người, cuối cùng chuyện còn bị tố cáo lên thầy Lý.

"Mất mặt vãi!"

Trước toàn trường, chín người xếp thành hàng dài.

Tiền Bác cúi gằm mặt ôm khư khư bản kiểm điểm, đọc mà đầu như sắp chui vào trang giấy. Đồng bọn của cậu ta cũng chẳng khác là bao.

Chỉ có Trần Tích đứng thẳng, như thể áp lực từ hàng nghìn cặp mắt chẳng mảy may ảnh hưởng gì đến hắn.

Hắn đọc kiểm điểm với vẻ mặt dửng dưng, sau khi được thầy Lý cho phép, hắn là người đầu tiên rời khỏi sân khấu.

Nắng tháng Chín chói chang, sân trường râm ran tiếng bàn tán.

Trong đó có không ít những lời xì xào liên quan đến Quan Tuyết Tức, Bạch Lâm Lâm, và cả Trần Tích.

"Tin đồn tam giác tình yêu?" Quan Tuyết Tức chẳng buồn để ý. Với số lượng tin đồn về cậu, việc giải thích từng chuyện một quả thật là không xuể.

Giờ nghỉ trưa, cậu quyết định hẹn Đoàn Miên ăn trưa, giải quyết chuyện quan trọng trước mắt.

Cậu nhắn tin WeChat cho Đoàn Miên: *"Tan học đợi mình, tôi mời cậu ăn cơm trưa ở căng tin."*

Chương 11: Mặt Trời Đâu Phải Chỉ Mọc Vì Một Người.

DTV-EBOOK

Quan Tuyết Tức từng tưởng tượng rất nhiều tình huống, nghĩ rằng việc từ chối Đoàn Miên sẽ là một chuyện khó khăn và rắc rối.

Không ngờ mọi việc lại diễn ra vô cùng thuận lợi.

Khi cả hai cùng đến nhà ăn, đúng lúc đang là giờ cao điểm, gần như toàn bộ chỗ ngồi đã kín người. Chỉ còn vài bàn trống nằm ở góc xa nhất, gần như sát mép nhà ăn, cách xa quầy gọi món. Vị trí quá xa khiến chẳng ai muốn ngồi, nhưng ngược lại, đây lại là nơi ít bị mọi người chú ý đến.

Quan Tuyết Tức đi tìm chỗ ngồi trước, bảo Đoàn Miên đi lấy đồ ăn. Hai người lần lượt lấy phần của mình rồi ngồi đối diện nhau.

Không khí có chút trầm mặc.

Quan Tuyết Tức còn chưa kịp mở lời, Đoàn Miên dường như đã cảm nhận được điều gì đó, khuôn mặt hơi tái đi, cúi đầu xuống ăn mà không nói một lời.

Trước mặt cô là một phần rau xào dầu hành và một bát hoành thánh nhỏ, quét thẻ cơm bằng thẻ của Quan Tuyết Tức. Dù một bữa ăn chỉ mất vài đồng, nhưng nhìn khắp trường số 16, người có thể quét thẻ cơm của Quan Tuyết Tức chắc chắn chỉ có một mình cô.

Không phải vì tiền bạc, mà đây là một đặc quyền đầy thân mật.

Thế nhưng cô còn chưa kịp vui được bao lâu đã nhận ra nét mặt của Quan Tuyết Tức như đang muốn nói điều gì nhưng lại do dự không thốt ra.

Cô không xa lạ gì với nét mặt này, bởi đã từng thấy qua không ít lần.

Mỗi khi Quan Tuyết Tức từ chối lời tỏ tình của một cô gái nào đó, cậu đều sẽ để lộ biểu cảm tương tự: bối rối, khó mở lời, mang theo vẻ áy náy, trên mặt như viết rõ dòng chữ "xin lỗi, tôi thật sự rất tiếc."

Dù thực tế cậu chẳng làm gì sai, càng không cần phải nhận trách nhiệm.

Chính sự tử tế này lại khiến các cô gái càng thêm yêu thích cậu.

Nhưng bản thân Quan Tuyết Tức không hề hay biết điều đó.

Đoàn Miên nhìn Quan Tuyết Tức một chút, trong lòng đã đoán được cậu sắp nói gì tiếp theo.

Quả nhiên, Quan Tuyết Tức đặt đũa xuống, khẽ nâng mắt nhìn cô, ngập ngừng một chút rồi nói:
"Thật ra hôm nay mình tìm cậu là vì—"

Lời còn chưa dứt thì đã bị cắt ngang bởi một người. Không xa lắm, ở bàn kế bên có một người vừa ngồi xuống, đặt khay thức ăn xuống bàn, liếc nhìn họ một cái. Là Trần Tích.

"....."

Quan Tuyết Tức khẽ nhíu mày, thầm nghĩ: Sao tên này cứ như cô hồn ấy, đi đâu cũng gặp.

Thế nhưng giờ đang là cao điểm của nhà ăn, trong sảnh hầu như không còn chỗ trống, ngoài chỗ này ra cũng không có chỗ nào khác để ngồi.

Quan Tuyết Tức phớt lờ Trần Tích, tiếp tục nói với Đoàn Miên:

"Đoàn Miên, tôi biết cậu thích tôi đã lâu. Trước giờ tôi chưa từng chính thức trả lời vì bản thân mình cũng không chắc chắn. Tôi cứ nghĩ... hay là cứ thử tìm hiểu nhau xem sao. Tôi cũng không phải hoàn toàn không thích cậu."

"Không phải hoàn toàn không thích cậu"— câu nói này có chút mơ hồ. Đoàn Miên hơi ngẩn ra.

Ở bàn bên, Trần Tích dường như cũng nghe thấy, khẽ hừ một tiếng, chẳng buồn ngẩng đầu.

Quan Tuyết Tức dù thông minh trong nhiều chuyện, nhưng trong vấn đề tình cảm lại vừa thông minh vừa có phần chậm chạp. Cậu đối xử với các bạn nữ luôn lịch sự và dịu dàng, trong sâu thẳm lại vô tình mang chút khí chất của một trai tồi.

Cậu hoàn toàn không nhận ra cách nói chuyện này có thể khiến người khác tổn thương hơn — vì vừa từ chối lại vừa để lại một tia hy vọng mong manh. Vừa lạnh lùng vừa dịu dàng, khiến người ta không thể rời bỏ.

Cậu chỉ đơn thuần muốn thể hiện sự chân thành tuyệt đối, thành thật nói rõ:

"Hôm thứ Sáu, tôi mời cậu uống trà sữa là vì... thật ra tôi đã nghĩ đến việc thử hẹn hò với cậu. Nhưng nhà tôi xảy ra vài chuyện. Hoàn cảnh của nhà tôi chắc cậu cũng biết rồi. Mẹ tôi chỉ có một mình, tôi không muốn để mẹ phải lo lắng thêm nữa."

Quan Tuyết Tức hạ thấp giọng để bàn bên không nghe thấy, nói tiếp:

"Tất nhiên đây chỉ là một phần lý do. Lý do chính là tôi muốn tập trung hoàn toàn vào việc học. Sang năm bọn mình đã lên lớp 12 rồi, tôi nghĩ cậu cũng hiểu điều đó."

Nói đến đây, những gì nên nói, không nên nói, cậu đều đã nói hết.

Đoàn Miên im lặng một lát, nhưng không để Quan Tuyết Tức phải khó xử. Cô ngẩng đầu lên, nở một nụ cười nhẹ:

"Tớ hiểu rồi. Cậu làm vậy là đúng."

Trước khi Quan Tuyết Tức kịp trả lời, Đoàn Miên đã chủ động giải vây giúp cậu:

"Đừng cảm thấy có lỗi, cậu không có gì phải xin lỗi tớ, ngược lại tớ còn nên cảm ơn cậu ấy chứ."

Quan Tuyết Tức nghe vậy thì ngẩn người.

Đoàn Miên khẽ vén lọn tóc dài đang rũ bên tai, nhẹ nhàng nói:

"Có lẽ cậu đã quên rồi, nhưng lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là vào..."

Khoảng một năm trước, khi lớp 10 vừa mới khai giảng không lâu.

Hôm đó, trời đổ cơn mưa lớn. Trong lúc ăn sáng, Đoàn Miên đã cãi nhau kịch liệt với bố mẹ vì chuyện em trai làm hỏng cuốn sổ tay yêu thích của cô mà lại được bố mẹ bênh vực. Trong lòng

đầy ấm ức, cô vội vã bước ra khỏi nhà, quên cả mặc đồng phục và mang theo ô.

Nhà cô cách trường không xa, chỉ mất khoảng bảy, tám phút đi bộ, cô thường tự đi bộ đến trường. Thế nhưng cơn mưa quá lớn khiến cô ướt sũng từ đầu đến chân.

Ôm chặt cặp sách trước ngực, cô bước đi giữa những ánh mắt soi mói của đám nam sinh đi ngang. Họ không ngừng liếc nhìn và xì xào bàn tán, ánh mắt đầy tò mò pha chút tọc mạch khiến cô cảm thấy khó chịu vô cùng. Chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh dính chặt vào cơ thể, làm lộ rõ dây áo lót phía sau lưng.

Những ánh mắt ấy thật bẩn thỉu. Đoàn Miên cúi đầu, nước mắt lặng lẽ rơi. Trong lòng cô đầy oán hận, nguyền rủa tất cả: đứa em trai, bố mẹ thiên vị, và cả những nam sinh đáng ghét kia.

Thậm chí cô không muốn đến trường nữa. Cô nghĩ, trong bộ dạng nhếch nhác thế này thì đi học làm gì?

Đúng lúc cô đang nghiêm túc cân nhắc "Không đến trường thì đi đâu bây giờ?", trên mặt đất đầy nước mưa trước mặt cô bất ngờ xuất hiện thêm một bóng người.

Một nam sinh cao ráo đứng trước mặt cô, tháo chiếc áo khoác đồng phục của mình khoác lên người cô, đồng thời đưa ô cho cô, nói: "Cho cậu mượn này."

"..."

Quan Tuyết Tức xuất hiện như thế.

Người đó vừa đến, mưa như ngừng rơi.

Đoàn Miên nghĩ, trời cũng sáng hơn.

Sau đó, cô mới biết người đó là Quan Tuyết Tức nổi danh khắp trường.

Rồi đến một lần, khi tham gia cuộc thi thơ của trường, cô viết từ đáy lòng mình câu: *"Nhưng khi cậu đến, mặt trời của tớ đã dần hé."* Câu thơ ấy vô tình bị lan truyền thành giai thoại, thậm chí Quan Tuyết Tức còn cảm thấy ngượng ngùng.

Đoàn Miên cũng chỉ đành cười xòa cùng họ.

Thực tế chứng minh, mặt trời đâu phải chỉ mọc vì một người.

Hôm đó, dù cô gái bị ướt mưa là ai, Quan Tuyết Tức cũng sẽ cho mượn ô và áo khoác.

Cậu chỉ là người tốt bụng một cách ngẫu nhiên mà thôi.

Ngay cả khi cậu thấy cô đáng yêu, xinh đẹp, cũng chỉ dừng lại ở mức đó.

Cậu khác với những nam sinh khác ngây ngô không biết gì về tình cảm, nhưng cũng trưởng thành với khát vọng lớn lao, hướng đến bầu trời cao rộng.

Vì vậy—

"Không sao đâu, chỉ là chuyện nhỏ, sao cậu lại nghiêm trọng như thế?" Đoàn Miên cười, trông chẳng có vẻ gì là đau lòng. "Không yêu thì thôi, tớ cũng sẽ tập trung học hành, cố gắng kỳ sau vào được lớp 1."

Thấy cô không phản ứng quá dữ dội, Quan Tuyết Tức thở phào nhẹ nhõm, cũng mỉm cười.

"Cậu thông minh như thế, cố gắng thêm chắc chắn sẽ được. Có gì không hiểu thì cứ hỏi tôi."

Đoàn Miên đáp một tiếng "Được," sau đó yên lặng cùng cậu ăn hết bữa trưa.

Khi Quan Tuyết Tức và Đoàn Miên rời khỏi căng tin, Trần Tích đã không còn ở đó nữa, không biết rời đi từ lúc nào, im lặng không một tiếng động.

Buổi học chiều còn khó chịu hơn buổi sáng, nhiều người trong lớp mơ màng buồn ngủ. Tâm trạng của Quan Tuyết Tức rất tốt, tinh thần cũng phấn chấn hơn, thầy cô liên tục gọi cậu trả lời câu hỏi, vẻ mặt đầy hài lòng.

Tiếc rằng tâm trạng tốt ấy không kéo dài lâu.

—— Có lẽ vì hôm qua bị đuổi thẳng nên để được gặp cậu, Quan Tĩnh Bình hôm nay đã tìm đến tận trường học.

Tiết học thứ hai buổi chiều còn chưa kết thúc, Quan Tuyết Tức đã nhận được thông báo yêu cầu cậu đến văn phòng giáo viên chủ nhiệm.

Quan Tuyết Tức ngay lập tức mặt lạnh xuống, lửa giận trong lòng bùng lên, bước chân nhanh như gió đến trước cửa văn phòng và gõ hai tiếng.

Quan Tĩnh Bình đang trò chuyện cùng giáo viên chủ nhiệm lớp cậu, cả hai đều mang vẻ mặt tươi cười. Thấy Quan Tuyết Tức tới, họ càng thêm rạng rỡ mời cậu bước vào.

Quan Tĩnh Bình có ngoại hình rất ưu tú, nếu không thì Hà Vận thời trẻ đã chẳng vì ông mà làm ra những điều dại dột.

Nhưng nụ cười hiện tại của ông đầy tính xã giao, mang theo dáng vẻ tự cao của một người từng lăn lộn chốn quan trường. Quan Tuyết Tức chỉ thấy tràn ngập sự giả tạo.

Quan Tĩnh Bình giả vờ không nhận ra thái độ bất mãn của con trai, nói vài lời với giáo viên chủ nhiệm rồi dẫn cậu ra ngoài nói chuyện riêng.

Đây là tầng của khu văn phòng, cách xa khu học sinh nên hành lang rất yên tĩnh.

Quan Tĩnh Bình dẫn Quan Tuyết Tức đến một góc khuất, cuối cùng cũng bỏ nụ cười trên mặt, nói với cậu: "Đừng bày cái bộ mặt khó chịu ấy ra với ba."

"Hừ." Quan Tuyết Tức cười lạnh, "Tôi với ông thì có gì đáng để nói chứ?"

Quan Tĩnh Bình nhìn cậu một cái, nhận ra con trai mình càng lớn càng tuấn tú, phong thái vượt xa mình khi còn trẻ. Nghĩ vậy, tâm trạng ông tốt lên, không chấp nhặt thái độ của cậu mà nhẫn nại nói: "Cái gì mà không đáng để nói? Tuyết Tức, từ nhỏ đến lớn, ba đã đối xử tệ với con bao giờ chưa?"

Quan Tuyết Tức không trả lời.

Quan Tĩnh Bình tiếp tục: "Mâu thuẫn trong gia đình là giữa ba và mẹ con. Chuyện người lớn, một đứa trẻ như con khó mà hiểu được. Con chẳng biết gì, nhưng lại luôn đứng về phía mẹ con, coi ba như người ngoài. Điều này khiến ba rất đau lòng."

"..."

Không đợi Quan Tuyết Tức đáp lời, Quan Tĩnh Bình lại nói: "Cho dù ba có lỗi đi nữa thì cũng chỉ là phạm phải chút sai lầm nhỏ trong chuyện tình cảm, không phải cố ý. Con người mà, ai chẳng có thất tình lục dục, ba không phải thánh nhân. Ba nói với con những điều này là vì con đã lớn rồi, ba coi con như một người đàn ông mà chân thành chia sẻ, chứ không phải nói mấy lời qua loa dỗ dành trẻ con."

Dù đạo đức của Quan Tĩnh Bình càng ngày càng sa sút, nhưng ông quả thực là người có năng lực.

Sinh ra trong nghèo khó, ông tự mình phấn đấu để đạt đến cấp chính, thậm chí cuối năm nay còn có thể được thăng chức.

Bỏ qua những khuyết điểm khác, tài ăn nói của ông rất giỏi.

Ông lảng tránh những điều quan trọng, nhẹ nhàng nói với Quan Tuyết Tức: "Vì vậy, con hãy tha thứ cho lỗi lầm của ba và hiểu cho nỗi khổ tâm của ba. Giận dỗi thì được, mắng ba vài câu cũng không sao, ba sẵn sàng xin lỗi. Nhưng con tuyệt đối không thể cắt đứt mối quan hệ cha con này— cha con ruột dù có cắt gân gãy xương cũng vẫn là máu mủ, muốn chối bỏ cũng không được đâu."

Quan Tuyết Tức nghe ông nói mà có chút ngỡ ngàng, cảm giác ông đang đánh tráo khái niệm, nhưng nhất thời không tìm được lý lẽ để phản bác.

"Ba biết trong lòng con nghĩ gì. Con cho rằng ba là kẻ tệ bạc, vứt bỏ vợ con đúng không? Sao có thể như thế được? Là mẹ con không cần tiền của ba. Ba đã gửi vào tài khoản con bao nhiêu tiền mỗi tháng, nhưng mẹ con chẳng bao giờ nói với con cả."

Nghe đến đây, Quan Tuyết Tức không vui: "Ý ông là gì? Muốn bôi nhọ mẹ tôi sao?"

"Bôi nhọ gì chứ, nói khó nghe thế." Quan Tĩnh Bình đáp, "Mẹ con làm vậy chỉ để tâm mình thanh thản chứ không hề nghĩ đến con. Số tiền đó vốn là để dành cho con, bà ấy có tư cách gì để trả lại? Bà ấy làm vậy là vì tốt cho con à? Rõ ràng chỉ là ích kỷ thôi."

"Mẹ tôi đối xử với tôi thế nào, tôi là người rõ nhất." Quan Tuyết Tức tránh bàn tay đang kéo mình của Quan Tĩnh Bình, vừa giận vừa đau lòng.

Quan Tĩnh Bình không còn chút tình cảm nào với người vợ đầu, nói xấu bà không chút nể tình. Sự lạnh lùng của ông khiến Quan Tuyết Tức cảm thấy đau buốt trong lòng. Nhưng Quan Tĩnh Bình lại không nhận ra, ông cho rằng mình chỉ phạm phải "một sai lầm nhỏ mà người đàn ông nào cũng mắc phải", và con trai đã lớn thì nên hiểu cho ông.

"Con hiểu cái gì?" Quan Tĩnh Bình nói, "Gia đình, phụ nữ... Tuyết Tức, những điều này quan trọng, nhưng không phải là quan trọng nhất. Con sống với mẹ, học hết mấy cái lòng nhân từ của đàn bà rồi. Phải sửa đi. Hiện tại điều quan trọng nhất với con là tương lai, là sự nghiệp. Gửi con ra nước ngoài du học chỉ là bước đầu tiên. Nếu con không muốn đi, ở trong nước cũng được. Sau này ba sẽ mở đường cho con, đảm bảo—"

"Đừng nói nữa!" Quan Tuyết Tức mắt đỏ bừng, bờ vai run rẩy không ngừng, lớn tiếng: "Ông không phải ba tôi! Quan Tĩnh Bình, từ hôm nay trở đi, cả đời này tôi sẽ không bao giờ gọi ông một tiếng ba nữa!"

Quan Tuyết Tức hất tay Quan Tĩnh Bình ra, chạy thẳng về phía cầu thang và lao xuống dưới.

Quan Tĩnh Bình gọi tên cậu từ phía sau, nhưng cậu chẳng thèm để ý. Đôi chân như theo quán tính cứ bước xuống, hướng về phía lớp 11-1. Đi được nửa đường, cậu bỗng nhận ra với bộ dạng này không thích hợp để gặp người khác.

Giờ ra chơi, hành lang đã đầy ắp học sinh qua lại.

Quan Tuyết Tức giơ tay che trán, cố gắng không để nước mắt tuôn rơi.

Khóc chẳng có ý nghĩa gì. Thứ cậu cảm thấy là hận.

Và có lẽ cậu không chỉ hận mỗi Quan Tĩnh Bình. Nhưng ngoài điều đó ra, còn gì nữa, cậu cũng không thể nói rõ.

Quan Tuyết Tức lao vào nhà vệ sinh nam, vặn vòi nước, dùng tay vốc nước lạnh vỗ mạnh lên mặt.

Trong nhà vệ sinh có người. Thấy cậu, họ định lên tiếng nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt như muốn giết người của cậu, họ nhanh chóng lảng đi.

Người rời đi, nhưng lại có người khác bước vào.

Quan Tuyết Tức ngẩng đầu lên bất chợt và qua gương trên tường, cậu nhìn thấy người vừa bước vào.

Trần Tích.

Lại là Trần Tích!

Quan Tuyết Tức đang bực bội vì không có chỗ để trút giận.

Da cậu rất trắng, khiến đôi mắt đỏ ngầu càng trở nên nổi bật. Khi cậu liếc nhìn Trần Tích, ánh mắt tràn đầy vẻ hung dữ. Giọng cậu lạnh tanh:

"Cậu bị làm sao thế? Lại bám theo tôi làm gì?"

Trần Tích, như thường lệ, chẳng nói nhiều. Vẻ mặt cũng không thân thiện chút nào. Ánh mắt như muốn nói:

"Tôi bám theo cậu? Nhà vệ sinh đâu phải nhà cậu."

Ánh mắt ấy chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

Phải, nhà vệ sinh không phải nhà của Quan Tuyết Tức.

Nhà ăn cũng không.

Xe buýt số 19 càng không phải.

Trần Tích cứ như cố ý đặt chân tới từng nơi đó để tiếp cận Quan Tuyết Tức, khiến người ta không khỏi nghi ngờ hắn có ý đồ gì.

Quan Tuyết Tức không hiểu, bản năng mách bảo cậu rằng có điều gì đó bất an.

Thông thường, cậu không thể bùng phát sự bất an vô căn cứ ấy. Nhưng lúc này, Quan Tuyết Tức chẳng khác gì một thùng thuốc nổ, chỉ cần một tia lửa nhỏ là đủ phát nổ.

Cậu lạnh mặt, xoay người lại. Bên trong, cậu ngập tràn những cảm xúc mất kiểm soát do Quan Tĩnh Bình và Trần Tích cùng nhau khuấy lên.

Quan Tuyết Tức bước thẳng tới trước mặt Trần Tích. Khi đối phương vừa thoáng ngây người, cậu không bỏ lỡ cơ hội, tung ngay một cú đấm.

– Chính diện!

Chương 12: Đừng Đánh Nữa, Đừng Đánh Nữa!

DTV-EBOOK

Trường trung học số 16 quy mô lớn, học sinh đông, riêng khối lớp 11 chiếm trọn một tòa nhà giảng dạy, lớp 11-1 và lớp 11-2 nằm ở tầng ba của tòa nhà.

Đúng lúc giờ ra chơi, buổi chiều thường dễ buồn ngủ, hầu hết mọi người trong lớp đều gục xuống bàn để ngủ bù, hành lang chỉ lác đác vài tiếng đùa giỡn, không còn náo nhiệt như buổi sáng.

Không biết ai đó bất ngờ hét lên ở cửa lớp 11-1: "Quan Tuyết Tức và Trần Tích đánh nhau rồi!"

Tiếng hét này truyền đến mấy lớp gần đó, mọi người lập tức phản ứng: đùa giỡn thì dừng lại, làm bài thì ngẩng đầu lên, đang gục thì ngồi thẳng dậy, tất cả đều quay ra nhìn cửa.

"Gì cơ?"

"Ai với ai đánh nhau cơ?"

"Quan Tuyết Tức và Trần Tích á? Chết tiệt!"

Tống Minh Lợi đang chơi game ở hàng ghế cuối giật nảy mình vứt luôn điện thoại, như bị quỷ ám mà bật dậy lao ra ngoài cửa: "Ở đâu? Ở đâu?!"

"Ở nhà vệ sinh!" Người báo tin cho biết.

Phản ứng đầu tiên của Tống Minh Lợi là: Quan Tuyết Tức toi rồi.

Trần Tích là người luyện võ, có thể một mình chấp tám người, lại còn kinh nghiệm đầy mình. Kiểu học sinh giỏi như Quan Tuyết Tức chưa từng đánh nhau một lần, làm sao mà đấu lại được?

Thật lòng mà nói, nghĩ đến bài học của những người đi trước như Tiền Bác, khi nhắc đến chuyện đánh nhau với Trần Tích, Tống Minh Lợi cũng thấy sợ.

Quan Tuyết Tức là "Bồ Tát sống" ngồi cùng bàn tốt bụng, ngày nào cũng cho cậu ta mượn bài tập chép, ân nghĩa sâu như biển. Tống Minh Lợi vì vị "Bồ Tát sống" này mà lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ, nhất định phải ra giúp đỡ... À à không, là ra can ngăn.

Tống Minh Lợi kéo theo mấy nam sinh lớp 11-1, đi ngang qua lớp 11-2 thì gọi thêm Dương Dật Nhiên. Tiền Bác nghe thấy động cũng nhập hội, cả đám người khí thế hừng hực chạy đến nhà vệ sinh nam để can ngăn.

Nói là can ngăn, nhưng cách can thì lại rất có học thuật.

Khi Tống Minh Lợi và mọi người đến nơi, hai nhân vật chính đang giằng co. Quan Tuyết Tức khí thế áp đảo đè Trần Tích lên bồn rửa tay, túm chặt cổ áo đồng phục của hắn, rõ ràng đang chiếm thế thượng phong.

Tống Minh Lợi và Dương Dật Nhiên kinh ngạc: Quan Tuyết Tức đánh nhau lợi hại thế này sao?!
Thần chiến một chấp tám mà cũng bị cậu hạ gục?

Tiền Bác cũng há hốc mồm, nhưng cậu ta nhanh chóng hoàn hồn, là người đầu tiên lao lên can ngăn.

"Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!" Tiền Bác bắt chước giọng điệu của Lý Đức Hảo mà nói, "Đều là bạn học với nhau, lấy hòa

làm quý! Động tay động chân thế này có ra thể thống gì không? Làm tổn thương người khác cũng chẳng tốt lành gì!"

Mồm thì nói vậy, nhưng tay lại không hề làm vậy.

Trần Tích ngửa người ra sau trong tư thế vô cùng khó chịu, bị Quan Tuyết Tức đè, không tiện dùng sức nhưng cũng không phải hoàn toàn bất lực. Hắn dùng đầu gối gạt Quan Tuyết Tức ra, dồn lực từ hông và eo đứng thẳng dậy, định phản công chặn tay Quan Tuyết Tức, nhưng vào khoảnh khắc quan trọng lại bị Tiền Bác khéo léo đẩy một cái. Phần thân trên không nhấc lên được, đầu ngửa ra sau, đập thẳng vào vòi nước kim loại phía sau.

Cú đập này không hề nhẹ, nhẹ thì u đầu, nặng thì vỡ đầu.

Trần Tích ngay lập tức bật dậy đẩy Tiền Bác ra, ánh mắt lộ vẻ giận dữ. Dương Dật Nhiên và Tống Minh Lợi thấy tình hình không ổn, vội vàng lao lên can ngăn.

Thoáng chốc, người can và người đánh trộn lẫn thành một mớ hỗn loạn, chẳng phân biệt được ai đánh ai can.

Trần Tích tuy vẻ ngoài hung dữ, nhưng không biết vì điều gì mà kiêng dè không ra tay dữ dội như lời đồn, ngược lại còn chịu không ít thiệt thòi. Không chỉ bị thương trên mặt, trên người cũng lãnh vài cú đấm.

Quan Tuyết Tức bị kẹt ở giữa, hết bị đẩy trái lại bị xô phải, tất nhiên nhìn ra đám người này chẳng phải đến để can ngăn thật lòng. Có người nhân cơ hội trả thù riêng, có người chỉ đơn thuần xem náo nhiệt, có người bênh vực cậu ta mà cố ý xử Trần Tích, ra tay đều rất mạnh, chắc chắn đều nghĩ rằng dù thế nào đi nữa, chuyện này Quan Tuyết Tức cũng phải chịu trách nhiệm.

Điều quan trọng là dù là giáo viên chủ nhiệm, giáo viên phụ trách khối, giám thị hay thậm chí hiệu trưởng đều không nỡ phạt nặng Quan Tuyết Tức.

Nói cách khác: Muốn đánh thì cứ đánh, không vấn đề gì lớn.

Đến cuối cùng lại là Quan Tuyết Tức đứng ra kéo họ ra.

Chuyện này đúng là nực cười.

Khi kéo họ ra, Quan Tuyết Tức phải tốn không ít sức. Cậu đứng giữa Trần Tích và Tiền Bác cùng những người khác, liếc nhìn Tiền Bác một cái, không vui nói: "Chuyện lần trước tôi còn chưa tính sổ với cậu đâu."

Tiền Bác như một kẻ ninh nọt, cười hì hì đáp: "Ấy, anh Quan, tôi chẳng phải đến đây để lập công chuộc tội sao!"

Quan Tuyết Tức khinh khỉnh hừ một tiếng: "Chuộc cái đầu cậu."

Tiền Bác: "....."

Bên trong nhà vệ sinh, mọi thứ trở nên hỗn loạn, thùng rác cũng bị xô đổ.

Trần Tích đứng thẳng bên cạnh bồn rửa tay, phủi bụi trên đồng phục, ánh mắt lạnh lùng nhìn Quan Tuyết Tức, hừ một tiếng như muốn nói gì đó nhưng lại bị Quan Tuyết Tức cắt ngang.

Quan Tuyết Tức hơi ngước mắt lên với dáng vẻ của kẻ chiến thắng, cảnh cáo: "Sau này tránh xa tôi ra, nghe rõ chưa?"

Trần Tích không đáp "Được," cũng chẳng nói "Không được." Hắn gạt mạnh Quan Tuyết Tức ra, tỏ vẻ khinh thường không thèm để ý đến họ, đi thẳng ra ngoài.

Nhìn thấy dáng vẻ ngạo mạn của hắn, lửa giận vừa lắng xuống trong lòng Quan Tuyết Tức lại bùng lên.

Cậu túm lấy cổ áo đồng phục của Trần Tích từ phía sau, định nổi nóng thì đột nhiên từ phía hành lang đối diện vang lên một tiếng quát lớn:

"Quan Tuyết Tức! Các em đang làm gì đấy?!"

—— Lý Đức Hảo đã đến.

Đám học sinh đứng xem bên ngoài hành lang lập tức tản ra như chim bay, ngay cả Tiền Bác cũng định chuồn đi.

Nhưng không kịp trốn nữa. Tất cả những người đã động tay động chân tại hiện trường, gồm Quan Tuyết Tức, Trần Tích, Dương Dật Nhiên, Tống Minh Lợi, Tiền Bác, cộng thêm ba nam sinh lớp 11-1 và hai nam sinh lớp 11-2, tổng cộng mười người, đều bị Lý Đức Hảo tóm đến văn phòng giám thị.

Lý Đức Hảo là người tuy hơi dữ nhưng lại rất chính trực.

Theo những gì Quan Tuyết Tức biết, khi cậu mới vào lớp 10, Quan Tĩnh Bình từng đến trường để nhờ vả, lén lút gửi quà cho nhiều lãnh đạo và giáo viên của trường số 16. Có người nhận, có người không.

Còn Lý Đức Hảo thì chẳng nhận gì cả.

Vì chuyện này, Quan Tuyết Tức luôn dành cho ông vài phần kính trọng dù trong thâm tâm vẫn thấy ông là một lão già cổ hủ, lắm lời và phiền phức.

Khi Lý Đức Hảo nổi giận, Quan Tuyết Tức là người đầu tiên bị nhắm đến.

Nhưng cũng có chút ý "diễn kịch" cho người khác xem, vì Lý Đức Hảo căn bản không tin Quan Tuyết Tức sẽ chủ động gây sự. Cậu học sinh đứng đầu khối, ngoan ngoãn bậc nhất, từ trước đến nay chưa từng đánh nhau.

Lý Đức Hảo trừng mắt nhìn Quan Tuyết Tức, đập mạnh bàn tạo cơ hội cho cậu: "Ai là người ra tay trước? Nói đi!"

Mười nam sinh đứng chật cả văn phòng, nhóm người phe Quan Tuyết Tức ăn ý đồng loạt chỉ vào Trần Tích, nhao nhao lên:

"Cậu ta."

"Chính cậu ta, Trần Tích."

"Trần Tích đó."

"Thầy nghĩ sao? Chuyện này cần phải hỏi sao?"

"....." Đám người này mở miệng là đảo ngược trắng đen, khả năng đổ lỗi đạt trình độ thượng thừa đến mức khiến Quan Tuyết Tức cũng thấy xấu hổ.

Dù sao thì cậu cũng là người da mặt mỏng, không thể nói dối, thành thật nói: "Là em ra tay trước."

Tống Minh Lợi và Dương Dật Nhiên đứng sau lưng ra sức huých tay cậu.

Quan Tuyết Tức không hề lay động: "Em làm em chịu. Bọn họ chỉ đứng xem, không liên quan gì đến họ."

Lý Đức Hảo sững người, tức giận nói: "Ra vẻ nghĩa khí đúng không? Nếu em đã nghĩa khí như vậy thì viết kiểm điểm cho cả mấy người họ luôn đi! Mỗi người một nghìn chữ! Không được thiếu một chữ nào!"

Quan Tuyết Tức: "....."

Thà lôi cậu ra chém đầu còn hơn.

Sau khi quan sát tình hình, Lý Đức Hảo đã hiểu rõ, chuyện này chỉ là vấn đề giữa Quan Tuyết Tức và Trần Tích, đám loi choi phía sau đúng là chỉ tham gia góp vui.

Ông mắng mỗi đứa vài câu, sau đó đuổi hết về lớp học. Trong văn phòng chỉ còn lại hai nhân vật chính: Quan Tuyết Tức và Trần Tích.

Lý Đức Hảo vẫn không tin Quan Tuyết Tức sẽ chủ động gây chuyện, cố gắng hỏi cho rõ lý do: "Quan Tuyết Tức, tại sao em lại đánh nhau? Nói rõ cho tôi nghe."

"....."

Câu hỏi này thật khó trả lời, Quan Tuyết Tức không thể nói "vì Trần Tích thường xuyên theo dõi em" được.

Thứ nhất, cậu không có bằng chứng cụ thể.

Thứ hai, Lý Đức Hảo sẽ không tin. Cậu là hot boy của trường, chứ đâu phải hot girl, một nam sinh theo dõi cậu thì được gì? Về tình hay lý đều không hợp lý.

Nghe có vẻ như cậu đang tự luyến thái quá, quá mức khó hiểu.

Bất quá Trần Tích đúng là một tên thần kinh khó hiểu như vậy đấy.

Quan Tuyết Tức cứng rắn nói: "Em thấy cậu ta ngứa mắt, muốn đánh."

"....."

Rõ ràng cậu vẫn còn giận, cảm xúc chưa bình tĩnh lại.

Ánh mắt của Trần Tích liếc qua Quan Tuyết Tức, dùng khóe mắt nhìn cậu.

Làn da quá trắng của Quan Tuyết Tức khiến cơn giận dễ dàng hiện rõ trên gương mặt, như thể được ánh lửa vô hình phản chiếu, sắc trắng ánh lên chút đỏ, toát lên vẻ mất bình tĩnh, ngây thơ, dễ bị bắt nạt.

Nhưng đó chỉ là bề ngoài. Ẩn sau vẻ ngoài ấy, ánh mắt và từng cử chỉ của cậu đều toát lên sự kiêu ngạo. Sự ngông cuồng rõ ràng đến mức người ngoài nhìn vào cũng nhận ra: Vũ trụ xoay quanh cậu, từ khi sinh ra cậu chưa bao giờ chịu thiệt, không biết chữ "sợ" viết thế nào.

Vì vậy, cậu không sợ "kẻ sát nhân" trong lời đồn như Trần Tích, cũng chẳng sợ giám thị Lý Đức Hảo.

Cậu dùng logic của chính mình để giải quyết vấn đề.

"Em cũng muốn về lớp học." Quan Tuyết Tức nói với Lý Đức Hảo, "Thầy muốn phạt thế nào thì cứ phạt, viết kiểm điểm, ghi hạnh kiểm xấu, cuối kỳ trừ điểm cũng được, đều là do em đáng nhận. Em đảm bảo không phàn nàn một câu."

Lý Đức Hảo: "....."

"Hay lắm, Quan Tuyết Tức, bây giờ em còn chỉ đạo cả tôi nữa sao?" Thầy Lý tức đến nỗi râu cũng rung lên, trừng mắt nhìn, "Mai dẫn mẹ em lên trường!"

Quan Tuyết Tức: "....."

"Còn em nữa." Lý Đức Hảo chỉ vào Trần Tích, "Gọi mẹ em đến trường, tôi có chuyện cần nói với bà ấy."

Nói xong, thầy Lý lộ ra vẻ mặt "tôi không tin tôi không trị nổi các cậu", rồi đuổi cả hai ra khỏi văn phòng.

Hôm nay, tiết trời thu mát mẻ, bầu trời trong veo không một gợn mây.

Quan Tuyết Tức và Trần Tích cùng bước ra khỏi cửa phòng giám thị, ánh mắt vô thức dõi qua khung cửa sổ hành lang hướng về bầu trời xa thẳm.

Nắng chiều đã ngả về phía tây, từng tia sáng len qua khung cửa sổ, rải xuống như những hạt bụi vàng lấp lánh, phủ lên người Quan Tuyết Tức một vẻ rực rỡ đầy mê hoặc.

Trần Tích đứng trong bóng tối bên cạnh cậu, giữa sự giao thoa sáng tối, ánh mắt hai người giao nhau.

Bất chợt, Trần Tích không chút báo trước hỏi:

"Cậu ghét tôi đến vậy sao?"

Chương 13: Lại Gần Thế Này Thật Ghê Tởm.

DTV-EBOOK

Rất ghét sao? Không hẳn.

Quan Tuyết Tức nghĩ, chuyện hôm nay cậu và Trần Tích đánh nhau chẳng qua là giận cá chém thớt **(*)**, nguyên nhân phần lớn bắt nguồn từ Quan Tĩnh Bình. Trần Tích chẳng qua chỉ là đối tượng để cậu trút giận.

(*) 城门失火殃及池鱼 / Lửa cháy thành môn, vạ lây ao cá *nghĩa là cửa thành cháy, cá trong ao cũng bị vạ lây, chỉ tình huống người vô tội hoặc không liên quan bị ảnh hưởng tiêu cực từ sự cố của người khác. Tương tự nghĩa với "giận cá chém thớt".*

Nhưng nếu đổi là một người khác, Quan Tuyết Tức sẽ không trút giận lên họ.

Cậu thực sự có chút không ưa Trần Tích.

Là "có chút" chứ không phải "rất". Chính sự mơ hồ này lại khiến cảm giác ấy trở nên phức tạp.

Cảm giác ghét bỏ của Quan Tuyết Tức đối với Trần Tích không mãnh liệt đến mức khiến cậu sẵn sàng phá vỡ ranh giới đạo đức của mình để dùng bạo lực. Vì vậy, khi cơn giận đã nguôi ngoai và đầu óc bình tĩnh trở lại, cậu cảm thấy hơi áy náy.

—— Vừa rồi cậu đã quá kích động, dù đối phương là ai thì hành động khiêu khích và đánh nhau cũng đều không đúng.

Quan Tuyết Tức liếc nhìn Trần Tích.

Trần Tích cũng đang nhìn cậu.

Không đợi được câu trả lời, một người vốn ít nói như Trần Tích lại truy hỏi thêm: "Tôi thực sự đáng ghét đến vậy sao?"

"Là vì tôi..." Trần Tích ngừng lại, ánh mắt sắc bén, "...giết người à?"

Quan Tuyết Tức ngẩn người.

Dưới ánh nắng vàng rực rỡ từ cửa sổ hành lang, ranh giới giữa ánh sáng và bóng tối càng rõ rệt. Đột nhiên, Trần Tích bước ra khỏi vùng tối, tiến sát lại gần Quan Tuyết Tức, giọng trầm xuống: "Cậu cũng giống bọn họ, sợ tôi sao?"

Khoảng cách giữa hai người quá gần, tạo cảm giác áp bức. Theo phản xạ tự vệ, Quan Tuyết Tức đẩy Trần Tích ra một chút. Hành động này như ngầm khẳng định phán đoán của Trần Tích. Hắn cười nhạt, gần như tự giễu: "Sợ gì chứ? Tôi đâu có định giết cậu."

Quan Tuyết Tức: "....."

Câu thoại thật kỳ lạ, bầu không khí càng quái lạ hơn.

Trần Tích nhanh chóng lấy lại vẻ mặt lạnh lùng, cứng rắn như thường.

Thấy biểu cảm của hắn, lời xin lỗi đã đến bên môi của Quan Tuyết Tức lại bị nuốt xuống.

Hiển nhiên lời xin lỗi thốt lúc này chẳng có chút ý nghĩa nào. Dù Quan Tuyết Tức có tỏ ra thế nào, Trần Tích cũng sẽ không cho cậu chút thiện cảm.

Vừa rồi, dưới sự góp vui của Tiền Bác, Trần Tích đã bị đánh khá thảm. Dù vẻ ngoài không lộ rõ vết thương nhưng Quan Tuyết Tức biết rất rõ hắn đã lãnh bao nhiêu cú đấm vào người.

Thù hằn giữa họ giờ đã hình thành, không phải chỉ một câu xin lỗi là có thể hóa giải. Nếu cậu nói: "Xin lỗi, tôi khiến cậu bị thương." thì Trần Tích rất có thể sẽ mỉa mai cậu, bảo rằng cậu giả vờ từ bi như mèo khóc thương chuột.

Quan Tuyết Tức sĩ diện, không muốn làm mình mất mặt. Cậu nghĩ, kết thù thì cứ kết thù đi, vốn dĩ cậu cũng chẳng định làm bạn với Trần Tích.

"Ai sợ cậu chứ? Đừng tự cao quá mức."

Quan Tuyết Tức không nhượng bộ, đẩy Trần Tích ra rồi bước đi.

Trần Tích lập tức bước theo, giữ khoảng cách chỉ khoảng nửa bước, cùng Quan Tuyết Tức sải bước xuống cầu thang.

Vừa đi được vài bước, không ngoài dự đoán, Trần Tích lại bắt đầu nói những lời khó nghe: "Quan Tuyết Tức, tôi cứ nghĩ cậu là người thông minh, không giống đám ngu xuẩn kia, chí ít cũng biết tự mình phán đoán đúng sai."

Việc Trần Tích nói một câu dài như vậy khá hiếm hoi. Quan Tuyết Tức không quay đầu lại, lạnh nhạt hỏi: "Ý cậu là gì?"

"Cậu tin vào lời đồn."

"....."

Bước chân Quan Tuyết Tức khựng lại.

"Lời đồn gì?"

Cậu vừa dừng lại, Trần Tích lập tức bước tới trước mặt.

Đây là tầng bốn, giờ học đã bắt đầu, cả tòa nhà yên tĩnh đến mức lạ thường. Từ tầng dưới, tiếng học sinh đọc từ vựng tiếng Anh vang lên, nhịp điệu đều đều gần như hòa vào nhịp thở.

Nghe âm thanh ấy, Quan Tuyết Tức vô thức hạ thấp giọng hỏi: "Cậu chưa từng giết người sao?"

Lời đồn này á?

Trần Tích thản nhiên đáp: "Từng giết rồi."

Quan Tuyết Tức: "....."

Hắn nói lòng vòng nửa ngày trời, rốt cuộc đang chơi trò nhảm nhí gì thế?

Quan Tuyết Tức cảm thấy tâm trạng khó tả, càng lúc càng thấy Trần Tích đúng là có chút thần kinh.

Nhưng việc Trần Tích có thể thản nhiên thú nhận trước mặt cậu rằng hắn đã giết người với biểu cảm bình tĩnh giống như chỉ đang nói hắn đã giết gà ấy, khiến Quan Tuyết Tức cảm thấy không thoải mái, sống lưng lạnh buốt.

Đến lúc này cậu mới chợt nhận ra, đây chính là mục đích khi Trần Tích nói những lời đó, phải không?

— Để uy hiếp cậu? Để hù dọa cậu?

Quan Tuyết Tức im lặng hồi lâu, không nói lời nào.

Ánh mắt của Trần Tích vẫn khóa chặt trên người Quan Tuyết Tức, như một lực hút vô hình quấn lấy cậu từ đầu đến chân, dày đặc đến mức khiến cậu nghẹt thở.

Quan Tuyết Tức bỗng cảm nhận rõ ràng lãnh thổ của mình bị xâm phạm — một vùng cấm địa chưa từng ai chạm tới. Tiếng chuông báo động trong lòng cậu vang lên dồn dập, thôi thúc cậu phải lập tức tránh xa Trần Tích.

Thế nhưng, bản tính kiêu ngạo không cho phép cậu lùi bước. Quan Tuyết Tức quyết không để đối phương dọa dẫm thành

công. Ngay khi cảm giác nguy cơ bùng lên, cậu vẫn giữ vững vị trí, bởi lúc này mà lùi lại thì chẳng khác nào nhận thua.

Bất ngờ, Trần Tích vươn tay giữ chặt cậu, đẩy mạnh cậu vào tường.

Đây là một góc khuất ở cầu thang. Lưng Quan Tuyết Tức đập vào tường, cậu bị ép đến không thể nhúc nhích. Khuôn mặt của Trần Tích đột ngột tiến lại gần, phóng đại ngay trước mắt cậu.

Theo phản xạ, Quan Tuyết Tức muốn lùi ra sau, nhưng không còn đường để lùi. Với kỹ thuật áp chế thuần thục, Trần Tích khóa chặt chân cậu, giữ cổ tay, nửa người áp sát, hoàn toàn khiến Quan Tuyết Tức không thể cựa quậy.

Một tay của Trần Tích dư ra, dường như lưỡng lự giữa không trung, cuối cùng khẽ đặt lên vai Quan Tuyết Tức.

— Nếu tiến sát thêm một chút nữa, tay hắn có thể chạm đến mặt Quan Tuyết Tức.

Quan Tuyết Tức lập tức giận dữ, nhưng xét về sức mạnh, cậu không phải đối thủ của Trần Tích.

Rõ ràng Trần Tích chỉ muốn chứng minh điều này. Hắn giữ chặt Quan Tuyết Tức, áp đảo hoàn toàn, nửa ngày sau mới mở miệng:

"Quan Tuyết Tức, vừa rồi cậu đấm tôi mấy cú, còn đè tôi trên bồn rửa tay. Tôi không đánh trả. Cậu không cho rằng tôi không thể đánh lại cậu đấy chứ?"

"Tôi biết."

Quan Tuyết Tức không hề tỏ ra yếu thế, giọng điệu vẫn lạnh lùng như cũ:

"Cậu không dám đánh tôi, vì sợ làm to chuyện, để Lý Đức Hảo ép cậu phải nghỉ học."

"....."

Trần Tích im lặng một lúc, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Hắn nhìn thẳng vào mắt Quan Tuyết Tức, con ngươi của cậu phản chiếu chính mình.

Người đẹp thì từng đường nét trên khuôn mặt đều cuốn hút, Quan Tuyết Tức chính là minh chứng sống động cho điều đó.

Ở khoảng cách gần như thế này, làn da của cậu mịn màng như lòng trắng trứng, hoàn hảo đến mức khó tìm thấy một lỗ chân lông nào.

Sống mũi cao, dáng mũi tinh tế, hoàn hảo hơn cả những minh tinh từng trải qua phẫu thuật thẩm mỹ. Những đường nét ấy hòa quyện một cách tự nhiên với đôi mắt thanh tú và làn da trắng nhợt, tạo nên vẻ đẹp vừa mạnh mẽ, vừa rạng ngời, không một chút khuyết điểm.

Nhưng biểu cảm trên gương mặt Quan Tuyết Tức lúc này thì chẳng đẹp chút nào.

Dù là ai, ở tuổi mười sáu này nếu bị bạn cùng trang lứa đè ép đến mức không thể cử động, gương mặt cũng khó mà giữ được vẻ dễ coi.

"Không có gan đánh thì mau buông tay ra." Quan Tuyết Tức nhìn thẳng với ánh mắt lạnh như dao, giọng nói sắc bén đầy tức giận: "Lại gần thế này thật ghê tởm, cậu là biến thái à?"

Trần Tích không phải loại biến thái, ít nhất trông không giống kẻ thích dính sát vào người khác.

Nghe vậy, hắn lập tức buông tay trả lại tự do cho Quan Tuyết Tức.

"Tôi không định đánh cậu." Trần Tích nói một câu như người bình thường, "Tôi chỉ là..."

Câu nói dở dang tựa như một con quái vật hóa hình thành người nhưng chưa học tốt ngôn ngữ của loài người, sự lạnh lùng xen lẫn chút vụng về đầy kỳ lạ.

Quan Tuyết Tức giờ đã quen với việc này, liền nối tiếp nửa câu còn lại thay hắn: "Muốn dọa tôi một chút, tôi biết."

"Cậu thành công rồi." Quan Tuyết Tức nói, "Tôi hối hận vì hôm nay đã đánh nhau với cậu. Tôi không thể tìm ai khác mà cứ phải gây chuyện với cậu sao? Đúng là tự rước phiền phức."

Ánh mắt cậu lạnh lùng nhìn hắn, nhưng trên gương mặt lại không có chút dấu hiệu nào của việc bị dọa thành công.

"Tôi xin lỗi. Thực ra hôm đó những lời mà Lý Đức Hảo mắng cậu tôi đều nghe thấy. Trong đó có một câu rất đúng: bất kể cậu có thực sự giết người hay không, pháp luật đã đưa ra hình phạt. Việc cậu đứng ở đây hôm nay chứng minh cậu có cơ hội làm lại từ đầu. Tôi luôn đối xử bình đẳng với tất cả bạn học, không phân biệt nam nữ, đẹp xấu, giàu nghèo. Dù có chút ghét cậu, đó chỉ vì cậu cứ vô duyên vô cớ đi theo tôi, chứ không liên quan gì đến những lời đồn đại."

"Vậy nên, đừng bám theo tôi nữa."

Quan Tuyết Tức bước ra khỏi góc tường, nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh.

"Tôi không biết kỳ thi cấp tỉnh hồi lớp tám có liên quan gì đến cậu, nhưng nếu cậu không muốn nói, tôi cũng sẽ không hỏi. Hôm nay tôi nói rõ ràng với cậu là vì tôi không thích mấy trò trẻ

con như Tiền Bác và bọn họ kéo bè kết phái đánh qua đánh lại. Hôm nay là lỗi của tôi. Nếu cậu còn cảm thấy bực tức, có thể đánh tôi hai cú để trả lại, sau đó chúng ta coi như xong. Về sau, cậu tránh xa tôi, tôi cũng sẽ bảo bọn họ đừng gây phiền phức cho cậu nữa. Chúng ta mỗi người làm việc của mình, nước sông không phạm nước giếng, thế nào?"

Những lời của Quan Tuyết Tức rất chân thành, bất kỳ người nào biết lý lẽ cũng sẽ không từ chối.

Cậu nói xong, đứng yên chờ hắn động thủ "trả lại".

Trần Tích nghe xong lại im lặng hồi lâu, vẻ mặt không vì sự chủ động hòa giải của Quan Tuyết Tức mà dịu lại, ngược lại còn khó coi hơn.

Hắn cũng không ra tay.

Trần Tích nhìn Quan Tuyết Tức một cách khó hiểu, không nói một lời xoay người bỏ đi.

Chương 14: Cậu Chỉ Tôi Đi

DTV-EBOOK

Quan Tuyết Tức là một người thông minh, lý trí, có tư duy mạch lạc và khả năng hành động rất cao.

Điều này đã bộc lộ từ năm cậu mười một tuổi, khi bố mẹ ly hôn.

Ở độ tuổi ấy, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Những đứa trẻ trưởng thành sớm thì đã có dáng vẻ như người lớn, còn những đứa chậm phát triển hơn thì vẫn chơi đất cát.

Quan Tuyết Tức không phải kiểu trưởng thành sớm. Cậu không hiểu rõ ngoại tình thực sự là gì, chỉ biết loáng thoáng rằng ba cậu lén lút qua lại với một người phụ nữ khác sau lưng mẹ cậu.

Nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng cậu, nỗi sợ ấy đến từ việc nhận ra gia đình trọn vẹn của mình sắp tan vỡ. Từ nay, cậu sẽ trở thành một đứa trẻ sống trong gia đình đơn thân.

Thông thường, phản ứng đầu tiên của một đứa trẻ khi đối mặt với nỗi sợ này là khóc lóc, la hét, lăn lộn hoặc cầu xin: "Con không muốn ba mẹ ly hôn!"

Nhưng Quan Tuyết Tức không khóc, cũng không làm loạn.

Dù chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, cậu đã bản năng nhận ra rằng khóc lóc cũng chẳng ích gì, không thể giải quyết vấn đề.

Nếu vì tiếng khóc của cậu mà hôm nay ba mẹ không ly hôn, thì ngày mai họ vẫn sẽ ly hôn. Họ đã không còn yêu nhau nữa. Phim hoạt hình và phim truyền hình đều nói rằng, chỉ những người yêu nhau mới có thể sống hạnh phúc bên nhau.

Bây giờ, hạnh phúc đã không còn. Dù cậu có khóc đến cạn nước mắt, những điều đó cũng không quay lại.

Vì lẽ đó, khi Quan Tĩnh Bình và Hà Vận đang lớn tiếng cãi vã trong phòng khách, Quan Tuyết Tức trốn trong phòng ngủ của mình, lần đầu tiên vận dụng sự lý trí bẩm sinh của mình.

Cậu nghĩ: "Ngày mai mình sẽ làm gì nhỉ?"

Từ đó có thể thấy, Quan Tuyết Tức từ nhỏ đã có một hệ tư duy logic riêng.

Cốt lõi là: Đừng làm những việc vô ích, hãy nghĩ cách giải quyết vấn đề, hãy nghĩ về ngày mai.

Khi lớn hơn, Quan Tuyết Tức không yêu sớm, không la cà quán net, không gây rối. Không phải vì cậu ngoan, mà vì cậu thật lòng cảm thấy những điều đó "không có ích", chỉ làm ảnh hưởng đến "ngày mai" của cậu và mẹ.

Quan Tuyết Tức học giỏi cũng nhờ đầu óc sáng suốt, phân biệt rõ nặng nhẹ và cực kỳ tự giác.

Thành tích học tập một phần bị ảnh hưởng bởi chỉ số IQ, nhưng phương pháp học mới là yếu tố quan trọng hơn.

Ví dụ, đối với một bài toán khó, nếu chưa thực sự hiểu rõ, làm đi làm lại bao nhiêu lần cũng vô ích, chỉ là công cốc và sẽ chẳng bao giờ nhớ được.

Phải hiểu thấu được cách giải mới có thể tiếp thu, áp dụng linh hoạt, từ đó luyện tập với các dạng bài tương tự để tăng độ nhuần nhuyễn và củng cố trí nhớ.

Trong số một trăm học sinh học kém, có lẽ chỉ một số ít là vì thiếu thông minh, phần lớn là vì thiếu tự giác, và số còn lại là do chưa nắm được phương pháp đúng.

Quan Tuyết Tức không mắc phải bất kỳ khuyết điểm nào trong số đó.

Tuy nhiên, cậu cũng không phải không có khuyết điểm.

Nước đầy thì tràn, trăng tròn thì khuyết. Thực tế là, Quan Tuyết Tức không có bạn bè.

Nghe thật nực cười. Hot boy nổi tiếng nhất trường số 16, làm sao có thể không có bạn bè?

Chỉ cần cậu muốn, cả trường đều có thể làm bạn của cậu, kể cả giáo viên.

Những người thường xuyên chơi thân với cậu như Tống Minh Lợi, Dương Dật Nhiên, đều rất quý mến cậu. Nghe tin cậu đánh nhau, họ không cần suy nghĩ đã lao vào giúp đỡ, đúng nghĩa là những người anh em tốt.

Nhưng tất cả những người đó đều phải chủ động tiếp cận Quan Tuyết Tức. Cậu không bám vào họ, cũng không bao giờ tâm sự, kể lể chuyện thầm kín.

Dù Quan Tuyết Tức rất trượng nghĩa luôn quan tâm mọi người, nhưng sự quan tâm này là lý do người khác thích cậu, chứ không phải vì cậu thích họ. Cậu đơn giản chỉ nghĩ rằng con người nên sống tử tế, có lòng nhân ái và sự trượng nghĩa là điều bắt buộc.

Nói trắng ra, đó là yêu cầu mà Quan Tuyết Tức đặt ra cho phẩm chất của chính mình, chứ không phụ thuộc vào đối tượng.

Người như Quan Tuyết Tức chiếu sáng mọi thứ xung quanh một cách bình đẳng, đáng ra phải cảm thấy cô độc. Nhưng có lẽ vì còn nhỏ tuổi, cuộc sống đơn giản giữa hai điểm là nhà và trường, Quan Tuyết Tức tạm thời chưa nhận ra điều đó.

Quan Tuyết Tức không nghĩ mình có khuyết điểm, cảm thấy mọi thứ đều ổn.

Những thứ không tốt đã được giải quyết, chẳng hạn như Quan Tĩnh Bình và Trần Tích.

Quan Tĩnh Bình đã đi, ít nhất trong thời gian ngắn sẽ không đến làm phiền cậu.

Trần Tích cũng rời đi. Mặc dù sau khi cậu nói những lời đó, Trần Tích không đưa ra phản hồi rõ ràng, nhưng thái độ có vẻ như ngầm chấp nhận hòa giải.

—— Đây là điều Quan Tuyết Tức tự cho là như vậy.

Không ngờ, sự việc lại diễn ra khác xa những gì cậu nghĩ.

Cậu và Trần Tích đánh nhau vào thứ Hai, sau đó bị yêu cầu mời phụ huynh.

Quan Tuyết Tức đã đến gặp Lý Đức Hảo tỏ ra ngoan ngoãn, nói hết lời hay, vừa dỗ dành vừa bảo đảm, cuối cùng khiến thầy đồng ý không mời phụ huynh của cậu.

Quan Tuyết Tức thoát nạn.

Còn Trần Tích thì không có khả năng đó. Ngay hôm sau, hắn phải gọi mẹ đến trường.

Mẹ của Trần Tích hoàn toàn khác với những gì Quan Tuyết Tức tưởng tượng.

Bà không lạnh lùng hay hung hãn như Trần Tích mà ngược lại còn toát lên vẻ hiền hậu. Trông bà có vẻ sức khỏe không tốt, gương mặt nhợt nhạt, bước chân chậm rãi, giọng nói nhẹ nhàng mang theo sự dịu dàng khó tả.

Khi bà vừa bước vào tòa nhà của khối 11, những học sinh tò mò đã bắt đầu xì xào bàn tán: "Không ngờ Trần Tích thực sự bị gọi phụ huynh. Mẹ cậu ta trông có vẻ tốt mà, sao lại như vậy nhỉ?"

Ngụ ý là, mẹ của một tội phạm tuổi vị thành niên như Trần Tích không nên là một người tốt như thế.

Nếu mẹ cậu ta tốt như vậy, chắc hẳn là ba cậu ta có vấn đề, phải không?

Cha nào con nấy mà.

Lúc đó, Quan Tuyết Tức vừa từ văn phòng giám thị đi ra sau khi nộp bản kiểm điểm, liền chạm mặt Trần Tích và mẹ hắn.

Bà còn mỉm cười với cậu một cái, cúi đầu ho hai tiếng trước khi đi lướt qua.

Có vẻ sức khỏe bà không tốt, dường như phải uống thuốc bắc thường xuyên.

Quan Tuyết Tức ngửi thấy mùi thoang thoảng mới hiểu ra rằng mùi vị đắng nhạt trên người Trần Tích đến từ đâu.

Nếu sức khỏe bà kém như vậy, tại sao còn phải đến trường? Ba của Trần Tích đang làm gì?

Hay là Trần Tích cũng sống trong một gia đình đơn thân?

Cũng có thể ba cậu ta bận công việc.

Ý nghĩ này lướt qua trong đầu Quan Tuyết Tức, cậu không suy nghĩ sâu thêm, chỉ cảm thấy hơi áy náy — chính cậu đã khiến mẹ của Trần Tích phải đến trường lần này.

Mặc dù cậu chỉ là người thêm dầu vào lửa.

Lý Đức Hảo tức giận với Trần Tích chủ yếu là vì thứ Sáu tuần trước hắn ra tay khá nặng, khiến nhóm của Tiền Bác bị thương nghiêm trọng.

Không giống như niềm tin và sự bao dung dành cho Quan Tuyết Tức, Lý Đức Hảo nghiêm khắc với Trần Tích hơn bất kỳ ai khác.

Quan Tuyết Tức từng cảm thấy thầy Lý mắng Trần Tích thật quá đáng.

Bây giờ nghĩ lại, cậu thấy Trần Tích thật may mắn khi gặp được một giáo viên sẵn sàng cho hắn cơ hội đến trường và nghiêm khắc quản lý.

Có câu: "Thầy nghiêm mới có trò giỏi." Không sợ thầy mắng, chỉ sợ thầy không thèm quan tâm.

Nghe Dương Dật Nhiên nói một số giáo viên của lớp số 2 không muốn quản Trần Tích, có lẽ họ đều biết hắn là học sinh "có vấn đề", khó quản lý. Lỡ quản mà bị phản kháng thì sao? Dù gì hắn cũng từng "giết người"!

"Thêm một việc không bằng bớt một việc."

Phân biệt đối xử và cô lập vẫn luôn tồn tại.

Chỉ là phần lớn đều âm thầm diễn ra, không ai nói thẳng ra mà thôi.

Quan Tuyết Tức nói được làm được, giữ đúng lời hứa "nước sông không phạm nước giếng" với Trần Tích. Cậu coi như không có sự tồn tại của người này ở trường số 16, thậm chí khi Tống Minh Lợi kể xấu về Trần Tích bên tai, cậu cũng làm ngơ như không nghe thấy.

Tới lúc Tống Minh Lợi nói quá trớn, Quan Tuyết Tức đôi khi cũng phản bác vài câu, bảo cậu ta bớt lan truyền những chuyện không có căn cứ.

Nhưng cậu đâu thể quản nổi miệng người khác?

Tống Minh Lợi và nhóm bạn chẳng ưa Trần Tích chút nào.

Gạt những tin đồn tiêu cực sang một bên, bản thân Trần Tích cũng không phải kiểu người dễ được yêu thích. Hắn cô lập, không hòa đồng, chẳng bao giờ chơi bóng cùng các nam sinh khác.

Như Dương Dật Nhiên từng nói: "Cậu ta lúc nào cũng bày ra cái vẻ ta đây, cứ như thiên hạ nợ cậu ta vậy, bộ mặt khó ưa đó là để ai xem chứ?"

Quan Tuyết Tức luôn giữ im lặng, không đưa ra ý kiến, điều này khiến Tống Minh Lợi và Dương Dật Nhiên rất không hài lòng.

Hai cậu này chẳng khác gì hai thái giám bên cạnh hoàng đế, ngày ngày tiến cử mấy lời gièm pha với "Tuyết Tức đại đế", muốn cậu xử tử Trần Tích, kẻ mà họ gọi là "loạn thần tặc tử".

Gần đây, những lời gièm pha ngày càng nhiều.

Tống Minh Lợi nói: "Trần Tích căn bản không hề định hòa giải với cậu."

Dương Dật Nhiên thêm vào: "Đúng vậy, hôm qua trong giờ thể dục giữa buổi, cậu ta lén liếc cậu một cái, ánh mắt cực kỳ hung dữ. Hôm nay trong giờ thể dục lại cứ nhìn chằm chằm vào cậu."

Tống Minh Lợi tiếp tục: "Không biết đang nung nấu âm mưu gì nữa."

Dương Dật Nhiên phụ họa: "Đúng đó, sự chú ý của cậu ta với cậu đã vượt quá mức bình thường rồi. Tôi cảm thấy không ổn chút nào."

Tống Minh Lợi bổ sung: "Còn nữa, mấy hôm trước có một bạn nữ lớp 8 gửi thư tình cho cậu, cậu còn nhớ không? Cô ấy đi ngang qua lớp 2, Trần Tích đột nhiên lườm cô ấy một cái, suýt nữa dọa cô ấy khóc luôn."

Quan Tuyết Tức: "....."

Càng nói càng nhảm nhí.

Tống Minh Lợi vẫn không nhận ra, tiếp tục: "Cậu nói xem cậu ta có ý gì đây? Thù ghét cả họ hàng nhà cậu? Không chỉ ghét cậu mà còn ghét cả những người thích cậu nữa!"

Dương Dật Nhiên thở dài: "Tôi nghĩ hôm đó chúng ta đã quá bốc đồng, không nên đánh cậu ta. Giờ mỗi lần cậu ta nhìn tôi, tôi đều lạnh cả sống lưng... Có câu, không sợ trộm, chỉ sợ trộm để ý. Cậu nói xem, cậu ta đang để ý cái gì? Có phải muốn trả thù không?"

"....."

Ban đầu Quan Tuyết Tức chẳng tin một lời nào, nhưng hai vị "thái giám" này cứ ngày ngày lải nhải bên tai khiến cậu không thể không tin.

Hóa ra làm minh quân không dễ, chỉ một chút lơ là là bị gian thần dắt mũi.

Thực tế, Quan Tuyết Tức cũng cảm thấy hình như Trần Tích rất chú ý đến mình.

Không có bằng chứng cụ thể, chỉ là ánh mắt, là khí chất, là bước chân của hắn hơi khựng lại khi cậu tình cờ đi ngang qua.

Tất cả đều mơ hồ, không rõ ràng.

Quan Tuyết Tức tự nhủ, chắc chắn là mình bị Tống Minh Lợi và Dương Dật Nhiên tẩy não rồi, chịu ảnh hưởng của ám thị tâm lý nên mới quá nhạy cảm.

Còn lý do hai người đó có suy nghĩ như vậy hoàn toàn vì họ đang chột dạ, lo sợ Trần Tích.

Trong thâm tâm, họ tin rằng Trần Tích sẽ trả thù. Bất kể hắn làm gì, họ cũng cho rằng đó là dấu hiệu báo trước của việc trả thù.

Mà những dấu hiệu báo trước này thì hết đợt này tới đợt khác không ngừng xuất hiện.

Chiều nay, một đợt sóng lớn bất ngờ ập đến.

Đã ba tuần trôi qua kể từ khi khai giảng, bài vở ngày càng dồn dập. Trừ khi có tình huống đặc biệt, Quan Tuyết Tức luôn dành thời gian nghỉ giữa giờ để làm bài tập.

Hôm nay trời đổ một cơn mưa, bên ngoài ẩm ướt và lầy lội, không tiện ra ngoài.

Trong giờ nghỉ, phần lớn học sinh tụ tập ngoài hành lang, số khác thì ở lại trong lớp, hoặc học bài, hoặc trò chuyện rôm rả.

Quan Tuyết Tức đã quen với âm thanh ồn ào làm nền trong lớp, nhưng khi đang mải mê làm dở một bài toán hàm số, cậu đột nhiên nhận ra tiếng ồn ấy dần nhỏ lại.

Ban đầu chỉ giảm đi một chút, sau đó bầu không khí trở nên hoàn toàn tĩnh lặng.

—— Không rõ lý do, mọi người bỗng đồng loạt im lặng.

Cậu cảm thấy kỳ lạ, chậm rãi ngẩng đầu lên, phát hiện có một người đang đứng trước bàn mình.

Trần Tích.

"....."

Khi Quan Tuyết Tức đang làm bài, Tống Minh Lợi ngồi bên cạnh chơi game trên di động cũng bị sự xuất hiện bất ngờ của Trần Tích làm cho giật mình.

Cậu ta lén lút chọc Quan Tuyết Tức dưới gầm bàn, ra hiệu bằng một động tác tay, không thành tiếng mà ám chỉ:

"Nhìn kìa, loạn thần tặc tử quả nhiên đến ép vua thoái vị rồi!"

Lớp số 1 yên tĩnh như tờ, đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Hàng chục đôi mắt dồn về phía cuối lớp, nơi Quan Tuyết Tức và Trần Tích đang đứng, hồi hộp chờ đợi "Thế chiến thứ ba" bùng nổ.

—— Ai ai cũng biết lần trước Quan Tuyết Tức và Trần Tích đánh nhau đã kết thù.

Không nằm ngoài dự đoán, vẻ mặt của Trần Tích lạnh lẽo hơn cả cơn mưa mùa thu hôm nay, như thể có thể xuyên qua mười tám lớp áo mà gây sát thương.

Quan Tuyết Tức lại rất bình tĩnh. Cậu đặt bút xuống, nhìn Trần Tích một cái.

"Cậu có chuyện gì à?" Quan Tuyết Tức hỏi.

—— Có chuyện! Có chuyện! Chắc chắn là đến hẹn đánh nhau rồi!

Tống Minh Lợi cùng cả lớp 1 đồng thanh trả lời trong lòng.

Nhưng Trần Tích lại làm mọi người bất ngờ. Hắn rút từ túi áo khoác ra một tờ đề thi toán mô phỏng.

"Tôi không làm được một câu, muốn hỏi cậu."

Hắn trải tờ giấy ra trước mặt Quan Tuyết Tức, "Cậu chỉ tôi đi."

Quan Tuyết Tức: "?"

Tống Minh Lợi: "....."

Cả lớp 1: "....."

Có lẽ vì bầu không khí yên tĩnh đến mức kỳ quái, sắc mặt của Quan Tuyết Tức cũng không mấy dễ coi.

Trần Tích nuốt khan, yết hầu chuyển động, thấp giọng bổ sung thêm hai từ:

".....Được không?"

Chương 15: Tan Học Đi Chung Không?

DTV-EBOOK

Tống Minh Lợi hoàn toàn không ngờ rằng kẻ gian thần Trần Tích "ép vua thoái vị" không phải để chiếm ngai vàng của Quan Tuyết Tức, mà là để cướp đi chiếc ghế "thái giám đầu triều" của cậu ta.

—— Quan Tuyết Tức giảng bài cho Trần Tích, chắc chắn không thể để hắn đứng mãi, như vậy không tiện để trao đổi.

Dù vậy, Tống Minh Lợi vẫn nghĩ rằng để hắn đứng cũng được, nhưng ánh mắt của Trần Tích lại rất không thân thiện, như muốn nói: "Không được, mau cút đi."

Tống Minh Lợi giận thì có giận nhưng chẳng dám nói gì, đành ngậm ngùi lết qua một chỗ ngồi trống khác, nhường chỗ bạn cùng bàn của Quan Tuyết Tức cho Trần Tích.

Bầu không khí trong lớp 1 chết lặng như tờ.

Trần Tích và Quan Tuyết Tức ngồi cạnh nhau.

Kể từ khoảnh khắc hai người họ ngồi cùng bàn, nhóm chat của cả khối lập tức bùng nổ.

Không biết là ai trong lớp 1 dùng chức năng trò chuyện ẩn danh để thực hiện một buổi tường thuật trực tiếp bằng văn bản.

Tống Minh Lợi vừa mở nhóm chat ra, liền thấy mọi người đang thảo luận rất sôi nổi:

- Tin nóng! Quan Tuyết Tức đang giảng bài cho Trần Tích!

- ???

- Quan Tuyết Tức giảng bài cho ai?

- Ai giảng bài cho Trần Tích???

- Trời đất, thật hay giả vậy?

- Thật đó, vừa rồi Trần Tích bất ngờ bước vào lớp 1, đi thẳng đến chỗ Quan Tuyết Tức. Ai cũng nghĩ hắn đến để hẹn đánh nhau, không ngờ hắn lại rút ra một tờ đề toán, hỏi Quan Tuyết Tức xem có thể giảng bài cho mình không.

- Hả...

- Sốc vãi đái!

- Quan Tuyết Tức phản ứng thế nào?

- Đồng tình.

- Không có gì đâu, hot boy trường mình là người từng trải mà. Nghĩ xem, cậu ấy còn dám đánh Trần Tích thì giảng bài có gì mà phải ngại? Chỉ thấy cậu ấy điềm tĩnh như núi, nhẹ nhàng nói "Được" rồi mời Trần Tích ngồi xuống.

- Thành ngữ của chú khá đấy!

- Hahaha, hình ảnh rõ ràng luôn!

- Nhưng mà tôi không hiểu, sao Trần Tích đột nhiên lại nhờ Quan Tuyết Tức giảng bài?

Hỏi hay!

Tống Minh Lợi lập tức bật chế độ ẩn danh, tự mình lên tiếng giải thích:

- Âm mưu! Chắc chắn là âm mưu!

- Trần Tích đã để ý Quan Tuyết Tức từ lâu, nhưng chưa tìm được cơ hội trả thù.

- Hắn đang tự tạo cơ hội đây! Giả vờ làm lành để Quan Tuyết Tức mất cảnh giác, đúng là nham hiểm.

Tống Minh Lợi gửi liền ba tin, quả nhiên kéo theo một làn sóng hưởng ứng:

- Hóa ra không chỉ mình tôi nhận ra Trần Tích cứ nhìn chằm chằm Quan Tuyết Tức…

- Tôi cũng thấy vậy.

- Thấy rồi +1!

- Rối não thật, hắn định đánh trả à?

- Nếu muốn đánh thì cứ đánh đi, sao phải vòng vo làm gì?

- Cái này cậu không hiểu rồi. Lão Lý đang để ý sát sao, nếu Trần Tích đánh nhau lần nữa sẽ bị đuổi học, nên hắn mới phải nhẫn nhịn chờ thời cơ.

- Ôi, rốt cuộc Trần Tích định làm gì đây?! Anh trai Tuyết Tức của tôi nguy hiểm rồi!

- Chỉ tiếc tôi không học lớp 1, không thể ở cạnh bảo vệ bé Tuyết, khóc quá QAQ.

- Có ai lớp 1 không? Bảo vệ, mau bảo vệ!

- Nhắc nhở nhẹ: Quan Tuyết Tức ghét nhất là bị gọi là bé Tuyết.

- Ấy, lén gọi một tiếng, cậu ấy có biết đâu.

- ……

Nhóm chat khối đang thảo luận sôi nổi, mọi người vừa đùa vừa nói chuyện, từng tin nhắn nhanh chóng tràn lên màn hình.

Tống Minh Lợi bị chiếm mất ghế, không thể trở về chỗ ngồi của mình, trong lòng ấm ức không thôi.

Cậu ta liếc nhìn Trần Tích và Quan Tuyết Tức.

Hôm nay trời mưa và lạnh nên Quan Tuyết Tức khoác thêm một chiếc áo ngoài đồng phục.

Người khác mặc ba lớp như vậy sẽ trông cồng kềnh, nhưng Quan Tuyết Tức thì không. Với dáng người cao gầy, cậu mặc gì cũng đẹp, toàn thân từ mọi góc độ đều hoàn hảo không tì vết.

Chiếc áo khoác màu nâu đậm càng làm nổi bật làn da trắng của cậu. Mái tóc hơi dài, không phù hợp với quy định kiểu tóc của nam sinh trường số 16, có lẽ vài ngày nữa sẽ phải cắt. Nhưng với bản lĩnh của cậu, việc qua mặt giáo viên kiểm tra chẳng phải điều khó khăn.

Trần Tích ngồi bên cạnh Quan Tuyết Tức.

Hắn khác với cậu, bất kỳ ai khi nhìn thấy Trần Tích đều không chú ý đến khuôn mặt hắn đầu tiên mà sẽ bị sự lạnh lùng của hắn áp đảo, theo bản năng tránh ánh mắt, không dám nhìn thẳng.

Nhưng khi Trần Tích yên lặng cúi đầu, khí thế lạnh lẽo giảm đi phần nào, người xung quanh sẽ nhận ra đường nét khuôn mặt hắn thực sự xuất sắc, đáng để nhìn thêm lần nữa, rồi lại thêm lần nữa.

Đúng như những gì nhóm chat nói, Quan Tuyết Tức quả thật rất điềm tĩnh, bất động như núi, không gợn sóng. Cậu cầm cây bút đen cúi đầu viết, vừa hướng dẫn vừa giải thích cách làm bài cho Trần Tích.

Chữ viết của Quan Tuyết Tức cũng giống con người cậu, gọn gàng và đẹp mắt. Nét ngang thì thẳng tắp, nét dọc thì ngay ngắn, ngay cả đường chéo cậu vẽ cũng chính xác không chút cong vênh, sạch sẽ và dứt khoát.

Chữ đã đẹp, bàn tay của cậu cũng đẹp không kém. Những ngón tay dài, thon thả, trắng trẻo như hành bóc.

Mỗi khi so sánh với Quan Tuyết Tức, Tống Minh Lợi đều cảm thấy bàn tay mình chẳng khác gì móng lợn.

Lúc lơ đãng, Tống Minh Lợi lại nhìn chằm chằm vào bàn tay của Quan Tuyết Tức.

Nhìn một lúc, cậu ngẩng đầu lên, bỗng nhận ra Trần Tích cũng không đang nhìn đề bài mà lại đang nhìn tay của Quan Tuyết Tức.

Tống Minh Lợi: "?"

—— *Đừng tưởng bàn tay đẹp của nam thần chúng tôi không biết đánh người. Cậu ấy đánh đau lắm đấy, liệu hồn mà cẩn thận!*

Tống Minh Lợi tự gào thét trong lòng một câu đe dọa vô ích, bên kia Quan Tuyết Tức đã giảng xong bài.

Quan Tuyết Tức hỏi: "Hiểu chưa?"

Trần Tích khẽ đáp: "Ừm, hiểu rồi."

"....."

Tuy nhiên, Quan Tuyết Tức cảm thấy hắn dường như không tập trung lắm, chẳng giống như thật sự hiểu.

Dù sao cách giải cũng đã được viết rõ ràng trên giấy, để hắn tự về nghiên cứu vậy.

Lý Đức Hảo không phải đã nói rằng hắn học rất giỏi sao?

Chẳng lẽ đến cả đáp án cũng không hiểu được?

Quan Tuyết Tức dựa lưng vào ghế, vươn vai thư giãn, ánh mắt dõi theo bóng Trần Tích rời đi.

Khoảnh khắc bị chiếm chỗ trong vài phút đối với Tống Minh Lợi mà như kéo dài vài thế kỷ. Cậu ta nhanh chóng quay về chỗ ngồi của mình, ngay lập tức bắt đầu nói xấu Trần Tích: "Cậu xem cái thái độ đó trông có giống người thực sự muốn học hỏi không?"

"Không thì sao?" Quan Tuyết Tức hờ hững đáp, "Vừa rồi câu đó đúng là khá khó, cậu cũng không làm được đâu."

Tống Minh Lợi: "....."

Sao tự nhiên lại công kích cá nhân thế này!

Trong mắt Tống Minh Lợi, Quan Tuyết Tức chính là một vị vua hồ đồ bị gian thần che mắt. Không cam lòng, cậu ta cố khuyên nhủ: "Chẳng lẽ cậu không cảm thấy việc Trần Tích đột nhiên hỏi bài cậu rất đáng nghi sao?"

"Đúng là đáng nghi." Quan Tuyết Tức đáp, "Nhưng tôi đại khái đoán được lý do."

"Lý do gì?"

"Có lẽ là muốn làm hòa." Quan Tuyết Tức dùng logic của mình để lý giải động cơ hành động của Trần Tích: "Hôm trước tôi và cậu ta đánh nhau xong đã hòa giải ngay hôm đó, nhưng với cái kiểu tính cách vương giả của cậu ta luôn khiến người ta cảm thấy như chưa hòa giải mà còn ôm hận. Không phải các cậu vẫn nói thế sao? Tin đồn đó chắc cũng đến tai cậu ta rồi."

"....."

"Có thể cậu ta cảm thấy những lời đồn đại đó không hay nên đến làm hòa với tôi. Như vậy, lời đồn Trần Tích muốn trả thù Quan Tuyết Tức sẽ tự sụp đổ thôi."

"Thật sao?" Tống Minh Lợi bán tín bán nghi. "Nhưng tôi cảm thấy cậu ta chắc chắn muốn trả thù cậu mà!"

Quan Tuyết Tức: "....."

Không cãi nổi nữa.

Cậu từ bỏ việc tranh luận với Tống Minh Lợi, chọn cách phớt lờ.

Trong mắt Quan Tuyết Tức, sự cố chấp của Tống Minh Lợi bắt nguồn từ định kiến sâu sắc của cậu ta đối với Trần Tích, người từng là tội phạm vị thành niên. Tống Minh Lợi vừa sợ lại vừa khinh miệt hắn.

Trần Tích như một con quái vật thực sự, khiến con người khi nhìn thấy liền nghĩ: *"Không cùng loài, lòng dạ chắc chắn khác biệt."*

Những gì Quan Tuyết Tức nói với Trần Tích hôm đó không phải lời giả dối. Cậu thực sự đối xử bình đẳng với tất cả bạn học, không vì Trần Tích từng vào tù mà ghét bỏ hắn.

Ngoài ra, ân oán giữa họ cũng đã được xóa bỏ.

Hôm nay Trần Tích đến hỏi cậu bài toán chắc chắn cũng mang ý đó, giống như tự tay trao nhành ô liu, ngầm ám chỉ: *"Tôi không muốn trả thù cậu."*

Quan Tuyết Tức suy nghĩ một lúc, càng cảm thấy lý giải của mình là chính xác.

—— Đây chính là đáp án đúng.

Cậu chấp nhận thiện ý này, thầm nhủ rằng từ giờ, bất kể ai nói gì đi nữa, cậu sẽ không nghi ngờ Trần Tích nữa.

Mọi người đều là bạn học tốt, không cần căng thẳng như thế.

Nhưng không hiểu sao, mọi chuyện luôn lệch khỏi dự đoán của Quan Tuyết Tức.

Sau khi Trần Tích trao nhành ô liu, mọi chuyện lại chưa kết thúc.

Buổi chiều tan học, hắn lại tìm cậu.

Lần này không phải để hỏi bài toán. Trần Tích đứng ở cửa lớp 1, thấy cậu bước ra liền gọi một tiếng:

"Quan Tuyết Tức."

"?"

Trong lớp, ngoài cửa, cả hành lang, rất nhiều ánh mắt lập tức quay lại.

Như thường lệ, Trần Tích coi tất cả xung quanh như không khí, chỉ nhìn chằm chằm vào Quan Tuyết Tức.

Thật lạ lùng, lần này trên gương mặt hắn dường như có một chút căng thẳng không quen thuộc, phải mất một lúc lâu mới cất tiếng hỏi khẽ:

"Tan học đi chung không?"

Quan Tuyết Tức: "....."

Rốt cuộc cậu ta đang tính làm cái quái gì thế?

Chương 16: Nhưng Tôi Mãi Chẳng Quên Được Cậu

DTV-EBOOK

Điều kiện để tan học đi cùng nhau là phải cùng đường.

Quan Tuyết Tức siết chặt quai đeo balo, liếc nhìn Trần Tích.

Hắn quả nhiên không bình thường. Khi bị cậu nhìn lạnh lùng, cả người như căng thẳng hơn, khí thế ngột ngạt như đối mặt với kẻ thù. Đôi mắt hắn càng chăm chăm dõi theo cậu như sợ rằng cậu sẽ bước đi và bỏ mặc hắn.

Quan Tuyết Tức bối rối: Cậu ta bị bệnh gì thế này?

"Nhà cậu ở đâu?"

Cửa lớp học người qua lại tấp nập, không thể cứ đứng chắn lối, cũng chẳng thể như diễn kịch mà đứng đơ ở đây để người khác vây xem. Quan Tuyết Tức bước ra ngoài, Trần Tích lập tức đi sát theo sau. Nghe câu hỏi của cậu, hắn đáp: "Ở khu Tinh Hà Viên."

Quan Tuyết Tức ngạc nhiên: "Tinh Hà Viên cũng đi được tuyến 19 sao?"

Nơi đó gần như là hướng ngược lại.

Trần Tích đã tra sẵn tuyến xe buýt, bình thản nói: "Đi tuyến 19, đổi sang tuyến 38, rồi chuyển tiếp tuyến 504."

Quan Tuyết Tức: "....."

Định làm tour du lịch quanh thành phố à? Vòng vo kiểu này là ý gì?

Cậu im lặng, không nói thêm lời nào trong một lúc lâu.

Lần trước, Lý Đức Hảo từng nói quan hệ xã giao quá tốt đôi khi không hẳn là điều hay. Quan Tuyết Tức mỗi ngày đi học về đều cảm nhận điều này rất rõ.

Từ cửa lớp 1 đến cổng trường, rồi từ cổng trường đến trạm xe buýt, lúc nào cũng có không biết bao nhiêu bạn học chào hỏi cậu. Trông chẳng khác nào ngôi sao nổi tiếng xuất hiện trên phố, đến mức Quan Tuyết Tức cười cứng cả mặt.

Hôm nay, Quan đại minh tinh lại có thêm một "cái đuôi".

Trần Tích theo sát cậu từng bước, dù làm những việc chẳng khác nào một người theo hầu, nhưng khí thế vẫn không hề giảm sút. Hắn giống như một tảng băng di động cứ thế bám sát Quan Tuyết Tức.

Người xung quanh nhìn thấy cảnh đó đều không khỏi kinh hãi. Không xa có tiếng bàn tán:

"Xong rồi! Cuối cùng Trần Tích cũng ra tay với Quan Tuyết Tức!"

"Họ định đi đâu đánh nhau thế?"

"Có nên đi xem không?"

"Có cần báo cho lão Lý không?"

"Tôi lo cho anh Tuyết Tức quá, QAQ khóc mất!"

Quan Tuyết Tức nghe rõ từng câu một, không sót từ nào.

Trần Tích chắc cũng nghe thấy. Hắn khẽ nhíu mày, nói: "Tôi sẽ không đánh nhau với cậu."

"Tôi biết." Quan Tuyết Tức đáp, "Nhưng tôi không hiểu cậu muốn gì. Hỏi tôi bài toán, giờ lại đòi đi cùng tôi về nhà. Rốt cuộc cậu đang tính làm gì?"

Trời thu mưa lạnh, gió thổi mạnh, mây đen kéo phủ kín trời.

Một cơn gió buốt quét qua, Quan Tuyết Tức kéo nhẹ vạt áo khoác nhưng chẳng ấm hơn là bao. Dù vậy, cậu vẫn không cài cúc áo, cứ thế khoác áo đi bộ, chiếc áo dài tung bay trong gió mang vẻ đẹp vừa lạnh lùng vừa quyến rũ.

Đúng chuẩn mẫu người thời trang phang thời tiết, gánh nặng của một nam thần học đường đúng là không hề nhỏ.

Trần Tích liếc nhìn cậu, "Cậu không thấy lạnh à?"

Quan Tuyết Tức cau mày khó chịu: "Tôi đang hỏi cậu đấy, đừng lảng sang chuyện khác."

"....."

Rõ ràng câu hỏi này chạm đúng điểm khiến Trần Tích bối rối. Hắn im lặng mất mấy chục giây. Hai người cùng bước ra khỏi cổng trường, lên vỉa hè, mãi lúc này hắn mới nói: "Cậu không nhận ra sao? Tôi muốn kết bạn với cậu."

"?" Quan Tuyết Tức khựng lại, như thể vừa nghe một ngôn ngữ xa lạ mà mình không hiểu: "Kết bạn á?"

"Ừ."

Trần Tích tránh ánh mắt cậu, dường như không dám nhìn thẳng.

Quan Tuyết Tức: "....."

"Cái gì thế này, thật kỳ lạ..." Quan Tuyết Tức lẩm bẩm, "Ý cậu là, kiểu bạn như Tống Minh Lợi và Dương Dật Nhiên ấy hả? Tôi

hiểu rồi."

Xem ra cậu đoán không sai. Việc Trần Tích hỏi bài hay hôm nay tan học rủ đi chung đều là cách hắn bày tỏ thiện ý, cố gắng xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với cậu.

Vừa dứt lời, Trần Tích lại lắc đầu: "Không phải."

"Hả?"

"Không phải kiểu bạn đó."

"Thế là kiểu nào?"

Quan Tuyết Tức hơi ngơ ngác. Trần Tích đáp:

"Là kiểu thân hơn, bạn tốt, tri kỷ, duy nhất."

"....."

Quan Tuyết Tức nhìn hắn với ánh mắt khó tin, "Cậu là học sinh tiểu học à?"

Trần Tích im lặng.

Hắn không phản bác, dường như không biết phải đáp lại thế nào.

Quan Tuyết Tức bật cười.

"Lần cuối tôi nghe thấy mấy lời tương tự thế này là hồi lớp một tiểu học. Lúc đó, thằng bạn cùng bàn của tôi đổ cả chai nước khoáng vào bát cơm của nó, rồi lấy tăm chọc thủng đầu ngón tay để cùng tôi cắt máu ăn thề, kết nghĩa huynh đệ. Kết quả là bị giáo viên phát hiện, cả hai cùng bị mắng một trận."

Trần Tích: "....."

Lời của Quan Tuyết Tức mang chút chế giễu, cũng có thể coi là đùa cợt.

Không trách cậu được, bất cứ ai nghe lời nói của Trần Tích cũng sẽ thấy thật kỳ lạ, thậm chí là trẻ con.

Nhưng Trần Tích không giống một người trẻ con. Ánh mắt hắn có phần nặng nề, như thể chỉ riêng việc gom đủ dũng khí để nói ra hai chữ "bạn bè" đã tiêu hao hết sức lực của hắn.

Hắn thật sự nghiêm túc.

"Cậu vẫn có chút ghét tôi, đúng không?"

Bên đường dòng người đông đúc, xe cộ ùn tắc, tiếng ồn ào cãi cọ vang lên, may thay cơn gió thu đã thổi tất cả những âm thanh đó đi xa. Trần Tích hơi cúi đầu, những lọn tóc trước trán khẽ lay động trong gió, giọng nói nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy:

"Tôi biết tính cách của mình không dễ được yêu thích. Tôi cũng biết... trước đây chúng ta... nhưng tôi chưa bao giờ có ý định nhắm vào cậu. Có lẽ do vẻ ngoài của tôi trông không giống người tốt, lại không biết cách nói chuyện đúng mực..."

Hắn quả thực không giỏi ăn nói. Câu chữ lộn xộn ngắt quãng khiến Quan Tuyết Tức không thể hiểu được hắn thực sự muốn truyền tải điều gì.

Trần Tích dường như cũng mất kiên nhẫn với chính mình. Hắn đột ngột ngừng lại, ngẩng đầu lên, gương mặt lại trở về với vẻ thường ngày — lạnh lùng, không chút biểu cảm.

Có lẽ hắn nhận ra việc tỏ ra yếu đuối như vậy thật khó coi, và những lời còn lại dù thế nào cũng không thể nói ra được.

Quan Tuyết Tức thoáng ngẩn người. Đôi mắt cậu mở to hơn bình thường, đôi má bị gió lạnh làm ửng đỏ lên. Cậu nhìn chằm chằm vào Trần Tích như chờ đợi hắn nói tiếp.

Điều đó khiến Trần Tích rơi vào trạng thái bối rối đến lạ lùng. Hắn cảm thấy nói tiếp cũng không ổn, mà im lặng cũng không xong.

Không khí kỳ quặc đến mức khó tả.

Quan Tuyết Tức nhận ra rằng mỗi lần cậu ở một mình với Trần Tích, bầu không khí luôn trở nên kỳ lạ như vậy. Thật là khó hiểu.

Trần Tích, "hồn ma" này, không chỉ yếu kém trong khả năng diễn đạt mà dường như còn không có ý muốn nói rõ ràng. Và đúng như vậy, hắn thật sự im lặng, không nói thêm gì.

Quan Tuyết Tức đành phải tự mình phá tan sự gượng gạo.

"Tôi hiểu rồi. Làm bạn phải không? Tốt thôi, đúng là cậu nên kết bạn. Đừng sống quá khép kín, không cần thiết đâu. Hãy thử chơi cùng các bạn khác trong lớp, thực ra họ đều rất tốt, chỉ là hơi hay trêu đùa. Chiều mai trong giờ thể dục, cậu có thể cùng chúng tôi..."

Chưa kịp nói hết, Quan Tuyết Tức đã bị ngắt lời.

Trần Tích gọi tên cậu: "Quan Tuyết Tức."

"Ừm?" Quan Tuyết Tức kiên nhẫn lắng nghe.

Giọng Trần Tích lạnh lùng: "Tôi không muốn làm bạn với bọn họ. Tôi chỉ muốn làm bạn với cậu."

"....."

Nhiều chuyện thật đấy.

Quan Tuyết Tức thầm nghĩ, tính tình của Trần Tích chẳng khác nào thằng bạn cùng bàn hồi lớp một của cậu, cứ mở miệng là: "Tôi cấm cậu chơi với mấy đứa khác, nếu không chúng ta tuyệt giao!"

Khi đó, câu trả lời của Quan Tuyết Tức rất dứt khoát: "Thế thì tuyệt giao đi, bạn tôi đầy ra đấy, cậu là cái thá gì?"

Nhưng bây giờ, khi đã lớn, Quan Tuyết Tức không còn dễ dàng nói những lời làm tổn thương người khác nữa.

Cậu chỉ cảm thấy Trần Tích thật khó hiểu.

"Tại sao?" Quan Tuyết Tức hỏi, "Kết bạn chứ có phải hẹn hò đâu, làm bạn với ai mà chẳng được?"

Cuối cùng, từ miệng của Trần Tích — thường cứng như mỏ vịt chết — cũng thốt ra một chút lời từ đáy lòng. Hắn đột nhiên nói: "Tôi luôn muốn làm bạn tốt với cậu, từ lần đầu tiên gặp rồi, Quan Tuyết Tức."

"Lần đầu gặp?" Quan Tuyết Tức nhanh chóng nắm bắt trọng điểm: "Lớp tám? Kỳ thi cấp tỉnh?"

"....."

Trần Tích im lặng, ngầm thừa nhận.

Quan Tuyết Tức tiếp tục truy hỏi: "Nói tôi nghe, hồi đó cậu gặp tôi ở đâu? Cậu cũng là thí sinh à?"

"Ừ." Trần Tích ngập ngừng đáp, "Nhưng tôi không tham gia vòng chung kết."

"Ý cậu là gì?"

"Lúc đó... có chuyện xảy ra, tôi không thể tiếp tục thi."

"Chuyện gì?"

Vừa hỏi xong, Quan Tuyết Tức mới nhận ra có lẽ hắn đang nhắc đến "chuyện giết người" kia.

Cậu không biết mình có nên tiếp tục đào sâu không. Nhìn biểu cảm của Trần Tích, rõ ràng hắn không muốn nói thêm.

Trần Tích lướt qua chủ đề này, tự giễu cười:

"Tôi biết cậu chẳng bao giờ nhớ tôi, nhưng tôi mãi không thể quên được cậu. Đôi khi tôi không kìm được mà tự hỏi, không biết cậu đang làm gì, lên cấp ba học ở trường nào. Có lúc tôi lại thấy rất ghét cậu..."

Hắn đột ngột dừng lại khiến Quan Tuyết Tức càng thêm mơ hồ: "Tôi đã làm gì đắc tội với cậu à?"

"Không."

Trần Tích có khả năng nói chuyện mà không để lộ cảm xúc, nhưng hôm nay hắn lại vô tình làm vỡ chiếc vỏ bọc bảo vệ của mình, để lộ quá nhiều cảm xúc sâu kín. Gió lạnh lùa qua những khe nứt đó, khiến hắn khẽ run rẩy.

Hắn giấu đôi tay lạnh buốt vào túi áo khoác.

Quan Tuyết Tức nhận thấy hành động này. Cậu liếc nhìn Trần Tích, thầm nghĩ, sự tự vệ thái quá đôi khi là biểu hiện của sự tự ti và sợ hãi.

Tự ti trước người đời, sợ hãi trước thế giới. Có vẻ như Trần Tích không hẳn là kẻ tàn nhẫn như bề ngoài hắn thể hiện, và cái gọi là "hành vi giết người tàn ác" có lẽ cũng ẩn chứa sự thật khác.

Dù vậy, gương mặt Trần Tích vẫn lạnh lùng như trước, nhưng ánh mắt lộ ra chút gượng gạo.

Hắn dường như rất hối hận vì đã nói nhiều như vậy với Quan Tuyết Tức — một biểu hiện điển hình của người mắc chứng sợ xã hội. Những người như vậy thường vô tình nói nhiều, sau đó tự vấn không ngừng liệu có câu nào không nên nói không.

Quan Tuyết Tức đã gặp không ít kiểu người như thế.

Bạn bè đối với cậu mà nói chẳng phải thứ gì quý giá. Ngay cả loại người như Tiền Bác cũng có thể xưng anh gọi em với cậu.

Nghĩ đến đây, cậu chợt hiểu "kết bạn" mà Trần Tích nói là gì.

Hắn muốn làm bạn thân thực sự, không phải kiểu quen biết qua loa.

Nhưng vấn đề là, làm bạn cũng giống như yêu đương, phải có duyên phận. Chẳng lẽ cậu cứ bắt gặp một cô gái rồi lao tới nói "Tôi muốn cùng cậu sống đến đầu bạc răng long" sao?

Dù đối phương có đồng ý cũng chưa chắc có thể thực hiện được.

Ai mà biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì?

Hơn nữa, bạn thân cũng không cần phải "duy nhất" chứ? Làm gì có kiểu tình bạn mang tính bài trừ như vậy?

Càng nghĩ càng thấy kỳ lạ.

Quan Tuyết Tức cố nén sự nghi hoặc, cẩn thận dò hỏi Trần Tích: "Kết bạn thì được thôi, nhưng cậu nghiêm túc đến mức này để thiết lập quan hệ ngoại giao với tôi, tôi thật sự... không biết phải làm thế nào."

Cậu ngược lại hỏi Trần Tích: "Theo cậu thì tôi nên làm gì? Có quy tắc gì cụ thể không?"

Câu hỏi này nghe cũng rất trang trọng.

Quan Tuyết Tức hỏi như vậy là vì cậu từng có kinh nghiệm.

Hồi học lớp hai, trừ những đứa trẻ từng bị cậu đánh khóc, còn lại hầu như tất cả đều là bạn của Quan Tuyết Tức.

Cậu dành các ngày trong tuần để luân phiên chơi với từng người: thứ Hai - Tư - Sáu qua nhà Trương Tiểu Hoa, thứ Ba - Năm - Bảy qua nhà Lý Tiểu Minh, Chủ nhật thì tổ chức đại hội nhóm, mọi người mang hết đồ chơi mới của mình ra để Quan Tuyết Tức chọn chơi trước.

Đúng như cậu nghĩ, quan niệm về tình bạn của Trần Tích vẫn dừng lại ở cấp độ tiểu học.

Nghe Quan Tuyết Tức hỏi, Trần Tích suy nghĩ một lát rồi đáp: "Tôi cũng không rõ lắm, chắc là thường xuyên chơi với nhau thì thành bạn tốt?"

Nhưng hắn còn bá đạo hơn cả Trương Tiểu Hoa và Lý Tiểu Minh.

Hắn nghiêm túc nói: "Từ giờ mỗi ngày tôi sẽ cùng cậu làm bài, giờ thể dục sẽ chơi bóng cùng nhau, tan học sẽ đưa cậu về nhà, cuối tuần mời cậu đi dạo phố uống trà sữa, rồi cùng nhau làm bài tập. Được không?"

Quan Tuyết Tức: "....."

Cậu chắc đây là bạn tốt chứ không phải người yêu đấy chứ?

——Đoàn Miên còn chưa từng chiếm dụng cuối tuần của cậu đâu nhá!

Chương 17: Tranh Sủng

DTV-EBOOK

Trần Tích cứ nhất quyết đi theo, Quan Tuyết Tức cũng chẳng thể đẩy hắn xuống xe. Hai người cùng lên tuyến 19, xe đi được một trạm thì Quan Tuyết Tức mới nhận ra một điều.

Việc Trần Tích đột nhiên thay đổi, muốn làm bạn với cậu, thực chất là chuyển từ "lén lút bám theo" sang "đường đường chính chính theo dõi". Đúng là cao tay thật.

—— Không cho đi theo thì hắn cứ chơi bài ngửa, còn muốn chiếm dụng cả tuần của cậu nữa chứ.

Quan Tuyết Tức liếc nhìn Trần Tích.

Vẻ mặt hắn chẳng khác gì bình thường, vẫn là kiểu lạnh lùng như thể không quan tâm đến mọi thứ. Nhưng ánh mắt hắn rõ ràng không đặt Quan Tuyết Tức vào cái gọi là "mọi thứ" ấy.

Cảm giác đúng là rất kỳ lạ.

"Cậu vẫn chưa trả lời tôi đâu Quan Tuyết Tức." Trần Tích nhắc nhở, "Những gì tôi vừa nói, có được không?"

"....."

Tất nhiên là không được.

Quan Tuyết Tức thầm nghĩ: Hai nam sinh gắn bó với nhau như vậy, cậu không thấy kỳ quặc sao?

Ngay cả con gái cũng ít ai dính nhau như thế. Đoàn Miên và bạn thân của cô ấy cũng không đến mức bảy ngày trong tuần dính liền như cặp song sinh.

Tuy nhiên, đây không phải trọng điểm.

Trọng điểm là—

"Trần Tích." Quan Tuyết Tức nghiêm túc gọi tên hắn. "Tôi có một câu hỏi."

"Hửm? Cậu nói đi." Trần Tích lập tức căng thẳng.

"Chúng ta có thân nhau không?"

"....."

Trần Tích khựng lại, vẻ mặt thoáng chốc trống rỗng, nhưng lại đáp: "Tôi rất thân thuộc với cậu."

"Nhưng tôi thì không thân với cậu." Quan Tuyết Tức lịch sự nói, "Bạn bè không phải cứ ép buộc mà thành. Những người hợp tính sẽ tự nhiên trở thành bạn, còn không hợp thì không cần cố gắng."

Trần Tích nắm lấy câu này, truy hỏi: "Cậu thấy không hợp với tôi à?"

"Không phải ý đó." Quan Tuyết Tức khéo léo đáp, "Tôi chỉ là chẳng gặp cậu được mấy lần, mà lần nào cũng chẳng mấy vui vẻ."

Trần Tích gật gù: "Vậy nên cậu vẫn ghét tôi."

"....."

Làm thế nào lại có người kĩ năng trò chuyện kém đến mức này chứ?

Quan Tuyết Tức hơi lúng túng: "Tôi không ghét cậu. ... Thôi được rồi, để tôi nói thẳng. Tôi không thích kết bạn. Làm gì tôi

cũng có nhịp độ riêng, tôi không thích bị ai đó bám theo, rất phiền."

Đây là một lời từ chối rất rõ ràng.

Trần Tích hiểu được ý đó, không tranh luận thêm, ánh mắt cũng rời khỏi khuôn mặt của Quan Tuyết Tức.

Giờ cao điểm buổi tối, xe buýt chật cứng người, họ đứng gần nhau đến mức ngay cả khi cố tình không nhìn đối phương, ánh mắt vẫn chẳng thể tránh khỏi thoáng qua nhau.

Không biết bao lâu đã trôi qua, xe buýt đi được ba trạm, báo tên ba lần.

Trong khoảng thời gian đó, Quan Tuyết Tức nhận một cuộc gọi, trả lời hai tin nhắn WeChat. Tất cả đều từ nhóm bạn của Tống Minh Lợi, chỉ là những chuyện vặt vãnh chẳng quan trọng.

Trần Tích đứng bên cạnh quan sát cậu giao tiếp với những người khác một cách tự nhiên và thân thiện, sắc mặt hắn dần trở nên trầm lặng hơn.

Bất ngờ, hắn gọi cậu: "Quan Tuyết Tức."

"Hửm?"

Quan Tuyết Tức không ngẩng lên, mắt vẫn dán vào màn hình, tay gõ tin nhắn.

"Có phải cậu khó chịu với tôi... vì lúc đầu tôi quá thô lỗ?"

"....."

Ngón tay Quan Tuyết Tức khựng lại.

Giọng Trần Tích rất nhỏ, gần như thì thầm:

"Tôi thật sự không có ý nhắm vào cậu, chỉ là tôi quen như vậy rồi. Vì... dù đi đến đâu tôi cũng bị ghét, nên tôi nghĩ thà ghét họ trước, đẩy họ ra xa."

"Hồi đó, tôi nghĩ cậu cũng sẽ giống những người khác, nên mới..."

Một hơi nói ra từng ấy chữ, Trần Tích căng thẳng đến mức gần như không thở nổi. Hắn nghiêng người, ghé sát vào tai Quan Tuyết Tức, dừng lại hai ba giây rồi mới nói tiếp:

"Khi đó tôi chỉ muốn xem cậu sống ở đâu, sống thế nào, chứ không cố tình bám theo cậu. Tôi thật sự... không có ác ý."

Trần Tích cố gắng giải thích, nhưng sự gượng gạo trong không khí chỉ càng trở nên rõ ràng hơn.

Việc hắn có ác ý hay không chỉ là thứ yếu. Vấn đề chính là hai người họ không thân thiết — ít nhất là từ góc nhìn của Quan Tuyết Tức.

Trong các mối quan hệ, điều tối kỵ là nói quá sâu khi tình cảm chưa đủ sâu, vì điều đó dễ khiến người khác cảm thấy mất tự nhiên. Nhưng Trần Tích lại không hiểu chút nào về điều này.

Ngược lại, Quan Tuyết Tức lại cảm thấy mình bị đẩy vào một tình huống khó xử, như thể đột ngột phải gánh vác một trách nhiệm to lớn — phải chịu trách nhiệm với Trần Tích.

Quan Tuyết Tức tự nhủ: Điều này liên quan gì đến mình chứ?

Nếu nói thẳng ra, cậu nghĩ: Tại sao lại là mình?

Trần Tích muốn lạnh nhạt thì lạnh nhạt, muốn kết thân thì kết thân, liệu hắn đã bao giờ để ý đến cảm xúc của cậu chưa?

Cậu có quyền phản đối không?

Dĩ nhiên Trần Tích không hề có ý ép buộc. Hắn chỉ là kém trong việc giao tiếp và không biết cách thể hiện thiện chí một cách phù hợp.

Quan Tuyết Tức hiểu điều đó, nhưng không cho rằng mình có trách nhiệm phải chiều theo.

Thấy cậu im lặng không đáp, vẻ mặt hơi lạnh nhạt, Trần Tích nuốt nước bọt, khẽ nói:

"Quan Tuyết Tức, cậu từng nói sẽ đối xử công bằng với tôi, sẽ không ghét tôi. Vì tin vào lời cậu nên tôi mới cân nhắc kỹ rồi đến tìm cậu để nói rõ lòng mình."

"....."

"Chẳng lẽ cậu lừa tôi sao? Những lời đó chỉ là khách sáo?"

Trần Tích lúc thì cao ngạo lạnh lùng đến cực điểm, lúc lại hạ mình chân thành đến mức đau lòng. Hắn cứ dao động giữa hai thái cực như vậy, khiến bản thân trở nên mâu thuẫn và phức tạp.

Ánh mắt hắn vẫn mang sự đề phòng, giống như cách hắn luôn cảnh giác với những người từng kỳ thị mình. Hắn lo sợ Quan Tuyết Tức cũng sẽ bất ngờ đâm mình một nhát.

Kỳ lạ thay, hắn vừa sợ điều đó, lại vừa khao khát điều đó.

Tuy nhiên, Quan Tuyết Tức không cần dùng dao để làm tổn thương người khác.

Cậu giống như mặt trời trên cao vừa ấm áp, vừa xa xôi, không thể với tới.

Dù Trần Tích cư xử có phần vụng về và không đúng lúc, Quan Tuyết Tức vẫn không khiến hắn mất mặt.

Cậu nhẹ nhàng giải thích: "Tất nhiên không phải lời khách sáo. Tôi đã nói rất nhiều lần, tôi không ghét cậu."

"Không ghét" và "thân thiết" lại là hai chuyện hoàn toàn khác.

Câu này cậu không nói ra. Thay vào đó, cậu chạm vài lần vào màn hình điện thoại, mở mã QR thêm bạn trên WeChat, đưa cho Trần Tích: "Cậu thường dùng WeChat hay QQ nhiều hơn? Kết bạn trước đã."

Đây là cách nhượng bộ khéo léo, và quả nhiên, Trần Tích bị cậu chuyển chủ đề. Hắn thêm WeChat xong lại thêm cả QQ.

"Dùng gì cũng được." Trần Tích đáp.

"Được rồi, bây giờ có chuyện gì thì nói trên WeChat. Nhưng ngày mai cậu đừng đi chung với tôi nữa, đi vòng xa như thế rất phiền."

Trần Tích đang cúi đầu xem trang cá nhân của Quan Tuyết Tức, tiện miệng đáp: "Cũng không phiền lắm."

Quan Tuyết Tức: "....."

Dáng vẻ điềm tĩnh của cậu suýt thì tan vỡ, cảm thấy tình huống này có chút buồn cười.

"Tôi sẵn lòng làm bạn với cậu, Trần Tích. Nhưng mấy chuyện như cùng làm bài, đi dạo phố hay uống trà sữa thì không cần đâu. Mức độ thân thiết không phụ thuộc vào những việc đó, đúng không?"

Trần Tích ngẩng đầu, ánh mắt thể hiện sự đồng ý.

"Cậu hiểu là tốt rồi." Quan Tuyết Tức nở một nụ cười nhẹ, "Tôi đến trạm rồi, tôi đi trước nhé. Tạm biệt."

Cậu len qua đám đông xuống xe từ cửa sau, hoàn toàn rút lui trong yên bình.

Mặc dù đã kết bạn trên WeChat và QQ, nhưng tối hôm đó họ không nhắn tin cho nhau.

Thời gian sau giờ học của Quan Tuyết Tức được sắp xếp kín mít. Khi không học, cậu thường giúp Hà Vận làm việc nhà — như cầm máy hút bụi đi khắp các phòng, những công việc phức tạp hơn thì bà không để cậu làm.

Trần Tích không tìm cậu, có lẽ vì chưa nghĩ ra chủ đề để trò chuyện, hoặc có thể hắn cũng bận rộn không kém.

Ngược lại, Dương Dật Nhiên vẫn chứng nào tật nấy, nói nhiều không sửa được. Sau khi nghe về hành động của Trần Tích hôm nay, cậu ta tò mò nhắn tin qua WeChat hỏi:*"Sao rồi? Tan học xong cậu ta theo cậu làm gì thế?"*

Quan Tuyết Tức trả lời: *"Không làm gì cả, kết bạn."*

Dương Dật Nhiên: *"?"*

Quan Tuyết Tức: *"[Cười mỉm]."*

Dương Dật Nhiên: *"Kết bạn nghĩa là gì? Tự dưng tôi không hiểu tiếng Trung nữa rồi."*

Quan Tuyết Tức: *"Theo nghĩa đen."*

Dương Dật Nhiên: *"....."*

Dương Dật Nhiên không hiểu, Tống Minh Lợi cũng không hiểu. Nhưng rất nhanh cả hai đều hiểu.

Hôm sau là thứ Ba, buổi chiều lớp 1 và lớp 2 có tiết thể dục chung như thường lệ.

Thông thường, nếu giáo viên không có sắp xếp đặc biệt, tiết Thể dục chính là thời gian chơi bóng rổ của Quan Tuyết Tức. Thời tiết lạnh hơn cũng không làm giảm nhiệt huyết của cậu.

Đội chơi được chọn từ các nam sinh của lớp 1 và lớp 2, mọi người đã chơi với nhau lâu nên khá ăn ý. Nếu có ai không chơi được vì lý do đặc biệt thì sẽ có người khác vào thay.

Hôm nay trời đẹp, có gió nhẹ, nắng to, không lạnh.

Quan Tuyết Tức vừa dẫn bóng vừa đi về phía sân bóng rổ. Cậu đi trước, hai thái giám trung thành là Dương Dật Nhiên và Tống Minh Lợi kè sát hai bên như hộ vệ, theo sau là bảy người nữa, vừa đủ hai đội cho trận 5v5.

Mấy nam sinh vừa đi vừa cười đùa, trò chuyện đủ thứ trên trời dưới đất, từ các ngôi sao NBA, vài trận thua trong game tối qua, đến cả chuyện về các bạn nữ.

Có người hỏi Quan Tuyết Tức: "Công chúa Bạch đã nửa tháng không nói chuyện với cậu rồi nhỉ?"

"Ừ." Quan Tuyết Tức đáp ngắn gọn.

Dương Dật Nhiên chen vào: "Chuyện bình thường thôi, Bạch Lâm Lâm vốn kiêu ngạo mà."

Quan Tuyết Tức thấy chẳng có gì thú vị, liền bảo: "Đừng bàn tán sau lưng người khác, liên quan gì đến các cậu?"

"Ây da, không phải liên quan đến cậu sao? Chúng tôi quan tâm chút không được à?"

"Ý gì đây anh Quan, cậu còn bênh vực cậu ấy hả?"

Cả nhóm cười phá lên, pha trò linh tinh chẳng đâu vào đâu.

Quan Tuyết Tức bất lực: "Bênh cái đầu các cậu ấy, rảnh rỗi quá đấy à?"

Khi họ vừa bước lên sân bóng, câu nói của Quan Tuyết Tức còn chưa dứt thì Trần Tích từ phía đối diện đi tới, chặn cậu lại.

Đám đông lập tức im bặt, tất cả đều nhìn Trần Tích với vẻ kỳ lạ.

Trần Tích không để ý đến ánh mắt của người khác. Hắn nhặt quả bóng rổ mà Quan Tuyết Tức vừa vô tình làm rơi, hỏi một cách rất tự nhiên như thể cực thân thiết:

"Tôi có thể chơi cùng cậu được không?"

"....."

Quan Tuyết Tức liếc nhìn Trần Tích, nói thẳng: "Để lần sau đi, người đã đủ rồi."

Ánh mắt của Trần Tích rời khỏi Quan Tuyết Tức, liếc qua đám người bên cạnh một lượt.

Cuối cùng, ánh nhìn dừng lại trên người Tống Minh Lợi.

Giống như hôm qua khi hắn đến hỏi bài Quan Tuyết Tức, ngầm ám chỉ Tống Minh Lợi nhường chỗ vậy.

Tống Minh Lợi: "?"

Một bầu không khí kỳ quái, sặc mùi cung đấu lan tỏa khắp sân bóng rổ.

Tống Minh Lợi kinh ngạc nhận ra Trần Tích thực sự đang nhắm vào vị trí của mình. Tên loạn thần tặc tử này không phải đến để cướp ngai mà là để tranh sủng!

Dù có hơi sợ Trần Tích, nhưng Tống Minh Lợi không chịu dễ dàng nhường vị trí — đùa gì thế, cậu ta là bạn cùng bàn duy nhất và cao quý nhất của Quan Tuyết Tức trong cả trường số 16 này!

"Cậu nhìn tôi làm gì?!" Tống Minh Lợi giả vờ mạnh miệng, lườm Trần Tích.

Cậu ta nghĩ rằng Trần Tích sẽ khiêu khích hoặc đe dọa mình.

Nhưng không.

Ánh mắt Trần Tích lại quay về phía Quan Tuyết Tức, vẻ mặt im lặng mang chút khó chịu của người không được chào đón.

Dù biểu hiện không rõ ràng, nhưng tất cả đều cảm nhận được sự lạc lõng và ngượng ngập của hắn.

Quan Tuyết Tức với tài năng hòa giải bẩm sinh không thể không "hy sinh" Tống Minh Lợi. Nếu không sự gượng gạo này sẽ g.iết ch.ết mọi người mất.

Quan Tuyết Tức dịu dàng nói với Tống Minh Lợi: "Bạn cùng bàn tốt của tôi ơi, cậu đi mua giúp tôi vài chai nước, để cậu ấy thay cậu chơi vài phút nhé."

Tống Minh Lợi tức đến mức mặt đỏ bừng, cổ nổi gân xanh, lườm Trần Tích một cái sắc lẹm.

Trần Tích đáp lại bằng ánh mắt lạnh lùng, như một kẻ thắng trận trong cuộc cung đấu nhìn xuống đối thủ thất bại, thầm nói: Cậu sớm nên nhường chỗ rồi.

Tống Minh Lợi: "....."

Hay lắm, đồ... nịnh trên đè dưới, tiểu nhân không biết xấu hổ!

Chương 18: Diễn Kịch Trên Sân Khấu

DTV-EBOOK

Mặc dù Quan Tuyết Tức bảo Tống Minh Lợi đi mua nước chỉ là cái cớ, nhưng Tống Minh Lợi không có việc gì làm nên cũng lững thững đi đến cửa hàng tạp hóa.

Cửa hàng cách sân bóng rất gần, chỉ mất khoảng ba phút đi bộ cả đi lẫn về. Tống Minh Lợi cố tình đi chậm như rùa bò, mất đến bảy tám phút mới quay lại.

Khi cậu ta xách mấy chai nước trở về, bầu không khí trên sân bóng đã thay đổi hoàn toàn.

"Đụ má!"

Tống Minh Lợi trố mắt nhìn lên sân, thấy Trần Tích bật cao thực hiện một cú ném ba điểm. Quả bóng rổ từ tay hắn bay lên, vẽ một đường cong đẹp mắt trên không trung và rơi thẳng vào rổ!

"Hay lắm!" Quan Tuyết Tức cùng đội với Trần Tích, giơ ngón cái lên khen ngợi, nụ cười rạng rỡ.

"....."

Trong lòng Tống Minh Lợi như có hai dòng nước mắt chảy xuống.

Tiêu rồi, mình thật sự sắp bị thay thế rồi.

Trong đội bóng nhỏ gồm các nam sinh lớp 1 và lớp 2, người chơi giỏi nhất là Dương Dật Nhiên.

Quan Tuyết Tức cũng chơi tốt, nhưng không phải đối thủ của Dương Dật Nhiên — một học sinh chuyên thể thao. Họ chia thành hai đội đối kháng, Quan Tuyết Tức thường thua nhiều hơn thắng.

Tống Minh Lợi thường cùng đội với Quan Tuyết Tức. Kỹ năng chơi bóng của cậu ta không đến nỗi làm đội thua, nhưng cũng chẳng giúp ích được gì nhiều, chỉ đóng vai trò "cho đủ người".

Nếu thay cậu ta bằng Trần Tích, Quan Tuyết Tức chẳng khác nào hổ thêm cánh, cơ hội thắng Dương Dật Nhiên cũng cao hơn.

Trong lòng Tống Minh Lợi dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Quan Tuyết Tức, tên nhóc vô tình này, chắc chắn sẽ bỏ rơi "người vợ tào khang" này!

(*) Người vợ tào khang *là cách ví von chỉ người vợ đã cùng chồng trải qua những ngày tháng khó khăn, cơ cực.*

Quả nhiên, gần đến lúc hết giờ, trận bóng kết thúc, mọi người tản ra làm việc riêng. Quan Tuyết Tức, Dương Dật Nhiên và Trần Tích cùng đi về phía cậu ta.

Tống Minh Lợi chỉ mua ba chai nước, không có phần của Trần Tích.

Quan Tuyết Tức chẳng nghĩ ngợi gì, mở nắp chai nước của mình và đưa cho Trần Tích.

——Cậu thậm chí còn giúp hắn ta vặn nắp chai!

Tống Minh Lợi đứng đó như một phi tần bị thất sủng trong cung, ánh mắt đầy oán trách nhìn chiếc nắp chai nhựa trên tay Quan Tuyết Tức, chẳng nói nên lời.

Quan Tuyết Tức vừa rời sân, người đầy mồ hôi, hơi thở vẫn chưa ổn định. Rõ ràng cậu không suy nghĩ quá nhiều, chỉ làm theo phản xạ.

Chính những hành động vô thức này lại thể hiện rõ cảm xúc chân thực nhất của một người — Trần Tích chơi bóng quá giỏi, làm Quan Tuyết Tức có chút vui vẻ.

Bầu không khí ngượng ngập khi Trần Tích ép mình tham gia trước đó đã hoàn toàn tan biến.

Dương Dật Nhiên cũng chơi rất vui, chủ động bắt chuyện với Trần Tích: "Không ngờ đấy anh bạn à. Cậu giỏi phết."

Trần Tích vẫn lạnh lùng như băng, thậm chí chẳng thèm nhìn Dương Dật Nhiên, chỉ đáp một chữ cụt lủn: "Ừ."

Dương Dật Nhiên: "....."

Cái đồ ngông cuồng!

Dương Dật Nhiên lập tức hối hận vì đã bắt chuyện với hắn. Cậu ta chào Quan Tuyết Tức một tiếng rồi kéo Tống Minh Lợi rời đi.

Họ đi rồi, sân bóng chỉ còn lại hai người.

Quan Tuyết Tức ngồi xuống bậc thềm đá gần đó, khoác áo đồng phục lên người, ngẩng đầu nhìn Trần Tích đang đứng trước mặt mình.

Trần Tích cũng nhìn cậu, tay cầm chai nước vẫn chưa uống, đột nhiên đưa lại cho cậu.

"Sao thế?" Quan Tuyết Tức khó hiểu.

Trần Tích nói: "Cậu uống đi."

"Chỉ là một chai nước thôi mà." Quan Tuyết Tức cười, "Nếu tôi muốn uống, lát nữa sẽ có bạn nữ đưa cho."

"....."

Biết cậu chỉ đùa thôi, nhưng Trần Tích không cười.

Quan Tuyết Tức cũng không để ý, bởi Trần Tích từ trước đến nay vốn chưa từng cười. Hắn dường như không có cơ mặt để cười.

"Cậu chơi bóng rổ giỏi thật." Quan Tuyết Tức không thích ngẩng đầu nhìn người khác, cậu vỗ nhẹ lên bậc đá bên cạnh, ý bảo Trần Tích ngồi xuống.

Trần Tích ngồi xuống.

Vừa trải qua vận động mạnh, người hắn cũng đầy mồ hôi, tóc mai hơi ướt, cả cơ thể toát ra hơi nóng, hiếm hoi mang theo sức sống mãnh liệt của một thiếu niên.

"Cậu luyện ở đâu vậy? Đội tuyển trường hồi cấp hai à?"

"Giải vô địch bóng rổ Trại Giáo Dưỡng Thiếu Niên phạm tội ở thành phố Phong Đức."

Quan Tuyết Tức: "....."

Trần Tích đã không mở miệng thì thôi, chứ một khi mở miệng là khiến cuộc trò chuyện đi vào ngõ cụt liền.

Quan Tuyết Tức nghẹn lời, không biết phải tiếp lời như thế nào. Cậu không muốn làm chủ đề này trở nên quá nghiêm trọng, vì càng nghiêm trọng thì càng thể hiện cậu không thể nhìn nhận Trần Tích bằng tâm thế bình thường.

Nhưng cậu cũng chẳng thể làm cho mọi thứ nhẹ nhàng hơn.

Quan Tuyết Tức cân nhắc một chút rồi hỏi với giọng tự nhiên nhất có thể: "Trong trại giáo dưỡng mà cũng có giải bóng rổ à?"

"Thỉnh thoảng chơi thôi, ít lắm." Trần Tích đáp. "Còn phải học giáo dục cải tạo nữa. Nếu không thì làm sao tôi theo kịp tiến độ học?"

"....."

Quan Tuyết Tức nhận ra mình thật sự thiếu hiểu biết, cậu hoàn toàn không biết tí gì về chuyện này.

"Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại đó." Trần Tích đột nhiên quay mặt đi, né tránh ánh mắt của cậu.

Quan Tuyết Tức nghe vậy liền cúi đầu, "Tôi không thương hại cậu, tôi chỉ là... không biết phải nói gì thôi."

"....."

Hai người ngồi bên sân bóng một lúc, chuông hết giờ vang lên.

Quan Tuyết Tức ôm quả bóng, cùng Trần Tích đi về tòa nhà dạy học dành cho khối 11, mỗi người vào lớp của mình.

Khi sắp chia tay, Trần Tích đột nhiên kéo áo đồng phục của Quan Tuyết Tức, dặn cậu tan học đợi mình cùng về nhà.

"....."

Quan Tuyết Tức nhận ra những gì mình nói hôm qua hoàn toàn vô ích, Trần Tích hoặc là không hiểu lời từ chối, hoặc cố tình giả vờ không hiểu.

Quan Tuyết Tức cảm thấy bất lực. Hành vi của Trần Tích có thể gọi là bám riết. Cậu không phải chưa từng bị bám đuôi,

nhưng đối tượng trước đây đều là con gái, con trai thì đúng là lần đầu tiên.

Lần gần đây nhất cậu bị bám đuôi là bởi một đàn chị khối 11 — lúc đó Quan Tuyết Tức còn học lớp 10.

Người đàn chị ấy cứ đứng đợi trước cửa lớp cậu mỗi giờ ra chơi, cả khi học sáng hay tan học. Có lúc mang bữa sáng cho cậu, có lúc mua trà sữa, thậm chí còn theo cậu về cùng tuyến xe buýt 19. So với Trần Tích bây giờ còn quá đáng hơn nhiều.

Quan Tuyết Tức đã từ chối vài lần, lần nào cô ấy cũng cười nói: "Không sao, chị nhất định sẽ theo đuổi được em."

Cậu gần như phát điên, nhưng cũng không nỡ nói gì quá đáng với con gái. Cuối cùng chẳng còn cách nào khác, Tống Minh Lợi đã ra tay giải cứu.

Cậu ta làm một việc vô cùng "độc ác": mách giáo viên.

Người đàn chị bị giáo viên chủ nhiệm gọi lên dạy dỗ một trận, từ đó không còn xuất hiện nữa.

Thỉnh thoảng cô ấy vẫn nhắn tin hỏi thăm Quan Tuyết Tức, mãi đến khi lên lớp 12, những tin nhắn ấy mới thưa dần và biến mất hẳn.

Tống Minh Lợi vẫn nhớ rõ chuyện này, mỗi khi nhắc lại, cậu ta đều tự hào tự xưng là ân nhân cứu mạng của Quan Tuyết Tức.

Nhưng giờ đây Quan Tuyết Tức lại như kẻ vong ơn bội nghĩa. Vì một Trần Tích từ đâu xuất hiện, cậu lại đối xử như thế với Tống Minh Lợi.

"Cậu phụ lòng tôi rồi."

Khi đang thu dọn sách vở sau giờ học, Tống Minh Lợi bày ra vẻ mặt uất ức.

"Quan Tuyết Tức, chúng ta từng cùng trèo tường, trốn tiết, ăn cơm, ngủ chung, chơi bóng, và 'đá' người khác — tình bạn vào sinh ra tử! Không có tôi thì không có cậu hôm nay. Cậu không thể vì Trần Tích mà đá tôi khỏi đội bóng rổ được."

"....."

Quan Tuyết Tức bật cười.

"Tôi có nói gì đâu, cậu tự tưởng tượng ghê thế."

"Ý là không đá tôi đúng không?"

"Đương nhiên rồi." Quan Tuyết Tức dùng giọng như dỗ trẻ con, cười nói với Tống Minh Lợi:
"Cậu là chính thất ái phi, còn tôi với Trần Tích chỉ là diễn kịch trên sân thôi."

"Nghe rõ chưa? Với cậu chỉ là diễn kịch thôi."

Tống Minh Lợi bất ngờ ngẩng đầu, nhìn ra sau lưng Quan Tuyết Tức, hướng về cửa sau lớp học.

Quan Tuyết Tức thấy vậy bèn quay lại, vừa nhìn đã phát hiện Trần Tích không biết từ lúc nào đã đứng ở cửa, mặt không chút cảm xúc lặng lẽ nhìn hai người.

Cuối cùng, Tống Minh Lợi giành được một bàn thắng, đắc ý đeo ba lô vừa đi vừa nói: "Các người cứ tiếp tục diễn kịch đi, thần thiếp tan học đây!"

"Tan học thì tan đi!" Quan Tuyết Tức bật cười, nói với theo: "Bye bye."

Không biết có phải do câu đùa ban nãy không, nhưng khi cùng Quan Tuyết Tức bước ra khỏi trường, Trần Tích vẫn giữ im lặng, vẻ mặt không thoải mái.

Thực ra hắn vốn đã như vậy, không dễ để thấy cảm xúc lộ rõ trên mặt hắn.

Kỳ lạ là Quan Tuyết Tức lại nhận ra mình có thể cảm nhận được những biến đổi nhỏ trong cảm xúc ẩn dưới vẻ mặt như khắc từ băng của Trần Tích.

"Có phải tôi làm cậu khó chịu không?" Trần Tích bất ngờ lên tiếng khi thấy Quan Tuyết Tức nhìn mình.

Quan Tuyết Tức không nể nang, trêu chọc: "Thì ra cậu cũng biết à?"

"....."

Trần Tích ngượng ngùng, nghẹn lời.

Với bản tính thiện lương của mình, Quan Tuyết Tức cũng cho hắn một lối thoát: "Thật ra cũng không hẳn là phiền, chỉ là..." Cậu ngập ngừng, "Chúng ta đi chung mà chẳng biết nói gì với nhau."

"Cậu nói chuyện với họ thì nói gì?" Trần Tích hỏi.

"Họ à..." Quan Tuyết Tức suy nghĩ một lát.

"Thường chẳng có gì sâu sắc cả. Tống Minh Lợi và Dương Dật Nhiên nói nhiều, hầu như chỉ nghe họ nói, toàn mấy chuyện linh tinh, nghe xong cũng quên hết."

"Thế cậu với họ cũng chỉ là diễn kịch."

"Nếu cậu nghĩ vậy cũng được, nhưng tôi thật sự rất quý họ."

"....."

Trần Tích lặng lẽ nhìn Quan Tuyết Tức, ánh mắt ngập ngừng, muốn nói lại thôi.

Hắn muốn hỏi: Cậu thích họ, còn tôi thì sao?

Nhưng dù kém tinh tế, hắn cũng hiểu câu hỏi đó chẳng khác nào tự chuốc lấy khổ nên chỉ giữ lại trong lòng.

Hắn đã tự có câu trả lời.

Vì hoàn cảnh trưởng thành đặc biệt, Trần Tích luôn gặp khó khăn trong giao tiếp.

Hắn đã mất rất nhiều thời gian để thăm dò xem Quan Tuyết Tức nghĩ gì về quá khứ của mình, và lấy hết can đảm để tiếp cận cậu. Lẽ ra hắn còn cần thêm thời gian để hiểu rằng Quan Tuyết Tức không định nhượng bộ hay chấp nhận hắn.

Nhưng mọi việc đang diễn ra nhanh hơn. Chỉ trong hai ngày, hắn đã nhận ra sự khéo léo từ chối của Quan Tuyết Tức.

Quan Tuyết Tức rất lịch sự, nhưng câu nào cũng là lời từ chối.

Dù họ vừa chơi bóng vui vẻ, Quan Tuyết Tức vẫn không coi hắn là bạn thật sự, ít nhất là chưa phải.

Với Quan Tuyết Tức, bóng rổ chỉ là một hình thức giải trí, không phải một thứ gắn kết tình bạn sâu sắc.

Trần Tích vấp phải "bức tường" của Quan Tuyết Tức. Dù bức tường ấy mềm mại, không gây đau đớn, nhưng rõ ràng, có hắn bên cạnh chỉ khiến mọi thứ thêm phiền, còn không có hắn lại mang đến sự yên bình.

Trần Tích im lặng hồi lâu, như thể chìm vào một khoảng không tăm tối.

Hắn không muốn quay đầu rời đi, cũng chẳng biết nói gì để xóa đi khoảng cách này.

Quan Tuyết Tức thích nghe gì nhỉ?

Hắn không biết.

Chợt Trần Tích dừng bước.

Quan Tuyết Tức đã đi trước ba bước, phát hiện người đi sau không theo kịp, liền quay lại nhìn với vẻ thắc mắc: "Sao thế?"

Trần Tích vẫn giữ gương mặt không cảm xúc nhìn cậu vài giây, không nói lời nào bất ngờ vượt qua cậu bước đi một mình.

Quan Tuyết Tức: "?"

Cậu ta lại đang làm trò quái gì vậy?

【Lời tác giả】

Trần Tích: Miệng thì mở rồi, nhưng chưa mở hoàn toàn :)

Chương 19: Trần Tích Nắm Lấy Tay Cậu

DTV-EBOOK

Giờ tan học, dòng người trước cổng trường đông nghịt. Bóng lưng Trần Tích chỉ xuất hiện vài giây rồi nhanh chóng bị nhấn chìm trong đám đông. Hắn rẽ vào một góc và biến mất.

Quan Tuyết Tức đứng ngẩn ra, không biết nên tức giận hay cảm thấy bất lực. Mọi chuyện thật khó hiểu.

Cậu bị cho leo cây ngay trước mặt, đành một mình bắt xe buýt về nhà.

Thật ra trên tuyến 19 mỗi ngày đều có không ít học sinh trường số 16, nhưng chẳng ai là người quen. Gặp ai mặc đồng phục giống mình, cậu chỉ gật đầu cười xã giao. Người ta biết cậu là ai, nhưng cậu lại không rõ họ học lớp nào.

Trên xe buýt thường không có chỗ ngồi, nếu có Quan Tuyết Tức cũng chẳng ngồi. Bởi cậu biết chỉ vài trạm nữa sẽ có người lớn tuổi lên xe. Ngồi được mấy phút rồi phải nhường chỗ, thà đứng luôn từ đầu còn hơn.

Hôm nay cũng chẳng khác gì mọi ngày, nhưng việc bị Trần Tích bơ thẳng thừng khiến cậu khó chịu, trong lòng như có cơn giận bị đè nén. Cậu hối hận vì không hét theo bóng lưng hắn: "Cậu bị thần kinh à?!"

Giờ muốn hét cũng chẳng kịp nữa.

Quan Tuyết Tức đứng trên xe buýt, tay bám lấy thanh vịn, một tay lướt điện thoại tìm gì đó giết thời gian.

Cậu và Trần Tích đã kết bạn, từ lúc đó đến giờ chưa từng nhắn tin.

Avatar trên QQ và WeChat của Trần Tích giống hệt nhau: một cánh cửa đen đóng kín. QQ không có bài đăng, WeChat cũng chỉ cho xem bài viết trong ba ngày gần nhất, chữ ký cá nhân để trống, chẳng có chút thông tin nào.

—— Đúng là một cánh cửa đóng kín.

Hoàn toàn trái ngược với Tống Minh Lợi, người có thể đổi tám trạng thái một ngày, đăng mười bài viết. Từ việc cậu ta dậy mấy giờ, ăn sáng gì, đến tối bị bắt làm bao nhiêu bài tập, tất cả đều được báo cáo lên mạng. Đôi khi còn đăng ảnh tự sướng rồi ép Quan Tuyết Tức phải vào thả tim.

Quan Tuyết Tức mở QQ, thấy Đoàn Miên vừa đăng một trạng thái mới.

Chỉ có một câu kèm một bức ảnh.

Bức ảnh là một ly trà sữa uống dở, thương hiệu quen thuộc — chính là quán trà sữa mà cậu đã mời cô uống mấy hôm trước trên phố ẩm thực.

Dòng chữ đi kèm đầy ẩn ý: *"Lần thứ hai uống mới nhận ra, hóa ra trà sữa này không ngon."*

Quan Tuyết Tức lập tức hiểu được hàm ý trong câu nói, cậu lặng người một hồi.

Lướt xuống thêm, cậu phát hiện mười phút trước Bạch Lâm Lâm cũng đăng trạng thái mới.

Phong cách của Bạch Lâm Lâm hoàn toàn khác với Đoàn Miên, thậm chí khác cả chính cô ngoài đời. Ở trường, cô là công chúa băng giá hiếm khi để ý đến ai, nhưng trên QQ lại rất thích dùng biểu tượng cảm xúc đáng yêu, sôi nổi.

Dòng trạng thái mới nhất của cô cũng không ngoại lệ: một biểu tượng chú chim cánh cụt dễ thương, kèm câu:*"Ai thấy tin này nhớ ngày 2 tháng 10 đến ủng hộ mình nhé. Cảm ơn nhiều!"*

Những bình luận và lượt thích bên dưới bài đăng của Bạch Lâm Lâm rất nhiều.

Quan Tuyết Tức suy nghĩ một chút, chợt nhớ ra ngày 2 tháng 10 là sinh nhật của cô ấy.

Năm ngoái, Bạch Lâm Lâm cũng tổ chức sinh nhật rất náo nhiệt, mời nhiều bạn bè đến ăn uống và hát karaoke. Khi đó Quan Tuyết Tức còn chưa quen thân cô, là bị Tống Minh Lợi kéo đi cùng, kết quả là Bạch Lâm Lâm tại bữa tiệc đã yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Năm nay Quan Tuyết Tức không định đi nữa, hai người đã "cơm không lành, canh không ngọt" đi thì chỉ thêm ngại.

Dù sao ngày 2 tháng 10 cũng còn khá xa.

Quan Tuyết Tức không mấy mong chờ kỳ nghỉ Quốc khánh. Dù nghỉ bao nhiêu ngày, cậu vẫn phải học như thường. Huống chi sau kỳ nghỉ sẽ là kỳ thi tháng. Dù thế nào cũng không thể thả lỏng.

Đang lướt điện thoại, Quan Tuyết Tức tạm thời gạt chuyện bực bội với Trần Tích ra sau đầu.

Thật ra cậu nghĩ Trần Tích sẽ gửi tin nhắn qua QQ hoặc WeChat để giải thích hành động khó hiểu lúc tan học.

Nhưng cậu đã nghĩ nhiều. Trần Tích hoàn toàn im ắng, thậm chí ngày hôm sau, khi gặp nhau ở trường, hắn làm như không nhìn thấy, ngay cả một cái liếc mắt cũng không.

Quan Tuyết Tức không chỉ thấy khó hiểu mà còn ngán ngẩm đến mức không buồn nói gì.

Ngay cả Dương Dật Nhiên cũng nhận ra sự thay đổi của Trần Tích. Trong lúc ăn trưa ở căng tin, cậu ta hỏi: "Không phải Trần Tích muốn làm bạn với cậu sao? Sao giờ lại không?"

Quan Tuyết Tức hừ một tiếng: "Cậu hỏi tôi, tôi biết hỏi ai?"

Căng tin đông đúc, nhưng Quan Tuyết Tức và Dương Dật Nhiên ngồi ở một góc yên tĩnh.

Dương Dật Nhiên đột nhiên nói: "Hôm qua lớp tôi thi Toán và Vật lý, Trần Tích đạt điểm Toán tuyệt đối, Vật lý chỉ sai một câu, đứng nhất lớp."

"....."

Quan Tuyết Tức khựng lại trong lúc đang ăn, thốt lên: "Ghê vậy."

Dương Dật Nhiên gật đầu.

"Đúng thế, thầy Triệu còn ngạc nhiên. Thầy bảo đã nghe nói Trần Tích học giỏi nhưng không ngờ giỏi đến mức này. Đề thi lần này khá khó."

Cậu ta liếc nhìn biểu cảm của Quan Tuyết Tức, thấy đối phương không tỏ vẻ gì lớn liền nói tiếp: "Hôm nay sau khi công bố điểm, nhóm lớp tôi xôn xao cả lên. Ai cũng đoán rằng Trần Tích chắc chỉ ở lớp tôi một học kỳ thôi, sang học kỳ sau sẽ lên lớp cậu."

Thực ra Dương Dật Nhiên chưa nói hết.

Trong nhóm lớp của cậu ta không chỉ bàn chuyện Trần Tích sẽ chuyển lớp, mà còn đoán xem liệu số điểm xuất sắc này có đe

dọa đến vị trí "hạng nhất toàn khối" lâu năm của Quan Tuyết Tức hay không.

Những kẻ hóng hớt lúc nào chẳng thích xem trò vui.

Dương Dật Nhiên không kiềm được liền kể thêm.

Tuy nhiên, Quan Tuyết Tức không phản ứng như cậu ta dự đoán, chẳng có vẻ gì là lo lắng, chỉ cười nhẹ đáp: "Để cậu ta thử xem."

"Đây là sự tự tin của học sinh giỏi đúng không?" Dương Dật Nhiên vừa nói vừa làm động tác chắp tay bái phục, rồi bất ngờ nhíu mày, thần bí hỏi: "Nhưng mà... tôi vừa nghĩ ra một chuyện..."

"Chuyện gì?"

"Cậu nói xem, liệu có phải Trần Tích tiếp cận cậu là để cướp vị trí nhất khối không?"

Quan Tuyết Tức không hiểu logic của cậu ta, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Dương Dật Nhiên liền tỏ ra thông thái giải thích: "Tiếp cận cậu, rủ rê cậu chơi bời, làm cậu sa sút học hành. Khi điểm của cậu tụt dốc, hắn sẽ đạt được mục đích."

Quan Tuyết Tức: "....."

"Anh Dương à." Quan Tuyết Tức trịnh trọng đặt đũa xuống, vỗ vai Dương Dật Nhiên, cười nói:
"Cậu quả không hổ danh là ngang tài ngang sức với 'anh Tống Ngọa Long'! Đúng là 'anh Dương Phượng Sồ' của trường số 16."

Dương Dật Nhiên: "....."

Quan Tuyết Tức giờ chửi người cũng chẳng cần dùng lời tục tĩu nữa rồi.

Quan Tuyết Tức và Dương Dật Nhiên thong thả dùng xong bữa trưa. Sau đó Dương Dật Nhiên bị người khác gọi đi, còn Quan Tuyết Tức định quay lại lớp để chợp mắt, chuẩn bị tinh thần cho buổi học chiều.

Nhưng cậu vừa đi đến cửa tòa nhà thì bị một người quen chặn lại.

Là Phó Dương, đội trưởng đội bóng rổ của trường.

Phó Dương là người dễ gần, giữa cậu ta và Quan Tuyết Tức cũng có chút giao tình. Vừa gặp, cậu ta đã khoác vai cậu thân thiết kéo đi, cười hì hì: "Anh Quan, ăn trưa chưa?"

"Ăn rồi." Quan Tuyết Tức liếc cậu ta, đáp gọn lỏn: "Có gì nói nhanh, không thì tránh ra."

Phó Dương vội nói: "Có chứ, chuyện lớn luôn đây!"

Cầu thang của khu lớp 11 nằm chính giữa tòa nhà, như một ranh giới chia hai thế giới: bên trái là khối tự nhiên, bên phải là khối xã hội.

Từ tầng ba trở lên, cả hai bên đều là lớp tự nhiên, bởi số lượng lớp xã hội ít hơn hẳn.

Lớp của Quan Tuyết Tức và Trần Tích đều ở tầng ba.

Phó Dương khoác vai Quan Tuyết Tức, cùng cậu lên cầu thang. Cậu ta lại lôi chuyện cũ ra hỏi:
"Anh Quan, rốt cuộc bao giờ cậu mới chịu gia nhập đội bóng rổ trường đây?"

Quan Tuyết Tức còn chưa kịp mở miệng, Phó Dương đã nhanh chóng đưa ra lý do ngăn cậu từ chối: "Tôi biết, tôi biết, cậu sợ ảnh hưởng đến việc học đúng không? Nhưng yên tâm, tôi đảm bảo không ảnh hưởng gì đâu! Mỗi tuần chỉ tập một buổi thôi, không mất thời gian đâu."

Cậu ta cười rạng rỡ, giọng đầy chân thành: "Chủ yếu là sắp tới có trận đấu giao hữu. Trường số 5 và trường số 8 mạnh lắm. Đội chúng ta vốn cũng rất ổn, nhưng hai nhóc lớp 10 vừa vì cãi nhau chuyện yêu đương mà cùng rút khỏi đội. Tôi tức muốn chết! Cậu nói xem, sao tụi nó không biết phân biệt nặng nhẹ chứ? Phải học hỏi tôi này!"

Quan Tuyết Tức bật cười.

Câu chuyện của Phó Dương không phải không có lý do.

Học kỳ trước Phó Dương từng thích một cô gái, theo đuổi rất lâu nhưng bị cô ấy từ chối. Lời từ chối còn khiến hắn đau lòng không ít: "Xin lỗi, nhưng tôi thích Quan Tuyết Tức."

Khi ấy, mối quan hệ giữa Phó Dương và Quan Tuyết Tức khá tốt, cả hai thường xuyên chơi bóng cùng nhau.

Người ta đồn đoán rằng mối quan hệ này sẽ rạn nứt vì tình tay ba.

Sau vài ngày suy nghĩ, Phó Dương lại chọn cách từ bỏ cô gái ấy.

Cậu ta nói: "Nếu phải chọn giữa cô ấy và Quan Tuyết Tức, tôi chọn Quan Tuyết Tức."

Chuyện này nhanh chóng lan truyền khắp trường 16. Quan Tuyết Tức còn được gắn thêm biệt danh "Sát thủ trai thẳng" ám chỉ cậu có sức hút với cả nam lẫn nữ.

Quan Tuyết Tức cười xong, hỏi: "Đội các cậu không có ai thay thế à?"

"Có chứ." Phó Dương gật đầu, "Nhưng trình độ kém quá, không đủ sức đánh giải."

Quan Tuyết Tức nghe vậy chỉ im lặng, không đáp lời.

Phó Dương liền bám lấy cậu, năn nỉ: "Anh Quan ơi anh Quan à, đội bóng rổ của trường đang trong lúc nguy cấp, cậu phải ra tay cứu vớt chứ!"

"....."

Phó Dương là một người hài hước, nói chuyện như diễn kịch. Quan Tuyết Tức lại bị cậu ta chọc cười: "Để tôi cân nhắc. Nhưng không phải cậu bảo là thiếu hai người à? Dù tôi tham gia vẫn không đủ người đúng không?"

"Chuyện nhỏ!" Phó Dương hạ giọng, thì thầm: "Hôm qua chiều cậu đánh bóng cùng ai nhỉ? Là Trần Tích đúng không? Cậu ta giỏi lắm mà, mình kéo cậu ta vào luôn đi."

Quan Tuyết Tức: "....."

Cả hai vừa đi vừa nói, bước lên tầng ba. Quan Tuyết Tức nhanh chân rẽ về phía lớp 1.

Phó Dương kéo cậu lại.

"Đợi chút, đây chính là việc thứ hai tôi muốn nhờ cậu hôm nay. Tôi nghe nói Trần Tích không quan tâm đến ai cả, chỉ mỗi cậu là thân thiết..."

Quan Tuyết Tức cắt lời: "Thông tin của cậu lỗi thời rồi. Cậu ta không thân với tôi."

Phó Dương không tin, nghĩ rằng Quan Tuyết Tức đang từ chối khéo.

"Cả trường đều thấy hai người các cậu đi chung mà, đừng lừa tôi. Chỉ là chuyện nhỏ thôi, cậu hỏi thử xem cậu ta có muốn tham gia đội bóng không rồi báo lại tôi, nhé? Làm ơn đó anh Quan!"

"... Được rồi, để tôi hỏi thử."

Quan Tuyết Tức không chịu nổi kiểu năn nỉ sến súa của Phó Dương, đành đồng ý.

Nghe vậy, Phó Dương vui như mở hội, giả vờ định hôn cảm ơn cậu một cái.

Quan Tuyết Tức sợ hãi lùi lại, vội đẩy cậu ta ra, "Đứng xa tôi ra, đồ khùng!"

Phó Dương cười lớn, lắc lắc chiếc điện thoại trong tay.

"Thế thì cậu nhanh lên nhé, tôi đợi tin tốt từ cậu đấy!"

Nói xong, cậu ta phóng xuống cầu thang, để lại Quan Tuyết Tức đứng một mình ở hành lang.

Cậu suy nghĩ một lúc, rồi quyết định đi đến lớp 2. Đứng ở cửa sau, Quan Tuyết Tức thò đầu vào lớp để nhìn.

Giờ nghỉ trưa, lớp hai không đông người. Một số đang ăn vặt, một số khác đang ngủ.

Trần Tích ngồi ở hàng cuối. Quan Tuyết Tức chỉ liếc mắt một cái đã thấy hắn.

Không hiểu Trần Tích thuộc loài gì mà giác quan luôn nhạy bén hơn người.

Quan Tuyết Tức vô thức bước nhẹ, không phát ra chút tiếng động, nhưng Trần Tích vẫn nhận ra.

Đôi mắt đang cúi xuống đọc sách khẽ ngẩng lên, nhìn về phía cậu.

Quan Tuyết Tức gọi: "Trần Tích, ra đây một chút."

Để tránh đánh thức người đang ngủ trưa, giọng của Quan Tuyết Tức không lớn, nghe thoáng qua còn có chút dịu dàng.

Nhưng Trần Tích không động đậy.

Ánh mắt hắn nhanh chóng quay lại trang sách, như thể không nghe thấy gì.

Chỉ có đôi vai hơi cứng lại, nhịp thở cũng chậm hơn.

Quan Tuyết Tức vẫn còn nhớ mối thù hôm qua sau giờ học, cơn giận bốc lên, nói với giọng không mấy vui vẻ: "Tôi bảo cậu ra đây một chút, cậu điếc à?"

"....."

Trần Tích vẫn không nhúc nhích.

Lạnh lùng khó đoán, muốn chơi trò ngầu à? Quan Tuyết Tức thầm nghĩ: Được thôi, giỏi thì cả đời đừng nói chuyện với tôi nữa.

Cậu quay người bỏ đi.

Nhưng chưa kịp đi đến lớp 1, phía sau đã vang lên tiếng bước chân. Trần Tích vội vã đuổi theo, kéo cậu lại.

"... Đợi chút."

Hành động có chút gấp gáp, không kịp để ý mình đã túm vào đâu.

Quan Tuyết Tức cảm thấy một sự lành lạnh lướt qua — là bàn tay của Trần Tích đang nắm lấy tay cậu.

Chương 20: Cậu Đâu Có Thích Tôi

DTV-EBOOK

Nếu Trần Tích là con gái, Quan Tuyết Tức chắc chắn sẽ nghi ngờ hắn đang dùng chiêu trò "thả con săn sắt bắt con cá rô" để thu hút sự chú ý của mình.

Nhưng Trần Tích không phải con gái.

Hơn nữa, hắn cũng không giống kiểu người cố tình làm vậy, trên người hoàn toàn không có cái vẻ trơn tru, khéo léo để điều khiển tình huống.

Thế nên chuyện này thật khó hiểu.

Quan Tuyết Tức cúi đầu nhìn xuống bàn tay mình.

"Buông ra." Cậu liếc Trần Tích, ánh mắt đầy cảnh cáo. "Không phải giả vờ điếc à? Về lớp đi, đừng có ra đây nữa."

"....."

Bàn tay lạnh như băng của Trần Tích nhanh chóng ấm lên. Trước khi làm Quan Tuyết Tức thấy khó chịu, hắn đã vội vàng buông ra, rồi như không biết phải đặt tay vào đâu, đành nhét cả hai tay vào túi quần.

"Cậu tìm tôi làm gì?" Trần Tích nghiêng đầu một chút, tránh ánh nhìn.

Quan Tuyết Tức dò xét hắn, cố tìm chút manh mối từ biểu cảm trên gương mặt, nhưng chẳng thấy gì.

Vẫn như thường ngày, Trần Tích không hề để lộ cảm xúc.

Quan Tuyết Tức cũng không muốn lãng phí thời gian, đi thẳng vào vấn đề: "Đội bóng rổ của trường nhờ tôi hỏi cậu có hứng thú tham gia không. Sắp tới có một trận đấu lớn, họ đang thiếu người."

Không cần nghĩ ngợi, Trần Tích trả lời ngay: "Không hứng thú."

"Được rồi."

Câu trả lời đã nằm trong dự đoán, nếu hắn đồng ý mới là chuyện lạ. Phó Dương chắc chỉ có thể thất vọng mà thôi.

Nhưng vì lời nhờ vả của bạn bè, Quan Tuyết Tức cũng không muốn từ bỏ ngay, cố gắng thuyết phục thêm: "Thật ra, tham gia cũng không ảnh hưởng gì. Mỗi tuần chỉ tập một buổi, kỹ năng của cậu tốt thế, đủ sức chơi ở đội trường rồi."

"Kỹ năng tốt sao không tìm Dương Dật Nhiên?"

"Cậu ấy có việc riêng, trùng lịch với đội bóng."

Trần Tích liếc cậu một cái, "Còn cậu thì sao?"

"Tôi..." Quan Tuyết Tức tạm ngừng, vẫn chưa quyết định xong chuyện trả lời Phó Dương. "Chắc cũng sẽ tham gia, đội đang thiếu đúng hai người."

Nghe xong, Trần Tích thay đổi ý định: "Để tôi suy nghĩ."

"Suy nghĩ bao lâu?" Quan Tuyết Tức hỏi tiếp. "Họ đang đợi câu trả lời từ tôi đấy."

"Đến tối nay."

Trần Tích nói mà không nhìn cậu, ánh mắt vẫn chăm chú vào bức tường hành lang. Không biết bức tường trống trơn ấy có gì hay mà khiến hắn nhìn không rời.

Quan Tuyết Tức cũng quay đầu nhìn theo, chỉ thấy một mảng tường bong tróc rụng thành từng mảng.

"Được, tối nay tôi chờ tin cậu." Quan Tuyết Tức quay người rời đi.

Vừa đi được hai bước, cậu bất ngờ dừng lại.

Trần Tích vẫn đứng tại chỗ, tiếp tục nhìn bức tường ấy như thể đó là mục tiêu cả đời của mình.

Nhận ra Quan Tuyết Tức quay đầu, Trần Tích cũng nhìn lại.

Không hiểu sao giữa hai người luôn có một bầu không khí kỳ lạ, chưa bao giờ là ngoại lệ.

Mỗi lần bóng dáng Quan Tuyết Tức xuất hiện trong tầm mắt Trần Tích, không gian như tràn ngập một thứ cảm giác làm người ta nghẹt thở, không màu không hình nhưng lại rõ ràng đến kỳ lạ.

Trần Tích như đang suy nghĩ điều gì, cũng có thể là chẳng nghĩ gì cả.

Quan Tuyết Tức chần chừ nửa giây, gọi tên hắn: "Trần Tích."

Ánh mắt của Trần Tích như muốn nói: Tôi đang nghe đây.

"Hôm qua cậu không định làm bạn với tôi nữa phải không?"

"....."

Túi quần bên phải của Trần Tích hơi phồng lên — hắn đang siết chặt nắm tay bên trong.

"Cậu muốn nghe tôi trả lời thế nào?" Trần Tích hỏi ngược Quan Tuyết Tức, giọng đều đều. "Dù sao cậu cũng đâu quan tâm."

"Cậu có ý gì?" Quan Tuyết Tức nhíu mày đáp trả. "Tôi đã làm gì cậu? Đừng có nói kiểu như tôi nợ cậu."

Trần Tích lại dời ánh mắt đi, lần nữa nhìn về phía mảng tường bong tróc.

"Không có ý gì cả. Tôi chỉ nói, cậu không quan tâm."

Nếu không quan tâm thì hỏi làm gì?

Quan Tuyết Tức ghét cay ghét đắng cái thái độ này của hắn, bực bội cãi lại: "Tôi nói lúc nào là không quan tâm? Sao cậu nói chuyện vô lý thế? Hôm qua là cậu tự giận dỗi bỏ đi, giờ lại quay ra trách tôi?"

Cậu bước thẳng tới trước mặt Trần Tích, không chút vui vẻ mà tiếp tục chất vấn: "Cậu đang đùa giỡn tôi đúng không?"

"....."

Ánh mắt của Trần Tích bị buộc phải quay lại. Khuôn mặt của Quan Tuyết Tức gần trong gang tấc, đẹp đẽ đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hắn vô thức lùi một bước, như để tránh ánh mắt áp bức của cậu.

Quan Tuyết Tức cười nhạt, giọng pha chút mỉa mai: "Tôi biết ngay mà. Cậu đúng là kỳ quặc, tự nhiên chạy đến nói muốn làm bạn với tôi, kể lể chuyện năm đó cứ nhớ mãi không quên. Tôi miễn cưỡng tin cậu, giờ cậu quay ngoắt thái độ, không thèm để ý nữa. Rốt cuộc cậu muốn gì? Đùa tôi vui lắm à?"

"Tôi không có."

Trần Tích cắn môi, sắc mặt khó coi, như thể đang bị thiếu oxy.

Thái độ của hắn càng làm Quan Tuyết Tức khó chịu hơn. Cậu không buông tha, tiếp tục hỏi: "Vậy thì giải thích đi. Hôm qua cậu đột nhiên bỏ đi là có ý gì?"

"....."

Quan Tuyết Tức cứng rắn đến mức gần như áp bức, không để cho hắn một chút đường lùi.

Cậu giống kiểu người luôn được yêu mến, quen chia sẻ tình cảm nhưng không bao giờ từ bỏ vị trí trung tâm.

Trong thế giới của Quan Tuyết Tức, mọi người đều phải xoay quanh cậu. Kể cả khi cậu không thích một ai đó, cũng chỉ có cậu mới được quyền quyết định việc đẩy họ ra xa, chứ họ không được phép tự ý thoát khỏi quỹ đạo của cậu.

Hắn không thể tự ý rời khỏi.

Chỉ có thể bị Quan Tuyết Tức từ chối, hoặc bị cậu vứt bỏ.

Nhưng Quan Tuyết Tức không nhận ra điều này. Cậu chỉ nghĩ rằng mình đang giận, và cơn giận đó dĩ nhiên là lỗi của hắn.

Cậu gặng hỏi, chờ đợi một lời giải thích hợp lý.

Thế nhưng, Trần Tích lại như bị ánh lửa từ cậu đốt cháy. Cả hành lang, thậm chí cả tòa nhà, dường như đều ngạt thở.

Hắn cứ đứng đó không nói được gì, chỉ nhìn Quan Tuyết Tức. Đồng tử co lại, môi khẽ mấp máy, nhưng không thể thốt nên lời.

Giống như một kẻ câm thực sự.

Quan Tuyết Tức bắt đầu mất kiên nhẫn, nhưng lại không muốn để hắn thoát dễ dàng như vậy.

Quan Tuyết Tức chợt cảm thấy mình bị kéo mạnh về phía sau, mất thăng bằng ngã về phía hắn.

Cậu không phải người dễ bị thổi bay chỉ vì một cơn gió, nhưng lực kéo của Trần Tích quá lớn, ẩn chứa một thứ cảm xúc đã bị dồn nén bấy lâu nay.

Kết quả là Quan Tuyết Tức bị ép sát vào tường với tư thế đầy áp chế như một tên phạm nhân bị khống chế.

Xương bả vai của cậu bị đập vào bức tường, đau điếng. "Hự!" cậu bật ra một tiếng nhỏ, suýt nữa cắn trúng lưỡi.

Sau lưng cậu, một mảng tường khô cứng đã bong tróc rơi vào cổ áo đồng phục, theo dọc cổ trượt xuống cọ vào da cậu đến nhói đau.

Chính là mảnh tường cậu đã thấy trước đó.

Ánh mắt của Trần Tích cũng hạ xuống, dừng lại ở cổ áo bị hở của Quan Tuyết Tức.

Khu vực vai và cổ của cậu lộ ra rõ mồn một, đường nét xương quai xanh sâu, sắc nét, khiến người ta khó lòng rời mắt.

Như thể bị điều khiển bởi một thế lực kỳ bí nào đó, Trần Tích giơ tay lên, luồn vào cổ áo cậu.

Quan Tuyết Tức lập tức nhíu mày. Đầu ngón tay lạnh băng của Trần Tích chạm vào da cậu, di chuyển dọc theo để tìm mảnh tường, sau đó lấy ra và ném đi.

Không khí nặng nề dường như đã trở lại bình thường.

Quan Tuyết Tức định nói điều gì đó, nhưng chợt nhận ra mình đã quên mất lời định nói.

Trần Tích cũng chẳng mở lời giải thích, chỉ lặng lẽ nhìn cậu. Thay vì giải thích, hắn lại đặt ra một câu hỏi: "Cậu đâu có thích tôi?"

Quan Tuyết Tức thoáng sững người, chưa kịp đáp hắn đã tiếp tục: "Cậu chỉ thích bọn Dương Dật Nhiên. Tôi đi hay ở thì có gì quan trọng? Cậu lúc nào chẳng đông người xung quanh, thiếu tôi thì sao?"

Câu nói của hắn nhẹ nhàng mà nặng trĩu, Quan Tuyết Tức đột nhiên thấy khó thở.

Chương 21: Một Trong Số Đó

DTV-EBOOK

Bên cạnh Quan Tuyết Tức bạn bè đông đúc như mây, tất nhiên không thiếu một người như Trần Tích.

Nhưng—

Chữ "nhưng" vừa xuất hiện, Quan Tuyết Tức sững người vài giây, bỗng nhận ra mình vừa làm một việc hết sức ngu ngốc.

Mấy ngày trước, cậu đã khéo léo ám chỉ từ chối không biết bao nhiêu lần, chỉ mong Trần Tích đừng quấy rầy mình nữa. Giờ đây, khi Trần Tích chủ động rời đi, cậu đáng lẽ nên thuận nước đẩy thuyền mà vui mừng mới phải.

Quan Tuyết Tức không nên quay lại hỏi: "Tại sao cậu lại đi?"

Nhưng cậu đã hỏi.

Câu hỏi ấy chẳng khác nào cho Trần Tích một lý do để tiếp tục quấn lấy cậu, dẫn đến tình trạng dây dưa không rõ ràng như lúc này.

Trước ánh mắt chăm chú của đối phương, Quan Tuyết Tứclại chẳng biết trả lời thế nào.

Nếu nói "Thiếu", quá giả dối.

Nếu nói "Không thiếu", lại quá tàn nhẫn.

Quan Tuyết Tức do dự vài giây.

Mỗi giây trôi qua, hơi thở của Trần Tích lại thay đổi theo từng biểu cảm của cậu. Khoảng cách giữa hai người quá gần, thân thể

họ vẫn áp sát vào nhau.

Gương mặt lạnh lùng của Trần Tích, nhưng cơ thể hắn lại nóng rực. Đồng phục mùa thu đông chẳng thể ngăn được hơi ấm như lửa từ hắn lan sang cậu.

"Cậu tránh ra trước đi." Quan Tuyết Tức cố gắng chuyển chủ đề.

Trần Tích rất cố chấp, đè chặt cậu không cho nhúc nhích: "Cậu trả lời trước đã."

Quan Tuyết Tức: "..."

Người này phiền thật đấy.

"Cậu muốn tôi trả lời thế nào?" Quan Tuyết Tức không vui hỏi, "Tôi thiếu hay không thiếu chẳng lẽ cậu không tự biết à?"

Trần Tích trưng ra vẻ mặt "không biết", cứng nhắc đáp: "Tôi muốn nghe cậu tự mình nói, nói thật lòng."

"..."

Nếu đánh được Trần Tích, Quan Tuyết Tức giờ đã lật ngược hắn xuống đất rồi.

Nhưng tay chân cậu bị khống chế, cả vai cũng bị đè chặt, như thể bị đóng chặt vào tường, không thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

Gương mặt Trần Tích gần đến mức đầu mũi của hai người gần như chạm nhau. Khoảng cách giữa họ thậm chí còn ngắn hơn cả một đường phụ trợ trên giấy mà cậu vẽ khi làm toán. Quan Tuyết Tức khó chịu quay đầu đi, nhưng hơi thở của Trần Tích lại rơi ngay lên má cậu, khiến Quan Tuyết Tức cảm thấy rất khó chịu.

"Trần Tích." Quan Tuyết Tức nghiêm túc nói, "Tôi không thiếu ai cả. Không có bạn bè tôi cũng chẳng chết được. Nhưng tôi cũng không từ chối ai cả. Chỉ cần không làm phiền tôi, tôi đều sẵn sàng chấp nhận."

Không đợi Trần Tích nói gì, Quan Tuyết Tức đổi giọng: "Nhưng cậu khiến tôi rất phiền."

"..."

Hơi thở của Trần Tích khựng lại, như thể vừa bị đấm một cú đau điếng.

Quan Tuyết Tức nói thẳng theo ý hắn muốn: "Vậy nên, cậu có hai lựa chọn: hoặc là từ bỏ, hoặc là tuân theo quy tắc của tôi, trở thành một trong những người bạn tốt của tôi."

Một trong số đó.

Trần Tích hiểu rồi.

Cuối cùng thì ý nghĩa thật sự là: không có Trần Tích cũng không sao, mà có thêm Trần Tích cũng chẳng hơn gì.

Trong mặt Quan Tuyết Tức ai cũng như nhau. Không ai được phép trở nên đặc biệt.

"Sao không nói gì nữa?" Quan Tuyết Tức hừ lạnh, "Không còn gì để nói à? Muốn từ bỏ rồi? Nếu vậy thì cậu từ bỏ đi, mau đi tìm một người khác sẵn lòng chơi cái trò kết bạn tiểu học này với cậu. Tôi đi đây."

"..."

Nhân lúc Trần Tích hơi nới lỏng lực, Quan Tuyết Tức tranh thủ thoát khỏi sự kiềm chế đứng thẳng dậy. Cậu ngẩng đầu nhìn quanh, may mắn là vào giờ nghỉ trưa hành lang không có nhiều

người. Nếu không màn vừa rồi chắc chắn sẽ thu hút không ít ánh mắt tò mò.

Tách ra rồi, Quan Tuyết Tức liếc nhìn Trần Tích một cái.

Thật ra, cậu đối xử với Trần Tích không thể gọi là "bình đẳng".

Quan Tuyết Tức chưa từng đánh ai, nhưng lại ra tay với Trần Tích. Cậu vốn rất ít khi nói lời làm tổn thương người khác, trừ khi bất đắc dĩ, vậy mà những lời cay nghiệt nhất luôn dành cho Trần Tích.

Ấy vậy mà Trần Tích lại hoàn toàn chấp nhận. Hắn bị cậu đánh, bị bạn bè của cậu bắt nạt, bị cậu thẳng thừng từ chối, nhưng vẫn cố chấp bám theo, chỉ mong nghe được một câu: "Bên cạnh tôi thiếu cậu."

Câu trả lời của Quan Tuyết Tức lúc nào cũng là: "Không thiếu."

Trần Tích giống như một chú chó săn lớn không biết vẫy đuôi làm nũng, lặng lẽ đi theo, bất kể cậu có xua đuổi thế nào cũng không chịu rời đi.

Đến nước này rồi, lời đã nói rõ ràng như vậy, hắn vẫn không chịu đi sao?

Quan Tuyết Tức không kìm được lại liếc nhìn Trần Tích, trong lòng dâng lên một cảm giác lạ lùng, vừa tò mò vừa như một loại cảm xúc tươi mới mà trước đây chưa từng có với bất kỳ ai. Cậu cũng không biết nên gọi tên nó là gì.

Thật ra Quan Tuyết Tức đã có linh cảm.

Quả nhiên, đúng như dự đoán, sau một hồi im lặng, Trần Tích cuối cùng cũng lên tiếng: "Tôi không định từ bỏ."

Trần Tích nhượng bộ, đồng ý trở thành một trong những người bạn "bình thường" bên cạnh Quan Tuyết Tức.

Đúng vậy, đáng lẽ phải thế từ đầu.

Quan Tuyết Tức lúc này giống như một vị tướng vừa đại thắng trở về, trong lòng dâng lên một niềm vui gần như không đạo đức, được xây dựng trên sự bối rối và u sầu của Trần Tích.

Điều này không đúng, nhưng cậu lại thấy rất đắc ý.

Quan Tuyết Tức nở một nụ cười nhẹ với Trần Tích, "Tôi về đây. Tối nay đợi tin của cậu, đừng quên vụ đội bóng rổ đấy."

"..."

Trần Tích khẽ gật đầu, ánh mắt dõi theo Quan Tuyết Tức rời đi.

Cảm giác ánh nhìn sau lưng gần như chạm được, cứ mãi bám theo cho đến khi bóng dáng cậu khuất hẳn.

Mối quan hệ này có vẻ không giống tình bạn bình thường, nhưng rốt cuộc khác ở đâu, Quan Tuyết Tức cũng không thể nói rõ.

Dù sao thì kết quả này rất tốt, và cậu cảm thấy hài lòng.

Buổi học chiều trôi qua êm đềm, chẳng có gì đáng chú ý.

Chỉ có tiết Toán là xảy ra một chuyện thú vị.

Lớp 1 và lớp 2 phần lớn có giáo viên dạy các môn khác nhau, chỉ riêng Toán và Sinh học là cùng một giáo viên.

Trong tiết Toán, thầy Lão Triệu đang giảng một bài toán dễ sai: "Câu này khá khó, hôm qua lớp 2 vừa làm kiểm tra, cả lớp chỉ có một người làm đúng."

Có người tò mò hỏi: "Ai vậy thầy? Giỏi thế?"

Lão Triệu trả lời: "Trần Tích."

"..."

Lão Triệu gõ gõ vào bảng đen, nghiêm giọng: "Cho các em một cơ hội, ai biết làm bài này thì lên bảng giải đi."

Không có gì bất ngờ, cơ hội này rơi vào tay Quan Tuyết Tức.

Cậu bước lên bục giảng, gần như không tốn chút sức nào đã liệt kê xong các bước giải bài. Nhưng thầy Triệu lại chắn bảng không cho cả lớp nhìn, bắt mọi người bên dưới tự làm.

Cuối cùng, tính cả Quan Tuyết Tức, lớp 1 có năm người làm đúng.

Tất nhiên trong số đó không có Tống Minh Lợi.

Tống Minh Lợi, hay còn gọi là " anh Tống Ngọa Long", là người sau này dự định đi du học nước ngoài. Theo lời cậu ta: "Bỏ tiền học một trường nước ngoài hạng xoàng, dát vàng bản thân rồi về nước ăn chơi hưởng lạc, làm một cậu ấm chuyên nghiệp."

Dù sao cũng không cần phải nối nghiệp gia đình, vì anh trai cậu ta xuất sắc hơn hẳn. Bố mẹ không ép buộc cậu ta phải phấn đấu, chỉ cần không làm mất mặt gia đình là được.

Chính vì thế, Tống Minh Lợi chẳng bao giờ thực sự để tâm đến chuyện học hành. Có thể qua loa thì qua loa.

Đôi lần Quan Tuyết Tức không nhìn nổi khuyên cậu ta vài câu, bảo cậu ta chăm chú nghe giảng. Nhưng Tống Minh Lợi chỉ cười hề hề như đùa, không để tâm.

Thấy vậy, Quan Tuyết Tức cũng chẳng nói thêm. Người ta đã có con đường bằng phẳng cuộc đời rạng rỡ, đâu cần đến cậu dạy

dỗ?

Trong giờ học Tống Minh Lợi thường chỉ làm hai việc: ngủ và chơi điện thoại.

Trường Trung học số 16 có quy định nghiêm ngặt về việc sử dụng điện thoại. Học sinh nội trú phải nộp điện thoại, cuối tuần mới được trả lại. Học sinh ngoại trú không được mang điện thoại đến trường. Nhưng lệnh cấm là vậy, nhiều người vẫn lén mang theo, miễn không bị giáo viên phát hiện là được.

Tống Minh Lợi thuộc dạng giáo viên mắt nhắm mắt mở cho qua, chẳng buồn quản lý.

Khi cả lớp đang chăm chỉ làm bài, Tống Minh Lợi lại mải mê hóng chuyện trong nhóm chat.

Buổi trưa, cảnh tượng Trần Tích ép Quan Tuyết Tức vào tường đã bị ai đó bắt gặp và đăng lên nhóm lớp như một tin tức nóng hổi.

Cả nhóm xôn xao, không ai hiểu nổi rốt cuộc mối quan hệ giữa hai người này là gì. Bạn bè thân thiết hay kỳ phùng địch thủ? Lúc nào cũng xuất hiện cùng nhau nhưng lại không hề đánh nhau. Nếu bảo là quan hệ bình thường thì lại cứ như có mâu thuẫn căng thẳng ngấm ngầm.

Thật kỳ lạ.

Tan học, Tống Minh Lợi không kìm được, hào hứng hỏi Quan Tuyết Tức: "Cậu với Trần Tích rốt cuộc là thế nào? Hôm nay cậu ta định đánh cậu à? Cuối cùng cũng không giả vờ nổi nữa muốn trả thù rồi?"

Quan Tuyết Tức thở dài: "Không có. Ai nói cậu ta định đánh tôi?"

Tống Minh Lợi ngạc nhiên: "Vậy trưa nay hai người làm gì? Chơi trò 'đập tường' à?"

Quan Tuyết Tức: "..."

Làm người đã khó, làm người nổi tiếng còn khó hơn. Nhất cử nhất động đều bị người ta chú ý.

Tất cả là tại Trần Tích cứ thích động tay động chân, không sửa được cái thói xấu đó.

"Không có gì, đùa thôi." Quan Tuyết Tức qua loa đáp hai câu rồi xách cặp đi thẳng.

Hôm nay Trần Tích không đi chung xe buýt số 19 với cậu nhưng lại gửi tin nhắn trên QQ.

Khi tin nhắn đến, Quan Tuyết Tức đã về đến nhà. Hà Vận dọn cơm ra bàn, gọi cậu rửa tay ăn cơm.

Cậu ném cặp sách xuống, liếc nhìn QQ.

Trần Tích: *"Tôi nghĩ xong chuyện đội bóng rổ rồi."*

Trần Tích: *"Cậu tham gia thì tôi tham gia."*

Quan Tuyết Tức: "..."

Quan Tuyết Tức lập tức báo tin vui cho Phó Dương, nói rằng Trần Tích đã đồng ý tham gia, còn mình cũng sẽ gia nhập đội bóng rổ.

Phong cách nhắn tin của Phó Dương trên mạng cũng giống y như ngoài đời, vô cùng khoa trương. Cậu ta gửi một loạt biểu cảm "chấn động", "vui mừng", "bắn pháo hoa", "ôm hôn", "cảm ơn cậu", thậm chí còn xen lẫn cả một tấm "chúc Tết", Quan Tuyết Tức phiền đến mức chỉ muốn xóa sạch những biểu cảm ấy khỏi bộ sưu tập.

Phó Dương hớn hở nhắn:*"Lúc đầu tôi còn nghĩ Trần Tích sẽ không bao giờ chịu tham gia, vẫn là bé Tuyết của tôi có mặt mũi lớn."*

Quan Tuyết Tức sa sầm mặt:*"Thu hồi cái cách gọi đó ngay."*

Phó Dương: *"Hehe."*

"Nhưng mà tôi nghe nói cậu với Trần Tích trước đây từng có hiềm khích mà? Bây giờ thật sự quan hệ tốt lên rồi à? Sao vậy, trước kia là hiểu lầm sao? Cậu ta là người thế nào?"

Quan Tuyết Tức vừa rửa tay xong, còn chưa kịp lau khô nước đã cầm điện thoại, liền bị Hà Vận liếc một cái cảnh cáo: "Quan Tuyết Tức, con đang nhắn tin với ai đấy? Có phải con gái không?"

"Con bị oan mà mẹ." Quan Tuyết Tức kéo dài giọng, cố ý nũng nịu: "Là con trai, Phó Dương, mẹ gặp rồi mà."

"Ồ."

Hà Vận không truy cứu nữa, chỉ nhắc: "Không được yêu sớm."

"Con làm sao mà thế được?"

Quan Tuyết Tức ngồi vào bàn ăn, tiếp tục trả lời tin nhắn.

Cậu đang định nhắn cho Phó Dương thì bỗng tin nhắn mới của Trần Tích nhảy lên đầu danh sách.

Không nhìn kỹ, Quan Tuyết Tức nhanh tay gõ xong rồi gửi đi.

Quan Tuyết Tức:*"Trần Tích cũng được thôi, nhưng tôi với cậu ta quan hệ cũng chỉ bình thường, không thân lắm, đừng nghe bọn họ đồn lung tung."*

Trần Tích: *"?"*

"....."

Tay gõ tin nhắn của Quan Tuyết Tức khựng lại, cả người cứng đờ.

Cậu cố gắng cứu vãn tình hình, vội vàng nhấn nút thu hồi.

Nhưng giờ thu hồi chẳng khác nào chột dạ giấu đầu hở đuôi.

Quan Tuyết Tức:"."

"Gửi nhầm."

Trần Tích:*"Cậu đang nhắn với ai?"*

Quan Tuyết Tức:*"Đội trưởng đội bóng rổ, Phó Dương."*

Trần Tích:*"Ồ."*

"Cậu bảo với cậu ta rằng chúng ta chỉ quan hệ bình thường."

Khác với Phó Dương khoa trương, Trần Tích ngoài đời trầm lặng nhưng khi nhắn tin lại rất nhanh gọn, không hề vòng vo.

Trần Tích: *"Quan Tuyết Tức, để người khác biết quan hệ của cậu với tôi tốt khiến cậu mất mặt thế à?"*

Quan Tuyết Tức: "....."

"Cậu đừng nhạy cảm như vậy."

Trần Tích: *"Nhạy cảm cũng là điểm trừ? Khiến cậu càng không thích tôi hơn?"*

Quan Tuyết Tức: "....."

Bầu không khí lại một lần nữa bị Trần Tích đóng băng. Quan Tuyết Tức nhìn chằm chằm vào màn hình, một lúc lâu không

biết nên đáp thế nào.

Sau một phút, cậu trộm lấy tấm biểu cảm "chúc Tết" của Phó Dương, bất lực gửi lại cho Trần Tích.

Hà Vận đang múc cơm liếc nhìn cậu, nghi ngờ hỏi: "Quan Tuyết Tức, con chắc chắn là đang nhắn với Phó Dương chứ không phải cô gái nào đó chứ?"

Chương 22: Hình Như Cậu Ta Đang Ghen

DTV-EBOOK

Rõ ràng không hề nói dối, đối tượng nhắn tin không phải là cô gái nào, nhưng không hiểu sao, dưới ánh mắt dò xét của mẹ, Quan Tuyết Tức lại cảm thấy hơi chột dạ.

Cậu gạt điện thoại sang một bên, tập trung ăn cơm.

Hôm nay vẫn là món cậu thích – thịt xào ớt xanh.

Tài nấu ăn của Hà Vận thật sự rất tuyệt vời. Bà có vài món sở trường mà mỗi khi nhà có khách đều nhất định phải trổ tài. Những món chưa từng làm qua, chỉ cần có công thức, bà đều có thể nấu ngon không chê vào đâu được, chưa bao giờ thất bại.

Hè vừa rồi, Quan Tuyết Tức theo dõi một blogger ẩm thực trên mạng. Người ta làm món gì cậu cũng muốn ăn thử, phần lớn đều được Hà Vận chiều theo ý muốn.

Về khoản nấu nướng, Hà Vận chẳng khác nào siêu nhân, món nào cũng làm được.

Thịt xào ớt xanh quả thực là "vua" của các món ăn kèm cơm. Quan Tuyết Tức vừa ăn vừa cảm thấy hài lòng. Đang ăn được nửa chừng, cậu bỗng ngẩng đầu lên, phát hiện hôm nay mẹ hình như có gì đó khác lạ.

"Mẹ, mẹ nhuộm tóc à?" Quan Tuyết Tức ngạc nhiên nhìn mẹ vài lần, tò mò hỏi.

Mái tóc của Hà Vận trước giờ luôn đen tuyền kiểu rất phổ thông, Nhưng hôm nay lại đổi thành màu tím đậm ánh đỏ khiến cậu không khỏi bất ngờ. Quan Tuyết Tức không rành về

các loại màu nhuộm, cũng không biết ở tiệm người ta gọi màu này là gì.

Tóc cũng được cắt ngắn hơn, nhìn gọn gàng, trẻ trung hơn rất nhiều, thoạt nhìn trông trẻ ra vài tuổi.

Nghe cậu hỏi, Hà Vận hơi ngượng ngùng: "Sao thế? Không đẹp à?"

"Đẹp mà." Quan Tuyết Tức bật cười, nói đùa:

"Hà tiểu thư của nhà chúng ta là đại mỹ nhân, nhuộm màu nào cũng đẹp, còn đủ tiêu chuẩn làm người mẫu cho tiệm làm tóc."

"Cái mỏ dẻo quẹo!"

Hà Vận vừa cười vừa gắp cho cậu một miếng thịt, sau đó hỏi tiếp: "Quốc Khánh năm nay trường con nghỉ thế nào? Có thông báo chưa?"

"Nghỉ bảy ngày, học bù thêm giờ."

"Vậy à..."

Hà Vận ngập ngừng nhìn cậu một lát. Quan Tuyết Tức vẫn cúi đầu ăn cơm, không nhận ra sự do dự trên mặt mẹ.

Bà khẽ ho một tiếng, nói: "Con trai, dì Trương hẹn mẹ mùng 1 đi chơi hai ngày. Sáng mùng 1 mẹ sẽ đi, mùng 3 về. Con ở nhà một mình không sao chứ?"

"Không sao ạ." Quan Tuyết Tức gật đầu:

"Mẹ cứ thoải mái đi chơi, con sẽ gọi đồ ăn ngoài."

"Ừ, đến lúc đó mẹ sẽ gói sẵn ít sủi cảo và hoành thánh cất vào tủ đông cho con."

Hà Vận nở nụ cười rất vui vẻ, tâm trạng dường như rất tốt.

Mẹ vui, Quan Tuyết Tức cũng cảm thấy thoải mái.

Sau bữa cơm, Quan Tuyết Tức xuống lầu dạo một vòng, gặp vài người quen đang dắt chó đi dạo. Cậu dừng lại trò chuyện với từng người, nhưng những cô chú, ông bà ấy dường như không biết phải nói gì với một cậu thiếu niên như cậu, mở miệng ra là hỏi về điểm số, thành tích.

Thậm chí có người hỏi: "Quốc Khánh này có đi học thêm không? Hay cháu qua học chung với Tiểu Minh nhà cô, chỉ bảo nó một chút nhé."

Quan Tuyết Tức nghe xong, lập tức tìm cách thoát thân.

Kỳ nghỉ còn chưa bắt đầu, dường như mọi người đều đã vào trạng thái bận rộn, xôn xao không yên.

Sáng hôm sau đến trường, lớp học cũng đầy ắp chủ đề bàn tán về kỳ nghỉ.

Khác với Tống Minh Lợi – người chẳng thèm quan tâm – cả lớp đều là những "vua học tập". Khi người khác bàn chuyện đi chơi, họ bàn chuyện học thêm, từ học vẽ, học nhạc, đến học nhảy. Tóm lại gần như không ai rảnh rỗi.

Ngay cả với những người không học thêm như Quan Tuyết Tức, kỳ nghỉ cũng không phải là thời gian để hoàn toàn thư giãn. Cậu định dành thời gian như mọi cuối tuần khác, làm bài tập và tự học.

Người duy nhất không bàn về kế hoạch nghỉ lễ với cậu chính là Trần Tích.

Trần Tích quả là một cao thủ trò chuyện. Người khác nói chuyện để giao lưu, còn hắn thì giống như đang đấu PK. Ba câu

không khiến Quan Tuyết Tức cạn lời thì hắn coi như thua.

Từ tối qua đến giờ, họ đã "đấu" ba hiệp.

Quan Tuyết Tức thắng một, thua hai.

Hiệp gần nhất diễn ra ngay tiết cuối cùng trước giờ nghỉ trưa.

Còn hai phút nữa tan học, Trần Tích gửi tin nhắn trên QQ.

Trần Tích: *"Trưa nay cậu ăn với ai?"*

Quan Tuyết Tức: *"Tùy duyên, ai rủ thì đi."*

Trần Tích: *"Ai rủ cũng được? Bạch Lâm Lâm thì sao?"*

Quan Tuyết Tức: *"....."*

Những cậu con trai lắm lời của lớp 1 và lớp 2 rất thích dùng Bạch Lâm Lâm để trêu chọc Quan Tuyết Tức.

Ban đầu Quan Tuyết Tức nghĩ rằng Trần Tích cũng học theo họ nhưng không ngờ hắn không hề đùa cợt. Trần Tích thật sự biết Bạch Lâm Lâm sẽ tìm đến cậu, chỉ đơn thuần là nói ra sự thật.

Khi bị Bạch Lâm Lâm chặn ở căng tin, Quan Tuyết Tức mới nhận ra điều này.

Không giống các nơi khác, căng tin lúc nào cũng đông người.

Hôm nay, người ăn trưa cùng Quan Tuyết Tức vẫn là Dương Dật Nhiên, cùng với Trần Tích – người tự nhận là "không tìm được chỗ", buộc phải ngồi chung bàn.

Dương Dật Nhiên cũng giống như Tống Minh Lợi đều không thích Trần Tích lắm. Nhưng cậu ta nhận ra rằng mối quan hệ giữa Trần Tích và Quan Tuyết Tức đang dần trở nên đặc biệt,

nên có lẽ tốt nhất cậu ta nên tập quen với sự có mặt của Trần Tích.

Bữa ăn diễn ra khá hòa hợp.

Khi Bạch Lâm Lâm đến, Dương Dật Nhiên đang kể một câu chuyện hài về trận game tối qua. Quan Tuyết Tức không cười nhiều nhưng cậu ta lại cười ngặt nghẽo, cười đến mức đập cả tay xuống bàn.

Cạch, một khay cơm mới đặt lên bàn.

Có người kéo ghế ngồi xuống bên cạnh. Dương Dật Nhiên ngẩng đầu nhìn, bất giác ngẩn ra khi nhận ra đó là Bạch Lâm Lâm.

Bạch Lâm Lâm ngồi vào không phải vì cố tình mà bởi chỗ ngồi bên cạnh Quan Tuyết Tức đã bị Trần Tích chiếm mất, cô không tìm được chỗ gần hơn.

Hôm nay cô buộc tóc búi cao, mặc áo sơ mi ngắn cùng chân váy ngắn, bên ngoài khoác hờ một chiếc áo đồng phục để đối phó với việc kiểm tra của giáo viên.

Dương Dật Nhiên quen thân với cô do học cùng lớp, liền trêu chọc: "Công chúa hôm nay sao lại ghé căng tin thế này? Cơm ở đây ăn được sao?"

"..."

Bạch Lâm Lâm liếc cậu ta một cái, bực bội: "Cậu nói vớ vẩn cái gì thế? Có phiền không chứ?"

"Tôi phiền, tôi phiền." Dương Dật Nhiên lập tức nhận thua, ánh mắt hướng về Quan Tuyết Tức chuẩn bị xem trò vui.

Rõ ràng mục tiêu của Bạch Lâm Lâm chính là Quan Tuyết Tức.

Bạch Lâm Lâm không giống như Đoàn Miên theo đuổi cậu một cách thẳng thắn. Trước đây từng bị Quan Tuyết Tức từ chối, lòng tự tôn của cô bị tổn thương nặng nề. Với tính cách của cô, việc cô vẫn chưa từ bỏ thật sự là một điều kỳ lạ.

Bạch Lâm Lâm liếc nhìn Trần Tích. Giống như những người xung quanh, cô cũng không hiểu tại sao Trần Tích và Quan Tuyết Tức lại thân thiết như vậy, nhưng điều đó không quan trọng.

Ánh mắt cô quay về phía Quan Tuyết Tức, hỏi thẳng: "Cậu có thấy bài đăng của tôi trên QQ không?"

Quan Tuyết Tức không nói dối: "Có thấy." Sau đó cậu mỉm cười nói thêm: "Chúc mừng sinh nhật sớm nhé."

"..."

Bạch Lâm Lâm hiểu ý cậu. Gương mặt cô lập tức trở nên khó coi.

"Cậu không đến dự tiệc sinh nhật của tôi à?"

"Mùng 2 tôi bận rồi, không đi được." Quan Tuyết Tức bịa chuyện ngay tại chỗ, vẻ mặt vẫn bình thản, không chút hoảng loạn: "Tôi vừa vào đội bóng rổ của trường, phải tập luyện với họ. Đúng không, Trần Tích?"

Cậu huých nhẹ người bên cạnh.

Trần Tích không biểu cảm gì, nhưng vẫn phối hợp đáp: "Ừ."

Thực ra câu này không hoàn toàn là lời nói dối. Hôm qua Phó Dương đã nói rằng trong kỳ nghỉ sẽ có buổi tập luyện, đồng thời

muốn mời Quan Tuyết Tức và Trần Tích ăn một bữa, nhân tiện giới thiệu họ với các anh em trong đội bóng rổ của trường.

Tuy nhiên thời gian buổi tập luyện của đội bóng vẫn chưa được xác định.

Sau khi nghe Quan Tuyết Tức viện cớ, Bạch Lâm Lâm im lặng hồi lâu, cúi đầu ăn như một người bạn cùng bàn bình thường.

Như Dương Dật Nhiên từng nói, cô hiếm khi bước chân vào căng tin. Cô chê đồ ăn ở đây không ngon, không sạch sẽ. Đôi đũa trên khay cơm bị cô khều tới khều lui, ăn chẳng được bao nhiêu.

Người kén chọn như cô ở trường không phải ít.

Ngoài cổng trường trung học số 16 có rất nhiều nhà hàng và quán ăn từ cao cấp đến bình dân, điểm chung là giá cả đắt gấp vài lần, thậm chí cả chục, hai chục lần so với căng tin. Những nơi này là điểm đến lý tưởng của những học sinh không thiếu tiền.

Tống Minh Lợi cũng là khách quen của những quán đó. Một bữa ăn của cậu ta bằng tiền cơm nửa tháng của một học sinh bình thường.

Cũng đúng thôi, nhà họ có tiền mà.

Nhưng Quan Tuyết Tức chịu ảnh hưởng từ Quan Tĩnh Bình lại không ưa nổi những công tử tiểu thư như vậy. Cậu thấy họ được nuông chiều, mắc quá nhiều tật xấu, không phải người cùng một thế giới với mình.

Đây giống như mầm mống của xung đột giai cấp, dù ở tuổi mười sáu Quan Tuyết Tức chưa nghĩ sâu đến vậy. Cậu chỉ đơn giản cảm thấy Bạch Lâm Lâm càng tỏ ra như một công chúa, cậu lại càng không chịu nổi.

Công chúa Bạch không hề biết vùng tối trong lòng người mà cô để ý. Cô cúi đầu đùa nghịch đôi đũa, lòng đầy ấm ức: Mình đã chủ động nhún nhường bao nhiêu lần, vậy mà Quan Tuyết Tức chẳng hề lay động, còn lạnh nhạt vô tình. Sao cậu ấy có thể đáng ghét đến thế?

Đè nén nỗi ấm ức, cô cố giữ bình tĩnh, nói với Quan Tuyết Tức: "Tôi có thể nói chuyện riêng với cậu một lát không?"

Câu này thực ra là nhắm vào Dương Dật Nhiên và Trần Tích.

Dương Dật Nhiên lập tức đứng dậy, tỏ vẻ hiểu ý: "Thật trùng hợp, tôi ăn xong rồi, đi trước đây!"

Cậu ta còn nháy mắt ra hiệu với Trần Tích, ý bảo hắn cũng nên rời đi. Nhưng Trần Tích giống như một cục băng cứng đơ ngồi yên bất động, chẳng thèm tiếp nhận tín hiệu. Thậm chí hắn còn phát ra luồng khí lạnh khiến xung quanh đông cứng.

Dương Dật Nhiên đành phải nói thẳng: "Trần Tích, cậu ăn xong chưa?"

Trần Tích chẳng buồn nhìn cậu ta, đáp lạnh lùng: "Liên quan gì đến cậu?"

Dương Dật Nhiên: "..."

Chết tiệt.

Đúng vậy, liên quan gì đến cậu ta? Cậu ta vốn không nên chen vào. Nhưng sao cứ cảm thấy bầu không khí có gì đó rất lạ...

Dương Dật Nhiên lùi lại một bước, đưa ánh mắt quan sát ba người trong bàn.

Bạch Lâm Lâm đang nhìn Quan Tuyết Tức, ánh mắt vừa kỳ vọng lại mang chút u oán, như mong cậu gật đầu đồng ý.

Còn Trần Tích cũng đang nhìn Quan Tuyết Tức, nhưng toàn thân lại toát ra sự không hài lòng khó tả, như thể rất mong Quan Tuyết Tức sẽ từ chối Bạch Lâm Lâm để không làm ảnh hưởng đến bữa ăn của hắn.

Có cần nghiêm trọng vậy không? Dương Dật Nhiên nghĩ thầm. Đổi chỗ khác ăn chẳng phải được rồi sao? Bây giờ căng tin cũng không đông như trước, chỗ trống không thiếu mà.

Quan Tuyết Tức thì đang bị kẹp giữa hai người, cảm giác như rơi vào một sàn đấu ngầm đầy căng thẳng – chọn hắn hay chọn cô?

Trong lòng cậu nghĩ: Trần Tích không muốn đi, sao mình có thể ép cậu ta? Dù sao cậu ta vẫn chưa ăn xong mà.

Cậu đứng dậy, nói với Bạch Lâm Lâm: "Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi."

Không giống lần trước, lần này Quan Tuyết Tức cũng muốn nói rõ ràng với Bạch Lâm Lâm, để cô dứt khoát từ bỏ hy vọng.

Ra ngoài nói chuyện là một lựa chọn dung hòa, không làm phật lòng cả hai bên.

Ngay khi cậu nói xong, sắc mặt Trần Tích lại càng tệ hơn.

Hắn đứng dậy trước Quan Tuyết Tức, chỉ để lại một câu "Cứ nói chuyện ở đây đi" rồi quay lưng bỏ đi.

"..."

Một luồng khí lạnh thổi thẳng vào mặt Quan Tuyết Tức khiến cậu cứng đơ.

"Lạ thật."

Dương Dật Nhiên cũng bị ảnh hưởng bởi bầu không khí này, nhìn theo bóng lưng Trần Tích, chọc chọc Quan Tuyết Tức nhỏ giọng hỏi:

"Cậu có cảm thấy cậu ta hình như đang ghen không?"

Chương 23: Thiêu Thân Lao Vào Lửa

DTV-EBOOK

Lời của Dương Dật Nhiên khiến Quan Tuyết Tức cảm thấy rất kỳ lạ, cậu nhìn cậu ta với ánh mắt không hiểu nổi.

"Ghen gì chứ?"

"..."

Dương Dật Nhiên bị hỏi đến á khẩu.

Phản ứng đầu tiên của cậu ta là nghĩ Trần Tích đang ghen tuông với Bạch Lâm Lâm vì Quan Tuyết Tức, nhưng suy nghĩ đó thật vô lý.

Cậu ta nhớ lại tin đồn gần đây về việc Trần Tích nhặt nắp ly nước và đánh nhau, bèn do dự nói: "Trần Tích thích cô ấy à?"

Câu hỏi này lọt vào tai Bạch Lâm Lâm rõ mồn một. Lo sợ Quan Tuyết Tức hiểu lầm, cô vội vàng phủ nhận: "Đừng thêm mắm thêm muối, tôi với cậu ta không thân."

"Ồ, thật sao?"

Dương Dật Nhiên chìm vào suy nghĩ.

Quan Tuyết Tức hoàn toàn không bận tâm. Não của Trần Tích vốn không giống người bình thường, hắn làm gì cũng không lạ, chẳng thể dùng logic thông thường để suy đoán.

Ghen? Tất cả chỉ là tưởng tượng của Dương Dật Nhiên thôi.

Quan Tuyết Tức liếc mắt ra hiệu, Dương Dật Nhiên hiểu ý rời đi để cậu và Bạch Lâm Lâm có không gian riêng nói chuyện.

Thực ra chẳng có gì đáng để nói.

Bạch Lâm Lâm cố chấp không chịu buông bỏ, còn Quan Tuyết Tức chỉ muốn khuyên nhủ cô vài câu.

Cậu nghĩ việc này sẽ dễ dàng như lần khuyên Đoàn Miên trước đó, nhưng không ngờ Bạch Lâm Lâm lại là kiểu người hoàn toàn khác.

Cậu mở đầu bằng một câu nói kinh điển: "Tôi không hiểu rốt cuộc cậu thích tôi ở điểm nào?"

Bạch Lâm Lâm đáp ngay không chút do dự: "Cậu học giỏi, nhân phẩm tốt, đẹp trai, chơi bóng rổ cũng rất cừ."

Quan Tuyết Tức bình thản nói: "Chỉ vậy thôi à? Đó đều là những yếu tố bên ngoài. Vậy còn bên trong, lý do thật sự là gì?"

"Bên trong là gì cơ?"

Bạch Lâm Lâm chớp mắt bối rối, không hiểu ý.

Quan Tuyết Tức giải thích:

"Giả sử ngày mai cậu gặp một người học giỏi hơn tôi, nhân phẩm tốt hơn tôi, đẹp trai hơn tôi, chơi bóng rổ cũng giỏi hơn tôi, cậu sẽ quên tôi mà thích người đó, đúng không?"

"Cái này..." Bạch Lâm Lâm thật sự suy nghĩ nghiêm túc vài giây rồi trả lời: "Chắc là sẽ. Đó chẳng phải là điều rất tự nhiên sao?"

Quan Tuyết Tức: "..."

Cô nói đúng, quả thật rất đúng.

Cậu đột nhiên không biết nói gì, cảm thấy Bạch Lâm Lâm không cần khuyên bảo gì nữa. Tâm lý cô rất rõ ràng, giống như

kiểu thông minh giả ngốc.

Quả nhiên, Bạch Lâm Lâm tự tin nói tiếp: "Nhưng làm gì có người như vậy chứ? Cậu là người tuyệt nhất rồi. Tôi thích cậu vì cậu học giỏi, đẹp trai. Không lẽ lại thích người xấu xí sao?"

Quan Tuyết Tức: "..."

Bạch Lâm Lâm lại nói thêm: "Tôi cũng muốn giải thích về lần trước... Tôi không có ý đó đâu. Đừng giận tôi nhé?"

Giọng cô có chút ấm ức: "Với lại, ngoài chuyện lần trước, tôi rốt cuộc đã làm gì để cậu ghét tôi vậy? Cậu còn mời Đoàn Miên uống trà sữa mà không mời tôi. Chẳng lẽ cậu chỉ thích kiểu con gái ngoan ngoãn như cô ta? Chán chết đi được!"

Quan Tuyết Tức: "..."

Cậu hít sâu một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh: "Tôi không thích ai cả, và tôi cũng không muốn yêu đương. Dù cậu không nói gì lần trước, chúng ta cũng không thể có gì với nhau."

Bạch Lâm Lâm hiểu ra: "Tức là cậu không thích tôi."

Quan Tuyết Tức không đáp, xem như mặc nhận. Nhìn thấy viền mắt cô gái đối diện đỏ lên, cậu nhẹ nhàng nói thêm: "Không phải vấn đề của cậu, là tôi muốn tập trung học hành, không muốn bị phân tâm vì yêu sớm."

"Cậu lúc nào cũng nói thế!"

Bạch Lâm Lâm tức giận: "Lần trước cậu từ chối Đoàn Miên cũng nói những lời y hệt, đúng không? Mấy câu này cậu học thuộc rồi đi phát cho tất cả mọi người à?"

Cô trừng mắt nhìn Quan Tuyết Tức, cố gắng kìm nước mắt.

"Tốt nhất cậu hãy giữ lời, đừng bao giờ yêu sớm! Nếu không tôi muốn xem thử ai mới lọt được vào mắt xanh của cậu!"

Nói xong, cô buồn bã rời đi.

Quan Tuyết Tức đúng là phân phát câu nói chung cho mọi người, nếu người khác phát thẻ "bạn tốt" thì cậu phát thẻ "tôi muốn tập trung học hành".

Phát xong, cậu vẫn thản nhiên tiếp tục ăn hết bữa cơm của mình.

Sau khi quay lại tòa nhà lớp học, Quan Tuyết Tức bỗng nhớ đến Trần Tích.

Cậu bước đến cửa sau của lớp 2, liếc mắt vào trong.

Trần Tích đang ngồi ngay ngắn ở chỗ của mình, như có thần giao cách cảm, hắn lập tức quay đầu nhìn về phía cậu.

Có vẻ như Trần Tích mong Quan Tuyết Tức sẽ gọi hắn ra ngoài như lần trước. Tay cầm bút của hắn nghịch nguệch ngoạc trên giấy nháp, chẳng ra hình thù gì nữa.

Nhưng Quan Tuyết Tức không gọi.

Cậu chỉ nhìn hắn một cái, rồi quay người bỏ đi.

"..."

Ngòi bút đâm thủng tờ giấy nháp, Trần Tích ngẩn người im lặng.

Thực ra Quan Tuyết Tức rất giỏi giao tiếp, điều đó còn phụ thuộc vào việc cậu có muốn giao tiếp hay không.

Trần Tích cả ngày thay đổi thất thường, lúc lạnh lúc nóng, thỉnh thoảng chẳng vì lý do gì đã trưng ra vẻ mặt lạnh lùng, ai

mà chịu nổi.

Quan Tuyết Tức không nhịn được, quyết định trả đũa hắn một chút, để hắn cũng nếm thử cảm giác bị làm khó mà không rõ nguyên nhân là thế nào.

Trẻ con vãi!

Trở về lớp 1, cậu nghĩ bụng: Tất cả là do Trần Tích đầu độc mình.

Nhưng trò trả đũa trẻ con ấy lại có hiệu quả bất ngờ.

Trần Tích suy nghĩ cả buổi chiều, cố hiểu vì sao Quan Tuyết Tức đứng ngoài cửa nhìn hắn một cái nhưng lại không nói gì. Cậu ấy có phải đang giận không?

Đến lúc tan học buổi tối, Trần Tích đứng chờ ở cửa lớp 1, chặn đường Quan Tuyết Tức.

"Có chuyện gì?"

Quan Tuyết Tức liếc hắn một cái, tỏ vẻ nghiêm trọng, nhưng giọng lại đầy mỉa mai: "Tôi tưởng cậu lại thay đổi thất thường, không muốn để ý đến tôi nữa chứ."

"..."

Câu nói này khiến Trần Tích có cảm giác bị tố cáo trước khi kịp biện minh. Nếu là tranh cãi, dù có trăm Trần Tích cũng chẳng đấu lại được Quan Tuyết Tức.

Bề ngoài Trần Tích trông thật ngầu, lạnh lùng và kiêu ngạo, nhưng thực tế hắn chẳng biết phải phản bác thế nào.

Hắn chỉ im lặng đi bên cạnh Quan Tuyết Tức, vẻ mặt vốn lạnh lùng giờ lại càng lạnh lùng hơn. Đi được một đoạn, Trần

Tích mới mở miệng, giọng thấp xuống: "Tôi không cố ý bơ cậu đâu mà."

"Ồ." Quan Tuyết Tức bật ra một chữ, cũng rất kiêu ngạo.

Hai người nổi bật đi cùng nhau trong khuôn viên trường vào giờ tan học đông người, khó mà không thu hút ánh nhìn.

Đây cũng không phải lần đầu, cả hai đều đã quen, ai muốn nhìn thì cứ nhìn, cũng chẳng mất miếng thịt nào.

Quan Tuyết Tức bước đi nhanh, vạt áo khoác gần như bay lên theo từng bước chân.

Trần Tích thấy thái độ cậu không thân thiện, có chút căng thẳng, nhưng cũng không biết giải thích thế nào về biểu hiện lạnh lùng của mình trong căng tin trưa nay.

Hắn bình tĩnh lại, hỏi: "Cậu đã nói gì với Bạch Lâm Lâm?"

Quan Tuyết Tức không giấu diếm: "Vẫn câu cũ thôi, bảo cô ấy đừng thích tôi nữa."

Nghe câu trả lời, Trần Tích không nhịn được hỏi tiếp: "Cậu thật sự không thích cô ấy chút nào à?"

"Ừ." Quan Tuyết Tức trả lời không chút do dự.

"Vậy cậu thích kiểu con gái thế nào?"

Lần này, Quan Tuyết Tức cuối cùng cũng quay đầu nhìn hắn, suy nghĩ một chút rồi đáp: "Thật ra tôi cũng không biết."

Trần Tích không nói gì thêm, chỉ im lặng bước bên cậu, ánh mắt như đang suy tư điều gì đó.

Quan Tuyết Tức như đang tự nói với chính mình: "Trước đây tôi nghĩ mình thích kiểu người như Đoàn Miên, nhưng thật ra

tôi chỉ thấy cô ấy đáng yêu thôi. Giống như chó mèo cũng đáng yêu vậy, đó chỉ là sự yêu thích đơn thuần. Sau khi từ chối cô ấy, cô ấy không tìm tôi nữa, tôi cũng chẳng thấy buồn tẹo nào."

Cậu quay sang hỏi: "Còn cậu thì sao? Thích kiểu con gái thế nào?"

Trần Tích bị hỏi bất ngờ, ngẩn người: "Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện đó."

Quan Tuyết Tức gợi ý: "Cậu lạnh lùng như vậy, có phải thích kiểu người hoạt bát, đáng yêu, nhiệt tình, chủ động không? Kiểu mà phải chạy theo sau cậu ấy?"

"..."

Trần Tích liếc cậu một cái.

"Không hẳn."

Quan Tuyết Tức tò mò: "Không hẳn là sao?"

Trần Tích im lặng một lúc, dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Cuối cùng, hắn nhẹ nhàng nói: "Tôi thích kiểu người... toả sáng."

"?"

Một dấu chấm hỏi hiện lên trong đầu Quan Tuyết Tức.

Trần Tích giải thích: "Nhiều sinh vật có bản năng hướng về ánh sáng, như bướm đêm lao vào lửa—"

(*) Bướm đêm lao vào lửa *là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Trung, tương tự như thiêu thân lao vào lửa bên VN nhưng mình xin giữ nguyên như bản gốc.*

Trần Tích định nói rằng con người cũng giống như các sinh vật khác, bị thu hút bởi ánh sáng theo bản năng. Chưa kịp nói hết câu, Quan Tuyết Tức đã ngắt lời bằng một cách rất... thực tế: "Nhưng bướm đêm lao vào lửa đâu phải vì thích lửa."

Cậu bắt đầu giải thích như một nhà khoa học:

"Mắt của bướm đêm là mắt kép. Khi bay vào ban đêm, chúng dựa vào ánh sáng mặt trăng để định hướng. Nếu ánh sáng giữ nguyên một góc cố định trong mắt chúng, chúng sẽ không bị lạc. Nhưng khi nhìn thấy ánh sáng của ngọn lửa, chúng không thể phân biệt được đông tây nam bắc nữa, tưởng rằng ánh lửa đó là mặt trăng."

"..."

"Vậy nên chúng cứ bay vòng quanh ngọn lửa, thực ra là đang cố điều chỉnh góc ánh sáng chiếu vào mắt để tìm lại phương hướng."

Quan Tuyết Tức nói như đang giảng bài: "Chúng đang di chuyển chiến thuật thôi, giống như chúng ta chơi game ấy."

Trần Tích: "..."

Tuyệt lắm! Lần này Quan Tuyết Tức đã thành công kết thúc câu chuyện một cách không thể cạn lời hơn.

Trần Tích trầm ngâm vài phút, còn cậu thì nhận ra mình đã lạc đề, liền khẽ hắng giọng, cố gắng đưa câu chuyện trở lại đúng hướng: "Cậu tiếp tục nói đi."

Trần Tích bước bên cạnh cậu, ánh mắt nhìn về phía trước.

Ánh hoàng hôn đổ xuống cổng trường, nhuộm bầu trời một sắc cam rực rỡ.

Trần Tích liếc nhìn Quan Tuyết Tức một cái, giọng nói nhỏ nhẹ:

"Giống như bướm đêm không thể rời xa ánh trăng, tôi thích những người có thể toả sáng. Ánh sáng của họ dẫn lối cho tôi, để tôi không lạc đường."

Nếu không, tôi sẽ mãi lạc lối trong màn đêm vô tận.

Giọng Trần Tích khàn nhẹ, mang chút xúc động. Hắn biết nếu nói quá cảm tính, Quan Tuyết Tức sẽ không hiểu hoặc nghĩ hắn đang nói điều kỳ quặc. Trần Tích chỉ dừng lại giữa chừng, quay đầu đi như thể không dám để cậu nhìn rõ biểu cảm của mình.

Khi đến trạm xe buýt trước cổng trường, Trần Tích ngập ngừng nói lời tạm biệt, giọng hơi lúng túng: "Hôm nay tôi không đi xe buýt với cậu. Ngày mai gặp lại."

Quan Tuyết Tức không nghĩ nhiều, chỉ gật đầu.

"Bye bye."

Mấy ngày sau, Trần Tích có vẻ hơi khác thường.

Cái khác thường này Quan Tuyết Tức không biết phải miêu tả thế nào. Cậu chỉ cảm thấy hắn như đang cố gắng nghĩ thông một chuyện gì đó, nhưng cũng có vẻ chưa hoàn toàn nghĩ thông nên cứ mải miết suy nghĩ.

Tuy nhiên, với Quan Tuyết Tức, Trần Tích mà không có chút "lên cơn" nào mới là lạ.

Cậu xem chuyện đó bình thường như cơm bữa.

Ngày cuối cùng trước kỳ nghỉ Quốc Khánh, Phó Dương nhắn tin thông báo rằng đội bóng rổ sẽ tổ chức buổi tiệc chào mừng cậu và Trần Tích. Địa điểm là một quán lẩu, cậu ta hỏi: *"Hai người có rảnh tối mùng Một không?"*

Quan Tuyết Tức hỏi qua Trần Tích, nhận được câu trả lời, rồi nhắn lại cho Phó Dương:*"Có thể. Tổng cộng bao nhiêu người?"*

Phó Dương:*"Khoảng sáu, bảy người. Xem họ có dẫn bạn gái theo không."*

Cậu ta lại hỏi:*"Uống rượu được chứ? Uống chút thôi chắc không sao đâu nhỉ?"*

Quan Tuyết Tức:*"Cậu hỏi tôi hay hỏi Trần Tích? Tửu lượng của tôi cậu biết rồi, còn Trần Tích thì tôi không rõ."*

Phó Dương gửi lại một biểu cảm "OK":*"Chờ hai cậu nhé!"*

Chương 24: Cậu Thấp Xuống Chút Đi, Tôi Hôn Không Tới

DTV-EBOOK

Câu "tửu lượng của tôi cậu biết rồi" của Quan Tuyết Tức thực ra có nghĩa là: tôi không uống.

Cậu chỉ từng uống rượu một lần duy nhất, đó là trong tiệc sinh nhật của Dương Dật Nhiên vào năm ngoái.

Tửu lượng vốn không phải thứ bẩm sinh mà có, trừ phi trời phú, còn không đều phải dựa vào tập luyện mà thành. Quan Tuyết Tức không đến mức một ly đã gục, nhưng cũng chẳng thể uống nhiều.

Nhiều nam sinh trung học luôn gán việc hút thuốc, uống rượu với những từ như "ngầu" hay "trưởng thành". Riêng Quan Tuyết Tức không nghĩ vậy. Cậu nghiêm túc tin rằng rượu làm giảm trí thông minh, nếu tránh được thì tốt nhất nên tránh.

Sáng ngày 1 tháng 10, Phó Dương vừa thức dậy đã nhắn tin cho cậu:

"Anh Tiểu Quan ơi, Quốc khánh vui vẻ nha, báo sớm của ngài đây!"

Quan Tuyết Tức không thèm đáp lễ, chỉ lạnh nhạt trả lời:

"Mười giờ rồi, cậu báo sớm với ai vậy? Tôi giải xong một đề toán rồi đây này."

Phó Dương: "..."

Đúng là khoảng cách giữa người với người.

Phó Dương tìm cậu để kéo vào nhóm chat của đội bóng rổ, vì cậu ta đã quên làm việc này trước đó.

Cậu ta thêm Quan Tuyết Tức vào nhóm, bảo cậu kéo luôn Trần Tích vào.

Vừa vào nhóm, màn hình tràn ngập lời chào hỏi và những biểu cảm GIF bay loạn xạ.

Thực tế phần lớn thành viên trong đội bóng Quan Tuyết Tức đều đã quen biết. Dù cậu không biết họ thì họ cũng biết cậu. Ngược lại, Trần Tích mới thực sự là người mới.

Tuy nhiên, Trần Tích là một nhân vật có tiếng trong trường, danh tiếng của hắn đã lan xa, trong nhóm gần như không ai chưa từng nghe tên hắn.

Đây là nhóm lớn, ngay sau đó Phó Dương lại kéo cả hai vào một nhóm nhỏ chỉ có sáu bảy người.

Quan Tuyết Tức nhắn một dấu hỏi chấm.

Phó Dương:*"Hehe, gia đình nào mà chẳng có mấy hội nhóm nhỏ?"*

Quan Tuyết Tức: "..."

Phó Dương:*"Đừng lo, cứ hòa nhập là được."*

Cậu ta giới thiệu qua từng người trong nhóm, chủ yếu để Trần Tích nắm rõ.

Đây là những anh em sẽ cùng họ dự buổi tụ họp tối nay.

Phó Dương thông báo thêm rằng mấy người kia đều dẫn theo bạn gái, số lượng người tăng lên nên quyết định đổi từ ăn lẩu sang nướng BBQ.

Chuyện ăn gì không quan trọng, điều khiến Quan Tuyết Tức bất ngờ là Phó Dương cũng đã có bạn gái. Hơn nữa, cậu ta còn giấu giỏi đến mức trước đây cậu không nghe được chút tin tức nào.

Kết quả là trong buổi gặp gỡ tối hôm đó chỉ có Quan Tuyết Tức và Trần Tích là độc thân. Những người khác đều có đôi, mỗi cặp ngồi sát bên nhau.

Không khí Quốc khánh ở thành phố Phong Đức rất sôi động, khắp nơi treo đầy cờ đỏ. Người dân địa phương và du khách chen chúc nhau trên phố khiến cả thành phố chật kín.

Để tránh phải xếp hàng dài, họ đã đặt phòng riêng trước tại một quán nướng. Quán này không xa trường trung học số 16, không quá nổi tiếng nhưng đồ ăn rất ngon.

Thời gian hẹn là sáu giờ tối, Quan Tuyết Tức đến sớm mười phút.

Cậu đến trước Trần Tích, vừa ngồi xuống chưa bao lâu đã nhận được tin nhắn hỏi cậu đang ở phòng nào.

Họ đặt phòng lớn nhất trên tầng hai để có thể ngồi đủ số người. Thức ăn sẽ được nướng dưới tầng một, sau đó phục vụ mang lên dần.

Ngoài đồ ăn và thức uống, phòng riêng còn có một số dụng cụ giải trí đơn giản như bài, vòng quay, xúc xắc.

Trần Tích là người đến cuối cùng.

Hôm nay trời bỗng nóng lên, nhiệt độ tăng chỉ sau một đêm. Hắn mặc áo thun đen trơn, không có bất kỳ họa tiết rườm rà nào trên ngực, rất phù hợp với khuôn mặt lạnh lùng u ám của hắn.

Trong số mười ba người tham gia, ánh mắt hắn liếc qua một lượt đã dừng lại ở Quan Tuyết Tức. Trần Tích bước đến ngồi vào chỗ trống bên cạnh cậu.

Giống như đã hẹn trước, hôm nay Quan Tuyết Tức mặc áo thun trắng.

Vừa nhìn thấy hai người, Phó Dương bật cười: "Các anh zai ơi, hai người là Hắc Bạch Vô Thường đấy à?"

Quan Tuyết Tức liền đáp: "Nếu là vậy, tôi sẽ là người đầu tiên câu mạng của cậu."

Phó Dương lập tức lắc đầu: "Đừng mà, đừng mà. Tôi mà chết thì ai thanh toán tối nay?"

"Để Thành Nhị trả đi!" Một người khác chen vào.

"Cậu ta vừa mới xác định quan hệ với Cố Phán Phán hôm nay, để bọn họ cùng mời chúng ta. Coi như chúng ta được uống rượu mừng, chuẩn chưa?"

Rất nhiều người bật cười.

Trần Tích ngẩng đầu nhìn quanh, nhận ra người vừa nói không quen biết hắn, cũng chẳng biết Thành Nhị và Cố Phán Phán là ai.

Quan Tuyết Tức hẳn cũng không rõ ai với ai, nhưng cậu lại thoải mái hơn hắn nhiều. Trong những buổi tụ họp đông người như thế này, cậu luôn như cá gặp nước trò chuyện vui vẻ với cả người lạ.

"Uống rượu mừng thì không cần bỏ phong bì chứ?" Quan Tuyết Tức làm bộ nghiêm túc, "Nếu không, các cậu tự qua lại với nhau, còn tôi với Trần Tích đều độc thân, chỉ ra chứ không vào, lỗ lớn đấy."

Ngồi cạnh Phó Dương là bạn gái của cậu ta, một cô gái thanh tú tóc ngắn ngang tai. Quan Tuyết Tức đã gặp cô vài lần trước đó – cô là bạn thân của Đoàn Miên, tên Lý Băng Yên.

Không ngờ Phó Dương lại hẹn hò với cô ấy.

Ánh mắt Quan Tuyết Tức còn chưa kịp rời đi, Lý Băng Yên đã liếc cậu một cái, cất giọng nửa đùa nửa thật: "Quan hot boy muốn thoát ế thì dễ thôi. Hôm qua chẳng phải cậu vừa từ chối thêm một người nữa sao?"

Có lẽ do chịu ảnh hưởng từ Đoàn Miên, cô có đôi chút bất mãn với Quan Tuyết Tức. Cách nói chuyện không quá khách sáo còn xen lẫn chút mỉa mai.

Cũng may nơi này đông người, âm thanh ồn ào lấn át câu nói của cô, không gây chú ý nhiều.

Quan Tuyết Tức làm như không nghe thấy, nét mặt không hề biến đổi.

Phó Dương thì hơi lúng túng. Hôm nay cậu ta làm chủ, vậy mà bạn gái lại tỏ thái độ với khách như thế khiến cậu ta cảm thấy không thoải mái.

Nhưng Phó Dương đâu phải người thiếu tinh tế. Với EQ cao, cậu ta nhanh chóng dỗ dành bạn gái bằng vài câu nhẹ nhàng. Từ đó đến lúc đồ ăn được dọn lên, Lý Băng Yên không nói thêm gì.

Cái hay của việc ăn đồ nướng, một nửa nằm ở hương vị, một nửa nằm ở không khí náo nhiệt.

Từng đĩa xiên nướng lần lượt được mang lên, đủ loại từ thịt, gia cầm đến rau củ quả. Hương thơm của than và thịt nướng lan

tỏa khiến ai cũng không khỏi nuốt nước miếng.

Bia và nước trái cây cũng được bày ra bàn. Phó Dương đẩy hai chai bia đến trước mặt Quan Tuyết Tức và Trần Tích, tự tay mở nắp cho họ.

Quan Tuyết Tức lắc đầu.

"Cậu biết tôi không thích uống rượu mà."

Phó Dương không buông tha: "Một chai thôi, không sao đâu."

Nếu từ chối quá kiên quyết sẽ khiến mọi người cảm thấy cậu không nể mặt. Quan Tuyết Tức không muốn Phó Dương khó xử nên lần này cậu không khước từ nữa mà thoải mái nhận lấy, tự rót đầy một ly cho mình.

Phó Dương rất thích điểm này ở cậu. Quan Tuyết Tức có cá tính nhưng biết khi nào nên nhượng bộ, khi nào không. Cậu luôn để tâm đến cảm xúc của bạn bè, thông minh mà lại rất nghĩa khí.

Không phải tự dưng mà Quan Tuyết Tức được nhiều người yêu quý.

Thậm chí Phó Dương từng đùa rằng, nếu Quan Tuyết Tức là con gái, chắc chắn cậu sẽ là nữ thần trong mộng của toàn đội bóng rổ.

Quan Tuyết Tức nghe xong trợn mắt, vẻ mặt đầy ghê tởm: "Cậu bị điên à? Tôi coi cậu là anh em, cậu lại YY* tôi thành con gái?"

(*) YY: *tưởng tượng viển vông*

Phó Dương vội vàng xin lỗi, không dám nói bậy nữa.

Đám trai thẳng đôi khi nảy ra những suy nghĩ kỳ lạ, nhưng điều đó không ngăn được họ làm một đám "trai thẳng cực mạnh".

Uống rượu đến vòng thứ ba, Phó Dương bắt đầu ngấm men, đột ngột hôn bạn gái ngay trước mặt mọi người.

Phòng riêng toàn học sinh cấp ba, tuy phần lớn đều táo bạo yêu sớm, nhưng táo bạo đến mức này thì vẫn hiếm thấy.

Có người đập bàn đứng dậy, hét to: "Tắt đèn đi!"

Lại có người bắt đầu đếm giây: "1, 2, 3..."

Cả phòng vang lên những tiếng "Ối dào", "Đụ má" đầy phấn khích.

Người duy nhất vẫn giữ yên lặng là Trần Tích.

Chai bia mà Phó Dương đưa cho hắn lúc đầu đã bị hắn uống cạn. Chai thứ hai cũng gần hết, chỉ còn lại chút ít trong ly.

Khác với Quan Tuyết Tức – người nhanh chóng đỏ mặt vì men rượu – Trần Tích uống như uống nước lã, không để lộ bất kỳ dấu hiệu nào, đầu óc vẫn tỉnh táo, cảm xúc không hề xáo trộn.

Hắn hoàn toàn không hòa nhập với bầu không khí xung quanh.

Quan Tuyết Tức không quên điều đó, cách cậu chăm sóc hắn là đưa cho hắn một vài món ăn, hỏi hắn thích ăn gì, có kén chọn không.

Trần Tích chỉ đáp ngắn gọn: "Không kén, cái gì cũng được."

Quan Tuyết Tức lấy mỗi món một ít cho hắn, còn nhặt thêm một miếng bánh ngọt vị dâu ngọt lịm.

Ở phía đối diện, Phó Dương và Lý Băng Yên đã hôn xong. Thành Nhị và Cố Phán Phán – cặp đôi bị gán danh "uống rượu mừng" – cũng bị mọi người ép phải hôn nhau.

Bầu không khí vốn đã náo nhiệt nay càng thêm cuồng nhiệt.

Đã có một, có hai, thì sẽ có ba. Cặp thứ ba hôn xong, đến lượt cặp thứ tư...

Rất nhiều người bật cười.

Cũng có những người không phối hợp. Một cô gái mặt mỏng mắng bạn trai vài câu, cuối cùng chỉ để cậu ta hôn lên má, xem như qua loa đối phó.

Đến lượt Quan Tuyết Tức và Trần Tích, tình huống trở nên lúng túng. Người khác thì thành đôi thành cặp, còn họ - hai "quý tộc độc thân" – chỉ có thể làm khán giả.

Phó Dương sau khi uống say đột nhiên giữ lấy vai Quan Tuyết Tức, đẩy cậu về phía Trần Tích.

"Hai người các cậu, Hắc Bạch Vô Thường, cũng hôn nhau một cái đi!"

Phó Dương là một gã say rượu không biết nặng nhẹ, khiến Quan Tuyết Tức không kịp phản ứng suýt ngã khỏi ghế. May mà Trần Tích nhanh tay kéo cậu lại.

Cả người cậu đổ vào lòng Trần Tích, nhưng không hề tỏ ra giận dữ – chủ yếu vì sau một chai bia, cậu đã bắt đầu hơi lâng lâng, phản ứng chậm hẳn.

Xung quanh vang lên những tiếng reo hò cổ vũ. Mấy tên con trai cười lớn: "Anh em tốt thì phải hôn môi! Mau hôn đi! Không hôn không phải đàn ông!"

Đám con gái cũng tỏ ra hào hứng, không biết ai đó khẽ nói: "Hai người họ trông thật xứng đôi."

Quan Tuyết Tức không nghe thấy, nhưng Trần Tích thì nghe rõ.

Người trong lòng Trần Tích cơ thể nóng rực như thiêu đốt, khiến cơ bắp hắn không khỏi run lên. Theo bản năng, hắn siết chặt vòng tay, làm Quan Tuyết Tức càng bị ôm sâu hơn. Vì tư thế không thuận, Quan Tuyết Tức chỉ có thể ngửa đầu nhìn Trần Tích, cằm tì vào ngực đối phương.

Ánh mắt giao nhau, nếu muốn hôn, Trần Tích phải cúi đầu xuống. Quan Tuyết Tức không với tới.

Quan Tuyết Tức trong trạng thái nửa tỉnh nửa say thoải mái đùa: "Cậu thấp xuống một chút đi, tôi không hôn tới được đâu."

"..."

Khuôn mặt lạnh như băng ngàn năm của Trần Tích dường như sắp nứt vỡ.

Thấy hắn không động đậy, Quan Tuyết Tức liền ngồi thẳng dậy một chút, tự mình chủ động tiến sát, gần như chạm môi hắn.

Không biết tại sao, trên người Quan Tuyết Tức có mùi hương nhè nhẹ của hoa nhài.

Có lẽ là từ dầu gội hoặc sữa tắm, hương thơm thoang thoảng, rất phi lý khi có thể xuyên qua mùi thức ăn và rượu nồng trong phòng, len lỏi vào mũi Trần Tích.

Trong khoảnh khắc đó, thế giới xung quanh dường như tan biến.

Chỉ còn lại mùi hoa nhài dịu dàng.

Khi hắn tỉnh lại, Quan Tuyết Tức đã rời đi.

Trần Tích sững người, như thể vừa bị ai đó rút mất hai giây ký ức, không rõ chuyện gì vừa xảy ra.

Dưới sự dẫn dắt của Phó Dương, đám đông xung quanh phát ra những tiếng ồn lớn. Phải rất lâu sau, Trần Tích mới thanh lọc được những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu và nghe rõ họ đang nói gì.

"Ôi trời ơi, Quan Tuyết Tức, cậu lừa ai vậy? Chẳng hôn được gì cả!"

"Cái này mà cũng gọi là hôn á?"

"Hôn lại đi, lần này đừng qua loa!"

"Không được ăn gian!"

Quan Tuyết Tức ngồi lại ghế, ung dung đáp: "Các cậu đúng là lũ ngốc, đừng quá đáng nữa."

Đến đây trò vui cũng gần như kết thúc.

Khi Phó Dương và những người khác buông tha Quan Tuyết Tức, vẫn có kẻ không chịu dừng lại.

Sau khi ăn uống no nê, tiết mục tiếp theo là trò chơi không thể thiếu trong các buổi tụ họp – Thật hay Thách.

Ai cũng biết chơi trò này không phải vì nó thú vị, mà vì có thể lén lút chen vào ý đồ riêng, hỏi những câu không tiện hỏi thường ngày, hoặc làm khó những người không dễ bị làm khó.

Trên bàn, các đĩa thức ăn đã được dọn đi, chỉ còn lại bánh ngọt và đồ uống.

Lý Băng Yên mở một bộ bài tây, giải thích luật chơi.

Rất đơn giản: mỗi người nhận một lá bài. Ai có điểm cao nhất sẽ là người "xử phạt". Ngược lại, ai có điểm thấp nhất sẽ là người bị phạt và phải chọn giữa "Thật" hoặc "Thách". Nếu không chịu làm theo, hình phạt là uống ba ly rượu.

Dưới ảnh hưởng của rượu, đầu óc Quan Tuyết Tức ngày càng mơ màng, vận may cũng kém đi hẳn.

Hoặc có thể không phải vận may của cậu kém, mà là Lý Băng Yên cố tình nhắm vào cậu, gian lận có chủ ý.

Ngay vòng đầu tiên, cậu đã bị trúng.

Quan Tuyết Tức nhìn vào lá Bích 3 trên tay mình, trong khi Lý Băng Yên vẫy vẫy lá Cơ K trước mặt đầy đắc ý.

Phó Dương dưới bàn đá nhẹ chân bạn gái, ý nhắc cô đừng làm khó Quan Tuyết Tức, cũng đừng khiến mình khó xử.

Lý Băng Yên phớt lờ, hỏi thẳng cậu: "Thật hay Thách?"

Quan Tuyết Tức trả lời: "Thật."

Lý Băng Yên lập tức tung đại chiêu: "Nếu cậu và Đoàn Miên quen nhau ở đại học, không ảnh hưởng gì đến kỳ thi đại học, liệu cậu có hẹn hò với cô ấy không?"

"..."

Câu hỏi này được đặt ra rất khéo léo, khiến Quan Tuyết Tức nghi ngờ rằng có thể Đoàn Miên đã ngầm chỉ đạo phía sau.

Nhưng dựa trên tính cách của Đoàn Miên, cô sẽ không cố tình làm như vậy.

Quan Tuyết Tức đã có câu trả lời trong lòng: cậu nghĩ là có.

Cậu rất có cảm tình với Đoàn Miên, nếu gặp cô vào đúng thời điểm, việc hẹn hò với cô có gì là không thể?

Nhưng cậu không thể trả lời như vậy trước mặt mọi người.

Mối quan hệ giữa cậu và Đoàn Miên vừa mới kết thúc, không nên để mọi chuyện dây dưa thêm.

Quan Tuyết Tức chọn không trả lời và chấp nhận uống phạt, rót đầy ba ly rượu rồi uống cạn trong một hơi, sau đó tiếp tục chơi vòng thứ hai.

Dù Lý Băng Yên đã gian lận, nhưng để giữ sự tự nhiên, cô để các vòng thứ hai và thứ ba diễn ra một cách ngẫu nhiên.

Đến vòng thứ tư, cô không kìm được mà tiếp tục nhắm vào Quan Tuyết Tức.

Lần này, Quan Tuyết Tức lại bị trúng chiêu. Rút kinh nghiệm từ lần trước, cậu chọn Thách thay vì Thật.

Nhưng "Thách" cũng chẳng dễ dàng hơn. Lý Băng Yên với ý định thay mặt bạn thân trả đũa đã yêu cầu cậu gọi cho một cô gái trong danh sách bạn bè mà cậu có thiện cảm nhất.

Quan Tuyết Tức không gọi cho ai, kết quả là lại bị ép uống thêm ba ly rượu.

Suốt cả buổi, Trần Tích không nói một lời, sắc mặt ngày càng lạnh.

Quan Tuyết Tức đã uống đến chóng cả mặt, không còn sức chú ý đến bất kỳ ai.

Cậu cứng đầu không chịu tiết lộ điều gì khiến Lý Băng Yên không cam lòng, tiếp tục sắp đặt các vòng chơi. Phó Dương cố gắng can ngăn nhưng cũng không ngăn được.

Khi Quan Tuyết Tức bị phạt lần thứ ba, bầu không khí trong phòng đã bắt đầu trở nên kỳ lạ.

Mọi người dần im lặng, ngay cả Lý Băng Yên cũng có chút do dự. Nhưng nhớ đến hình ảnh Đoàn Miên đau lòng sau khi bị từ chối, cơn giận trong lòng cô lại bùng lên.

Cô nghĩ: Quan Tuyết Tức tại sao không từ chối sớm? Tại sao phải để Đoàn Miên chờ đợi chứ? Để cô ấy mang hy vọng rồi lại vứt bỏ? Cậu ta cảm thấy đắc ý lắm sao?

Lý Băng Yên đặt lá bài xuống, hỏi cậu: "Thật hay Thách?"

"Thậ—"

Cậu còn chưa nói hết câu thì đột nhiên bị ai đó kéo đứng dậy.

Trần Tích nắm lấy cổ tay Quan Tuyết Tức, phớt lờ ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lôi cậu ra khỏi phòng và đi xuống lầu.

"...Cậu làm gì thế?"

Quan Tuyết Tức trong trạng thái ngà ngà say bị kéo dậy càng cảm thấy chóng mặt, phân biệt không rõ đông tây nam bắc.

Thế giới trước mắt như đang quay cuồng, khuôn mặt lạnh lùng của Trần Tích lúc rõ lúc mờ. Có vẻ như hắn đang rất giận, nhưng không phải giận những người vừa rồi, mà là giận cậu.

"Cậu thích cô ấy đến vậy sao?" Trần Tích giọng đầy mỉa mai. "Lúc chơi vòng đầu tiên, cậu không thể trả lời 'không' à? Lần thứ hai cứ chọn đại một cô gái gọi đi, có gì khó? Cậu diễn vai người tình chung thuỷ cho ai xem thế?"

"..."

Quan Tuyết Tức nghe hiểu từng từ, nhưng gộp lại thì ý nghĩa của câu nói lại chẳng hiểu gì.

Rượu đã biến một người thông minh như cậu thành kẻ ngốc.

Gió đêm lành lạnh, cậu đứng không vững, một cơn gió thổi qua khiến cậu ngã nhào vào người Trần Tích, không thể giữ thăng bằng nổi.

Trần Tích đành phải ôm lấy cậu. Gương mặt hắn vẫn lạnh lùng, nhưng vòng tay thì ấm áp.

Quan Tuyết Tức bản năng dựa vào sâu hơn, khẽ lẩm bẩm: "Tôi muốn về nhà."

Trần Tích vẫn ôm cậu, không nhúc nhích.

Quan Tuyết Tức ra lệnh: "Cậu đưa tôi về nhà. Nghe thấy không?"

"Nhà cậu ở đâu?"

"Cậu không biết à? Đi theo tôi bao nhiêu lần còn chưa nhớ?"

"..."

Trần Tích im lặng một lúc, rồi hỏi: "Số nhà?"

Quan Tuyết Tức ghé sát vào tai hắn, nói ra một dãy số.

Trần Tích hỏi tiếp: "Cậu uống say thế này về nhà không bị mẹ cậu mắng à?"

Quan Tuyết Tức tựa vào vai hắn, hoàn toàn không biết mình đang nói gì, chỉ dựa theo tiềm thức trả lời:

"Mẹ tôi không có nhà. Cậu về ngủ với tôi đi."

Chương 25: Hôn Sâu

DTV-EBOOK

Khi Trần Tích đưa Quan Tuyết Tức rời khỏi, Phó Dương chạy theo sau.

Lúc này họ đã lên xe taxi, qua cửa sổ nhìn lại, Phó Dương nhanh chóng bị bỏ lại phía sau. Chỉ trong chớp mắt, hình bóng cậu ta biến mất.

Chiếc taxi phát một bài hát vui vẻ mừng Quốc khánh – "Chúc may mắn đến". Quan Tuyết Tức trong cơn say thấy bài hát khó nghe, bèn chỉ đạo tài xế: "Chú ơi, đổi bài khác đi."

Bác tài là người dễ gần, nghe vậy thì cười: "Cậu nhóc, đã đủ tuổi chưa? Uống nhiều thế không sợ bị ba cậu đánh à?"

"Ba tôi chết rồi."

Tài xế sững người, tưởng mình lỡ lời làm người khác buồn. Ai ngờ Quan Tuyết Tức mỉm cười ranh mãnh: "Đùa thôi mà."

Trần Tích: "..."

Có thể đó là một câu đùa, nhưng cả Trần Tích lẫn tài xế đều không cười. Chỉ mình Quan Tuyết Tức tự đắc với khiếu hài hước của mình, cười không ngớt suốt nửa phút.

Trần Tích không ngờ một người luôn trầm ổn như Quan Tuyết Tức khi say lại có dáng vẻ như thế này – quá mức hoạt bát.

Nhưng nghĩ lại, ai đã uống rượu mà còn giữ được phong thái như bình thường? Với Trần Tích, Quan Tuyết Tức như vậy đã được xem là người "tửu phẩm tốt".

(*) Tửu phẩm tốt: *chỉ người uống rượu nhưng không gây rắc rối, không làm phiền người khác. Họ có thể vui vẻ nhưng vẫn giữ được chừng mực, không nói linh tinh, không mất kiểm soát hay làm loạn.*

Nhạc trong xe chuyển sang một bài hát nổi tiếng trên mạng, Quan Tuyết Tức ngân nga vài câu rồi lại chê bai: "Chú ơi, chú không có gu rồi, bài này cũ mèm rồi."

Bác tài cảm thấy cậu nhóc này thật khó chiều, nhưng vẫn đổi bài.

Lần này là một bài hát tiếng Quảng Đông, Quan Tuyết Tức chưa từng nghe qua.

Cậu hoàn toàn không hiểu ca sĩ đang hát gì nhưng vẫn dùng giọng Quảng Đông nửa vời của mình để hát theo suốt cả bài. Phát âm thì sai, giọng thì lạc tông, nhưng cậu lại hát với phong thái như một ngôi sao tổ chức concert ở HongKong trước hàng vạn khán giả.

Bác tài cười đến suýt đâm vào đèn đỏ.

Còn Trần Tích, có lẽ đã quen với sự điềm tĩnh, vẫn giữ vẻ mặt không đổi, chỉ lặng lẽ nhìn Quan Tuyết Tức.

Quan Tuyết Tức hát xong bài thì im lặng hẳn. Có vẻ cậu mệt, đầu nghiêng qua dựa vào vai Trần Tích, nhắm mắt lại.

Khuôn mặt đỏ rực của cậu được nhuộm bởi hơi rượu. Hàng mi dày rủ xuống, trên sống mũi lấm tấm mồ hôi, đôi môi hơi hé mở phả ra hơi nóng rực.

Trần Tích cảm nhận được mọi nơi Quan Tuyết Tức chạm vào cơ thể mình đều như bị thiêu đốt, tê cứng, dường như sắp tan chảy.

Mãi đến khi nửa người tê liệt hoàn toàn, xe mới dừng lại trước điểm đến.

Trần Tích như trút được gánh nặng, đỡ Quan Tuyết Tức xuống xe.

Không biết tại sao, Quan Tuyết Tức đột nhiên nhớ đến chuyện cần lịch sự, vẫy tay với tài xế: "Chú ơi, tạm biệt nha!"

Bác tài bận đón khách mới, không nghe thấy hoặc không để ý, nhấn ga chạy đi không đáp lại.

"Người gì kỳ cục!" Quan Tuyết Tức lẩm bẩm, trừng mắt nhìn theo chiếc xe, tỏ rõ vẻ khó chịu.

Bây giờ trước mắt cậu chỉ còn lại Trần Tích, và cơn khó chịu của cậu không có nơi để phát tiết liền chuyển sang đối phương.

Cậu được đỡ nhưng vẫn lảo đảo, không chịu đi đứng tử tế, kéo áo Trần Tích rồi nói: "Tôi đi không nổi, cõng tôi với."

"..."

Câu nói không mang vẻ nũng nịu mà như một mệnh lệnh, nhưng tác dụng lại chẳng khác gì.

Trần Tích mấp máy môi, muốn từ chối nhưng không nói thành lời.

Quan Tuyết Tức đổi thái độ nhanh như lật sách, chưa kịp cúi người để được cõng thì đã tự mình quay ngoắt, giận dỗi chất vấn: "Cậu không muốn cõng tôi đúng không? Không muốn thì thôi!"

Nói rồi cậu bước nhanh về phía trước, bỏ Trần Tích lại đằng sau.

Quan Tuyết Tức lúc này tay chân như không còn thuộc về mình. Cậu vừa đi được hai bước đã lảo đảo suýt ngã, Trần Tích vội đỡ lấy, gọi một tiếng:

"Quan Tuyết Tức."

Cậu nhướn mày, làm bộ lạnh lùng, kiêu ngạo phớt lờ.

Điện thoại trong túi quần cậu rung liên hồi. Trần Tích đoán là Phó Dương gọi, nhưng Quan Tuyết Tức chẳng cần biết ai gọi, dứt khoát cúp máy ngay lập tức.

Cơn say của cậu đang lên đỉnh điểm. Vừa bước vào khu dân cư, cậu đã mệt lả, hoàn toàn dựa vào Trần Tích để đi tiếp.

Hơn chín giờ tối, khu vực này vẫn còn náo nhiệt, người qua lại đông đúc. May mà không gặp người quen, nếu không chắc chắn cậu sẽ bị mách lại với mẹ, dù bà đang ở cách đây cả trăm cây số.

Giờ đây, Quan Tuyết Tức chẳng bận tâm những chuyện đó. Trong đầu cậu chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Làm sao để ngủ?

Lê lết mãi mới đến được trước cửa nhà, Trần Tích hỏi: "Cậu mở cửa kiểu gì đây?"

Quan Tuyết Tức nhìn chằm chằm vào khóa điện tử, mặt đờ ra không nhớ nổi mật mã, cũng quên luôn ngón tay nào cài vân tay.

Cậu vốn thông minh, nhưng bây giờ thông minh chẳng còn tác dụng gì nữa. Cậu bắt đầu thử từng ngón tay một cách máy móc.

Chưa kịp thử hết mười ngón, hệ thống khóa đã kêu báo động vì nhận diện sai quá nhiều lần. Đèn đỏ nhấp nháy, khóa điện tử đóng băng toàn bộ.

Quan Tuyết Tức quay sang lườm Trần Tích, giọng đầy trách cứ: "Tất cả là tại cậu!"

Trần Tích: "..."

Trên đời này có lẽ không ai oan hơn Trần Tích vào lúc này.

Hai người đứng im như tượng đá cùng nhìn chằm chằm vào khóa cửa, im lặng đếm ngược thời gian hệ thống khởi động lại.

Sau hai phút dài như cả thế kỷ, hệ thống khôi phục. Quan Tuyết Tức cuối cùng cũng mở được cửa bằng phương pháp loại trừ.

Trần Tích đi theo vào nhà. Hắn bật đèn, nhìn thấy Quan Tuyết Tức loạng choạng đi thẳng về phía phòng ngủ, liền kéo cậu lại lôi vào nhà vệ sinh.

"Đi vệ sinh trước đã."

Với lượng bia vừa uống, không đi thì chắc chắn không ổn.

Cửa phòng vệ sinh khép hờ. Trần Tích đứng quay lưng, không quên nhắc: "Cẩn thận kẻo ngã, biết chưa?"

Từ bên trong vọng ra một tiếng "Ừ". Tiếp theo là tiếng xả nước, rồi tiếng mở vòi rửa tay.

Mọi thứ có vẻ bình thường... cho đến khi Quan Tuyết Tức quên luôn việc tắt vòi nước.

Trần Tích đành phải dọn dẹp hậu quả. Sau đó, hắn lấy một chiếc khăn nhúng nước ấm, giúp Quan Tuyết Tức lau mặt.

Động tác này hơi quá thân mật, nhưng Quan Tuyết Tức lại ngoan ngoãn dựa vào tường, mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm. Cậu trông hệt như một chú mèo vừa tắm xong được chủ nhân lau khô bộ lông.

Qua lớp khăn ướt, bàn tay Trần Tích lướt qua từng đường nét trên khuôn mặt cậu – trán, mắt, sống mũi, má, môi, cằm...

Càng lau, tay hắn càng nóng lên, không biết dừng lại.

Cuối cùng, Quan Tuyết Tức không chịu được nữa, hất khăn ra phàn nàn: "Cậu lau mãi không xong hả? Lau thêm chút nữa là tôi tính tiền đấy!"

Gương mặt cậu đỏ bừng, đôi mắt còn vương hơi nước như đang phát sáng.

Hình ảnh ấy khiến Trần Tích bất giác nghĩ đến quả lựu – đỏ mọng, căng đầy nước, khiến người ta khát khao.

Nhưng rõ ràng, Quan Tuyết Tức chẳng có gì gọi là căng mọng.

Cậu sắc bén, cá tính mạnh, bình thường dựa vào EQ cao để che giấu. Khi say, EQ bay mất, cậu nói năng như ra lệnh, đầy quyền uy nhưng cũng ngang ngược vô cùng.

Trần Tích đặt khăn xuống, như bị ma xui quỷ khiến vươn tay chạm vào khuôn mặt cậu.

Quan Tuyết Tức hơi khựng lại, nhưng không né tránh. Có lẽ cậu say quá nên không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Không từ chối nghĩa là đồng ý, mà đồng ý lại như một lời khuyến khích.

Tay Trần Tích chạm vào má cậu, rồi trượt xuống giữ lấy cằm cậu.

Nhịp tim hắn như sắp phá nát lồng ng.ực. Hắn không kìm được tiến thêm nửa bước.

Giữa hai người giờ chỉ còn khoảng cách của một hơi thở.

Quan Tuyết Tức bị ép sát vào tường, tay vòng qua eo hắn.

Trần Tích thở dồn dập, cúi xuống, gần như chạm môi cậu.

Đôi mắt Quan Tuyết Tức mở to, nhận ra nguy hiểm theo bản năng nghiêng đầu. Nụ hôn của Trần Tích chệch hướng, chỉ lướt qua má cậu.

Một cái hôn thoáng qua, như có mà không, vẫn còn khoảng cách để giải thích.

Nếu cần giải thích, nghĩa là hắn vẫn thiếu dũng khí.

Mặc dù Quan Tuyết Tức đã say mèm, Trần Tích vẫn không dám hành động bất cẩn.

Không khí trong phòng bỗng căng thẳng đến nghẹt thở.

Trần Tích áp mặt vào má Quan Tuyết Tức, không kìm được mà khẽ cọ một cái.

Làn da tiếp xúc tạo nên luồng điện chạy khắp cơ thể, khiến hắn miệng khô lưỡi đắng. Lúc này, hắn hiểu rằng mình đã hoàn toàn mất kiểm soát.

Thế mà Quan Tuyết Tức dù say vẫn là người tỉnh táo hơn trong tình huống này.

"..."

Trần Tích cố gắng kìm nén những ý nghĩ không nên có, đỡ Quan Tuyết Tức về phòng nghỉ.

Đi ngang qua phòng khách, ánh mắt hắn lướt qua bức tường treo đầy giấy khen.

Nếu Quan Tuyết Tức tỉnh táo, cậu chắc chắn sẽ khoe khoang và kể tỉ mỉ từng câu chuyện đằng sau những tấm giấy khen đó.

Nhưng lúc này, cậu đã mệt mỏi đến mức không thèm để ý Trần Tích đang nhìn gì, chỉ muốn nhanh chóng ngả lưng.

Phòng của Quan Tuyết Tức rất dễ nhận ra: trên bàn học bày đầy tài liệu ôn thi, tường dán vài tấm poster cầu thủ bóng rổ, một tờ lịch và... một bức ảnh của chính cậu.

Kế bên bàn là một giá sách nhỏ, chứa đầy những cuốn sách mà Quan Tuyết Tức yêu thích – từ tác phẩm cổ điển đến hiện đại, không cuốn nào chỉ để làm cảnh.

Giường nằm đối diện giá sách, chăn gối bày lộn xộn, như thể đang mời gọi một giấc ngủ sâu.

Quan Tuyết Tức gần như lao mình lên giường, thậm chí quên cả việc cởi áo.

Trần Tích đứng cạnh giường, nhìn cậu với chút bối rối, không biết nên làm gì.

Vài giây sau, hắn kéo rèm cửa, tiện tay đóng luôn cửa phòng lại.

Nhà không có người thứ ba, việc đóng cửa không thực sự cần thiết, nhưng không gian càng kín đáo càng mang lại cảm giác an toàn.

Thậm chí Trần Tích còn tắt đèn.

Căn phòng lập tức chìm vào bóng tối, chỉ còn lại đường nét mờ mờ của Quan Tuyết Tức dưới ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài hắt vào.

Không cần nhìn rõ hắn vẫn cảm thấy bị cuốn hút, không tự chủ được mà bước lên giường.

Chiếc giường đơn không đủ rộng cho hai người nằm, Trần Tích phải sát lại gần hơn. Hắn nhẹ nhàng lên tiếng, thử dò hỏi:

"Quan Tuyết Tức, cậu ngủ chưa?"

Trong bóng tối, không có câu trả lời.

Hắn không định giúp cậu thay đồ, chỉ nhấc đầu cậu lên, lót chiếc gối duy nhất dưới gáy.

Trần Tích không buồn ngủ.

Hắn ngồi đó, không thể rời mắt khỏi Quan Tuyết Tức. Dường như trong lòng hắn có một khoảng trống, cần được lấp đầy bằng việc nhìn cậu lâu thêm một chút.

Nhưng có những h.am m.uốn càng lấp lại càng trống trải, càng kìm nén lại càng bùng nổ.

Hương nhài thoang thoảng từ cơ thể Quan Tuyết Tức lần nữa len lỏi vào mũi hắn, quyến rũ đến mức hắn không thể không ghé sát để tìm kiếm nguồn gốc.

Trần Tích từ từ cúi xuống, lần theo hương thơm từ trán đến cổ cậu.

Làn da mềm mại của Quan Tuyết Tức khẽ run khi bị mái tóc của Trần Tích chạm vào. Trong giấc ngủ mơ màng, cậu bất giác rên khẽ một tiếng, đưa tay đẩy nhẹ hắn ra.

Nhưng cậu không đủ sức đẩy mạnh.

Trần Tích vẫn tiếp tục không ngừng tìm kiếm. Hắn nhất quyết phải khám phá ra hương thơm ấy từ đâu, như thể đó là cái cớ hợp lý để hắn được làm mọi thứ mình muốn.

Nhưng ngay cả nơi cổ cậu cũng không có câu trả lời.

Hương thơm ấy giống như một ảo giác chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng của hắn.

Trần Tích có chút hoang mang.

Tình cảm vốn dĩ là một dạng mê tín không thể lý giải, không tuân theo bất kỳ quy tắc nào. Khi nó nông, người ta hoang mang. Khi nó sâu lại hóa thành si mê cuốn trôi cả lý trí và ý chí.

Khoảnh khắc ấy, Trần Tích đã vượt qua lằn ranh mỏng manh giữa lý trí và cảm xúc.

Hắn cúi xuống gần hơn, gần đến mức chỉ còn cảm nhận được hơi thở của Quan Tuyết Tức phả nhẹ lên môi mình.

Trần Tích giữ lấy cằm Quan Tuyết Tức, ép cậu đối diện với mình.

Gương mặt Quan Tuyết Tức hoàn hảo đến mức ngay cả khi nhìn ở khoảng cách gần vẫn khiến người ta choáng ngợp.

Bất kỳ ai có được cậu trong vòng tay đều sẽ rơi vào trạng thái mê muội, trái tim rung động không ngừng.

Trần Tích đã vật lộn với lý trí và đạo đức suốt thời gian qua, nhưng tất cả những điều đó giờ đây không thể ngăn hắn được nữa.

Khát khao khó gọi tên và nỗi sợ hãi mơ hồ cùng lúc khuấy động tâm trí hắn.

Trần Tích không ngừng vu.ốt ve gò má cậu, tay trượt xuống giữ lấy cổ cậu chậm rãi m.ơn tr.ớn làn da trắng ngần ấy.

Quan Tuyết Tức vẫn ngủ say, hơi thở đều đặn, không hay biết gì.

Trần Tích như một con ác quỷ từ bóng đêm bao phủ toàn bộ cơ thể cậu.

Cuối cùng, Trần Tích cúi xuống, đặt lên môi cậu một nụ hôn thật sâu.

Chương 26: Đồng Tính

DTV-EBOOK

Trong giấc ngủ, Quan Tuyết Tức cảm thấy ngột ngạt.

Cơ thể cậu dường như đang bị ai đó điều khiển, không còn nghe theo ý mình.

Người kia không rõ là nam hay nữ, nhưng trên người họ có mùi hương quen thuộc.

Vì sự quen thuộc ấy, tiềm thức cậu sinh ra cảm giác tin tưởng, không giật mình tỉnh dậy.

Tuy nhiên, hơi thở ngày càng khó khăn. Cậu phải cố gắng vùng vẫy mới hít được chút dưỡng khí, bởi môi luôn bị bịt kín, chỉ còn chiếc mũi phát ra những tiếng hổn hển vô ích.

Không biết từ khi nào nhiệt độ trong phòng đã tăng lên.

Quan Tuyết Tức tỉnh dậy vì cảm giác nóng bức.

Khi vừa mở mắt, cơn ác mộng giống như bị bóng đè lập tức tan biến.

Trời vừa tờ mờ sáng, ánh sáng trong phòng còn rất yếu. Quan Tuyết Tức vẫn nằm yên, theo thói quen mơ màng một lúc đợi đầu óc tỉnh táo hơn, rồi đưa tay tìm chiếc điện thoại thường để ở đầu giường.

Nhưng lần này, cậu không thấy nó đâu.

Quan Tuyết Tức khựng lại, trong đầu hiện lên hàng loạt câu hỏi: Mình đang ở đâu? Đêm qua mình đã làm gì ấy nhỉ?

Phải mất một lúc cậu mới nhớ ra. Đêm qua cậu cùng Trần Tích tham gia buổi tụ họp của đội bóng rổ, sau đó chơi trò Thật hay Thách. Cậu bị bạn thân của Đoàn Miên chuốc một bụng rượu, và Trần Tích đã đưa cậu về nhà.

Quan Tuyết Tức nhớ mang máng chứ không chắc chắn lắm, bởi mọi thứ sau đó gần như trống rỗng.

Thậm chí những câu trả lời trong trò chơi Quan Tuyết Tức cũng không nhớ nổi. Nhưng khi hồi tưởng lại, hình ảnh Trần Tích đỡ cậu lên lầu hiện ra trong đầu.

Bây giờ Trần Tích đâu rồi? Đã đi chưa?

Cậu đảo mắt nhìn quanh, thấy điện thoại đang cắm sạc trên bàn học.

Điều này chắc chắn không phải do cậu làm, vì cậu hoàn toàn không nhớ.

Quan Tuyết Tức rời khỏi giường, mở cửa phòng.

Nghe thấy tiếng cửa mở, một bóng dáng quen thuộc bước ra từ bếp – hóa ra Trần Tích vẫn chưa rời đi.

Hắn cầm một bát nhỏ bốc khói, đưa đến trước mặt Quan Tuyết Tức: "Cho cậu."

"Cái gì đây?"

"Canh giải rượu."

"..."

Quan Tuyết Tức ngạc nhiên: "Cậu nấu à?"

Có vẻ Trần Tích cả đêm không ngủ, hoặc cũng có thể chỉ là dậy sớm.

Hắn vẫn mặc bộ đồ tối qua, khuôn mặt không khác gì thường ngày, nhưng tâm trạng có vẻ rất tốt. Ánh mắt hắn nhìn Quan Tuyết Tức đầy sự dịu dàng. Nghe cậu hỏi, hắn khẽ gật đầu.

"Cậu biết nấu ăn à?" Quan Tuyết Tức nghĩ thầm: Thật đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

"Mẹ tôi sức khỏe không tốt nên ở nhà tôi thường phải nấu ăn."

Đây là lần đầu tiên hắn chủ động nhắc đến chuyện riêng của mình. Nhân tiện, Quan Tuyết Tức hỏi tiếp: "Còn ba cậu đâu?"

"Ông ấy mất từ lâu rồi."

Trần Tích trả lời bình thản như đang nói về một người không mấy quan trọng. Điều khiến hắn chú ý hơn là bát canh trong tay Quan Tuyết Tức.

Quan Tuyết Tức húp một ngụm, ngay lập tức nhíu mày.

Trần Tích lập tức căng thẳng.

"Khó uống lắm sao?"

"Không, hơi nóng thôi." Quan Tuyết Tức cảm ơn, không tiếc lời khen: "Cậu giỏi thật đấy. Tôi chẳng biết làm gì ngoài nấu mì gói và hấp há cảo đông lạnh."

"Không sao, tôi nấu cho cậu là được." Trần Tích buông một câu lạ lùng, nhưng Quan Tuyết Tức không nhận ra ẩn ý trong đó.

Sau khi uống xong bát canh, Trần Tích tự nhiên cầm lấy bát mang đi rửa trong bếp.

"..."

Quan Tuyết Tức há miệng muốn nói "Cảm ơn cậu" nhưng lại thấy có gì không ổn, cũng không biết có nên bảo "Không cần làm thế đâu".

Sau đó cậu mới chợt nhận ra hôm nay thái độ của Trần Tích có vẻ khác lạ.

"Trần Tích, hôm nay cậu có chuyện gì vui à?"

Quan Tuyết Tức đi theo vào bếp, cố gắng thăm dò.

Rõ ràng Trần Tích không muốn nói. Hắn lảng tránh ánh mắt cậu, quay người mở tủ lạnh lấy nguyên liệu làm bữa sáng.

Quan Tuyết Tức ghét cái vẻ bí ẩn khó chịu này của hắn, liền vòng ra phía trước đứng chắn trước cửa tủ lạnh.

"Có nói không thì bảo?" Quan Tuyết Tức ngẩng đầu, đôi mắt ánh lên chút khó chịu. "Ở đây là địa bàn của tôi, cậu không được phép giấu tôi chuyện gì."

Cậu đặt một tay lên cửa tủ lạnh, rõ ràng không biết nấu ăn nhưng tài phá đám thì thuộc hạng nhất, cố tình không cho Trần Tích làm việc.

"..."

Trần Tích nhìn cậu một lúc, đột nhiên đưa tay nắm lấy cổ tay cậu.

Quan Tuyết Tức ngạc nhiên, theo phản xạ muốn rút tay lại nhưng Trần Tích giữ rất chặt. Đồng thời, hắn tiến sát đẩy cậu vào giữa tủ lạnh và mình, hoàn toàn ép sát.

"Cậu làm cái gì vậy? Đừng có phát bệnh!" Quan Tuyết Tức nhíu mày cảnh cáo.

"Rõ ràng cậu mới là người phát bệnh." Trần Tích đáp trả, lần hiếm hoi dám cãi lại.

"..."

Ánh sáng lờ mờ trong căn bếp lúc sáng sớm càng làm bầu không khí thêm căng thẳng. Ánh mắt mơ hồ của Trần Tích dừng lại trên môi Quan Tuyết Tức, sau đó lướt xuống cổ cậu, rồi thấp hơn nữa.

Bị ánh mắt đó chiếu đến, Quan Tuyết Tức rùng mình khó chịu.

Trần Tích nuốt khan, cổ họng di chuyển nhẹ nhàng.

Không khí giữa hai người im lặng đến mức kỳ lạ.

Khoảng ba mươi giây trôi qua – quãng thời gian ngắn mà dài tưởng chừng như vô tận – Trần Tích hạ giọng hỏi: "Cậu còn nhớ chuyện tối qua không?"

Quan Tuyết Tức gật đầu, nhưng ngay sau đó lại lắc đầu.

"Nhớ một chút."

"Nhớ cái gì?" Trần Tích truy hỏi.

Quan Tuyết Tức nghĩ ngợi rồi đáp: "Uống rượu, chơi trò Thật hay Thách, rồi cậu đưa tôi về nhà."

"Chỉ vậy thôi à?" Trần Tích hỏi tiếp.

Quan Tuyết Tức không kiên nhẫn: "Nếu có chuyện gì thì nói thẳng ra đi, cậu cứ vòng vo mãi làm gì?"

"..."

Trần Tích trông có vẻ hơi thất vọng, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn vẻ mặt đó, Quan Tuyết Tức lập tức cảnh giác: "Cậu có làm gì lén lút sau lưng tôi không đấy?"

Trần Tích hơi khựng lại, biểu cảm thoáng vẻ không tự nhiên. Mãi sau, hắn mới thừa nhận: "Đoàn Miên gọi cho cậu, nhưng tôi đã tắt máy."

"Ồ... chuyện đó à."

Quan Tuyết Tức không để tâm lắm: "Tắt thì tắt, tôi với cô ấy chẳng có khả năng gì rồi."

"Thật không?"

"Thật hay không cái gì, không có là không có. Thế thôi."

"Cậu nói thế thì phải giữ lời."

"..."

Càng nói, lời của Trần Tích càng nghe sai sai. Quan Tuyết Tức liếc nhìn hắn, nghi ngờ: "Chuyện này liên quan gì đến cậu? Sao cậu xen vào lắm thế?"

Trần Tích hơi khựng lại, sau đó lấy một lý do quen thuộc: "Cậu là người bạn duy nhất của tôi, Quan Tuyết Tức. Tôi không muốn cậu thân thiết với người khác rồi bỏ rơi tôi."

"Nhưng cậu không phải bạn duy nhất của tôi." Quan Tuyết Tức buông một câu cực phũ: "Hôm trước tôi nói rồi, nếu cậu muốn ở bên tôi phải chơi theo quy tắc của tôi. Đừng có dính lấy tôi như thế nữa."

"..."

Câu nói này có chút sến súa khiến Quan Tuyết Tức không thể tưởng tượng được nếu dùng giọng điệu này nói với Tống Minh Lợi và đám bạn khác của cậu, nhưng khi đối diện với Trần Tích lại không thấy lạc quẻ.

Gần mực thì đen gần đèn thì rạng. Quan Tuyết Tức nghĩ, chắc chắn đây là lỗi của Trần Tích.

Quan Tuyết Tức cố gắng đẩy Trần Tích ra. Cậu đã quên mất mình đang bị ép sát vào tủ lạnh, vậy mà còn có thể trò chuyện trong tình huống này. Chắc chắn giữa cậu và Trần Tích phải có một người đầu óc không bình thường.

Trần Tích rất hợp tác, buông cậu ra.

Hắn nhường lại chỗ trước cửa tủ lạnh, không đáp lại câu lệnh cấm bám dính của Quan Tuyết Tức, chỉ im lặng mở ngăn mát lấy ra hai quả trứng, một nhánh hành lá và một túi mì.

Trần Tích luôn như vậy, bất ngờ rơi vào trạng thái trầm lặng, không rõ là đồng ý hay đang suy nghĩ điều gì khác.

Quan Tuyết Tức liếc nhìn hắn, cố ý xấu tính: "Tôi không thích ăn mì."

Động tác xé túi mì của Trần Tích dừng lại. Hắn quay đầu hỏi: "Cậu thích ăn gì?"

Quan Tuyết Tức liền nảy ra cả ngàn cách làm khó hắn: "Tôi thích ăn những thứ cậu không biết nấu."

"..."

Nghe xong Trần Tích đột nhiên bật cười.

Nói ra có lẽ chẳng ai tin, đây là lần đầu tiên Quan Tuyết Tức thấy Trần Tích cười.

Hắn không cười lớn, nhưng sự hiếm hoi làm nụ cười đó trở nên quý giá. Có vẻ như Trần Tích cũng muốn giữ hàng độc quyền, chỉ cười hai giây rồi lập tức thu lại. Sau đó, hắn quay sang Quan Tuyết Tức nghiêm túc bảo: "Nhưng tôi biết làm mọi thứ."

Hắn nói rất chắc chắn, Quan Tuyết Tức quyết không tin: "Thật không? Vậy để tôi gọi món thử nhé."

"Cậu cứ gọi đi." Trần Tích dừng một chút, "Nhưng nếu nhà không có nguyên liệu, chúng ta phải ra ngoài mua. Thực ra tôi nấu mì rất ngon, cậu thực sự không muốn thử sao?"

"..."

Trần Tích đã nói đến mức này, làm sao Quan Tuyết Tức không muốn thử cho được cơ chứ? Nhưng cậu đã nói không ăn mì, nếu không chọn món gì thật khó để làm khó Trần Tích, cậu sẽ thấy mình thiệt thòi.

Nghĩ một lúc, Quan Tuyết Tức cuối cùng đành thỏa hiệp: "Thôi được rồi, nấu mì đi."

Trần Tích gật đầu, bắt đầu đun nước, thái hành. Kỹ thuật thái rất gọn gàng, sắc bén.

Quan Tuyết Tức cũng thu lại vẻ đùa cợt, chăm chú nhìn tay Trần Tích làm việc.

Tay của Trần Tích không thuộc dạng đẹp kiểu thanh tú như những người chưa từng làm việc nặng.

Mu bàn tay hắn có phần thô ráp, lòng bàn tay có vết chai mỏng. Nhưng đôi tay ấy rất sạch sẽ, móng tay được cắt tỉa gọn gàng, các ngón tay thon dài đầy sức mạnh.

Thực ra, so với những người cùng trang lứa mà Quan Tuyết Tức từng gặp, Trần Tích chín chắn hơn, sắc sảo hơn. Nhưng

ngược lại, hắn lại có sự ngây ngô, hoặc một kiểu suy nghĩ đơn giản đến lạ, làm hắn trông vừa sắc nhọn lại vừa vụng về.

Một người khó có thể vừa sắc sảo vừa ngốc nghếch, nhưng Trần Tích chính là sự mâu thuẫn đó.

Quan Tuyết Tức nhìn chăm chú, như bị hút lấy.

Nấu mì là một việc đơn giản, không có nhiều bước phức tạp, chẳng mấy chốc Trần Tích đã hoàn thành.

Mì được nấu vừa chín tới cho vào hai bát. Mỗi bát có một quả trứng ốp la, rắc thêm hành lá và chan một ít dầu hành, tỏa hương thơm ngào ngạt.

Quan Tuyết Tức là người nếm thử đầu tiên. Cậu không ăn thì thôi, ăn xong mới nhận ra mình đói bụng.

Trần Tích chưa ăn ngay, chỉ ngồi nhìn Quan Tuyết Tức ăn, dường như đang cân nhắc điều gì.

Sau một hồi suy nghĩ, Trần Tích đột nhiên lên tiếng: "Quan Tuyết Tức, tôi có một câu hỏi muốn hỏi cậu."

"Câu gì?"

"Cậu nghĩ thế nào về cái gọi là... đồng..."

Trần Tích dừng lại giữa chừng, không chắc mình có nên nói nốt phần sau hay không.

"Đồng gì? Đồng học (Cùng trường)? Đồng bàn (Cùng bàn) á?"

Quan Tuyết Tức thẳng thắn đến đáng sợ, hoàn toàn không nghĩ theo hướng đó.

Có lẽ vì cậu được quá nhiều cô gái theo đuổi, từ lâu đã quen sống trong một môi trường mà mọi thứ đều xoay quanh sự bình

thường ấy. Khi nghĩ đến chuyện yêu đương sớm, trong đầu cậu chỉ hiện lên hình ảnh những cô gái dễ thương với mái tóc dài thướt tha và những chiếc váy xòe dịu dàng.

Quan Tuyết Tức có quá nhiều bạn bè vô tư, thoải mái, có thể đùa mọi chuyện, thậm chí hai thằng con trai hôn nhau cũng chẳng ai bận tâm. Sự thoải mái không giới hạn ấy khiến Quan Tuyết Tức chẳng bao giờ nghĩ đến khái niệm "đồng tính".

Hai chữ đó trong mắt cậu xa lạ và mơ hồ chẳng khác gì từ "tội phạm vị thành niên" – một thứ thuộc về thế giới nào đó không liên quan đến cậu.

Quan Tuyết Tức quay sang nhìn Trần Tích, ánh mắt đầy khó hiểu: "Cậu nói đi."

Thấy Trần Tích im lặng lần nữa, Quan Tuyết Tức bắt đầu không vui nhíu mày: "Cái tật thích treo người ta lơ lửng của cậu bao giờ mới bỏ được hả?"

Trần Tích khẽ ho một tiếng, mặt vẫn không biểu cảm: "Thôi, để lần sau hỏi."

Quan Tuyết Tức: "..."

Hai người mỗi người ăn xong một bát mì. Sau bữa sáng vẫn là Trần Tích chủ động dọn dẹp.

Quan Tuyết Tức vừa nãy còn tức giận vì thái độ không chịu nói rõ của hắn, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ Trần Tích cúi đầu rửa bát, mọi cảm giác bực bội đều tan biến.

Trần Tích là người tính khí thất thường, lúc thì lạnh lùng cao ngạo, lúc lại im lặng ngoan ngoãn.

Hắn tuy không bộc lộ nhiều cảm xúc, nhưng lại toát lên vẻ đáng thương đến khó hiểu, giống như một chú chó nhỏ bị chủ

bỏ rơi, biết trước rằng chẳng ai thèm nhận nuôi nên chấp nhận số phận một cách bình thản, không than trách hay kêu ca.

Dọn dẹp bếp xong, Trần Tích quay lại nói với Quan Tuyết Tức: "Tôi đi đây."

Nói thì nói thế, nhưng khi bước ra đến cửa, Trần Tích vẫn ngoảnh đầu lại nhìn.

Quan Tuyết Tức cảm thấy bất lực:.

"Không muốn đi thì đừng đi."

"..."

Bước chân Trần Tích khựng lại, không tiến thêm bước nào nữa.

Không khí bỗng trở nên kỳ lạ.

Quan Tuyết Tức không chịu nổi kiểu thỉnh thoảng phát bệnh im lặng của hắn, đành phải chủ động giữ hắn lại:

"Nếu không có việc gì khác thì hôm nay ở lại nhà tôi đi. Tôi muốn nói chuyện với cậu."

Chương 27: Dấu Vết Của Nụ Hôn

DTV-EBOOK

Quan Tuyết Tức giữ Trần Tích lại, nhưng nhất thời không nghĩ ra điều gì thú vị để trò chuyện. Những chủ đề sâu sắc cần có bầu không khí phù hợp.

Cậu chỉ vào ghế sofa, bảo hắn ngồi trước, tiện miệng hỏi: "Đêm qua cậu không về, đã báo với gia đình chưa?"

"Mẹ tôi biết rồi."

"Mẹ cậu dễ tính thật đấy."

Quan Tuyết Tức cúi đầu ngửi chiếc áo thun đã mặc cả đêm, cảm thấy trên người mình toàn mùi rượu. Cậu không nghĩ nhiều, tự nhiên cởi áo trước mặt hắn, để lộ thân trên tr.ần tr.ụi rồi đi thẳng vào phòng tắm, mở máy giặt.

Qua cánh cửa hé mở một nửa, Trần Tích nhìn thấy cậu cởi cả quần jeans, may mà chưa cởi luôn chiếc q.uần l.ót.

Vừa bấm nút máy giặt, Quan Tuyết Tức vừa nói chuyện như không có gì: "Mẹ tôi không cho tôi qua đêm bên ngoài, sợ tôi làm bậy."

"Làm bậy?" Trần Tích cố quay đi, nhưng ánh mắt lại không nghe lời.

Qua khe cửa hẹp, thân hình thon dài của Quan Tuyết Tức hiện lên như một bức tượng điêu khắc, dáng người cân đối, làn da trắng đến chói mắt khiến người ta vô thức muốn điểm thêm một chút màu sắc lên đó.

Thêm màu gì?

Tâm trí Trần Tích rối loạn, chỉ nghe cậu tiếp lời: "Bà sợ tôi đi qua đêm ở tiệm net, hoặc làm chuyện không đứng đắn, hẹn hò với cô gái nào đó chẳng hạn."

Trần Tích không đáp, Quan Tuyết Tức bỗng nhiên quay đầu, chạm ngay ánh mắt đang nhìn lén của hắn từ ngoài cửa.

"Cậu có muốn giặt luôn đồ không?"

Giọng Quan Tuyết Tức hỏi nhưng đã như một lời khẳng định mang theo chút uy nghiêm nhẹ nhàng, đồng thời đưa tay ra: "Đưa đây."

"..."

Trần Tích ngồi cứng đờ ba giây, lần nữa nhận ra cái gọi là không biết giữ khoảng cách của trai thẳng. Mặc dù trước đây không lâu, hắn cũng là một thằng trai thẳng như thế, thậm chí còn vô ý tứ hơn Quan Tuyết Tức nhiều.

Trần Tích ngoan ngoãn cởi áo đưa cho Quan Tuyết Tức, nhìn cậu ném vào máy giặt rồi đóng cửa máy lại.

Máy giặt bắt đầu vận hành, tiếng nước chảy, tiếng ù ù, tiếng quay tròn hòa vào nhau vang lên khắp phòng tắm.

Đêm qua, chính tại đây, Trần Tích đã đẩy Quan Tuyết Tức vào tường, chạm vào mặt cậu. Nhưng giờ đây người trong cuộc lại chẳng nhớ gì, để nửa thân tr.ần tr.ụi đối mặt với hắn một cách vô tư.

"Cậu ra ngoài trước đi, tôi muốn tắm." Quan Tuyết Tức giờ không còn xem hắn như khách nữa, nói như ra lệnh: "Tìm phim nào mà xem, điều khiển ở trên tủ TV ấy."

"...Được."

Trần Tích nghe lời bước ra, cánh cửa phòng tắm đóng lại ngay trước mặt hắn. Bên trong vang lên tiếng nước thứ hai, âm thanh tí tách ngắt quãng hòa cùng tiếng máy giặt tạo thành một bản giao hưởng vang vọng, chiếm lĩnh toàn bộ thính giác của hắn.

Tất cả sự náo nhiệt đều nằm gọn trong âm thanh ấy, để lại căn phòng khách trống trải và lặng lẽ.

Trần Tích cầm chiếc áo choàng tắm mà Quan Tuyết Tức ném cho hắn trước khi đóng cửa nhưng không mặc vào. Rõ ràng đây là đồ cậu đã mặc, trên vải còn phảng phất hương thơm thanh mát của hoa nhài.

Hắn cuối cùng cũng chắc chắn rằng mùi hương tối qua không phải ảo giác.

— Là mùi sữa tắm.

Quan Tuyết Tức tắm rửa sạch sẽ.

Sau khi chắc chắn trên người không còn chút mùi rượu nào, cậu mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Lúc đánh răng, từ phòng khách vọng lại tiếng phim, dường như là cảnh chiến đấu với hàng loạt hiệu ứng cháy nổ đùng đoàng, âm thanh đấm đá vang dội.

Quan Tuyết Tức ngậm bàn chải đánh răng, hé cửa ra một chút, thò đầu nhìn Trần Tích.

"Cậu đang xem phim gì thế?"

"Chỉ bật đại thôi, không để ý tên."

"Ồ..."

Quan Tuyết Tức đóng cửa lại.

Hai phút sau, cậu bất ngờ gọi vọng ra: "Trần Tích, giúp tôi chút được không?"

"Gì vậy?"

"Tôi quên lấy q.uần l.ót để thay rồi." Giọng Quan Tuyết Tức hiếm khi mang chút lúng túng, "Trong tủ quần áo của tôi ấy, mở cửa ra là thấy."

"..."

Trần Tích lấy giúp, đưa qua khe cửa. Quan Tuyết Tức nhận đồ, nói cảm ơn.

Cuối cùng, quá trình tắm rửa kéo dài mà với Trần Tích chẳng khác nào một màn tra tấn tinh thần cũng kết thúc.

Quan Tuyết Tức để trần thân trên quay về phòng thay một bộ đồ ngủ.

Trần Tích cảm thấy không tiện khi tắm ở nhà cậu, nhưng quần áo đã giặt rồi thì tắm luôn cũng chẳng sao.

Lúc này đã chín giờ ba mươi phút sáng, mặt trời rọi chiếu rực rỡ.

Trần Tích từ phòng tắm bước ra, mặc bộ đồ ngủ khác mà Quan Tuyết Tức đưa cho. Màu sắc khác nhau nhưng kiểu dáng tương tự với hình một chú gấu nâu trên ngực.

Trong khi đó, bộ trên người Quan Tuyết Tức thêu hình một chú thỏ tai dài.

"Cậu..." Trần Tích nhất thời không biết phải nhận xét thế nào, "Rất có... tâm hồn trẻ thơ."

Quan Tuyết Tức cạn lời: "Làm gì có chuyện tôi tự mua loại đồ ngủ này? Là mẹ tôi mua."

"..."

Nói cách khác, trong mắt mẹ cậu, Quan Tuyết Tức vẫn là một đứa trẻ. Trần Tích nhịn không nói ra câu này, kéo thử ống tay áo hơi chật.

Dù chiều cao của hắn và Quan Tuyết Tức không chênh lệch nhiều, thân hình cũng tương tự, nhưng khi mặc đồ ngủ bó sát, sự khác biệt lộ rõ.

Ít nhất, Trần Tích lớn hơn cậu nửa size nên bộ đồ ngủ trở nên chật hơn.

Quan Tuyết Tức đành bảo hắn cởi ra, tìm một chiếc áo choàng rộng hơn cho hắn mặc.

"Cậu cao hơn tôi à?" Quan Tuyết Tức trước đây chưa từng để ý điều này.

Có vẻ như cậu hơi không tin, bất ngờ bước tới gần, gần như mặt đối mặt với Trần Tích để so chiều cao.

"..."

Mùi sữa tắm hoa nhài nồng đậm tràn ngập không gian bao phủ lấy Trần Tích, khiến hắn như nghẹt thở, không thể hít nổi một phân tử oxy nào.

Trần Tích luôn giữ thẳng lưng, vậy mà lúc này dường như bị đè bẹp, gần như mất kiểm soát cúi đầu trước Quan Tuyết Tức... muốn hôn lên mặt cậu.

Quan Tuyết Tức chẳng nhận ra gì, chỉ không hài lòng với tư thế đứng của hắn:

"Cậu làm gì thế? Phối hợp chút đi được không?"

Cậu đưa tay vỗ vào lưng hắn, nhưng vừa nâng tay lên, động tác lại trông giống như một cái ôm.

Hơi thở bỗng chốc ngưng bặt.

Tay Quan Tuyết Tức trượt dần xuống lưng đối phương, khi gần thu lại thì bất ngờ bị nắm lấy.

"..."

Trần Tích dường như có sở thích đặc biệt với việc nắm tay cậu, mỗi lần đều nhanh, chuẩn, mạnh, giữ chặt trong lòng bàn tay, không để cậu phản kháng hay trốn thoát.

Nếu ví Trần Tích như một chú chó không biết sủa, chắc chắn là do hồi nhỏ không được dạy dỗ, lớn lên mang đủ thói xấu, thích cắn chủ vài cái để mài răng.

Quan Tuyết Tức gọi điều này là "lên cơn".

Từ việc so chiều cao, hai người chuyển thành đọ sức, bắt đầu chơi trò bẻ tay.

Con trai luôn có lòng tự tôn mạnh mẽ trong mấy chuyện này, Quan Tuyết Tức lại càng hiếu thắng, việc gì cũng muốn đứng nhất, sao chịu nổi việc luôn bị sức mạnh của Trần Tích áp đảo?

Nếu khoảng cách về trí óc có thể che giấu, thì chênh lệch về sức mạnh lại hiện rõ mồn một.

Quan Tuyết Tức bị giữ chặt một tay, liền dùng tay còn lại chộp lấy tay kia của Trần Tích. Cậu đồng thời sử dụng cả hai tay, thậm chí dùng cả đầu gối, lao vào quần nhau với hắn.

Trần Tích cũng không khách khí. Hai người đánh nhau từ cửa phòng ngủ đến trước bàn học. Khoảnh khắc Quan Tuyết

Tức chiếm thế thượng phong là lúc cậu đè hắn lên bàn, nhưng chỉ một giây sau hắn đã phản công, lật ngược tình thế ép cậu xuống.

Trong lúc vật lộn, dây buộc áo choàng tắm của Trần Tích bị tuột, lộ ra phần ngực đỏ lên vì nóng và cơ bụng rõ ràng.

Quan Tuyết Tức liếc nhìn một cái.

"Nhìn gì thế? Muốn so cơ bụng à? Đừng cố thể hiện tinh thần cạnh tranh của cậu mạnh thế chứ."

Quan Tuyết Tức: "..."

Ai thèm cạnh tranh với cậu? Thật nhảm nhí.

Mặc dù trong đầu nghĩ không cần so đo, nhưng cơ thể Quan Tuyết Tức lại không nghe lời. Cậu hít một hơi sâu, sau đó dồn hết sức lực — một cú phát lực gần như vượt qua giới hạn bản thân.

Trần Tích xem cậu như một bông hoa trong nhà kính, đánh giá thấp khả năng của cậu, dẫn đến bị bất ngờ đẩy lùi. Hắn loạng choạng vài bước, cuối cùng ngã xuống mép giường, suýt nữa thì trật lưng.

Quan Tuyết Tức không để hắn có cơ hội lấy lại sức, lập tức lao lên đè hắn xuống giường, dùng đầu gối ghì chặt vào hông, đồng thời giữ chặt cả hai tay hắn. Cậu đắc ý nói:

"Chỉ có thế thôi à? Cậu cũng chẳng mạnh lắm đâu Trần Tích à."

Trần Tích: "..."

Quan Tuyết Tức nóng bừng cả người sau trận đấu tay đôi, cúi đầu cười mỉa. Một giọt mồ hôi trượt theo sống mũi thẳng tắp

của cậu lăn xuống cổ Trần Tích.

Dấu nước không tiếng động, nhưng khi bốc hơi lại lấy đi toàn bộ sức lực của hắn.

Quan Tuyết Tức ngồi trên người hắn, hoàn toàn mang dáng vẻ của kẻ chiến thắng, kiêu ngạo không ai sánh bằng.

"Cậu gọi tôi một tiếng 'anh trai' đi, tôi sẽ tha cho cậu." Quan Tuyết Tức nhếch môi cười, ánh mắt rạng rỡ.

Cậu càng kiêu ngạo, ánh sáng quanh cậu càng rực rỡ, Trần Tích phải nheo mắt như muốn giảm bớt nửa phần hào quang ấy để không bị chói mắt.

Quan Tuyết Tức là bạn tốt của tất cả mọi người, nhưng chỉ riêng trước mặt Trần Tích, cậu không thể giấu đi tính khí khó chiều của mình.

Quan Tuyết Tức vỗ nhẹ vào mặt Trần Tích, khiêu khích: "Nói đi, đừng giả vờ câm nữa. Không phục à?"

"..."

"Không phục thì cậu cũng thua rồi, Trần Tích." Quan Tuyết Tức cười đắc ý, "Cậu—"

Chữ "cậu" vừa dứt, Trần Tích lập tức hành động, cho cậu biết thế nào là "không phục".

Thế giới trước mắt Quan Tuyết Tức đột nhiên đảo ngược. Trần Tích lật cậu xuống, đổi chỗ cưỡi lên người cậu với đúng tư thế ban nãy. Hắn trầm giọng hỏi: "Tiếp tục không?"

"...Cậu phiền thật đấy."

Quan Tuyết Tức cố vùng vẫy nhưng tay chân đều bị hắn giữ chặt, không thể tự cứu, chỉ đổ thêm mồ hôi.

Mồ hôi tuôn ra như thác, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Quan Tuyết Tức thở d.ốc, tiếng thở hòa quyện với hơi thở của Trần Tích, không khí khô cằn như phát ra những tia lửa nhỏ nổ lách tách.

Hắn cúi xuống gần cậu hơn, hơi thở như quấn lấy nhau.

"Giờ thì cậu còn muốn tôi gọi cậu là 'anh trai' nữa không?" Tay Trần Tích bất giác đặt lên cổ Quan Tuyết Tức, ngừng một chút rồi nhẹ nhàng vuốt xuống.

Quan Tuyết Tức giật mình: "...Cậu làm gì thế? Tránh ra!"

"Ở đây có dấu đỏ. Cậu bị muỗi đốt à? Nhưng không giống lắm." Trần Tích nói, vẻ mặt thản nhiên như không.

Quan Tuyết Tức sững lại: "Ở đâu?"

Trần Tích lấy điện thoại từ đầu giường, chụp ảnh phần cổ sau của Quan Tuyết Tức rồi đưa cho cậu xem.

Quan Tuyết Tức nhìn tấm ảnh, im lặng một lúc.

Vùng da ấy đỏ sẫm như bị bầm tím, rõ ràng không phải do muỗi cắn.

Nó giống như...

— giống như dấu vết của một nụ hôn.

Đúng là gặp quỷ rồi.

Đôi mắt mơ hồ của Quan Tuyết Tức nhìn về phía Trần Tích, còn hắn cũng đang nhìn cậu.

"Chắc là lúc trước vô tình va vào đâu đó thôi." Trần Tích tìm cớ giúp cậu.

"Ừ, có thể." Quan Tuyết Tức gật đầu đồng ý.

Điều này cũng không có gì lạ. Bình thường cậu hay va đụng linh tinh, trên người lúc nào cũng có vài vết bầm tím. Hoặc cũng có thể trong lúc tắm vừa rồi, cậu dùng lực quá mạnh, móng tay cào vào da mà không để ý.

Quan Tuyết Tức không nghĩ ngợi thêm, nhưng Trần Tích vẫn đè cậu không chịu rời đi. Tư thế của hắn lúc này thậm chí còn kỳ quặc hơn trước, chân duỗi ra một cách không tự nhiên, như thể hắn đang khó chịu ở đâu đó.

Quan Tuyết Tức liếc nhìn hắn, nghi ngờ hắn... mắc tiểu nhưng không muốn thừa nhận.

Cậu khẽ cong đầu gối, định nhân cơ hội này thoát khỏi áp lực từ hắn.

Nhưng khi nâng đùi lên, không ngờ lại chạm phải một thứ gì đó, cảm giác hơi cứng.

Chưa kịp phản ứng, Trần Tích đã như bị điện giật, lập tức nhảy khỏi người cậu, như thể chạm phải thứ gì đó cực kỳ nhạy cảm.

"Tôi đi vệ sinh một lát."

Trần Tích xoay người xuống giường, bước nhanh ra ngoài.

Quan Tuyết Tức: "?"

Quả nhiên, còn trẻ mà đã mắc tiểu gấp như vậy.

Cậu nghĩ thầm: "Bệnh thật rồi, phải chữa."

Chương 28: Cậu Là Nô Lệ Của Tôi

DTV-EBOOK

Lần đi vệ sinh này của Trần Tích kéo dài quá lâu, đến mức Quan Tuyết Tức không yên tâm phải gõ cửa hỏi: "Cậu ổn chứ?"

Bên trong không có tiếng trả lời.

Quan Tuyết Tức gõ thêm hai lần nữa.

"Trần Tích? Cậu không sao chứ?"

"..."

Sau khoảng năm, sáu giây im lặng, cuối cùng bên trong vang lên giọng nói trầm thấp và hơi khàn: "Ừ, không sao."

Ngay sau đó là tiếng nước xả, rồi tiếng mở vòi nước rửa tay.

Cửa phòng vệ sinh mở ra, Trần Tích bước ra ngoài, gương mặt vẫn bình thản như thường.

Hai người đối mặt một lúc, cả hai đều có lời muốn nói nhưng lại ngập ngừng không nói ra.

Quan Tuyết Tức muốn khuyên hắn đừng giấu bệnh sợ chữa, nhưng lại lo mình hiểu nhầm. Có khi hắn chỉ đơn giản là đi vệ sinh lâu hơn bình thường chứ không phải có vấn đề gì nghiêm trọng.

Còn Trần Tích có vẻ muốn giải thích gì đó, nhưng Quan Tuyết Tức lại không nhận ra.

Cuối cùng, Trần Tích chuyển chủ đề: "Lúc sáng cậu bảo muốn trò chuyện với tôi mà, vậy muốn nói gì?"

"Chuyện gì cũng được."

Quan Tuyết Tức quay lại ghế sofa, cầm điều khiển bật một chương trình tạp kỹ rồi liếc hắn: "Ngồi đi, đừng đứng đực ra đó."

"..."

Trần Tích nghe lời ngồi xuống cạnh cậu.

Quan Tuyết Tức hỏi: "Cậu làm xong bài tập nghỉ lễ chưa?"

"Chưa, vẫn còn mấy tờ bài tập nữa."

"Tôi làm xong hết rồi." Quan Tuyết Tức đáp, "Một nửa làm ở trường, nửa còn lại làm hôm qua."

Trần Tích: "..."

Hôm nay mới là ngày mùng 2 tháng 10, kỳ nghỉ Quốc Khánh vừa bắt đầu. Quan Tuyết Tức đúng là vua chăm chỉ trong số những người chăm chỉ.

Khi nhắc đến chuyện bài tập, Quan Tuyết Tức không có ý khoe mình làm nhanh.

Cậu nói tiếp: "Làm xong bài tập tôi còn nhiều bài tập ngoại khóa cần làm. Ngoài việc học và đội bóng rổ, kỳ nghỉ này tôi chẳng có kế hoạch gì khác. Còn cậu? Có dự định đi chơi đâu không?"

"Không đi đâu cả." Trần Tích đáp. "Nếu rảnh tôi sẽ giúp mẹ làm việc, thay bà trực ca."

Hắn nói khá mơ hồ. Quan Tuyết Tức tò mò hỏi: "Thay ca gì? Mẹ cậu làm gì?"

Trần Tích nhìn cậu mà không trả lời, dường như có chút khó mở lời.

"..."

Quan Tuyết Tức không hiểu, cũng hơi khó chịu: "Cậu xem cậu lúc nào cũng như vậy, chẳng chịu nói gì cả. Cậu còn đến nhà tôi ngủ lại, luôn miệng nói tôi là bạn tốt nhất của cậu, nhưng tôi chẳng biết chút gì về cậu."

Vậy thì còn gì để nói nữa?

Quan Tuyết Tức đứng dậy, đi tới tủ lạnh lấy ra hai lon cola, đưa cho Trần Tích một lon.

Ngón tay hắn chạm vào vỏ lon lạnh buốt, mãi sau mới nói: "Tôi không cố ý giấu cậu."

"Vậy thì vì sao?"

"..."

Trần Tích khẽ nói: "Quan Tuyết Tức, những chuyện tôi không muốn nói đều là những chuyện cậu sẽ không thích nghe."

"Cậu làm sao biết tôi không thích nghe?" Quan Tuyết Tức nghĩ câu này thật kỳ quặc, bắt chước giọng điệu thường ngày của hắn: "Lại là 'điểm trừ' à?"

"Ừ."

"Ừ cái đầu cậu đấy! Dù là điểm trừ đi chăng nữa, cậu cũng đâu thể giấu tôi cả đời được."

Quan Tuyết Tức trút hết bực tức vào lon cola, bóp bẹp nó.

Còn Trần Tích lại đổi chủ đề, hắn hỏi ngược lại: "Cậu có thể làm bạn với tôi cả đời không?"

Quan Tuyết Tức: "..."

Trọng điểm là ở đây sao?

"Cả đời chỉ là một cách nói thôi, đừng bới lông tìm vết với tôi được không?" Quan Tuyết Tức bất lực. "Nói thật, dù mẹ cậu làm gì đi nữa, trong mắt tôi cũng không phải điểm trừ. Đầu óc cậu rốt cuộc nghĩ cái quái gì vậy?"

"..."

Trần Tích dường như muốn phản bác, chưa kịp lên tiếng thì điện thoại của Quan Tuyết Tức reo.

Là cuộc gọi video từ Phó Dương trên WeChat.

"Anh Tiểu Quan ơi, huhuhu!"

Trong khung hình, Phó Dương vẫn còn nằm trên giường, có vẻ vừa mới thức dậy. Tóc tai rối bù, không mặc áo, tựa lưng vào đầu giường, cố tình kéo giọng nũng nịu gọi một tiếng.

Quan Tuyết Tức lộ vẻ chán ghét: "Cậu mặc quần áo vào được không? Trông chẳng ra sao cả, làm ô nhiễm mắt tôi quá đó."

Nghe giọng điệu vẫn như thường ngày của Quan Tuyết Tức, Phó Dương thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm may mà cậu ấy không giận.

Nhưng chuyện xin lỗi vẫn phải xin lỗi. Phó Dương nói: "Chuyện tối qua là lỗi của tôi, tôi không cản được Lý Băng Yên. Sau khi cậu đi, tôi đã cãi nhau với cô ấy một trận rồi chia tay luôn."

Quan Tuyết Tức ngạc nhiên: "Chia tay thật á? Đâu cần đến mức đó?"

Phó Dương bày ra dáng vẻ bi thảm, nước mắt như chực trào: "Tôi chẳng qua sợ cậu buồn thôi. Nếu sau này vì cô ấy mà cậu xa

lánh tôi, tôi sẽ đau lòng lắm đó."

Nghe câu này, ánh mắt Trần Tích thoáng lướt qua nhìn về phía Quan Tuyết Tức.

Hắn vừa lọt vào khung hình, Phó Dương liền ngạc nhiên: "Trần Tích đang ở nhà cậu à?"

"Đúng vậy, tối qua cậu ấy đưa tôi về." Quan Tuyết Tức đáp. "Lý Băng Yên vì Đoàn Miên mà gây khó dễ với tôi, chuyện này chẳng liên quan gì đến cậu cả. Tôi không giận cậu đâu, đừng chia tay làm gì. Nếu vì tôi mà ảnh hưởng đến tình cảm của hai người, để người khác biết sẽ không hay."

Phó Dương lập tức xúc động: "Không, cô ấy không quan trọng bằng cậu."

Giọng Quan Tuyết Tức lạnh đi: "Cút ngay, nghe không hiểu tiếng người à?"

Phó Dương: "..."

Nói không giận cơ mà?

Quan Tuyết Tức giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng, "Muốn chia tay thì để sau, đừng đổ lên đầu tôi."

"Được rồi." Phó Dương bị mắng đến ủ rũ.

Quan Tuyết Tức trước đây chưa bao giờ nổi giận với cậu ta, đây là lần đầu tiên.

Không cần diễn, lần này Phó Dương thực sự "nước mắt lã chã" liên tục xin lỗi vài lần, chắc chắn rằng Quan Tuyết Tức không vì chuyện này mà tuyệt giao với mình rồi mới lưu luyến cúp máy.

Cuộc nói chuyện kéo dài năm phút, Trần Tích vẫn im lặng ngồi nghe từ đầu đến cuối.

Kết thúc, hắn bất ngờ hỏi: "Quan Tuyết Tức, bạn thân nhất của cậu là ai? Dương Dật Nhiên hay Phó Dương?"

"..."

Quan Tuyết Tức khựng lại một chút, bản năng trả lời một cách trung dung: "Đều tốt cả, bạn bè cần gì phân rõ ai hơn ai?"

Trần Tích không nói gì thêm.

Nhớ lại câu chuyện về điểm trừ ban nãy, Quan Tuyết Tức nhân cơ hội nói: "Cậu xem Phó Dương ngốc nghếch thế kia tôi còn chẳng trừ điểm cậu ta, sao lại trừ điểm cậu được?"

"..."

"Tất nhiên, nếu cậu vẫn không chịu chia sẻ bất kỳ bí mật nào của mình, tôi cũng đành chịu thôi."

Quan Tuyết Tức đã hiểu tính cách của Trần Tích liền nhắm thẳng vào điểm yếu đó, cố ý nói lời khiêu khích: "Điều đó chứng tỏ quan hệ của chúng ta chỉ dừng lại ở đây, không thể thân thiết hơn nữa."

Cậu cố tình dừng lại, liếc nhìn Trần Tích.

Quả nhiên, sắc mặt Trần Tích không được tốt, thậm chí có phần buồn bã.

Nỗi buồn của Trần Tích không giống kiểu khoa trương của Phó Dương, người thích làm quá lên với những màn khóc lóc để cả thế giới biết. Ngược lại, hắn cố gắng che giấu, bàn tay siết chặt đến mức gân xanh nổi rõ, gương mặt lạnh lùng như băng sắp vỡ tan.

Trần Tích dường như nhận ra Quan Tuyết Tức đang cố tình ép mình, nhưng lại không thể phản kháng.

Hắn càng như vậy, Quan Tuyết Tức càng muốn chèn ép thêm chút nữa, nghiền nát hắn, sau đó lại nhào nặn hắn theo ý mình.

Quan Tuyết Tức không nhịn được, nghiêng người sát lại gần thân mật nói: "Trần Tích, cậu là người bạn học đầu tiên đến nhà tôi chơi. Những đứa trẻ lớn lên cùng tôi trong khu này không tính."

Lại còn nhẹ nhàng chạm vào tay hắn.

"Tất nhiên, chuyện cậu đưa tôi về tối qua là bất ngờ, không phải được mời đến. Nhưng sáng nay khi cậu định về, chính tôi đã giữ cậu lại. Cậu biết tại sao không?"

"..."

Quan Tuyết Tức chẳng cần thả mồi vẫn khiến Trần Tích cắn câu.

Ánh mắt hắn rời khỏi màn hình TV, hướng về phía Quan Tuyết Tức, đôi mắt ánh lên sự rạo rực không giấu được, như tâm trí đang dao động dù cố gắng kiềm chế.

"Tất nhiên không phải vì tôi thấy cậu đáng thương."

Quan Tuyết Tức bất ngờ gác cằm lên vai phải của Trần Tích, ghé sát tai hắn, nhìn chằm chằm vào góc nghiêng khuôn mặt hắn rồi nói:

"Là vì cậu rất ngoan, Trần Tích. Cậu không giống bất kỳ người bạn nào của tôi. Họ và tôi ngang hàng, còn cậu thì không."

"..."

Trần Tích sững lại. Quan Tuyết Tức tiếp tục thì thầm, giọng nhẹ như gió:

"Cậu muốn làm bạn với tôi, thích tôi nhưng lại sợ tôi. Cậu ngày ngày đi theo tôi, bị đánh không phản kháng, bị mắng cũng không cãi lại, còn tự nguyện nấu ăn, rửa bát, bị tôi làm khó dễ vẫn không giận. Cậu nhìn lại mình đi, như thế trông ra sao?"

Lời này là khen hay trách, Trần Tích cũng không phân biệt nổi.

Hơi thở nóng ấm của Quan Tuyết Tức phả lên tai hắn làm hắn không thể tập trung nổi, thỉnh thoảng thậm chí còn như mất thính giác.

Quan Tuyết Tức tự nhiên coi sự bối rối của hắn là dấu hiệu của nỗi sợ — run rẩy, né tránh, né rồi lại tự mình quay lại gần, một vòng lặp không hồi kết.

"Nhìn cậu xem, tự nguyện để tôi vò nát, đến mức làm tôi cũng hư hỏng theo." Quan Tuyết Tức bất ngờ đổ ngược trách nhiệm, nói với vẻ rất nghiêm túc, "Cho nên dù tôi có bắt nạt cậu, cũng là lỗi của cậu."

"..."

Trần Tích hoàn toàn không biết phải đáp lại thế nào. Sự lạnh lùng mà hắn vẫn dùng để áp chế người khác hoàn toàn mất tác dụng trước mặt Quan Tuyết Tức.

Hắn chẳng hề che giấu điều mình muốn: được ở bên Quan Tuyết Tức.

Ngoài điều đó ra, mọi thứ khác đều không quan trọng.

Quan Tuyết Tức thấu hiểu ý định của hắn, nhưng lại chẳng thực sự hiểu hắn. Điều này khiến họ không thể thật sự giao tiếp bằng tâm hồn, chỉ có thể áp chế lẫn nhau — khi thì gió đông lấn át gió tây, khi thì ngược lại.

Nhưng Quan Tuyết Tức muốn mình vừa là gió đông, vừa là gió tây.

Cậu rất để bụng, bỗng nhiên giơ tay lên bóp nhẹ vào cổ Trần Tích, giống như cách hắn từng làm với mình. Đầu ngón tay cậu khẽ m.ơn tr.ớn khiến Trần Tích lập tức toàn thân căng cứng, ngay cả tóc cũng như đang run lên.

Quan Tuyết Tức ghé sát tai hắn, giọng điệu vô cùng thản nhiên: "Cậu không phải bạn tôi, Trần Tích. Không một người bạn nào lại không có giới hạn, tự nguyện làm cái đuôi, làm cún con, làm nô lệ như cậu."

"..."

"Đúng vậy, cậu chính là nô lệ của tôi." Quan Tuyết Tức bất ngờ nhận ra từ này miêu tả hoàn hảo nhất vai trò của Trần Tích trong cuộc sống của cậu.

Quan trọng hơn, không biết từ khi nào, Quan Tuyết Tức đã đối xử với Trần Tích khác hẳn so với bất kỳ ai khác.

Cậu không thể kiểm soát được bản thân, mất đi vẻ lịch sự và phong thái thường ngày, cố ý làm khó Trần Tích — dù đôi khi chỉ là lời nói.

Nhìn thấy Trần Tích miễn cưỡng chiều theo mình, cố gắng làm cậu vui, Quan Tuyết Tức cảm thấy vô cùng thỏa mãn, như thể mình đã chiến thắng.

Niềm vui của cậu xây dựng trên sự không vui của Trần Tích, giống như một tên chủ nô tồi tệ.

Điều này không tốt chút nào.

Nhưng Trần Tích lại cứ cố chấp ở lại bên cạnh cậu, đuổi cũng không đi. Cậu còn có thể làm gì?

Quan Tuyết Tức siết chặt cổ hắn hơn một chút, rồi bất ngờ đẩy hắn ngã xuống sofa.

Cậu chẳng có ý định tự kiểm điểm, chỉ muốn tiếp tục ép buộc hắn đến cùng.

Cậu cúi sát mặt Trần Tích, giả vờ đưa ra lựa chọn:

"Tôi nói thế có khó nghe không? Cậu giận à? Nếu giận thì đi đi, rời khỏi đây ngay bây giờ."

"..."

Trần Tích không nhúc nhích.

Hắn nhìn Quan Tuyết Tức chằm chằm, ánh mắt sâu thẳm, khàn giọng đáp: "Tôi không giận, cũng không đi."

"Tốt." Quan Tuyết Tức cười mãn nguyện, buông hắn ra. "Vậy thì ngoan ngoãn làm nô lệ của tôi. Tôi bảo gì cậu phải làm nấy, rõ chưa?"

Cậu đứng dậy, vào phòng mình lấy ra một tập giấy nháp và một cây bút, đưa cho Trần Tích.

Quan Tuyết Tức ra lệnh: "Tôi muốn biết tất cả về cậu. Không được giấu gì cả. Những điều khó nói thì viết ra giấy — như nhà cậu ở đâu, học cấp hai ở trường nào, lần đầu gặp tôi là khi nào, chuyện thi liên tỉnh và... trại giáo dưỡng, rốt cuộc là như thế nào. Bắt đầu đi."

"..."

Chương 29: Xin Chút Lợi Lộc.

DTV-EBOOK

Trước sự áp chế của "chủ nô", Trần Tích đành phải cầm bút lên ngoan ngoãn bắt đầu viết lời khai.

Khi hắn cắm cúi viết, Quan Tuyết Tức ra ban công nhận một cuộc gọi, là mẹ cậu gọi đến.

Trần Tích vừa viết vừa lắng tai nghe cuộc trò chuyện.

"Con đang ở nhà, làm bài tập mà."

"Buổi sáng ăn mì."

"Đúng vậy... Tối qua con đi tụ tập với bạn học."

"Ôi mẹ yên tâm đi, con về sớm mà."

"Vâng, mẹ đi chơi vui vẻ với dì Trương nhé, tạm biệt!"

Quan Tuyết Tức dùng đủ mọi chiêu dỗ dành qua loa ứng phó xong màn tra khảo của mẹ. Cậu vừa bỏ điện thoại xuống, cuộc gọi thứ hai lại đến.

Lần này là Tống Minh Lợi, muốn mượn bài tập để đối chiếu đáp án — nói trắng ra là muốn chép bài.

Quan Tuyết Tức đi vào phòng, lướt qua chỗ Trần Tích lấy tập bài tập đã làm xong, chụp mấy tấm ảnh rõ nét rồi gửi hết cho Tống Minh Lợi.

Qua điện thoại, Trần Tích còn nghe thấy tiếng Tống Minh Lợi bên kia reo lên: "Cảm ơn Bồ Tát sống nhé!"

Đuổi được Tống Minh Lợi, Quan Tuyết Tức quay lại đứng trước mặt Trần Tích, liếc xuống tờ giấy nháp.

"Viết xong chưa?"

"Chưa."

"Vậy viết tiếp đi."

Không có gì làm nên Quan Tuyết Tức ngồi xuống cạnh Trần Tích, vừa giám sát vừa lướt QQ và WeChat.

Hôm nay là sinh nhật Bạch Lâm Lâm. Vị công chúa này đăng một bức ảnh chín ô khoe đống quà sinh nhật toàn hàng hiệu. Rất nhiều thứ Quan Tuyết Tức không biết tên, vừa nhìn đã biết giá trị không nhỏ.

Hơn một trăm lượt thích, hàng chục bình luận tâng bốc, nhưng Quan Tuyết Tức chỉ liếc qua, kéo tiếp xuống dưới.

Không có gì mới mẻ. Bạn bè trong danh sách của cậu phần lớn là bạn học, nội dung đăng tải quanh quẩn chuyện ăn uống, học hành, ảnh đi du lịch dịp Quốc Khánh, hoặc vài kẻ yêu sớm lén lút khoe uyên ương. Quan Tuyết Tức tiện tay bấm like một bài.

Lướt thêm chút nữa, Quan Tuyết Tức bất ngờ thấy một avatar quen thuộc nhưng hiếm khi xuất hiện: Trần Tích.

Điều này thật hiếm lạ, từ khi kết bạn đến nay, Quan Tuyết Tức chưa từng thấy Trần Tích đăng gì trên vòng bạn bè.

Lần này hắn cũng không nói gì, chỉ chia sẻ một bài hát.

Là một ca khúc cổ điển từ thập niên 90, Last Dance.

Quan Tuyết Tức tò mò, bấm vào nghe.

"Vì thế hãy tạm nhắm mắt lại, trong bóng tối lơ lửng hy vọng của tôi..."

Cậu bật cười. Bài đăng được chia sẻ vào lúc một giờ sáng. Cậu không nhịn được, chọc vào tay Trần Tích trêu chọc: "Không ngờ cậu cũng thức khuya trên NetEase Music để tự suy đấy."

"..."

Mặt Trần Tích không lộ vẻ xấu hổ, nhưng tay phải run một chút, viết sai một chữ.

Quan Tuyết Tức chỉ đùa một câu, không nói thêm gì, thậm chí còn ấn thích bài đăng của hắn.

Năm phút sau, cuối cùng Trần Tích cũng "nộp bài".

"Viết xong rồi." Hắn đẩy tập giấy nháp đến trước mặt Quan Tuyết Tức.

Quan Tuyết Tức đặt điện thoại xuống, cầm lấy đọc.

Trần Tích viết rất mạch lạc, liệt kê rõ ràng từng mục:

1. Địa chỉ: Tòa 47, khu Star River Garden, số 402, lầu 3, phố Minh Thành, đường Thuận Thiên, khu Hoa Tân.

2. Quá trình: Gia đình đơn thân, mất ba từ nhỏ, sống cùng mẹ. Điều kiện kinh tế không tốt, khá eo hẹp (đây chắc là "điểm trừ"). Trước lớp 5 học ở huyện, lên lớp 6 mẹ tái hôn, chuyển hộ khẩu đến thành phố Phong Đức, định cư ở đó. Học lớp 7, 8 tại trường Trung học Minh Thành, lớp 9 thì vào trại giáo dưỡng, ở đó một năm rưỡi. Lên lớp 10 từng học ở trường số 8, sau chuyển sang trường số 16. Phần sau cậu đều biết.

3. Thi liên tỉnh: Tôi vào được vòng chung kết nhưng bỏ thi. Vì đêm trước trận chung kết, tôi dùng dao làm người khác bị thương

nặng suýt chết. Biết mình sẽ bị đưa vào trại giáo dưỡng, tôi không có tâm trạng dự thi hay ôn bài nữa.

4. Lần đầu gặp cậu: Ngày thi sơ tuyển liên tỉnh. Tôi với bạn làm bài xong thì đối chiếu đáp án, cậu đi ngang nghe thấy, bảo tôi câu cuối làm sai. Sau đó ở vòng hai tôi lại gặp cậu, còn nói chuyện với cậu (chắc cậu quên rồi, tôi cũng không muốn viết ra). Đến ngày chung kết, tôi đến xem lễ trao giải, và đúng như dự đoán, cậu đoạt giải nhất. Hết.

Quan Tuyết Tức: "?"

Hết?

"Trần Tích." Quan Tuyết Tức không hài lòng: "Điểm văn của cậu được bao nhiêu? Sao tôi cảm thấy cậu viết một đống chữ nhưng chẳng có gì cả thế này? Là cậu không biết nắm trọng tâm hay cố tình qua loa đây?"

Trần Tích tỏ vẻ vô tội: "Cái cần viết tôi đều viết rồi. Đến đi xem mắt cũng không cần chi tiết như vậy đâu."

Quan Tuyết Tức: "..."

Hắn nói không sai, nhưng hình như có chỗ nào đó không đúng.

Trong lời kể của Trần Tích, hắn đã bỏ qua lý do tại sao mình cầm dao gây thương tích và người bị thương là ai.

Đúng là Quan Tuyết Tức không phải cảnh sát, cậu muốn hiểu về hắn chứ không phải thẩm vấn hắn. Những sự thật bị bỏ qua này không phải trọng điểm, không biết cũng chẳng sao.

Nhưng Quan Tuyết Tức lại thấy rất tò mò. Với những gì cậu biết về Trần Tích đến giờ, cậu cảm thấy hắn không phải loại

người tàn nhẫn như vậy — huống hồ khi đó hắn mới chỉ mười ba, mười bốn tuổi?

Một học sinh cấp hai mới mười ba, mười bốn tuổi rốt cuộc đã trải qua điều gì để phải cầm dao?

Hẳn là bên trong còn có ẩn tình khác.

Nếu đã có ẩn tình, tại sao Trần Tích không thổ lộ với cậu?

Trần Tích kể lại câu chuyện một cách phẳng lặng, nhẹ nhàng, nhưng không hề nhắc đến cảm xúc của bản thân.

Đến cả Tống Minh Lợi viết văn còn biết cách khơi gợi cảm xúc hơn hắn.

Tống Minh Lợi thậm chí còn từng gọi điện cho Quan Tuyết Tức giữa đêm để tìm sự an ủi, khóc lóc kể khổ về số phận bi thảm của mình, tự nhận: "Tôi ngoài tiền ra chẳng có gì cả", "Tiền cũng là của ba mẹ tôi chứ không phải của tôi, họ không cho tôi tự do", "Người khác đều cười tôi là cậu ấm ngốc nghếch, nhưng cậu có biết áp lực tinh thần của cậu ấm giàu có lớn đến thế nào không?", và kết thúc bằng một câu: "Tôi bị trầm cảm rồi." Sau đó nghẹn ngào cúp máy.

Tống Minh Lợi chắc chắn không bị trầm cảm, cậu ta chỉ nghiện diễn thôi.

Nhưng là bạn bè, Quan Tuyết Tức hiểu rằng đây thực sự là những điều khiến cậu ta phiền lòng, dù những phiền não đó sặc mùi có phúc mà không biết hưởng.

Điều Quan Tuyết Tức muốn biết chính là những điều này.

Trần Tích có điều gì phiền muộn hay lo lắng không? Chỉ khi nghe chính hắn kể ra những điều đó, Quan Tuyết Tức mới có cảm giác thực sự hiểu hắn.

Quan Tuyết Tức chợt nhận ra mục đích của mình, liếc nhìn Trần Tích im lặng một lúc lâu.

— Cậu chỉ tò mò mà thôi, không muốn hỏi quá trực tiếp, sợ tỏ ra giống như đang quan tâm Trần Tích.

Có lẽ trong mười phần tò mò, cũng có hai ba phần là quan tâm thật.

Ai bảo cậu vốn dĩ tốt đến thế cơ chứ?

Người tốt kiêm chủ nô Quan Tuyết Tức lại giở chiêu cũ, vừa đe dọa vừa dụ dỗ: "Trần Tích, đây là cơ hội duy nhất của cậu. Có tâm sự gì thì mau nói ra. Lần sau cậu tự đến tìm tôi thổ lộ, tôi cũng lười nghe, càng không thể an ủi cậu, biết không?"

Không ngờ, Trần Tích lại hỏi ngược lại một câu: "Cậu sẽ an ủi tôi thế nào?"

Quan Tuyết Tức bị hỏi đến ngẩn ra.

Còn có thể an ủi thế nào được nữa?

"An ủi" chẳng phải đúng theo nghĩa đen hay sao? Nói lời vỗ về, khuyên giải, mở lòng, cổ vũ... những điều đại loại như vậy.

Trần Tích nhìn cậu, ánh mắt bình tĩnh nhưng lại ẩn chứa sự thấu hiểu.

Quan Tuyết Tức nhìn hắn, bỗng nhiên nhận ra. Trần Tích không muốn nghe, cũng không để tâm. Hắn đã quen rồi, không còn yếu đuối như vậy.

Quan Tuyết Tức không biết nói gì, trong lòng có chút không vui: "Vậy cậu nói chúng ta nên trò chuyện gì đây?"

"Chuyện của cậu đi." Trần Tích bất ngờ nói, "Tôi muốn nghe chuyện của cậu."

"Tôi thì có gì đâu. Ngoài việc ba mẹ ly hôn ảnh hưởng đến tôi khá nhiều, còn lại mọi thứ đều ổn cả. Những phiền não của tôi..."

"Chắc là chuyện học hành mệt mỏi quá. Mặc dù nhìn tôi có vẻ rất thoải mái, nhưng mỗi ngày đều học từ sáng đến tối. Thỉnh thoảng cũng muốn lười biếng một chút, hoặc kể khổ với mẹ. Nhưng tôi không thể nói. Tôi không muốn để bà thấy tôi vất vả, vì bà còn khổ hơn tôi nhiều."

"..."

"Thật ra nhà tôi cũng khá khó khăn." Quan Tuyết Tức bất ngờ nói, "Cậu không cần ngại đâu Trần Tích. Cảnh mẹ góa con côi sống qua ngày chẳng phải đều như vậy sao?"

"Ừ."

"Mấy năm nay, mẹ tôi tiết kiệm từng chút, chẳng bao giờ chịu đi chơi, chỗ nào tiết kiệm được thì bà đều tiết kiệm. Năm nay Quốc khánh đúng là mặt trời mọc đằng tây, bà còn đi du lịch nữa cơ đấy."

Quan Tuyết Tức cười một tiếng, nói: "Có lẽ bà nghĩ thoáng hơn rồi. À, đúng rồi, bà vừa gọi bảo tôi đi lấy hàng chuyển phát, suýt nữa tôi quên mất."

"Cậu ở nhà chờ tôi hay đi cùng?" Quan Tuyết Tức đứng dậy liếc nhìn Trần Tích.

Trần Tích cũng đứng dậy, "Cùng đi đi, tôi giúp cậu cầm đồ."

Rất tốt, đúng chuẩn nô lệ ngoan ngoãn có ý thức tự giác.

Quan Tuyết Tức khẽ cười, hếch cao cằm, dẫn Trần Tích xuống lầu.

Ra khỏi nhà, Trần Tích mặc lại quần áo của mình, vừa giặt sạch và sấy khô nên đã khô ráo thơm tho.

Đúng giờ trưa, hành lang tràn ngập mùi thức ăn, không biết nhà nào đang hầm chân giò heo thơm đến mức khiến người ta như mất hồn.

Quan Tuyết Tức hít hít mũi, ra lệnh cho Trần Tích: "Chút nữa về cậu hầm chân giò heo cho tôi."

"Hầm mất nhiều thời gian lắm." Trần Tích nói, "Đến lúc chín chắc cậu đói lả luôn rồi."

"Vậy làm sao?"

"Mua một ít đi. Gần đây có tiệm bán đồ ăn sẵn không?"

"Có." Quan Tuyết Tức lại bất ngờ đổi ý: "Thôi, tôi không muốn ăn nữa. Tôi muốn ăn mì, loại hồi sáng cậu nấu ấy. Nấu thêm một nồi đi."

"Được."

Rõ ràng đây là một cách gián tiếp khen ngợi tài nấu ăn của Trần Tích.

Điều quan trọng hơn, Quan Tuyết Tức thậm chí còn giữ hắn ở lại ăn trưa.

Vậy khi nào mới đuổi hắn đi?

Ngày Quốc khánh nhàm chán bỗng trở nên thú vị hơn hẳn.

Hôm nay nhiệt độ không ngừng tăng, đã lên đến hai mươi tám độ. Trên đường đến trạm chuyển phát nhanh, Quan Tuyết Tức vừa đi vừa than nóng, bảo Trần Tích dùng tay quạt cho cậu.

Không nghi ngờ gì nữa, đây lại là một chiêu hành hạ của Quan Tuyết Tức.

Trần Tích khép các ngón tay dài, dùng lòng bàn tay quạt vài cái bên mặt Quan Tuyết Tức, gió nhẹ đến mức gần như không cảm nhận được.

Quan Tuyết Tức nói: "Quạt mạnh chút đi, cậu chưa ăn cơm à?"

Khóe môi Trần Tích co giật, "Chưa ăn."

"..."

"Thôi, thôi, bỏ đi."

Mặc dù đó là cố ý làm khó Trần Tích nhưng Quan Tuyết Tức thấy nóng thật.

Mặt cậu bị nắng chiếu đến đỏ cả lên. Vừa đến trạm chuyển phát, việc đầu tiên cậu làm không phải lấy hàng mà là mua một cây kem.

— Trạm chuyển phát này đồng thời là một cửa hàng tiện lợi nhỏ, bán nước giải khát và đồ ăn vặt.

Trên đường về, Quan Tuyết Tức giao nhiệm vụ ôm hàng cho Trần Tích, còn mình cầm cây kem. Lúc thì áp vào má trái, lúc thì áp vào má phải. Khi đã cảm thấy mát mẻ đủ, cậu xé bao bì và cắn "cộp" một miếng kem giòn tan.

Cậu thực sự là một "chủ nô" ác độc, ăn uống sảng khoái mà chẳng thèm mua thêm cây nào cho Trần Tích.

Hai người chậm rãi leo cầu thang lên tầng. Quan Tuyết Tức mở cửa, chỉ vào chỗ cạnh cửa ra vào: "Để ở đây đi."

Thật ra kiện hàng này không nặng, nhưng thùng khá to, phải dùng cả hai tay để ôm.

Trần Tích đáp lời, đặt thùng xuống sàn sau đó đóng cửa lại.

Hắn nóng hơn Quan Tuyết Tức nhiều, lưng áo đã ướt đẫm mồ hôi.

Quan Tuyết Tức tháo giày ở cửa định bước vào phòng khách, chưa kịp đi đã bị Trần Tích kéo lại.

Cú kéo khá mạnh, cả người Quan Tuyết Tức bị giật về phía hắn. Không phòng bị, cậu loạng choạng trượt một cái rồi ngã thẳng vào lòng đối phương.

"..."

Quan Tuyết Tức tức điên.

"Cậu bị bệnh dại thì đi chữa đi, đừng lúc nào cũng phát bệnh với tôi!"

"Tôi chỉ muốn kéo cậu một chút thôi." Trần Tích giải thích, "Là cậu tự đứng không vững mà lao vào tôi. Nếu tôi né đi, cậu chẳng phải sẽ ngã sao?"

"Vậy tôi đội ơn cậu."

Quan Tuyết Tức không còn gì để nói: "Buông tay ra."

Trần Tích không buông, còn thuận thế đẩy cậu áp sát vào tường.

Chưa đợi Quan Tuyết Tức kịp phản ứng, hắn đã cúi đầu sát lại gần.

Tư thế này trông giống như đang chuẩn bị hôn, gương mặt Trần Tích càng lúc càng gần, môi hắn sắp chạm vào môi Quan

Tuyết Tức, hơi nóng từ hắn lan tỏa lên da mặt khiến cậu sững người.

Ngay giây tiếp theo, đôi môi của Trần Tích hơi lệch, cắn lấy cây kem trong tay Quan Tuyết Tức.

"?"

Cây kem vị cam, Quan Tuyết Tức mới ăn được một nửa. Cũng không chịu nổi ánh nắng gay gắt, phần đầu cây kem đã chảy nước, còn dính lại vết môi của Quan Tuyết Tức khi cậu ăn.

Trần Tích cắn ngay chỗ đó, liếm nhẹ, rồi nuốt một ngụm.

Khoảng cách quá gần, âm thanh hắn nuốt được phóng đại lên vô số lần. Tầm mắt Quan Tuyết Tức không có chỗ trốn, cuối cùng rơi vào yết hầu của Trần Tích khi hắn nuốt xuống.

Trần Tích lại nuốt thêm một ngụm nữa.

Cứ như vậy, hắn dựa sát vào Quan Tuyết Tức ăn hết nửa cây kem còn lại.

"Cậu, cậu tránh ra!" Quan Tuyết Tức cả người tê rần, chắc là do bị ép quá lâu.

Trần Tích nhìn cậu, mặt không biểu cảm: "Làm nô lệ cho cậu, chẳng lẽ không được chút lợi lộc nào sao?"

Chữ "lợi lộc" trong lời hắn nghe như mang hàm ý khác, Trần Tích nói rất nghiêm túc: "Một cây kem có năm xu thôi, Quan Tuyết Tức, cậu đừng keo kiệt như vậy."

Quan Tuyết Tức: "..."

Chương 30: Cậu Có Nhớ Tôi Không?

DTV-EBOOK

Chiều hôm đó, Trần Tích rời đi.

Trước đó, vào buổi trưa, Trần Tích nghe theo "chủ nô" Quan Tuyết Tức nấu hai bát mì. Sau bữa ăn, họ cùng nhau làm một bộ đề — Quan Tuyết Tức làm, Trần Tích ngồi nhìn. Làm xong, hắn chủ động nói: "Tôi nên về nhà rồi."

Quan Tuyết Tức không giữ lại, dứt khoát đáp: "Bye bye."

Sau khi Trần Tích rời đi, Quan Tuyết Tức mới thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Cái cảm giác căng thẳng từ lúc Trần Tích đè cậu xuống và cướp cây kem trên tay đã kéo dài đến tận giờ.

Quan Tuyết Tức cảm nhận rõ ràng một sự khó tả ngày càng lớn lên trong lòng. Ánh mắt mà Trần Tích nhìn cậu khi nãy sâu thẳm và không rời, chứa đựng một cảm xúc nào đó mà cậu không thể gọi tên. Câu trả lời như bị ẩn giấu dưới lớp băng lạnh trên gương mặt Trần Tích — lớp băng mà Quan Tuyết Tức không nhìn thấu.

Lớp băng ấy dường như đang dần mỏng đi.

Quan Tuyết Tức không phải người ngốc, thậm chí còn quá thông minh.

Chính vì thông minh, trực giác của cậu âm thầm nhắc nhở: đừng nghĩ theo hướng không nên nghĩ, có những bí ẩn không cần phải giải đáp.

Cầm bút trên tay, Quan Tuyết Tức ngẩn người hồi lâu.

Không khí vẫn phảng phất mùi cam từ cây kem, vừa mát lạnh vừa khiến cậu cảm thấy nóng bức.

Đúng là quái lạ.

"Có phải mình cảm lạnh rồi không?" Quan Tuyết Tức thầm nghĩ, rất lý trí.

Cậu đặt bút xuống, đi ra phòng khách lục lọi hộp thuốc, tìm được một vỉ thuốc cảm rồi uống một viên với nước. Chỉ vài phút sau, cảm giác khó chịu ấy liền biến mất.

— Thuốc cảm đúng là hiệu quả kỳ diệu, chỉ vài phút đã chữa lành cậu.

Quan Tuyết Tức trở lại bình thường, quay về phòng tiếp tục làm bài.

Từ hôm đó cho đến khi nhập học, cậu và Trần Tích không gặp lại nhau.

Ban đầu đội bóng rổ định tổ chức một buổi tập luyện trong kỳ nghỉ, nhưng vì kỳ nghỉ dài hiếm hoi nên nhiều người đã đi chơi, không đủ người tham gia. Phó Dương đành từ bỏ, nói rằng để bù lại, sau khi nhập học sẽ tăng cường số buổi tập hàng tuần.

"Tôi sớm biết cậu lừa tôi mà." Quan Tuyết Tức nhắn trên QQ mắng Phó Dương: *"Ban đầu nói mỗi tuần chỉ tập một buổi, không ảnh hưởng việc học đâu nhỉ?"*

Phó Dương gửi lại một sticker đáng yêu, dẻo miệng trả lời: *"Anh trai tốt của tôi ơi, với trình độ của anh mà lo bị ảnh hưởng á? Tôi không tin."*

Quan Tuyết Tức đáp lại bằng một sticker *"Tôi táng bay đầu cậu"* rồi không thèm để ý đến hắn nữa.

Ngày 8 tháng 10, thứ Bảy, là ngày nhập học.

Do lịch điều chỉnh, tuần này học sinh phải học liền bảy ngày liên tục. Tệ hơn nữa là tuần này lại có kỳ thi tháng.

Thi tháng là kỳ thi lớn đầu tiên của mỗi học kỳ, sau khi có điểm sẽ dựa trên tổng điểm các môn để xếp hạng toàn khối.

Như thường lệ, Quan Tuyết Tức đến trường đúng lúc bảy giờ hai mươi chín phút sáng, vừa kịp giờ.

Vừa bước vào lớp, cậu đã cảm nhận được bầu không khí nặng nề.

Hầu hết mọi người đều cúi đầu học bài làm đề, không ai trò chuyện về kỳ nghỉ vừa qua. Hoặc có lẽ họ đã nói chuyện xong trước khi cậu đến.

Ngày mai kỳ thi tháng sẽ bắt đầu với môn thi đầu tiên. Vì quy chế lên lớp hoặc xuống lớp, học sinh lớp số 1 rất sợ bị xếp hạng thấp nên trước mỗi kỳ thi lớn đều căng thẳng — ngoại trừ Tống Minh Lợi.

Quan Tuyết Tức vừa ngồi xuống chưa được hai giây, Tống Minh Lợi đã ghé lại thì thầm: "Không gặp cậu bảy ngày rồi, Quan Tuyết Tức, tôi nhớ cậu muốn chết!"

Quan Tuyết Tức lạnh lùng đáp: "Không phải tôi đã chụp bài tập gửi cậu hết rồi sao? Nhớ tôi làm gì?"

Tống Minh Lợi nghẹn họng: "Không chép bài tập thì không được nhớ cậu à? Tôi đâu phải loại người chỉ biết đến bài tập!"

"Được thôi, tôi cũng nhớ cậu." Quan Tuyết Tức đáp lại cho có lệ, giọng điệu đầy sự qua loa.

Mấy ngày này, Quan Tuyết Tức sống một cuộc sống bình thường đến mức không có gì đáng nói.

Điểm nhấn duy nhất có lẽ là ngày mùng 3, khi Hà Vận trở về sau chuyến du lịch mang theo một số quà lưu niệm và đồ ăn vặt cho cậu trông chẳng khác nào dỗ dành trẻ con.

Quan Tuyết Tức cũng vui vẻ đáp lại, lắng nghe bà kể về những trải nghiệm trên đường đi.

Chuyến đi này dường như đặc biệt vui vẻ với Hà Vận. Khi kể chuyện, mặt bà rạng rỡ, không ngừng cười khiến Quan Tuyết Tức thấy có chút kỳ lạ.

Những gì bà kể không có gì bất thường, điều kỳ lạ nằm ở trạng thái quá phấn khích của bà.

Chỉ là một chuyến đi chơi vài ngày, chẳng phải chuyện gì to tát, có cần vui đến thế không?

Bình thường bà đâu có thiếu điềm tĩnh như vậy.

Dù sao đi nữa vui vẻ cũng là một điều tốt.

Bị cảm xúc của bà lây lan, tâm trạng Quan Tuyết Tức cũng tốt hơn.

Ngoài điều này, các hoạt động hàng ngày của cậu vẫn như thường lệ: làm bài tập, làm bài tập, và làm bài tập, kèm theo việc cùng Trần Tích học qua video call.

Học qua video là ý kiến của Trần Tích. Hắn nói có vài bài không hiểu cần hỏi Quan Tuyết Tức.

Ban đầu, cậu gửi hướng dẫn qua tin nhắn thoại, nhưng Trần Tích bảo không tiện nên chuyển sang gọi điện.

Sau hai bài giảng, Trần Tích lại nói rằng gọi điện cũng không tiện vì không nhìn được cách giải nên đổi thành video call.

Lúc đầu, Quan Tuyết Tức cảm thấy không quen, thậm chí thấy năng suất học tập giảm hẳn vì bên cạnh luôn có hình ảnh và giọng nói của người khác.

Chẳng bao lâu sau, cậu nhận ra rằng học cùng Trần Tích cũng có lợi. Điều rõ ràng nhất là cách suy nghĩ giải bài của Trần Tích luôn khác biệt với cậu. Hai cách tư duy hoàn toàn trái ngược nhau giao thoa giúp Quan Tuyết Tức mở rộng tầm nhìn — điều mà các bạn cùng lớp khác không thể mang lại.

Ngoài việc làm bài, họ gần như không trò chuyện gì thêm, chỉ trao đổi những câu xã giao như *"Chào buổi sáng"*, *"Chúc ngủ ngon"*. Quan Tuyết Tức thỉnh thoảng trả lời, thỉnh thoảng thấy không cần thiết thì bỏ qua luôn.

Đã xem mà không trả lời là một thói quen xấu.

Trần Tích cũng chẳng để tâm, mỗi ngày vẫn đều đặn nhắn tin cho cậu.

Sáng nay, khi Quan Tuyết Tức đang khoác cặp chuẩn bị ra ngoài, cậu lại nhận được tin nhắn từ Trần Tích trên QQ: *"Bao giờ cậu tới trường?"*

Quan Tuyết Tức lạnh nhạt đáp*: "Liên quan gì đến cậu? Nô lệ không được phép dò hỏi hành tung của chủ nhân."*

Lời nhắn này đủ để khiến Trần Tích im lặng.

Thời gian đầu buổi sáng là thời gian tự học và nộp bài tập. Quan Tuyết Tức theo thứ tự trên thời khóa biểu xem trước nội dung các môn học hôm nay.

Tiết đầu là Ngữ văn, tiết thứ hai là Toán.

Sau kỳ nghỉ dài, tinh thần học tập của cả lớp không mấy tốt. Mọi người cứ như mộng du khiến giáo viên Ngữ văn không vui. Tiếp đến, giáo viên Toán cũng bực mình.

Tuy nhiên, sự tức giận của giáo viên chưa bao giờ ảnh hưởng đến Quan Tuyết Tức. Cậu ung dung hoàn thành hai tiết học, xuống lầu hít thở không khí trong lành trong giờ ra chơi dài, tiện thể định mua một chai nước.

Vừa bước ra cửa lớp, Quan Tuyết Tức đã gặp Trần Tích đang đến tìm mình.

Cùng đi với Trần Tích còn có Dương Dật Nhiên.

Bốn người — bao gồm cả Tống Minh Lợi — vô tình chạm mặt nhau ngay hành lang trước cửa lớp.

Quan Tuyết Tức bị vây ở giữa, nhưng Trần Tích không nói chuyện với cậu đầu tiên. Hắn nhìn Tống Minh Lợi một cái rồi nhìn Dương Dật Nhiên một cái, sau đó nói: "Hai cậu tránh đi một chút được không?"

"Tại sao?"

"Tránh đi đâu?"

"Ngọa Long" và "Phượng Sồ" đều khó hiểu, đồng loạt nhìn sang Quan Tuyết Tức.

Quan Tuyết Tức cũng không biết Trần Tích đang định làm trò gì. Trước khi cậu kịp hỏi, Trần Tích đã bất ngờ nắm tay kéo cậu xuống lầu, bỏ lại hai người kia đứng ngẩn ngơ phía sau.

"Ê, cậu làm gì thế?"

Trong giờ ra chơi dài, hành lang đông nghịt học sinh. Không biết bao nhiêu ánh mắt tò mò đang dõi theo họ.

Quan Tuyết Tức bị Trần Tích kéo thẳng ra khỏi tòa nhà, đi tới khu cây xanh phía đông tòa nhà lớp 11 — thường được gọi là "rừng nhỏ".

Chỉ khi chắc chắn xung quanh không có ai, Trần Tích mới buông tay.

"Tôi có chuyện muốn nói riêng với cậu."

Dù đã buông tay, Trần Tích vẫn đứng rất gần, giọng nói trầm thấp. Quan Tuyết Tức không cách nào thoát khỏi bầu không khí kỳ lạ mà cậu luôn cố gắng phớt lờ.

Càng cố không nghĩ đến, sự hiện diện của nó lại càng rõ ràng hơn.

Cậu có thể nghe thấy hơi thở gần kề của Trần Tích, thậm chí cảm nhận được nhịp tim của hắn, điều này khiến Quan Tuyết Tức bắt đầu cảm thấy không thoải mái.

"Có gì thì nói nhanh lên." Cậu liếc nhìn Trần Tích, cố gắng giữ vẻ bình tĩnh và tỏ ra kiêu ngạo.

Quan Tuyết Tức thành công trong việc giữ vẻ ngoài lạnh lùng.

— Nhưng điều đó hoàn toàn vô ích.

Kẻ "nô lệ" đã học cách chống lại "chủ nhân".

Bất ngờ, Trần Tích bước tới thêm nửa bước, gần như áp sát vào mặt Quan Tuyết Tức. Hắn ghé sát vào tai cậu, giọng trầm thấp đến mức gần như thì thầm:

"Quan Tuyết Tức, tôi nhớ cậu."

"..."

Quan Tuyết Tức đứng im vài giây, đến cả ánh mắt cũng không hề chuyển động.

Đôi môi của Trần Tích tiến sát, gần như sắp chạm vào dái tai Quan Tuyết Tức. Hơi thở nóng rẫy của hắn len lỏi vào tai, làm đầu óc cậu rung lên những hồi chuông cảnh báo dồn dập. Trong tâm trí, lớp băng mỏng manh bắt đầu phát ra tiếng rạn nứt từng hồi.

Trần Tích nhìn chằm chằm vào Quan Tuyết Tức như đang quan sát phản ứng của cậu.

Quan Tuyết Tức không biết mình nên phản ứng thế nào. Cậu muốn giống như buổi sáng khi trả lời Tống Minh Lợi, thoải mái đáp lại một câu "Tôi cũng nhớ cậu." Nhưng cậu không tài nào nói ra được.

Câu nói đó dường như mang một sức mạnh nguy hiểm, như một lời nguyền có thể phá vỡ mọi lớp băng trên thế giới.

"Sao không nói gì?"

Trần Tích đột nhiên đưa tay đặt lên vai Quan Tuyết Tức, giọng như thăm dò:

"Cậu có nhớ tôi không, chủ nhân?"

Chương 31: Đừng Mập Mờ Như Thế.

DTV-EBOOK

Giờ ra chơi kéo dài ba mươi phút, Quan Tuyết Tức bị Trần Tích kéo đi mãi mà không thấy trở lại.

Khi họ vừa đi xuống cầu thang, Tống Minh Lợi theo bản năng định bám theo nhưng Dương Dật Nhiên ngăn lại, nói một câu đầy ẩn ý: "Đừng xen vào chuyện không liên quan."

Tống Minh Lợi ngơ ngác, đầu đầy dấu hỏi chấm. Dương Dật Nhiên lặng lẽ nói nhỏ với cậu ta: "Tôi cảm thấy Trần Tích có gì đó không ổn."

"Còn phải để cậu nói?"

Tống Minh Lợi bĩu môi bảo: "Tôi đã nói với các cậu từ lâu rồi, hắn có vấn đề! Hắn tiếp cận Quan Tuyết Tức là để nằm gai nếm mật, chờ ngày báo thù! Các cậu không tin, giờ mới thấy tôi đúng chứ gì?"

Dương Dật Nhiên: "..."

Tống "Ngọa Long" vẫn kiên trì với lý thuyết của mình: "Cậu nghĩ mà xem, Quan Tuyết Tức vừa đánh hắn xong, hắn đã chạy tới làm quen. Chuyện này bình thường à? Thôi thì coi như hắn bao dung, không đánh không quen biết, nhưng có cần lúc nào cũng bám dính như thế không? Ngày nào cũng chạy theo Quan Tuyết Tức, cứ như sợ người khác không biết hắn đang có ý đồ xấu!"

Dương Dật Nhiên lắc đầu ngao ngán: "Thôi đi, cậu đúng là hết thuốc chữa."

Nói xong, Dương Dật Nhiên quay người rời đi. Tống Minh Lợi nghẹn họng, không chịu thua hét với theo: "Tôi không thèm nói chuyện với cậu! Cậu giống hệt Quan Tuyết Tức, toàn bị Trần Tích lừa!"

Tống Minh Lợi, với tư duy người tỉnh giữa thế gian mê, quay lại lớp lấy điện thoại ra.

Chuyện Quan Tuyết Tức và Trần Tích nắm tay nhau xuống lầu đã bị nhiều người chứng kiến. Tin tức lan truyền nhanh chóng, chỉ một lát sau, nhóm chat khối 11 đã sôi sục.

- Khó hiểu vãi nho.

- Quan hệ giữa Quan Tuyết Tức và Trần Tích ngày càng kỳ lạ.

- Lúc nãy ai là người chủ động nắm tay?

- Là Trần Tích! Hắn nắm chặt tay hot boy trường chúng ta, rồi... ừm...

- Cùng nhau đi xuống lầu.

- Rồi chui vào rừng nhỏ.

- Chui vào rừng nhỏ làm gì? Cuối cùng cũng đánh nhau à?

- Đánh cái gì mà đánh! Cậu bị out mạng à. Tiến độ mới nhất: hai người họ giờ là bạn thân, cùng tham gia đội bóng rổ, Quốc khánh còn uống rượu với nhau.

- Nghe nói Trần Tích còn đưa Quan Tuyết Tức về nhà, hình như còn qua đêm nữa cơ.

- ???

- ???

- Thật đó, mấy người trong đội bóng truyền ra.

- Các bạn, tôi có một suy đoán táo bạo.

- Tôi cũng...

- Không lẽ nào?

- Không phải chứ?

"..."

Tống Minh Lợi không hiểu bọn họ đang suy đoán cái gì.

Không lâu sau, nhóm chat đã đưa ra đáp án.

- Nhưng Quan Tuyết Tức trông chẳng giống gay mà?

- Trần Tích cũng vậy.

- Chưa nói đến thật hay giả, chẳng lẽ chỉ có tôi thấy hai người họ rất hợp nhau sao? Hai gương mặt đẹp thế kia...

- Không, cậu không phải người duy nhất.

- Tôi cũng thấy vậy, nhưng không dám nói.

- Quan Tuyết Tức rất thẳng, nhưng Trần Tích thì chưa chắc. Hắn chưa bao giờ để ý đến con gái, thực sự luôn.

- Còn Bạch Lâm Lâm thì sao?

- Hắn chỉ nói vài câu với Bạch Lâm Lâm thôi.

- Nhưng hắn cũng chẳng để ý đến con trai mà?

- Hắn chỉ để ý đến Quan Tuyết Tức.

- Vậy chẳng phải càng đáng ngờ sao?

- Trời đất.

- Đúng là kỳ lạ.

Tống Minh Lợi trong lòng chấn động dữ dội.

Hóa ra đây là hướng đi mà cậu ta chưa từng nghĩ tới. Có lẽ đây chính là điều mà Dương Dật Nhiên muốn ám chỉ chăng?

Khi cuộc trò chuyện trong nhóm chat ngày càng sôi nổi, đề tài bỗng nhiên lan sang một câu chuyện cũ kỳ lạ từ năm ngoái.

- Mọi người có biết chuyện ở lớp 12-4 năm trước không?

- Chuyện gì?

- Ý cậu là vụ nghỉ học à?

- Đừng úp mở nữa!

- Năm ngoái, ở lớp 12-4, có hai nam sinh bị bắt gặp hôn nhau trong giờ tự học buổi tối. Giáo viên bắt tại trận, cả hai bị ép công khai xu hướng tính dục và lập tức bị xã hội tẩy chay.

- Phụ huynh hai bên còn đến trường làm ầm lên, cãi nhau kịch liệt, đều đổ lỗi cho đối phương dụ dỗ con mình, thậm chí còn đòi giáo viên chủ nhiệm chịu trách nhiệm.

- Sau đó một người nghỉ học, một người chuyển trường.

- Thật kinh khủng.

- Đây là lần đầu tôi nghe về chuyện này...

- Về sau thì sao?

- Ai mà biết? Cả hai đều không còn ở trường 16 nữa rồi.

"..."

Tống Minh Lợi có ấn tượng mơ hồ về câu chuyện này, nhưng vì đã nghe quá nhiều tin đồn nên chẳng mấy chốc nó trôi vào quên lãng. Được nhóm chat nhắc nhở, cậu ta mới sực nhớ ra.

Tống Minh Lợi nhíu mày, theo bản năng muốn bảo vệ Quan Tuyết Tức, không để cậu dính vào mấy lời đồn nhảm nhí này.

Cậu ta thậm chí không buồn dùng tài khoản ẩn danh, trực tiếp nhảy vào nhóm chat phản pháo:

- Đừng nói nhảm nữa được không? Ai gay cơ?

- Còn bịa chuyện Quan Tuyết Tức và Trần Tích nữa, liệu hồn đấy. Cẩn thận tôi lôi từng người ra khỏi nick ảo, bắt các cậu đứng trước mặt Quan Tuyết Tức mà nói thẳng xem!

Anh Tống hung hăng tuyên bố, nhưng trong nhóm chẳng ai tỏ vẻ e ngại.

Ẩn danh mà, ai sợ cậu ta chứ?

- Tống Minh Lợi, cậu kỳ thị đồng tính à?

- Anh Tống hết thời rồi, trông bức xúc thế.

- Đừng khóc mà anh Tống. Cùng lắm thì để Tuyết Tức mở hậu cung, bảo đảm không thiếu suất cho cậu đâu.

- Nhìn chữ viết của cậu là biết đang cố gồng, đau lòng cho cậu quá, huhuhu...

Tống Minh Lợi: "..."

Khỉ thật.

Cậu ta đang định nổi trận lôi đình thì ngẩng lên đúng lúc thấy Quan Tuyết Tức quay lại.

"Người bạn cùng bàn tốt bụng của tôi ơi, cuối cùng cậu cũng về rồi!" Tống Minh Lợi lập tức nhét điện thoại vào ngăn bàn, lao tới trước mặt Quan Tuyết Tức.

Nhìn vẻ mặt có phần lơ đãng của Quan Tuyết Tức, cậu ta nhận ra ngay có gì đó không ổn.

"Xảy ra chuyện gì thế? Trần Tích làm gì cậu à?" Tống Minh Lợi hỏi, giọng đầy lo lắng.

"Không có gì." Quan Tuyết Tức không nhìn hắn, cúi đầu thu dọn đống sách vở lộn xộn trên bàn. Cậu hỏi với vẻ thờ ơ:

"Tiết sau là tiết gì nhỉ?"

Tống Minh Lợi: "..."

Không đúng.

Rõ ràng là có vấn đề.

"Tiết Hóa." Tống Minh Lợi híp mắt quan sát Quan Tuyết Tức từ trên xuống dưới.

Bề ngoài không có gì bất thường, cổ áo vẫn cài kín, chỉnh tề... Không đúng, tại sao cậu ta lại để ý đến cổ áo nhỉ? Đúng là mấy lời đồn trong nhóm chat hại chết người ta.

— Tóc tai cũng gọn gàng, nhưng ánh mắt lại hơi lảng tránh, rõ ràng đang có tâm sự.

"Cậu nhìn tôi làm gì?" Cuối cùng Quan Tuyết Tức cũng nhận ra, cau mày hỏi.

Tống Minh Lợi quyết định không vòng vo, ghé sát tai cậu thì thầm: "Trong nhóm chat khối có người bảo Trần Tích là gay. Cậu cẩn thận một chút."

Quan Tuyết Tức: "..."

Câu nói này như đánh trúng tâm lý Quan Tuyết Tức, phá tan lớp băng mỏng mà cậu đang cố gắng giữ vững, để lộ ra câu hỏi cậu không muốn đối mặt nhưng chẳng thể trốn tránh: Trần Tích có phải gay không?

Trước đó hai người ở khu cây xanh khá lâu, thực ra chẳng nói được bao nhiêu.

Đôi khi ánh mắt im lặng còn mạnh mẽ hơn cả lời nói.

Trần Tích nhìn cậu thật sâu, chỉ hỏi một câu: "Cậu có nhớ tôi không?"

Quan Tuyết Tức khựng lại rất lâu, trong đầu thử diễn tập cả hai câu trả lời "nhớ" và "không nhớ". Không khí giữa hai người lúc đó quá kỳ lạ, bất kỳ câu trả lời nào cũng trở nên khó nói.

Quan Tuyết Tức không thể mở lời, cũng không muốn né tránh. Thế là cậu nhìn thẳng vào mắt Trần Tích, và cả hai cứ đứng đó nhìn nhau cho đến khi bàn tay đặt trên vai cậu của Trần Tích bất ngờ siết chặt, như muốn kéo cậu vào vòng tay mình.

Cơ thể Quan Tuyết Tức cứng đờ. Trần Tích bất ngờ trở nên nghiêm túc, khẽ phủi bụi trên vai cậu và nói: "Bị dính bụi tường rồi."

Nói xong, hắn buông tay.

"..."

Quan Tuyết Tức lặng người.

Cuối cùng, cậu vẫn không trả lời là "nhớ" hay "không nhớ". Trần Tích cũng không truy hỏi thêm.

Khi chia tay, cả hai vẫn cư xử bình thường như mọi khi. Để tránh đi cùng Trần Tích về lớp, Quan Tuyết Tức viện cớ cần ghé qua căng tin mua vài thứ, bảo hắn đi trước.

Chỉ đến khi hoàn toàn tách khỏi Trần Tích, Quan Tuyết Tức mới cảm thấy xung quanh mình như có thêm oxy, cuối cùng có thể thở tự do.

Cơn thở phào ấy còn chưa trọn vẹn, Tống Minh Lợi đã đến và buông một câu: "Trần Tích là gay, cậu phải cẩn thận đấy."

Cảnh báo bất ngờ này khiến Quan Tuyết Tức ngạc nhiên. Cậu hỏi: "Nhóm chat nói thế vì lý do gì?"

"Còn vì gì nữa?" Tống Minh Lợi lắc đầu ngán ngẩm: "Hai cậu giữa ban ngày ban mặt nắm tay nhau, bị người ta nghi ngờ thôi."

"..."

Quan Tuyết Tức trầm mặc, mở điện thoại lướt nhanh qua đoạn trò chuyện trong nhóm chat của khối.

Phần lớn các tin nhắn đều là những câu đùa cợt vì thực tế chẳng có bằng chứng nào rõ ràng.

Xem xong, Quan Tuyết Tức không giải thích hay phản bác. Cậu đặt điện thoại xuống như thể chẳng có gì xảy ra, sau đó mở sách Hóa ra chuẩn bị cho tiết học tiếp theo.

Sự bình tĩnh của cậu vượt ngoài mong đợi của Tống Minh Lợi. Nhưng thực ra nội tâm Quan Tuyết Tức hoàn toàn không bình lặng như vẻ bề ngoài.

Không thể kìm nén, cậu bắt đầu nghi ngờ: Nếu Trần Tích thực sự là gay, chẳng phải những hành động kỳ lạ trước đây của hắn đều có lời giải thích sao?

Nhưng nếu không phải thì sao?

Quan Tuyết Tức không khỏi ôm chút hy vọng mong manh: Tính cách của Trần Tích vốn dĩ rất kỳ lạ, không thể dùng tiêu chuẩn thông thường để đánh giá hắn.

Quan trọng hơn cả, cậu nên làm gì đây?

Quan Tuyết Tức không biết phải đối mặt với Trần Tích thế nào nữa.

Một cảm giác mơ hồ nào đó vừa như sợ hãi vừa như khó chịu khiến cậu chỉ muốn tránh xa hắn. Nhưng bên cạnh nỗi sợ ấy còn một cảm xúc khác phức tạp gấp bội, mỗi lần nghĩ đến Trần Tích, cậu đều không thể thoải mái.

Cuối cùng, Quan Tuyết Tức quyết định tạm thời lánh nạn, những chuyện khác để sau hãy tính.

Cậu lập ra một kế hoạch hoàn hảo:

Thứ nhất: Sau giờ học buổi trưa sẽ là người đầu tiên rời khỏi tòa nhà, cùng Tống Minh Lợi đi ăn trưa ở ngoài trường để Trần Tích không tìm thấy.

Thứ hai: Buổi chiều ngồi yên trong lớp làm bài, không bước ra ngoài. Tan học, lặp lại bước thứ nhất, rời trường thật nhanh, không để Trần Tích có cơ hội chặn đường.

Thứ ba: Tránh luôn tuyến xe buýt 19 mà Trần Tích hay đi, đổi tuyến khác để về nhà.

Nếu ai đó không biết còn tưởng cậu đang lẩn trốn vì làm chuyện xấu.

Tuy nhiên, kế hoạch của Quan Tuyết Tức chẳng thể theo kịp những thay đổi bất ngờ. Quan Tuyết Tức quên mất một việc quan trọng: Hôm nay sau giờ học, đội bóng rổ sẽ có buổi tập luyện, và cậu chắc chắn sẽ phải gặp Trần Tích.

Chưa kịp rời khỏi cổng trường, Quan Tuyết Tức đã nhận được cuộc gọi từ Phó Dương.

"Cậu cứ ăn trưa trước, sáu giờ rưỡi tập trung nhé. À đúng rồi, đồng phục của cậu và Trần Tích tôi đã chuẩn bị xong, để trên bàn trong phòng nghỉ của đội bóng. Vào là thấy, nhớ thử xem có vừa không."

"Biết rồi."

Quan Tuyết Tức chẳng muốn ăn uống gì, cậu nhắn tin báo với Hà Vận rằng tối nay có việc ở trường nên về muộn, bảo bà không cần chờ cơm. Sau đó, cậu đi thẳng đến phòng nghỉ của đội bóng.

Phòng nghỉ nằm trong tòa nhà số 3, một khu vực bán hành chính. Ngoài văn phòng của giáo viên, các phòng khác đều được phân cho các câu lạc bộ học sinh, từ âm nhạc, mỹ thuật, khiêu vũ cho đến bóng rổ, bóng đá, bóng chuyền.

Phòng nghỉ khá rộng, được bố trí như phòng thay đồ của một đội bóng chuyên nghiệp, có cả phòng tắm, gương và tủ đựng đồ.

Cửa không khóa, Quan Tuyết Tức đẩy nhẹ đã mở, chứng tỏ bên trong có người.

Cậu nghĩ rằng đó là các thành viên khác của đội, nhưng bất ngờ thay, trong phòng chỉ có mình Trần Tích.

"..."

Bốn mắt nhìn nhau.

Trần Tích là người lên tiếng trước, hỏi thẳng: "Quan Tuyết Tức, cậu đang tránh tôi sao?"

Hắn đứng bên cửa sổ, bóng dáng hòa vào ánh hoàng hôn mờ nhạt. Phòng nghỉ không bật đèn, ánh chiều tà nơi chân trời không đủ chiếu sáng gương mặt ngược sáng của hắn, chỉ khiến nó thêm phần sâu thẳm.

Quan Tuyết Tức vừa tiện tay đóng cửa, giờ muốn mở lại để đi cũng không được nữa.

Trần Tích bước về phía cậu, từng bước ép sát.

"Vì sao cậu tránh tôi? Vì mấy lời đồn nhảm trong nhóm chat à?"

"Không phải." Quan Tuyết Tức phản xạ phủ nhận, nhưng giọng điệu lại có chút chột dạ. Nói xong, cậu nhận ra mình không cần phải như vậy.

Cậu sợ cái gì chứ? Cậu cũng đâu có gay đâu trời!

Dựa lưng vào cửa, Quan Tuyết Tức quyết định dò xét.

"Trần Tích, cậu..." Cậu không vòng vo, khó khăn hỏi thẳng, "Cậu thích con trai sao? Ý tôi là... cậu là gay à?"

"..."

Trần Tích dừng lại trước mặt Quan Tuyết Tức, nhìn cậu một lúc rồi chần chừ đáp: "Không phải."

"Thật không?" Quan Tuyết Tức cảm thấy phản ứng của hắn không dứt khoát, như thể đang nói dối.

Trần Tích trả lời ngay: "Tất nhiên là thật. Tại sao cậu lại nghĩ tôi là gay? Chỉ vì những gì mọi người trong nhóm chat nói sao?"

Quan Tuyết Tức quay mặt đi, tránh nhìn hắn: "Không, là do tôi cảm thấy cậu rất kỳ lạ."

"Kỳ lạ?" Trần Tích nhíu mày hỏi lại: "Tôi lạ chỗ nào?"

"..."

Câu hỏi này khiến Quan Tuyết Tức nghẹn lời, trông hắn như thể đang giả ngu ấy. Cậu trợn mắt nhìn hắn: "Cậu luôn làm mấy hành động thân mật với tôi chẳng lẽ không lạ à? Có thằng con trai thẳng nào lại hành xử như cậu không?"

Trần Tích không phục, lập tức đáp trả: "Phó Dương chẳng phải cũng thế sao? Suốt ngày khoác vai bá cổ cậu. Thế nào? Quan Tuyết Tức, cậu cho rằng cậu ta làm được mà tôi thì không à? Đừng quên, vì cậu mà cậu ta còn chia tay Lý Băng Yên đấy."

Quan Tuyết Tức: "..."

Cậu không thể phản bác, vì điều đó đúng. Nhưng...

Không đợi cậu nghĩ thêm, ánh mắt Trần Tích bỗng sáng lên, không những không hối lỗi mà còn đột ngột áp sát ép cậu dính chặt vào tường.

— Hành động này quen thuộc như mọi lần "phát bệnh" trước đây của hắn, nhưng lần này thậm chí còn quá đáng hơn.

Trần Tích tách chân Quan Tuyết Tức ra, dùng đầu gối giữ chặt. Một tay vòng qua eo cậu, tay còn lại đặt lên gương mặt cậu,

ngón cái khẽ v.uốt ve vành tai phát ra những tiếng sột soạt nhẹ nhàng.

Quan Tuyết Tức không phải không phản kháng, nhưng cậu chưa từng tìm thấy giới hạn sức mạnh của Trần Tích. Càng vùng vẫy, cơ thể cậu lại càng dính sát vào đối phương hơn.

Quan Tuyết Tức vừa tức giận vừa bối rối. Trần Tích chỉ cúi xuống tiến sát môi cậu, giọng trách móc: "Cậu cũng vậy thôi. Nhìn tôi kiểu gì chứ? Đừng nói cậu quên mất chuyện tối Quốc khánh đã hôn tôi rồi."

"..."

Cậu không quên, nhưng đó chỉ là một trò đùa thôi mà.

Trần Tích lại trông như muốn nói: "Tôi cũng chỉ đang đùa."

Quan Tuyết Tức dao động, lý trí nhắc nhở rằng cậu không nên cư xử như kiểu "trai thẳng sợ bị gay thích" thế này.

Nhưng một giọng nói khác trong đầu lại phản bác: Cậu đâu phải người bình thường, cậu là Quan Tuyết Tức đó. Nếu có người đồng tính thích cậu cũng đâu có gì lạ.

"..."

Hai luồng suy nghĩ đấu tranh kịch liệt trong đầu cậu, trong khi Trần Tích vẫn tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa. Hắn siết nhẹ tay đặt trên má, nâng cằm cậu lên, buộc cậu phải đối diện gương mặt đang ngày càng tiến sát.

Dường như Trần Tích cố ý để cậu nhìn kỹ từng đường nét trên gương mặt mình.

Quan Tuyết Tức không muốn nhìn. Đầu óc cậu hỗn loạn, theo bản năng nhắm chặt mắt lại để trốn tránh.

Bên tai, hơi thở của Trần Tích bỗng trở nên nặng nề hơn. Hắn thì thầm, giọng trầm thấp như vang thẳng vào lòng cậu:

"Quan Tuyết Tức, nhắm mắt là ý gì?"

"..."

Không khí trong căn phòng nghỉ tối tăm dần trở nên ngột ngạt, như được phủ đầy sự mập mờ khó gọi tên. Đó là mùi nhài, mùi cam, và cả mùi thuốc đông y thoang thoảng trên người Trần Tích.

Quan Tuyết Tức chưa bao giờ hoảng loạn đến thế. Cậu cảm thấy mình như đang trượt dài vào một vực sâu tối tăm không lối thoát.

Cậu muốn đẩy Trần Tích ra, nhưng lại không đủ sức.

Quan Tuyết Tức chỉ có thể bật ra một câu cảnh cáo yếu ớt: "Trần Tích, nếu cậu không phải gay thì đừng mập mờ như thế... Tôi... tôi rất ghét..."

"Mập mờ" là một thứ không nên gọi tên.

Quan Tuyết Tức đã phá vỡ ranh giới ấy.

Trần Tích nhìn cậu, thấy đôi mắt nhắm nghiền và hàng mi đang khẽ run rẩy của cậu. Hắn bỗng nhiên cúi xuống, hôn nhẹ một cái.

"..."

Quan Tuyết Tức sững người, sau đó mở trừng mắt, hét lên:

"Cậu làm gì vậy?!"

Chương 32: Nếu Tôi Thích Cậu

DTV-EBOOK

Quan Tuyết Tức vốn luôn thông minh và bình tĩnh là thế, vậy mà lần đầu tiên lại lộ ra dáng vẻ hoang mang, kinh ngạc, thậm chí ngây người như một kẻ ngốc thế này. Tất cả những biểu cảm này đều bị Trần Tích thu vào mắt.

Hot boy trường hoàn toàn đánh rơi hình tượng.

Lúc này Quan Tuyết Tức không quan tâm đến việc giữ hình tượng nữa. Cậu bị Trần Tích làm choáng váng, mắt trợn to, tim đập loạn, đầu ngón tay run rẩy.

— Trần Tích hôn lên sống mũi cậu.

Đó là một nụ hôn nhẹ từ bên hông, thoáng qua như lông vũ khẽ lướt qua.

Một câu chất vấn không đủ để cậu trút bỏ cảm giác bối rối và kinh ngạc lúc này. Quan Tuyết Tức đã chuẩn bị cả một bụng lời mắng chửi, định trút hết lên đầu Trần Tích để lấy lại cảm giác kiểm soát.

Nhưng cậu chưa kịp nói gì, và Trần Tích cũng chưa kịp trả lời, cửa phòng nghỉ đột ngột bị đẩy ra.

Dẫn đầu là Phó Dương, theo sau là tám, chín thành viên đội bóng rổ bước vào.

Bọn họ đứng sững, nhìn cảnh tượng trước mắt với vẻ kỳ lạ.

Phó Dương lên tiếng: "Hai cậu làm gì đấy? Sao không bật đèn?"

"..."

May mà đèn chưa bật, nếu không tư thế Trần Tích ép Quan Tuyết Tức vào tường sẽ dễ gây hiểu lầm.

Quan Tuyết Tức cảm thấy như bị bắt quả tang, hoảng hốt đẩy Trần Tích ra.

Trần Tích còn phản ứng nhanh hơn. Trước khi ánh mắt Phó Dương kịp hướng về phía họ, hắn đã lập tức rời khỏi cậu.

Tuy vậy, khoảng cách giữa hai người quá gần, bầu không khí vẫn còn chút gì đó mờ ám. Phó Dương nhạy bén phát hiện ra, bèn đùa: "Chuyện gì thế? Hai cậu lén lút yêu đương à?"

"Cút đi!" Quan Tuyết Tức làm ra vẻ bình tĩnh kéo lại vạt áo cho ngay ngắn, "Đừng có đùa mấy trò gay gú ghê tởm, chẳng buồn cười chút nào."

Nghe vậy, Trần Tích liếc nhìn cậu một cái, ánh mắt có chút nghi ngờ như thể câu nói kia ám chỉ hắn.

Phó Dương không nghĩ gì nhiều, vừa cười vừa bật đèn lên, hỏi: "Hai cậu đã thử đồng phục chưa?"

Quan Tuyết Tức đáp: "Chưa, tối tôi về nhà thử."

"Đừng thế, bây giờ thử luôn đi. Nếu không vừa tôi còn bảo người sửa." Phó Dương giơ bộ đồng phục bóng rổ rộng thùng thình của mình lên, cười nói: "Bình thường không mặc cũng được, nhưng ngày thi đấu thì phải mặc, áo giáp vô địch phải đẹp trai mới được!"

"Được thôi." Quan Tuyết Tức thầm nghĩ, chưa đấu mà cậu ta đã tự nhận mình vô địch rồi.

Bình thường cậu sẽ đấu khẩu với Phó Dương vài câu, nhưng hôm nay bị Trần Tích làm phiền quá mức, tâm trạng rối bời chỉ qua loa đáp một tiếng rồi cầm bộ đồng phục vào phòng thay đồ.

Cả cậu và Trần Tích đều thử đồ xong, mọi thứ đều ổn. Cả nhóm kéo nhau ra sân bóng để luyện tập.

Trong suốt một giờ tập luyện, Trần Tích gần như không nói một lời, phần vì tâm trạng vẫn bị xáo trộn bởi sự việc khi nãy, phần vì hắn chưa thân thiết với các thành viên trong đội.

Dù vậy, kỹ năng chơi bóng của hắn rất tốt, khiến tất cả mọi người đều thán phục.

Khi màn đêm buông xuống, sân bóng chỉ còn được chiếu sáng bởi vài ngọn đèn đường gần đó.

Dưới ánh đèn vàng nhạt, Quan Tuyết Tức vén tay áo lên lau mồ hôi. Cậu nhìn đồng hồ và nói với Phó Dương: "Muộn rồi, tôi phải về đây."

"Còn sớm mà, chơi thêm tí nữa đi." Phó Dương vẫn chưa muốn kết thúc.

"Thôi đi, cậu còn dông dài hơn cả giáo viên chủ nhiệm lớp tôi." Quan Tuyết Tức dứt khoát từ chối.

"Được rồi, được rồi." Phó Dương thở dài: "Về đi, học hành chăm chỉ, mai thi tháng làm tốt nhé!"

Quan Tuyết Tức mỉa mai: "Cuối cùng cậu cũng nói được một câu có ý nghĩa."

Phó Dương xua tay: "Giải tán đi, giải tán hết!"

Mọi người nhanh chóng rời sân bóng, ai về nhà nấy.

Quan Tuyết Tức nhặt chiếc áo khoác lên, chào tạm biệt từng người rồi rời sân bóng.

Cậu bước đi phía trước, Trần Tích lặng lẽ theo sau.

Không cần quay đầu lại, chỉ nghe tiếng bước chân thôi Quan Tuyết Tức cũng biết đó là ai. Tâm trạng khó chịu vừa được phát tiết qua vận động giờ lại trở về, đè nặng trong lồng ng.ực khiến cậu thấy khó thở.

Khi ra khỏi sân bóng và đi đến cổng trường, trời đã gần tám giờ.

Quan Tuyết Tức ít khi về nhà muộn như vậy, Hà Vận không yên tâm, gọi điện hỏi thăm. Cậu vừa đi vừa nghe điện thoại, thấp giọng giải thích mọi chuyện.

Trong suốt quãng đường đó, Trần Tích vẫn lặng lẽ theo sau.

Khi Quan Tuyết Tức cúp máy, cuối cùng cậu cũng quay đầu lại.

Trên vỉa hè vắng bóng người qua lại, chỉ có một hàng cây ngân hạnh. Lá đã ngả vàng theo từng cơn gió rơi xuống, một chiếc lá khẽ rơi lên giày thể thao của cậu.

Quan Tuyết Tức cử động chân, chiếc lá rơi xuống đất. Cậu đá nhẹ vài cái, không buồn ngẩng lên nói với Trần Tích: "Cậu không định giải thích gì à?"

Khi sự việc nguội đi, mọi chuyện cũng không còn khó xử như lúc mới xảy ra.

Sự mập mờ trước đó tan biến, Quan Tuyết Tức lấy lại vẻ điềm tĩnh vốn có. Trong đầu cậu thậm chí đã nghĩ ra vài cách để ứng phó với Trần Tích.

Trần Tích nhìn cậu, dường như cũng đoán được cậu đang nghĩ gì qua biểu cảm.

"Giải thích gì cơ?"

"Đừng giả ngu." Quan Tuyết Tức nhíu mày, "Cậu nghĩ tôi dễ bị lừa thế à?"

"..."

Trần Tích cúi đầu nhìn chiếc lá ngân hạnh bị đá qua lại dưới chân cậu, cuối cùng nói ra câu trả lời đã chuẩn bị sẵn: "Tôi chỉ đùa thôi, Quan Tuyết Tức."

"Cậu đùa ai vậy?" Quan Tuyết Tức cảm thấy hắn đang qua loa cho xong chuyện.

Trần Tích ngẩng đầu, hỏi lại: "Nếu không thì sao? Cậu nghĩ tôi có ý gì?"

Hắn tiến lại gần, hạ giọng hỏi: "Cậu có phải đang cho rằng tôi thích cậu không?"

"..."

Rắc một tiếng vang giòn tan, chiếc lá ngân hạnh khô vàng dưới chân Quan Tuyết Tức bị cậu giẫm nát.

Trần Tích nhấc chân, cố dùng mũi giày gạt chiếc lá ra khỏi giày thể thao của Quan Tuyết Tức như muốn giải thoát cho nó.

Quan Tuyết Tức đâu để hắn toại nguyện, lạnh lùng giẫm mạnh lên mu bàn chân hắn.

Trần Tích im lặng một lát, vẫn cúi đầu. Ánh mắt hắn từ chân Quan Tuyết Tức dần dịch lên, dừng lại ở phần ngón tay lộ ra dưới ống tay áo.

Trời đêm đã lạnh, đôi tay trắng nõn của Quan Tuyết Tức bị gió thổi đỏ ửng.

Trần Tích nhìn chằm chằm vào đầu ngón tay ấy, giọng nói nhẹ như làn gió thoảng, tiếp tục trò đùa từ câu trước:

"Quan Tuyết Tức, nếu tôi thích cậu, cậu có đồng ý ở bên tôi không?"

"..."

Quan Tuyết Tức bị lời này làm cho giật mình, biểu cảm trên mặt thay đổi ngay lập tức.

Có lẽ do gió quá lạnh, hai bên tai cậu cũng ửng đỏ. Dưới ánh đèn đường vàng ấm, màu sắc ấy càng trở nên nổi bật.

Quan Tuyết Tức nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, không chút do dự đáp:

"Tất nhiên là không rồi! Tôi không thích con trai. Cậu đừng đùa mấy trò đáng ghét như thế nữa, chẳng khác gì Phó Dương, toàn nói linh tinh, phiền chết đi được..."

Quan Tuyết Tức dường như đã chấp nhận lời giải thích "chỉ là đùa" của Trần Tích và không ép hắn phải giải thích thêm.

Tuy nhiên, vừa nói xong, Quan Tuyết Tức quay người đi thẳng về phía trạm xe buýt, mang theo sự đề phòng, như thể không muốn nhìn Trần Tích thêm dù chỉ một giây.

Trần Tích đứng nhìn bóng lưng cậu, không nhịn được gọi lớn: "Quan Tuyết Tức, cậu giận rồi à?"

Quan Tuyết Tức không trả lời, bước chân cũng không dừng lại.

Trần Tích nhanh chóng đuổi theo.

"Là lỗi của tôi, sau này tôi không đùa kiểu đó nữa. Đừng phớt lờ tôi, nhé?"

Quan Tuyết Tức vẫn giữ im lặng, làm như không nghe thấy.

Trần Tích tiếp tục giải thích, đổi giọng mềm mỏng hơn: "Được rồi, tôi thừa nhận mấy trò đùa đó là tôi cố ý. Không phải vì lý do gì khác, tôi chỉ muốn gần gũi với cậu hơn thôi. Bạn của cậu nhiều quá, tôi sợ mình chẳng có gì đặc biệt, sẽ nhanh chóng bị cậu quên lãng."

"..."

Lời giải thích này nghe có vẻ thật, phù hợp với phong cách kỳ lạ của Trần Tích từ trước tới giờ.

Quan Tuyết Tức cuối cùng cũng liếc nhìn hắn một cái, hạ thấp sự cảnh giác, nói với vẻ bất lực: "Cậu không biết cách kết bạn thì đi học người khác, đừng làm bậy nữa. Dọa người ta chết khiếp đấy."

"Ừ." Trần Tích khẽ đáp. Khuôn mặt hắn khuất trong bóng tối, biểu cảm mơ hồ như một con thú buộc phải ẩn mình.

Quan Tuyết Tức thở phào nhẹ nhõm từ trong ra ngoài, bước chân cũng vô thức chậm lại.

Chiếc xe buýt số 19 mãi vẫn chưa đến. Hai người đứng cạnh nhau dưới bảng hiệu trạm chờ, chờ đợi trong yên lặng.

Quan Tuyết Tức bỗng hỏi: "Từ nhỏ đến giờ cậu không kết bạn được à?"

"Trước đây thì có." Trần Tích trả lời, "Nhưng tôi chuyển trường từ lớp 6, mất liên lạc với bạn cũ. Sau khi vào trường mới... tôi không hòa đồng lắm."

"Không hoà đồng lắm" là cách nói nhẹ lắm rồi đấy. Thực chất, hắn bị cô lập, bị kỳ thị.

Người ở Phong Đức vốn bài ngoại, còn Trần Tích chỉ là đứa trẻ quê mùa từ huyện lân cận chuyển đến. Thói quen sinh hoạt của hắn không "cao cấp" như các bạn cùng lớp, tính cách lại không hoạt bát, nên chẳng ai ưa thích.

Những đứa trẻ như vậy bị bắt nạt dường như là chuyện "hiển nhiên".

Tất nhiên là Trần Tích không chịu khuất phục, hắn luôn phản kháng, thậm chí đánh lại người khác.

Đám trẻ bản địa không đánh lại hắn liền đi mách người lớn. Hết phụ huynh đến giáo viên thay phiên nhau dạy bảo hắn, như muốn nhấn mạnh: "Mày rất đáng ghét, mày không phải đứa trẻ ngoan."

Ngôi nhà mới cũng không dễ chịu hơn gì. Cha dượng của hắn tuy giàu có nhưng không muốn tốn một xu cho hắn.

Chưa tốt nghiệp tiểu học, Trần Tích đã thấm thía thế nào là cảnh sống nhờ nhà người khác.

"Từ nhỏ tôi đã rất dễ khiến người khác ghét." Trần Tích khẽ nói, "Sau khi ra vào trại giáo dưỡng một lần, tôi lại càng bị xem là không thể cứu chữa. Đừng nói đến chuyện kết bạn, chỉ cần họ không nhìn tôi bằng ánh mắt khác thường đã là tốt lắm rồi."

"..."

Quan Tuyết Tức im lặng một lát, không nhịn được khẽ an ủi: "Không hẳn vậy đâu. Có một số người mang định kiến khi nhìn cậu, nhưng phần lớn thì không. Đừng tự đặt mình vào thế đối đầu với tất cả mọi người như một con nhím xù lông từ chối tất cả xung quanh."

"Ý cậu là tôi khó gần sao?"

"...Không, tôi không có ý chỉ trích cậu." Quan Tuyết Tức dịu giọng, "Ý tôi là cậu đừng quá nhạy cảm, đừng nghĩ ngợi nhiều quá. Nếu không, chưa đợi người khác làm gì, chính cậu đã tự làm mình khó chịu rồi."

"Tôi không tự làm khó mình. Tôi chỉ đang cố gắng giành lấy điều tôi muốn."

Quan Tuyết Tức ngơ ngác: "Cậu muốn gì?"

"..."

Trần Tích khẽ cười. Nụ cười của hắn hiếm hoi đến mức mỗi lần xuất hiện đều mang theo một cảm giác đặc biệt.

"Không có gì cả. Xe tới rồi, cậu về đi, Quan Tuyết Tức."

"Được, cậu cũng về sớm nhé."

Quan Tuyết Tức đeo ba lô bước lên xe buýt. Trước khi cửa xe đóng lại, cậu quay đầu vẫy tay chào Trần Tích.

Cửa xe khép lại, Quan Tuyết Tức qua lớp kính xe nhìn bóng dáng xa dần của Trần Tích. Những sự kiện hôm nay ùa về trong tâm trí, để lại trong cậu một cảm giác khó tả.

Như thể có gì đó sắp nổi lên, rồi lại bị đè nén xuống.

Trần Tích cũng dõi theo bóng dáng Quan Tuyết Tức cho đến khi không còn nhìn thấy nữa.

Bỗng điện thoại của Quan Tuyết Tức rung lên.

Cậu cúi xuống kiểm tra, có một tin nhắn QQ mới.

Trần Tích: *"Quan Tuyết Tức, tôi có thể không phải người bạn mà cậu thích nhất, nhưng tôi chắc chắn sẽ là người bạn đạt điểm cao nhất trong kỳ thi tháng này."*

Quan Tuyết Tức: *"?"*

Trần Tích: *"Chờ xem nhé."*

Trần Tích: *"[Gửi bạn lời chúc năm mới.jpg]"*

Quan Tuyết Tức: "..."

Chương 33: Tổ Tông Của Tôi

DTV-EBOOK

Trần Tích học giỏi đã không còn là bí mật, nhưng vì chưa từng trải qua kỳ thi lớn nên chẳng ai biết hắn xếp hạng thế nào trong toàn khối.

Quan Tuyết Tức cũng tò mò, thậm chí có chút cảm giác nguy cơ. Một đối thủ mà cậu chưa nắm được thực lực luôn khiến cậu lo lắng.

Kỳ thi tháng diễn ra trong ba ngày, bắt đầu từ sáng Chủ nhật và kết thúc vào chiều thứ Ba.

Những ngày này, để bảo vệ vị trí nhất khối, Quan Tuyết Tức gần như gạt bỏ mọi tạp niệm, dồn toàn bộ sức lực vào việc giải bài.

Cậu không chỉ phòng bị Trần Tích mà còn để mắt đến tất cả các đối thủ cạnh tranh khác.

Muốn đội vương miện thì phải chịu được sức nặng của nó.

Trong mắt nhiều người, kỳ thi tháng chỉ là bài kiểm tra toàn khối để đánh giá giai đoạn, không quan trọng như thi cuối kỳ. Nếu làm không tốt cũng không sao, những chỗ chưa nắm vững hoặc sai sót có thể cải thiện ở lần sau.

Riêng Quan Tuyết Tức không nghĩ vậy. Cậu đã quen đứng nhất và không thể chấp nhận việc mình bị tụt hạng, dù chỉ là một kỳ thi nhỏ.

Ngoài cậu, lớp 1 còn có nhiều học sinh giỏi khác.

Ở kỳ thi cuối kỳ năm ngoái, người ra đề đã chọn toàn những câu khó vượt mức, điểm trung bình của lớp 1 sụt giảm mạnh. Khi đó, Quan Tuyết Tức dẫn đầu với tổng điểm chỉ kém điểm tuyệt đối ba mươi điểm. Xếp thứ hai là người ngồi trước cậu, Trịnh Triết, và thứ ba là người ngồi trước Trịnh Triết, Tôn Hinh Ý.

Tuy cậu hơn hai người kia tổng điểm, nhưng khoảng cách không quá lớn.

Từ hạng bốn trở đi chênh lệch điểm càng nhỏ. Chỉ cần thấp hơn năm điểm là hạng đã tụt đáng kể. Tất cả học sinh nằm trong top 100 đều là vua cày, áp lực của Quan Tuyết Tức là điều dễ hiểu.

Những giáo viên ra đề ở trường số 16 cũng không phải dạng vừa. Vì chênh lệch điểm số giữa các học sinh luôn sít sao, đề thi ngày càng khó hơn, như thể họ đang cố làm khó các học sinh giỏi, liên tục thử thách giới hạn của họ.

Lần này đề thi tháng cũng không ngoại lệ.

Trước khi thi, giáo viên chủ nhiệm 1 nói: "Mọi người đừng quá căng thẳng. Thi tháng chỉ để kiểm tra kết quả học tập theo giai đoạn, quan trọng là tìm ra những chỗ thiếu sót để cải thiện. Hãy giữ tâm lý thoải mái và làm bài tốt."

Kết quả, khi phát đề, cả phòng thi chìm trong tiếng than vãn.

Sau môn thi đầu tiên, cả tòa nhà khối 11 ngập trong tiếng thở dài. Các học sinh ủ rũ kiểm tra đáp án với nhau, tiếng kêu trời kêu đất không ngừng vang lên.

Quan Tuyết Tức tuy không gia nhập đội ngũ kêu khổ nhưng trong lòng cũng thấy nặng nề.

Đề Toán lần này không chỉ khó mà lượng tính toán cũng rất lớn. Khi chuông báo hết giờ vang lên, cậu vẫn còn hai câu lớn chưa hoàn thành, chỉ kịp viết ra cách giải nhưng chưa tính ra đáp số. Cuối cùng, cậu phải điền đáp số ước lượng.

Điều này khiến Quan Tuyết Tức cảm thấy bất an. Cậu không biết Trịnh Triết và Tôn Hinh Ý làm bài thế nào — vì ba người họ thường xuyên thay phiên nhau nắm giữ ba hạng đầu khối, được gọi là "Tam kiếm khách trường 16".

Tâm trạng bất ổn của cậu cuối cùng được Trần Tích xoa dịu.

Trần Tích bảo hắn cũng không làm xong bài, đề Toán lần này quá khó.

Ba ngày thi, ba ngày chờ điểm, một tuần học bảy ngày liền đặc biệt dài đằng đẵng. Quan Tuyết Tức vừa mệt mỏi vừa cảm thấy tâm trạng khá tốt.

Tuần này, cậu và Trần Tích đều đặn nối máy mỗi tối để làm bài tập. Thời gian cố định: bắt đầu học từ bảy giờ rưỡi đến mười giờ rưỡi, sau đó ai nấy đi tắm rửa và ngủ.

Càng ở bên nhau nhiều, Trần Tích càng biết cách nói chuyện hơn. Dù hắn không nói nhiều, nhưng mỗi lần mở miệng đều là để khen Quan Tuyết Tức.

Trần Tích khen cậu thông minh, giải được những bài khó nhằn.

Trần Tích khen cậu bình tĩnh, không như những người khác lo lắng trước kỳ thi.

Trần Tích thậm chí còn khen cậu đẹp trai hơn cả ngôi sao thần tượng đang nổi, nói ngôi sao đó không xứng so với cậu.

Dù ai được khen cũng sẽ vui, Quan Tuyết Tức cũng không ngoại lệ.

Cách khen của Trần Tích quá đơn giản và thẳng thắn, khiến Quan Tuyết Tức mỗi lần nghe đều bật cười trách: "Bớt nịnh nọt đi, thật vô lý..."

Quan Tuyết Tức rất thích cảm giác được Trần Tích tâng bốc.

Thật kỳ lạ, trước đây cũng có người khen cậu nhưng chưa ai giống như Trần Tích — khen không phải vì cậu giỏi, mà chỉ để làm cậu vui, kiếm cớ để trò chuyện.

Hai người họ dần trở thành bạn bè thực sự.

Tuy nhiên, mối quan hệ này vẫn có chút mất cân bằng: chỉ có Trần Tích nịnh cậu, còn cậu thì không nịnh lại.

Bởi vì, là "chủ nhân", cậu phải giữ sự cao quý và quyền uy.

Quan Tuyết Tức đổi tên Trần Tích trên danh bạ WeChat và QQ thành "Nô lệ của tôi", còn chụp màn hình gửi hắn để chế giễu.

Đáng tiếc, Trần Tích không cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn hỏi: *"Tôi có phải người duy nhất trong điện thoại cậu có tên ghi chú đặc biệt không?"*

Quan Tuyết Tức đáp bằng một dấu hỏi: *"?"*

Trần Tích trả lời bằng một dấu chấm: *"."*

Quan Tuyết Tức hỏi: *"Cậu ghi chú tên tôi là gì?"*

Trần Tích thần thần bí bí: *"Cậu đoán đi."*

Quan Tuyết Tức không mắc bẫy: *"Tôi không đoán, nói hay không?"*

Trần Tích nhún nhường: *"Được rồi, để hợp với cái cậu vừa đổi, tôi để là 'Tổ tông của tôi'. Thế này có cao cấp hơn 'chủ nhân' không? Cậu hài lòng chưa?"*

Quan Tuyết Tức: "..."

Quan Tuyết Tức không trả lời Trần Tích.

Cậu nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, bất giác ngẩn người vài giây.

Rồi cậu bực bội vò đầu kéo mình ra khỏi dòng suy nghĩ đang đi xa, quăng điện thoại qua một bên tiếp tục làm bài tập.

Dạo gần đây Quan Tuyết Tức và Trần Tích ngày càng thân thiết, nhưng sự thân thiết này có chút lệch lạc. Quan Tuyết Tức không có người bạn nào khác mà cậu tương tác theo kiểu như vậy.

Ngày qua ngày, mỗi tối đúng bảy giờ rưỡi, Trần Tích đều đặn gọi video, không bỏ sót lần nào.

Nhưng tối qua hắn lại trễ hẹn.

Quan Tuyết Tức tự nhủ rằng mình không hề để ý, việc có gọi hay không cũng chẳng quan trọng. Trước khi quen Trần Tích, cậu vẫn học một mình rất tốt, chẳng cần ai kè kè bên cạnh.

Thế nhưng ngòi bút trên tay cậu bất giác dừng lại, ánh mắt liếc về phía đồng hồ.

Bảy giờ ba mươi lăm phút.

Trần Tích giống như biến mất, không thấy đâu cả.

Quan Tuyết Tức nhận ra mình không thể tập trung học, cảm giác bực bội lan tỏa.

Khi nhận ra bản thân không thể học được chỉ vì chuyện này, cậu càng khó chịu hơn.

Đây là lỗi của Trần Tích.

Quan Tuyết Tức tự nhủ, việc hình thành thói quen học cùng người khác không hề dễ dàng. Cậu đã mất công quen với điều đó, vậy mà Trần Tích lại đột nhiên phá vỡ thói quen của cậu. Cảm giác không vui này rất logic, hoàn toàn hợp lý.

— Ngoài lý do đó, chẳng còn lý do nào khác.

Quan Tuyết Tức liếc nhìn đồng hồ thêm lần nữa. Bảy giờ bốn mươi hai phút.

Cậu bật sáng điện thoại, rồi tắt đi. Sau đó lại bật lên.

Quan Tuyết Tức mở WeChat, chọn ảnh đại diện của Trần Tích, kéo xuống phần "Xóa bạn", rồi đóng lại. Sau đó, cậu lại lặp lại hành động đó một lần nữa.

Ngay lúc cậu đang khó chịu đến mức muốn tắt nguồn điện thoại để Trần Tích không thể liên lạc được, điện thoại đột ngột rung lên.

Trần Tích cuối cùng cũng gọi.

Quan Tuyết Tức bực mình, cố ý không nghe. Hắn gọi đến lần thứ ba, khi sắp ngắt, cậu mới chậm rãi nhấc máy.

Quan Tuyết Tức đặt điện thoại lên bàn, để thật xa khiến camera không quay được mặt mình.

Trần Tích không nhìn thấy Quan Tuyết Tức, nhưng cậu thì nhìn rõ hình ảnh hắn trên màn hình.

Trễ mười lăm phút, trong lòng Quan Tuyết Tức đã kết án tử cho hắn. Nhưng giọng nói của cậu lại cố ý lạnh lùng như thể

không quan tâm.

Trần Tích lên tiếng: "Xin lỗi, tôi gọi trễ. Lúc nãy giúp mẹ nấu thuốc chẳng may làm vỡ bát, phải dọn bếp rồi nấu lại nên mất thời gian."

Quan Tuyết Tức đáp với giọng dửng dưng: "Ờ, liên quan gì đến tôi?"

"..."

Giọng điệu lạnh nhạt, gương mặt cũng không chịu đưa vào khung hình.

Trần Tích im lặng vài giây, xoay camera để lộ chiếc áo hắn đang mặc, trên đó loang lổ vết thuốc đông y.

"Thật đấy, cậu xem, tôi không nói dối mà."

Quan Tuyết Tức hờ hững đáp: "Tôi có bảo cậu nói dối đâu. Tôi đang làm bài, đừng luyên thuyên mấy chuyện không đâu, ai thèm nghe..."

"Quan Tuyết Tức." Trần Tích bỗng gọi thẳng tên cậu.

Quan Tuyết Tức không đáp.

"Cậu để điện thoại lên cao chút được không? Tôi chẳng nhìn thấy cậu đâu."

"Nhìn tôi làm gì?" Quan Tuyết Tức cáu kỉnh.

"Cậu đang giận à?" Trần Tích hạ giọng, nhẹ nhàng dỗ dành: "Xin lỗi mà, tha thứ cho tôi được không? Lần sau dù có bận đến đâu, tôi cũng sẽ mở video trước để báo với cậu."

"..."

Quan Tuyết Tức hiếm khi được Trần Tích dỗ dành mà lại không thấy vui, ngược lại còn cảm thấy mất mặt — như thể cậu rất để ý hắn vậy.

Suy nghĩ này khiến cậu bất giác rùng mình, chợt tỉnh táo.

Cậu đang giận Trần Tích vì chuyện gì? Có đáng không?

"Không sao." Quan Tuyết Tức nâng điện thoại lên, để mặt mình hiện lên trong khung hình.

Cậu nói bằng giọng "bao dung": "Tôi không giận. Mẹ cậu bị bệnh gì? Ngày nào cũng phải uống thuốc sao?"

Trần Tích nhìn cậu qua camera, quan sát một lúc lâu rồi mới trả lời: "Không phải bệnh nặng, chỉ là điều dưỡng cơ thể."

"Ồ..."

Quan Tuyết Tức đặt điện thoại vào giá đỡ, cầm bút lên lại.

"Học bài đi."

Nhưng Trần Tích vẫn nhìn chằm chằm vào camera, cố hỏi cho ra lẽ: "Quan Tuyết Tức, vừa nãy cậu giận chuyện gì vậy?"

Động tác viết của Quan Tuyết Tức khựng lại. Cậu ngẩng lên trừng mắt nhìn hắn.

"Tôi không giận, cậu không hiểu tiếng Trung à?"

"Không hiểu." Trần Tích hỏi tiếp: "Có phải cậu tưởng tôi không đến nên không vui?"

"..."

Quan Tuyết Tức hừ lạnh một tiếng.

"Tự luyến quá. Chỉ cần một cú điện thoại tôi có thể gọi ra tám trăm người khác để học cùng. Thiếu cậu thì sao chứ?"

"Ừ." Trần Tích cũng đặt điện thoại lên giá đỡ, camera quay xuống cuốn vở bài tập và bàn tay đang viết của hắn.

Quan Tuyết Tức bào chữa cho mình: "Tôi chỉ không thích bị cho leo cây thôi."

"Hiểu rồi." Trần Tích nói, "Tôi hứa sau này sẽ không để cậu phải chờ nữa."

Người ít nói thường khiến từng câu chữ của họ trở nên quý giá. Một lời hứa từ Trần Tích lại càng khiến người ta tin tưởng.

Quan Tuyết Tức cảm giác rằng hắn chắc chắn sẽ giữ lời, sẽ không bao giờ để cậu phải đợi nữa.

Tâm trạng cậu bỗng nhiên nhẹ nhõm hơn, như một quả bóng bay nhẹ tênh được nâng lên bởi một lực vô hình, lắc lư trong gió, bay đi rồi lại trở về.

Quan Tuyết Tức mơ hồ nhận ra sự mất kiểm soát cảm xúc của mình.

Nhưng mất kiểm soát thì vẫn là mất kiểm soát. Cậu khó mà dùng lý trí để kiềm chế nó, chỉ có thể cố gắng phớt lờ, xem như chuyện nhỏ nhặt không đáng bận tâm.

Hôm sau là thứ Sáu, kết quả xếp hạng kỳ thi tháng được công bố.

Quan Tuyết Tức đúng như mong đợi, vẫn giữ vững vị trí đầu bảng.

Điều này chẳng có gì bất ngờ, mọi người đã quen với chuyện đó, chẳng ai lấy làm kinh ngạc.

Nhưng điều khiến cả khối phải ngỡ ngàng là "Tam kiếm khách trường 16" đã bị chia cắt.

Trịnh Triết tụt xuống hạng sáu, Tôn Hinh Ý giữ hạng ba, còn hạng nhì là một cái tên lần đầu tiên xuất hiện trên bảng xếp hạng tổng — Trần Tích.

Với chỉ hai điểm kém hơn Quan Tuyết Tức, Trần Tích đã ngay lập tức gây chấn động toàn khối 11.

Chương 34: Đúng Là K.Ích Th.Ích Thật

DTV-EBOOK

Thứ hạng được công bố vào sáng nay, chỉ trong một tiết nghỉ đã lan truyền khắp trường.

Mỗi người có một phản ứng khác nhau.

Lớp 11-1 có 48 học sinh. Nếu không tính đến Tống Minh Lợi thì trên lý thuyết mà nói, 47 người còn lại đều thuộc top 47 của toàn khối.

Nhưng bây giờ, Trần Tích đạt hạng nhì trong kỳ thi tháng. Nếu hắn giữ được phong độ này, sau kỳ thi cuối kỳ sẽ có một người bị đẩy khỏi lớp số 1.

Những học sinh nằm cuối bảng của lớp số 1 đều hoảng hốt. Họ không dám cười cũng chẳng còn tâm trí để tám chuyện.

Tống Minh Lợi mặc dù không phải lo cạnh tranh nhưng mỗi lần công bố điểm số, cậu ta đều như bị xử tử công khai. Cầm tờ phiếu điểm với thứ hạng 485 toàn khối, cậu ta cúi gằm mặt xuống bàn, tự khép mình đến mức không dám ngẩng đầu.

U uất cả buổi, cuối cùng Tống Minh Lợi không nhịn được mà hỏi Quan Tuyết Tức: "Bồ Tát ơi, cậu nói xem... tôi ở lớp 1 có ý nghĩa gì không?"

Quan Tuyết Tức đang nhắn tin QQ với Trần Tích, vừa gõ *"Điểm các môn của cậu là bao nhiêu?"* xong thì nghe vậy liền ngẩng đầu: "Đến giờ cậu còn chưa quen sao?"

Tống Minh Lợi thở dài: "Tôi không quen được. Tôi cảm giác bọn họ ghét tôi chết đi được."

"..."

"Bọn họ" ở đây là những người cuối bảng trong lớp, những người có nguy cơ bị Trần Tích đẩy khỏi lớp.

Bề ngoài thì vị trí bị đe dọa là do Trần Tích lấy mất, nhưng thực tế vị trí đó vốn đã bị Tống Minh Lợi chiếm.

Khẩu hiệu của trường 16 là *Công bằng và công lý, tri thức thay đổi số phận.*

Nhưng việc Tống Minh Lợi, người xếp hạng 485, vẫn ở lại lớp 1 rõ ràng là một sự mỉa mai với sự công bằng.

Quan Tuyết Tức im lặng. Cậu không biết an ủi Tống Minh Lợi thế nào, bởi chính cậu cũng cảm thấy cậu ta không nên ở đây.

Nhưng vì là bạn bè, cậu không nỡ khiến Tống Minh Lợi khó chịu thêm.

Hơn nữa Quan Tuyết Tức biết rõ, không phải Tống Minh Lợi tự cố bám lấy lớp 1, mà là ba mẹ cậu ta đã xếp cậu ta vào lớp có giáo viên tốt nhất, hy vọng ép cậu ta học hành tử tế.

Có lẽ ngày đưa Tống Minh Lợi vào lớp 1, họ cũng không ngờ rằng con trai mình lại vô dụng đến mức này. Ở trong môi trường tốt nhất mà vẫn không tiến bộ nổi.

Lúc này, màn hình điện thoại Quan Tuyết Tức sáng lên. Trần Tích đã gửi điểm chi tiết các môn qua.

Cậu chăm chú đối chiếu, phát hiện:

Điểm Ngữ văn của Trần Tích kém cậu năm điểm, Hóa cao hơn ba điểm, Vật lý cao hơn hai điểm, Sinh kém ba điểm, Toán kém hai điểm, và Anh cao hơn ba điểm.

Tống Minh Lợi cũng nhìn thấy. Sắc mặt cậu ta càng thêm ủ dột, giọng như sắp khóc: "Trần Tích giỏi quá... Cậu ấy giỏi, các cậu cũng giỏi. Chỉ có tôi là đồ bỏ đi."

Quan Tuyết Tức: "..."

Dù điều đó đúng, nhưng cũng không cần phải nói ra làm gì.

Quan Tuyết Tức buộc lòng phải an ủi: "Khóc cũng vô ích. Cậu nên bắt đầu chăm chỉ từ bây giờ. Tôi nhớ điểm thi cấp hai của cậu cũng không tệ mà, nền tảng vẫn còn. Cậu học tử tế thì vẫn cứu được."

"Thật không?" Tống Minh Lợi bắt đầu mơ mộng: "Nếu tôi bắt đầu cố gắng từ hôm nay, liệu cuối kỳ có thể vào top 48 không?"

"..." Quan Tuyết Tức đáp thẳng: "Mơ thì nhanh hơn."

An ủi là một chuyện, nhưng cậu cũng không muốn nói dối.

"Vào top 100 sẽ khó, top 200 sẽ có hy vọng. Chúng ta mới học lớp 11, từ từ cải thiện dần là được. Đừng nghĩ tới chuyện ăn một lần mà no cả đời."

Nói xong, cậu lại bổ sung: "Cậu rất thông minh, chỉ là ham chơi quá thôi. Tin vào bản thân đi bạn cùng bàn à."

"Huhuhu..."

Quan Tuyết Tức thế này không chỉ là Bồ Tát, mà như ánh sáng Phật chiếu khắp nhân gian.

Được cậu cổ vũ, Tống Minh Lợi ngay lập tức lật sách ra, cảm thấy tương lai bỗng chốc rực rỡ hẳn lên.

Thực ra tâm trạng của Quan Tuyết Tức cũng không mấy nhẹ nhõm.

Trần Tích khiến cậu cảm nhận một áp lực chưa từng có. Khoảng cách hai điểm chẳng khác nào không có, chỉ cần sai một câu nhỏ là có thể bị vượt qua.

Tuy nhiên, ngoài áp lực, cậu cũng thấy... khá kí.ch th.ích.

Thực lực của Trịnh Triết và Tôn Hinh Ý đã được cậu nhìn thấu từ lâu. Hai người này giỏi gì, thường sai dạng bài nào, cậu đều nắm rõ.

Nhưng Trần Tích thì khác.

Hắn giỏi hơn họ, mới mẻ hơn họ.

Điều đó khiến cảm xúc của Quan Tuyết Tức đối với Trần Tích trở nên phức tạp. Bên cạnh sự cảnh giác còn có một chút mong chờ khó nói thành lời.

Buổi sáng trôi qua với việc giải đề thi. Đến giờ nghỉ trưa, Trần Tích tới lớp tìm Quan Tuyết Tức.

Gần đây hai người như hình với bóng, bạn bè trong lớp đã quen với điều đó. Vì kết quả nổi bật của Trần Tích, ánh mắt mọi người dành cho hắn giờ đây mang thêm chút nể phục.

Trần Tích vẫn như cũ không để tâm người khác nhìn mình thế nào. Khuôn mặt lạnh lùng, xa cách, thiếu điều nói chớ đến gần.

Trong cả trường 16 này người duy nhất hắn thấy thân quen chỉ có Quan Tuyết Tức.

"Đi ăn cơm không?" Trần Tích hỏi.

Quan Tuyết Tức đứng dậy, đáp lại tiện thể than phiền: "Tối qua ngủ không ngon, hôm nay đầu đau chết đi được."

Hai người sánh vai đi về phía nhà ăn, Trần Tích nhíu mày: "Cậu cảm lạnh à?"

Vừa nói, hắn vừa đưa tay lên trán cậu. Quan Tuyết Tức theo phản xạ lùi lại.

"Đừng có sờ lung tung."

Trần Tích thản nhiên: "Tôi thử xem cậu có sốt không thôi mà."

"Không sốt." Quan Tuyết Tức rất giỏi lật lại chuyện cũ, nghiêm giọng nói: "Nhất định là tại hôm qua cậu làm tôi tức, tôi mới ngủ không ngon."

"..."

Quan Tuyết Tức nhắc đến chuyện Trần Tích gọi video trễ hôm qua, rõ ràng là vẫn không chịu buông tha cho hắn.

Trần Tích giải thích cho mình: "Nhưng tối qua cậu bảo là không giận, không quan tâm tôi gọi trễ hay không mà."

Quan Tuyết Tức nghẹn lời, biểu cảm trên mặt như muốn nói "Cậu dám cãi tôi à", rồi cậu rất bá đạo đáp lại: "Đúng, tôi không quan tâm cậu trễ hay không. Nhưng tôi muốn giận thì giận, muốn không giận thì không giận, cậu quản được sao?"

"..."

Trần Tích lại cười.

Dạo gần đây, tần suất cười của hắn rõ ràng tăng lên, tất cả đều nhờ Quan Tuyết Tức. Hắn không tranh cãi với cậu nữa, dịu giọng dỗ dành: "Tôi quản không được. Chỉ là tôi lo lắng, sợ cậu đau đầu quá chịu không nổi."

Hai người đi ra khỏi tòa nhà, vừa lúc chạm mặt vài người quen trong đội bóng rổ.

Tin về thứ hạng thi tháng lan truyền ầm ĩ, dù không phải tất cả trong đội đều là học sinh lớp 11 nhưng ai cũng biết.

Nhìn thấy Quan Tuyết Tức và Trần Tích đi cùng nhau, họ lập tức trêu chọc: "Ôi trời, hai học sinh giỏi đây rồi, đang thảo luận gì thế? Đề Toán hay bài kiểm tra Lý vậy?"

"..."

Quan Tuyết Tức nghĩ bụng, chẳng nói gì cả, chỉ đang tán dóc thôi.

Cậu mỉm cười không đáp, người trong đội bóng bổng nói: "Đúng rồi, tụi tôi vừa đi ngang qua gặp chị Miên, hình như cô ấy đang tìm cậu."

Quan Tuyết Tức ngạc nhiên: "Tìm tôi làm gì?"

"Không biết nữa." Người kia trả lời, "Cô ấy đi với Lý Băng Yên, chắc liên quan đến chuyện lễ Quốc khánh..."

"..."

Quan Tuyết Tức lập tức hiểu ra, có lẽ Đoàn Miên muốn tìm cậu để giải thích hoặc xin lỗi về chuyện lần trước.

Lúc trước cô ấy gọi điện lại bị Trần Tích tắt máy. Sau đó gặp ngay kỳ thi tháng ai ai cũng bận rộn. Bây giờ thi xong, Đoàn Miên đạt hạng 55, rất có khả năng được chuyển vào lớp số 1.

Nhưng cậu thấy chẳng cần thiết phải giải thích nữa.

Trong mắt Quan Tuyết Tức, chuyện đó đã qua rồi, không nhất thiết phải nhắc lại.

Cậu cảm ơn người trong đội bóng, xem như chẳng có gì xảy ra và tiếp tục đi về phía nhà ăn.

Đúng như dự đoán, vừa đến cửa nhà ăn, cậu và Trần Tích đã gặp Đoàn Miên và Lý Băng Yên.

Ngoài Trần Tích ra, Quan Tuyết Tức luôn rất lịch sự với người khác. Cậu mỉm cười, giả vờ không biết gì: "Trùng hợp ghê, hai cậu ở đây làm gì vậy?"

Lý Băng Yên rõ ràng bị Đoàn Miên kéo đến, vẻ mặt đầy miễn cưỡng.

Đoàn Miên nắm tay cô ấy, nhẹ nhàng nói với Quan Tuyết Tức: "Tụi tớ muốn mời cậu..."

Ánh mắt cô lướt qua Trần Tích đứng bên cạnh, nhanh trí thêm vào vài từ: "Và cả Trần Tích cùng ăn một bữa. Nhân tiện nhờ hai cậu giải đáp vài bài tập. Lần này hai cậu thi tốt quá, chắc học kỳ sau Trần Tích sẽ vào lớp 1 nhỉ?"

Quan Tuyết Tức cười nhạt, nhẹ nhàng đẩy Trần Tích: "Người ta nói với cậu kìa, sao không trả lời?"

"..."

Trần Tích liếc cậu một cái, nụ cười vừa nãy đã biến mất từ lâu. Hắn chuyển ánh mắt sang Đoàn Miên, lạnh lùng đáp một tiếng: "Ừm."

Không khí trở nên kỳ lạ, Quan Tuyết Tức không muốn đôi co với con gái, cũng không có ý định ăn bữa cơm này.

Cậu thẳng thắn từ chối một cách khéo léo: "Chuyện nhỏ thôi, đừng quá để tâm, tôi cũng có lỗi trong chuyện đó. Nếu cần hỏi bài thì lúc nào cũng có thể tìm tôi, không cần mời cơm, khách sáo quá."

Quan Tuyết Tức mỉm cười, nói tiếp: "Các cậu cứ ăn đi, tôi và Trần Tích vào trước đây."

Cậu kéo tay Trần Tích rời đi. Đoàn Miên ở phía sau gọi một tiếng "Ê" nhưng không kịp giữ cậu lại.

Trần Tích gần đây luôn chiều chuộng Quan Tuyết Tức, vậy mà lần này lại khác, hắn bỗng lạnh nhạt buông một câu mỉa mai: "Quan Tuyết Tức, tôi thấy cô ấy xin lỗi chỉ là giả, thật ra vẫn còn nhung nhớ cậu đấy."

"..."

Quan Tuyết Tức cũng cảm nhận được điều đó, nhưng cậu không thấy chuyện này có chút liên quan gì đến Trần Tích. Hắn có gì mà phải mỉa mai?

Những phong thái lịch thiệp mà Quan Tuyết Tức dành cho người khác hoàn toàn biến mất khi đối diện với Trần Tích. Cậu gắt gỏng: "Được người ta thích là lỗi của tôi sao? Bớt cái kiểu mỉa mai đó đi!"

Trần Tích không nói gì.

Quan Tuyết Tức liếc hắn một cái, thấy vẻ mặt hắn đầy trầm tư. Cậu nghi ngờ mình vừa nói hơi nặng lời, không nhịn được liền chọc vào người hắn: "Nói gì đi chứ, Trần Tích. Đừng có giả câm."

"Nói gì đây?" Trần Tích đáp lại, giọng điệu còn mỉa mai hơn trước: "Khen cậu đào hoa, ai gặp cũng yêu à?"

"..."

Quan Tuyết Tức lập tức nổi giận: "Đúng, tôi đào hoa, ai gặp cũng yêu đấy! Sao nào? Liên quan gì đến cậu? Cậu thái độ kiểu gì thế? Có vấn đề à?"

Dạo này bị Trần Tích dỗ dành nhiều quá, Quan Tuyết Tức trở nên bướng bỉnh hơn, không chịu nổi dù chỉ một chút chống đối từ hắn. Cậu bực bội đến mức chẳng còn tâm trạng ăn uống, mặt lạnh quay đầu bỏ đi.

Ra khỏi nhà ăn, Quan Tuyết Tức đi thẳng ra sân vận động. Trần Tích nhanh chóng bước theo.

Quan Tuyết Tức quay đầu lại, quát lên: "Đừng có đi theo tôi!"

"..."

Trần Tích phớt lờ, tự nhiên nắm lấy tay áo đồng phục của cậu. Quan Tuyết Tức giật mạnh tay áo nhưng không thoát được.

Trần Tích khẽ nói: "Tôi sai rồi, Quan Tuyết Tức. Đừng giận nữa."

Quan Tuyết Tức hất cằm, giọng điệu càng thêm khó chịu: "Cậu sai ở đâu?"

Lời xin lỗi của Trần Tích nghe rất bình thản, nhưng chất giọng lại mang theo sự dịu dàng đặc trưng của việc dỗ dành:

"Cậu bảo tôi sai chỗ nào thì tôi sai chỗ đó. Tất cả đều nghe theo cậu."

"..."

Câu xin lỗi này trúng ngay tâm lý của Quan Tuyết Tức. Thực tế, cậu chỉ muốn Trần Tích phải phục tùng mình.

Gió thu se lạnh khẽ thổi qua sân vận động.

Bất ngờ, Trần Tích cởi áo khoác ngoài, tự tay khoác lên người Quan Tuyết Tức. Áo khoác còn trùm cả đầu cậu, cổ áo che kín nhốt cậu hoàn toàn vào trong.

"Cậu đau đầu đúng không?" Trần Tích ghé sát lại, giọng nói từ khe áo vang lên trầm thấp: "Không được để gió thổi, sẽ nặng thêm đấy."

"..."

Tầm nhìn của Quan Tuyết Tức bị che khuất hoàn toàn. Cậu cảm thấy đầu mình hơi choáng, không biết là do tinh thần hay thể chất.

Theo bản năng, Quan Tuyết Tức đưa tay ra định bám vào thứ gì đó để giữ thăng bằng.

Một cách lơ đãng, hai tay cậu bám chặt lấy cổ áo của Trần Tích, người hơi nghiêng về phía trước.

Đến lúc nhận ra thì đã muộn, Trần Tích thuận thế đỡ lấy cậu kéo vào lòng mình, giọng nói mang theo chút lo lắng:

"Quan Tuyết Tức, cậu... bị chóng mặt à?"

Chương 35: Tâm Loạn

DTV-EBOOK

Cuối thu trời càng lạnh, hôm nay so với hôm qua nhiệt độ giảm tận tám độ.

Gió thu trên sân vận động thổi mạnh, đáng lý phải rất lạnh nhưng Quan Tuyết Tức lại không cảm thấy như vậy. Cậu chỉ cảm nhận được cơ thể Trần Tích nóng rực như một lò sưởi, khiến tim cậu bối rối không yên.

Quan Tuyết Tức vội vàng đẩy Trần Tích ra, trả lại áo khoác rồi lùi lại ba bước như đang chạy trốn:.

"Đúng là hơi chóng mặt." Quan Tuyết Tức bối rối nói, "Có lẽ tôi bị cảm rồi. Tôi... tôi về lớp trước đây!"

Nói xong, cậu quay đầu bỏ đi.

Trần Tích đứng phía sau gọi: "Cậu không ăn cơm à?"

Quan Tuyết Tức giả vờ không nghe thấy, bước nhanh như chạy trốn.

"..."

Chuyện vừa rồi khiến Quan Tuyết Tức bồn chồn không yên, nhưng cậu cũng chẳng biết chia sẻ cùng ai.

Quan Tuyết Tức vẫn cố giữ nguyên tắc sống của mình: Chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Cậu cố gắng áp chế cảm giác hoảng loạn trong lòng.

Ấy vậy mà hôm nay cảm giác đó dường như lớn đến mức không thể kìm nén. Về lớp, Quan Tuyết Tức dành trọn giờ nghỉ

trưa để học thuộc hai trang từ vựng tiếng Anh, cuối cùng cũng tạm thu nhỏ được sự bối rối ấy.

Khi cậu đang cố gắng tiếp tục làm dịu tâm trạng, tên thủ phạm Trần Tích lại bất ngờ tìm đến.

Còn ba phút nữa là vào tiết, Quan Tuyết Tức vừa đóng cửa sau lớp thì nghe tiếng gõ lên cửa kính.

Cậu cứ ngỡ là giáo viên chủ nhiệm đến kiểm tra, ngẩng đầu nhìn lại thấy Trần Tích.

Trần Tích đẩy cửa mở một khe hẹp, đưa cho cậu một túi nhựa.

Trong túi là một ổ bánh mì, hai gói khoai tây chiên và một lon nước ngọt.

"Ăn chút gì đi, đừng để đói." Trần Tích nói, "Cũng đừng giận tôi nữa. Tôi đi đây."

Nói xong, hắn quay người về lớp số 2.

"..."

Cửa lại khép lại, Quan Tuyết Tức cầm túi nhựa trên tay, ngẩn người mất vài giây rồi nhét tất cả vào ngăn bàn. Đói thì đói thật nhưng lại chẳng còn chút khẩu vị nào.

Suốt cả buổi chiều, Quan Tuyết Tức không tài nào tập trung được.

Tống Minh Lợi nhìn cậu đầy nghi hoặc, dù không rõ đã xảy ra chuyện gì nhưng mơ hồ đoán rằng có liên quan đến Trần Tích.

Bị những lời bàn tán trong nhóm chat ảnh hưởng, trí tưởng tượng của Tống Minh Lợi bắt đầu bay xa. Cậu ta đột ngột hỏi

Quan Tuyết Tức: "Sao trông cậu bồn chồn thế? Như bị ai dọa vậy... Hay là Trần Tích tỏ tình với cậu rồi?"

Quan Tuyết Tức vừa vặn nắp lon nước ngọt, chưa kịp uống thì bị câu nói này làm sặc, ho sù sụ, nước ngọt chảy ngược vào khí quản.

"Cậu — khụ! — nói bậy gì thế?"

"Không phải tôi nói bậy, người ta bảo vậy mà." Tống Minh Lợi đáp. "Trưa nay cậu với Trần Tích nói gì ở sân vận động? Cậu còn mặc áo của hắn nữa. Người ta chụp được rồi đăng vào nhóm, nói hai cậu như một đôi tình nhân."

Câu nói là lời đùa cợt, trong nhóm toàn là những kẻ thích đùa. Từ lần thấy hai người họ nắm tay nhau, mọi người đã liên tục đẩy thuyền.

Người nói vô tình, người nghe hữu ý. Trong lòng Quan Tuyết Tức khẽ chấn động, cảm giác bất an khó khăn lắm mới đè nén được lại nổi lên.

"Không có gì đâu." Quan Tuyết Tức cố giữ bình tĩnh: "Tôi với cậu ấy bàn về kỳ thi tháng. Mấy cậu nhiều chuyện thật đấy, phiền chết đi được."

Tống Minh Lợi là một trai thẳng cực đoan, lo lắng thay cho cậu: "Tôi biết cậu không phải kiểu đó, nhưng tôi lo Trần Tích. Cậu ta biết cậu không ăn trưa mà còn mang đồ ăn đến, ân cần quá mức luôn. Đến bạn trai với bạn gái cũng chưa chắc quan tâm đến thế."

Quan Tuyết Tức nghẹn họng: "Không đến mức vậy đâu. Chỉ là vài túi đồ ăn vặt, tiện tay mua thôi mà..."

Tống Minh Lợi nhún vai: "Ai mà biết được? Tôi thấy cậu ta không bình thường. Đừng hỏi tại sao, cứ coi là linh cảm đi. — À

mà, Dương Dật Nhiên cũng nghĩ như vậy đấy."

Quan Tuyết Tức: "..."

Tiết học cuối cùng trôi qua mà Quan Tuyết Tức chẳng biết mình đã vượt qua như thế nào.

Chưa bao giờ cậu có trạng thái học tệ đến vậy. Không chỉ vì tâm trạng không tốt mà còn do cơn đau đầu ngày càng rõ rệt. Có vẻ như cậu thực sự bị cảm, trán nóng lên, hít thở cũng không thông.

Đồ ăn vặt Trần Tích đưa cậu chẳng động đến, chỉ uống được nửa chai nước ngọt. Sau giờ học, Trần Tích vẫn như mọi khi đứng trước cửa lớp 1 chờ cậu. Hôm nay là thứ Sáu, chia tay rồi thì phải đến thứ hai tuần sau mới gặp lại.

Trần Tích đứng trước cửa kiên nhẫn chờ Quan Tuyết Tức thu dọn sách vở.

Nhưng hôm nay Quan Tuyết Tức lại dọn đồ đặc biệt chậm rãi. Lớp học đã gần như vắng người, chỉ còn vài học sinh trực nhật, cậu mới lề mề bước ra.

Trần Tích đôi khi không nhạy bén, nhưng đôi lúc lại vô cùng tinh tế. Hắn liếc cậu một cái, khẽ hỏi: "Cậu đang không vui à?"

"Ừm." Quan Tuyết Tức đáp qua loa.

"Vẫn còn giận chuyện trưa nay sao?"

"Không phải." Quan Tuyết Tức thoáng do dự, cuối cùng vẫn không nhịn được mà nói: "Trần Tích, có người đồn chúng ta là đồng..."

Bình thường, Quan Tuyết Tức chẳng thấy khó khăn gì khi nói ra từ "đồng tính luyến ái", ấy thế mà không hiểu sao hôm nay lại chẳng cách nào thốt nên lời.

Lần trước chất vấn Trần Tích có phải là người đồng tính hay không, cậu không hề cảm thấy như bây giờ. Khi đó, cậu chỉ cảnh giác với Trần Tích. Nhưng giờ đây, dường như cậu đang bắt đầu... cảnh giác với chính mình.

Quan Tuyết Tức im bặt, nhưng Trần Tích đã hiểu được cậu muốn nói gì.

"Lần trước tôi đã giải thích rồi, tôi không phải người đồng tính." Trần Tích nói, giọng điệu có chút khó khăn. "Cậu vẫn còn nghi ngờ tôi sao?"

Quan Tuyết Tức lập tức phủ nhận: "Không, tôi chỉ không thích nghe những lời đồn đại đó. Rất phiền."

Trong lòng cậu bất chợt nảy ra một ý nghĩ. Phản ứng đầu tiên là nếu nói ra, có lẽ sẽ khiến Trần Tích tổn thương. Nhưng cảm xúc dồn nén của cậu chỉ có thể trút lên Trần Tích, người duy nhất làm chỗ dựa tinh thần lúc này.

"Chúng ta nên tránh né một chút." Quan Tuyết Tức nói, "Tôi biết cậu không phải, nhưng... từ giờ đừng chờ tôi sau giờ học nữa. Cũng cố gắng tránh ăn trưa cùng tôi. Giảm tần suất chúng ta xuất hiện cùng nhau thì sẽ không ai nghi ngờ gì nữa."

Trần Tích lặng lẽ nhìn cậu. Quan Tuyết Tức tránh ánh mắt đối phương, nói tiếp:

"Còn nữa, đừng mang đồ ăn vặt cho tôi nữa. Thật sự rất kỳ cục."

"..."

Quan Tuyết Tức bước nhanh xuống cầu thang, dáng vẻ như muốn nhanh chóng thoát khỏi Trần Tích, vội vã rời đi.

Trần Tích nhìn theo bóng lưng cậu, mãi không nhúc nhích.

Quan Tuyết Tức cảm nhận được không khí bên cạnh trống rỗng, bước chân khựng lại, cuối cùng cũng không thể dứt khoát được.

Cậu quay đầu lại, nhìn về phía Trần Tích.

Khuôn mặt Trần Tích đanh lại, đó là biểu cảm quen thuộc nhưng đã lâu không thấy kể từ khi hai người trở nên thân thiết hơn.

Ánh mắt hắn sắc bén như lưỡi dao đâm thẳng vào cậu, dường như muốn khoét sâu vào trái tim Quan Tuyết Tức, xem cậu có thực sự nhẫn tâm bỏ rơi hắn không.

"..."

Ngực Quan Tuyết Tức nhói lên, cơn đau đầu càng nặng hơn.

Đúng lúc không nên nhất, nỗi đau về thể xác lại đến quấy rầy. Một cảm giác chua xót hiếm khi xuất hiện lan từ mũi xuống ngực, đây là lần đầu tiên trong đời cậu cảm nhận được rõ ràng đến thế.

Trần Tích bước đến trước mặt cậu, sắc mặt vẫn không dịu đi, giọng nói đầy chất vấn:

"Quan Tuyết Tức, chỉ vì mấy lời đồn thổi cậu đã muốn cắt đứt quan hệ với tôi sao?"

"... Tôi đâu có nói muốn cắt đứt quan hệ với cậu."

"Ý cậu chẳng phải thế sao?"

"Cậu lo tôi làm ảnh hưởng đến danh tiếng của cậu, không cần tôi nữa còn gì."

Quan Tuyết Tức: "..."

"Cậu đừng nói linh tinh!" Quan Tuyết Tức không muốn cãi nhau với Trần Tích ở nơi đông người, liền quay người đi ra khỏi khu vực trường học.

Trần Tích bám sát theo sau, giọng nói tuy lạnh lùng nhưng nội dung lại đầy bi thương:

"Ở bên cậu, ngày nào tôi cũng nơm nớp lo sợ. Cho dù tôi không làm gì sai vẫn có nguy cơ bị cậu bỏ rơi. Trong lòng cậu, tôi chẳng có chút giá trị nào, như rác rưởilúc nào cũng có thể vứt đi."

"..."

Quan Tuyết Tức khẽ nhếch khóe miệng, lòng ngổn ngang.

"Tôi không có ý cắt đứt quan hệ với cậu, cậu đừng tự biên tự diễn được không?"

"Tự biên tự diễn gì chứ, tôi chỉ nói sự thật thôi."

Hai người đi đến gần trạm xe buýt. Trần Tích cúi đầu nói: "Bước đầu là cậu giảm tần suất gặp tôi, bước tiếp theo chắc chắn là đá tôi đi."

Quan Tuyết Tức nghe vậy liền trợn mắt nhìn hắn.

Trần Tích tiếp tục: "Thôi được, coi như không có bước thứ hai, tôi hiểu lầm cậu. Nhưng cậu có biết nếu không được gặp cậu như bình thường, trong lòng tôi sẽ khó chịu đến mức nào không?"

Trạm xe buýt đông người, những người đang chờ xe xếp thành hàng dài.

Trần Tích đứng sau Quan Tuyết Tức, để tránh bị người khác nghe thấy, hắn đứng sát cậu khẽ khàng thì thầm bên tai:

"Tôi sẽ rất nhớ cậu, Quan Tuyết Tức."

"..."

Đôi tai vốn đã hơi nóng của Quan Tuyết Tức suýt nữa bị hơi thở của hắn làm cho đỏ bừng. Hương thơm nhàn nhạt trên người Trần Tích như bàn tay vô hình quấn quanh cậu, khiến Quan Tuyết Tức nổi da gà, mọi lời định nói trong đầu cũng theo đó tan biến.

Trần Tích bỗng nhiên nắm lấy tay áo kéo cậu lên xe buýt, vẫn với giọng dịu dàng như mọi khi:

"Để tôi đưa cậu về nhà."

"..."

Giờ cao điểm buổi tối, xe buýt lúc nào cũng chật cứng.

Quan Tuyết Tức đứng đối diện Trần Tích, thỉnh thoảng do quán tính cậu lại bị đẩy vào người hắn. Không có chỗ nào để tránh, cậu vừa rời ra một chút thì Trần Tích lại tiến sát, thích thú thì thầm bên tai cậu.

"Cậu có đói không? Tôi biết cậu chưa ăn gì." Hắn ám chỉ đám đồ ăn vặt lúc trưa.

"Cũng không hẳn, tôi đói đến mức chẳng muốn ăn nữa rồi." Quan Tuyết Tức đáp.

Trần Tích quan sát cậu một lát rồi hỏi: "Cậu có thích đồ ngọt không? Gần nhà tôi có một tiệm bánh ngọt rất ngon, cuối tuần

tôi dẫn cậu đi nhé."

"Không đi." Quan Tuyết Tức quay mặt sang hướng khác.

"Tại sao?" Trần Tích truy hỏi, "Vì kế hoạch bỏ rơi tôi thất bại nên cậu lại tức giận à?"

Quan Tuyết Tức không vui: "Ai mà hay giận dỗi như vậy chứ? Tôi đâu phải cái bơm hơi."

Trần Tích liếc nhìn cậu, ánh mắt dừng lại trên hàng mi dài rủ xuống, trêu chọc: "Cái bơm hơi còn dễ chịu hơn cậu nhiều."

"..."

Quan Tuyết Tức lập tức tức giận.

Hàng mi dài dày khẽ nhấc lên, như đôi cánh bướm đẹp đẽ khuấy động cả thế giới, trái tim Trần Tích cũng run lên theo.

Trần Tích nhìn chằm chằm vào cậu, ánh mắt sâu thẳm dính chặt lấy Quan Tuyết Tức. Những lời cậu định nói bị ánh nhìn ấy giam cầm trong khoảnh khắc.

"Cậu..."

Quan Tuyết Tức lại quên mất mình định nói gì. Trước mắt là khuôn mặt nam tính của Trần Tích, trong đầu cậu chỉ còn một khoảng trống.

Trần Tích hơi cúi đầu, một lần nữa ghé sát cậu nhẹ giọng nói:

"Ngày mai tôi mời cậu ăn đồ ngọt, tiện thể đi xem phim. Không được từ chối tôi."

Chương 36: Tâm Đầu Ý Hợp

DTV-EBOOK

Cuối tuần, Quan Tuyết Tức cũng không ngủ nướng, bảy giờ sáng đã thức dậy.

Cậu và Trần Tích đã hẹn gặp nhau lúc hai giờ chiều, trước tiên xem phim rồi ghé quán tráng miệng. Quan Tuyết Tức lên kế hoạch rời nhà lúc một giờ hai mươi phút, còn buổi sáng sẽ dành để học bài.

Trần Tích cũng giống như cậu, dậy rất sớm. Vừa mở mắt, hắn đã nhắn một câu *"Chào buổi sáng"*.

Quan Tuyết Tức không trả lời. Trần Tích lại hỏi: *"Cậu vẫn đang ngủ à?"*

Bàn tay ấm ba mươi bảy độ của Quan Tuyết Tức đánh ra dòng tin lạnh băng như âm tám độ:

"Dậy lâu rồi, chẳng qua không muốn nói chuyện với cậu thôi."

Trần Tích đáp lại một dấu chấm: *"."*

Quan Tuyết Tức bỏ điện thoại sang một bên, đi ăn sáng.

Sáng nay Hà Vận nấu một nồi hoành thánh, múc cho cậu một bát đầy, vừa ăn vừa hỏi thăm chuyện học hành gần đây.

"Tối qua cô chủ nhiệm lớp con gọi điện, bảo con lại đứng nhất trong kỳ thi tháng, kết quả rất tốt, nhưng vẫn còn khả năng tiến bộ thêm. Cô ấy gợi ý con nên ở nội trú. Như thế không cần phải vất vả đi lại mỗi ngày, môi trường học ở trường cũng tốt hơn, cuối tuần có thể học bù nữa."

Câu cuối cùng chính là trọng điểm.

Thành phố Phong Đức có quy định không cho phép các trường bắt buộc học sinh học thêm, cuối tuần là hai ngày nghỉ. Các trường trọng điểm tất nhiên không muốn để lỡ cơ hội nâng cao thành tích nên bày ra lý do cho học sinh nội trú tự học tại trường, có giáo viên túc trực, thỉnh thoảng còn giảng bài. Thực tế, đây chính là cách học thêm trá hình.

Cơ hội này sao có thể thiếu Quan Tuyết Tức? Vì thế, cô chủ nhiệm đã gọi điện cho Hà Vận vài lần.

Nhưng mỗi lần cậu đều từ chối, còn Hà Vận tôn trọng ý kiến của con, nghĩ rằng hiện tại mọi chuyện vẫn ổn, không cần ép buộc.

Có điều, có lẽ do cô chủ nhiệm gọi nhiều lần, Hà Vận đã xiêu lòng, sáng nay lại hỏi lại cậu, còn đề nghị thử ở nội trú một thời gian, không quen thì chuyển về.

Quan Tuyết Tức theo thói quen định từ chối, nhưng bỗng nhớ đến kết quả kỳ thi tháng vừa rồi. Cảm giác bị Trần Tích kí.ch th.ích khiến cậu thay đổi suy nghĩ vốn có — chuyển đến môi trường học tốt hơn cũng là một chuyện hay, có thể giúp cậu nâng cao thành tích.

Tuy nói vậy, Quan Tuyết Tức thật sự không thích cuộc sống tập thể ở trường.

Cậu thở dài, lưỡng lự đáp: "Để con suy nghĩ thêm."

Chuyện này khiến Quan Tuyết Tức có chút bực bội, chưa quyết định dứt khoát đã bị Trần Tích làm phiền, rất nhanh đã quên mất chuyện này.

— Trần Tích đúng là kiểu siêu dính người.

Quan Tuyết Tức chỉ mất mười lăm phút ăn sáng mà đã nhận được hai mươi tin nhắn QQ và thêm năm tin trên WeChat từ hắn.

Quan Tuyết Tức không hiểu sao Trần Tích phải nhắn cả hai nơi cùng lúc, làm thế vui hơn sao?

Nội dung tin nhắn cũng chẳng có gì đặc biệt.

"Ăn sáng chưa?"

"Lại lười trả lời tôi à?"

"Đang ăn?"

"Ăn xong chưa?"

"Sáng nay cậu ăn gì?"

"Tôi vừa nấu mì."

"Là loại lần trước tôi nấu cho cậu."

"Tôi ăn xong rồi."

"Cậu còn chưa ăn xong à?"

"Quan Tuyết Tức."

"Cậu khi nào mới ăn xong?"

"Thật ra vừa ăn vừa nhắn cũng được mà."

"Cậu để điện thoại trong phòng à?"

"..."

Quan Tuyết Tức: "..."

Hết chịu nổi.

Nói hắn nói nhiều thì không đúng, vì mỗi tin chỉ có vài từ, rất ngắn gọn.

Nhưng bảo hắn ít nói thì cũng sai, vì hắn lại cực kỳ lải nhải, dai dẳng như niệm kinh.

Quan Tuyết Tức mở mục tin nhắn lưu trữ, dùng loạt biểu cảm trả lời:

"[Không phải tôi.jpg]"

"[Chủ tài khoản làm mất điện thoại.jpg]"

"[Cậu tìm ai?.jpg]"

"[Có việc thì để lại lời nhắn.jpg]"

Thấy cậu "sống lại", Trần Tích trả lời ngay: *"Quan Tuyết Tức, cậu muốn xem phim gì? Tôi đang chọn phim."*

Quan Tuyết Tức: *"Tuỳ cậu, có phim hài không?"*

Trần Tích: *"Để tôi xem thử."*

Quan Tuyết Tức: *"Ừ, cậu chọn đi."*

Thực ra Quan Tuyết Tức không hứng thú với việc xem phim, đặc biệt là không thích ngồi yên trong rạp suốt hai tiếng, dễ làm cậu buồn ngủ.

Còn vì sao cậu không từ chối lời mời của Trần Tích, chính cậu cũng không rõ.

Có lẽ vì đã lâu rồi không đến rạp.

Cậu cho rằng thỉnh thoảng trải nghiệm một chút cũng tốt, xem như phần thưởng thư giãn sau bảy ngày học căng thẳng.

Quan Tuyết Tức làm đúng kế hoạch, chuẩn bị rời nhà vào lúc một giờ hai mươi. Hôm nay Hà Vận có việc ra ngoài nên cậu không cần báo cáo lịch trình.

Không ngờ Trần Tích đã đến đón cậu từ sớm.

Khi bước ra khỏi cổng khu chung cư, Quan Tuyết Tức nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, cứ nghĩ mình hoa mắt.

Ngay giây sau, Trần Tích đã bước đến trước mặt cậu, vẻ mặt rất vui, giải thích:

"Tôi muốn sớm gặp cậu, không nhịn được mà đến trước."

"..."

Quan Tuyết Tức không biết phải đáp lại thế nào.

Vừa mới gặp nhau, bầu không khí đã bị một câu nói của Trần Tích làm thay đổi hoàn toàn. Gió hôm nay rất lớn, không khí xung quanh dường như trở nên nặng nề, bám dính lên người khiến cậu cảm thấy nóng bức, thậm chí hơi đổ mồ hôi.

Quan Tuyết Tức tự hỏi mình có mặc nhiều quá không, thực ra chỉ có một chiếc áo sơ mi và một chiếc áo khoác mỏng bên ngoài, chẳng thể gọi là nhiều.

Quan Tuyết Tức không đáp lời, vội bước nhanh về phía trước, không muốn để Trần Tích thấy vẻ mặt của mình.

Trần Tích lại theo sát, bước giật lùi trước mặt cậu, duy trì một khoảng cách vừa đủ. Ánh mắt của hắn không rời cậu, đầy chăm chú.

"Quan Tuyết Tức, tôi đến sớm mà cậu cũng không vui sao?"

"Ai bảo tôi không vui?"

"Vậy tại sao cậu không cười với tôi một cái?"

"..."

Ánh mắt của Trần Tích như dán chặt lên mặt Quan Tuyết Tức.

Quan Tuyết Tức cảm thấy hai tai mình nóng ran, tim cũng đập nhanh hơn.

"Cậu đừng cứ nhìn tôi mãi như vậy, phiền vãi!"

Trần Tích hơi khựng lại: "Không được nhìn sao?"

"Không được!" Quan Tuyết Tức đáp lại với vẻ mặt đầy bực bội, "Nếu cậu còn nhìn nữa, tôi sẽ móc mắt cậu ra đấy!"

Trần Tích: "..."

Câu đe dọa lạnh lùng của Quan Tuyết Tức phát huy tác dụng. Trần Tích thu lại ánh mắt, suốt đường đến rạp chiếu phim không dám nhìn thẳng vào cậu nữa.

— Nhưng vẫn không ngừng lén nhìn.

Bộ phim Trần Tích chọn là một bộ phim hài tuổi trẻ. Hắn giải thích rằng các bộ phim khác hoặc không có suất chiếu phù hợp, hoặc không còn chỗ ngồi tốt. Trong số đó, đây là bộ duy nhất có đánh giá khá ổn.

Quan Tuyết Tức không ý kiến, cậu xem gì cũng được.

Nhưng khi phim bắt đầu, cậu nhận ra mình đã sai, sai hoàn toàn.

Cậu và Trần Tích ngồi ở hàng ghế thứ tám chính giữa rạp — vị trí vàng để xem phim. Hai bên là hai cặp đôi, một cặp trông giống sinh viên đại học, còn cặp kia trẻ hơn, có lẽ cũng là học sinh trung học.

Trần Tích mua hai ly coca lạnh và một hộp bắp rang bơ để chia sẻ với cậu.

Hộp bắp đặt giữa hai người. Mỗi lần Quan Tuyết Tức vươn tay lấy bắp đều vô tình chạm vào tay Trần Tích.

Chuyện đó vốn chẳng có gì đáng nói, điều khiến Quan Tuyết Tức khó xử chính là nội dung bộ phim. Đây là một câu chuyện thanh xuân học đường kể về hành trình từ quen biết đến yêu nhau của nam nữ chính qua nhiều tình huống hài hước.

Khi phim chiếu đến cảnh nam chính chăm sóc nữ chính mỗi sáng vì cô không ăn sáng, Quan Tuyết Tức chợt nghe thấy cặp đôi bên phải cãi nhau.

"Nhìn người ta kìa, rồi nhìn lại anh đi!" Cô gái cất giọng oán trách. "Hôm nay em cũng chưa ăn sáng, anh chẳng thèm quan tâm gì cả!"

"Anh đã bảo đi ăn rồi mà. Em trang điểm tận hai tiếng, không kịp thời gian, còn trách anh gì chứ?" Chàng trai cãi lại.

Quan Tuyết Tức ngại ngùng nhích sang trái, sợ bị kéo vào cuộc tranh cãi của họ. Nhưng vừa nghiêng người, Trần Tích đã giữ lấy cánh tay cậu.

Hắn ghé sát vào cậu, ánh mắt đầy thắc mắc: "Sao vậy?"

"Không có gì." Quan Tuyết Tức lảng tránh, quay lại nhìn màn hình lớn.

Không ngờ bộ phim lúc này đang chiếu cảnh hôn của nam nữ chính.

Trong ánh sáng mờ tối của rạp chiếu phim, Quan Tuyết Tức cảm thấy trái tim mình loạn nhịp, không biết là do ảnh hưởng của bộ phim hay do ánh mắt Trần Tích.

Bàn tay Trần Tích vẫn đặt trên cánh tay cậu, không có ý định rời đi.

Quan Tuyết Tức định bảo hắn buông ra, nhưng khi ánh mắt chạm vào đối phương, cậu lại không thể nói được gì.

Ánh mắt Trần Tích vừa thận trọng vừa đầy cảm xúc, như đang chờ đợi điều gì từ cậu.

Quan Tuyết Tức bất giác cứng đờ người, không dám động đậy.

Cậu giả vờ như không nhận ra gì cả. Nhưng chính sự im lặng của cậu lại khiến Trần Tích thêm phần liều lĩnh.

Tay hắn từ từ trượt xuống cổ tay, chỉ cần thêm một chút nữa là sẽ nắm lấy tay cậu.

Quan Tuyết Tức cảm giác như mình bị đông cứng, cả người không thể nhúc nhích, chỉ biết để mặc cho mọi chuyện tiếp diễn.

Trong ánh sáng chớp nháy của rạp chiếu phim, không ai chú ý đến những cử chỉ nhỏ giữa hai người. Nhưng đối với Quan Tuyết Tức, từng giây trôi qua đều dài như vô tận.

Trần Tích mãi không chịu buông tay, Quan Tuyết Tức cũng không cho một phản hồi rõ ràng. Tựa như một trận đấu ngầm, cả hai người đều thấu hiểu bản chất của cuộc chơi này nhưng lại không ai có can đảm vạch trần.

Chỉ thiếu một chút nữa.

Cuối cùng, tay của Trần Tích cũng không trượt xuống nắm lấy tay Quan Tuyết Tức.

Mãi đến khi phim kết thúc, khán giả lục tục rời khỏi phòng chiếu, Quan Tuyết Tức mới như được giải thoát. Cậu xoa nhẹ cánh tay trái tê dại của mình, thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Trần Tích thu dọn xô bắp và ly nước, nhìn cậu với ánh mắt đầy ẩn ý.

"Quan Tuyết Tức, phim có hay không?"

"..."

Trong đầu Quan Tuyết Tức hoàn toàn trống rỗng, không thể nhớ nổi nửa sau của bộ phim diễn ra như thế nào. Cậu vẫn gật đầu, mơ hồ đáp: "Tạm được."

"Tôi thấy không hay lắm. Gọi là hài nhưng mấy đoạn gây cười rất gượng ép." Trần Tích nhận xét, "Do tôi chọn phim không đúng. Để bù đắp, tuần sau chúng ta xem phim khác nhé."

Quan Tuyết Tức: "..."

Đây là bù đắp sao?

Quan Tuyết Tức không trả lời "được" hay "không". Cậu cùng Trần Tích rời khỏi rạp chiếu phim, suốt đoạn đường cả hai đều im lặng.

Sự im lặng của Quan Tuyết Tức khiến Trần Tích hơi lo lắng: "Cậu không vui sao?"

"..."

Trần Tích luôn chú ý đến tâm trạng của cậu, như thể trên đời này không có gì quan trọng hơn việc dỗ dành Quan Tuyết Tức vui vẻ.

Quan Tuyết Tức không phải không vui. Cảm xúc của cậu rất khó tả, là một trạng thái hoàn toàn lạ lẫm, khiến mỗi giây phút đều trở nên căng thẳng, như một trải nghiệm chấn động tâm lý.

— Mặc dù chẳng có gì xảy ra.

Quan Tuyết Tức khẽ lắc đầu, bản thân cũng không rõ vẻ mặt mình lúc đó là gì.

Trần Tích cẩn thận dò xét: "Vậy cậu... vẫn muốn cùng tôi đi ăn đồ ngọt chứ?"

"Ừm." Quan Tuyết Tức khẽ đáp, "Tôi hơi đói rồi."

"Được."

Trần Tích dẫn cậu đến điểm đến tiếp theo. Trên đường đi, tâm trạng Quan Tuyết Tức dần bình tĩnh lại, sắc mặt cũng trở nên tự nhiên hơn. Cậu thậm chí còn lấy điện thoại ra nhắn vài câu nhảm nhí với Dương Dật Nhiên.

Khi đến nơi, Quan Tuyết Tức vừa ngẩng đầu nhìn lên, liền bị tấm biển lớn với dòng chữ "Ngôi Nhà Tình Yêu" dọa cho giật mình.

— Cửa hàng này trông chẳng giống một tiệm bán đồ ngọt, mà là một quán theo chủ đề dành riêng cho các cặp đôi.

"Đây là chỗ gì vậy?" Quan Tuyết Tức lập tức cảnh giác lùi về phía sau một bước.

Trần Tích vẫn bình tĩnh, không hề bối rối: "Là như thế này, cậu nghe tôi giải thích."

Hắn chỉ tay về phía đối diện, "Bên kia là trường số 8."

"Tôi biết." Quan Tuyết Tức từng đến khu vực gần trường số 8.

"Học sinh trường đó thường đến đây chơi. Họ nói quán này rất thú vị, nhiều trò giải trí lại rẻ. Nhưng chủ quán chỉ tiếp các cặp đôi, nên..."

"Nên cái gì? Chúng ta không phải cặp đôi." Quan Tuyết Tức lập tức từ chối.

Trong lòng cậu nảy sinh một cảm giác bất an kỳ lạ, linh tính rằng nếu hôm nay bước qua cánh cửa này nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Ánh mắt của Trần Tích lại vô cùng ngay thẳng, giống như một cậu con trai hiếu kỳ đơn thuần, đôi mắt ánh lên sự tò mò với những "trò giải trí" trong quán.

"Quan Tuyết Tức, quán này thực sự rất nổi tiếng. Nhưng tôi không có bạn gái nên chưa bao giờ có cơ hội vào thử." Trần Tích khẩn cầu, "Hôm nay cậu có thể giả làm bạn gái tôi, giúp tôi thỏa mãn chút tò mò không? Nhiều người cũng làm như vậy mà."

"... Nhưng tôi là con trai."

"Vậy thì là bạn trai." Trần Tích bất ngờ nắm lấy tay Quan Tuyết Tức, không chần chừ kéo cậu vào trong quán, "Chủ quán nói nam cũng được, không phân biệt đối xử với các nhóm đặc biệt."

Quan Tuyết Tức: "..."

Chương 37: Hôn 20 Giây

DTV-EBOOK

"Ngôi Nhà Tình Yêu", nghe cái tên thôi đã biết không phải nơi gì đứng đắn. Vừa bước vào, Quan Tuyết Tức phát hiện ra nó còn vượt xa sức tưởng tượng của cậu về mức độ không đứng đắn.

Ngay cửa ra vào, một nhân viên hướng dẫn đứng chờ, là một chàng trai trẻ tuổi, mặt mũi thân thiện. Anh ta cười tươi bước đến hỏi: "Xin hỏi hai bạn là cặp đôi đúng không?"

Có vẻ như đây là quy định của quán, câu hỏi mang tính thủ tục.

Quan Tuyết Tức không giỏi nói dối, vội quay mặt đi để tránh lộ sơ hở. Trái lại, Trần Tích tỏ ra rất tự nhiên, vẫn nắm chặt tay cậu, đáp lại một cách không hề chớp mắt: "Đúng vậy."

Quan Tuyết Tức: "..."

Nhân viên cũng chẳng lấy làm lạ, hiển nhiên đã gặp nhiều trường hợp tương tự, nhưng vẫn thân thiện nhắc nhở: "Nếu hai bạn không phải cặp đôi thật sự, một số hoạt động bên trong có thể hơi ngượng đấy."

Nghe xong lời này, Quan Tuyết Tức trong lòng bắt đầu muốn rút lui.

Trần Tích như cảm nhận được ý định ấy, bàn tay đang nắm lấy cậu bỗng siết chặt hơn, không để cậu có cơ hội thoát đi.

Tay bị nắm đến tê cứng, cả người Quan Tuyết Tức cũng tê liệt theo. Cậu đành nghĩ: Thôi vậy, đã đến rồi thì vào thử xem sao, coi như là tích lũy kinh nghiệm xã hội.

Nhân viên lấy ra hai tấm thẻ nhỏ, hỏi họ có muốn thử làm một bài kiểm tra độ ăn ý trước không. Nếu đạt điểm tối đa sẽ được rút thăm trúng thưởng để miễn phí.

Bài kiểm tra rất đơn giản: mỗi người điền vào những thứ mình thích và không thích, nếu câu trả lời khớp nhau thì đạt, không khớp thì thất bại.

Quan Tuyết Tức và Trần Tích nhìn nhau, rất ăn ý mà từ chối thẳng thừng. Đến mức nhân viên cũng bất ngờ, chưa gặp ai bỏ qua cơ hội quyết liệt đến vậy, đành bỏ qua phần thử thách và dẫn họ đến quầy gọi món.

Quán này đúng là có bán đồ ngọt, nhưng cách thức bán hoàn toàn khác các tiệm bánh thông thường.

Quầy đưa cho họ một cuốn thực đơn.

Thực đơn liệt kê hàng chục loại gói combo khác nhau, mỗi gói đều bao gồm món tráng miệng, đồ uống và các hoạt động giải trí kèm theo.

Ví dụ, Combo A có chủ đề là "Hóa thân cặp đôi" với hình thức giống như trò chơi nhập vai. Khách sẽ được cung cấp kịch bản, trang phục và đạo cụ để sống trọn vẹn cảm xúc trong một câu chuyện tình yêu lãng mạn.

Quan Tuyết Tức rùng mình nổi hết da gà, lập tức gạch bỏ tất cả những combo có liên quan đến nhập vai.

Còn lại hai nhóm chính: nhóm hoạt động thể lực và nhóm trí tuệ.

Nhóm đầu tiên khá rõ ràng, đòi hỏi vận động nhiều, chẳng hạn như thử thách ném bóng rổ trong thời gian giới hạn hay nhiệm vụ cõng bạn gái.

Nhóm thứ hai, theo lời nhân viên là tập trung vào giải đố, với một mê cung quy mô lớn mà 99% khách đến đây đều thất bại.

Nghe vậy, Quan Tuyết Tức quên luôn việc đang đóng giả làm người yêu, hiếu thắng nổi lên: "Chúng ta chơi mê cung này đi! Tôi muốn thử xem."

"Được, cậu quyết là được." Trần Tích chẳng ý kiến gì, hoàn toàn chiều theo ý Quan Tuyết Tức.

Nhân viên dẫn họ lên tầng hai, tiến về lối vào mê cung. Anh ta vẫn giữ nguyên nụ cười niềm nở: "Bạn trai của cậu thật tốt. Tôi nhìn ánh mắt của cậu ấy là biết cậu ấy thích cậu lắm."

Quan Tuyết Tức: "..."

Lời này đúng là chạm vào chỗ khó xử.

Nhân viên không nhận ra sự bối rối của cậu, tiếp tục hỏi: "Các bạn yêu nhau được bao lâu rồi?"

Quan Tuyết Tức im lặng, giao nhiệm vụ ứng phó cho Trần Tích.

Trần Tích mặt không đổi sắc, đáp: "Chưa lâu lắm, khoảng ba tháng thôi."

Nhân viên cười nói: "Thật tốt quá, chắc đang trong giai đoạn mặn nồng nhỉ?"

Trần Tích gật đầu, chêm thêm một câu: "Ừ, cậu ấy dính tôi lắm, không rời được đâu."

Quan Tuyết Tức: "..."

Cái quái gì đấy?

Quan Tuyết Tức không muốn nghe Trần Tích nói linh tinh, ánh mắt cậu chuyển đến quan sát xung quanh.

Dọc theo hành lang tầng hai, đủ loại trang trí kỳ lạ, sặc sỡ, màu sắc lòe loẹt bày ra khắp nơi, hệt như những góc sống ảo dành để khách chụp ảnh đăng lên mạng. Đúng là điều kiện cần thiết để trở thành một quán nổi tiếng trên mạng xã hội – chỉ cần chụp hình đẹp, khách sẽ ùn ùn kéo đến check-in.

Cửa hàng này lớn hơn Quan Tuyết Tức tưởng rất nhiều. Hai người đi một vòng lớn, ngang qua nhiều phòng nhỏ khép kín, cuối cùng cũng tới lối vào mê cung.

Mê cung được thiết kế khá ấn tượng, trông như bản đồ 3D của một trò chơi điện tử mang phong cách khoa học viễn tưởng với hiệu ứng ánh sáng điện tử mê hoặc.

Nhân viên hướng dẫn cười giải thích: "Hai bạn cứ hiểu mê cung này là một phòng lớn. Khi vào trong, tôi sẽ đóng cửa lại. Cũng giống như các phòng nhỏ khác, ở đây hoàn toàn khép kín nên không cần lo về vấn đề riêng tư."

Câu cuối như mang một hàm ý nào đó, nhưng Quan Tuyết Tức nhất thời không nghĩ ra.

"Thời gian giới hạn là hai tiếng đồng hồ, nếu vượt quá thì sẽ tính thêm phí. Bên trong có đồ ăn có thể ăn được, vui lòng không làm hỏng các đạo cụ. Nếu trong lúc chơi không thể giải được câu đố và muốn rời mê cung sớm, hãy nhấn nút này để gọi tôi."

Anh ta đưa cho mỗi người một chiếc vòng đeo tay, cười nói thêm: "Nếu các bạn hoàn thành mê cung, hóa đơn sẽ được giảm 50%."

Sau đó, nhân viên đóng cửa lại và rời đi.

Quan Tuyết Tức và Trần Tích đứng trước lối vào, nhìn nhau với ánh mắt đầy hào hứng.

Nhiệm vụ của họ là tìm lối ra, và không phải chỉ đơn giản đi bộ là được. Để mở ra hướng đi tiếp theo – trái hoặc phải – họ cần vượt qua một loạt câu đố trí tuệ được đặt tại mỗi trạm dừng.

Lối đi khá hẹp, hai bên tường treo những dải đèn dây rủ xuống. Ánh sáng không dùng để chiếu sáng mà chỉ để tạo bầu không khí. Xung quanh mờ mờ ảo ảo, các câu đố hiện trên những màn hình đặt tại từng trạm.

"Thế nào? Có thú vị không?" Trần Tích hỏi.

Quan Tuyết Tức gật đầu. Lúc này cậu mới tin rằng Trần Tích không lừa mình, quả thật chỗ này rất vui. Nhưng cậu vẫn có một thắc mắc: "Mê cung này liên quan gì đến chủ đề cặp đôi?"

"Tôi cũng không biết." Trần Tích đáp, "Chơi đi, biết đâu vào sâu sẽ rõ."

Quả thật như hắn nói.

Câu đố đầu tiên là ghép hình đơn giản. Quan Tuyết Tức chỉ mất vài giây để ghép xong và nhận được gợi ý.

Câu thứ hai là một câu đố chữ. Hai người cùng suy nghĩ chưa đến một phút đã giải được.

Câu thứ ba, câu thứ tư... Độ khó tăng dần.

Khi đến trạm thứ chín, Quan Tuyết Tức cuối cùng cũng hiểu tại sao nơi này lại được gọi là "mê cung tình nhân".

Lần này Quan Tuyết Tức giải sai câu đố. Chính xác là trong lúc chọn đáp án trên màn hình, tay cậu lỡ bấm nhầm.

Màn hình lập tức phát sáng đỏ, một giọng nói cơ học vang lên: "Nhiệm vụ thất bại, nhiệm vụ thất bại, nhiệm vụ thất bại."

Nhấn mạnh hẳn ba lần.

Quan Tuyết Tức quay sang nhìn Trần Tích đầy tiếc nuối: "Giờ phải làm sao? Chúng ta kết thúc ở đây rồi à?"

Chưa kịp để Trần Tích trả lời, giọng nói cơ học lại vang lên: "Bạn có một tấm vé hồi sinh, bạn có muốn sử dụng không?"

Trên màn hình hiện lên hai lựa chọn: "Cào vé hồi sinh" và "Từ bỏ".

"..."

Quan Tuyết Tức ngẩn người, không ngờ mê cung lại nhân văn đến mức cho cơ hội hồi sinh.

"Cào vé không?"

"Cào thôi, đâu còn lựa chọn nào khác."

Quan Tuyết Tức nhấn vào màn hình. Một hiệu ứng năm xu xuất hiện, sau đó là một dòng chữ mới hiện lên:

Vé hồi sinh cấp S: Điều kiện sử dụng – Hôn nhau trong 20 giây.

"?"

"..."

Quan Tuyết Tức cảm giác như mình mất khả năng đọc hiểu tiếng Trung. Cậu kinh ngạc ngẩng đầu hỏi Trần Tích: "Có ý gì đây?"

"Chắc là... nghĩa đen chứ gì nữa?"

Trần Tích đứng sát sau lưng cậu. Đường trong mê cung rất hẹp, không đủ hai vai ngang hàng. Hai người chỉ có thể đứng hơi so le chen chúc nhau.

Khoảng cách gần, ánh sáng mờ ảo, không có nhạc nền.

Xung quanh im ắng đến mức Quan Tuyết Tức nghe rõ ràng tiếng tim đập và hơi thở của Trần Tích. Hơi nóng từ cơ thể đối phương lan tỏa từng chút, như làm tăng nhiệt độ trong mê cung.

Cuối cùng, Quan Tuyết Tức thoát khỏi sự kíc.h th.ích của việc giải đố. Cậu nhận ra rõ ràng đây là một trò chơi dành cho các cặp đôi.

Không gian kín đáo, ánh sáng lãng mạn, điều kiện hồi sinh đầy táo bạo... Tất cả đều là thiết kế để tăng sự thân mật. Đối với các cặp đôi thực sự, điều này có lẽ rất thú vị, nhưng cậu và Trần Tích không phải một cặp đôi.

"Chúng ta..." Quan Tuyết Tức lúng túng, "Có cách nào lách luật không?"

Cậu cúi xuống nhìn màn hình.

Trần Tích đứng quá gần, vai hắn gần như chạm vào lưng Quan Tuyết Tức, cảm giác hiện diện mãnh liệt đến mức không thể bỏ qua. Trần Tích chỉ im lặng nhìn cậu, ánh mắt như lửa thiêu đốt gáy cậu. Toàn thân Quan Tuyết Tức nóng bừng, thậm chí bắt đầu run nhẹ.

Cả hai đều đã cởi áo khoác và để trong tủ bên ngoài mê cung. Giờ đây chỉ mặc áo mỏng, không thể cách nhiệt hiệu quả. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Quan Tuyết Tức: Trần Tích cố ý à?

Đây là một quán nổi tiếng, chắc chắn có rất nhiều người từng trải nghiệm và chia sẻ trên mạng.

Nếu Trần Tích biết quán này nổi tiếng và tò mò, sao có thể không tìm hiểu trước?

Hắn ấy vậy mà lại giả vờ không biết gì, đưa Quan Tuyết Tức vào mê cung.

Dù chỉ là suy đoán, nhưng Quan Tuyết Tức tin đến 99% là đúng. Ngay cả khi đã chắc chắn, cậu cũng không thể trách Trần Tích, trừ khi cậu sẵn sàng phá tan bức màn mỏng manh giữa hai người.

Quan Tuyết Tức đứng yên bất động. Trần Tích bất ngờ tiến sát hơn, môi hắn gần như chạm vào tai Quan Tuyết Tức. Giọng nói trầm thấp vang lên, mang theo chút vô tội: "Quan Tuyết Tức, cậu lại nghi ngờ tôi?"

"..."

Trần Tích quá nhạy cảm, Quan Tuyết Tức không biết đối phó thế nào.

Quan Tuyết Tức giả vờ không hiểu: "Nghi ngờ cái gì cơ?"

Trần Tích đưa tay vòng qua trước cậu, chạm vào màn hình.

"Tôi thực sự không biết trước." Trần Tích nhẹ nhàng nói, "Vì muốn cùng cậu trải nghiệm, tôi chẳng tìm hiểu gì, nếu không thì đâu còn gì bất ngờ."

"Giờ thì bất ngờ thật rồi." Quan Tuyết Tức nhìn chằm chằm vào dòng chữ "Hôn nhau 20 giây" trên màn hình, bất giác nhận ra mình đang bị Trần Tích ôm hờ từ phía sau.

"Đừng đứng gần vậy..." Cậu nói nhỏ.

"Tôi chỉ đang nhìn màn hình thôi." Trần Tích nói khẽ, "Ấn vào đây, đếm ngược 20 giây. Chúng ta nghe lời cậu, làm đại khái

thôi, dù sao cũng không ai nhìn thấy."

Trần Tích vẫn giữ tư thế cũ, kích hoạt đồng hồ đếm ngược.

20, 19, 18, 17...

5, 4, 3, 2, 1.

Thế nhưng, điều mà Quan Tuyết Tức mong đợi – việc hồi sinh – lại không xảy ra. Thay vào đó, màn hình bất ngờ nhấp nháy ánh sáng đỏ rực.

Giọng nói cơ học lạnh lùng vang lên, lặp lại ba lần như một lời cảnh cáo: "Cấm gian lận! Cấm gian lận! Cấm gian lận!"

Quan Tuyết Tức: "..."

Trần Tích: "..."

Quan Tuyết Tức căng thẳng nhìn chằm chằm vào màn hình, "Chuyện gì vậy? Có gắn camera theo dõi ở đây sao?"

Cậu lập tức đảo mắt xung quanh tìm kiếm một chiếc camera giấu kín nhưng chẳng phát hiện được gì.

Trần Tích cũng không chắc chắn, cau mày đáp: "Không thể nào. Lúc nãy nhân viên nói rõ là bảo vệ quyền riêng tư mà."

Quan Tuyết Tức chỉ vào màn hình, giọng có chút bực bội: "Vậy thì tại sao? Đừng nói với tôi là cái này có nhận thức riêng đấy chứ!"

Không trả lời thẳng, Trần Tích bất ngờ cúi đầu áp cằm vào vai Quan Tuyết Tức. Giọng nói trầm thấp tựa như đang đùa nhưng lại mang chút nghiêm túc:

"Thật ra... hôn một cái cũng đâu có gì to tát, đúng không?"

Quan Tuyết Tức lập tức cứng người.

Trần Tích giơ tay nhẹ nhàng đặt lên đầu cậu, đôi môi lướt đến gần má như đang thăm dò. Giọng hắn tiếp tục thì thầm, mượt mà như gió đêm:

"Chỉ là một nụ hôn 20 giây thôi mà, thoáng qua cái là xong. Cậu sợ gì chứ?"

Quan Tuyết Tức vội phản bác, nhưng giọng nói không giấu được sự lúng túng:

"Ai nói tôi sợ chứ! Tôi cũng đâu sợ."

Trần Tích đáp lại, giọng nói càng trở nên dịu dàng nhưng không hề giấu đi sự cương quyết:

"Vậy bắt đầu nhé?"

"Không... không cần đâu." Quan Tuyết Tức lúng túng định lùi lại, nhưng vòng tay của Trần Tích giống như một chiếc lưới khéo léo siết chặt giam cầm cậu lại.

Không còn đường lui, Trần Tích nhẹ nhàng xoay người Quan Tuyết Tức lại để hai người đối diện nhau. Trán họ chạm nhau, gần gũi đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, nóng rực và nặng nề.

Quan Tuyết Tức toàn thân cứng ngắc, cảm giác như dòng máu trong cơ thể đang sôi lên. Bầu không khí như đặc quánh lại, chiếc màn mỏng manh giữa họ sắp bị phá vỡ hoàn toàn.

Trần Tích nắm lấy gáy Quan Tuyết Tức, hơi thở gấp gáp hòa quyện vào bầu không khí đặc quánh, như đốt nóng cả không gian mê cung. Ánh mắt hắn sâu thẳm mang theo một ngọn lửa thiêu đốt, không kìm được mà áp sát hơn.

Họ chỉ cách nhau một hơi thở, khoảng cách giữa hai đôi môi như sợi chỉ mỏng manh rung rinh trong làn gió chẳng hề tồn tại. Trái tim Quan Tuyết Tức đập rộn ràng muốn phá tan lồng ng.ực. Cả người cậu căng cứng như bị giam cầm trong một thế giới mà mọi giác quan đều tập trung vào Trần Tích.

Trong phút chốc, tất cả những gì Quan Tuyết Tức cảm nhận được chỉ còn là sự áp bức dịu dàng từ ánh mắt của Trần Tích và hơi ấm từ bàn tay đang chạm nhẹ vào gáy mình.

"Quan Tuyết Tức..." Giọng Trần Tích trầm thấp, như một tiếng gọi vang vọng trong tâm trí. Hắn cúi sát hơn, đôi mắt nhìn thẳng vào Quan Tuyết Tức như muốn hỏi một điều gì đó mà cả hai đều ngầm hiểu nhưng không dám thốt lên.

Khoảnh khắc ấy như kéo dài đến vô tận. Nhưng rồi, trong sự hỗn loạn của những cảm xúc đan xen, Quan Tuyết Tức giật mình tỉnh lại. Cậu lùi lại một chút, đủ để phá vỡ sự gần gũi nguy hiểm ấy.

"Đừng..." Giọng Quan Tuyết Tức khẽ khàng nhưng đầy kiên định, cậu quay đi cố gắng tìm lại chút khoảng cách. "Chúng ta... không cần làm vậy."

Trần Tích nhìn cậu, ánh mắt thoáng vẻ thất vọng nhưng cũng pha lẫn sự thấu hiểu. Hắn không ép buộc, chỉ khẽ buông tay tạo khoảng trống cho Quan Tuyết Tức thở.

"Xin lỗi." Trần Tích thì thầm, giọng hắn nhẹ nhưng trĩu nặng. "Tôi không muốn làm cậu khó xử."

Quan Tuyết Tức không đáp, chỉ im lặng bước về phía trước. Bóng lưng cậu lạc lõng trong không gian mê cung đầy ánh sáng lập lòe. Trần Tích đứng lặng nhìn theo, một nụ cười bất lực thoáng hiện trên môi.

Cảm giác giữa họ không phải là sự từ chối, mà là một thứ gì đó phức tạp hơn, như một lớp sương mù dày đặc che giấu những điều chưa nói và những cảm xúc không tên. Trong khoảnh khắc ấy, cả hai đều hiểu rõ, nhưng chẳng ai dám phá vỡ sự im lặng ấy.

Chương 38: Tôi Muốn Yêu Đương

DTV-EBOOK

Ngay khi Quan Tuyết Tức bỏ chạy, Trần Tích lập tức đuổi theo. Nhưng vì bận thanh toán mà hắn bị chậm mất vài phút. Khi bước ra khỏi cửa tiệm, bóng dáng của cậu đã hoàn toàn biến mất.

Lúc này là sáu giờ tối, đúng vào giờ cao điểm ăn tối.

Trên đường, dòng người đông đúc chen chúc, ánh đèn đường lần lượt bật sáng. Quan Tuyết Tức với tâm trí rối bời lang thang vô định trong một khu vực xa lạ. Khi đi ngang qua một trạm xe buýt, theo thói quen cậu liếc nhìn bảng tuyến đường, nhưng chẳng kịp nhìn rõ gì. Bản năng thôi thúc cậu bước theo dòng người và lên xe.

Chỉ đến khi xe buýt lăn bánh, cậu mới tìm được một chỗ ngồi ở hàng ghế cuối. Trái tim đang đập điên cuồng tưởng chừng như sắp bật ra khỏi lồng ng.ực, cuối cùng cũng dần bình ổn trở lại.

Quan Tuyết Tức như vừa thoát khỏi một tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, để rồi bắt đầu nhớ lại chính mình.

"....."

Quan Tuyết Tức cúi đầu, khuỷu tay tựa lên đầu gối, hai tay siết chặt, che lấy khuôn mặt.

— Cậu và Trần Tích đã hôn nhau.

Dù cậu muốn giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, sự thật ấy vẫn không thể chối bỏ.

Thời gian qua, cậu đã thay đổi rất nhiều vì ảnh hưởng của hắn.

Nhưng Quan Tuyết Tức lại tự dối lòng, không chỉ không thừa nhận mà còn từ chối suy nghĩ về điều đó, cứ ngỡ rằng làm vậy thì mọi thứ sẽ yên ổn.

Thế nhưng, chẳng có gì là yên ổn cả. Từng bước, từng bước, cậu bị đẩy đến sát mép vực thẳm.

Tình yêu đồng tính.

Bốn từ ấy bất ngờ hiện lên trong đầu Quan Tuyết Tức.

Quan Tuyết Tức bỗng nhớ lại ngày thứ hai của kỳ nghỉ Quốc khánh, Trần Tích đã nấu cho cậu một bát mì. Khi cậu đang ăn, hắn từng hỏi lấp lửng: "Quan Tuyết Tức, tôi muốn hỏi cậu một chuyện."

"Cậu nghĩ sao về... à, cái đó... tình đồng..."

"Thôi, để lần sau hỏi."

Thì ra, từ lúc đó, hoặc có lẽ là sớm hơn nữa, Trần Tích đã...

"....."

Trái tim Quan Tuyết Tức vừa mới bình ổn được đôi chút lại đập loạn nhịp.

Cảnh tượng hai người hôn nhau không ngừng tua lại trong đầu: sống mũi hắn sát bên cậu, đôi môi mềm mại và nóng hổi, hơi thở gần như tràn vào từng tế bào, ánh mắt khao khát chẳng thể giấu giếm... Những ký ức ấy như virus không ngừng xâm nhập, bị dập tắt rồi lại bùng lên.

Quan Tuyết Tức ngồi ngẩn người.

Bây giờ cậu không thể trốn tránh nữa. Cậu đã bắt đầu suy nghĩ, nhưng lại chẳng thể suy nghĩ rõ ràng.

Sự thông minh vốn có dường như biến mất. Trong lĩnh vực tình yêu hoàn toàn mới mẻ này, cậu chẳng khác nào một tân binh.

Không kinh nghiệm, cũng chẳng khôn ngoan.

Nhưng không phải lĩnh vực nào cũng đáng để dấn thân.

Nếu Trần Tích là con gái, Quan Tuyết Tức đã chẳng hoảng loạn đến thế. Có lẽ cậu sẽ nghĩ: Cùng lắm thì yêu sớm thôi, mình có thể cân bằng giữa học tập và yêu đương.

Ấy nhưng Trần Tích lại là con trai.

Việc có ảnh hưởng đến học tập hay không chỉ là chuyện nhỏ.

Quan trọng nhất là Quan Tuyết Tức không muốn trở thành người đồng tính.

— May mắn thay.

May mắn thay, họ vẫn chưa đi đến bước đó.

Quan Tuyết Tức cố gắng trấn tĩnh suy nghĩ: Tất cả là do bầu không khí của cửa tiệm vừa rồi quá mập mờ, ánh sáng u tối, không gian lãng mạn đến mức khiến hormone trong cơ thể phân biệt không rõ đối phương là nam hay nữ, chỉ biết không ngừng tiết ra làm ảnh hưởng đến cảm xúc của cậu.

Hormone suy cho cùng cũng chỉ là chất tiết si.nh lý, có thể đào thải được.

Trái tim của cậu không thể bị hormone điều khiển.

— Cậu tuyệt đối không thể là người đồng tính.

Điện thoại trong túi rung lên. Quan Tuyết Tức cứng đờ tay, lấy ra xem.

Cái tên Trần Tích hiện lên trên màn hình khiến cậu sững sờ.

Quan Tuyết Tức không bắt máy, Trần Tích liền nhắn tin qua QQ.

"Quan Tuyết Tức, cậu đang ở đâu?"

"Xin lỗi, tôi đùa quá trớn rồi."

"Đừng phớt lờ tôi được không?"

"Xin cậu đó."

Trần Tích vẫn không chịu thừa nhận mục đích thực sự của mình, tiếp tục lấy lý do "chỉ là đùa" để che giấu.

Quan Tuyết Tức chợt thông suốt mọi chuyện. Cậu nghĩ, Trần Tích có lẽ cũng chưa quyết định rõ ràng rằng mình có muốn làm người đồng tính hay không, hoặc đơn giản là hắn sợ nói ra sẽ khiến cậu hoảng hốt mà chạy xa.

Nếu lúc nãy Trần Tích không hôn cậu, có lẽ mối quan hệ mập mờ này vẫn còn có thể duy trì.

Thật đáng tiếc...

Quan Tuyết Tức chợt thấy khó hiểu vì sao từ "đáng tiếc" lại xuất hiện trong đầu mình.

Cậu thậm chí cảm thấy một nỗi xót xa chưa từng có xen lẫn chút ấm ức không rõ nguyên do, trái tim bỗng thắt lại.

"Tôi không phải người đồng tính." Quan Tuyết Tức gõ trên QQ, *"Chúng ta đừng liên lạc nữa."*

Tin nhắn vừa mới soạn được một nửa, chưa kịp gửi đi thì một tin nhắn mới từ Trần Tích lại bật lên.

"Quan Tuyết Tức, đừng trốn tránh tôi."

"Cậu vẫn chưa ăn gì, có đói không?"

"Chúng ta đi ăn tối được không?"

Quan Tuyết Tức nhìn màn hình, thở dài xóa đoạn tin nhắn cũ rồi nhập một câu khác.

"Tôi không đói, đang trên đường về nhà rồi." Cậu cố gắng hít sâu một hơi, buộc bản thân phải bình tĩnh để đưa ra lựa chọn đúng đắn nhất.

"Đừng lo, sao tôi có thể giận vì một chuyện nhỏ như vậy được? Chỉ là lúc nãy tôi phản ứng hơi quá vì hơi sợ đồng tính thôi. Tôi biết cậu không phải người như vậy, không cần giải thích nhiều, tôi tin cậu."

Tin nhắn được gửi đi kèm một sticker mèo đáng yêu để xoa dịu bầu không khí.

Trần Tích im lặng. Có lẽ vì những lời cần nói cậu đều đã nói hết, hắn không còn gì để giải thích, cũng chẳng có lý do nào để níu kéo.

Thời gian trôi qua, xe buýt đã báo hai trạm. Quan Tuyết Tức nhìn ra cửa sổ, đầu óc trống rỗng. Đột nhiên, điện thoại lại rung lên.

"Vậy lần sau... cậu có muốn đi chơi với tôi nữa không?"

Quan Tuyết Tức cảm thấy ngột ngạt, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc gì nhưng ngón tay vẫn gõ ra một câu trả lời kèm biểu tượng mặt cười: *"Tất nhiên, nếu rảnh thì tôi sẽ đi."*

Câu trả lời này giả dối đến mức chính cậu cũng cảm thấy như mình đang miễn cưỡng với một người bạn xã giao.

Trần Tích có lẽ cảm nhận được, nhưng hắn không có lý do để tức giận, đành thuận theo.

"Được rồi, cậu về nhà nhớ ăn uống đầy đủ, ăn nhiều vào."

"Tối nay cậu có làm bài tập không? Tôi gọi video cho cậu nhé?"

Quan Tuyết Tức trả lời: *"Không cần đâu. Thực ra lần trước tôi đã định nói rồi, nhưng có việc chen ngang nên quên mất."*

"Ừm, chuyện gì?"

"Cậu không thấy cùng làm bài tập qua mạng hơi phí thời gian sao?"

"..."

"Cậu còn thường xuyên phải nấu thuốc cho mẹ, lúc nào cũng vội vã, rất mệt đúng không? Là tôi không nghĩ chu đáo."

"Từ tối nay không cần làm nữa."

"Tôi xuống xe đây, không nói nữa nhé."

Quan Tuyết Tức không còn để ý xem Trần Tích nhắn lại gì, chỉ lặng lẽ xuống xe và tìm trạm chuyển tuyến.

Cậu đã ngồi nhầm xe đi ngược hướng về nhà. Đổi xe về lại cũng không khó, chỉ tốn thêm chút thời gian.

Cậu đổi xe vài lần trong trạng thái lơ đãng, đến tận tám giờ tối mới về tới nhà.

Buổi chiều Hà Vận đã nhắn hỏi xem tối nay cậu có về ăn cơm không. Cậu chỉ nhắn lại: *"Con ăn với bạn, mẹ không cần chờ*

con đâu."

Hà Vận quả nhiên không chờ, thậm chí bà còn không ở nhà.

Quan Tuyết Tức mở cửa bước vào phòng khách tối om, khựng lại một chút, có lẽ mẹ cậu đi chơi mạt chược ở nhà một cô bạn nào đó trong khu, hoặc có công việc đột xuất ở cộng đồng cần giải quyết.

Bà không ở nhà cũng tốt, nếu thấy cậu bất thường thì thế nào cũng tra hỏi đủ thứ.

Quan Tuyết Tức thở phào nhẹ nhõm, đi tới tủ lạnh tìm đồ ăn.

Cậu không hề thấy đói bụng là giả, nhưng khi bụng réo liên tục, cậu lại chẳng có chút cảm giác thèm ăn.

Tủ lạnh có đủ loại đồ ăn nhanh, đồ đã chế biến sẵn, hoa quả và bánh mì. Cậu tìm một hồi, chỉ lấy ra một quả cam, bóc vỏ và ăn một cách nhạt nhẽo.

Điện thoại lại rung. Lần này là tin nhắn của Tống Minh Lợi.

Một bức ảnh chụp kết quả game — Tống Minh Lợi đạt thành tích mega kill, hào hứng khoe khắp nơi.

(*) Mega Kill: *thuật ngữ game, giết được 5 mạng liên tiếp.*

"Bồ Tát, đánh game không? Tôi gánh cậu bay nhé [đắc ý]."

Quan Tuyết Tức: "..."

Chỉ là mega kill thôi mà, có cần làm màu đến vậy không? Quan Tuyết Tức nghĩ thầm, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng ở thời điểm này, cậu thực sự cảm nhận được lợi ích của việc có những người bạn đầu óc đơn giản như Tống Minh Lợi.

Cậu rất cần chút niềm vui từ sự hồn nhiên của cậu ta để xoa dịu tâm trạng.

Quan Tuyết Tức hỏi: *"Mấy người các cậu có đang chơi đội không, còn chỗ trống không?"*

Tống Minh Lợi trả lời: *"Chỉ có mình tôi thôi. Nếu cậu tham gia, tôi gọi thêm Dương Dật Nhiên, chúng ta lập đội ba người."*

Quan Tuyết Tức đáp: *"Được."*

Tống Minh Lợi đâu phải ngốc thật sự. Quan Tuyết Tức vốn rất tự giác, hiếm khi chủ động rủ họ chơi game, thậm chí đến cả các dịp lễ tết cũng chẳng đụng vào, lúc nào cũng giữ kỷ luật. Hôm nay có chuyện gì đây?

Cậu ta kéo Quan Tuyết Tức vào phòng chờ, bật mic hỏi: "Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây hả anh Quan?"

Quan Tuyết Tức nói: "Tâm trạng không tốt."

Tống Minh Lợi lập tức dựng thẳng tai hóng chuyện: "Sao thế? Có chuyện gì xảy ra à?"

"..."

Quan Tuyết Tức vốn không phải kiểu người thích chia sẻ tâm sự. Có lẽ bởi trước đây cậu chưa từng gặp phải chuyện gì đáng để tâm sự. Nhưng lần này, cậu thực sự muốn nói ra, chỉ là không biết phải bắt đầu từ đâu.

Cậu im lặng vài giây, cố gắng không nghĩ đến gương mặt của Trần Tích, hay việc hắn bây giờ đang làm gì và cảm thấy ra sao. Như một cách tự cứu mình, đầu óc cậu bỗng lóe lên một suy nghĩ táo bạo.

"Anh Tống à, tôi muốn yêu đương."

"?!"

Tống Minh Lợi giật mình: "Cậu bị cái gì kí.ch th.ích rồi à? Không phải cậu luôn miệng nói tuyệt đối không yêu sớm sao?"

"..."

Bị kí.ch th.ích bởi "đồng tính" đấy, cậu muốn tìm lại cảm giác làm một trai thẳng chính hiệu, kéo mình quay về đúng quỹ đạo.

Quan Tuyết Tức cảm thấy tâm trạng tồi tệ, nhưng vẫn cố tỏ ra nhẹ nhàng, nói bừa: "Không có gì đâu, chỉ là áp lực học tập lớn quá, tôi muốn tìm một cô gái để cùng động viên nhau, chia sẻ gánh nặng."

"Được thôi." Tống Minh Lợi hoàn toàn ủng hộ, thêm vào một câu nửa thật nửa đùa: "Cậu muốn yêu đương thì dễ mà. Bây giờ tôi đăng trong nhóm lớp một câu 'Quan Tuyết Tức tìm bạn gái', đảm bảo ngày mai cậu nhận được tám trăm lá thư tình."

"Vậy thì nhàm chán quá. Tôi muốn tìm một người mình thực sự thích, nghiêm túc yêu đương."

Tống Minh Lợi phản ứng nhanh: "Đơn giản mà, cậu tìm Đoàn Miên đi."

Quan Tuyết Tức: "..."

Chương 39: Quan Tuyết Tức, Đừng Chọc Tức Tôi.

DTV-EBOOK

Quan Tuyết Tức nhất thời bốc đồng nói với Tống Minh Lợi rằng mình muốn yêu đương. Vừa nói ra xong, cậu liền thấy hối hận, bởi vì Tống Minh Lợi vốn nổi tiếng là "cái loa", ngay lập tức kể chuyện này cho Dương Dật Nhiên vừa mới tham gia.

Nói cho Dương Dật Nhiên thì cũng không sao, vấn đề là hai người này một khi đã tụ lại thì nhất định phải bàn mưu tính kế giúp cậu.

Càng buồn cười hơn là mỗi người lại có một ứng cử viên riêng.

Tống Minh Lợi thì bảo Quan Tuyết Tức nên theo đuổi Đoàn Miên, trong khi Dương Dật Nhiên lại khuyên nên tìm Bạch Lâm Lâm. Hai người tranh luận kịch liệt, ai cũng có lý do của mình, thậm chí cãi nhau đến mức trông giống như hai fan couple đang tranh giành phe phái.

Quan Tuyết Tức chỉ ngồi nghe, gương mặt thờ ơ như thể chuyện chẳng liên quan đến mình.

Cứ như vậy, tối thứ Bảy của cậu bị bỏ lỡ trong mớ lộn xộn ấy. Cuối cùng, cậu rời khỏi nhóm và quyết định đi tìm mẹ mình để trò chuyện, hy vọng tìm được chút an ủi.

Hà Vận vừa mới về nhà khoảng một giờ trước, trông bà có vẻ rất vui — gần đây tâm trạng của bà lúc nào cũng tốt. Dù Quan Tuyết Tức có vô tâm đến mấy cũng nhận ra sự khác thường lặp đi lặp lại của mẹ mình.

"Mẹ, gần đây mẹ có chuyện gì vui à?" Quan Tuyết Tức hỏi.

Thậm chí ngay cả việc hay nhắc đến Quan Tĩnh Bình bà cũng không nói nữa, như thể đã hoàn toàn quên mất người chồng cũ này.

Nghĩ đến đây, Quan Tuyết Tức bỗng nảy ra một suy đoán: "Mẹ... mẹ đang yêu đúng không?"

"..."

Hà Vận thoáng bối rối, không ngờ con trai lại nhạy cảm và trực tiếp như vậy. Bà có chút căng thẳng: "Sao con đoán được?"

"Con chỉ đoán bừa thôi."

Quan Tuyết Tức không dám nói rằng gần đây cậu rất nhạy cảm với chuyện yêu đương, như thể vừa mở ra được một cánh cửa bí mật, những điều trước đây không hiểu thì giờ đây lại cảm thấy rõ ràng hơn nhiều.

Hai mẹ con nhìn nhau, Hà Vận cuối cùng cũng không giấu được. Làm mẹ mà phải nói chuyện này với con trai thật sự rất ngại ngùng, nhưng một khi đã bị phát hiện, bà cũng không định chối quanh.

"Đúng vậy, mẹ đang yêu." Hà Vận cúi đầu, không rõ là ngượng ngùng hay e thẹn. "Mẹ vốn không định nói sớm như vậy, sợ con không vui, không chấp nhận cha dượng."

"Con không giận đâu!" Quan Tuyết Tức vội nói.

"Thật không?"

"Thật mà, con đâu còn là trẻ con nữa, sao lại không vui được?"

"..."

Nghe vậy, Hà Vận nhìn con trai một lúc, cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Quan Tuyết Tức sắp mười bảy tuổi, đúng là đã trưởng thành.

Thực ra Hà Vận không biết Quan Tuyết Tức có thể hoàn toàn hiểu được tình cảnh và tâm trạng của bà hay không. Ít nhất cậu luôn đứng về phía bà, sẵn sàng bảo vệ và ủng hộ bà.

Như vậy là đủ rồi.

Hà Vận không kìm được mà nói: "Mẹ thật sự không muốn kể những chuyện này với con. Nhưng bây giờ nhà chỉ còn hai mẹ con mình, mẹ không thể cứ đối xử với con như trẻ con nữa, con trai à."

Quan Tuyết Tức gật đầu.

"Mẹ bây giờ mới hơn bốn mươi, sau này vẫn còn nhiều năm để sống. Sao mẹ phải dành cả đời để cô độc vì Quan Tĩnh Bình chứ? Con thấy đúng không?" Hà Vận nói nhẹ nhàng nhưng cẩn trọng. "Nhưng người mẹ đang quen hiện tại... cũng không chắc chắn lắm."

Bà nói rất khéo léo: "Thật ra người lớn yêu đương cũng chẳng khác gì mấy so với các con. Cũng có khi là hứng khởi nhất thời, có khi không đáng tin, cần một thời gian mới phát hiện không hợp... Cuối cùng có thể đi xa đến đâu còn phải xem duyên số."

"Vậy... chú ấy là ai?" Quan Tuyết Tức không nhịn được hỏi.

Hà Vận tránh trả lời: "Đợi mẹ chắc chắn rằng chú ấy thực sự phù hợp, khi đó mẹ sẽ nói cho con biết."

"..."

Quan Tuyết Tức không hỏi thêm được gì, chỉ lặng lẽ lo lắng. Thấy vậy, Hà Vận bật cười an ủi cậu: "Đừng lo mà, mẹ con không phải cô gái mười bảy tuổi, làm sao mà ngốc thế được?"

"Con bớt lo lắng đi, đừng để chuyện này ảnh hưởng đến việc học của con!" Bà đẩy Quan Tuyết Tức về phòng, nói thêm: "Đi ngủ sớm đi, bé cưng của mẹ."

Quan Tuyết Tức: "..."

Quan Tuyết Tức không nhớ lần cuối cùng mình được Hà Vận gọi là "bé cưng" là khi nào. Dù cảm thấy vừa xấu hổ vừa lúng túng nhưng trong lòng lại có một chút an ủi kỳ lạ.

Tuy nhiên, sau khi tắm rửa sạch sẽ và nằm lên giường, cậu vẫn không thể ngủ được.

Mất ngủ là chuyện hiếm hoi đối với Quan Tuyết Tức.

Cậu trằn trọc lật qua lật lại trên giường như đang nướng bánh, lật mãi mà không thể nào bình tâm lại. Cuối cùng, cậu không nhịn được mà lấy điện thoại ra chơi.

QQ và WeChat đều yên tĩnh, không có tin nhắn mới, chẳng có gì đáng để xem.

Quan Tuyết Tức vô thức lướt đến ảnh đại diện của Trần Tích trên QQ, rồi lại nhanh chóng lướt qua như thể phủ nhận chính ý định của mình. Cậu đóng QQ, mở một ứng dụng video nổi tiếng.

Bỗng nhiên, Quan Tuyết Tức nghĩ đến tiệm cà phê mà họ đã ghé qua.

Cậu nhập tên thành phố Phong Đức và tên quán vào thanh tìm kiếm, màn hình ngay lập tức hiện ra hàng loạt video review.

Quan Tuyết Tức mở lần lượt các video theo thứ tự lượt xem, tua nhanh và xem qua loa vài cái.

Có một video do một cô gái thực hiện. Trong đó, cô kể rằng mình bị bạn trai dụ vào quán khi cả hai đang trong giai đoạn mập mờ. Bạn trai lấy lý do đóng giả làm cặp đôi để thử trải nghiệm quán để đưa cô đến đó, và rồi họ chính thức thành đôi ngay tại quán.

Video được quay rất ngọt ngào, tràn ngập không khí lãng mạn như bọt bong bóng màu hồng.

Không rõ câu chuyện có thật hay chỉ là kịch bản quảng cáo của quán, nhưng khán giả trong phần bình luận có vẻ rất thích, liên tục hỏi địa chỉ quán.

Quan Tuyết Tức tiếp tục lướt qua một vài video khác, cuối cùng tìm được một video quay cảnh đi mê cung giống như cậu và Trần Tích.

Video này giải đáp thắc mắc trong lòng cậu.

Hóa ra giọng máy cơ học hét lên "Cấm gian lận" thực chất là một đoạn chương trình được lập trình sẵn. Bất kể Quan Tuyết Tức và Trần Tích có hôn nhau hay không, khi đếm ngược lần đầu kết thúc, hệ thống vẫn sẽ phát cảnh báo. Đến lần thứ hai mới có thể vượt qua.

Nói cách khác, ngay cả khi họ không hôn nhau thì ở lượt thứ hai cũng có thể qua được.

Đây thực chất chỉ là một trò chơi tâm lý, mục đích chính vẫn là tạo cơ hội để các cặp đôi hoặc những người đang trong giai đoạn tìm hiểu trở nên thân mật hơn.

"..."

Quan Tuyết Tức bỗng thấy mình như bị chơi khăm. Liệu Trần Tích có thực sự không biết chuyện này không?

Không, cậu không nghĩ vậy.

Nhưng điều đó giờ đã không còn quan trọng.

Thôi, quên đi.

Quan Tuyết Tức quăng điện thoại sang một bên, ép mình nhắm mắt ngủ.

Vừa nhắm mắt lại, hình ảnh nụ hôn buổi chiều với Trần Tích lại hiện lên rõ mồn một trong đầu cậu, không ngừng quấy rối tâm trí.

Quan Tuyết Tức bực mình đến mức muốn chửi thề. Cậu kéo chăn trùm kín đầu, cố gắng quên đi hết lần này đến lần khác. Mãi đến tận nửa đêm cơn buồn ngủ mới ập đến, cậu thiếp đi lúc nào không hay.

Cuối tuần kết thúc, sáng thứ Hai lại phải dậy sớm đi học.

Sau một ngày suy nghĩ lắng đọng, tâm trạng của Quan Tuyết Tức đã bình tĩnh hơn nhiều khi cậu bước vào trường.

Quan Tuyết Tức lấy bài tập ra một cách thành thục, đưa cho Tống Minh Lợi chép.

— Đúng như dự đoán, lời hứa "sẽ học hành nghiêm túc" của Tống Minh Lợi lần trước chỉ là lời nói suông. Động lực từ thứ hạng kỳ thi tháng của cậu ta kéo dài chưa đầy hai mươi tư giờ.

Chép xong bài tập, Tống Minh Lợi đem cả bài của mình lẫn của Quan Tuyết Tức giao cho lớp phó học tập. Sau đó quay đầu

lại hỏi ngay: "Quan Tuyết Tức, cậu nghĩ kỹ chưa? Cuối cùng là chọn Đoàn Miên hay Bạch Lâm Lâm?"

Quan Tuyết Tức: "..."

Cái giọng điệu này là gì đây, tưởng đang tuyển phi tần à?

Quan Tuyết Tức bất lực đáp: "Tôi đã từ chối họ nghiêm túc rồi. Nếu bây giờ lại đi gọi người ta đến chẳng phải quá thiếu tôn trọng sao? Cứ như người ta muốn đến thì đến, muốn đi thì đi à? Tôi không làm nổi chuyện đó."

Tống Minh Lợi nói: "Cậu nghĩ sai rồi. Quan trọng nhất là cả hai bên cùng thích nhau. Thích thì theo đuổi thôi."

Nói hay lắm, thích thì theo đuổi.

Vấn đề là Quan Tuyết Tức không thích.

Cậu không hợp với Bạch Lâm Lâm, còn với Đoàn Miên, thiện cảm cũng chỉ dừng lại ở mức thấy cô ấy dễ thương lúc ban đầu, không tiến xa hơn được.

Điều này khiến Quan Tuyết Tức càng thấy bực bội.

— Có bao nhiêu cô gái thích cậu, vậy mà cậu lại chẳng tìm được một người để yêu đương.

"Hay chúng ta đổi mục tiêu?" Tống Minh Lợi đề nghị. "Cậu biết Trương Gia Du lớp 10 chứ? Cô ấy rất xinh, tính tình cũng tốt, nghe nói gia đình mở tiệm hoa, trên người lúc nào cũng có mùi thơm dễ chịu, phong thái đúng kiểu một mỹ nhân đậm chất nghệ sĩ. Cậu hiểu thế nào là đậm chất nghệ sĩ không?"

Quan Tuyết Tức: "..."

Cậu định đáp "Tôi không hiểu", nhưng chưa kịp nói thì đã bị Tống Minh Lợi đột ngột nhắc nhở quay đầu lại.

"?" Quan Tuyết Tức quay lại, bất ngờ nhìn thấy Trần Tích đứng bên ngoài cửa kính phía sau lớp học.

Cửa lớp khép hờ, rõ ràng là Trần Tích đã nghe thấy cuộc trò chuyện vừa rồi. Sắc mặt hắn trông rất khó chịu, đứng yên không nói lời nào.

Tống Minh Lợi bị luồng khí lạnh từ ngoài cửa hắt vào khiến cậu ta rùng mình. Cậu ta ghé sát vào tai Quan Tuyết Tức, hạ giọng cực nhỏ: "Mẹ kiếp, ánh mắt của hắn như ông chồng bắt quả tang vợ ngoại tình vậy."

Quan Tuyết Tức: "..."

Nếu không biết nói thì đừng nói.

Khi trêu chọc thì tên ngốc này lại chẳng hề bài xích đồng tính.

Quan Tuyết Tức đành nhẫn nhịn, đứng dậy ra khỏi lớp.

Giờ học buổi sáng khiến hành lang vô cùng yên tĩnh. Trần Tích thấy cậu bước ra thì quay người đi về hướng nhà vệ sinh, Quan Tuyết Tức hiểu ý lặng lẽ đi theo.

Từ chiều thứ Bảy sau khi họ chia tay đến giờ, cả hai vẫn chưa liên lạc.

Trần Tích đã giữ lại trong lòng rất nhiều điều muốn nói trực tiếp, nhưng khi vừa đến lại nghe thấy Tống Minh Lợi giới thiệu đối tượng cho Quan Tuyết Tức.

"Vừa rồi các cậu đang nói chuyện gì vậy?"

Họ bước vào nhà vệ sinh ở góc khuất nhất của tầng ba. Tất cả các gian đều mở cửa, không có ai bên trong.

Biểu cảm của Trần Tích vừa âm u vừa mang chút chua xót, gần như chất vấn: "Quan Tuyết Tức, cậu định yêu người khác sao?"

"..."

Nếu lúc nãy không bị Trần Tích làm gián đoạn, Quan Tuyết Tức đã định nói với Tống Minh Lợi rằng "Thôi đi, không nhất thiết phải yêu đương." Cậu hôm đó chỉ là nhất thời bốc đồng mà thôi.

Nhưng khi đối mặt với Trần Tích, bị chất vấn bằng giọng điệu như vậy, lòng cậu lại trào dâng cảm xúc phức tạp. Tuy nhiên, giọng điệu của cậu lại trở nên cứng rắn: "Đúng, thì sao?"

Quan Tuyết Tức nói: "Tôi muốn yêu đương, mọi người đều ủng hộ. Cậu không phản đối đấy chứ?"

"Không được phản đối sao?" Trần Tích thấp giọng hỏi.

"Đương nhiên không được." Quan Tuyết Tức bật thốt mà không suy nghĩ: "Cậu đâu phải chồng tôi."

"..."

Trần Tích sững sờ, Quan Tuyết Tức cũng ngạc nhiên với chính mình.

Từ "chồng" nghe thật kỳ quặc, nếu đổi thành "vợ" có lẽ sẽ đỡ ngượng ngùng hơn.

... Tất cả là tại cái miệng của Tống Minh Lợi, nói linh tinh làm cậu bị ám ảnh.

Quan Tuyết Tức chửi thầm anh Tống cả nghìn lần trong lòng, mặt cậu nóng bừng lên không biết phải làm sao.

Trần Tích dường như không hề có ý định cho cậu lối thoát, lại tiếp tục nhìn chằm chằm vào cậu. Ánh mắt hắn như mọi khi vẫn mang chút mơ hồ và bi thương, giống như đang cầu xin cậu hãy mềm lòng.

Quan Tuyết Tức quay mặt đi chỗ khác, "Cậu muốn nói gì thì nói nhanh đi, tôi còn phải về học buổi sáng."

Trần Tích bất ngờ nắm lấy cổ tay cậu, "Quan Tuyết Tức, đừng yêu người khác được không?"

"..."

Bàn tay Trần Tích nóng như lửa, Quan Tuyết Tức rụt lại theo phản xạ, nhanh chóng giật tay ra và nói như chạy trốn: "Không được, cậu không có gì để nói nữa thì thôi. Tôi về đây!"

Quan Tuyết Tức chưa đi được xa đã bị Trần Tích kéo lại, sắc mặt càng lạnh hơn, mang theo cả cơn giận dữ ngấm ngầm: "Không đồng ý thì không được đi."

Lần này sức hắn mạnh hơn trước, làm Quan Tuyết Tức đau điếng.

Quan Tuyết Tức nổi cáu: "Cậu bị điên à?"

"Đúng, tôi bị điên rồi." Trần Tích đáp, "Cậu phớt lờ tôi cả một ngày, lòng tôi cũng như có lửa đốt cả ngày. Tôi không dám mong cậu sẽ chủ động đến tìm tôi nói chuyện, đành tự mình hạ mình đến làm lành. Nhưng cậu lại chẳng thèm để tâm."

"Rồi sao nữa? Lại giả vờ đáng thương chứ gì?" Quan Tuyết Tức cúi đầu, cố tỏ ra lạnh lùng.

Trần Tích bất ngờ đẩy cậu tựa vào tường, cúi sát mặt: "Giả vờ? Cậu nghĩ tôi đang giả vờ sao?"

Trần Tích không hề giả vờ. Thực ra hắn không thể che giấu được nữa.

Khát khao ngày càng rõ rệt khiến tay Trần Tích run rẩy, siết chặt đến mức để lại dấu đỏ trên cánh tay Quan Tuyết Tức.

Quan Tuyết Tức không dám nhìn thẳng vào Trần Tích.

Khoảng cách quá gần, hơi thở của Trần Tích gần như mất kiểm soát. Nhìn vẻ mặt của hắn, Quan Tuyết Tức sợ rằng hành động tiếp theo sẽ là một nụ hôn, hoặc có khi là một cú cắn thật mạnh.

"..." Quan Tuyết Tức bị ý nghĩ này làm cho hoảng sợ, tim đập loạn nhịp, mặt đỏ bừng, hoàn toàn không thể bình tĩnh.

Càng như vậy, cậu càng muốn rời xa Trần Tích.

Cậu cần phải chạy trốn càng xa càng tốt. Nhanh lên, trước khi bị kéo xuống vực sâu không lối thoát.

Trần Tích dường như nhìn thấu ý định của cậu, thái độ lập tức thay đổi, trở nên đáng sợ hơn. Hắn lạnh lùng đe dọa: "Quan Tuyết Tức, đừng chọc tức tôi."

"...Ý cậu là gì?"

"Cậu nói xem?"

Trần Tích bất ngờ buông tay, khuôn mặt lạnh lùng như một kẻ điên thực sự. Hắn nói một cách bình tĩnh đến đáng sợ: "Muốn yêu người khác? Có bản lĩnh thì cứ thử đi."

Chương 40: Trần Tích Là Một Sự Tồn Tại Đặc Biệt

DTV-EBOOK

Trần Tích ném lại một câu đe dọa mơ hồ rồi rời đi.

Quan Tuyết Tức đứng ngây người một lúc lâu. Thú thật, cậu thực sự cảm thấy có chút sợ hãi.

Nhưng cậu là người rất giữ thể diện, không muốn thừa nhận cũng không thể chấp nhận rằng mình lại bị Trần Tích dọa đến vậy.

Có bản lĩnh thì cứ thử đi?

Trần Tích định làm gì? Hắn có thể làm được gì chứ? Dọa ai đó hả?

Quan Tuyết Tức không phải trẻ con ba tuổi, làm sao có thể bị vài câu nói của hắn làm lung lay được?

Khi lấy lại tinh thần, cậu vừa tức vừa xấu hổ, hối hận vì lúc đó không lập tức đáp trả vài câu. Để Trần Tích rời đi một cách đắc ý lại còn tỏ vẻ ngầu lòi thành công.

Quay trở lại lớp học, Quan Tuyết Tức giữ nguyên gương mặt lạnh tanh, hệt như bị nhiễm thái độ khó chịu của Trần Tích.

Tống Minh Lợi vốn luôn hăng hái hóng hớt bèn tò mò hỏi: "Trần Tích tìm cậu làm gì đó?"

"Không gì cả." Quan Tuyết Tức lạnh lùng đáp, không để lộ chút sơ hở. "Hắn lên cơn điên, không cần để ý."

"..."

Tống Minh Lợi ngơ ngác.

Cậu ta cảm giác thái độ của Quan Tuyết Tức có gì đó không ổn. Thực tế chứng minh rằng cảm giác của cậu ta là đúng.

Suốt cả buổi sáng Quan Tuyết Tức không cười lấy một lần. Không cần đoán cũng biết là cậu đang giận Trần Tích.

Tống Minh Lợi nghĩ rằng với cái kiểu sốt sắng lấy lòng của Trần Tích thường ngày chắc chỉ cần qua hai tiết là hắn sẽ đến xin lỗi. Nhưng lần này cậu ta đoán sai, đến tận khi hết tiết buổi sáng Trần Tích vẫn không xuất hiện.

Vì quá muốn hóng chuyện, Tống Minh Lợi thậm chí nhịn luôn cả việc kén chọn đồ ăn dở tệ ở căng tin. Cậu ta kéo theo Dương Dật Nhiên cùng theo sát Quan Tuyết Tức vào nhà ăn.

Ba người tìm một chỗ ngồi. Trong khi đang ăn, Tống Minh Lợi không nhịn được mà hỏi: "Hôm nay Trần Tích không ăn trưa cùng cậu sao?"

Quan Tuyết Tức không ngẩng đầu lên, hậm hực đáp: "Làm gì? Không có hắn thì tôi không ăn nổi cơm chắc?"

"..."

Tống Minh Lợi cảm nhận được rõ ràng sự khó chịu trong câu nói đó. Cậu ta và Dương Dật Nhiên trao đổi ánh mắt, rồi Dương Dật Nhiên khẽ hắng giọng: "Quan Tuyết Tức, tôi và lão Tống nghĩ mãi vẫn thấy ngứa ngáy trong lòng. Thật ra... có một chuyện không biết có nên nói hay không."

"Nói đi."

Quan Tuyết Tức đã đoán được một nửa.

Quả nhiên, Dương Dật Nhiên tiếp tục: "Không có gì nghiêm trọng đâu, chỉ là về Trần Tích. Chuyện này tôi và lão Tống từng nói vài lần rồi, nhưng cậu có vẻ coi như đùa không để tâm. Giờ nói nghiêm túc, chúng tôi thật sự cảm thấy Trần Tích có gì đó... không bình thường. Cậu hiểu ý tôi không?"

"..."

Quan Tuyết Tức gật đầu: "Hiểu."

Thấy cậu đáp, Dương Dật Nhiên càng thoải mái nói thẳng: "Năm ngoái từng có học sinh đồng tính phải nghỉ học, chuyện rùm beng lắm. Tôi không chắc Trần Tích có phải như vậy hay không, có thể chúng tôi hiểu nhầm. Dù sao... cậu cũng nên tự mình để ý. Đừng trách tôi nhiều chuyện, anh em chỉ muốn nhắc nhở cậu thôi. Tôi với lão Tống đều sợ cậu gặp rắc rối, lúc đó khó xử lắm."

Quan Tuyết Tức mím môi, sắc mặt thoáng chùng xuống: "Tôi biết rồi."

Cậu không nói thêm gì, chỉ cúi đầu ăn cơm.

Bầu không khí giữa ba người đột nhiên trở nên nặng nề, hiếm khi họ ngồi cùng nhau mà lại yên lặng như vậy.

Một lát sau, Quan Tuyết Tức bất chợt hỏi: "Nếu tôi cũng là người đồng tính, hai cậu có xa lánh tôi không?"

Cả hai đều sững sờ.

Tống Minh Lợi im lặng, còn Dương Dật Nhiên cười gượng bảo: "Sao lại thế được? Chúng ta là anh em mà. Thật ra tôi không kỳ thị đồng tính. Nhưng không phải tôi kỳ thị thì những người khác cũng sẽ kỳ thị. Bố mẹ, thầy cô đều không chấp nhận được, bạn bè cùng lớp cũng sẽ bàn tán sau lưng cậu. Rồi cậu sẽ mang tiếng xấu, giống như... một vết nhơ vậy."

"..."

Vết nhơ ư.

Quan Tuyết Tức từ tốn nhai thêm một miếng cơm, không muốn tiếp tục chủ đề nhạy cảm kia nữa liền cười qua loa: "Tôi đùa thôi mà."

Câu đùa chẳng mấy hài hước ấy khiến cả Tống Minh Lợi và Dương Dật Nhiên giật mình xanh mặt.

Bề ngoài hai người họ nói không kỳ thị đồng tính, nhưng thực chất cả hai đều có triệu chứng "sợ đồng tính" nặng hơn bất kỳ ai.

Để phá tan bầu không khí ngột ngạt, Tống Minh Lợi lập tức đổi chủ đề, nhắc lại chuyện buổi sáng: "À, đúng rồi. Cậu vẫn chưa trả lời tôi đâu đấy, cậu thấy Trương Gia Du lớp 10 thế nào?"

Câu chuyện vừa được khơi mào, bỗng một bóng người lặng lẽ bước qua rồi ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh bàn kế bên.

Không ai khác mà chính là Trần Tích.

Sự xuất hiện âm thầm của hắn mang theo một luồng khí lạnh khiến câu nói của Tống Minh Lợi phải dừng lại. Cậu ta liếc nhìn chỗ trống bên cạnh Quan Tuyết Tức — rõ ràng có chỗ ngồi nhưng Trần Tích lại không tham gia cùng họ. Đúng là hai người này đã cãi nhau thật rồi.

"Cậu vẫn định yêu đương sao?" Tống Minh Lợi vô thức hạ thấp giọng.

Dù giọng nhỏ đến đâu thì với khoảng cách gần như vậy Trần Tích vẫn có thể nghe thấy.

Tống Minh Lợi cảm thấy hơi chột dạ.

Cả tuần nay Trần Tích và Quan Tuyết Tức như hình với bóng, cùng ăn cơm, cùng tan học, cùng làm bài tập, hoàn toàn giống như một cặp đôi chính thức. Hắn còn tỏ ra có vị trí độc tôn đến mức đẩy Tống Minh Lợi và Dương Dật Nhiên ra rìa.

Hành vi của Trần Tích khiến người khác không thể không liên tưởng đến một ông chồng ghen tuông.

— Không phải Tống Minh Lợi cố tình dùng từ "chồng", nhưng cách cư xử của Trần Tích với Quan Tuyết Tức quá rõ ràng. Chăm sóc từng li từng tí lại còn thể hiện sự chiếm hữu rõ mồn một, hệt như một bình dấm di động, ai cũng có thể nhận ra.

Nếu không phải vì điều đó, làm sao Tống Minh Lợi và Dương Dật Nhiên lại nghi ngờ Trần Tích là gay được?

Tóm lại, dù không thích, Tống Minh Lợi vẫn dần chấp nhận cái thiết lập vô lý rằng Trần Tích là "chồng" của Quan Tuyết Tức.

Giờ mà cậu ta khuyến khích Quan Tuyết Tức yêu đương ngay trước mặt Trần Tích chẳng khác nào xúi giục vợ người ta ngoại tình, bị tẩn như chơi ấy chứ đùa.

Tống Minh Lợi khẽ dịch ghế ra xa với niềm hy vọng tăng cơ hội chạy thoát nếu tình huống xấu xảy ra.

Dù sợ hãi, cậu ta vẫn cố nói tiếp: "Trương Gia Du thực sự rất xinh. Nếu năm nay bình chọn hoa khôi, tôi chắc chắn bầu cho cô ấy một phiếu. Cậu có muốn theo đuổi không?"

Vừa dứt lời, ba ánh mắt lập tức đổ dồn về phía Quan Tuyết Tức.

Trần Tích rõ ràng cố ý không ngồi chung bàn, nhưng ánh mắt thì không hề giấu giếm nhìn chằm chằm vào cậu. Trong ánh mắt ấy không chỉ có sự uy hiếp mà còn như đang chờ đợi một cái cớ để "trừng phạt" Quan Tuyết Tức.

Đó là một cảm xúc cực đoan, thậm chí vượt xa cả sự chiếm hữu. Bị ánh mắt của Trần Tích đè nặng, Quan Tuyết Tức cảm thấy tê dại, toàn thân căng thẳng, tay cầm đũa cũng bắt đầu run.

Đến lúc này cậu mới hiểu tại sao người khác đều cố tránh xa Trần Tích.

Khi Trần Tích trở nên âm trầm, hắn thật sự giống một kẻ điên. Dù chưa làm gì vẫn tạo ra cảm giác như thể sẵn sàng bùng nổ bất cứ lúc nào.

Quan Tuyết Tức bị nhìn đến mức lông tóc dựng ngược, nhưng cậu vẫn muốn phản kháng, liền lạnh giọng nói: "Theo đuổi chứ, tại sao không? Chiều nay tôi sẽ đến lớp 10 tìm cô ấy."

"..."

Quan Tuyết Tức nói là làm. Chiều hôm đó, cậu thật sự đi tìm Trương Gia Du.

Cậu chưa từng chủ động theo đuổi ai, nhưng cũng hiểu rằng cần phải có giới hạn. Ban đầu, cậu định tiếp cận nhẹ nhàng, làm quen tìm hiểu xem mình có thực sự muốn tiến xa hơn không rồi mới tính tiếp.

Đầu tiên, Quan Tuyết Tức mượn một thời khóa biểu của lớp 10 để biết lịch học của Trương Gia Du. Cậu phát hiện tiết thứ ba buổi chiều lớp cô ấy có giờ thể dục, khả năng cao cô sẽ ra sân chuẩn bị từ lúc ra chơi.

Vì thế, ngay sau tiết hai, Quan Tuyết Tức đã đến sân tập.

Quan Tuyết Tức không đi một mình mà bị cả một đám bạn tò mò đi theo, gồm có Tống Minh Lợi, Dương Dật Nhiên, Phó Dương và Ngũ Duệ Nguyên. Dù cậu đã bảo họ đừng theo nhưng không ai chịu rời đi.

Bị nhóm bạn vây quanh, Quan Tuyết Tức bỗng cảm thấy ngại ngùng, muốn rút lui.

Như người ta vẫn nói, đã đến thì không thể không làm, Quan Tuyết Tức đành cố gắng tiến lên.

Thời tiết hôm nay thật dễ chịu. Mặt trời cao nhưng không chói chang, trời không nóng như hè cũng không lạnh như đông, bầu không khí trong lành vừa đủ. Gió thổi nhè nhẹ chỉ đủ làm tóc các nữ sinh tung bay, phảng phất hương thơm dễ chịu.

Trong khung cảnh ấy, Trương Gia Du xuất hiện lướt qua đám con trai.

Không biết ai là người to gan nhất, bỗng lớn tiếng gọi tên cô: "Trương Gia Du—!"

Ngay sau đó, Quan Tuyết Tức bị đám bạn đẩy mạnh về phía cô.

Ở đằng xa, Trần Tích tựa lưng vào một gốc cây lớn lặng lẽ quan sát tất cả.

Từ vị trí của hắn có thể nhìn thấy rõ Quan Tuyết Tức và Trương Gia Du ở góc nghiêng.

Quan Tuyết Tức trước mặt Trần Tích và trước mặt người khác là hai con người hoàn toàn khác biệt.

Dù vẫn giữ vẻ kiêu ngạo nhưng không còn là kiểu kiêu căng, hách dịch.

Và chắc chắn không bao giờ nói những câu như "Cậu là nô lệ của tôi."

Bị đám bạn đẩy nhiệt tình nhưng không đúng lúc đẩy đến trước mặt Trương Gia Du, cô gái giật mình, nhìn khẩu hình

miệng của cô dường như hỏi: "Cậu tìm tôi có việc gì sao?"

Quan Tuyết Tức cười, nụ cười có chút gượng gạo nhưng vẫn cố giữ phong thái nhã nhặn và lịch thiệp.

— Giả tạo đến phát sợ.

Không biết cậu đã nói gì nhưng khuôn mặt của Trương Gia Du thoáng ửng đỏ. Cô trả lời vài câu rồi nhanh chóng quay lưng bỏ đi.

Đám con trai phía sau bật cười ầm lên, Quan Tuyết Tức bị vây vào giữa và liên tục bị chọc ghẹo.

Mặt cậu cũng đỏ lên, không rõ là vì ngại hay vì máu dồn lên do tức giận. Chỉ nghe cậu mắng một câu: "Biến đi, đừng có mà lấy tôi ra làm trò đùa!"

Tiếng cười càng lớn hơn, cả nhóm trêu đùa Quan Tuyết Tức rồi cùng nhau quay lại tòa nhà lớp học.

Khi tất cả đã đi khỏi, Trần Tích vẫn không nhúc nhích.

Hắn đứng trong bóng râm của cây, dõi theo hướng Quan Tuyết Tức rời đi, im lặng hồi lâu. Rồi hắn bất ngờ lấy điện thoại ra.

Trần Tích nhắn tin cho Quan Tuyết Tức:

"Tan học tôi sẽ đợi cậu ở phòng nghỉ của đội bóng rổ."

Khi nhận được tin nhắn, Quan Tuyết Tức vừa về đến lớp, đuổi khéo đám bạn còn lại đi chỗ khác.

Cậu nhìn chằm chằm vào màn hình một lúc, rồi gõ: *"Không đi."*

Tin nhắn trả lời từ Trần Tích đến ngay sau đó:

"Quan Tuyết Tức, cậu lại muốn cắt đứt quan hệ với tôi sao?"

"Chỉ vì tôi chỉ mang lại phiền phức cho cậu, không có lợi lộc gì?"

"Cậu không cần tôi."

"..."

Buổi sáng còn tỏ vẻ cứng rắn, giờ lại quay sang mềm mỏng. Quan Tuyết Tức cảm thấy trái tim mình bị lời nói của hắn nện vào lúc nhẹ lúc nặng, khó chịu đến không chịu nổi.

Trần Tích nói rất đúng. Hắn chỉ mang lại phiền phức cho Quan Tuyết Tức, chẳng có lợi gì.

Khi ở bên đám bạn kia, cậu chỉ có niềm vui, không hề lo âu. Nhưng một khi đối mặt với Trần Tích, cậu chẳng thể vui nổi, chỉ còn lại sự căng thẳng và bất an kéo dài vô tận.

Trần Tích là một sự tồn tại đặc biệt.

— Đặc biệt tệ hại.

Còn chưa kịp trả lời, tin nhắn từ Trần Tích lại đến, giọng điệu thay đổi thất thường:

"Buổi sáng là lỗi của tôi. Tôi nghe thấy những lời đó nên bốc đồng, không biết làm cách nào để giữ cậu lại."

"Cậu biết là tôi chẳng bao giờ nỡ làm gì tổn thương cậu."

Quan Tuyết Tức: *"Đừng nói nữa."*

"Được thôi. Vậy cậu thật sự muốn yêu đương với Trương Gia Du?"

Quan Tuyết Tức: *"Chuyện đó liên quan gì đến cậu?"*

"..."

"Quan Tuyết Tức, tôi cũng biết đau lòng."

"Cũng biết tức giận."

Quan Tuyết Tức: *"Cậu muốn nói gì?"*

"Nếu cậu nhất quyết muốn yêu cô ấy, tôi sẽ không bao giờ tìm cậu nữa."

Quan Tuyết Tức khựng lại. Hai tin nhắn cuối cùng của Trần Tích xuất hiện:

"Dù sao cậu cũng không quan tâm."

"Cậu cứ coi như tôi đã chết đi. Xóa liên lạc đi."

Chương 41: Tỏ Tình

DTV-EBOOK

Trần Tích thực sự đã xóa Quan Tuyết Tức khỏi danh sách bạn bè.

Khi Quan Tuyết Tức gửi một dấu chấm hỏi qua WeChat, màn hình hiển thị dòng chữ: *"Người này đã bật xác minh bạn bè, bạn hiện không phải là bạn của họ."*

Cậu lập tức mở QQ.

Biệt danh "Nô lệ của tôi" đã biến mất khỏi danh sách bạn bè, QQ cho phép xóa bạn hai chiều mà.

Quan Tuyết Tức sững người một lúc, nhìn chằm chằm vào dấu chấm than đỏ trên WeChat. Cơn giận trong lòng cậu bỗng chốc bùng lên.

Cậu còn chưa đồng ý tuyệt giao, vậy mà Trần Tích lại dám chủ động xóa cậu trước.

Cậu không hiểu.

Là ý gì đây? Tuyệt giao thật sao?

Không, đây chắc chắn là một cách đe dọa khác. Trần Tích chỉ đang thay đổi phương pháp để buộc cậu phải nhượng bộ.

Quan Tuyết Tức không phải người dễ bị ép buộc, đặc biệt là trong tình huống này. Cậu vừa bực bội vừa đầy ấm ức, dù không bao giờ chịu thừa nhận. Những ý nghĩ giận dữ lướt qua tâm trí: *"Trần Tích, cậu thật quá quắt!"* hay *"Lừa tôi, cuối cùng cũng chẳng chịu nổi nữa!"*

Cậu cắn răng nghĩ thầm: Nếu có gan thì tuyệt giao đi, cả đời cũng đừng quay lại tìm tôi.

Dù lòng đầy lửa giận, bên ngoài Quan Tuyết Tức vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Cậu lên lớp học như bình thường, tan học như mọi ngày.

Khi đi ngang qua cửa lớp 2, Dương Dật Nhiên gọi cậu.

Quan Tuyết Tức dừng lại, đeo balo hờ hững tựa người vào khung cửa với dáng vẻ lười biếng như không hề chút phiền lòng nào. Thậm chí cậu còn ngáp một cái, vẻ mặt không chút quan tâm: "Gọi tôi có chuyện gì?"

Dương Dật Nhiên vừa thu dọn sách vở vừa đáp: "Tôi có chút việc ở khu nhà cậu, cùng đi được không?"

"Được thôi." Quan Tuyết Tức gật đầu.

Học sinh lớp 2 lần lượt rời khỏi phòng. Trần Tích cũng đang thu dọn đồ đạc, nghe thấy tiếng đối thoại liền ngẩng lên nhìn Quan Tuyết Tức nhưng không nói gì. Sắc mặt hắn lạnh nhạt như không có chuyện gì xảy ra.

Quan Tuyết Tức giả vờ không thấy, không thèm liếc nhìn Trần Tích lấy một lần. Cậu chỉ mải nói cười với Dương Dật Nhiên, tỏ vẻ như việc tuyệt giao chẳng ảnh hưởng chút nào đến mình.

Trần Tích đeo balo lạnh lùng lướt qua cậu, bước đi mà không ngoảnh lại.

Đây là ngày đầu tiên kể từ khi cả hai xóa liên lạc.

Trong suốt một tuần sau đó Quan Tuyết Tức và Trần Tích không nói với nhau câu nào.

Cuộc sống của Quan Tuyết Tức không có vẻ gì thay đổi. Cậu vẫn đi học, tan học đúng giờ, ngoài học hành ra không làm gì khác.

Lịch thi đấu của đội bóng rổ vốn đã được ấn định, nhưng vì trùng lịch sử dụng sân nên trận đấu bị dời từ ngày 22 tháng 10 sang ngày 5 tháng 11.

Thông báo này khiến Quan Tuyết Tức cảm thấy bực bội. Thời gian đó trùng với kỳ thi giữa kỳ, cậu không muốn phải chơi bóng trong tuần thi.

Quan Tuyết Tức hỏi Phó Dương liệu có thể gọi lại một trong hai người đã rời đội trước đây để thay mình thi đấu được không.

Phó Dương nhíu mày hỏi ngược: "Cậu không muốn thi đấu vì kỳ thi giữa kỳ hay vì Trần Tích?"

Quan Tuyết Tức ngạc nhiên: "Ý cậu là gì?"

Phó Dương nhún vai: "Cậu và Trần Tích gần đây kỳ lạ lắm, thi đấu chung cũng chẳng nói một lời."

Quan Tuyết Tức đáp với giọng lạnh nhạt: "Có gì đâu mà kỳ lạ, chỉ là cắt đứt quan hệ thôi."

"Cắt đứt quan hệ?" Phó Dương bất ngờ. "Cậu và cậu ta có mâu thuẫn gì mà tự dưng lại thành ra thế này?"

Quan Tuyết Tức làm ra vẻ không quan tâm: "Cắt thì cắt thôi, tôi có nhiều bạn lắm, cũng không thiếu một người."

Trong khi cả hai đang nói chuyện, cửa phòng nghỉ bỗng bị đẩy mạnh. Trần Tích bước vào với vẻ mặt lạnh tanh, không thèm nhìn ai đi thẳng đến cửa sổ nhặt chiếc băng tay để quên rồi quay người rời đi.

Phó Dương thoáng lúng túng, đoán rằng hắn đã nghe thấy cuộc đối thoại vừa rồi, nhưng Quan Tuyết Tức hoàn toàn không bận tâm, tỏ ra như Trần Tích không tồn tại.

Cả hai im lặng với nhau suốt chín ngày.

Cuộc chiến tranh lạnh này chỉ kết thúc vào thứ Tư tuần sau, và nếu có thể gọi là kết thúc, thì đó là khi họ cãi nhau.

Nguyên nhân bắt đầu từ thất bại trong chuyện tình cảm của Quan Tuyết Tức.

Nói chính xác hơn, Trương Gia Du đã từ chối cậu.

Tuần trước, khi bị nhóm bạn đẩy về phía Trương Gia Du, Quan Tuyết Tức đã cố gắng lấy hết dũng khí hỏi: "Trương Gia Du, tôi có thể kết bạn với cậu được không?"

Trương Gia Du tuy xinh đẹp nhưng lại rất kín tiếng và nhút nhát, khác hẳn với hoa khôi Đoàn nổi tiếng và công chúa Bạch. Cô chưa từng trải qua tình huống nào giống như vậy.

Cô thực sự bất ngờ khi Quan Tuyết Tức chủ động bắt chuyện, lúng túng đến mức chỉ nói: "Tôi không mang theo điện thoại" rồi chạy mất.

Dù lần đầu tiếp cận không thành công, nhưng qua nhiều nỗ lực, Quan Tuyết Tức cuối cùng cũng kết bạn được với Trương Gia Du trên QQ.

Cậu có chút lo lắng vì chính bản thân mình cũng không đủ nhiệt tình dẫn đến cảm giác chột dạ. Vì vậy, suốt mấy ngày sau khi thêm bạn cậu không dám nhắn tin gì, chỉ để cô lặng lẽ nằm trong danh sách bạn bè.

Tình hình rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Một mặt, Quan Tuyết Tức bị Trần Tích làm cho tâm trạng tồi tệ, mất hứng với mọi thứ, thậm chí ngay cả chơi đùa cùng bạn bè như trước đây cũng chẳng còn vui vẻ gì chứ đừng nói đến chuyện yêu đương.

Mặt khác, cậu lại không muốn để Trần Tích đạt được mục đích, không muốn bị cái đe dọa của hắn ép phải từ bỏ ý định này.

Quan Tuyết Tức cứ mắc kẹt giữa hai luồng cảm xúc, lần đầu tiên cảm nhận sâu sắc sự khổ sở của tuổi thanh xuân.

Và nguồn gốc của tất cả đau khổ này đều đến từ Trần Tích.

Trước khi Trần Tích xuất hiện, Quan Tuyết Tức có một cuộc sống ổn định, học hành thuận lợi, tương lai sáng lạn, thậm chí cả những mâu thuẫn gia đình cũng được giải quyết.

Cậu từng là biểu tượng của sự thông minh, hiểu chuyện, khéo léo, được tất cả mọi người yêu mến.

Nhưng kể từ khi Trần Tích bước vào cuộc đời mình, Quan Tuyết Tức dần mất kiểm soát. Cậu liên tục phạm sai lầm, sự tập trung vào việc học bị phân tán, rơi vào một trạng thái hỗn loạn không thể lý giải hay giải quyết.

Việc người khác có thích cậu hay không thì chưa biết, nhưng chính Quan Tuyết Tức cũng cảm thấy ghét con người hiện tại của mình.

Có lẽ tuyệt giao với Trần Tích là lựa chọn đúng đắn.

Cậu nghĩ nếu cứ thuận theo dòng chảy mọi thứ sẽ kết thúc tại đây.

Cậu không cần phải lo lắng về việc đánh mất tương lai, hay bị dính "vết nhơ" nào nữa.

Cậu nên tiếp tục làm người đứng đầu lớp, chuẩn bị cho kỳ thi lên lớp 12, phấn đấu giành ngôi vị thủ khoa tỉnh để vào ngôi trường đại học tốt nhất.

Đó mới là cuộc đời mà Quan Tuyết Tức nên hướng đến.

Đó cũng là cách để thực hiện lời hứa mà cậu đã từng mạnh miệng với mẹ, để khiến Quan Tĩnh Bình, người ba cậu không mấy ưa phải im lặng không còn gì để nói.

Tối thứ Ba, Quan Tuyết Tức dành nửa đêm suy nghĩ, quyết định sẽ sửa sai trước khi mọi thứ đi quá xa, đưa cuộc sống trở lại đúng quỹ đạo.

Trước khi cậu kịp làm bất cứ điều gì, một tin nhắn từ Trương Gia Du đã phá vỡ kế hoạch.

Cô rất thông minh. Vì Quan Tuyết Tức chưa chính thức tỏ tình, cô không tiện từ chối trước, để tránh mang tiếng tự cao. Nhỡ đâu cậu chỉ muốn làm quen mà không có ý gì khác thì sao?

Vậy nên, cô khéo léo vòng vo. Tin nhắn của cô là hai bài toán, kèm theo câu hỏi xem cậu có cách giải hay không.

Sau đó, như thể tình cờ, cô than thở: *"Đầu óc mình kém quá, cố gắng hết sức mà điểm số vẫn chẳng cải thiện được mấy. Thật ngưỡng mộ các bạn có đủ thời gian và tinh thần để yêu sớm, mình thì tuyệt đối không dám yêu đương."*

Quan Tuyết Tức nhìn chằm chằm vào màn hình.

"....."

Quan Tuyết Tức đọc xong tin nhắn, khuôn mặt có chút xấu hổ, vừa ngượng ngùng vừa thở phào nhẹ nhõm.

Cậu cẩn thận giải hai bài toán, viết đầy đủ các bước trên giấ, rồi chụp ảnh gửi lại cho Trương Gia Du. Cuối tin nhắn, cậu thêm một câu: *"Xin lỗi, và cảm ơn cậu."*

Không rõ Trương Gia Du hiểu câu nói này thế nào, nhưng cô chỉ đáp: "*Không sao, cảm ơn cậu nữa*" rồi không nói thêm gì.

Hôm sau, khi Tống Minh Lợi hỏi: "Cậu với cô ấy sao rồi, vẫn chưa tiến triển à?" Quan Tuyết Tức thẳng thắn trả lời: "Cô ấy khéo léo từ chối tôi rồi."

Tống Minh Lợi ngớ người vài giây, sau đó thốt lên một tiếng: "Ôi trời! Quan Tuyết Tức! Đây có phải lần đầu tiên trong đời cậu bị người khác từ chối không?"

Quan Tuyết Tức: "..."

Hình như là vậy.

Nhưng cũng đâu đến mức làm to chuyện thế?

Cậu định đưa tay bịt miệng Tống Minh Lợi lại, nhưng đã quá muộn.

Chuyện này nhanh chóng lan khắp lớp, truyền sang cả lớp 2, đến tai Trần Tích.

Buổi trưa, Quan Tuyết Tức nhờ Dương Dật Nhiên đi lấy cơm hộ mình, còn cậu ngồi lại làm nốt nửa bài kiểm tra. Xong việc, cậu thong thả đi về phía nhà ăn.

Vừa bước ra khỏi tòa nhà, một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau.

"Quan Tuyết Tức."

Âm thanh đó lạnh lẽo nhưng ẩn chứa một cảm giác khó diễn tả.

Quan Tuyết Tức khựng lại.

Trần Tích bước đến bên cạnh, vẻ ngoài không khác nhiều so với chín ngày trước, nhưng khí chất dường như càng lạnh lẽo và u ám hơn.

Gặp mặt chưa được bao lâu Trần Tích đã lên tiếng châm chọc: "Nghe nói cậu bị từ chối rồi? Thật sao?"

Quan Tuyết Tức sững lại.

Cậu không muốn nói chuyện với Trần Tích, nhất là về chủ đề này. Nếu cậu im lặng, Trần Tích chắc chắn sẽ không buông tha tiếp tục tìm cách kí.ch thí.ch cậu: "Không ngờ cũng có ngày cậu rơi vào hoàn cảnh này. Cảm giác thế nào? Có phải cuối cùng cậu cũng nhận ra rằng trái đất không quay quanh mình, rằng vẫn có người không cần đến cậu?"

Quan Tuyết Tức không phản ứng, khuôn mặt cậu vẫn bình tĩnh, không tức giận như Trần Tích mong đợi.

Cậu sải bước nhanh hơn về phía nhà ăn, quyết tâm không để tâm đến người kia.

Trần Tích đâu dễ dàng từ bỏ. Hắn bước nhanh chắn ngay trước mặt cậu, buộc cậu phải dừng lại.

Trần Tích cúi xuống nhìn thẳng vào Quan Tuyết Tức, giọng nói trầm đục: "Tôi cũng không quay quanh cậu, Quan Tuyết Tức. Đây là lần cuối cùng tôi chủ động tìm cậu."

"Ồ." Quan Tuyết Tức quay mặt đi với vẻ lạnh lùng bất cần.

Trần Tích vẫn nhìn cậu chăm chú, ánh mắt sắc bén như muốn soi thấu mọi biểu cảm nhỏ nhất: "Những ngày qua tôi vẫn chờ. Chỉ cần cậu chủ động đến tìm tôi, dù chỉ nhìn tôi một cái, tôi sẽ lập tức bỏ qua tất cả mà làm hòa. Nhưng cậu—"

Chưa nói hết câu, Quan Tuyết Tức đã ngắt lời: "Bỏ qua tất cả? Tôi đã làm gì để cần cậu bỏ qua? Chính cậu là người xóa tôi trước, giờ còn chạy đến đổ lỗi. Cậu thấy vui không?"

"Không vui." Trần Tích đáp, giọng điệu phẳng lặng. "Bây giờ tôi đã tỉnh ngộ. Không đáng để tôi tiếp tục cố gắng khi cậu đã hết lần này đến lần khác cho thấy cậu không quan tâm đến tôi."

Trần Tích tự giễu mình một cách trơn tru: "Thực ra cậu không biết đấy thôi, bản chất của tôi là thích hạ mình. Không chỉ với cậu, ngày mai tôi đổi sang người khác cũng vậy."

"....."

Quan Tuyết Tức đã lên kế hoạch cho một tương lai sáng lạn của mình vào đêm qua, nhưng chỉ cần Trần Tích xuất hiện cảm xúc của cậu liền khó kiểm soát. Dù đã nhắc nhở bản thân đừng hoảng loạn, đừng tức giận, không cần thiết phải như vậy, thôi bỏ qua đi — nhưng Quan Tuyết Tức vẫn bị kích động, phản ứng theo cách mà chính cậu cũng không nên có.

Quan Tuyết Tức biết Trần Tích vẫn đang đe dọa mình, ép mình phải xuống nước, buộc cậu phải thể hiện rằng cậu bận tâm.

Tại sao chứ?

Tại sao cậu phải bị kéo xuống vực thẳm?

Dù là làm bạn hay bất cứ điều gì khác cậu đều có quyền từ chối, phải không?

"Vậy thì cậu cứ đi đi."

Quan Tuyết Tức siết chặt đôi tay đang run rẩy giấu trong ống tay áo khoác:, "Cậu thích tìm ai thì tìm, tốt nhất là đi ngay bây giờ. Tôi còn thấy nhẹ nhõm."

"..."

Trần Tích im lặng. Quan Tuyết Tức dùng cằm chỉ về phía nhà ăn, "Chỗ đó đông người nhất, nhanh lên."

Nói xong, cậu quay người bước về hướng ngược lại, không muốn tiếp tục dây dưa với Trần Tích.

Bước chân Quan Tuyết Tức gấp gáp, đầu cúi thấp, lưng thẳng tắp.

Trần Tích đứng nhìn vài giây, rồi đuổi theo nắm lấy cổ tay cậu.

Quan Tuyết Tức nhanh chóng rụt tay lại. Trần Tích không từ bỏ, tiếp tục cố gắng giữ lấy. Đến khi Quan Tuyết Tức không thể tránh né, cậu ngẩng đầu, đôi mắt đỏ hoe trừng trừng nhìn hắn.

"Xin lỗi." Trần Tích không thể ép buộc thêm, đành cúi đầu nhận lỗi.

Đến giờ, mối quan hệ thực sự giữa họ đã trở nên rõ ràng đến mức khó che giấu. Hoặc là cứ mãi giằng co như thế này, hoặc là —

"Xin lỗi, Quan Tuyết Tức." Tay Trần Tích cuối cùng buông khỏi cổ tay cậu, nhưng lại nắm lấy bàn tay cậu, hoàn thành hành động mà hắn đã không dám làm trong rạp chiếu phim hôm đó.

"Tôi..."

Trần Tích vừa định nói, Quan Tuyết Tức đã đoán được và lập tức cắt ngang: "Đừng nói, tôi không muốn nghe!"

"Không, tôi phải nói."

"..."

"Tôi không phải trai thẳng, Quan Tuyết Tức. Tôi là người đồng tính. Tôi hiểu vì sao cậu cố gắng trốn tránh tôi — không trách cậu, tất cả đều là lỗi của tôi."

Giọng Trần Tích trầm xuống, như một lời thú nhận chân thành: "Tôi thích cậu. Xin lỗi."

Chương 42: Tôi Muốn Hôn Cậu

DTV-EBOOK

Trần Tích tỏ tình rồi.

Không phải trong một thời điểm đặc biệt, cũng chẳng phải tại nơi lãng mạn nào. Không có sự trang trọng, không có những lời nói ngọt ngào chuẩn bị trước. Hắn chỉ đơn giản nói: "Tôi thích cậu," rồi thêm một câu "Xin lỗi" đầy khó khăn. Một lời thú nhận vừa bộc phát vừa như bị dồn đến đường cùng.

Quan Tuyết Tức đứng trước mặt hắn như một quả bóng bị xì hơi đột ngột. Mọi tức giận, hoang mang và những cảm xúc khó gọi tên khác trong lòng cậu đều như bị rút sạch.

Cậu lặng người.

"Cậu..." Quan Tuyết Tức lên tiếng, nhưng không biết nói gì tiếp.

Trần Tích nôn nóng chờ đợi câu trả lời nhưng lại không dám thúc ép. Hắn chỉ lặp lại lời mình gần như vô thức: "Tôi thích cậu, Quan Tuyết Tức. Cậu nghe thấy không?"

Quan Tuyết Tức nghĩ, tôi đâu có điếc nhưng đúng là nói lắm thật. Cậu giật mạnh tay ra khỏi tay Trần Tích giấu ra sau lưng. Chỉ khi ấy cậu mới cảm nhận rõ sự nóng rát ở nơi vừa bị nắm. Sự nóng ấy lan từ mu bàn tay lên cánh tay rồi như ngọn lửa thiêu đốt tận vành tai.

Dù vậy, Quan Tuyết Tức vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh. Đôi mắt mở to, ánh nhìn mang chút hung hăng. Cậu ép mình không chớp mắt để che giấu ý định né tránh. Với vẻ lạnh lùng, Quan Tuyết Tức hỏi: "Rồi sao nữa?"

"Rồi sao?" Trần Tích ngẩn người trước câu hỏi bất ngờ.

Quan Tuyết Tức giữ vẻ lãnh đạm, không để lộ suy nghĩ, chỉ đáp: "Cậu nghĩ tôi nên trả lời thế nào?"

Trần Tích ngập ngừng, "Tôi biết không nên nói ra điều này, thực ra chính cậu đã cho tôi dũng khí. Tôi cảm thấy cậu cũng có chút thích tôi, dù có lẽ không nhiều."

"Tôi chẳng thích cậu chút nào!" Quan Tuyết Tức phủ nhận ngay. "Không một chút nào!"

Trần Tích liếc nhìn cậu, "Thật không?"

Hắn dừng lại một chút, hỏi tiếp: "Vậy ý cậu là... cậu từ chối tôi sao?"

Quan Tuyết Tức im lặng hai giây. Sau đó, lý trí lấn át cảm xúc, cậu nói: "Đúng vậy, chứ còn gì nữa? Tôi không thể nào yêu đương với cậu."

"Tại sao không thể?" Trần Tích không chịu bỏ cuộc.

Quan Tuyết Tức nhìn hắn như thể đang hỏi: "Chuyện rõ ràng như thế mà cậu còn không hiểu sao?"

"Vì cậu là con trai."

Trần Tích đứng sững lại. Giọng Quan Tuyết Tức tuy có chút trẻ con nhưng lại nói trúng vấn đề: "Đồng tính không thể có con, vì vậy mọi người luôn bài xích họ. Với họ, việc duy trì dòng giống, làm rạng danh tổ tiên là quan trọng nhất. Những ai không giống như họ sẽ bị xem thường và bàn tán."

"Cậu sợ bị người khác chỉ trỏ." Trần Tích nói khẽ.

"Có lẽ vậy." Quan Tuyết Tức đáp thẳng thắn. "Nhưng đó không phải lý do chính. Tôi sợ mẹ tôi buồn."

"..."

"Bà ấy một mình nuôi tôi ăn học, chịu cực khổ suốt nhiều năm. Gần đây bà mới bắt đầu vui vẻ hơn một chút. Nếu bà biết chuyện này... tôi thật sự không biết phải đối mặt thế nào."

Chủ đề này quá nặng nề với những thiếu niên tuổi mới lớn. Thực ra, Quan Tuyết Tức cũng không hoàn toàn hiểu được hết sức nặng của nó. Nhưng bản năng mách bảo cậu rằng nên tránh đi con đường này.

Thế nhưng cảm xúc con người lại không bị chi phối bởi lý trí.

Khi nói ra những lý do khách quan, trong lòng Quan Tuyết Tức vẫn thấy nặng nề và buồn bã.

Lần đầu tiên trong đời cậu nhận ra mình không thể luôn chọn những điều mình muốn.

Cậu đã trưởng thành, hiểu chuyện hơn. Nhưng bài học đầu tiên của sự trưởng thành lại là "từ bỏ."

Nếu không từ bỏ Trần Tích, tương lai của cậu sẽ bị hủy hoại và những kỳ vọng mà mẹ cậu đặt vào cậu cũng sẽ tan vỡ.

Quan Tuyết Tức không thể nhìn thấy biểu cảm của mình lúc này, chắc chắn không dễ coi. Những lời cậu nói ra là từ chối, nhưng lại ẩn chứa sự bất lực. Nếu thực sự không thích Trần Tích, cậu không cần phải giải thích nhiều đến vậy.

Không biết Trần Tích có nhận ra điều này hay không. Hắn chỉ nhìn cậu, im lặng rất lâu.

Cuối cùng, Quan Tuyết Tức không nhịn được hỏi: "Cậu không sợ mẹ cậu sẽ không đồng ý sao?"

Trần Tích cũng sống trong một gia đình đơn thân, hoàn cảnh hai người có nhiều điểm tương đồng.

Trần Tích trả lời: "Mẹ tôi không quan tâm. Chỉ cần tôi sống tốt bà đã vui rồi. Còn chuyện học hành hay yêu ai, bà không quá để ý."

"..."

"Tôi từng bị đưa vào trại giáo dưỡng." Trần Tích nói khẽ, "Cuộc đời tôi đã đầy rẫy những vết nhơ rồi còn sợ thêm vài vết bùn nữa sao?"

Ở điểm này, hắn và Quan Tuyết Tức hoàn toàn trái ngược.

Một người bước đi trong bóng tối cô độc, một người rực sáng dưới bầu trời trong xanh.

Giống như một con thiêu thân không thể hoạt động vào ban ngày, Trần Tích không nên xông vào vùng sáng của Quan Tuyết Tức, mang đến bóng tối cho cậu ấy.

Hắn lẽ ra chỉ cần dựa vào chút ánh sáng phản chiếu từ mặt trăng để sống tiếp.

Nhưng Trần Tích không cam lòng.

Khi đã yêu, Trần Tích không thể kiềm chế, không thể dừng lại, cũng không thể quay đầu.

Gia đình không thể làm hắn chùn bước. Thấy vậy, Quan Tuyết Tức đổi cách nói: "Nhưng chúng ta còn chưa trưởng thành. Ngay cả khi cậu là con gái, chưa chắc chúng ta đã có kết quả tốt."

Quan Tuyết Tức không hiểu gì về tình cảm. Cậu chỉ lặp lại những lời mà thầy chủ nhiệm và giáo viên bộ môn thường dặn:

Ở tuổi này không ổn định. Thứ cậu thích bây giờ, vài tháng nữa có thể không thích nữa. Ngay cả khi kéo dài đến đại học, rất có khả năng cậu sẽ thay đổi.

"..."

"Nếu giả sử tốt nghiệp đại học vẫn còn bên nhau, những chuyện công việc, kết hôn, mua nhà, các mối quan hệ gia đình phức tạp cũng sẽ dần bào mòn tình cảm. Có mấy mối tình đầu nào đi đến cái kết viên mãn? Hy sinh cả việc học vì một tình yêu không thể trọn vẹn, có đáng không?"

Quan Tuyết Tức nói rất trôi chảy, giống hệt những lời khuyên răn của người lớn. Thay vì chỉ để từ chối Trần Tích, những lời này còn như một lời tự nhắc nhở bản thân.

Trần Tích không dễ bị lay chuyển. Hắn vạch trần ngay: "Thế sao hai hôm trước cậu còn muốn yêu Trương Gia Du? Khi ấy sao không nói những lời đạo lý này? Cậu còn bị người ta từ chối nữa chứ."

Quan Tuyết Tức nghẹn lời: "Chuyện đó là lỗi của tôi được chưa? Đừng nhắc lại nữa!"

"Được thôi." Trần Tích mỉm cười, như thể đạt được điều mình muốn, "Chỉ cần từ giờ cậu không đi tìm người khác, tôi sẽ không nhắc nữa."

Quan Tuyết Tức im lặng.

Khuôn mặt Trần Tích trở nên nghiêm túc.

"Tôi sẽ không thay đổi sau vài tháng cũng sẽ không phản bội cậu trong đại học. Nếu sau này chúng ta có cơ hội làm việc và sống cùng nhau, tôi hứa sẽ đối xử tốt với cậu, không để cậu phải chịu khổ. Quan Tuyết Tức, cậu không tin tôi sao?"

Quan Tuyết Tức đứng ngây người.

Trần Tích nói tiếp: "Tôi không phải loại người dễ thay lòng. Có lẽ cậu là người sẽ chán tôi và bỏ rơi tôi trước."

Quan Tuyết Tức: "..."

"Đừng nói bừa nữa!" Quan Tuyết Tức đỏ mặt từ tai xuống tận cổ. Khi cậu cảm thấy mặt mình sắp nóng bừng, cậu quay lưng bỏ đi.

Trần Tích bước theo, nói: "Những điều cậu lo lắng đều có cách giải quyết. Nếu không muốn để người khác biết, chúng ta sẽ giấu. Ngay cả mẹ cậu cũng vậy."

"Giấu thế nào?"

"Hành động kín đáo, cứ coi như chúng ta là anh em tốt. Hai người con trai thân thiết hơn một chút thì có gì đâu."

Quan Tuyết Tức không nhận ra suy nghĩ của mình đã bị dẫn dắt. Cậu tiếp tục hỏi: "Thế cậu định giấu bao lâu?"

Trần Tích trả lời không chút do dự: "Bao lâu cũng được. Chỉ cần được ở bên cậu, cả đời cũng không sao. Tôi không cần danh phận."

Quan Tuyết Tức: "..."

"Nhưng tôi nghĩ tình hình sẽ không tệ như vậy. Đợi chúng ta tốt nghiệp, sự nghiệp ổn định, mọi thứ sẽ dễ nói hơn. Mẹ cậu rồi cũng sẽ chấp nhận thôi. Tôi còn có thể cùng cậu chăm sóc bà ấy không phải tốt hơn sao?"

Trần Tích vẽ ra cả cuộc đời của họ trong vài câu nói. Không rõ hắn quá trưởng thành hay quá ngây thơ.

Trong mắt hắn hiện lên sự kiên định không gì lay chuyển, mọi khía cạnh đều được tính toán. Trần Tích bổ sung: "Cũng đừng lo lắng về chuyện học hành. Trước đây chúng ta cùng học online, cậu thấy tôi giúp cậu hay làm cậu xao nhãng, trong lòng cậu rõ nhất."

Lời nói của hắn không chừa lại bất kỳ góc độ nào để Quan Tuyết Tức phản bác.

Nhưng cậu vẫn cố gắng chống cự, quay lại chủ đề cũ, liếc nhìn Trần Tích rồi nói: "Nhưng tôi không thích cậu."

Trong ngữ cảnh này, câu "Tôi không thích cậu" chẳng giống một lời từ chối, mà lại giống như đang giận dỗi.

Nhưng vì Quan Tuyết Tức quá giữ thể diện, Trần Tích không dám vạch trần. Hắn chỉ thuận theo: "Cậu không cần thích tôi, chỉ cần tận hưởng việc tôi thích cậu là đủ. Tôi là nô lệ của cậu, Quan Tuyết Tức. Một ngày là nô lệ, cả đời đều là nô lệ."

"..."

Trần Tích đã dọn sẵn một con đường hoàn hảo, nhưng Quan Tuyết Tức vẫn không muốn bước lên.

Tuy vậy, sự giận dữ tích tụ trong lòng cậu sau cuộc tranh luận vừa rồi đã tan biến hoàn toàn. Cậu chợt nhận ra rằng những điều ẩn sau tấm rèm ấy hóa ra không đáng sợ như cậu từng nghĩ.

Chuyện đã xảy ra. Trần Tích đã thừa nhận mình là người đồng tính, nhưng trời vẫn xanh, không có sấm sét, cũng chẳng có sự trừng phạt nào từ trên cao.

Con tim cậu vốn treo lơ lửng bấy lâu nay bất chợt trở lại mặt đất. Cậu vẫn là cậu, và Trần Tích vẫn là Trần Tích.

Quan Tuyết Tức cảm thấy nhẹ nhõm, sự thả lỏng này vô tình làm cậu dao động.

Cậu không còn muốn từ chối quá gay gắt nữa dù tạm thời cũng chưa muốn chấp nhận.

"Để tôi suy nghĩ đã." Quan Tuyết Tức nói, giọng điệu pha chút giả tạo, "Những lời hứa của cậu cần được đánh giá kỹ lưỡng. Tôi phải suy nghĩ thật kĩ."

Trần Tích lập tức đồng ý, không kìm được mà hỏi: "Cậu định suy nghĩ bao lâu?"

"Ít nhất đến hết học kỳ này." Quan Tuyết Tức đáp, "Trước đó cậu không được làm phiền tôi."

"..."

Câu trả lời kéo dài đến tận cuối học kỳ. Thời gian càng lâu, biến số càng lớn. Trần Tích sợ cậu đổi ý, sợ rằng đến lúc đó Quan Tuyết Tức sẽ đưa ra một lời từ chối dứt khoát không chút lưu tình.

"Quan Tuyết Tức." Trần Tích bất chợt gọi, "Cậu có dám cược với tôi không?"

"Cược gì?"

"Xếp hạng cuối kỳ."

Trần Tích nói: "Nếu tôi đạt hạng nhất toàn khối và được chuyển vào lớp cậu, cậu sẽ làm bạn trai tôi."

Một chiêu khích tướng cũ kỹ nhưng lại hiệu quả.

Quan Tuyết Tức bật cười: "Cậu nên từ bỏ ý định đi. Tôi thà chết cũng không để cậu vượt qua."

"Cứ chờ mà xem." Trần Tích tiến gần hơn, đôi mắt sáng lên đầy thách thức. Hắn nói khẽ, "Tôi muốn gọi trước một tiếng... bạn trai."

Quan Tuyết Tức lập tức quay lưng bỏ đi.

Cậu đã đổi hướng mấy lần, chỉ để tránh xa Trần Tích.

"Đợi đã." Trần Tích gọi theo.

"Lại gì nữa?" Quan Tuyết Tức quay lại, trên mặt thoáng hiện sự ngượng ngùng pha lẫn bực dọc.

Trần Tích bất ngờ kéo tay cậu, "Đi với tôi."

"Đi đâu? ...Này! Cậu muốn đưa tôi đi đâu chứ!"

Bị Trần Tích lôi đi, Quan Tuyết Tức vừa kêu lên vừa bị kéo qua sân tập, băng qua con đường rợp bóng cây đến một góc khuất không người.

Đó là một nơi cực kỳ bí mật, ba mặt được bao quanh bởi hàng cây, mặt còn lại là bức tường. Trần Tích kéo Quan Tuyết Tức đi qua một lùm thông, dẫn cậu vào trong.

Sau khi chắc chắn không có ai xung quanh, hắn mới dừng lại.

Càng tiến sâu vào chỗ kín đáo, tim Quan Tuyết Tức đập càng nhanh. Trần Tích có lẽ cố tình như vậy, muốn dùng những hành động này để làm cậu hoảng loạn, khiến cậu không thể giữ bình tĩnh.

Và đúng như dự đoán, Trần Tích để lộ ý đồ. Hắn bất ngờ đưa tay từ cổ tay cậu vòng ra eo kéo Quan Tuyết Tức vào lòng.

"Tôi muốn hôn cậu, bạn trai tương lai của tôi."

"Đừng gọi lung tung."

"Vậy là cậu đồng ý cho tôi hôn?"

Trần Tích dùng tay kia giữ lấy sau gáy Quan Tuyết Tức buộc cậu phải hơi ngửa mặt lên.

Hơi thở của Quan Tuyết Tức trở nên gấp gáp, bờ vai cậu khẽ run rẩy. Nhưng cậu không phải là người dễ dàng để người khác chi phối. Cậu cố gắng từ chối: "Trần Tích, không được..."

Giọng nói của cậu run rẩy, như thể bị ai đó bắt nạt.

Với một lời từ chối như thế này, làm sao có tác dụng?

Trần Tích đưa ra một lời giải thích nghe có vẻ hợp lý để hợp thức hóa hành động ngang ngược của mình: "Từ giờ đến cuối học kỳ còn lâu lắm. Cậu không cho tôi làm phiền, vậy trước khi chia tay cho tôi chút an ủi đi. Không thì... tôi hết năng lượng mất."

Ngón tay cái của Trần Tích bất ngờ lướt qua môi Quan Tuyết Tức, nhẹ nhàng xoa lên. "Giúp tôi sạc đầy đi, nhé?"

Không đợi cậu đồng ý, Trần Tích đã đặt một nụ hôn xuống.

Khác với nụ hôn đầy kiềm chế trong mê cung lần trước, lần này là một nụ hôn thực sự.

Ban đầu Trần Tích còn có chút dè dặt, nhưng chẳng mấy chốc đã không thể kiểm soát, bắt đầu hôn cậu một cách táo bạo. Đó là một nụ hôn cuồng nhiệt, đầy những cái liếm, mút, và cắn vào môi cùng lưỡi, chiếm lấy hơi thở của cậu.

Bàn tay hắn trượt từ sau gáy xuống cổ, nhẹ nhàng bóp rồi ấn, hành động đầy mập mờ. Sau đó tay hắn lướt xuống eo kéo mạnh Quan Tuyết Tức vào lòng. Hai người dính sát vào nhau, bụng áp vào nhau, xương chậu cũng chạm vào nhau. Hành động tuy lộn

xộn nhưng tràn đầy khát khao bản năng, cố gắng kéo cậu lại gần hơn.

Quan Tuyết Tức bị hôn đến mức chân mềm nhũn, hai má đỏ bừng, đôi môi vừa đỏ vừa ướt bị Trần Tích liếm sạch rồi lại làm ướt thêm.

"Cậu... cậu định hôn đến bao giờ?"

Quan Tuyết Tức cảm thấy mình sắp nghẹt thở, nhưng Trần Tích không muốn dừng lại, như thể hắn muốn hút cạn "năng lượng" của cậu.

Trần Tích thậm chí còn dùng lưỡi để hôn sâu hơn, đến mức gốc lưỡi của Quan Tuyết Tức tê dại.

Đây là một nụ hôn sâu, một nụ hôn thực sự.

Quan Tuyết Tức bị giữ chặt hôn suốt hai phút, đến lúc nhận ra thì tim cậu đã đập nhanh đến mức gần như bùng nổ. Ánh mắt cậu bắt gặp ánh nhìn của Trần Tích, đầy yêu thương và cả những h.am m.uốn non nớt.

Trần Tích đang nhìn cậu.

Vừa hôn Quan Tuyết Tức, Trần Tích vừa chăm chú nhìn, như muốn khắc sâu từng biểu cảm của cậu.

Ánh mắt ấy như muốn nuốt chửng cậu. Mồ hôi rịn ra trên sống mũi Trần Tích, không hiểu sao Quan Tuyết Tức lại muốn đưa tay chạm vào.

Nhưng tay cậu chưa kịp chạm thì đã bị Trần Tích đẩy mạnh vào tường, tiếp tục một nụ hôn sâu khác mãnh liệt hơn.

Có lẽ là ba lần hôn.

Mỗi lần kéo dài hơn lần trước, cho đến khi điện thoại trong túi áo khoác của Quan Tuyết Tức rung lên cắt ngang tất cả.

Điện thoại rung đến ba lần, là tin nhắn của Dương Dật Nhiên hỏi sao cậu vẫn chưa đến ăn trưa.

Trần Tích bất đắc dĩ buông Quan Tuyết Tức ra, trước khi rời đi hắn vẫn không quên cắn nhẹ môi cậu kéo theo một sợi chỉ bạc, cúi xuống liếm sạch những giọt nước còn đọng lại trên môi cậu.

"..."

Quan Tuyết Tức hoàn toàn sững sờ, cả người như bị thiêu cháy.

Trần Tích lại dính chặt như một anh bạn trai đang yêu say đắm, ánh mắt như không thể rời khỏi cậu dù chỉ một giây. Ánh mắt ấy nóng đến mức khiến cả cơ thể Quan Tuyết Tức bốc hỏa, máu trong người như sôi trào.

"Đủ rồi!"

Khi Trần Tích định tiến lại gần để hôn tiếp, Quan Tuyết Tức đẩy mạnh hắn ra. "Cậu đừng có được đà lấn tới nữa. Đi đi! Từ giờ đến khi thi học kỳ xong, tôi sẽ không gặp riêng cậu nữa..."

"Được thôi."

Trần Tích không cãi lại. Hôm nay hắn đã thỏa mãn hơn mong đợi, đủ tự tin cho tương lai phía trước.

"Vì cậu, tôi nhất định sẽ đứng nhất."

"Ngủ mơ đi!"

Quan Tuyết Tức mạnh tay đẩy hắn ra xa hơn, "Cậu nên nghĩ sẵn cách xin tha lúc đó thì hơn!"

Chương 43: Che Mắt Hôn Nhau

DTV-EBOOK

So với khả năng về một mối tình có thể xảy ra, điều khiến Quan Tuyết Tức lo lắng hơn chính là bảng xếp hạng cuối kỳ.

Trong kỳ thi tháng trước, Trần Tích chỉ kém cậu hai điểm. Xét một cách khách quan, khả năng hắn vượt qua cậu trong kỳ thi cuối kỳ không hề nhỏ.

Từ giờ đến kỳ thi cuối kỳ vẫn còn một khoảng thời gian dài.

Trước đó, vào đầu tháng 11 có hai sự kiện lớn: kỳ thi giữa kỳ và giải bóng rổ cấp trường.

Với Quan Tuyết Tức và Trần Tích, kỳ thi giữa kỳ giống như màn diễn tập cho kỳ thi cuối kỳ. Một người muốn kéo dài khoảng cách, một người lại muốn sớm vượt qua, cả hai đều căng thẳng lao vào học hành như một cuộc chạy đua không hồi kết.

Họ giữ đúng lời hứa. Kể từ ngày đó, cả hai thật sự không gặp riêng nữa.

Dù vậy, họ vẫn liên lạc qua QQ và WeChat, nhưng chỉ để trao đổi về học tập, không đả động gì đến chuyện cá nhân.

Trần Tích thường gửi những câu hỏi mình không hiểu cho Quan Tuyết Tức, nhờ cậu giảng giải.

Quan Tuyết Tức rất sẵn lòng hướng dẫn, luôn tận tâm không giữ lại chút gì. Nhưng cậu lại quá sĩ diện, dù bản thân cũng có những câu hỏi không giải được lại không chịu hạ mình để hỏi Trần Tích.

Không ai hiểu cậu nghĩ gì, rõ ràng trước đây hai người vẫn thường trao đổi lẫn nhau.

Có lẽ vì tình huống bây giờ đã khác. Quan Tuyết Tức muốn thể hiện vẻ ngoài thản nhiên, như thể dễ dàng hạ gục Trần Tích. Phải để hắn không bao giờ dám phạm thượng, đừng mơ mà nói tới chuyện đứng nhất khối, đúng là đại nghịch bất đạo!

Dù Quan Tuyết Tức diễn rất đạt, nhưng Trần Tích đâu phải kẻ ngốc, làm sao mà không nhận ra.

Trần Tích đã quen thuộc với việc chiều lòng Quan Tuyết Tức, thậm chí còn phát triển nó thành một kỹ năng. Hắn sẵn sàng tạo bậc thang cho cậu bước xuống, bảo vệ lòng tự tôn của cậu bất cứ lúc nào.

Một buổi tối, cả hai trò chuyện trên QQ.

Trần Tích: *"Chúng ta đang có một vụ cá cược mà cậu vẫn ngày ngày giảng bài cho tôi. Thật sự khiến tôi thấy ngại."*

Quan Tuyết Tức đáp lại một biểu cảm"?" đầy lạnh lùng.

Trần Tích: *"Cậu nghĩ mà xem, giống như trong tiểu thuyết võ hiệp, hai người hẹn quyết đấu kiếm, một người thì đóng cửa luyện tập còn người kia ngày ngày đến học lỏm..."*

Hắn chêm thêm: *"Cậu quá cao thượng, còn tôi thì thật hèn mọn."*

Quan Tuyết Tức: "..."

Làm ơn đi, tâng bốc cũng đơn giản chút được không?

Trần Tích lại nhắn: *"Hay cậu cũng hỏi tôi vài câu đi, chúng ta coi như giúp đỡ lẫn nhau."*

Hắn bổ sung: *"Tôi biết cậu cái gì cũng giỏi, nhưng nếu cậu không hỏi, tôi thật sự không dám tiếp tục nhờ cậu giảng nữa đâu Quan Tuyết Tức."*

Trần Tích đã dọn đường từ đỉnh Everest trải dài đến tận cổng trường Trung học số 16. Cuối cùng Quan Tuyết Tức cũng miễn cưỡng bước xuống, chọn vài câu hỏi để nhờ Trần Tích giải thích.

Từ đó, Quan Tuyết Tức không còn giữ sĩ diện, cả hai bắt đầu học tập với nhau một cách thoải mái hơn.

Họ vừa học hỏi lẫn nhau vừa cạnh tranh kịch liệt, lao vào học hành đến khi kỳ thi giữa kỳ kết thúc. Kết quả lần này còn ấn tượng hơn cả kỳ thi tháng trước.

Theo truyền thống của trường Trung học số 16, đề thi giữa kỳ luôn nổi tiếng khó. Dường như nếu không có nửa tờ đề vượt chương trình, người ra đề sẽ cảm thấy bị hạ thấp danh dự.

Trong tuần thi, cả trường chìm trong bầu không khí u ám. Khi điểm số công bố, toàn bộ học sinh khối 11 như chìm trong nước mắt.

Quan Tuyết Tức là người đầu tiên tìm hiểu điểm số và thứ hạng của Trần Tích. Khi biết tổng điểm của hắn kém mình 5 điểm, cậu mừng rỡ ra mặt, ngay lập tức mở QQ gửi cho Trần Tích một biểu cảm mèo khóc chuột đầy giả tạo: *"Trần Tích, cậu làm tốt lắm rồi! Cố lên nha! Huhu!"*

Trần Tích: "..."

Trần Tích thực sự thi rất tốt. Mặc dù khoảng cách điểm số giữa hắn và Quan Tuyết Tức đã giãn ra một chút, nhưng Quan Tuyết Tức đứng nhất còn Trần Tích đứng nhì. Điều đặc biệt là hắn hơn người đứng thứ ba, Trịnh Triết, tận hai mươi điểm.

Trong ngôi trường như Trung học số 16, một nơi cạnh tranh vô cùng khốc liệt, khoảng cách 20 điểm là điều không tưởng. Khoảng cách giữa người đứng thứ ba và người đứng thứ một trăm cũng chỉ tầm hai mươi, ba mươi điểm mà thôi.

Quan Tuyết Tức và Trần Tích không chỉ đẩy bản thân lên một tầm cao mới mà còn khiến những đối thủ khác bị bỏ lại rất xa.

Thú vị hơn là khi so sánh điểm các môn, cả hai nhận ra rằng điểm số các môn Lý, Hóa, Sinh của họ có sự chênh lệch nho nhỏ, nhưng tổng điểm lại chỉ chênh nhau đúng một điểm. Môn Toán của cả hai bằng nhau, tiếng Anh chỉ lệch một điểm, còn ba điểm còn lại đều nằm ở môn Ngữ Văn.

Điều đặc biệt hơn nữa là họ thậm chí làm sai các câu hỏi gần như giống nhau.

Chuyện này khiến các giáo viên chấm bài không khỏi ngạc nhiên. Một số người còn đặt câu hỏi liệu hai người có gian lận không vì độ giống nhau trong bài thi quá cao.

Tuy nhiên xét đến trình độ của cả hai, gian lận là điều không cần thiết. Hơn nữa, điều kiện để gian lận cũng không có. Quan Tuyết Tức ở lớp 11-1, còn Trần Tích ở lớp 11-2. Trong phòng thi còn có máy phá sóng, không thể dùng điện thoại để liên lạc.

Riêng Quan Tuyết Tức thì chẳng hề ngạc nhiên chút nào.

Cả hai thường xuyên cùng nhau làm bài tập, bổ sung điểm yếu cho nhau. Theo thời gian, đặc biệt là với các môn khoa học tự nhiên, đến cả cách suy nghĩ và giải bài cũng dần trở nên giống nhau.

Hiện tại, môn có điểm chênh lệch lớn nhất giữa họ chính là Ngữ Văn. Nhưng điểm Ngữ Văn nhiều khi mang yếu tố may rủi, rất khó kiểm soát và chỉ có thể cải thiện dần qua thời gian.

Kỳ thi giữa kỳ diễn ra ngay trước giải bóng rổ cấp trường.

Thứ Sáu bảng xếp hạng được công bố, và sáng thứ Bảy trận đấu bóng rổ chính thức bắt đầu.

Ban đầu Quan Tuyết Tức không đặt nặng chuyện này. Có giải thưởng thì tốt, không có cũng chẳng sao. Tình bạn là trên hết, thi đấu chỉ là phụ.

Nhưng đội trưởng Phó Dương thì khác.

Anh chàng này thường ngày luôn vui vẻ, nói chuyện như một diễn viên hài. Nhưng đến ngày thi đấu, khi dẫn cả đội thay đồng phục lên sân, cậu ta nghiêm túc đến mức như thể đây là trận chung kết NBA.

(*) NBA (National Basketball Association): *giải bóng rổ chuyên nghiệp hàng đầu thế giới diễn ra tại Mỹ và Canada, nơi quy tụ các đội bóng và cầu thủ hàng đầu toàn cầu.*

Trận đấu này nói lớn không lớn mà nói nhỏ cũng chẳng nhỏ.

Có tám trường tham gia, và Trung học số 16 bị đánh giá thấp nhất. Trong khi đó Trung học số 8 được xem là ứng cử viên sáng giá nhất.

Quan Tuyết Tức nghe nói học sinh hai trường từng cãi nhau kịch liệt trên diễn đàn mạng. Học sinh trường số 16 tố trường số 8 cố ý dìm hàng. Học sinh trường số 8 thì chế giễu ngược lại rằng trường số 16 toàn mọt sách, tham gia thể thao chỉ tự rước nhục, tốt nhất là bỏ cuộc đi.

Dù việc cãi nhau trên diễn đàn có phần trẻ con, mâu thuẫn này vẫn được hình thành.

Khi vào trận, hai đội đều không ưa nhau ra mặt. Sự tức giận bùng lên trên sân, suýt nữa đã có một cuộc ẩu đả.

Trần Tích từng học ở trường số 8 trước khi chuyển đến trường số 16, dù không quen biết thành viên đội bóng trường cũ, bọn họ vẫn nhận ra hắn.

Đối thủ quyết định "chăm sóc đặc biệt" cho hắn, dồn toàn lực để phòng ngự. Điều này khiến Trần Tích gặp khó khăn chưa từng có. Nhưng hắn cũng san sẻ áp lực, tạo cơ hội cho Quan Tuyết Tức và Phó Dương ghi điểm.

Trận đấu diễn ra theo thể thức loại trực tiếp hai đội mỗi lượt từ sáng đến chiều. Trường số 16 và số 8 đều cố gắng hết sức để lọt vào trận chung kết với điểm số sít sao.

Cả ngày thi đấu khiến thể lực các cầu thủ chủ lực của cả hai đội giảm sút rõ rệt, dần dần không còn sức để đấu nữa.

Chính lúc này, Trần Tích với thể lực vượt trội đã chứng tỏ ưu thế. Đối thủ không thể ngăn chặn được hắn.

Gần cuối trận, Trần Tích luôn để mắt tìm kiếm vị trí của Quan Tuyết Tức. Khi thời điểm đến, hắn thực hiện một đường chuyền đẹp mắt — Quan Tuyết Tức bắt được bóng!

Quan Tuyết Tức không chỉ nổi tiếng trong trường số 16 mà học sinh trường khác cũng biết đến cậu.

Sân đấu chật kín khán giả và cổ động viên từ các trường, tất cả như bùng nổ khi bóng đến tay cậu. Tiếng hò reo vang lên, học sinh trường số 16 dẫn đầu đồng thanh gọi tên cậu.

Quan Tuyết Tức bật cao, nhảy lên thực hiện cú ném rổ quyết định!

"Vào rồi!!!"

"Aaaahhh!!!"

"Trường Trung học số 16 thắng rồi! Chúng ta thắng rồi!!!"

Cả sân đấu nổ tung trong tiếng hò reo. Quan Tuyết Tức cảm thấy bản thân đã dốc hết chút sức lực cuối cùng. Khi đôi chân chạm đất, đầu gối cậu mềm nhũn, suýt nữa không đứng vững. Chính Trần Tích đã kịp đỡ lấy cậu.

Cánh tay hắn vòng qua eo, gần như gánh toàn bộ trọng lượng cơ thể cậu. Khi các đồng đội ùa đến để ăn mừng, họ bị đẩy vào giữa đám đông. Trong lúc chen lấn, Quan Tuyết Tức không thể phân biệt ai đang chạm vào mình, chỉ biết rằng Trần Tích đang đứng rất gần, càng lúc càng áp sát.

Cậu muốn tránh né nhưng Trần Tích nhân lúc không ai để ý đã lén hôn cậu một cái.

"..."

Gương mặt vừa bị hôn của Quan Tuyết Tức nóng bừng. Đầu óc cậu trống rỗng, chỉ mơ hồ nghĩ rằng đã rất lâu rồi cậu và Trần Tích không gặp nhau riêng tư.

Dù hàng ngày cả hai vẫn cùng nhau học online, nhưng cảm giác khi trò chuyện qua mạng hoàn toàn khác với khi đối mặt ngoài đời...

Cậu chợt nhận ra, hình như mình có chút... nhớ Trần Tích.

Không, không, không, đây chỉ là ảo giác do chiến thắng quá kích động mà thôi.

Quan Tuyết Tức hít một hơi sâu lấy lại bình tĩnh, cùng đồng đội trở về phòng thay đồ để nghỉ ngơi.

Sau đó là phần trao giải.

Đội trường số 16 mang về không ít cúp. Ngoài những giải thưởng khích lệ tượng trưng, quan trọng nhất chính là chức vô địch đồng đội.

Phó Dương cười tươi như hoa, hào hứng mời cả đội đi ăn.

Lần này không ai mang theo "gia đình", và bữa ăn cũng khá đơn giản. Họ chọn một quán ăn gần sân đấu — thứ ăn gì không quan trọng, điều quan trọng là có thể tha hồ khoe khoang về chiến thắng.

Quan Tuyết Tức thực sự đói. Trong khi Phó Dương dẫn đầu cuộc trò chuyện, cậu chỉ lắng nghe, thỉnh thoảng bật cười, còn lại phần lớn thời gian đều tập trung vào việc ăn.

Trần Tích không hiểu nghĩ gì mà lại ngồi xuống đối diện cậu, cách nhau cả một chiếc bàn lớn, khoảng cách rất xa.

Có lẽ đây cũng là một cách để giữ đúng lời hứa — trước kỳ thi cuối kỳ sẽ không làm phiền Quan Tuyết Tức.

Quan Tuyết Tức hừ lạnh trong lòng, thầm nghĩ: Làm như ai thèm gặp cậu lắm ấy. Tự cho mình là quan trọng ghê.

Bữa ăn kéo dài hơn một giờ. Sau đó Phó Dương đề nghị cả đội đi karaoke tiếp, nhưng Quan Tuyết Tức đang giận Trần Tích — đừng hỏi vì sao giận, dù sao cũng là giận — nên cậu lạnh lùng từ chối, nói rằng hôm nay quá mệt, muốn về nhà ngủ.

Mặt trời đã lặn, mùa đông mang theo cái lạnh buốt. Gió thổi qua làm Quan Tuyết Tức khẽ rùng mình, cả tay lẫn chân đều tê cóng.

Trần Tích liếc nhìn cậu, bắt đầu kéo khóa áo khoác của mình, định cởi ra để đưa cho cậu mặc.

Quan Tuyết Tức không thèm để ý, chỉ quay sang chào tạm biệt Phó Dương và các đồng đội rồi lập tức bước đi.

Trần Tích hơi do dự một chút, vẫn quyết định đi theo.

Dù đã hứa không gặp riêng, nhưng trên xe buýt có nhiều người, chắc không tính là "riêng tư" đâu nhỉ?

Quan Tuyết Tức biết Trần Tích đang theo sau mình, nhưng cậu cố tình không quay đầu lại.

Cậu lên xe, xuống xe, rồi đi vào cổng khu chung cư. Trần Tích vẫn luôn bám theo. Cậu càng không thèm để ý, cứ làm như không biết gì, để hắn mặc kệ phía sau.

Bước chân kiên trì đằng sau vẫn không ngừng. Quan Tuyết Tức quẹt thẻ vào tòa nhà, thầm nghĩ: Để xem cậu bám theo được đến bao giờ.

Ý nghĩ ấy vừa lóe lên thì ngay sau lưng vang lên một tiếng *cạch* nhẹ nhàng. Cánh cửa khu chung cư đóng lại.

Hành lang tối om, đèn cảm ứng mãi không bật.

Giữa bóng tối mịt mùng, một bàn tay bất ngờ vươn ra từ phía sau bịt lấy mắt Quan Tuyết Tức.

Cậu giật bắn mình, nhưng đối phương đã đoán trước được phản ứng của cậu. Hắn kéo mạnh một cái ép Quan Tuyết Tức vào góc tường trong hành lang, một tay bịt chặt tầm nhìn của cậu, tay kia cùng đầu gối giữ chặt người cậu không để cậu cử động.

"Đoán xem tôi là ai?"

Giọng nói cố ý trầm xuống, mập mờ và ướt át, như thể len lỏi vào tận tai Quan Tuyết Tức.

"..." Quan Tuyết Tức mất kiên nhẫn đáp lại: "Cậu bị bệnh à?"

"Ừ, nếu nhớ cậu cũng được tính là bệnh."

Trần Tích bất ngờ hôn cậu một cái, đúng vào vị trí mà hắn đã hôn trộm trong trận bóng rổ buổi chiều.

"Buông ra ngay!" Quan Tuyết Tức căng thẳng đến mức sắp ngất.

Mặc dù hành lang này không có người ở, phải lên thêm vài bậc cầu thang mới tới tầng một, nhưng hiện tại đang là giờ cao điểm mọi người đi dạo hoặc dắt chó ra ngoài. Lúc nào cũng có thể có hàng xóm xuống lầu.

Trái tim Quan Tuyết Tức đập loạn xạ không theo ý muốn. Trần Tích lại liều lĩnh đến đáng sợ, như thể chuyện gì cũng dám làm.

Quan Tuyết Tức, "cậu bé vàng" được cả khu dân cư ngưỡng mộ, hoàn toàn không chịu nổi cú sốc lớn như vậy.

Trần Tích không hề bận tâm, vẫn che mắt cậu.

Hàng mi của Quan Tuyết Tức khẽ quét qua lòng bàn tay nóng rực của hắn. Không nhìn thấy gì, các giác quan khác của cậu trở nên nhạy bén hơn hẳn. Cậu nghe được cả hơi thở nặng nề của Trần Tích, thậm chí là tiếng hắn nuốt nước bọt.

"Cậu không nhìn thấy tôi" Trần Tích đột ngột nói, "thì không tính là phá vỡ lời hứa, đúng không?"

"..."

Hóa ra đây là lý do hắn cố ý che mắt cậu.

Đây chẳng phải là tự lừa mình dối người sao?

Quan Tuyết Tức không có cơ hội phản bác. Bàn tay đang che mắt cậu đột nhiên ấn mạnh hơn, buộc cậu phải ngửa đầu lên như thể cố tình dâng môi mình ra để người khác chiếm lấy.

Trần Tích hôn cậu một cách táo bạo.

Nụ hôn ngày càng thành thục ngày càng sâu.

Quan Tuyết Tức không muốn chìm đắm, nhưng chẳng biết từ lúc nào, Trần Tích đã buông sự kìm hãm mà chỉ ôm chặt lấy cậu, áp sát cơ thể, như muốn rút cạn sức lực của cậu.

Tay cậu không tự chủ mà nắm chặt vạt áo của Trần Tích. Một âm thanh khe khẽ thoát ra từ mũi khó mà nhận ra, khóe mắt cũng ướt lên.

Hôn trong bóng tối lại còn bị che mắt mắt mang đến cảm giác kí.ch th.ích lạ thường. Dù nụ hôn không kéo dài quá lâu nhưng nó vừa ngắn ngủi vừa như kéo dài vô tận. Khi kết thúc, cả hai đều thoáng bối rối.

Quan Tuyết Tức không hiểu vì sao hôn lại có thể khiến người ta cảm thấy kiệt sức. Tiếng thở d.ốc nặng nề của Trần Tích chính là nguyên nhân. Cậu càng nghe, đầu óc càng không ngừng tưởng tượng đến vẻ mặt của đối phương.

Lần trước, khi Trần Tích hôn cậu, ánh mắt hắn đờ đẫn, mê mẩn. Hai bên thái dương còn rịn mồ hôi...

Quan Tuyết Tức đột ngột tỉnh táo, cố gắng lấy lại lý trí, giả vờ nghiêm nghị nói: "Cậu không định giải thích sao? Lần trước là 'sạc pin' vậy lần này là gì?"

Giọng điệu cậu mang đầy khí thế như muốn nói: Nếu hôm nay không đưa ra một lời giải thích hợp lý, đừng mong bước ra khỏi đây bình an!

Trần Tích nhìn đôi môi hơi ướt còn ánh lên chút ánh nước trong bóng tối của cậu, khẽ đáp: "Lần này là vay nợ."

"Hả?"

Quan Tuyết Tức không hiểu, Trần Tích giải thích: "Coi như tôi vay nụ hôn của cậu. Sau này khi cậu làm bạn trai tôi, tôi sẽ trả lại cả vốn lẫn lãi."

Quan Tuyết Tức: "..."

Cậu đúng là giỏi tính toán quá rồi đấy!

Chương 44: Nụ Hoa E Ấp

DTV-EBOOK

Dù Trần Tích tự tin "vay nợ" bằng một lời hứa như thể vị trí nhất khối trong kỳ thi cuối kỳ đã nằm chắc trong tay hắn và Quan Tuyết Tức chắc chắn sẽ trở thành bạn trai mình, nhưng áp lực thực tế mà hắn phải đối mặt không hề nhỏ.

— So với việc theo đuổi Quan Tuyết Tức, việc vượt qua cậu để đạt hạng nhất còn khó khăn hơn nhiều.

Để cải thiện điểm Văn, Trần Tích đã thay đổi lịch học buổi tối. Thay vì làm Toán hay các bài tập Lý-Hóa-Sinh như thường lệ, hắn chuyển sang luyện tập đọc hiểu, phân tích thơ văn và viết luận.

Môn Văn tuy có vẻ tự do hơn với nhiều chỗ để sáng tạo, nhưng thực ra cũng giống các môn khoa học tự nhiên, có quy trình và hệ thống rõ ràng. Cái gọi là "tự do" chỉ là bề ngoài; mấu chốt vẫn là nắm được điểm cần thiết để ghi điểm.

Quan Tuyết Tức không thiên lệch môn nào. Với cậu, ngoài những kiến thức cần ghi nhớ, tất cả nội dung cần "hiểu" đều có thể suy luận và áp dụng chéo lẫn nhau.

Toán và Vật lý có sự sống động của tư duy logic thì Văn học cũng không kém phần sống động.

Hai người cùng nhau làm các đề mô phỏng môn Văn. Sau khi làm xong, họ đổi bài chấm điểm cho nhau, rồi đối chiếu đáp án chuẩn, phân tích lỗi sai và đưa ra gợi ý.

Nếu có điều gì chưa rõ hoặc không đồng ý, cả hai sẽ mang bài đến trường hỏi giáo viên vào ngày hôm sau.

Mỗi tối họ trò chuyện qua mạng để học cùng nhau bất kể thời tiết ra sao.

Dù học tập đàng hoàng nhưng trong lòng Quan Tuyết Tức vẫn cảm thấy lo lắng. Mỗi khi bật video call trên WeChat, cậu đều cẩn thận đóng chặt cửa phòng chỉ sợ bị mẹ mình phát hiện.

Nhưng đúng như câu nói: "Hiểu con không ai bằng mẹ", Hà Vận đã sớm nhận ra sự khác lạ của con trai.

Một tối nọ, bà mang một đĩa trái cây đến gõ cửa. Trước khi gõ, bà áp tai vào cửa để nghe ngóng.

Quan Tuyết Tức đang đeo tai nghe, giọng nói cố ý hạ thấp. Nếu không chú ý kỹ sẽ rất khó để nghe thấy.

Bà nghe thấy cậu đang mắng ai đó: "Cậu làm gì thế? Bài đơn giản vậy cũng làm sai, bảo sao lần trước bị mất điểm."

Không rõ đầu dây bên kia nói gì, Quan Tuyết Tức đáp: "Vậy là tại tôi chắc? Rõ ràng là do cậu ngốc thôi."

"..."

Quan Tuyết Tức đang nói chuyện với ai thế nhỉ? Là một bạn gái? Hay cậu đang yêu sớm?

Hà Vận hơi nghi hoặc. Nếu đối phương là con gái, thái độ của Quan Tuyết Tức có phải hơi thô lỗ không? Thời nay các cô bé thích kiểu nói chuyện này sao?

Nhưng nếu không phải con gái mà chỉ là bạn học, thái độ này cũng chẳng dễ chịu chút nào.

Con mình đúng là có vấn đề trong giao tiếp.

Hà Vận giả vờ như không nghe thấy gì, liền gõ cửa.

Tiếng nói bên trong im bặt. Quan Tuyết Tức hỏi vọng ra: "Có chuyện gì vậy mẹ?"

Hà Vận đáp: "Mẹ cắt cho con ít xoài. Sao lại khóa cửa?"

Quan Tuyết Tức mở cửa. Tai nghe đã tháo ra, điện thoại úp mặt trên bàn. Cậu viện cớ: "Con không cố ý khóa đâu, tiện tay kéo lại thôi."

Lời nói dối có phần vụng về. Hà Vận liếc nhìn cậu, nghiêm giọng hỏi: "Con trai, con có đang yêu không? Nói thật với mẹ, có gì mẹ sẽ cùng con giải quyết."

"..."

Quan Tuyết Tức vốn không định thú nhận, nhưng cách mẹ hỏi cho thấy bà đã nghe được điều gì đó. Nếu hôm nay không giải thích rõ, chắc chắn bà sẽ tiếp tục tra hỏi vào lần sau.

Cậu không giỏi nói dối mẹ, đành nói nửa thật nửa giả: "Con không yêu, chỉ là cậu ấy đang theo đuổi con."

Hà Vận không biết rằng "cậu ấy" ở đây là nam, liền hỏi: "Bạn nữ lớp nào? Tên là gì? Con có thích bạn ấy không?"

"Khụ, con không thích." Quan Tuyết Tức quay mặt đi để tránh ánh mắt dò xét, trả lời qua loa: "Con sẽ không yêu sớm đâu, mẹ yên tâm."

Hà Vận là người từng trải, không dễ bị vài câu nói dối qua mặt.

"Nếu con không thích người ta thì đừng thân thiết như vậy. Con làm thế chỉ khiến con gái nhà người ta mất thời gian thôi."

Quan Tuyết Tức: "..."

Cậu thấy bối rối và sợ hãi. Chuyện càng kéo dài càng dễ lộ.

Nhưng rồi Hà Vận đột nhiên đổi giọng: "Con trai, thực ra gần đây mẹ đã suy nghĩ khác rồi."

"Sao cơ?"

"Bây giờ mẹ không phản đối con yêu sớm nữa." Hà Vận nói tiếp, "Trước đây mẹ quản con chặt vì mẹ không yên tâm. Một phần cũng là vì mẹ không cam lòng. Mẹ muốn chứng minh dù không có ba con mẹ vẫn có thể nuôi dạy con tốt, thậm chí còn tốt hơn cả khi ông ấy còn ở đây."

"..."

Quan Tuyết Tức luôn hiểu được những nỗi lòng khó nguôi ngoai của mẹ mình.

Con người không nhất định phải mãi đứng yên một chỗ. Bây giờ, khi đã bắt đầu một mối tình mới, tâm trạng của Hà Vận thay đổi, nhiều suy nghĩ cũng vì thế mà khác đi.

Bà nói: "Hiện giờ mẹ nghĩ sống thoải mái là tốt nhất. Quan Tĩnh Bình chẳng qua chỉ là một người đã chết, liên quan gì đến cuộc đời của mẹ? Con cũng không cần phải gánh vác quá nhiều áp lực. Cả đời con là sống cho chính mình, không phải cho ba con, cũng không phải cho mẹ."

Quan Tuyết Tức kinh ngạc khi thấy mẹ mình bỗng nhiên suy nghĩ thoáng đến vậy. Hà Vận tiếp lời: "Thế nên yêu sớm cũng không phải là không được. Tình yêu sớm muộn cũng phải trải qua. Người ta càng lớn càng thực tế, đến cuối cùng cũng chẳng còn ai nói về người mình yêu nữa mà chỉ toàn là người thích hợp để kết hôn. Mẹ không định ngăn cản con."

"Thật... sao?"

"Ừ, nhưng điều kiện là không được ảnh hưởng quá nhiều đến việc học. Mẹ không ép con phải xuất sắc nhưng cũng không thể

để con tự hủy hoại bản thân."

"..."

Quan Tuyết Tức cảm thấy lòng rối bời.

Dù mẹ cậu đã cởi mở hơn, nhưng sự cởi mở này vẫn dựa trên giả định rằng người cậu yêu là một cô gái. Nếu bà biết Trần Tích là con trai, liệu bà có giữ được thái độ này không?

Quan Tuyết Tức cố gắng nở một nụ cười gượng gạo: "Con biết rồi mẹ."

Hà Vận nhắc nhở: "Dù thế nào cũng phải giữ đúng chừng mực, không được làm điều gì quá đà."

"Vâng, chuyện còn chưa đâu vào đâu mà."

Quan Tuyết Tức tiễn mẹ ra ngoài, sau đó đóng cửa lại.

Cuộc gọi video với Trần Tích vẫn chưa kết thúc. Cậu đeo lại tai nghe, thở dài: "Cậu nghe hết rồi đúng không?"

"Ừ, mẹ cậu rất tốt với cậu." Trần Tích đáp.

Quan Tuyết Tức cạn lời: "Đó là điều quan trọng nhất sao?"

Trần Tích lại nói: "Đúng vậy, mẹ cậu tốt với cậu như thế, đến lúc đó chắc chắn bà sẽ không nỡ chia rẽ chúng ta bởi bà không muốn làm cậu buồn."

Quan Tuyết Tức: "... Cậu đúng là lạc quan quá rồi."

Trần Tích không phải một người lạc quan thực sự. Một người lạc quan thật sự sẽ không cô độc như hắn.

Nhưng trước mặt Quan Tuyết Tức, Trần Tích luôn tỏ ra tràn đầy hy vọng vào ngày mai, như thể không điều gì có thể làm hắn

sợ hãi.

Quan Tuyết Tức bất giác được an ủi. Những dây thần kinh căng thẳng của cậu bất ngờ thả lỏng. Sau đó, cậu lại cảm thấy khó chịu, quay mặt đi và lầm bầm: "Chia rẽ gì chứ, tôi còn chưa chắc sẽ ở bên cậu. Nghĩ đẹp lắm!"

Trần Tích: "..."

Quan Tuyết Tức cầm hai cây bút, giơ lên trước ống kính và nói: "Thứ nhất, cậu chắc chắn không thể vượt qua tôi trong kỳ thi cuối kỳ. Thứ hai, kể cả nếu cậu may mắn đạt được hạng nhất, khiến tôi phải chấp nhận thua cược mà ở bên cậu, điều đó không có nghĩa là tôi thích cậu. Hiểu chưa?"

"Hiểu rồi, thưa chủ nhân của tôi." Trần Tích nhanh nhẹn phối hợp thuận theo lời cậu.

Mỗi ngày học tập không ngừng mệt mỏi nhưng ngày tháng cũng trôi qua rất nhanh.

Hai người lại trải qua một khoảng thời gian dài không gặp nhau.

Dạo gần đây trường học chẳng có chuyện gì đặc biệt, cuộc sống cứ bình lặng trôi qua.

Trước đó, Quan Tuyết Tức đã hứa với mẹ cậu sẽ cân nhắc việc ở nội trú. Cuối cùng cậu quyết định không chuyển vào ký túc xá. Một phần vì cậu không quen ngủ tập thể, phần khác vì nội trú phải nộp lại điện thoại, mà như vậy cậu và Trần Tích sẽ không thể trò chuyện qua mạng mỗi tối.

Hàng ngày, Quan Tuyết Tức sống một cách thoải mái nhưng không rõ ràng đến mức không nhận ra rằng mình đã âm thầm

coi Trần Tích là một yếu tố quan trọng ảnh hưởng đến kế hoạch sinh hoạt của mình.

Tuy nhiên, cậu không thể phủ nhận cảm giác mong chờ mơ hồ trong lòng.

Quan Tuyết Tức bắt đầu tự hỏi, tại sao ngay từ đầu mình lại cấm Trần Tích tìm gặp riêng?

Lúc đó, hình như là vì sợ Trần Tích cứ bám lấy mình mà không biết chừng mực, làm ảnh hưởng đến tâm trạng học tập.

Nhưng bây giờ, chính cái lời hứa ấy lại khiến hai người bị bó buộc, mỗi ngày chỉ lướt qua nhau như người xa lạ không nói được lấy một câu. Quan Tuyết Tức bắt đầu cảm thấy ngột ngạt.

Cậu âm thầm hy vọng Trần Tích sẽ biết ý, tìm một cái cớ nào đó để phá vỡ khoảng cách này.

Thế nhưng ý nghĩ ấy lại khiến cậu xấu hổ. Bản thân không nên để ý đến chuyện này mới đúng.

Đột nhiên, Quan Tuyết Tức cảm thấy yêu đương thật sự là một điều phiền phức — dù cậu và Trần Tích còn chưa chính thức bắt đầu.

Cảm thấy bực bội, Quan Tuyết Tức quyết định làm khó Trần Tích.

Nếu cậu không chủ động tìm tôi, vậy thì cả những lần "vô tình gặp" cũng đừng mong có được.

Và thế là Quan Tuyết Tức bắt đầu tránh mặt Trần Tích.

Cậu không ra hành lang vào giờ giải lao, buổi trưa cũng không xuống căng tin ăn cơm. Đúng lúc thời tiết chuyển lạnh, các tiết thể dục ngoài trời mấy ngày nay đều bị hủy. Chỉ cần

Quan Tuyết Tức không rời khỏi lớp, Trần Tích chắc chắn không thể gặp cậu.

Quan Tuyết Tức còn cố tình giả vờ như chẳng có chuyện gì. Ban ngày tránh mặt Trần Tích, tối đến khi gọi điện cậu vẫn trò chuyện bình thường, ra vẻ như không hề cố ý tránh né.

Sau ba ngày liên tiếp không thấy Quan Tuyết Tức, Trần Tích không thể chịu nổi nữa, hỏi thẳng: "Sao mấy hôm nay cậu làm gì mà chẳng thấy đâu thế? Thầy cô tiết nào cũng kéo dài giờ học à?"

Quan Tuyết Tức bình thản đáp: "Không có, sao thế?"

"..."

Trần Tích bắt đầu nhận ra điều gì đó, nhưng không hỏi thẳng "Cậu có phải đang tránh tôi không?" mà chỉ hơi buồn bã nói: "Không, chỉ là không gặp được cậu, thấy nhớ thôi."

"Hừ, không gặp thì chứng tỏ chúng ta không có duyên."

Quan Tuyết Tức hừ mũi, tỏ vẻ lạnh nhạt.

Nếu Quan Tuyết Tức là vua giận dỗi kiểu mỉa mai thì Trần Tích chính là người giỏi chịu đựng sự giận dỗi ấy nhất. Hắn nhẹ nhàng đáp: "Không sao, vậy tôi sẽ tạo ra duyên phận."

Trần Tích không nói rõ hắn định làm gì. Quan Tuyết Tức cố tỏ ra không quan tâm nhưng trong lòng lại đầy tò mò.

Cậu âm thầm quan sát cả ngày nhưng chẳng thấy có "duyên phận" nào xuất hiện. Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường.

Thế là Quan Tuyết Tức tiếp tục trò chơi trốn tìm. Cậu còn đổi video call buổi tối thành gọi thoại, như thể muốn kéo dài trò chơi này mãi mãi, khiến Trần Tích khó chịu đến cùng.

Trần Tích thật sự bị cậu làm khó chịu không ít. Không được gặp Quan Tuyết Tức, hắn cảm giác như thiếu đi oxy, càng không gặp càng bức bối. Điều này thể hiện rõ vào mỗi buổi tối.

Dù chỉ là trò chuyện qua mạng nhưng Trần Tích không muốn dừng. Hắn thậm chí nài nỉ được mở máy suốt đêm chỉ để nghe tiếng Quan Tuyết Tức thở khi ngủ.

Quan Tuyết Tức mỉa mai: "Không được, nhỡ cậu ngủ ngáy thì sao?"

"Tôi không ngáy." Trần Tích đáp, giọng nhẹ nhàng nhưng tha thiết: "Chỉ là tôi rất nhớ cậu, Quan Tuyết Tức."

Quan Tuyết Tức nghe thế, lòng vui sướng nhưng miệng lại lặng thinh.

Trần Tích lại nói: "Không thì bật video lên đi, để tôi ngắm cậu một chút."

"Không đời nào." Quan Tuyết Tức thẳng thừng từ chối: "Tôi đang nằm trên giường rồi, còn cởi áo nữa."

"Cởi áo thì đã sao?" Trần Tích nghiêm túc hỏi.

Quan Tuyết Tức: "..."

"Hay là," giọng Trần Tích trở nên trầm thấp đầy ẩn ý, "cho tôi vay thêm chút đi?"

"Vay cái đầu cậu!" Quan Tuyết Tức đỏ mặt tức giận, liền tắt máy ngay lập tức.

Dù vậy, cậu vẫn bị Trần Tích làm cho bối rối, nằm trằn trọc mãi không ngủ được.

Sáng hôm sau, Quan Tuyết Tức chạy vội đến trường, gần sát giờ vào học mới kịp ngồi vào chỗ. Cậu vẫn còn hơi ngái ngủ.

Ngồi cạnh cậu, Tống Minh Lợi cũng ngáp liên tục, gục cả cằm xuống bàn, lười biếng nói một câu chào mà không buồn chép bài tập.

Dù vậy, Quan Tuyết Tức vẫn quen tay đưa bài tập cho cậu ta, sau đó cố gắng tỉnh táo chuẩn bị sách vở cho tiết học đầu tiên.

Tiết đầu tiên là Toán. Sách giáo khoa cậu để trong bàn từ hôm qua, không mang về nhà.

Khi lấy sách ra, cậu bất ngờ nhận thấy một mùi hương thoang thoảng.

Quan Tuyết Tức mở sách và khựng lại — bên trong có một bông hoa được ép cẩn thận.

Những chiếc lá xanh mướt, cánh hoa trắng tinh khôi, nụ hoa e ấp chưa kịp bung nở khẽ đọng vài giọt sương mai lan tỏa hương thơm dịu dàng, thanh mát.

Đó là một bông hoa nhài.

Quan Tuyết Tức nhặt cành hoa lên, phát hiện bên dưới chiếc lá có một tờ giấy nhỏ.

Trên đó viết:

"Quan Tuyết Tức, tối qua tôi mơ thấy cậu."

Chữ viết quen thuộc tiếp:

"Cậu nằm trong vòng tay tôi, giống như một đóa nhài vừa được hái xuống."

Tống Minh Lợi dụi mắt, tò mò ngó sang: "Cái gì vậy?"

"Không có gì!"

Quan Tuyết Tức vội gập sách lại, mặt đỏ bừng như vừa bị bắt tại trận.

Chương 45: Bạn Trai

DTV-EBOOK

Tháng này đã gần hết mùa, những cánh hoa nhài vốn dĩ không còn nở rộ. Chỉ trong điều kiện chăm sóc đặc biệt tốt, chúng mới có thể kéo dài đến cuối tháng Mười Một.

Quan Tuyết Tức bí mật giữ lại bông hoa, cẩn thận cất vào cặp sách mang về nhà.

Dòng chữ trên tờ giấy đi kèm *"giống như một đoá nhài vừa được hái xuống"* khiến cậu vừa bất ngờ vừa đỏ mặt. Ý tứ mập mờ đến mức làm người ta không thể không suy diễn. Một mặt, cậu ngạc nhiên vì mình lại hiểu ngay được ý nghĩa ẩn dụ ấy; mặt khác, cậu thầm mắng Trần Tích là đồ không đứng đắn.

Nhưng khi đối chất, Trần Tích lại nhất mực không nhận tội.

Những ngày tiếp theo, mỗi sáng Quan Tuyết Tức đều nhận được một bông hoa nhài. Lúc thì được kẹp trong sách Toán, khi lại xuất hiện trong sách Tiếng Anh, thậm chí có hôm được đặt thẳng lên bàn học của cậu không chút che giấu.

Kèm theo đó là những mẩu giấy nhỏ mỗi ngày, nội dung tuy không còn táo bạo như lần đầu, nhưng Quan Tuyết Tức đã bị ám ảnh bởi câu *"giấc mơ hoa nhài"* của Trần Tích, cứ mỗi lần nhìn thấy cậu lại không biết nên xử lý ra sao.

Tống Minh Lợi không biết nội tình, cứ tưởng hoa là của một cô gái nào đó gửi, ngày nào cũng tò mò hỏi: "Của ai thế? Là ai vậy?"

Quan Tuyết Tức đáp gọn lỏn: "Không biết."

Mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng cậu lại nhắn tin cho Trần Tích ngay sau đó:

"Này, cậu có thể đừng làm mấy trò không đứng đắn này nữa được không?"

Trần Tích giả vờ ngơ ngác: *"Tặng hoa là không đứng đắn à?"*

Quan Tuyết Tức: "..."

"Đừng giả ngu [phẫn nộ]."

"Được thôi. Nhưng cậu không thích sao?"

"Không phải ý đó..." Quan Tuyết Tức ấp úng, không nói được rõ ràng.

Trần Tích nhất quyết truy hỏi: *"Vậy cậu có ý gì?"*

Cậu chần chừ hồi lâu mới đáp: *"Dù sao cũng đừng gửi nữa!"*

Trần Tích không trả lời ngay. Một tiết học trôi qua, hắn đột nhiên nhắn lại:

"Quan Tuyết Tức, có phải cậu ngại không?"

"..."

Không thể nào. Quan Tuyết Tức nhất định không thừa nhận mình ngại ngùng chỉ vì một bông hoa.

Không biết cách phản bác nên cậu đành sử dụng tuyệt chiêu: đã xem không trả lời.

Quan Tuyết Tức có một tật xấu, cậu có thể không trả lời tin nhắn của Trần Tích, nhưng Trần Tích không được phép không trả lời tin nhắn của cậu.

May mắn là Trần Tích rất hiểu tâm lý này. Hắn luôn chủ động xuống nước mỗi khi Quan Tuyết Tức tỏ vẻ lạnh nhạt, giúp cậu dễ dàng leo xuống từ vị trí cao cao tại thượng.

Những cuộc "xung đột nhỏ" kiểu này diễn ra vài lần mỗi tuần.

Tháng Mười Một qua đi trong những ngày ngọt ngào xen lẫn chút hờn dỗi. Vào một buổi tối giữa tháng Mười Hai, trận tuyết đầu tiên cuối cùng cũng đến với thành phố Phong Đức.

Trận tuyết tuy đến muộn nhưng lại cực kỳ hoành tráng.

Sáng hôm sau, Quan Tuyết Tức kéo rèm cửa ra, trước mắt là một thế giới trắng xóa đẹp tựa tranh vẽ.

Cậu yêu tuyết không chỉ vì cậu sinh ra vào ngày tuyết rơi, mà còn bởi tuyết có khả năng phủ lấp tất cả mang lại sự yên bình cho tâm hồn.

Quan Tuyết Tức mở điện thoại, thấy ngay tin nhắn chào buổi sáng của Trần Tích, chỉ một chữ *"Chào"* kèm theo vài biểu tượng bông tuyết.

Sau đó, Trần Tích đột nhiên hỏi: *"Quan Tuyết Tức, sinh nhật cậu tháng mấy?"*

"21 tháng 1. Còn cậu?"

Trần Tích gửi một dấu chấm rồi nhắn tiếp: *"Trùng hợp thật. Tôi cũng sinh tháng 1, sớm hơn cậu mấy ngày, 8 tháng 1."*

Quan Tuyết Tức nhắn lại ngắn gọn: *"Biết rồi."*

Không hiểu vì sao Trần Tích có vẻ rất vui, bỗng nói: *"Tôi lớn hơn cậu đấy."*

Cậu còn chưa kịp trả lời, hắn đã tiếp tục: *"Hay là... cậu thử gọi tôi một tiếng anh trai đi?"*

"?"

"Đùa thôi mà anh Quan Tuyết Tức ơi!"

Quan Tuyết Tức lạnh lùng hừ một tiếng: *"Biết điều thì tốt."*

Đối với cậu, tuổi tác không quan trọng, dù sao cũng chỉ cách nhau vài ngày.

Điều thực sự đáng bận tâm là vị trí. Chủ nhân mãi mãi là chủ nhân.

Quan "chủ nô" Tuyết Tức tuyệt đối không cho phép Trần Tích thách thức quyền uy của mình. Nhưng trên thực tế, quyền uy của cậu đang giảm sút từng ngày.

Trần Tích ngày càng "vay nhiều hơn", đến mức kỳ thi cuối kỳ còn chưa bắt đầu mà hắn đã muốn sớm thực hiện quyền lợi "bạn trai" nằng nặc đòi cậu đổi biệt danh của hắn trên QQ và WeChat.

Quan Tuyết Tức hỏi nên đổi ghi chú thành gì, Trần Tích đưa ra ba gợi ý:

1. Anh yêu.

2. Bạn trai.

3. Anh người yêu.

Quan Tuyết Tức cười nhạt: *"Còn mấy ngày nữa là thi học kỳ, cậu đừng vội thế chứ."*

Trong lòng cậu thầm nghĩ: Mình sẽ cho cậu ấy biết thế nào là nếm mùi thất bại. Đừng nói khoác khi không chắc chắn.

Trần Tích lại chẳng chút lo lắng nào, ngược lại còn tràn đầy mong chờ.

— Hắn đã chờ ngày này quá lâu rồi.

Kỳ thi học kỳ của trường Trung học số 16 được tổ chức vào đầu tháng Giêng, kéo dài trong hai ngày mùng hai và mùng ba.

Dù trong lòng tự tin nhưng ưu điểm lớn nhất của Quan Tuyết Tức là không bao giờ chủ quan.

Không ai hiểu rõ năng lực thực sự của Trần Tích hơn cậu. Giữa họ hầu như không còn gì để cạnh tranh bởi họ đã làm hết các dạng bài cùng nhau, không giấu bài, không giữ chiêu.

Quan Tuyết Tức không trông mong thắng Trần Tích ở những bài đã ôn luyện, chỉ cần cân bằng là được. Cậu hy vọng đề thi có thêm những câu hỏi mới mẻ để hai bên thử thách trí thông minh và khả năng ứng biến.

Một điều quan trọng nữa là tránh sai sót ở những câu dễ vì những lỗi lặt vặt có thể quyết định thắng bại.

Quan Tuyết Tức không cẩu thả, Trần Tích tất nhiên cũng không.

Họ đã đạt đến trình độ không thể cày sâu thêm, điểm số có giới hạn, khoảng cách ngày càng thu hẹp.

Thi xong môn Ngữ văn, Quan Tuyết Tức không chút dao động; thi Toán, cậu bình thản; môn Tiếng Anh, phát huy ổn định. Với Lý, Hóa, Sinh, cậu ước tính kết quả: nếu không có gì bất ngờ, điểm tối đa.

Riêng Toán, cậu cảm thấy đáp án của mình đều đúng, nhưng lượng tính toán quá nhiều, thời gian không đủ để kiểm tra lại, khó chắc chắn 100%.

Khó dự đoán nhất vẫn là điểm Ngữ văn, nhưng đề thi lần này không quá khó, không có câu hỏi dễ mất điểm.

Quan Tuyết Tức đoán chênh lệch giữa cậu và Trần Tích sẽ phụ thuộc vào điểm bài viết.

Nhưng Trần Tích gần đây luyện viết rất chăm...

Chiều mùng ba, sau môn thi cuối cùng, học sinh các lớp giải tán tại chỗ, chính thức bước vào kỳ nghỉ đông.

Mặc dù kỳ thi học kỳ gây áp lực lớn nhưng kỳ nghỉ là liều thuốc giảm đau hiệu quả. Rời khỏi cổng trường, những cô cậu học sinh đang tuổi hoa niên lại rộn ràng phấn khởi.

Ngay cả các học sinh giỏi của lớp số 1 vốn luôn lo lắng sợ bị giáng hạng giờ đây cũng bàn nhau tổ chức tiệc tùng, nhảy múa, hát hò để tận hưởng một đêm vui vẻ.

Quan Tuyết Tức đứng giữa đám đông lại trở thành người trông có vẻ lo lắng nhất.

Tống Minh Lợi tưởng cậu thi không tốt — dù khả năng này khó xảy ra, nhưng ngựa tốt cũng có lúc hụt chân.

Cậu ta tốt bụng hỏi thăm: "Đại ca Quan ơi, cậu sao thế? Đề lần này khó thật, nhiều câu tôi làm không nổi!"

Quan Tuyết Tức gật đầu, "Ừ, khó thật."

"Cậu cũng làm không tốt à? Đừng lo, nếu ngay cả cậu thấy khó, những người khác chắc chắn còn khó hơn!"

Tống Minh Lợi tiếp lời: "À đúng rồi, không phải cậu hay tính điểm trước sao? Lần này ước tính được bao nhiêu?"

Câu kế tiếp vốn định hỏi: "Giúp tôi tính điểm luôn được không?"

Nhưng chưa kịp nói, Quan Tuyết Tức đã trả lời:

"Cũng ổn. Lý, Hóa, Sinh chắc không mất điểm; Toán khoảng 145; Tiếng Anh tầm 144, Ngữ văn thì khó nói hơn."

Tống Minh Lợi: "..."

Cậu ta hối hận đến rơi nước mắt, tự nhủ không nên tự chuốc thêm nhục vào thân nữa. Sao lại quên mất Quan Tuyết Tức là học sinh giỏi được toàn bộ giáo viên trường kỳ vọng giành thủ khoa toàn quốc cơ chứ.

Tống Minh Lợi cay đắng rời đi, quyết định nghỉ chơi với Quan Tuyết Tức một tuần để khỏi bị hào quang học sinh giỏi làm mù mắt.

Nhưng Quan Tuyết Tức không giả vờ, cậu thực sự lo lắng.

Càng nghĩ lại đề thi, cậu càng chắc rằng ước tính của mình không sai. Tuy nhiên cũng không hình dung được Trần Tích sẽ sai ở đâu.

Có lẽ thực sự chỉ dựa vào điểm bài viết để phân cao thấp.

Trong lòng không yên, Quan Tuyết Tức quyết định nhắn tin thẳng cho Trần Tích, hỏi: *"Cậu làm bài thế nào?"*

Trần Tích đang trên đường về nhà, trả lời nhanh: *"Cũng ổn, còn cậu?"*

Nghe vậy, Quan Tuyết Tức càng bất an, ngoài mặt vẫn cố tỏ ra cứng rắn, cố ý dọa: *"Tôi làm bài siêu tốt, cậu xong đời rồi Trần*

Tích à."

Trần Tích: "..."

Quan Tuyết Tức tưởng tượng không ra Trần Tích sẽ làm sai ở đâu, nhưng ngược lại, Trần Tích cũng không đoán được Quan Tuyết Tức sẽ phạm lỗi nào. Trong lòng không hoàn toàn chắc chắn, câu nói của Quan Tuyết Tức thực sự khiến hắn thoáng chút lo lắng.

Điểm thi được công bố sau bốn ngày.

Bốn ngày này là thử thách lớn với Trần Tích. Dù không trực tiếp bộc lộ sự bồn chồn, hắn lại quanh co hỏi Quan Tuyết Tức vài lần: "Nếu tôi chỉ đứng thứ hai, cậu thực sự không cho tôi chút cơ hội nào sao?"

Quan Tuyết Tức là vua trêu ngươi, cố ý đáp: "Đến lúc đó rồi tính."

Trần Tích nhẹ giọng: "Quan Tuyết Tức, mấy ngày nữa là sinh nhật tôi."

Quan Tuyết Tức càng thêm trêu chọc: "Tôi nhớ mà. Dù chỉ là bạn bình thường, tôi vẫn sẽ chúc cậu sinh nhật vui vẻ, cứ yên tâm."

Trần Tích: "..."

May mắn thay, bốn ngày cũng không quá dài, cố gắng chịu đựng rồi cũng trôi qua.

Khi điểm thi được công bố, Quan Tuyết Tức đang giúp mẹ làm tổng vệ sinh cả nhà. Tiếng máy hút bụi trong tay cậu kêu ong ong, đúng lúc ấy điện thoại cậu cũng reo lên liên hồi, cả tin nhắn WeChat lẫn QQ cùng đổ chuông.

Quan Tuyết Tức đặt máy hút bụi xuống, mở nhóm lớp kiểm tra trước.

Lòng cậu không thể không căng thẳng. Khi nhấn vào bảng điểm, tay cậu thậm chí run lên một chút.

Hình ảnh hiện ra không rõ, Quan Tuyết Tức vô tình vuốt tay làm nhỏ hình lại.

Trong nhóm lớp, tin nhắn bay tán loạn. Tống Minh Lợi hét lên: *"Chết tiệt! Bốn môn điểm tuyệt đối! Quan Tuyết Tức, cậu còn là người sao?"*

Trịnh Triết than thở: *"Thần thánh ơi, mệt mỏi rồi, không đua nổi nữa."*

Tôn Tâm Ý tiếp lời: *"Không đua nổi +1."*

Tống Minh Lợi lại bồi thêm: *"Không sao đâu, học kỳ sau Trần Tích lên lớp 1 cùng cậu ta, tha hồ mà xem trò hay!"*

Quan Tuyết Tức vội hỏi: *"Trần Tích được bao nhiêu điểm?"*

Tống Minh Lợi đáp: *"Cậu còn chưa biết à? Cũng là bốn môn điểm tuyệt đối, Lý, Hóa, Sinh, Toán."*

Rồi cậu ta tiếp tục: *"Cậu cao hơn cậu ấy ở môn Anh, cậu ấy cao hơn cậu ở môn Văn, tổng điểm bằng nhau."*

Quan Tuyết Tức: "..."

Tổng điểm bằng nhau?

Ý là... đồng hạng nhất?

Quan Tuyết Tức còn đang sững sờ thì tin nhắn của Trần Tích đã gửi đến.

Nếu người khác sẽ nhắn lời chào trước, Trần Tích thì làm ngược lại. Hắn trực tiếp nói: *"Tôi đang ở dưới nhà cậu."*

Quan Tuyết Tức gửi lại một dấu hỏi chấm.

Điểm vừa công bố mà hắn đã đến trước sao?

Trần Tích không giải thích.

Với hắn, đồng hạng nhất cũng là nhất. Miễn là nhất, nghĩa là hắn đã thắng cược.

"Ra đây gặp bạn trai cậu đi nào Quan Tuyết Tức."

Chương 46: Hôn Đàng Hoàng

DTV-EBOOK

Quan Tuyết Tức chần chừ mặc áo khoác lông vũ, mãi mới ra khỏi nhà.

Kể từ khi biết con trai mình thường xuyên liên lạc với một "cô gái", Hà Vận bắt đầu để ý kỹ hơn, hay dò hỏi xem cô bé đó là ai.

Trước khi đi, Quan Tuyết Tức nói: "Con ra ngoài đây, mẹ. Tối nay có thể con không về ăn cơm."

Hà Vận hỏi: "Con đi gặp cô bé đó à?"

"Không phải." Quan Tuyết Tức vội vàng phủ nhận: "Chỉ là bạn học thôi, tìm con để đối chiếu đáp án kỳ thi cuối kỳ."

"Ồ." Hà Vận thoáng tiếc nuối, thật sự rất muốn gặp cô bé đó.

Quan Tuyết Tức nào dám để mẹ mình gặp Trần Tích.

Cậu mang tâm trạng chột dạ như kẻ trộm xuống tầng. Vừa ra khỏi cổng chung cư, ánh mắt đã chạm ngay hình bóng Trần Tích đang đứng dưới một cây anh đào cách đó không xa.

Cây anh đào trơ trụi, mùa đông chẳng có hoa để thưởng thức, chỉ còn thân cây gầy guộc chất đầy tuyết. Gió nhẹ lướt qua, tuyết rơi lả tả phủ đầy vai Trần Tích. Hắn chẳng để ý, chỉ chăm chú nhìn về phía nhà Quan Tuyết Tức như đang đợi cậu.

"..." Quan Tuyết Tức còn chưa đến gần nhưng ánh mắt chờ đợi từ xa ấy đã khiến tim cậu đập loạn, cả người bỗng thấy không được tự nhiên.

Chỉ mấy bước ngắn ngủi nhưng Trần Tích không đủ kiên nhẫn chờ cậu đến, liền sải bước tiến lên đón. Hắn có vẻ định nắm tay cậu, nhưng dưới ánh sáng ban ngày vẫn cố kìm nén lại.

"Chúng ta tìm chỗ nào tiện nói chuyện nhé."

"Ừ, đi đâu đây?"

"Chỗ này tôi không quen, cậu chọn đi."

Ánh mắt thường ngày luôn lạnh lùng của Trần Tích hôm nay lại sáng ngời lạ thường. Hắn nhìn Quan Tuyết Tức không chớp, như bị mê hoặc bởi mái tóc đen nhánh, gương mặt trắng trẻo, đôi môi khẽ hé khi thở của cậu.

Nhìn một lúc, Trần Tích đột nhiên buột miệng nói: "Tôi rất muốn hôn cậu, Quan Tuyết Tức."

"..."

Quan Tuyết Tức đỏ bừng tai.

"Lại nói bậy gì thế?"

"Sao lại là nói bậy?" Trần Tích đầy tự tin: "Bây giờ tôi là bạn trai của cậu rồi đó, cậu định nuốt lời sao?"

Quan Tuyết Tức không trả lời, quay đầu đi thẳng ra khỏi khu chung cư.

Trần Tích thong thả đi theo, vừa đi vừa nói: "Chúng ta tổng điểm bằng nhau, cùng đứng nhất. Điểm số rõ ràng ghi trên giấy trắng mực đen, cả trường đều biết rồi. Cậu có muốn chối cũng không được."

"Tôi đâu phải loại người đó." Quan Tuyết Tức liếc hắn một cái, "Trường chúng ta không có quy định đồng hạng nhất. Tổng

điểm bằng nhau thì sẽ xếp thứ tự theo từng môn giống quy tắc thi đại học, cậu không biết sao?"

Trần Tích thật sự không biết.

"Quy tắc gì?"

Quan Tuyết Tức cười đắc ý: "Khối Xã hội sẽ xếp theo thứ tự Văn, Anh, Toán, tổ hợp Văn. Còn khối Tự nhiên thì theo Toán, Anh, Văn, tổ hợp Lý. Điểm Anh của cậu thấp hơn tôi nên chỉ có thể xếp thứ hai thôi."

Trần Tích: "..."

Quan Tuyết Tức giẫm lên nền tuyết trắng, bước chân nhẹ nhàng rời khỏi khu chung cư. Nhìn quanh một lượt, cậu thấy không có chỗ nào thích hợp để hai người ở lại, chủ yếu là vì quanh đây nhiều người quen, dễ bị bắt gặp.

Cậu dẫn Trần Tích đi về phía trạm xe buýt.

Trần Tích im lặng cả quãng đường, cuối cùng không nhịn được nói: "Quy tắc này không tính."

"Sao lại không tính?" Quan Tuyết Tức liếc hắn đầy ý tứ.

Trần Tích rất có logic: "Tổng điểm giống nhau là sự thật không thể thay đổi. Nhưng quy tắc xếp hạng chỉ là hình thức, có thể thay đổi tùy trường. Chúng ta không thể để hình thức làm lu mờ bản chất."

Quan Tuyết Tức: "..."

Tên này nên đi thi hùng biện mới phải.

"Tôi nói sai sao?" Trần Tích truy hỏi: "Quan Tuyết Tức, rốt cuộc cậu có chịu làm bạn trai tôi không?"

"Tôi không rảnh nói với cậu." Quan Tuyết Tức bước nhanh hơn, ánh mắt lảng tránh.

Trần Tích vẫn bám riết không tha: "Không rảnh nghĩa là sao? Cậu không muốn yêu đương với tôi à?"

Quan Tuyết Tức không trả lời thẳng. Trần Tích lại ép: "Cậu không thích tôi? Hay cậu định nuốt lời?"

"..."

Họ bước trên vỉa hè, Trần Tích bất ngờ giữ chặt vai Quan Tuyết Tức, ép sát mặt cậu.

"Cậu định làm gì đấy?" Quan Tuyết Tức hít thở gấp, đôi má ửng hồng, ánh mắt không giấu được sự căng thẳng.

Ánh nhìn của Trần Tích như mọi lần vẫn ngập tràn sự mờ ám, quấn lấy cậu không cách nào buông ra. Tay hắn siết chặt vai Quan Tuyết Tức, giọng trầm nhưng đầy uy hiếp: "Quan Tuyết Tức, cậu không được nuốt lời."

Quan Tuyết Tức mạnh miệng: "Nuốt lời thì sao?"

Trần Tích cúi đầu, ánh mắt như muốn thiêu cháy cậu.

"Nếu cậu dám nuốt lời, tôi sẽ hôn cậu ngay tại đây."

Hắn liếc nhìn đám đông qua lại, giọng điệu thấp nhưng mang đầy hàm ý khiến Quan Tuyết Tức thoáng cứng đờ.

"..."

Quan Tuyết Tức ngập ngừng, muốn nói "Cậu thử xem, tôi đánh chết cậu", nhưng lại không dám chắc rằng Trần Tích sẽ làm thật không. Cuối cùng, lời nói mắc kẹt trong cổ họng, cậu đành im lặng.

Trần Tích không bỏ qua cơ hội, nhanh chóng nắm thế chủ động kéo cậu lên xe buýt.

"Mẹ tôi về quê rồi, sáng mai mới về. Tối nay qua nhà tôi, tôi nấu cơm cho cậu ăn."

"Thế này... có ổn không?" Quan Tuyết Tức hơi do dự.

Trần Tích tỏ ra rất hiểu cách chọc vào điểm yếu của cậu. Lúc thì nhẹ nhàng dỗ dành, lúc lại thẳng thừng khiêu khích.

"Cậu không dám đi? Hay sợ tôi?"

"..."

Từ "sợ" ẩn chứa quá nhiều ý tứ, dù biết vậy Quan Tuyết Tức vẫn không đời nào chịu thua: "Đi thì đi, lắm lời làm gì."

Lúc xuống xe chỉ mới hơn hai giờ chiều. Trời tuy lạnh nhưng không buốt, nắng nhẹ khiến không khí trở nên dễ chịu hơn.

Trần Tích dẫn cậu lên tầng, mở cửa, giúp cậu cởi áo khoác và treo lên.

"Cậu ngồi nghỉ trước đi, muốn uống gì không?"

"Không cần." Quan Tuyết Tức đứng trước ghế sofa, quan sát cách bài trí trong phòng khách.

Căn nhà không giống những gì cậu tưởng tượng. Cậu nghĩ nó sẽ là một nơi giản dị, cũ kỹ, nhưng chứa đựng đầy hơi thở cuộc sống.

Thực tế lại hoàn toàn khác.

Phòng khách gọn gàng đến mức tối giản, hầu như chỉ có những món đồ thiết yếu, không một vật thừa. Chính vì vậy,

không gian có phần trống trải nhưng sạch sẽ và thoáng đãng đến mức dễ chịu.

Trần Tích đi rót nước, Quan Tuyết Tức bước tới trước cửa một phòng ngủ hỏi: "Đây là phòng của cậu à?"

Trần Tích nhìn thoáng qua, "Ừ."

Quan Tuyết Tức bước vào.

Dù đã quá quen thuộc qua những lần video call, cảm giác bước vào thực tế vẫn khác biệt. Cậu có chút ngượng ngùng nhưng lại thấy thoải mái hơn nhiều.

Ngồi xuống ghế, Quan Tuyết Tức vừa buông tay Trần Tích đã nhanh chóng nắm lấy, ánh mắt sáng ngời như chờ đợi điều gì.

"Quan Tuyết Tức, giờ cậu không thể nuốt lời được nữa. Tôi muốn nghe chính miệng cậu thừa nhận — tôi là bạn trai của cậu."

"Được rồi, biết rồi. Cậu phiền quá..." Quan Tuyết Tức né tránh ánh nhìn nhưng không hề rút tay ra.

Quan Tuyết Tức bị cảm giác mới mẻ của tình yêu giày vò, không phân biệt được đâu là ngọt ngào đâu là chua xót. Trong lòng cậu, mọi thứ như một mớ hỗn độn, còn cơ thể thì nóng rực, không biết là do bàn tay nắm lấy tay kia hay là vì Trần Tích.

Ngồi ngay ngắn trên ghế, Quan Tuyết Tức cố giữ vẻ ngoài bình tĩnh nhưng trái tim lại đập loạn nhịp.

"Gọi tôi một tiếng đi." Trần Tích hơi nghiêng người dựa lên mép bàn, đôi chân dài vững chãi chống xuống sàn, ánh mắt cúi xuống nhìn cậu, giọng nói trầm thấp: "Gọi 'bạn trai' đi, tôi chờ lâu lắm rồi."

"Không gọi thì sao?"

"Không gọi thì làm sao tính là đã xác định chưa?"

"..."

Hơi thở của Quan Tuyết Tức trở nên gấp gáp. Cậu nhận ra áp lực không chỉ đến từ Trần Tích, mà còn từ chính hoàn cảnh hiện tại — đây là lãnh địa của Trần Tích.

Hơi thở của cậu như bị bao vây bởi khí tức của đối phương. Cả căn phòng, cả không gian xung quanh dường như đều thuộc về Trần Tích, Quan Tuyết Tức như một con cừu nhỏ lạc bước vào lãnh địa của chúa sơn lâm không tìm thấy lối thoát.

Điều đáng sợ nhất là cậu phát hiện bản thân cũng không thực sự muốn thoát ra.

"Quan Tuyết Tức."

Giọng Trần Tích trầm thấp vang lên, kéo cậu trở lại thực tại: "Cậu không muốn gọi thật sao? Vậy chúng ta thử cách khác."

"Cậu biết đấy, tôi không muốn cứ phải ép buộc cậu mãi, không muốn cứ phải thúc ép cậu chấp nhận tôi. Tôi chỉ mong nhận được sự thừa nhận của cậu."

Giọng nói của Trần Tích dịu dàng, mang theo chút dỗ dành: "Nếu cậu cảm thấy ngại không gọi được, vậy thì hôn tôi một cái. Chỉ cần hôn một cái thôi, chúng ta sẽ chính thức là một đôi. Được không?"

"..."

Quan Tuyết Tức mím môi, cân nhắc xem giữa việc gọi "bạn trai" hay chủ động hôn, cái nào dễ chịu hơn. Nhưng cuối cùng,

cậu không muốn để bản thân rơi vào thế khó xử quá lâu. Nếu đã đồng ý rồi vậy thì cứ dứt khoát một chút.

"Được thôi." Cậu gật đầu, "Cậu lại đây."

Quan Tuyết Tức vẫn ngồi yên tại chỗ, ra hiệu cho Trần Tích cúi xuống.

Trần Tích lập tức phối hợp, nhẹ nhàng nghiêng người tiến gần về phía cậu.

Ánh mắt hai người giao nhau, một người ngồi, một người đứng. Dù đã cúi xuống, Trần Tích vẫn giữ một khoảng cách nhỏ, cố ý để Quan Tuyết Tức phải chủ động tiến tới.

Quan Tuyết Tức hơi ngẩng đầu lên, nhưng tư thế này khiến cậu cảm thấy khó chịu, không biết nên làm thế nào. Cậu đành phải giơ tay nhẹ nhàng khoác lên cổ Trần Tích, định kéo hắn lại gần hơn.

Tim Quan Tuyết Tức đập loạn nhịp, mi mắt khẽ run. Khi môi cậu sắp chạm vào gò má của Trần Tích, đối phương bất ngờ ngẩng đầu lên, cố ý né đi. Quan Tuyết Tức bị hụt tay, không kéo được, liền tức tối: "Cậu tránh cái gì?"

"Đừng giận." Trần Tích cười khẽ, "Chỉ là tôi thích quá thôi. Làm lại lần nữa nhé."

Quan Tuyết Tức: "..."

Lần này cậu không để cho Trần Tích cơ hội chơi trò vờn nữa. Quan Tuyết Tức lập tức đứng dậy, một tay nắm lấy cổ áo của Trần Tích, ép đối phương phải cúi xuống, mạnh mẽ hôn lên môi hắn.

Quan Tuyết Tức chẳng để Trần Tích có cơ hội lặp lại trò đùa. Cậu đứng bật dậy, trực tiếp đẩy hắn vào bàn học rồi hôn.

Lần này, Quan Tuyết Tức hoàn toàn chiếm thế chủ động. Hắn không còn đường né tránh chỉ có thể ngoan ngoãn thuận theo. Cậu túm lấy cổ áo kéo mạnh hắn cúi xuống.

Hành động dứt khoát là thế, nhưng ngay khi môi sắp chạm vào, Quan Tuyết Tức bất chợt cảm thấy cổ họng khô khốc, hơi thở rối loạn. Đôi tay cậu khẽ run rẩy theo từng nhịp tim dồn dập.

Trần Tích cũng không bình tĩnh hơn là bao. Đôi tay đặt trên eo Quan Tuyết Tức bất ngờ di chuyển xuống, nhẹ nhàng trượt về phía hông đầy ý thăm dò.

Quan Tuyết Tức bất giác cứng đờ, hơi thở nghẹn lại.

Hắn nhanh như chớp nhấc bổng cậu lên, hai tay đỡ lấy cơ thể cậu một cách chắc chắn.

"Á!" Quan Tuyết Tức bất ngờ thốt lên, toàn thân mất đi điểm tựa. Cậu hoảng hốt vòng tay ôm lấy cổ hắn, không còn nghĩ tới chuyện hôn hay không hôn, chỉ sợ mình rơi xuống.

Trần Tích giữ rất chặt. Hắn điều chỉnh tư thế, hai chân Quan Tuyết Tức tự nhiên vòng quanh eo hắn.

Sau đó, Trần Tích xoay người đổi vị trí.

Giờ đây, Quan Tuyết Tức lại bị ép ngồi lên bàn, còn Trần Tích cúi người xuống, đôi mắt ánh lên tia lửa kìm nén. Hắn nhẹ nhàng tháo cúc áo trên cùng, để lộ chiếc cổ thon dài cùng yết hầu khẽ nhấp nhô theo từng nhịp thở.

Quan Tuyết Tức bất giác dõi theo, ánh mắt dừng lại ở yết hầu hắn, nhưng lập tức lùi về sau theo phản xạ.

Song, phía sau lưng cậu là bức tường lạnh lẽo.

Ngay khi đầu cậu vừa chạm vào tường, Trần Tích nhanh chóng kéo cậu lại gần.

"Chúng ta đang yêu nhau, Quan Tuyết Tức." Trần Tích khẽ nâng cằm cậu lên, ánh mắt dịu dàng nhưng đầy chiếm hữu, "Hôm nay tôi muốn hôn cậu thật đàng hoàng. Cậu đồng ý chứ?"

"... Thật đàng hoàng là sao?" Quan Tuyết Tức hỏi, giọng lạc đi, ánh mắt bối rối.

Trần Tích nhẹ nhàng cọ trán mình lên trán cậu, giọng nói trầm thấp như hơi thở ấm áp:

"Hôn đến khi cậu khóc, tôi cũng không dừng lại đâu."

"..."

Chương 47: Trân Trọng

DTV-EBOOK

Quan Tuyết Tức tưởng rằng Trần Tích chỉ đang đùa nhưng không ngờ hắn lại nghiêm túc đến vậy.

Trên bàn học bày la liệt đủ thứ: sách giáo khoa, tài liệu học tập, giấy nháp, hộp bút, bình mực... Toàn thân Quan Tuyết Tức bị ép sát xuống mặt bàn, vai dựa vào tường. Chỉ cần cử động một chút là đụng phải bình mực khiến nó lắc lư suýt đổ.

Sợ mực đổ ra ngoài, Quan Tuyết Tức đưa tay định giữ lại.

Nhưng cánh tay dường như không còn thuộc về cậu nữa. Trần Tích đã nắm chặt cổ tay cậu, không cho bất kỳ bộ phận nào trên người cậu rời khỏi mình.

Quan Tuyết Tức buộc phải vòng chân ôm lấy eo hắn, hai tay choàng qua cổ, ngửa đầu chịu đựng nụ hôn sâu đầy mãnh liệt.

Trần Tích mạnh bạo hơn bất kỳ lần nào trước đây. Những nụ hôn của hắn mang theo chút thô bạo khiến Quan Tuyết Tức đau đớn, nhưng cậu lại không biết chính xác đau ở đâu. Chỉ cảm thấy từng đợt kí.ch th.ích không ngừng trào lên làm toàn thân run rẩy.

Nụ hôn không chỉ là sự giao thoa giữa môi và lưỡi. Trần Tích dường như bẩm sinh có tài năng ở khía cạnh này. Dù không thành thạo kỹ thuật, hắn vẫn có cách khiến cậu cảm nhận được sự gần gũi mãnh liệt. Nhưng dường như sự gần gũi đó vẫn chưa đủ. Hắn càng siết chặt vòng tay, ép sát cậu hơn, áp cơ thể mình vào cậu như thể muốn hòa làm một.

Có thể gần thêm được nữa không?

Khoang miệng Quan Tuyết Tức đã hoàn toàn bị chiếm lĩnh. Trên cơ thể cậu, không còn nơi nào có thể chứa đựng thêm sự hiện diện của Trần Tích nữa.

Quan Tuyết Tức không dám nghĩ xa hơn, nhưng Trần Tích lại không ngừng tấn công. Những nụ hôn và cái vu.ốt ve cuồng nhiệt khiến mặt bàn rung lên, sách vở rơi xuống mép bàn, bút bi lăn xuống đất, phát ra tiếng *cạch* rõ ràng, rồi lại thêm một tiếng nữa.

"Trần... Trần Tích..."

Quan Tuyết Tức bắt đầu không chịu nổi, thở gấp nói: "Tôi... tôi sắp không thở nổi rồi..."

Ấy vậy mà điều Trần Tích nghe rõ nhất lại là cách cậu gọi tên mình. Âm cuối run rẩy, giống như đang trách móc nhưng lại pha chút nũng nịu, đáng yêu đến mức khiến hắn không thể ngừng được ý muốn chinh phục mãnh liệt hơn nữa.

— Chỉ khi bị Trần Tích hôn đến mất kiểm soát, Quan Tuyết Tức mới để lộ ra vẻ mặt này. Bình thường cậu luôn tỏ ra kiêu ngạo, không gì có thể chạm tới.

"Quan Tuyết Tức, tôi đổi ý rồi."

Trần Tích hơi rời môi khỏi cậu, tay áp lên lưng cậu nhẹ nhàng vu.ốt ve.

Động tác của hắn khiến sống lưng Quan Tuyết Tức căng cứng, nhưng thắt lưng lại mềm nhũn. Cuối cùng cậu cũng có cơ hội hít thở thật sâu vài lần, nhưng đầu óc lại quay cuồng như thể bị say oxy.

Cậu yếu ớt hỏi: "Cái gì?"

Trần Tích không trả lời ngay, cúi đầu hôn lần nữa. Hắn cạy mở hàm răng cậu, giữ lấy đầu lưỡi, hơi thở nóng rực phả vào mặt cậu. Sau vài giây hắn mới buông ra, giọng nói khàn khàn: "Tôi vẫn muốn nghe cậu gọi tôi là bạn trai."

Câu nói chưa dứt, từ cuối cùng lại bị hắn ép trả lại môi Quan Tuyết Tức.

Một mặt, Trần Tích ép buộc cậu phải gọi, mặt khác lại không buông tha đầu lưỡi cậu. Nụ hôn kéo dài quá lâu khiến đầu lưỡi tê dại, Quan Tuyết Tức thở hổn hển mãi mới có thể thốt ra một tiếng "không muốn".

Âm điệu kỳ lạ, rõ ràng là từ chối nhưng lại nghe giống như đang cầu xin.

Không rõ Trần Tích hiểu theo cách nào, hơi thở của hắn đột nhiên trở nên gấp gáp hơn. Hắn bất ngờ bế bổng cậu lên, bước về phía giường.

Nhìn thấy chiếc giường, Quan Tuyết Tức hoảng hốt: "Cậu định làm gì? Không được..."

Trần Tích không nói gì, nhẹ nhàng đặt cậu xuống, cúi người đè lên.

"Không được, tôi nói không được... Cậu... cậu nghe thấy không... không...!"

"..."

Đây là giường của Trần Tích, gối của Trần Tích, từng hơi thở của Quan Tuyết Tức đều tràn ngập hương vị của hắn. Cậu cảm thấy như đang bị bao phủ bởi những con sóng dữ dội của biển cả, đôi chân lơ lửng không chạm đất, cơ thể mất đi điểm tựa không thể đứng thẳng cũng chẳng trốn thoát.

Còn Trần Tích chính là bầu trời trên đầu cậu, bao la vô tận không ngừng phủ xuống hoàn toàn nuốt chửng lấy cậu.

Quan Tuyết Tức run rẩy khắp người. Bọn họ đã chính thức xác định mối quan hệ, cậu không nên lùi bước, ít nhất không nên sợ việc hôn nhau. Nhưng điều cậu sợ không phải Trần Tích, mà là cảm giác choáng ngợp của tình yêu đầu đời đang vùi dập cậu không chút khoan nhượng.

Khi cảm giác đó ùa tới, mọi thứ như giới tính, tuổi tác hay vai trò đều trở nên mờ nhạt. Quan Tuyết Tức chỉ là một người bị nụ hôn mãnh liệt làm cho toàn thân run rẩy.

Quan Tuyết Tức không khóc, cho dù Trần Tích hôn có phần thô bạo cũng không đến mức khiến cậu rơi nước mắt. Tuy nhiên, đôi mắt cậu đã đỏ hoe, một lớp sương mờ phủ lấy khiến gương mặt của Trần Tích trước mắt cậu trở nên mờ ảo.

Tiếng thở d.ốc nặng nề vang lên bên tai, là hơi thở nóng bỏng của Trần Tích. Hắn hôn cậu cuồng nhiệt không chút kiềm chế, như đang cố tình để tiếng thở của mình trở thành một lời mời gọi đầy mê hoặc.

Cổ tay Quan Tuyết Tức bị ấn chặt xuống giường, nệm bị ép lõm sâu vào. Chiếc áo sơ mi của Trần Tích đã được tháo hết nút, lộ ra lồng ng.ực đẫm mồ hôi. Một cơ thể vừa vặn, săn chắc nhưng không thô kệch, như một tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ.

Quan Tuyết Tức lén nhìn hắn, ánh mắt lướt qua yết hầu đang chuyển động của hắn rồi lập tức quay đi nhắm chặt mắt lại. Hơi thở cậu trở nên dồn dập, không còn giữ được bình tĩnh.

Nhưng dù cậu cố trốn tránh, Trần Tích vẫn không ngừng theo sát. Hắn giữ chặt cằm cậu, buộc cậu phải đón nhận những nụ hôn dài không hồi kết, không cho cậu chút cơ hội phản kháng.

Hàm răng của Quan Tuyết Tức cũng khẽ run. Hắn thích chạm vào cổ cậu, làn da trắng mịn trên cổ đã in đầy dấu tay do bị vuố.t ve không chút kiêng nể. Không phải vì Trần Tích khéo léo, mà chỉ vì hắn không nỡ buông tay.

Hắn quá bám dính làm người khác không chịu nổi.

Quan Tuyết Tức vẫn mặc quần áo chỉnh tề, nhưng cảm giác như toàn bộ cơ thể mình đã bị hắn khám phá không sót chỗ nào, kể cả mặt trong của đùi.

Khi bàn tay nóng bỏng của hắn lướt vào nơi đó, Quan Tuyết Tức theo phản xạ khép chặt chân lại. Nhưng ngay sau đó cậu nhận ra động tác này không đúng, mà buông ra lại càng sai, cứ như ngầm đồng ý.

Quan Tuyết Tức cứng đờ không dám nhúc nhích. May mà Trần Tích hiểu ý, chỉ dừng lại một chút rồi rút tay ra.

Quan Tuyết Tức thở phào, không ngờ hắn lại cúi xuống hôn mãnh liệt hơn, nụ hôn càng sâu càng cháy bỏng.

Cậu dần mất hết sức lực, mặc cho hắn ôm ấp, xoay cậu qua lại đổi đủ mọi tư thế, hôn từ môi tới gáy. Đến khi thực sự không chịu được nữa, cậu đành phải yếu ớt gọi vài tiếng "bạn trai". Lúc này Trần Tích mới chịu dừng lại.

Dù cả hai chưa tiến xa hơn, nhưng khi được thả ra, Quan Tuyết Tức lại mang một dáng vẻ như vừa trải qua một đêm cuồng nhiệt.

Trần Tích đổ đầy mồ hôi, đứng dậy đi vào phòng tắm. Quan Tuyết Tức nhận ra hắn không chỉ đi tắm mà còn để giải tỏa. Cậu cũng cảm thấy khó chịu, nhưng có thể tạm nhịn được.

Tuy nhiên kiểu nhịn này thật sự khiến cậu không thoải mái. Lơ lửng, nửa vời, vừa mệt mỏi vừa cảm giác như chưa đủ.

Không, không thể có cảm giác "chưa đủ".

Quan Tuyết Tức nghĩ đến những gì vừa diễn ra, từng hình ảnh, từng âm thanh. Đặc biệt là tiếng thở gấp của hắn vang vọng mãi trong đầu cậu.

"..."

Quan Tuyết Tức bất chợt cảm thấy lúng túng, một cảm giác muộn màng khiến cậu chỉ muốn tìm một cái lỗ chui vào trốn. Nhưng chẳng có cái lỗ nào cả, chỉ có cái chăn trên giường.

Nhanh như chớp, Quan Tuyết Tức chui tọt vào chăn, kéo kín mít từ đầu đến chân như muốn che giấu toàn bộ sự bối rối của mình. Thế nhưng trốn cũng chẳng ích gì, sớm muộn gì Trần Tích cũng quay lại. Cậu không thể tránh được việc phải đối diện với mối quan hệ mới này.

Chỉ mất mười hoặc hai mươi phút, Trần Tích đã quay về. Vừa bước vào phòng, hắn liền nhìn thấy Quan Tuyết Tức cuộn mình trong chăn, trông như một con tôm khô đang giả vờ ngủ.

"Quan Tuyết Tức." Trần Tích cười khẽ, cúi người đè nhẹ lên cậu qua lớp chăn, "Cậu đang làm gì thế?"

Quan Tuyết Tức nằm bất động, không đáp lại.

Trần Tích kéo một góc chăn ra để lộ vầng trán trắng mịn của cậu, cúi xuống hôn một cái, "Tôi thích cậu lắm."

"..."

Không còn cách nào trốn tránh, Quan Tuyết Tức chỉ còn cách thò đầu ra khỏi chăn, đôi mắt lộ vẻ cảnh giác. Cậu nắm chặt mép chăn, nghiêm túc cảnh cáo: "Không được hôn nữa, môi tôi đau rồi."

"Đau thật à?" Trần Tích nghiêng đầu quan sát, kéo nhẹ chăn để nhìn rõ hơn. "Không sưng mà, vẫn còn hôn thêm được năm phút."

"..."

"Đùa thôi." Hắn bật cười, xoa dịu, "Đừng làm vẻ mặt khó chịu như thế."

Trần Tích không ngần ngại chui vào trong chăn cùng cậu, kéo Quan Tuyết Tức ôm chặt vào lòng.

Chăn đơn vốn chỉ đủ cho một người, giờ chen thêm cả hai rõ ràng không đủ chỗ. Trần Tích nói: "Nếu cậu thường xuyên đến đây, tôi sẽ mua chăn đôi."

"Tôi không đến đâu." Quan Tuyết Tức cúi đầu giấu đi vẻ mặt ngượng ngùng.

"Thật không? Mới vừa ngủ chung đã định bỏ tôi rồi à?"

"... Ai ngủ với cậu chứ, đừng nói lung tung."

Bỗng dưng, Quan Tuyết Tức gọi tên hắn, giọng đầy tò mò: "Trần Tích, cậu nghĩ tôi thích cậu ở điểm nào?"

Trần Tích sững lại một chút, chỉ tập trung vào điều cậu vừa thừa nhận: "Cậu thừa nhận thích tôi rồi?"

Không đáp lời, Quan Tuyết Tức tiếp tục tự hỏi: "Cậu nói xem, cậu học giỏi không? Rõ ràng không bằng tôi. Đẹp trai à? Chắc chắn không bằng tôi. Thân hình thì sao? Chỉ ở mức tạm được. Còn tính cách? Hừ, mặt cậu lúc nào cũng lạnh tanh, tính khí còn chẳng tốt bằng tôi."

"..." Trần Tích không nói gì.

Quan Tuyết Tức chẳng chút e dè khi tự khen mình, cậu nghiêm túc suy nghĩ, "Vậy rốt cuộc tôi thích cậu ở điểm nào nhỉ?"

Không đợi Trần Tích trả lời, cậu tự đưa ra kết luận: "Tôi nghĩ tôi chỉ thích bắt nạt cậu thôi."

"Ai bắt nạt ai?" Trần Tích nhướng mày nhìn cậu.

"Tất nhiên là tôi bắt nạt cậu." Quan Tuyết Tức bỗng bắt chước hành động của hắn, đưa tay nắm lấy gương mặt của Trần Tích.

Nhưng tay của Trần Tích to hơn, mặt Quan Tuyết Tức lại nhỏ, cái nắm của hắn thường mang cảm giác chiếm hữu rõ ràng. Trong khi đó, động tác của Quan Tuyết Tức chẳng mấy uy hiếp, giống như một chú mèo nhỏ giơ móng vuốt làm bộ làm tịch vài giây rồi chuẩn bị vung tay đánh hắn một cái.

Dĩ nhiên, với Trần Tích, chỉ cần được cậu "chơi đùa" thế này, dù bị đấm cũng chẳng sao. Hắn còn chủ động nhích lại gần để Quan Tuyết Tức muốn làm gì thì làm. Khi cậu muốn rụt tay lại, hắn mới bắt lấy cổ tay cậu kéo lên môi hôn một cái.

"Tôi không ngại đâu." Trần Tích khẽ cười, nói nhẹ nhàng: "Cậu muốn bắt nạt tôi thế nào cũng được."

"Thật không?"

"Ừ."

Quan Tuyết Tức tò mò muốn thử giới hạn của hắn: "Nếu tôi chia tay cậu thì sao?"

"..."

Trần Tích hơi khựng lại, ánh mắt thoáng vẻ tội nghiệp: "Quan Tuyết Tức, hôm nay chúng ta mới chính thức bên nhau

mà cậu đã nói chuyện chia tay rồi sao?"

"Đây không phải chỉ là nói chuyện thôi à?"

"Nói chuyện cũng không được, không được nhắc đến hai chữ chia tay."

"..."

Được rồi, được rồi.

Quan Tuyết Tức thừa nhận cậu cố tình. Cậu thật sự thích trêu chọc Trần Tích, thích nhìn hắn căng thẳng, bối rối, cảm giác đó khiến cậu vui vẻ. Cũng phải nói là cậu hơi thiếu đạo đức chút.

Nhưng ai bảo vừa nãy Trần Tích làm cậu khó chịu, còn ép cậu gọi "bạn trai"? Cậu thiếu một chút thì làm sao?

Nằm trên cánh tay bạn trai, Quan Tuyết Tức lười biếng ngáp dài, "Trần Tích, tôi đói rồi."

"Ừ, cậu muốn ăn gì? Tôi đi làm."

"Tôi muốn ăn gà rán, đồ nướng, hạt dẻ rang đường, vịt nướng, bún, chè trôi nước, sườn xào, lẩu cay." Quan Tuyết Tức liệt kê cả một danh sách dài như đọc thực đơn.

Trần Tích: "..."

"Hay là cậu ăn tôi luôn đi." Trần Tích bất lực chìa cánh tay ra.

Quan Tuyết Tức nhìn hắn với ánh mắt "biết ngay là không trông cậy được gì mà", liền bật dậy kéo chăn ra, mang dép lê rồi đứng lên, "Đêm nay là sinh nhật cậu, tôi sẽ làm bữa ăn cho cậu biết tay."

"?"

Trần Tích tỏ vẻ không tin: "Không phải cậu bảo không biết nấu ăn sao?"

"Tôi biết xem công thức mà." Quan Tuyết Tức đầy tự tin: "Đừng lắm lời, cậu chỉ cần đợi ăn thôi. Phải nhớ rằng thiên tài ở lĩnh vực nào cũng là thiên tài."

Trần Tích: "..."

Hắn chắc chắn món ăn của Quan Tuyết Tức sẽ thành "ẩm thực đen tối" mất.

Nhìn Quan Tuyết Tức lê dép vào bếp bắt đầu lục lọi nguyên liệu, Trần Tích ngẩn ngơ một lúc.

Trần Tích vốn quen với việc chủ động, bỗng dưng trở thành người bị động được Quan Tuyết Tức chăm sóc, cảm giác này thật sự khiến hắn không biết phải làm sao.

Niềm hạnh phúc bất ngờ đến khiến hắn hơi choáng ngợp. Sau vài giây, Trần Tích mới nhận ra điều quan trọng nhất: "Quan Tuyết Tức, ý cậu là... tối nay cậu sẽ ngủ lại đây?"

Chương 48: Đáp Ứng Một Điều Ước

DTV-EBOOK

Trần Tích khoác áo ngủ chậm rãi bước đến nhà bếp.

Mới bốn giờ chiều, thời gian chuẩn bị bữa tối vẫn còn rất dư dả. Quan Tuyết Tức lấy từ tủ lạnh ra một cây bông cải xanh và một miếng thịt ba chỉ, bắt đầu tìm các loại gia vị như dầu, muối, nước tương, giấm.

"Cậu có định ở lại qua đêm không?" Trần Tích tựa vào khung cửa bếp, ánh mắt thích thú dõi theo cậu.

Quan Tuyết Tức không ngẩng đầu lên, đáp: "Tôi muốn ở lại để cùng cậu đón sinh nhật nhưng có lẽ mẹ tôi sẽ nổi giận. Để lát nữa tôi gọi điện xin phép thử xem."

Cậu chăm chú nhìn cây bông cải xanh trên tay - một loại rau quen thuộc nhưng lại xa lạ khi ở trạng thái chưa chế biến, không biết phải bắt đầu xử lý từ đâu.

Quan Tuyết Tức hiểu rằng phải rửa rau trước. Nhưng bông cải xanh không giống như cà chua hay đậu đũa dễ dàng rửa sạch. Dưới vòi nước, cậu xối mãi mà vẫn cảm thấy không đúng, như thể những bụi bẩn trong khe hoa không tài nào sạch được.

Cậu quay lại nhìn Trần Tích một cái.

"Muốn tôi giúp không?" Trần Tích bước đến bên cạnh, chủ động hỏi.

Quan Tuyết Tức lắc đầu kiên định: "Không, tôi tự làm được."

Nói xong, cậu lấy điện thoại ra mở trình duyệt tìm kiếm: "Cách chế biến bông cải xanh."

Trần Tích: "..."

"Quan Tuyết Tức." Trần Tích không nhịn được cười, "Cậu hỏi Baidu hay hỏi tôi thì có gì khác nhau chứ?"

Trần Tích lấy điện thoại khỏi tay cậu đặt sang một bên, từ phía sau ôm cậu vào lòng.

Quan Tuyết Tức bị kẹp giữa ngực hắn và bàn bếp, không thoải mái giãy giụa: "Cậu phiền quá, đừng có làm rối thêm được không?"

"Không phải làm rối, tôi sẽ chỉ cậu." Trần Tích ôm cậu chặt hơn, hai tay nắm lấy tay cậu hướng dẫn rửa rau.

"Chỉ cần rửa sơ qua thôi, rồi cắt ra."

Trần Tích điều khiển tay Quan Tuyết Tức rút dao từ giá để, nhẹ nhàng cắt bông cải xanh thành những miếng nhỏ.

"Lúc cắt phải chú ý cắt theo thân cây, chia thành từng nhánh nhỏ gọn gàng, đừng làm vụn quá, nếu không lúc xào sẽ bị nát."

Quan Tuyết Tức chớp mắt: "Rồi sao nữa?"

Trần Tích lấy một cái tô nhựa cho bông cải xanh đã cắt vào, "Đổ nước ấm, rắc muối. Ngâm nước muối khoảng mười lăm phút để tiêu diệt trứng sâu và làm chúng nổi lên."

"Trứng sâu?" Quan Tuyết Tức rùng mình, nổi hết da gà.

Trần Tích gật đầu, xoa nhẹ phần hoa, "Những khe hở này có thể có trứng sâu nên phải rửa thật sạch. Trước khi cho vào chảo còn cần chần qua nước sôi."

"..."

Quan Tuyết Tức bắt đầu cảm thấy phiền phức. Ban nãy cậu còn hăng hái định làm một bàn tiệc linh đình nhưng mới rửa được món đầu tiên đã thấy nhụt chí.

Trần Tích lại rất kiên nhẫn. Hắn thích cảm giác cùng Quan Tuyết Tức làm việc, bất cứ việc gì cũng thích.

Hắn mở tủ chứa gạo và bột, múc một muỗng bột mì rắc vào nước muối đang ngâm súp lơ.

Trần Tích nắm tay Quan Tuyết Tức khuấy đều nước muối và bột mì, dùng tay nhẹ nhàng chà sát phần bông hoa.

Quan Tuyết Tức tò mò: "Làm vậy để làm gì?"

"Bột mì giúp hút bụi bẩn, rửa sẽ sạch hơn." Trần Tích giải thích, "Được rồi, giờ ngâm đi. Chúng ta đun một nồi nước, sau đó thái thịt nhé."

"..."

Quan Tuyết Tức bị hắn điều khiển hết làm cái này lại làm cái kia, không theo kịp nhịp độ. Cuối cùng cậu chẳng buồn phối hợp nữa, chỉ chăm chú nhìn bàn tay của hắn.

Nếu nói về vẻ đẹp, bàn tay của Trần Tích không thuộc loại hoàn mỹ. Nhưng khi một người đang tập trung làm việc, những động tác thuần thục mượt mà lại khiến hắn trở nên cuốn hút đến lạ thường.

Quan Tuyết Tức không kiềm được mà hỏi: "Cậu học nấu ăn từ khi nào vậy?"

"Hồi tiểu học." Trần Tích đáp, "Lúc học lớp năm là biết rồi."

"Sớm thế sao?"

"Ừ, khi đó mẹ tôi rất bận, tôi phải phụ bà làm việc nhà."

"..."

Quan Tuyết Tức nghe xong có chút xấu hổ. Hồi lớp năm cậu vẫn còn là đầu sỏ đám nhóc trong khu, ngoài việc kiếm đồ ăn thì chẳng bao giờ bước chân vào bếp.

— Mà giờ cũng gần như thế.

Quan Tuyết Tức ngoảnh lại nhìn Trần Tích.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, vừa quay đầu cậu đã chạm vào gương mặt hắn. Trần Tích nhân cơ hội hôn lên trán cậu, giọng nói dịu dàng: "Quan Tuyết Tức, đừng nhúc nhích."

"..."

Hơi thở nóng hổi của hắn phả lên mặt cậu khiến Quan Tuyết Tức khẽ run lên, trong lòng chợt xuất hiện một cảm giác kỳ lạ.

"Bạn trai."

Quan Tuyết Tức nghĩ: Cậu ấy là bạn trai của mình. Sau này bọn họ sẽ sống cùng nhau, cùng nấu ăn, ngủ chung một chiếc giường, mỗi ngày mỗi đêm bên nhau. Nếu không có gì bất ngờ, người ở bên mình suốt đời sẽ là cậu ấy.

Khi sắp bước sang tuổi mười bảy, Quan Tuyết Tức bất chợt mơ hồ nhìn về cuối cuộc đời mình.

Có lẽ vì khoảng cách quá xa, Quan Tuyết Tức không cảm thấy vững chắc, ngược lại còn thấy sự ngọt ngào hôm nay đến quá bất ngờ. Cậu bị Trần Tích hôn đến mụ mẫm, lồng ng.ực vẫn căng phồng, đôi chân thì bồng bềnh, không còn rõ ràng nữa.

"Cậu đang nghĩ gì thế?"

Trần Tích đặt con dao xuống, rửa sạch tay nhưng không lau, cứ thế đặt lên người cậu, lạnh lạnh, dính dính.

"Ở trong vòng tay tôi thì chỉ được nghĩ đến tôi, Quan Tuyết Tức."

Quan Tuyết Tức nghi hoặc nhìn hắn: "Cậu có thể đừng gọi cả họ lẫn tên tôi mãi như thế được không?"

"Vậy gọi cậu là gì?"

"Tùy chọn một cái."

"Thật sự tùy chọn à?" Trần Tích dùng ngón tay lạnh ngắt nhéo má cậu, nghịch ngợm nhéo qua nhéo lại, "Gọi là vợ được không?"

Quan Tuyết Tức hất tay hắn ra, mặt ửng đỏ: "Không được. Nghe kỳ cục chết đi được."

"Vậy tôi không đổi, cứ gọi là Quan Tuyết Tức." Trần Tích cố chấp nói. "Bao giờ cậu đồng ý để tôi gọi là vợ, tôi sẽ đổi cách xưng hô."

"Được thôi, vậy cậu cứ gọi vậy cả đời đi."

Quan Tuyết Tức không còn cách nào khác, lười biếng dựa vào hắn, hoàn toàn từ bỏ ý định làm một bàn tiệc linh đình.

"Nấu ăn mệt quá bạn trai ơi. Tôi đổi quà cho cậu nhé."

"Ừm." Trần Tích lúc nào cũng chiều ý cậu. "Không tặng cũng được, chỉ cần cậu ở bên tôi là đủ."

"Tôi cũng muốn ở lại, nhưng có lẽ không được..."

Cậu cầm điện thoại đặt ở cạnh bếp, nói: "Để tôi gọi cho mẹ đã."

Quan Tuyết Tức làm dấu "suỵt" với hắn, rồi gọi điện: "Mẹ, bạn con tổ chức sinh nhật, con ở nhà bạn chơi game, tối nay không

về đâu."

Điện thoại không nhìn thấy mặt người đối diện, nhưng cậu có thể tưởng tượng được vẻ nhíu mày của Hà Vận. Giọng bà không mấy vui vẻ: "Sinh nhật thì sinh nhật nhưng xong rồi thì về đi. Con ngủ lại nhà người ta là thế nào?"

Bà lại hỏi: "Bạn nam hay bạn nữ?"

Quan Tuyết Tức bật cười: "Còn phải hỏi sao? Tất nhiên là bạn nam rồi."

Hà Vận vẫn nghi ngờ: "Thật không? Con đừng có gạt mẹ đấy."

"..."

Đây có được xem là nói dối không? Có lẽ là không. Nhưng Quan Tuyết Tức vẫn rất bồn chồn, đặc biệt là khi Trần Tích đang ôm cậu ngay lúc này, không khí chẳng khác gì vụng trộm. Tim cậu đập nhanh không thể kiểm soát, bất giác siết chặt lấy tay hắn.

"Thật mà, sao con phải gạt mẹ?" Cậu đáp. "Mẹ đừng lo, tối nay mẹ đi ngủ sớm nhé, con cúp máy đây."

"Khoan đã."

Hà Vận vẫn không yên tâm, bỗng nói: "Gọi bạn con nghe máy đi."

Quan Tuyết Tức khựng lại: "Không cần đâu, bạn con đang bận."

Vừa dứt lời, Trần Tích đột ngột chen vào: "Dì gọi con ạ? Con là Trần Tích, bạn bên lớp số 2 của Quan Tuyết Tức."

"..."

Quan Tuyết Tức quay phắt lại trừng mắt nhìn hắn, nhưng đầu dây bên kia, Hà Vận bật cười, giọng điệu thay đổi hoàn toàn: "Trần Tích? Thì ra là con à. Mẹ con nói qua về con rồi, cô giáo chủ nhiệm của Quan Tuyết Tức cũng khen con lắm, bảo con học giỏi, sắp chuyển lên lớp 1... Được rồi, hai đứa cứ chơi vui nhé. Dì không làm phiền nữa. Chúc con sinh nhật vui vẻ."

"Con cảm ơn dì, dì nghỉ ngơi sớm ạ. Chào dì."

Trần Tích làm bộ ngoan ngoãn xong cúp điện thoại, thấy Quan Tuyết Tức vẫn đang nhìn mình: "Sao thế?"

Quan Tuyết Tức thoát khỏi vòng tay hắn, có chút bực bội nói: "Ai bảo cậu xen vào chứ?"

"..."

Trần Tích hơi sững lại: "Tôi đâu có nói gì không nên nói? Mẹ cậu còn vui mà."

Quan Tuyết Tức nhìn hắn vài giây, không biết đã bị chạm vào đâu mà bực tức bộc phát quay người bỏ đi.

Trần Tích ngẩn ra.

"Quan Tuyết Tức!"

Cậu phớt lờ, bước ra khỏi bếp, về phòng ngủ, ngồi bên mép giường nghịch điện thoại, cả buổi không lên tiếng.

May mà cậu không xách áo bỏ về, Trần Tích thở phào, đi theo dỗ dành: "Sao vậy? Cậu tự dưng tức gì thế? Tôi nói sai gì à?"

Quan Tuyết Tức không trả lời thẳng, ngược lại hỏi hắn: "Trần Tích, cậu còn nhớ lời cậu hứa với tôi không? Cậu đã nói sẽ giấu mẹ tôi, không để ai biết về mối quan hệ của chúng ta."

"... Tất nhiên là nhớ."

Trần Tích ngồi xuống bên cạnh vòng tay ôm cậu, dường như hiểu được cậu đang giận chuyện gì, nhẹ nhàng trấn an: "Đừng lo, bạn bè cậu nhiều thế mẹ cậu sẽ không nghĩ ngợi gì đâu. Chẳng phải bà cũng biết cả Phó Dương và Dương Dịch Nhiên sao?"

"Nhưng cậu thì không giống họ."

"..."

Chưa đợi Quan Tuyết Tức nói, Trần Tích đã tự mình tiếp lời: "Tôi biết mà, tôi là người không thể công khai được."

Giọng điệu của Trần Tích trầm xuống, cả ngày vui vẻ như ngọn triều dâng cao, nhưng chỉ cần vài câu không hài lòng của Quan Tuyết Tức tất cả liền rút xuống.

Trong mắt hắn, Quan Tuyết Tức vẫn là một vị "tổ tông" sống. Hôm nay quan hệ của họ đã có sự thay đổi lớn, nhưng nhìn lại, dường như chẳng thay đổi gì nhiều.

Trần Tích im lặng một lát, không nhịn được mà nắm lấy tay cậu.

Trần Tích theo bản năng muốn dỗ dành vài câu, mong "tổ tông" này đừng giận nữa. Nhưng con người rất khó giữ mãi một trạng thái không đổi. Khi đã làm bạn trai, Trần Tích bắt đầu có thêm mong đợi, hy vọng Quan Tuyết Tức có thể chủ động quay đầu lại lắng nghe nhịp tim của hắn, quan tâm đến cảm xúc của hắn.

Quả nhiên, Quan Tuyết Tức liếc nhìn hắn, nhẹ nhàng nói: "Không phải tôi nói cậu không thể lộ diện, chỉ là... tôi sợ bị phát hiện. Nếu chúng ta quá thân thiết công khai, mẹ tôi sớm muộn gì cũng sẽ nghi ngờ."

"Xin lỗi, sau này tôi sẽ không nói lung tung nữa." Trần Tích vẫn nhường nhịn cậu.

"..."

Ánh mắt họ chạm nhau. Nhìn thấy ánh mắt thất vọng mà kín đáo của Trần Tích, tim Quan Tuyết Tức chợt thắt lại.

Cậu không giỏi yêu đương, nhưng không phải kẻ ngốc.

Người bình thường khi nhận ra người yêu bị mình vô tình hay cố ý làm tổn thương, phản ứng đầu tiên sẽ là xin lỗi, xóa bỏ hiểu lầm.

Nhưng Quan Tuyết Tức thì không như vậy.

Cậu nắm ngược lại tay Trần Tích, tiến gần hơn hôn nhẹ lên cằm hắn.

"Trần Tích, tôi có phải rất đáng ghét không?"

"..."

Dù Quan Tuyết Tức có đáng ghét thế nào, đôi môi mềm mại vẫn có sức hút riêng. Bị cậu hôn đến mức cằm nóng ran, Trần Tích lắc đầu phủ nhận: "Không ghét, tôi thích cậu."

"Thật không?" Quan Tuyết Tức càng được đà lấn tới, "Nếu tôi cứ đáng ghét như vậy, cậu có thấy phiền không? Có ghét tôi, rời bỏ tôi, đá tôi không? Hả?"

"Tuyệt đối không." Trần Tích trả lời rất dứt khoát, rất chắc chắn.

"Được thôi."

Quan Tuyết Tức lại hôn hắn thêm một cái, rồi nhìn hắn với ánh mắt đầy thương hại: "Thế thì cậu xong đời rồi Trần Tích à,

cậu đúng là đáng thương thật đấy."

Trần Tích: "..."

Quan Tuyết Tức vừa đánh một gậy lại cho một quả táo ngọt, người thì dựa lên cổ hắn, nói: "Cậu đi nấu cơm đi, tôi đặt bánh kem. Đợi đến đúng 12 giờ, chúng ta thổi nến ước nguyện — vì hôm nay là sinh nhật cậu nên tôi sẽ đáp ứng một điều ước của cậu, bất cứ điều gì cũng được."

"Bất cứ điều gì?" Trần Tích hỏi, ánh mắt lóe lên:

"Được, Quan Tuyết Tức. Đây là cậu nói, đừng có nuốt lời đấy nhé."

Chương 49: Thích Cậu Đến Chết

DTV-EBOOK

Quan Tuyết Tức đã từng tham gia vài buổi sinh nhật của bạn học, bất kể chủ tiệc là nam hay nữ, cách vui chơi có thể khác nhau nhưng điểm chung là rất náo nhiệt.

Nhưng giống như Trần Tích, một người trong ngày sinh nhật không nhận được lời chúc từ bất kỳ ai, cậu lại chưa từng gặp qua.

Trần Tích thực sự không có bạn bè. Mẹ hắn cũng đang đi công tác phải đến sáng mai mới trở về. Nếu không có Quan Tuyết Tức ở đây, tối nay liệu còn ai sẽ nói với hắn một câu "Chúc mừng sinh nhật"?

"Thật tội nghiệp."

Khi cắt bánh kem, Quan Tuyết Tức lấy một ít kem bôi lên mũi Trần Tích. Hắn không hề tránh né, bình thản để mặc, thậm chí còn mỉm cười.

Trần Tích không cảm thấy mình đáng thương: "Sinh nhật có quan trọng đến vậy không?"

Quan Tuyết Tức trả lời: "Cũng không quá quan trọng, nhưng nhận được nhiều lời chúc sẽ rất vui mà. Một năm có 365 ngày, chẳng lẽ không nên dành một ngày để tự cho mình một kỳ nghỉ 'tinh thần' hay sao?"

Trần Tích gật đầu nhưng lại nói: "Tôi không cần nhiều lời chúc, chỉ cần cậu là đủ rồi."

"..." Quan Tuyết Tức liếc hắn một cái, trong lòng thầm nghĩ, Trần Tích giỏi nói những lời ngọt ngào thật đấy.

Nhưng hắn chẳng có vẻ gì là đang nói lời tán tỉnh, biểu cảm vẫn rất bình thản, không chút gợn sóng.

Hai người cùng ngồi trước bàn trà trong phòng khách. Quan Tuyết Tức đút cho Trần Tích miếng bánh kem đầu tiên, sau đó hỏi: "Lúc nãy thổi nến, cậu đã ước điều gì?"

"Nói ra sẽ không linh nghiệm." Trần Tích không chịu nói.

Quan Tuyết Tức nhếch môi: "Thế mà cậu cũng tin à?"

Trần Tích đáp: "Trước đây không tin nhưng bây giờ thì phải tin."

"Ý cậu là sao?"

"Không nói cho cậu đâu."

"..."

Đúng là thần kinh. Quan Tuyết Tức lườm hắn một cái, không vui nói: "Nhưng cậu không nói, tôi làm sao giúp cậu thực hiện được điều ước?"

"Đó là hai chuyện khác nhau." Trần Tích vẫn tính toán chi ly như mọi khi. "Điều ước lúc nãy là cầu nguyện với ông trời, không thể nói cho cậu. Còn điều ước bây giờ mới là dành cho cậu —"

Đột nhiên, chiếc ghế sofa lún xuống, Quan Tuyết Tức bị đẩy ngã về phía lưng ghế. Trần Tích với đôi môi còn vương vết kem ghé sát vào tai cậu, khẽ nói: "Tôi muốn ngủ với cậu, Quan Tuyết Tức."

"..."

Quan Tuyết Tức đỏ bừng cả tai, trừng mắt giả ngu: "Vậy chúng ta đi ngủ thôi, vừa hay tôi cũng buồn ngủ rồi."

"Không phải kiểu ngủ bình thường, là kiểu ngủ đó cơ..." Trần Tích không để cậu lấp liếm, nhưng cũng không tiện nói thẳng.

Trần Tích cúi người như sợ ai đó nghe thấy, giọng nói thấp trầm đầy quyến rũ: "Quan Tuyết Tức, thể lực của tôi rất tốt, cậu có muốn thử không? Hửm?"

"...Không, không muốn."

Từ lúc bước chân vào nhà Trần Tích, cả buổi chiều và tối nay Quan Tuyết Tức như bị sốt, toàn thân lúc nào cũng nóng bừng, không cách nào hạ nhiệt.

Tình yêu đầu đời vừa non nớt vừa liều lĩnh, không biết đâu là giới hạn. Trần Tích quá yêu cậu, quá khao khát cậu, ánh mắt nóng bỏng ấy như muốn thiêu đốt mọi thứ. Quan Tuyết Tức không dám nhìn thẳng, sợ rằng nếu nhìn thêm vài giây nữa cậu sẽ không kiềm chế được mà thử nếm trái cấm.

"Không hay lắm." Quan Tuyết Tức vùi đầu vào vai Trần Tích giấu khuôn mặt mình đi. "Tiến triển nhanh quá, sao cậu mới ngày đầu đã muốn ngủ với tôi rồi?"

"Không phải ngày đầu, tôi đã muốn từ lâu rồi."

"Từ khi nào?"

"Ngày Quốc Khánh."

"..."

Quan Tuyết Tức sững người. Từ khi lên chức bạn trai Trần Tích như có thêm can đảm, không ngại vạch trần bản thân: "Cậu không nhớ à? Nghỉ Quốc Khánh cậu uống say, tôi đưa cậu về nhà. Tối đó tôi đã... lén hôn cậu. Hôn môi, ở đây, và ở đây nữa."

Ngón tay Trần Tích lướt nhẹ từ môi Quan Tuyết Tức xuống cằm, cổ, xương quai xanh, sau gáy, bả vai, eo...

Từng chút một như đang đánh dấu lãnh địa, hành động vừa mập mờ lại đầy chiếm hữu.

Quan Tuyết Tức trợn mắt há miệng, lý trí biết rằng mình nên tức giận, nhưng Trần Tích không cho cậu cơ hội nổi nóng. Đôi bàn tay hắn luồn vào áo cậu v.uốt ve sống lưng, đồng thời ngăn lại mọi lời phản kháng bằng một nụ hôn.

Cậu bị vừa hôn vừa chạm, giãy giụa hồi lâu nhưng kết quả là bị ôm chặt hơn. Trần Tích không giấu giếm tình cảm và ha.m mu.ốn dành cho cậu, khao khát lập tức hòa quyện thành một, gần gũi không còn khoảng cách.

Nhưng trái cấm đâu dễ dàng nếm trải. Quan Tuyết Tức bị hôn đến mức choáng váng, đôi mắt ươn ướt, hơi thở đứt quãng. Cậu mơ hồ hỏi: "Làm sao mà làm được..."

Trần Tích đang cởi thắt lưng, quần đã tụt xuống để lộ vòng eo thon gọn và xương hông, hắn ngừng lại, nhận ra: "Nhà tôi hình như không có gì cả."

"Không có gì?" Quan Tuyết Tức ngây thơ hỏi.

Trần Tích có chút lúng túng: "Tôi đã tìm hiểu rồi, cần dầu bôi trơn và... cái đó."

Quan Tuyết Tức: "..."

Trần Tích vừa lo lắng vừa có chút khoe khoang, cúi xuống nói nhỏ bên tai Quan Tuyết Tức: "Phải dùng chất bôi trơn, nếu không tôi... to quá, sẽ làm cậu đau."

Quan Tuyết Tức mất hai giây để phản ứng, sau đó thẹn quá hóa giận đẩy hắn một cái: "Cậu phiền quá!"

Trần Tích nghiêm túc: "Thật đấy, không tin thì dùng tay đo thử xem."

"Tôi không thèm!" Quan Tuyết Tức nổi tính ganh đua: "Tôi cũng rất lớn, không phải chưa từng thấy, ai thèm quan tâm đến của cậu chứ..."

Trần Tích bật cười thành tiếng.

Không thể tiến xa hơn nhưng những khát khao trong lòng vẫn phải tìm cách giải tỏa. Trần Tích chứng minh rằng chỉ cần ôm hôn cũng đủ khiến Quan Tuyết Tức mệt lả.

Trần Tích nói nếu không thể làm chuyện đó thì tối nay Quan Tuyết Tức phải ngoan ngoãn để hắn ôm.

Quan Tuyết Tức đã đồng ý sẽ thực hiện một điều ước của hắn nên đành thuận theo. Dù sao thì ôm cũng chẳng có gì to tát.

Nhưng Quan Tuyết Tức vẫn còn quá ngây thơ, chủ yếu là cậu không ngờ Trần Tích lại có thể tràn đầy năng lượng đến mức đó.

Lúc đầu, họ cùng nhau ăn bánh kem, phần còn lại được cất vào tủ lạnh. Sau đó cả hai đi rửa mặt chuẩn bị đi ngủ.

Quan Tuyết Tức mệt rã rời, đầu vừa chạm gối đã ngáp dài.

Nhưng Trần Tích ôm cậu ngủ — nói là ngủ nhưng thực ra không để cậu có cơ hội chợp mắt. Hắn liên tục hôn cậu, lúc nhẹ nhàng, lúc mãnh liệt, từ môi đến cổ, liếm xương quai xanh, cắn nhẹ lên vai cậu.

Quan Tuyết Tức bị trêu chọc đến mức toàn thân ngứa ngáy, giơ chân đá hắn, Trần Tích lại nhân cơ hội giữ lấy cổ chân cậu.

Đôi tay hơi thô ráp của hắn từ mắt cá chân vuốt lên đến đùi trong, phối hợp cùng những nụ hôn không ngừng nghỉ. Quan

Tuyết Tức không còn đường lui, chỉ biết run rẩy mà chịu đựng.

Phòng đã tắt đèn, bóng tối bao trùm khiến âm thanh và mùi hương trở nên rõ ràng hơn.

Trần Tích tham lam hít hà mùi hương thoang thoảng của hoa nhài trên người Quan Tuyết Tức, kể cho cậu nghe về giấc mơ liên quan đến việc hái hoa.

Không thể làm thật, nhưng lời nói của hắn cũng đủ kí.ch t.ích. Quan Tuyết Tức đầu óc mơ hồ, không thể tưởng tượng hai người con trai sẽ tiến tới bước cuối cùng như thế nào, nhưng Trần Tích lại giải thích tất cả.

Hắn nói phải làm thế này, rồi thế kia... Giống như đang giảng bài, ôm cậu hết lần này đến lần khác, hôn cậu hết lần này đến lần khác.

Cuối cùng, Quan Tuyết Tức không nhớ rõ mình ngủ thiếp đi từ khi nào.

Cậu mơ màng nằm trong vòng tay Trần Tích ngủ một giấc chập chờn với những giấc mơ vụn vặt. Đến nửa đêm tỉnh lại, Trần Tích vẫn chưa ngủ, tay còn đặt trên eo cậu, đôi môi chạm nhẹ vào tóc cậu.

Khoảnh khắc đó, Quan Tuyết Tức bất giác nhận ra, dường như Trần Tích thật sự thích cậu đến chết — không nỡ buông tay, không thể rời xa, như thể nếu mất cậu bầu trời sẽ sụp đổ, thế giới sẽ tan biến.

Trong lòng Quan Tuyết Tức như được rót đầy đường, ngọt ngào đến mức phát ngấy.

Mặc dù cậu luôn được yêu thương, nhưng chưa từng có người bạn hay người theo đuổi nào yêu cậu đến mức này.

Tình cảm của Trần Tích dành cho cậu quá rõ ràng, gần như điên cuồng.

Quan Tuyết Tức chọc nhẹ vào ngực Trần Tích, không kìm được hỏi: "Cậu không buồn ngủ à?"

"Buồn ngủ." Trần Tích đáp, "Nhưng tôi muốn ở bên cậu thêm một lát nữa, sáng mai cậu đi rồi."

Quan Tuyết Tức không biết nói gì: "Làm như sinh ly tử biệt không bằng. Mai không phải vẫn gặp nhau sao?"

"Thật không?"

"Ừ." Quan Tuyết Tức hứa: "Mai, ngày kia, ngày kìa, ngày kìa nữa... tôi đều gặp cậu."

"Được."

Cuối cùng Trần Tích cũng chịu ngủ.

Họ ngủ một giấc đến hơn chín giờ sáng hôm sau. Khi Quan Tuyết Tức rời đi, trong lòng cậu cũng cảm thấy quyến luyến, cả hai còn hôn nhau ở cửa thêm một lúc lâu mới miễn cưỡng chia tay.

Vừa đi được vài bước, ngoảnh lại đã thấy Trần Tích lẽo đẽo theo sau tiễn cậu lên xe mới chịu rời đi.

Về đến nhà, quả nhiên không tránh khỏi việc bị Hà Vận hỏi han cả buổi trời. Quan Tuyết Tức bịa ra một đống chuyện để đối phó, sau đó quay về phòng làm bài tập kỳ nghỉ đông.

Trong hơn mười ngày tiếp theo, Quan Tuyết Tức và Trần Tích gặp nhau mỗi ngày như bị keo dính lại với nhau, chẳng ai muốn rời.

Họ đôi khi đi xem phim, chơi game, nhưng phần lớn thời gian là cùng nhau làm bài tập và chuẩn bị bài cho kỳ học sau.

Trần Tích còn nhận một công việc bán thời gian tại một quán net, làm những việc như phục vụ khách đồ ăn thức uống, xử lý vấn đề máy móc, thậm chí còn chơi game hộ.

Trần Tích kể hắn nói dối chủ quán rằng mình hai mươi tuổi, là sinh viên làm thêm, và chủ quán tin ngay.

Có lẽ cũng biết mà làm ngơ.

Công việc này nghe thì không nặng nhọc, nhưng lúc bận cũng chẳng dễ dàng gì.

Quan Tuyết Tức đã đi theo hắn vài lần, thấy Trần Tích tất bật chạy tới chạy lui, trong lòng cảm thấy xót xa, liền hỏi: "Cần tiền đến vậy sao? Hay là thôi đi."

Trần Tích do dự một lúc, rồi thú thật: "Tôi muốn để dành tiền mua quà sinh nhật cho cậu."

"..."

Nếu Trần Tích không nói, Quan Tuyết Tức cũng quên luôn là sinh nhật của mình đã sắp tới. Trần Tích sinh ngày 8 tháng 1, còn cậu là ngày 21 tháng 1.

Khi Quan Tuyết Tức quên, vậy mà vẫn có người luôn nhớ.

Trước ngày 21, Quan Tuyết Tức đã nhận được không ít tin nhắn hỏi cậu sẽ tổ chức sinh nhật thế nào.

Đứng đầu là Tống Minh Lợi và Dương Dịch Nhiên, chẳng thiếu ai trong số bạn học.

Phó Dương còn gọi điện, vừa bắt máy đã phàn nàn: "Anh trai hot boy ơi, dạo này bận gì thế? Chẳng thấy bóng dáng đâu cả. Nghe bảo cậu dính chặt với Trần Tích à? Có thật không?"

"..."

Đây tám phần là do Tống Minh Lợi truyền ra. Lần trước Tống Minh Lợi rủ cậu đi ăn, hỏi cậu đang ở đâu, Quan Tuyết Tức trả lời rằng mình đang ở nhà Trần Tích làm bài tập không thể đi được.

Quan Tuyết Tức cố ý che giấu: "Cái gì mà dính chặt lấy nhau? Bọn tôi không phải đang học sao..."

Phó Dương lại nói: "Tôi biết mà, mấy người học sinh giỏi các cậu đúng là đáng sợ, nghỉ đông cũng không chịu nghỉ ngơi."

Sau đó, cậu ta lại giả vờ ấm ức: "Dù tôi không phải học sinh giỏi không thể cùng cậu làm bài tập, nhưng cậu cũng không thể phớt lờ tôi như thế được. Gọi cậu chơi bóng cậu không đi lần nào, ý gì vậy hả anh Quan? Chỉ có Trần Tích là bạn thân của cậu, bọn tôi mời kiểu gì cũng không được?"

"Đừng diễn." Quan Tuyết Tức nhớ lại, "Cậu gọi tôi chơi bóng khi nào chứ?"

Phó Dương nghẹn lại: "Vãi nho, tôi rủ cậu ba lần rồi, cậu không thèm nhìn lấy một lần? Quan Tuyết Tức, anh Dương nói đúng, trong lòng cậu giờ chỉ có Trần Tích, bọn tôi sớm bị cậu quên mất rồi."

Quan Tuyết Tức: "..."

Đây đúng là sự thật.

Quan Tuyết Tức bị nói trúng tim đen, thử suy ngẫm lại. Dạo này quả thực có hơi quá đáng, vừa yêu đương liền không quan

tâm đến bạn bè, quá trọng sắc khinh bạn, không tốt chút nào.

Cậu khẽ ho một tiếng: "Đừng nói linh tinh, sinh nhật tôi sẽ mời các cậu đi ăn, đến lúc đó nhớ đến nhé."

"Tất nhiên rồi, quà tôi chuẩn bị sẵn rồi." Phó Dương đáp. "Ở chỗ tôi có một KTV mới mở, tôi có thẻ ưu đãi, muốn đến chơi không?"

"Được, lát nữa gửi địa chỉ cho tôi." Quan Tuyết Tức nhận lời ngay.

Phó Dương vừa dứt điện thoại, liền có cuộc gọi mới đến, là Trần Tích.

Giọng điệu của Trần Tích như đang kiểm tra: "Vừa nãy cậu nói chuyện với ai mà lâu vậy?"

Quan Tuyết Tức thành thật trả lời: "Phó Dương. Gần đây tôi cứ ở với cậu suốt, bọn họ sắp mắng chết tôi rồi."

"Liên quan gì đến cậu ta? Lo chuyện bao đồng."

Không biết vì lý do gì, Trần Tích cứ nghe đến tên Phó Dương là không vui, hắn bỗng nhiên hỏi: "Quan Tuyết Tức, cậu có biết Phó Dương chia tay với Lý Băng Yên rồi không?"

"Không biết." Quan Tuyết Tức nghĩ một lúc rồi nói: "Trước đây hình như bọn họ cũng từng cãi nhau đòi chia tay nhỉ? Cuối cùng cũng chia rồi à?"

Giọng Trần Tích trở nên lạnh nhạt: "Chẳng phải lần trước cậu bảo cậu ta đừng chia sao? Cậu ta nghe lời cậu kéo dài đến tận bây giờ, đúng là bạn tốt của cậu."

Quan Tuyết Tức: "..."

Làm gì thế, nói bóng gió cái gì vậy.

Trần Tích không tiếp tục xoáy vào chủ đề vô vị này mà hỏi: "Cậu định tổ chức sinh nhật thế nào? Có kế hoạch gì chưa?"

Quan Tuyết Tức đáp: "Chưa nghĩ ra, chắc là gọi bạn bè ăn bữa cơm, hát hò. Chắc sẽ đông người, nhưng đa phần là bạn học trong trường, cậu đều quen cả."

"Ừ." Trần Tích đáp một tiếng, giọng có phần ghen tị: "Bạn của bạn trai tôi nhiều quá, đến sinh nhật cũng không thể chỉ dành riêng cho tôi."

"..."

Quan Tuyết Tức hơi bất đắc dĩ, thật ra cậu thích không khí sôi động, bạn bè và người yêu đều có mặt, không thiếu ai, chẳng phải càng trọn vẹn sao?

Cậu nghĩ một lúc rồi nói: "Lúc đó tiễn họ xong, tôi sẽ ở riêng với cậu cùng cậu tổ chức, thế nào?"

"Được." Trần Tích hài lòng, "Quan Tuyết Tức, quà tôi chuẩn bị xong rồi."

"Gì thế?"

"Không nói đâu. Đến sinh nhật cậu tự mở ra xem, hy vọng cậu sẽ thích."

Chương 50: Tham Lam Vô Độ

DTV-EBOOK

Sinh nhật của Quan Tuyết Tức năm nào cũng rộn ràng náo nhiệt. Ngay từ nửa đêm ngày 21 điện thoại cậu đã reo liên tục, nhận về hàng chục tin nhắn với nội dung na ná nhau: *"Tôi có phải người đầu tiên chúc cậu sinh nhật vui vẻ không?"*

Quan Tuyết Tức đều đặn trả lời từng tin *"Phải"*, vừa nhắn xong đã có thêm tin mới tới. Nhịp độ bận rộn chẳng kém gì lúc mọi người thi nhau chúc Tết đầu năm.

Lời chúc đến từ đủ mọi nơi: bạn học lớp 1, lớp 2, các anh em trong đội bóng rổ, bạn cấp hai, cấp một, hàng xóm lớn lên cùng cậu, thậm chí cả những người đang thầm mến cậu.

Thậm chí, trong nhóm chat ẩn danh của khối 11 có người còn dẫn đầu nhắn tin: *"Chúc anh Quan Tuyết Tức 17 tuổi sinh nhật vui vẻ."* Nhờ vậy mà gần như cả khối đều biết hôm nay là sinh nhật của cậu.

Càng lúc tin nhắn đến càng nhiều. Quan Tuyết Tức vừa ngáp vừa trả lời suốt nửa tiếng, bỗng nhận ra không thấy tin nào từ Trần Tích.

Cậu lập tức gửi cho hắn một dấu hỏi.

Trần Tích trả lời ngay: *"Tôi đoán cậu đang bận, không muốn làm phiền."*

Trần Tích: *"Tôi có chu đáo không?"*

Quan Tuyết Tức hừ một tiếng: *"Cảm ơn cậu nhé."*

Ngay sau đó Trần Tích gửi cho cậu một bức ảnh – là ảnh chụp chung của hai người.

Trong ảnh, Quan Tuyết Tức đang gối đầu lên tay Trần Tích, mắt nhắm lại, vẻ mặt yên bình trong giấc ngủ. Trần Tích nghiêng đầu hôn nhẹ lên má cậu, một tay cầm điện thoại ghi lại khoảnh khắc ấy.

Dựa vào trang phục và bối cảnh, Quan Tuyết Tức nhận ra đây là ảnh được chụp vào tối sinh nhật của Trần Tích.

Cậu hoàn toàn không hề hay biết, không nhịn được mà phóng to ảnh lên nhìn kỹ vài giây rồi tiện tay lưu lại.

Trần Tích nhắn tiếp: *"Sinh nhật vui vẻ, Quan Tuyết Tức."*

Trần Tích: *"Mãi mãi thích cậu."*

Quan Tuyết Tức cảm thấy mãn nguyện, nhắn lại: *"Tôi cũng mãi mãi thích cậu."* rồi tiếp tục quay lại vòng xoáy trả lời những tin nhắn khác.

Một đêm không ngủ ngon, sáng hôm sau Quan Tuyết Tức bị Hà Vận gọi dậy cho ăn một bát mì trường thọ. Ăn đến mức cầm đụng vào thành bát, cố mãi mới nuốt hết sợi mì cuối cùng. Sau đó, cậu lập tức quay lại phòng tính ngủ bù, nhưng vừa nằm xuống đã bị điện thoại của Quan Tĩnh Bình đánh thức.

Quan Tuyết Tức đã chặn số của Quan Tĩnh Bình từ lâu, nhưng ông lại dùng số mới gọi đến. Vừa nghe máy, giọng Quan Tĩnh Bình đã cười bảo: "Con trai, sinh nhật vui vẻ."

"..."

Quan Tuyết Tức nhíu mày không đáp.

Quan Tĩnh Bình nghe ra sự khó chịu trong hơi thở của cậu, vội hạ giọng hỏi han: "Con chưa dậy à? Ba làm con thức giấc sao?"

"Không." Quan Tuyết Tức nhàn nhạt đáp.

Trước đó vài ngày, Quan Tuyết Tức nghe mẹ kể Quan Tĩnh Bình được điều chuyển lên chính quyền thành phố làm việc. Cụ thể chức vụ gì thì cậu chẳng buồn nhớ, chỉ biết ông ta vừa được thăng chức.

Có lẽ vì thế mà ông đang vui vẻ, thậm chí còn có tâm trạng nịnh nọt đứa con trai đang lạnh nhạt với mình.

"Con muốn gì làm quà sinh nhật? Ba mua cho con." Quan Tĩnh Bình nói, "Nghe mẹ con bảo kỳ thi vừa rồi con lại đứng nhất, phải thưởng con hai phần quà mới được."

Quan Tuyết Tức không muốn dây dưa thêm: "Tôi không cần gì cả. Ông bận thì cứ làm việc đi, tôi ngủ tiếp đây."

"Đợi đã—"

Quan Tĩnh Bình chưa kịp nói hết, Quan Tuyết Tức đã cúp máy quay về giường nằm.

Lần này cơn buồn ngủ hoàn toàn tan biến. Quan Tuyết Tức nằm trằn trọc thêm một lúc, càng nghĩ càng bực, đành hất chăn ra, chuẩn bị dậy hẳn.

Điện thoại lại reo lên.

Tưởng rằng Quan Tĩnh Bình dai dẳng gọi lại, nhưng lần này là cuộc gọi từ bà nội cậu.

Đối với người lớn tuổi như bà, Quan Tuyết Tức không thể nổi nóng. Cậu đành nghe máy, kiên nhẫn đáp lại từng câu hỏi của

bà.

Quả nhiên chẳng có gì bất ngờ: toàn những câu hỏi quen thuộc như dạo này con thế nào, học hành có mệt không, hôm nay sinh nhật có qua đây ăn cơm không.

Quan Tuyết Tức lễ phép trả lời rồi từ chối khéo, nói rằng mình đã hẹn bạn bè đi chơi buổi chiều.

Cuộc gọi cuối cùng cũng kết thúc. Quan Tuyết Tức thở dài, uể oải bước ra khỏi phòng.

Cậu định tìm mẹ để kể lể vài câu, ai ngờ Hà Vận lại đang có chuyện muốn nói.

Thấy Quan Tuyết Tức ra ngoài, bà hỏi: "Không ngủ tiếp à?"

"Không ngủ nữa, tối con ngủ bù sau."

Hà Vận không nhận ra tâm trạng cậu đang bất ổn, bà dường như bận rộn với một suy nghĩ khác, gương mặt hiện rõ vẻ lưỡng lự.

Quan Tuyết Tức chủ động hỏi: "Có chuyện gì vậy, mẹ?"

Hà Vận trầm ngâm một lúc, nói: "Không có gì to tát... Chỉ là hôm nay sinh nhật con, chú Lý chuẩn bị quà, muốn mời hai mẹ con mình đi ăn tối. Chủ yếu là muốn mời con."

"..."

Quan Tuyết Tức mất nửa phút mới nhận ra chú Lý là bạn trai của mẹ cậu.

Cậu nghẹn lời.

Thực ra, tâm trạng của Quan Tuyết Tức lúc này không tốt, hoàn toàn không muốn đi. Nhưng đối phương đã có lòng, nếu từ

chối thì mẹ cậu chắc chắn sẽ khó xử.

Huống hồ đây lại là lần đầu tiên họ gặp mặt.

Sớm muộn gì cũng phải đối diện, trốn cũng không được.

Quan Tuyết Tức cảm xúc rối bời nhưng cố gắng kiềm chế. Cậu không để lộ chút khó chịu nào trên gương mặt, chỉ giả vờ tự nhiên gật đầu đáp: "Được thôi."

Hà Vận thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ kéo tay Quan Tuyết Tức hỏi muốn ăn món gì, hôm nay tất cả đều sẽ chiều theo ý cậu. Sau đó, bà nhanh chóng gọi điện cho chú Lý để hẹn giờ và đặt nhà hàng.

Sinh nhật tuổi mười bảy của Quan Tuyết Tức trở nên bận rộn chưa từng có, lịch trình dày đặc từ sáng đến tối.

Cậu từng nói với Trần Tích rằng một năm có 365 ngày, ít nhất vào ngày sinh nhật người ta nên dành cho bản thân một kỳ nghỉ "tinh thần" chứ. Nhưng kết quả thì sao đây?

Quan Tuyết Tức chạy từ nơi này sang nơi khác để giao tiếp xã hội, kỳ nghỉ không thấy đâu chỉ thấy càng thêm mệt mỏi.

Bữa trưa, chú Lý mời cậu và mẹ đi ăn. Ông tặng Quan Tuyết Tức một đôi giày thể thao AJ làm quà sinh nhật, bảo rằng nghe nói các cậu trai trẻ đều thích thương hiệu này.

Quan Tuyết Tức lịch sự nói lời cảm ơn, trong suốt bữa ăn ánh mắt cậu không khỏi quan sát chú Lý.

Đó là một người đàn ông khá bình thường, ngoại hình không có gì nổi bật, cử chỉ hơi vụng về và dường như thiếu kiến thức khi trò chuyện.

Hoàn toàn trái ngược với Quan Tĩnh Bình.

Điều này khiến Quan Tuyết Tức có chút thất vọng.

Cậu cũng không hiểu tại sao mình lại thất vọng. Có lẽ trong tiềm thức, cậu nghĩ rằng mẹ xứng đáng có một người tốt hơn.

Nhưng thế nào mới gọi là "tốt hơn"?

Quan Tĩnh Bình phong độ, lịch lãm, kiến thức sâu rộng từ thiên văn đến địa lý. Nhưng trước mặt vợ con, ông ta chỉ là một người chồng ngoại tình và một người cha vô trách nhiệm.

Hà Vận chắc chắn hiểu rõ bản thân muốn gì. Quan Tuyết Tức cảm thấy mình chỉ cần ủng hộ bà là đủ, không cần gây thêm phiền phức.

Cậu ngoan ngoãn cùng họ dùng bữa, trò chuyện một chút, và chào tạm biệt lúc ba giờ chiều để đến buổi hẹn khác.

Hà Vận đưa tiền để cậu mời bạn bè ăn uống.

Bữa ăn với bạn bè chỉ là một buổi tụ tập nhỏ, Quan Tuyết Tức chỉ mời những người thân thiết.

Còn buổi tiệc lớn thì tổ chức vào buổi tối tại KTV. Danh sách khách mời đa dạng hơn, bất kỳ ai nhắn tin chúc mừng sinh nhật đều được Quan Tuyết Tức mời, đến hay không tuỳ ý. Dự kiến sẽ có ít nhất ba, bốn chục người tham dự.

Nếu họ dẫn theo bạn bè nữa, số lượng người sẽ còn đông hơn.

Trong lúc kiểm tra lại danh sách, cậu vẫn giữ cuộc gọi WeChat với Trần Tích.

Quan Tuyết Tức đọc từng cái tên, Trần Tích liền hỏi đó là ai, cậu kiên nhẫn giải thích cách mình quen biết từng người.

Người thì quen khi chơi bóng, người thì gặp lúc ăn uống, có người là bạn của bạn, có người là họ hàng của người quen, thậm

chí có cả người từng mượn sách của cậu. Đặc biệt còn có những người từng tự nhận là tình địch của cậu—

Nói đến đây, Quan Tuyết Tức bật cười: "Họ tự nhận thôi chứ chẳng liên quan gì đến tôi cả. Tôi không có dính dáng gì đến cô gái ấy."

Giọng Trần Tích không mấy vui vẻ: "Tôi biết bạn của cậu nhiều nhưng không ngờ lại nhiều đến vậy."

"Thế nào? Cậu để ý à?" Quan Tuyết Tức hỏi.

"Không," Trần Tích đáp, nhưng giọng đầy vẻ chối cãi.

Hắn sao mà không để ý được?

Từ nửa đêm ngày hôm nay, cái thùng giấm trong lòng hắn đã bị đổ tràn.

Quan Tuyết Tức rủ hắn đến ăn tối nhưng hắn không chịu, bảo rằng không muốn đóng vai "bạn bình thường" trước mặt Phó Dương và những người khác. Một phần vì sợ diễn không tròn vai, phần khác là cảm giác không thoải mái trong lòng.

Quan Tuyết Tức bật cười: "Cậu lại đang giận dỗi chứ gì?"

Trần Tích lập tức phản bác: "Tôi làm vậy không phải vì cậu sao? Ít xuất hiện trước mặt mọi người thì nguy cơ bị phát hiện cũng thấp hơn."

"..."

Câu này nghe có lý, nhưng từ miệng Trần Tích nói ra lại không đúng chút nào — hắn đâu phải đang giảng đạo lý mà là bất mãn với vai trò tình nhân trong bóng tối.

Quan Tuyết Tức cảm thấy hắn đúng là đang giận dỗi, dù cách giận này có phần âm thầm hơn.

"Hôm nay tôi không vui, cậu đừng chọc giận tôi nữa." Quan Tuyết Tức nói, "Tôi vừa phải dỗ bà nội, dỗ mẹ, giờ còn phải dỗ cả cậu — rốt cuộc là ai sinh nhật, tôi hay cậu?"

Trần Tích im lặng.

Hắn không thực sự muốn công khai, nhưng tình cảm càng sâu đậm lòng tham càng lớn, cảm xúc cũng khó kiềm chế.

Danh phận không quan trọng, nhưng trong những hoàn cảnh đặc biệt — chẳng hạn như hôm nay, khi Trần Tích chỉ có thể giả làm một người bạn bình thường của Quan Tuyết Tức hòa mình vào nhóm bạn đông đúc đó, hắn không khỏi cảm thấy hụt hẫng.

Quan Tuyết Tức đã thuê căn phòng karaoke lớn nhất. Lúc Trần Tích tới, phần lớn mọi người đã có mặt.

Không khí rất náo nhiệt. Không biết ai đang hát mà giọng nghe thật kinh khủng, vậy mà vẫn có người vỗ tay khen ngợi, tiếng cười đùa vang lên không ngớt. Cũng có người hét lên phản đối: "Xuống đi! Đổi người khác hát đi!"

"Xuống ngay! Đừng độc chiếm mic nữa!"

Cảnh tượng hỗn loạn đúng nghĩa.

Trần Tích cau mày tìm kiếm bóng dáng của Quan Tuyết Tức.

Cậu ngồi trên chiếc sofa gần cửa nhất, xung quanh được bạn bè vây quanh như những vì sao quây quanh mặt trăng.

Ánh đèn trong phòng mờ ảo, những tia sáng chớp tắt thỉnh thoảng quét qua khuôn mặt Quan Tuyết Tức làm nổi bật dung mạo rạng ngời. Cách cậu ngồi toát lên một khí chất đặc biệt khiến người khác không thể không chú ý.

Chỉ một cái liếc mắt, Trần Tích đã thấy cậu. Nhưng bên cạnh Quan Tuyết Tức không còn chỗ trống.

Gần cậu nhất là Phó Dương và Dương Dịch Nhiên, còn Tống Minh Lợi đang đứng ở máy chọn bài cầm mic hét lên: "Cắt bài đi! Đổi bài khác!"

Quan Tuyết Tức cũng vừa thấy Trần Tích, cậu định đứng dậy đi về phía hắn nhưng lại bị Dương Dịch Nhiên giữ lại.

"Cậu làm gì thế? Ngày nào chẳng ở cùng với Trần Tích học bài, còn chưa đủ à?"

Phó Dương hùa theo: "Đúng đấy, hôm nay cậu phải chia đều sự chú ý, không được chỉ sủng ái mỗi Trần phi thôi đâu!"

Quan Tuyết Tức: "..."

Phó Dương đúng là diễn sâu. Hôm nay không diễn hài mà chuyển sang đóng "Chân Hoàn Truyện".

Trong lòng Quan Tuyết Tức hiểu rõ. Cậu biết hai người họ đang nói đùa nhưng cũng là cách ngầm bày tỏ sự bất mãn.

Dạo này cậu và Trần Tích quá gần gũi, bỏ mặc những người bạn khác. Ai rủ ăn uống thì không đi, rủ chơi bóng cũng từ chối. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng mấy chốc sẽ không còn ai rủ cậu nữa.

Quan Tuyết Tức nghĩ không cần phải để chuyện trở nên căng thẳng như thế. Trần Tích hoàn toàn có thể tham gia cùng. Dù gì cũng đều là con trai, chơi cùng nhau chẳng phải dễ dàng sao?

Cậu định gọi Trần Tích, nhưng khi nhìn lại thì hắn đã rời đi lúc nào không hay.

Ánh đèn trong phòng tối tăm, người đông đúc. Dùng mắt để tìm ai đó thật sự không dễ. Quan Tuyết Tức nhìn một vòng mà chẳng thấy Trần Tích ngồi ở góc nào.

Lòng Quan Tuyết Tức dâng lên chút bực bội. Cậu nghi rằng Trần Tích cố tình giận dỗi, gặp mặt cũng không chào lại lặng lẽ rời đi.

Nhưng với đông người như thế, Quan Tuyết Tức không tiện bày tỏ cảm xúc.

Phó Dương lúc này đưa tới một chai bia, cười hỏi: "Uống chút không?"

Quan Tuyết Tức bực bội: "Không uống."

Tâm trạng không vui, cậu nghĩ uống rượu có thể giúp dễ chịu hơn. Quan Tuyết Tức liền đổi ý: "Rót đầy đi."

Chương 51: Uất Ức

DTV-EBOOK

Tửu lượng Quan Tuyết Tức không cao, không thể uống nhiều. Hơn nữa, cậu là nhân vật chính của buổi tiệc tối nay. Bánh sinh nhật còn chưa cắt mà cậu đã tự chuốc say thì thật chẳng ra làm sao.

Uống hết một ly, Quan Tuyết Tức từ chối ly thứ hai mà Phó Dương rót. Sau đó, cậu dịch lại gần Dương Dịch Nhiên dặn dò: "Cậu để ý buổi tiệc giúp tôi một chút nhé."

Dương Dịch Nhiên gật đầu, "Yên tâm đi, toàn là bạn bè quen cả. Có anh Tống trông chừng, để mọi người tự vui là được rồi."

Mặc dù nghe vậy, Quan Tuyết Tức vẫn chẳng được thảnh thơi. Hôm nay cậu là nhân vật chính, mọi người đến đều lần lượt chào hỏi, chúc mừng sinh nhật, trò chuyện đôi câu rồi tặng quà.

Quà cáp tuy không đắt đỏ, chỉ là những món nhỏ như bút máy, sổ tay, nhưng đều là tấm lòng của bạn bè. Quan Tuyết Tức nhận quà với nụ cười vui vẻ, cảm ơn từng người, sau đó mời mọi người ngồi vào chỗ cùng nhau tận hưởng buổi tiệc.

Khi đã tiếp đón đủ lượt, tất cả khách mời đều có mặt đông đủ. Đến lúc này, cậu mới bắt đầu phần quan trọng nhất của buổi tối: thổi nến và cắt bánh.

Quan Tuyết Tức bước ra trung tâm căn phòng, xung quanh cậu là đám đông bạn bè tụ họp. Trước mặt là một chiếc bánh sinh nhật đồ sộ năm tầng, dựng lên như một ngọn tháp ngọt ngào.

Chiếc bánh là quà của Tống Minh Lợi. Nghe nói giá không rẻ nhưng anh Tống không tiếc tiền. Cậu ta còn nhiệt tình giúp Quan Tuyết Tức thắp nến, hăng hái hơn cả khi tổ chức sinh nhật cho chính mình. Cậu ta chạy lăng xăng liên tục hò hét: "Tắt đèn đi! Mau tắt đèn!"

Dương Dịch Nhiên ngay lập tức tắt hết đèn trong phòng bằng công tắc tổng.

Phó Dương cũng đổi nhạc nền sang bài hát mừng sinh nhật.

Dưới ánh nến lung linh, gương mặt Quan Tuyết Tức rạng rỡ như phát sáng, niềm vui hiện rõ trên từng nét mặt.

Quan Tuyết Tức như một ngọn hải đăng giữa biển người, nơi nào có ánh mắt dõi theo, nơi ấy hào quang tỏa sáng. Không ai có thể làm lu mờ cậu. Tất cả những người khác dường như chỉ là phông nền để làm nổi bật ánh sáng ấy.

Từ xa, Trần Tích lặng lẽ nhìn khung cảnh ấy mà không bước tới.

Quan Tuyết Tức dường như đang tận hưởng niềm vui mà quên mất sự tồn tại của hắn. Trong số những người ở đây, có lẽ vắng hắn cũng chẳng ai để ý.

Ở giữa đám đông, Quan Tuyết Tức chắp tay, nhắm mắt ước nguyện.

Xung quanh vang lên tiếng hát đồng thanh bài chúc mừng sinh nhật:

"Chúc cậu sinh nhật vui vẻ~

Chúc cậu sinh nhật vui vẻ~

Chúc cậu sinh nhật vui vẻ —— chúc cậu sinh nhật vui vẻ~!"

Khi bài hát kết thúc, Quan Tuyết Tức hít một hơi thật sâu, sau đó thổi tắt nến. Tiếng vỗ tay rần rần, ai đó còn huýt sáo, Dương Dịch Nhiên bật lại ánh sáng, cả nhóm rộn ràng chia nhau bánh ngọt.

Tống Minh Lợi bê một đĩa bánh nhỏ nhanh chóng quay về chỗ đặt nhạc để giữ vị trí.

Phó Dương kéo Quan Tuyết Tức qua đám đông để trở về chỗ ngồi trên ghế sofa rồi hỏi: "Cậu vừa ước gì thế?"

"Không thể nói được."

Quan Tuyết Tức cười rạng rỡ giữa đám đông, nhưng vừa trở về chỗ ngồi, sắc mặt cậu lại trầm xuống, rõ ràng không còn vui vẻ như ban nãy.

"Sao thế?" Phó Dương ngạc nhiên, cảm thấy sự thay đổi của cậu quá đột ngột.

Quan Tuyết Tức lắc đầu không nói rõ, chỉ bực bội buột miệng: "Đã không muốn tới thì đừng tới, phiền chết đi được."

Phó Dương ngẩn ra, không hiểu: "Ai vậy? Ai làm cậu bực mình?"

Cậu ta nghĩ ngợi một lát, bỗng dưng buột miệng: "Trần Tích à?"

Quan Tuyết Tức không đáp.

Biết mình đoán đúng, Phó Dương đưa mắt nhìn quanh, không thấy bóng dáng Trần Tích liền thắc mắc: "Cậu ấy đi đâu rồi? Không lẽ về luôn rồi?"

"...."

Câu nói này như đổ thêm dầu vào lửa. Quan Tuyết Tức cũng mơ hồ cảm thấy Trần Tích đã rời đi trước đó. Nghĩ đến đây, cậu không kìm được cơn bực tức gõ mạnh chiếc dĩa bánh xuống bàn, sắc mặt tối sầm. Dù cậu cố nén giận, nhưng sự bức bối trong lòng dường như đã lộ rõ trên khuôn mặt.

Phó Dương không hiểu nguyên do, vội vàng xoa dịu: "Thôi mà, đừng tức. Biết đâu cậu ấy bận việc gấp không kịp nói với cậu."

Quan Tuyết Tức không đáp, chỉ với lấy chai bia trên bàn tự rót đầy ly và uống cạn trong một hơi.

Cậu muốn tiếp tục uống, Phó Dương đành miễn cưỡng ngồi cùng.

Chỉ sau vài ly, men rượu bắt đầu lan tỏa, Dương Dịch Nhiên cũng nhập hội, ba người nhanh chóng kéo không khí trở nên sôi nổi. Dương Dật Nhiên và Phó Dương như hai chú chim nhỏ ríu rít nói chuyện không ngừng.

Dương Dật Nhiên lên tiếng trước: "Làm vận động viên cực thật đấy, cả người đau nhức, nhất là cái lưng. Ôi, sao mà mệt mỏi thế này!"

Phó Dương tiếp lời: "Tôi cũng khổ chẳng kém. Thi cuối kỳ không tốt, cô chủ nhiệm mắng mẹ tôi suốt một giờ đồng hồ. Còn cấm tôi kỳ sau không được chơi bóng rổ nữa..."

"Chà, cô chủ nhiệm của cậu ghê thật!" Dương Dật Nhiên nói. "May mà thầy Trương lớp tôi không khó chịu như thế..."

Phó Dương bất mãn: "Thế cậu đã nghe chuyện cô chủ nhiệm lớp 1 chưa? Tôi nghe bảo cô ấy mời từng phụ huynh học sinh bị hạ thành tích để họp riêng. Mỗi người ngồi hai tiếng đồng hồ, có thật không đấy Quan Tuyết Tức?"

Quan Tuyết Tức không đáp lời.

Cả hai đồng loạt quay sang nhìn cậu, chỉ thấy cậu tay vẫn cầm ly bia, đầu nghiêng tựa vào ghế sofa ngủ say từ lúc nào không hay.

Dương Dật Nhiên bật cười: "Sao cậu ấy buồn ngủ đến thế? Ồn ào như vậy mà vẫn ngủ được?"

Phó Dương tinh nghịch rút ly bia khỏi tay Quan Tuyết Tức, thò ngón tay chọc nhẹ vào má cậu. Nhưng dù bị chọc, Quan Tuyết Tức vẫn ngủ say sưa không hề nhúc nhích.

Dương Dật Nhiên bảo: "Thôi để cậu ấy ngủ đi. Cậu ngồi đây trông, tôi đi chọn bài hát."

Phó Dương gật đầu, chỉ ngồi không thì chán quá. Cậu ta tiện tay kéo thêm hai người đến chơi bài.

Hai người này quen mặt nhưng Phó Dương lại không nhớ tên. Cũng chẳng quan trọng, trong mắt cậu ta, bạn của Quan Tuyết Tức thì đều là bạn cả. Họ nhanh chóng hòa nhập, rút bài ra chơi ngay.

Sau khoảng mười phút, Quan Tuyết Tức vẫn ngủ say như chết, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Những người chơi bài dần mất hứng, đề nghị tìm một trò phạt để tăng phần kịch tính.

Phó Dương nghĩ ra: "Hay là ai thua thì tự dán lên mặt một tờ giấy ghi 'Tôi là đồ ngốc.' Thế nào?"

Nhưng cả nhóm nhanh chóng nhận ra chẳng có giấy, cũng không có bút.

Phó Dương sáng kiến: "Vậy dùng bánh kem đi. Ai thua thì bôi lên mặt Quan Tuyết Tức, như thế mới thú vị."

Dù biết việc làm này có phần quá đáng, nhưng cả nhóm đều không thể cưỡng lại sự hấp dẫn của trò chơi.

Ngay ván đầu tiên, Phó Dương thua. Cậu ta cầm đĩa bánh ngập ngừng tiến đến Quan Tuyết Tức. Rồi như thể lấy hết can đảm, cậu ta nhón lấy một chút kem và nhẹ nhàng bôi lên sống mũi cậu.

Quan Tuyết Tức nhíu mày, vô thức đưa tay quệt nhưng chẳng nhận ra điều gì, càng làm lớp kem lan ra thành một vệt lớn.

"Trời ơi, nhìn kìa!" Một người hét lên.

Cả nhóm phá lên cười, tiếng cười rộn ràng vang khắp phòng.

Tiếng cười ấy cũng kéo theo một cảm giác hồi hộp. Phó Dương biết rõ rằng khi tỉnh dậy Quan Tuyết Tức chắc chắn sẽ nổi giận. Nhưng chính điều đó lại khiến trò chơi càng thêm phần kí.ch th.ích.

Cậu ta thua liên tục vài ván, mỗi lần thua lại bôi thêm một lớp kem lên khuôn mặt Quan Tuyết Tức. Đến lúc này, gương mặt cậu đã đầy những vệt trắng mịn hòa lẫn sắc màu, lông mi dài cong vút càng nổi bật hơn dưới lớp kem dày.

"Trời ạ, sao lông mi cậu ấy lại dài đến thế?" Phó Dương vừa mải mê bôi kem lên mặt Quan Tuyết Tức vừa cất giọng thắc mắc, "Còn dài hơn cả lông mi bạn gái cũ của tôi nữa..."

Đâu chỉ có lông mi dài, làn da của Quan Tuyết Tức cũng đẹp đến kỳ lạ.

Phó Dương trước giờ luôn biết Quan Tuyết Tức rất đẹp trai – điều này toàn trường đều công nhận, không cần bàn cãi. Thế nhưng ngắm nhìn cậu ở khoảng cách gần như thế này lại là một trải nghiệm hoàn toàn khác biệt.

Làn da của Quan Tuyết Tức thậm chí còn mịn màng hơn cả lớp kem đang dính trên mặt cậu. Sau khi uống rượu, làn da ấy ửng hồng tự nhiên, mềm mại và láng mịn như lòng trắng trứng gà, chỉ cần chạm nhẹ là bật nảy, mịn màng đến mức khó tin.

"..."

Phó Dương bị chính những suy nghĩ vừa nảy ra trong đầu làm cho choáng váng. Cậu ta tự nhủ: Mình đang nghĩ vớ vẩn cái gì thế này?

Nhưng tay cậu ta vẫn không ngừng lại. Ngón tay tiếp tục lấy thêm một mảng lớn kem tươi, từ gò má của Quan Tuyết Tức bôi xuống đến cằm.

Trong giấc ngủ, Quan Tuyết Tức cảm thấy không thoải mái, khẽ nghiêng đầu tránh đi.

Phó Dương không ngờ cậu sẽ phản ứng, tay hơi chệch đi, vô tình bôi một phần kem lên cổ Quan Tuyết Tức. Theo phản xạ, ánh mắt cậu ta hạ xuống lướt qua cổ áo sơ mi đang cài kín.

Dưới ánh sáng mờ nhạt trong phòng, Phó Dương thoáng nhìn thấy trên xương quai xanh của Quan Tuyết Tức có một vết đỏ mờ mờ.

Cậu ta ngẩn người trong vài giây, mãi mới nhận ra vết đó có ý nghĩa gì.

Tuy nhiên ánh sáng không đủ rõ, Phó Dương tự nhủ có lẽ mình đã nhìn nhầm. Đó có thể chỉ là vết xước khi cậu tắm hoặc cùng lắm là một vết muỗi đốt.

Nhưng mà... mùa đông làm gì có muỗi?

Phó Dương học hành không giỏi nhưng kinh nghiệm tình trường thì khá phong phú. Bản năng thôi thúc cậu ta cúi gần hơn để nhìn rõ hơn vết đỏ đó.

Ngay lúc cúi xuống, một bàn tay bất ngờ xuất hiện từ phía sau túm lấy cánh tay cậu ta rồi kéo mạnh ra. Lực kéo làm cậu ta ngã nhào xuống đất.

Cú ngã bất ngờ khiến Phó Dương đau đến nhăn mặt. Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, cậu ta ngẩng đầu lên nhìn và bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Trần Tích.

"Cậu làm cái quái gì thế?" Phó Dương hét lên, vừa tức vừa bối rối.

Trần Tích đứng đó, ánh mắt tối sầm, giọng nói lạnh băng: "Các cậu đang làm cái gì?"

Hai người bạn chơi bài với Phó Dương là Ngũ Duệ Nguyên và Tiền Bác đều quen mặt với Trần Tích. Đặc biệt Tiền Bác còn từng xích mích với hắn, gương mặt này càng trở nên khó quên.

Không khí trong phòng lập tức trầm xuống.

Phó Dương cảm thấy mình bị làm nhục, cố gắng chống tay đứng dậy, giận dữ phản ứng: "Chuyện này liên quan gì đến cậu? Đúng là đồ thần kinh!"

Ngũ Duệ Nguyên cũng chen vào: "Bọn tôi đang chơi vui vẻ, cậu làm cái quái gì vậy?"

Tiền Bác không chịu kém, hùa thêm: "Đúng thế, chẳng liên quan gì đến mày cả!"

Cậu ta không nói thì thôi, vừa mở miệng, lửa giận của Trần Tích như bị châm bùng lên. Tay phải hắn siết chặt thành nắm đấm, chỉ vì đây là tiệc sinh nhật của Quan Tuyết Tức mà hắn cố gắng kiềm chế lại.

Tiền Bác vốn dĩ đã có hiềm khích với Trần Tích từ trước, lại là kẻ luôn biết cách thừa nước đục thả câu. Nhìn thấy Trần Tích có vẻ đang tự kiềm chế, cậu ta liền lợi dụng tiếp tục mỉa mai: "Bầu không khí đang vui vẻ thế này bị mày phá hỏng hết cả. Sao lại có loại người như mày hả? Thật là không thể —"

Lời chưa dứt, Trần Tích đã tung một cú đấm thẳng vào mặt cậu ta.

Cả phòng bật lên tiếng kêu kinh ngạc, ngay cả Dương Dật Nhiên và Tống Minh Lợi cùng lao lên cũng không thể ngăn nổi.

Cú đấm mạnh đến mức khiến mặt Tiền Bác méo mó, loạng choạng lùi về sau mấy bước rồi ngã xuống đất. Trần Tích không để yên, túm lấy cổ áo cậu ta kéo lên và tặng thêm một cú đấm nữa.

Khi Quan Tuyết Tức bị đánh thức, Trần Tích vẫn chưa dừng tay.

Một nhóm nam sinh vội vàng kéo Tiền Bác ra khỏi trận đòn, trong khi một số khác lao vào giúp đỡ, trong đó có cả Phó Dương, người vừa bị ngã đau thắt lưng lúc nãy.

Thực ra Tiền Bác chỉ là cái cớ. Người khiến Trần Tích thực sự nổi điên chính là Phó Dương.

Hắn không thể quên được cảnh tượng lúc nãy, khi Phó Dương cúi sát mặt Quan Tuyết Tức với ánh mắt đầy khao khát. Ý nghĩ đó khiến hắn giận sôi, chỉ muốn móc hết mắt của bọn họ ra.

Quan Tuyết Tức mở mắt ra, nhìn thấy khung cảnh hỗn loạn trước mặt mà hoàn toàn mơ hồ. Cậu không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ theo bản năng gọi lớn: "Trần Tích!"

Động tác của Trần Tích khựng lại một chút, nhưng những người đang đánh hắn thì không dừng. Hắn không thể đứng yên chịu trận, một tay chống đỡ, tay còn lại tiếp tục tung đấm.

Quan Tuyết Tức nhìn tình hình, tức giận đến mức xông lên cố gắng kéo mọi người ra.

Nhưng người đông, đánh lẫn can ngăn đều rối thành một mớ. Trong khi cố gắng, Quan Tuyết Tức bị một cú đấm giáng vào vai, cơn đau nhói lên khiến cậu lập tức tỉnh táo hơn.

Không nói lời nào, Quan Tuyết Tức vớ lấy một chai bia đập mạnh xuống đất.

Tiếng chai vỡ vang lên, bia bắn tung tóe khắp sàn.

Cả căn phòng lập tức im lặng.

Quan Tuyết Tức nhìn quanh, ánh mắt lướt qua Phó Dương và Tiền Bác, cuối cùng dừng lại trên người Trần Tích. Cậu lạnh lùng hỏi: "Chuyện gì đang xảy ra?"

"Cậu hỏi tôi?" Giọng Trần Tích trầm hẳn, mang theo tiếng cười lạnh. "Hỏi mấy người bạn tốt của cậu ấy."

Hắn liếc nhìn Quan Tuyết Tức và Phó Dương, rồi quay người bỏ ra khỏi phòng.

Quan Tuyết Tức đứng đó, nhìn Trần Tích rời đi mà lòng đầy tức giận và tủi thân. Những uất ức tích tụ cả ngày giống như chai bia vừa đổ, vỡ òa thành tiếng hét:

"Trần Tích!"

Cậu tức đến mức vai run lên, tự hỏi hôm nay là ngày sinh nhật hay ngày xui xẻo. Đến cả Trần Tích cũng không chịu nhường nhịn cậu, lại còn làm cậu mất mặt trước bao nhiêu người.

Quan Tuyết Tức cảm thấy mắt cay xè, giọng nghẹn lại không nói nên lời.

Dương Dật Nhiên vội vàng vòng tay qua vai cậu, rút khăn giấy lau mặt cho cậu, vừa nhỏ giọng trấn an: "Cậu bình tĩnh đi, Quan Tuyết Tức... Đừng để bụng, ở đây nhiều người lắm."

Quan Tuyết Tức hít một hơi thật sâu, cúi đầu để che đi đôi mắt đỏ hoe.

"Tôi không sao."

Chương 52: Tôi Ghét Cậu

DTV-EBOOK

Không tức giận là không thể, nhưng Dương Dật Nhiên nói đúng. Trước mặt bao nhiêu người như vậy, Quan Tuyết Tức không muốn biến sinh nhật mình thành trò cười.

Cậu cố kìm nén cảm xúc, giao việc hâm nóng lại bầu không khí cho Tống Minh Lợi và Dương Dật Nhiên, rồi kéo Phó Dương cùng vài người khác ra một góc để nói chuyện.

Quan Tuyết Tức nắm chặt chiếc điện thoại trong tay — màn hình vẫn im lặng, không có bất kỳ tin nhắn nào.

Đầu đau như búa bổ, khuôn mặt nhầy nhụa dù đã lau qua vẫn cảm thấy khó chịu. Thực ra Quan Tuyết Tức chẳng muốn giao tiếp với ai nữa, nhưng đây là sinh nhật của cậu. Vừa phải chứng kiến Trần Tích và bạn bè xô xát, lại bị bỏ mặc với một thái độ lạnh nhạt, cậu không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đứng ra giải quyết.

May mà chiếc điện thoại đủ bền, nếu không có lẽ đã bị Quan Tuyết Tức bóp vỡ.

Chưa kịp mở lời, Phó Dương đã nhanh nhảu lên tiếng trước: "Cậu đừng hỏi tôi, tôi không biết vì sao đâu. Muốn biết thì đi mà hỏi Trần Tích — nhưng này, cậu ta có bình thường không đấy? Nói đánh là đánh, chẳng hề báo trước. Người bình thường ai làm vậy chứ?"

Phó Dương vừa nói vừa chỉ vào vết sưng nơi khóe miệng, mặt đầy tức tối: "Quan Tuyết Tức, nể mặt cậu nên tôi không tính toán với cậu ta. Nếu không thì đừng mong cậu ta ra khỏi đây nguyên vẹn!"

Quan Tuyết Tức im lặng nghĩ thầm: Cậu nói cứ như thật, thắng nổi Trần Tích chắc? Ba người các cậu hợp sức lại cũng không đủ làm khó được cậu ấy.

Nhìn Phó Dương bầm tím, rồi nhớ đến Tiền Bác – người còn tệ hơn – Quan Tuyết Tức không khỏi áy náy, đồng thời cũng cảm thấy kỳ quặc.

"Trước khi đánh nhau, các cậu đang làm gì?"

Phó Dương lập tức lúng túng: "Chẳng làm gì cả, chỉ đùa chút thôi. Lúc cậu ngủ, bọn tôi chơi bài, rảnh quá thì... bôi ít kem lên mặt cậu."

Quan Tuyết Tức trừng mắt lườm: "Vậy cậu không thể làm gì khôn ngoan hơn à?"

Phó Dương vội vàng giải thích: "Chỉ có thế thôi, chẳng có gì khác! Tôi biết cậu sẽ không vui, cậu tỉnh dậy đánh tôi mắng tôi cũng được, tôi chịu. Nhưng chuyện này liên quan gì đến Trần Tích? Chẳng lẽ chỉ cậu ta mới được thân với cậu còn bọn tôi đều là người ngoài chắc? Ngay cả đùa chút cũng phải xem sắc mặt cậu ta à?"

Tiền Bác chêm vào một câu: "Không chỉ nhìn sắc mặt đâu, mà còn phải ăn đấm nữa đấy."

Ngũ Duệ Nguyên cũng xen vào với vẻ bực bội: "Cậu ta đúng là cuồng bạo lực, động tí là đánh người."

Tiền Bác hậm hực: "Cũng đúng thôi, tội phạm vị thành niên mà, ai mà không biết."

Quan Tuyết Tức không chịu nổi nữa, lạnh lùng trừng mắt nhìn Tiền Bác, "Cậu có thôi đi không? Ở đâu cũng thấy cậu, lần nào cũng có mặt. Cậu không thấy phiền sao?"

Tiền Bác tái mặt, câm nín.

Quan Tuyết Tức vốn không hề thân thiết với Tiền Bác, nhưng Tiền Bác luôn tìm cách bám víu cố gắng tạo dựng quan hệ anh em để nâng cao vị thế của bản thân.

Quan Tuyết Tức là người dễ tính, thật sự rất dễ tính. Chỉ cần không chạm đến giới hạn của cậu, cậu sẵn sàng bỏ qua mọi chuyện. Hôm nay là lần hiếm hoi Quan Tuyết Tức nổi giận.

Tiền Bác im lặng không nói gì thêm.

Ngũ Duệ Nguyên cũng không dám lên tiếng.

Phó Dương ra hiệu bằng ánh mắt đuổi hai người kia đi để lại mình cậu ta ở lại nói chuyện với Quan Tuyết Tức.

Trong góc phòng bao tối mờ, Quan Tuyết Tức ngồi dựa sâu vào sofa, một tay chống lên trán, im lặng rất lâu.

Phó Dương nhẹ nhàng vỗ vai cậu, bất chợt lên tiếng: "Chuyện tối nay... Trần Tích có sai, nhưng tôi cũng không thể trốn tránh trách nhiệm."

Quan Tuyết Tức ngước nhìn cậu ta, ánh mắt đầy bất ngờ.

Phó Dương tiếp tục: "Hôm nay là sinh nhật cậu, dù thế nào tôi cũng nên đặt tâm trạng của cậu lên trên hết. Trần Tích chỉ kéo tôi lại một cái, lẽ ra tôi nên làm lớn hóa nhỏ, bỏ qua mọi chuyện. Vậy mà cuối cùng lại để mọi thứ rối tung khiến cậu mất mặt..."

Phó Dương cúi đầu, giọng tràn đầy áy náy: "Xin lỗi, Tuyết Tức. Người khác có thể không quan tâm cậu nhưng tôi lại không giữ được bình tĩnh. Tất cả đều là lỗi của tôi. Cậu đừng buồn nữa được không?"

"..."

Chỉ vài lời của Phó Dương đã biến Trần Tích thành "người ngoài", không rõ là vô tình hay cố ý.

Dù sao đi nữa, những lời cậu ta nói đều là sự thật, Quan Tuyết Tức không cách nào phản bác.

Tâm trạng vừa dịu đi một chút của Quan Tuyết Tức lại trở nên nặng nề hơn.

Quan Tuyết Tức không hiểu Trần Tích đang nghĩ gì. Có lẽ ban đầu Trần Tích chỉ muốn bảo vệ cậu, không chịu nổi cảnh người khác bôi vẽ lung tung lên mặt cậu. Nhưng chỉ cần ngăn cản là đủ rồi chứ sao phải động tay động chân?

Quan Tuyết Tức đoán rằng phần lớn là do Tiền Bác, kẻ luôn gây chuyện châm chọc khiến Trần Tích không kiềm chế được mà nổi nóng.

Thế nhưng hôm nay là sinh nhật cậu mà. Tâm trạng của cậu không quan trọng hơn sự nóng giận nhất thời của Trần Tích sao?

Từ lúc xuất hiện tối nay, Trần Tích đã tỏ ra lạnh nhạt với cậu, không chào hỏi cũng không tham gia khi hát mừng sinh nhật hay cắt bánh. Có vẻ như cơn giận này đã tích tụ cả buổi tối, không phải nhắm vào Tiền Bác hay Phó Dương, mà là nhắm thẳng vào Quan Tuyết Tức.

Trần Tích rốt cuộc muốn gì?

Quan Tuyết Tức tự hỏi. Cậu chỉ mong có một buổi sinh nhật vui vẻ, vậy mà Trần Tích lại không hài lòng đến mức đó sao?

Có phải hắn chỉ muốn phá hỏng buổi tiệc của cậu, đuổi hết bạn bè của cậu đi không?

"..."

Nỗi đau đớn và tức giận hòa lẫn, cảm giác tủi thân xen lẫn cay đắng. Quan Tuyết Tức cúi đầu, hai tay che mặt, thậm chí các đầu ngón tay cũng khẽ run rẩy.

Phó Dương không ngờ cậu lại phản ứng mạnh như vậy, có chút hoảng hốt: "Quan Tuyết Tức, cậu khóc rồi sao? Không đến mức đó chứ... Này, đừng buồn nữa. Thật ra cũng không phải chuyện gì lớn lao. Ngủ một giấc là mọi người sẽ quên hết thôi. Sinh nhật cũng không chỉ có mỗi lần này, năm sau chúng ta lại —"

"Không."

Quan Tuyết Tức ngắt lời cậu ta, giọng cậu lại vô cùng bình tĩnh: "Tôi không khóc. Cậu đi chơi đi, để tôi ở một mình một lát."

"..."

Phó Dương rời đi, Quan Tuyết Tức ngồi lại một mình trong góc mãi cho đến khi buổi tiệc tan.

Hôm nay mọi người rời đi sớm hơn dự kiến, chưa đến mười hai giờ. Dù sao chủ nhân bữa tiệc không vui, khách mời cũng khó mà tận hưởng trọn vẹn.

Đó đã là kết quả sau khi Dương Dật Nhiên và Tống Minh Lợi hết sức khuấy động không khí, nếu không, ngay sau trận ẩu đả buổi tiệc có lẽ đã kết thúc luôn rồi.

Quan Tuyết Tức cố gắng gượng cười, lần lượt tiễn mọi người ra về.

Dương Dật Nhiên, Tống Minh Lợi và Phó Dương là những người rời đi cuối cùng. Họ đề nghị đưa Quan Tuyết Tức về nhà nhưng cậu từ chối. Sau khi thanh toán xong, cậu một mình mang theo hai chiếc túi vải lớn quay lại phòng bao để thu dọn quà.

Tối nay nhận được rất nhiều quà, những hộp lớn nhỏ chất đầy một nửa chiếc sofa.

Nhưng trong số rất nhiều món quà ấy, lại thiếu món quà cậu mong chờ nhất.

— Hắn thậm chí quay đầu bỏ đi mà không nói lời nào.

Quan Tuyết Tức cảm thấy ấm ức đến cực điểm, trong lòng ngập tràn bực bội. Nhưng giờ đây, cậu đã mệt mỏi lắm rồi, cũng không còn sức để giận dữ nữa, chỉ muốn về nhà ngủ một giấc thật sâu.

Không biểu lộ cảm xúc, Quan Tuyết Tức thu dọn quà, gửi tin nhắn cho Hà Vận thông báo mình sắp về nhà và bảo bà đừng lo lắng.

Khoác áo lên người, cầm túi quà, Quan Tuyết Tức bước ra khỏi cửa KTV.

Gió mùa đông lạnh buốt khiến cậu vừa bước ra đã hắt xì một cái.

Gió lạnh dưới âm mười độ cuốn theo tuyết rơi tựa những lưỡi dao nhỏ quất vào mặt cậu, khép lại ngày sinh nhật mười bảy tuổi bằng một dấu chấm câu méo mó và tan nát.

Đôi mắt của Quan Tuyết Tức đỏ lên vì lạnh.

Cậu chưa từng buồn bã đến mức này. Dù chuyện này có vẻ không lớn, như Phó Dương nói, chỉ cần ngủ một giấc thì ngày mai sẽ quên thôi.

Nhưng cậu biết mình không quên được.

Nghĩ đến đây Quan Tuyết Tức lại cảm thấy tức giận, không muốn để mọi chuyện trôi qua dễ dàng như vậy.

Nhưng cậu sẽ tìm ai để tính sổ đây?

Trần Tích sao?

Quan Tuyết Tức thấy mọi thứ đều nhạt nhẽo, mất hết hứng thú.

Thời tiết này khó bắt xe, cậu đành bước lên vỉa hè, đi bộ dưới ánh đèn đường.

Gió rét thổi tuyết thành những sợi trắng mỏng manh, phía trước ánh tuyết mờ mờ dường như thấp thoáng một bóng người quen thuộc.

Quan Tuyết Tức nhìn kỹ lại. Là Trần Tích.

Cậu không rõ hắn đã đợi ở đây từ đầu hay rời đi rồi lại quay lại. Thấy cậu bước ra, Trần Tích nhanh chóng tiến lại gần.

"..."

Lửa giận trong lòng Quan Tuyết Tức vốn chỉ là một đốm nhỏ run rẩy, sắp sửa lụi tắt.

Nhưng khi Trần Tích xuất hiện, nó lập tức bùng lên thành biển lửa. Quan Tuyết Tức mặt mày sa sầm quay người đi về hướng ngược lại, làm như không nhìn thấy hắn.

Cậu bước trong gió lạnh được hơn mười mét, nhưng không nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo phía sau — hắn không đi theo.

Sống mũi cay cay, hơi thở nóng hổi phả lên làn mi đóng lại thành một lớp băng mỏng.

Quan Tuyết Tức hơi khựng lại, rồi tiếp tục đi. Quẹo qua ngã rẽ này, đối diện đường là trạm tàu điện ngầm, chỉ không rõ giờ này còn chuyến nào hay không.

Cậu đi càng lúc càng xa, rõ ràng không định quay đầu lại.

Trần Tích đột nhiên gọi: "Quan Tuyết Tức."

Giọng hắn không lớn, lại bị cơn gió mạnh cuốn đi ít nhiều.

Quan Tuyết Tức giả vờ không nghe thấy, bước chân càng nhanh hơn. Trần Tích không nhịn được vội đuổi theo nắm lấy cổ tay cậu.

Trong đêm lạnh cuối cùng cũng có chút hơi ấm, đó là nhiệt độ từ bàn tay của hắn. Nhưng hơi ấm ấy không khiến Quan Tuyết Tức dễ chịu hơn, ngược lại càng thấy nghẹn thở. Cậu cố gắng giật tay ra, nhưng cả hai tay đều đang cầm túi quà, không tiện làm động tác mạnh.

Trần Tích siết chặt tay cậu, thấp giọng hỏi: "Cậu định đi đâu? Trốn tôi sao?"

Quan Tuyết Tức liếc hắn một cái: "Ai trốn ai? Chuyện cậu làm tự cậu gánh, đừng đổ lên đầu tôi."

"..."

Trần Tích rõ ràng đã đứng trong gió lạnh quá lâu, gương mặt tái nhợt không còn chút máu. Đôi môi khô nứt, hắn liếm môi rồi bất ngờ cúi xuống định hôn Quan Tuyết Tức.

Quan Tuyết Tức tránh được, không để hắn đạt được mục đích, bực bội nói: "Cậu bị thần kinh à?"

"Phải, tôi bị thần kinh." Trần Tích lạnh lùng đáp. "Chẳng phải họ vẫn nói thế sao? Còn nói gì nữa không? Có phải họ nói xấu tôi không ít, bảo cậu nên tránh xa tôi chứ gì?"

Quan Tuyết Tức trừng mắt nhìn hắn, "Đừng có hoang tưởng. Cậu đánh người, chẳng lẽ không cho họ nói vài câu à?"

"Cậu không hỏi tôi tại sao lại đánh người?"

"Không cần hỏi cũng biết."

Quan Tuyết Tức quay mặt đi chỗ khác. Trần Tích cười nhạt: "Cậu biết gì chứ? Biết 'anh em tốt' của cậu thừa lúc cậu ngủ mà sờ soạng cổ cậu, tưởng tượng bậy bạ về cậu à?"

Khi Trần Tích nói, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn cậu, như dự đoán được vẻ mặt sững sờ không thể tin nổi của cậu.

"Cậu nói nhảm gì thế? Đầu óc cậu có vấn đề à!"

"Cậu lúc nào cũng chỉ biết mắng hai câu đó." Trần Tích không chịu thua, nói tiếp: "Cậu đáng ra phải biết từ lâu rồi, đồng tính luyến ái chính là căn bệnh vô phương cứu chữa!"

"..."

Quan Tuyết Tức bị nghẹn lời, hồi lâu mới nói: "Tôi không muốn cãi nhau với cậu, tôi đau đầu."

Trên con phố tuyết rơi thưa thớt, Quan Tuyết Tức vòng qua Trần Tích bước tiếp về phía trước. Nhưng trong lòng cậu bỗng mơ hồ, không biết mình đang đi về đâu hay đang đuổi theo điều gì.

Chưa đi được bao xa, eo Quan Tuyết Tức đột nhiên bị siết chặt. Trần Tích từ phía sau ôm lấy cậu, khuôn mặt lạnh lẽo áp vào cổ cậu, cả người như thể mang theo băng giá muốn đóng băng cậu đến tận xương tủy.

Quan Tuyết Tức nghe thấy xương cốt trong cơ thể mình phát ra một tiếng răng rắc.

Trần Tích hỏi: "Cậu tin họ chứ không chịu tin tôi?"

Quan Tuyết Tức ngừng lại, giọng cậu rất nhỏ: "Tôi tin cậu thì có ích gì? Đến bạn bè bình thường cũng biết phải quan tâm tâm trạng của tôi vào ngày sinh nhật, còn cậu thì không."

"..."

"Chẳng phải cậu chỉ mong tôi sống không vui, chỉ vui vẻ khi ở bên cậu thôi, đúng không?"

Quan Tuyết Tức nói từng câu như dao nhọn đâm thẳng vào hắn, trả lại tất cả những ấm ức mà cậu phải chịu đựng tối nay.

"Lúc trước cậu dỗ tôi, nói dễ nghe như thể điều gì cũng sẵn sàng làm vì tôi. Cậu lừa tôi thích cậu, rồi lại không chịu dỗ tôi nữa, để tôi vì cậu mà mất mặt, để sinh nhật của tôi trở thành một đống rác rưởi. Tôi còn phải cười, phải để mọi người nghĩ rằng tôi rất vui! Tôi không buồn!"

Quan Tuyết Tức xoay người lại, dùng sức đẩy Trần Tích ra.

"Nói mãi mà không có lấy một câu xin lỗi, cậu đang chờ tôi xin lỗi cậu đấy à?"

Quan Tuyết Tức rút tay đang cầm túi quà vào trong ống tay áo, che giấu sự run rẩy của mình.

"Được, vậy tôi xin lỗi cậu." Cậu nói, "Xin lỗi, Trần Tích. Hôm nay tôi không nên mời cậu đến sinh nhật của tôi, không nên khiến cậu ghen tuông vô lý, không nên làm cậu khó chịu, cũng không nên mong chờ món quà của cậu. Được chưa? Cậu hài lòng chưa?"

Quan Tuyết Tức hít một hơi thật sâu, trước khi rời đi lạnh lùng cảnh cáo:

"Tôi ghét cậu, đừng theo tôi nữa."

Chương 53: Cậu Còn Cần Tôi Không?

DTV-EBOOK

Trần Tích bị quát dừng lại, quả nhiên không đuổi theo nữa.

Quan Tuyết Tức cũng không ngoái đầu, rẽ qua một góc đường, vẫy taxi rồi đi thẳng.

Đêm đó tuyết rơi suốt cả đêm.

Sáng hôm sau, Quan Tuyết Tức mệt mỏi uể oải, chẳng buồn dậy ăn sáng. Hà Vận gọi mãi không được đành để mặc cậu nằm, chỉ dặn dò rằng lát nữa nhớ giúp bà dán câu đối.

Lúc này Quan Tuyết Tức mới chợt nhận ra, chỉ còn vài ngày nữa là Tết.

Đêm qua cậu ngủ không ngon, gặp nhiều ác mộng. Nửa đêm giật mình tỉnh một lần, đến bảy giờ sáng lại bật dậy. Điều đầu tiên cậu làm khi mở mắt là nhìn điện thoại, chẳng thấy tin nhắn mà sâu thẳm trong lòng cậu vẫn mong đợi.

Quan Tuyết Tức không biết mình đang chờ điều gì, cũng không phải thực sự quá trông mong, chỉ là cảm giác mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, lẽ ra nên có một cái kết rõ ràng.

Dù sao cậu và Trần Tích vẫn chưa chính thức chia tay.

Hai chữ "chia tay" bất chợt hiện lên trong đầu khiến Quan Tuyết Tức ngẩn người.

Thực ra yêu sớm ở trường cấp ba là chuyện rất thường. Cậu nhớ hồi cấp hai cũng có không ít người hẹn hò. Những mối tình ấy chia tay như cơm bữa, thậm chí có người hôm nay yêu A,

tháng sau lại yêu B, tuổi trẻ mà kinh nghiệm tình trường chẳng hề ít.

Khi còn là người ngoài cuộc, Quan Tuyết Tức chỉ thấy những chuyện đó thật trẻ con, như đang chơi trò gia đình giả làm bố mẹ vậy, vừa ngây ngô vừa buồn cười.

Nhưng đến khi tự mình trải nghiệm, cậu mới nhận ra, ấu trĩ là thật, mà đau lòng cũng là thật.

Không, dường như chỉ có cậu đau lòng.

Những người bạn Quan Tuyết Tức quen từng chia tay vài lần, chẳng ai có vấn đề gì. Họ nhẹ nhàng, ung dung, không đau cũng chẳng buồn, nhanh chóng bắt đầu mối tình mới.

Chỉ một số ít người phản ứng mạnh, chia tay là làm ầm ĩ lên, khóc lóc kéo bạn bè như người lớn mượn rượu giải sầu. Nhưng uống xong rồi thôi, tháng sau vẫn yêu người khác, nhanh chóng quên đi tình cũ.

Đó chẳng phải là chuyện bình thường sao? Nếu không chẳng lẽ đau khổ cả đời?

Có gì sâu đậm đến mức không thể thiếu ai?

Hợp thì ở, không hợp thì chia tay. Ngay cả ba mẹ cậu cũng đã ly hôn, sau đó mỗi người tìm một hạnh phúc mới. Cứ nghĩ ngợi lung tung chẳng phải tự làm khổ mình sao?

Quan Tuyết Tức cầm điện thoại ngẩn người, tự nhủ có lẽ cậu và Trần Tích cũng vậy. Không hợp thì nên dừng lại.

Những lời như "bên nhau cả đời", "mãi mãi thích cậu" đều là chuyện nói cho vui.

Ai biết được ngày mai sẽ ra sao? Lời hứa cũng chỉ có ý nghĩa trong khoảnh khắc nó được nói ra. Biết đâu giây tiếp theo, một thiên thạch đâm vào trái đất, mọi thứ đều kết thúc. Vậy thì còn gì là "mãi mãi"?

Nhưng chia tay cũng cần một quá trình. Cảm xúc mãnh liệt này cứ quẩn quanh trong lồng ng.ực Quan Tuyết Tức không cách nào xua tan, khiến cậu cảm thấy ngột ngạt, mệt mỏi.

Thực ra, trong những trận cãi vã của các cặp đôi, đúng sai vốn chẳng quan trọng. Quan Tuyết Tức chỉ muốn cảm nhận rằng Trần Tích vẫn đặc biệt thích mình.

Có lẽ Trần Tích cũng mong chờ điều tương tự.

Vậy nên mọi chuyện lại quay về điểm xuất phát.

Quan Tuyết Tức thầm nghĩ, bản thân cậu không hề thay đổi, chính Trần Tích đã thay đổi. Trần Tích không còn muốn chiều chuộng và nhường nhịn cậu như trước. Đó mới là nguyên nhân gốc rễ của mọi mâu thuẫn xảy ra tối qua.

Những người khác, những chuyện khác, suy cho cùng cũng chỉ là cái cớ.

Cậu và Trần Tích bên nhau được bao lâu chứ?

Còn chưa đầy một tháng, Trần Tích đã đổi ý.

Những lời hứa ban đầu giờ đều trở thành vô nghĩa, toàn là giả dối.

Có lẽ đúng như người ta nói, thứ không có được luôn là thứ tốt nhất. Một khi đã nắm trong tay, giá trị của nó cũng mất đi.

Quan Tuyết Tức bỗng cảm thấy mình đã nhìn thấu mọi chuyện. Yêu đương hóa ra cũng chỉ đến thế.

Dĩ nhiên, chuyện này cũng có phần lỗi của cậu. Cậu dựa vào đâu mà ép người khác mãi mãi phải chiều chuộng mình? Ai mà không có lòng tự trọng?

Nếu đã vậy, thì cứ buông tay thôi. Điều này chứng tỏ cậu và Trần Tích không phù hợp.

Cậu cũng chẳng phải người không yêu thì sẽ chết. Có gì đâu mà to tát?

Quan Tuyết Tức đặt điện thoại xuống, đứng dậy giúp Hà Vận dán câu đối.

Chiều hôm đó, cậu cùng Hà Vận đi mua ít đồ Tết. Hà Vận rụt rè hỏi cậu có muốn ăn Tết cùng chú Lý không. Chú Lý là người đã ly hôn, con cái sống cùng vợ cũ, năm nay chỉ có một mình.

Nghe vậy, Quan Tuyết Tức khựng lại.

Lý trí bảo cậu nên ủng hộ Hà Vận tìm hạnh phúc mới, tái hôn, và cảm thấy vui cho mẹ. Nhưng khi nghĩ đến việc một người đàn ông xa lạ chen vào cuộc sống của hai mẹ con, cậu nhận ra mình không dễ dàng chấp nhận như tưởng tượng.

Dù cậu sẽ gật đầu đồng ý, nhưng trong lòng vẫn thấy không thoải mái.

Quan Tuyết Tức bỗng có chút hụt hẫng. Cậu nhận ra rằng việc cùng đón Tết hay sinh nhật chẳng qua là bước đầu thử nghiệm. Bước tiếp theo, chú Lý sẽ chuyển đến sống cùng họ, thay thế vị trí của ba cậu, và gia đình sẽ thực sự có thêm một người.

Điều này đồng nghĩa mẹ cậu không còn chỉ thuộc về mình cậu nữa. Bà đã có một người khác để chia sẻ những điều thân mật hơn.

Quan Tuyết Tức cảm thấy khó chịu như thể mình sắp trở thành người ngoài cuộc.

Họ sẽ không sinh thêm con chứ?

Hà Vận vẫn còn trẻ, khả năng đó không phải không có.

Suy nghĩ này khiến Quan Tuyết Tức cả ngày bứt rứt khó chịu, nhưng cậu không biểu hiện ra ngoài. Miệng vẫn nói: "Cũng tốt mà, năm mới đông người sẽ vui hơn." Nụ cười cậu dành cho Hà Vận thật hoàn hảo, khiến bà vô cùng vui vẻ.

Nhưng khi trở về phòng, đóng cửa lại, nụ cười của cậu lập tức vụt tắt. Quan Tuyết Tức thấy kiệt sức, đêm đó lại chẳng ngủ được.

Cậu mơ một giấc mơ tồi tệ, trong đó có rất nhiều người.

Quan Tĩnh Bình nói: "Con trai, ba đang mở đường cho con. Hãy ra nước ngoài du học, tương lai con phải làm rạng danh gia tộc."

Hà Vận nói: "Tuyết Tức, con đã mười bảy tuổi rồi, sao còn làm nũng như trẻ con mãi vậy? Con định buộc mẹ làm bảo mẫu cho con cả đời à? Thật ích kỷ!"

Tống Minh Lợi nói: "Bài tập đâu? Mau đưa đây cho tôi chép, không có bài tập thì tìm tôi làm gì?"

Dương Dật Nhiên nói: "Cậu chỉ nhớ tới tôi khi có việc, còn không thì cứ chơi với Trần Tích, chẳng thấy bóng dáng đâu. Cậu coi anh em là gì?"

Trần Tích nói: "Quan Tuyết Tức, ngày nào cũng phải dỗ dành cậu, bao giờ mới dừng lại? Tôi chịu đủ rồi."

Khi tỉnh dậy, trời vẫn chưa sáng. Quan Tuyết Tức bị vây quanh bởi một cảm giác cô đơn sâu thẳm chưa từng có. Cậu bỗng nhận ra rằng, không một ai thực sự thuộc về mình.

Thực ra Quan Tuyết Tức đã hiểu điều này từ rất lâu, thậm chí còn tận hưởng cảm giác cô độc đó.

Bởi khi ấy, cậu không cần ai cả. Cậu chỉ cần lang thang giữa đám đông, tỏa chút hào quang là mọi chuyện sẽ yên ổn, tương lai sáng lạn.

Mọi thứ hài hòa, mỹ mãn, và cậu chẳng buồn mở lòng với bất kỳ ai.

Vì thực ra, cậu vốn không có trái tim.

Nhưng không biết từ khi nào, cuộc sống bắt đầu thay đổi.

Thay đổi ở đâu?

Quan Tuyết Tức nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng nhận ra, tất cả đều là do Trần Tích.

Trần Tích bằng mọi cách đã gõ cửa trái tim cậu, khiến cậu biết cách để cảm xúc của mình phụ thuộc vào một người khác. Kể từ đó, trái tim cậu bị kéo theo, nhạy cảm hơn trước những tác động từ thế giới bên ngoài, tâm trạng cũng chẳng còn là của riêng mình.

Chính vào khoảnh khắc này, Quan Tuyết Tức mới thật sự nhận ra, cậu không nên yêu Trần Tích.

Nhưng cung đã giương không thể thu lại, trừ khi cậu và Trần Tích chia tay.

Nửa đêm, Quan Tuyết Tức trằn trọc không ngủ được, suy nghĩ về tính khả thi của việc chia tay.

Ban đầu cậu phân tích một cách lý trí, chỉ để giải thoát cho bản thân. Nhưng rồi suy nghĩ lại đi lệch hướng. Quan Tuyết Tức đột nhiên nhớ tới câu Trần Tích từng nói từ rất lâu trước đây, rằng hắn đã để ý đến mình từ thời cấp hai. Nhưng năm lớp tám ấy hai người thực sự đã nói gì với nhau, Quan Tuyết Tức lại không tài nào nhớ ra được.

Càng nghĩ, lý trí của cậu càng sụp đổ.

Quan Tuyết Tức nhớ lại gương mặt bất lực nhưng vẫn mỉm cười của Trần Tích khi bị cậu cãi ngang. Cậu nhớ bát mì nóng hổi Trần Tích từng nấu cho mình, và vẻ mặt chân thành khi hắn ước nguyện sinh nhật. Hôm đó, cậu gần như đoán được điều Trần Tích mong muốn: Muốn mãi mãi được ở bên Quan Tuyết Tức.

Nhưng không thể nói ra, vì nói ra thì ước nguyện sẽ không thành.

Vậy bây giờ... có phải vì cậu đã đoán trúng nên nó không còn linh nghiệm nữa không?

Quan Tuyết Tức cầm điện thoại lên lần nữa, vẫn không có tin nhắn nào từ Trần Tích.

Trần Tích dường như thực sự chịu hết nổi, không muốn dỗ dành cậu thêm nữa rồi.

Vậy thì cậu còn suy nghĩ làm gì? Còn phân tích việc có nên chia tay hay không để làm gì? Có lẽ trong mắt Trần Tích, hai người đã chia tay rồi.

Quan Tuyết Tức cứ chập chờn giữa trạng thái nửa tỉnh nửa mê đến tận sáng. Khi dậy, cậu chỉnh trang bản thân gọn gàng. Dù gì cũng sắp Tết, đâu thể ủ rũ mà đón năm mới.

Đến trưa, khi Quan Tuyết Tức đang trò chuyện với Dương Dật Nhiên, nửa chừng cậu ta đột nhiên nói: "Nghe nói Trần Tích bị bệnh."

Quan Tuyết Tức giật mình: "Ai nói?"

Dương Dật Nhiên đáp: "Lão Trương sáng nay có buổi kiểm tra điều kiện nhận học bổng, đến nhà Trần Tích làm một chuyến khảo sát. Nghe nói lúc ông ấy đến, Trần Tích còn nằm bẹp trên giường không xuống được."

Quan Tuyết Tức thoáng sững sờ: "...Chẳng lẽ nghiêm trọng vậy?"

Dương Dật Nhiên nhún vai: "Ai mà biết được? Tôi cũng chỉ nghe lớp phó học tập kể, vì cô ấy cũng đi khảo sát."

Dương Dật Nhiên nhìn cậu chằm chằm, "Cậu không biết gì à? Hai người không phải vì chuyện hôm đó mà tuyệt giao rồi chứ..."

Dương Dật Nhiên thở dài: "Thật ra nói thẳng ra là xong, dù gì cũng là anh em với nhau."

Dương Dật Nhiên tiếp tục: "Cậu cũng biết tính cách của Trần Tích mà, cậu ấy lúc nào chẳng thế. Tôi nghĩ cậu ấy bị Tiền Bác chọc tức nên mới nổi nóng. Chắc chắn không cố ý phá hỏng buổi gặp của cậu đâu."

"..."

Quan Tuyết Tức không trả lời, bởi giải thích với người không rõ chuyện cũng chẳng tích sự gì.

Cậu nghĩ đến việc Trần Tích bị bệnh, trong lòng mơ hồ đoán rằng chắc là do đêm trước đứng ngoài KTV mà nhiễm lạnh.

Tối đó nhiệt độ dưới âm mười mấy độ, gió mạnh, tuyết lớn, Trần Tích đã đợi bao lâu nhỉ?

Nếu từ lúc cậu ra ngoài mà vẫn chưa rời đi, ít nhất cũng phải hai tiếng đồng hồ.

Quan Tuyết Tức cảm thấy lòng mình rối bời.

Đợi lâu như vậy để làm gì chứ? Chỉ để chờ cậu ra ngoài rồi buông vài câu mỉa mai sao? Hay là để kịp trước nửa đêm tặng món quà sinh nhật mà hắn đã dành dụm lâu lắm mới mua được cho cậu?

Nhưng đêm đó cậu đâu cho Trần Tích cơ hội tặng quà...

Quan Tuyết Tức cảm thấy vô cùng khó chịu. Cậu muốn giả vờ như không biết chuyện này, nhưng không kìm lòng được. Đến khoảng bốn giờ chiều, cậu khoác áo khoác dày ra ngoài mua ít hoa quả, định ghé thăm người bệnh nào đó.

Lúc xuất phát, Quan Tuyết Tức đã lên kế hoạch rất kỹ, thậm chí còn nghĩ trước trong đầu nên nói chuyện như thế nào để không mất mặt.

Nhưng khi đứng trước cửa nhà Trần Tích, cậu lại chùn bước.

Nên nói gì đây?

Yêu đương cũng giống như một cuộc thi đấu, không có "đồng hạng nhất".

Đúng sai là một chuyện, ai chịu cúi đầu trước lại là chuyện khác.

Quan Tuyết Tức xách túi hoa quả đứng trước cửa nhà Trần Tích, nhìn chằm chằm vào chữ "Phúc" đỏ thắm trên cánh cửa chống trộm, ngẩn người suốt năm phút.

Cậu giơ tay lên định gõ cửa, rồi lại hạ xuống.

Quan Tuyết Tức đứng thêm vài giây nữa, sau đó xoay người định bỏ về. Nhưng khi cậu vừa bước ra đến cửa chính của tòa nhà lại đụng phải một người.

Đó là mẹ của Trần Tích.

Bà ấy vậy mà lại nhận ra cậu: "Quan Tuyết Tức?"

Bà cầm trên tay mấy túi rau vừa mua về, nguyên liệu chuẩn bị cho bữa tối, nở một nụ cười nhẹ: "Con đến tìm Trần Tích à? Sao không lên nhà?"

Quan Tuyết Tức gần như theo phản xạ lập tức nở nụ cười ngoan ngoãn mỗi khi gặp người lớn. Cậu khéo léo đáp: "Con nghe nói cậu ấy bị bệnh nên tới thăm một chút. Nhưng vừa có việc đột xuất nên không tiện lên nhà ạ."

Cậu đưa túi hoa quả cho mẹ Trần Tích, "Dì giúp con mang lên giùm nhé. Cảm ơn dì, mong cậu ấy mau khỏe lại."

Lúc sắp rời đi, Quan Tuyết Tức muốn dặn bà đừng nói với Trần Tích rằng cậu đã ghé qua. Nhưng thêm câu này lại dễ khiến bà nghi ngờ nên cậu đành nhịn, vờ như không có chuyện gì, bình thản rời đi.

Đi chưa được bao xa, Quan Tuyết Tức nhận ra hôm nay thời tiết thật tệ. Tuyết rơi mù mịt, trời lạnh cắt da.

Cậu đặt một chuyến xe công nghệ, đứng đợi ngoài cổng khu dân cư nhưng tài xế mãi không đến, có lẽ bị kẹt đường vì tuyết lớn.

Một đám trẻ con chạy vụt qua bên cạnh cậu, tay cầm kẹo hồ lô, vừa chơi đùa vừa cười nói ầm ĩ.

Quan Tuyết Tức bâng quơ nghĩ, mấy năm nay kẹo hồ lô cũng tăng giá, đắt gấp mấy lần hồi cậu còn nhỏ.

Cậu hủy chuyến xe công nghệ, quyết định đi bộ ra trạm xe buýt.

Vừa định bước đi, từ phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân gấp gáp. Quan Tuyết Tức có một linh cảm mơ hồ, nhưng lại thấy khả năng đó thật khó xảy ra.

Không phải Trần Tích đang sốt cao, bệnh đến mức không xuống giường được sao?

Trong lúc cậu còn lưỡng lự, người kia đã đuổi kịp.

Một bàn tay nóng hổi bất ngờ nắm lấy cổ tay Quan Tuyết Tức rất chặt, nhưng có thể cảm nhận được sự yếu ớt xen lẫn run rẩy.

Quan Tuyết Tức quay đầu lại, ánh mắt chạm ngay vào gương mặt tái nhợt của Trần Tích phảng phất hơi thở bệnh tật.

Hắn vậy mà chỉ mặc một bộ đồ ngủ, đi dép lê, không cả mang vớ. Toàn thân cứng đờ vì lạnh nhưng giọng nói lại rất rõ ràng.

"Quan Tuyết Tức."

Trần Tích gọi tên cậu, trong mắt phủ một lớp sương lạnh. Có lẽ vì đang ốm mà trông hắn đặc biệt đáng thương.

"Đã đến thì đừng đi, được không?" Trần Tích gần như van nài, "Cậu còn cần tôi không?"

Chương 54: Đừng Rời Xa Tôi

DTV-EBOOK

Khi xuống lầu đuổi theo Quan Tuyết Tức, Trần Tích có thể chạy, có thể bước nhanh, hoàn toàn nhờ một hơi cuối cố gắng gồng lên. Nhưng vừa nhìn thấy Quan Tuyết Tức, hơi sức ấy lập tức cạn kiệt. Cao lớn như vậy, thân hình rắn rỏi là thế, vậy mà giờ đây không khác gì một tờ giấy mỏng, gió lạnh thổi qua liền lung lay như sắp ngã.

Quan Tuyết Tức vội đỡ lấy hắn, có chút bất lực hỏi: "Cậu ra đây làm gì?"

Trần Tích đáp: "Tôi không ra thì cậu lại đi mất."

Hắn vẫn sốt cao, cả người nóng như lửa đốt, chạm vào khiến người ta giật mình. Quan Tuyết Tức kéo khóa áo khoác xuống, định cởi áo lông của mình ra khoác cho Trần Tích, nhưng hắn từ chối bảo: "Tôi sợ cậu bị lạnh."

"..."

Không cần thì thôi. Quan Tuyết Tức chẳng chịu nổi kiểu đùn đẩy dịu dàng dỗ dành này, mặt liền lạnh đi, giả vờ như không có cảm xúc, không nói lời nào dẫn Trần Tích trở lại căn hộ.

Trên đường đi, Trần Tích vẫn không chịu im lặng: "Quan Tuyết Tức, cậu vẫn chưa trả lời tôi."

Quan Tuyết Tức không đáp, Trần Tích liền lặng lẽ nhét tay mình vào ống tay áo của cậu, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cậu, giọng thấp xuống: "Cậu còn cần tôi không?"

"..."

Họ vốn chưa từng chia tay, giờ lại nắm tay nhau thế này, hoàn toàn là câu hỏi thừa.

Trong giai đoạn yêu đương nồng nhiệt, hai ngày không liên lạc sau một trận cãi vã thực sự là dài như một thế kỷ. Trần Tích như thể chịu đựng đủ sáu năm dày vò cộng thêm một trận ốm, mọi gai góc trong tính cách đều bị bào mòn. Hắn dường như đã quên mất nguyên nhân hai người cãi nhau, chỉ còn một ý nghĩ duy nhất: mong Quan Tuyết Tức mau quay về bên mình.

"Cậu trả lời đi mà." Trần Tích ghé sát lại gần, vầng trán nóng rẫy chạm vào da Quan Tuyết Tức khiến cậu khẽ rùng mình.

Giữa ban ngày ban mặt, Quan Tuyết Tức hơi nghiêng mặt đi, "Đừng dính người như thế."

Họ đi vào hành lang tòa nhà, cuối cùng cũng thoát khỏi gió rét bên ngoài. Không rõ vì thực sự không còn sức hay cố tình, phần lớn trọng lượng cơ thể của Trần Tích đều đè lên vai Quan Tuyết Tức, bắt cậu phải dìu hắn đi.

Trần Tích đúng là biết cách lợi dụng sự yếu đuối để tỏ ra đáng thương. Quan Tuyết Tức cảm thấy ngổn ngang trăm mối không nói được lời nào. Dưới sự truy hỏi dai dẳng của Trần Tích, cuối cùng cậu lẩm bẩm: "Tôi đâu nói là không cần cậu."

Trần Tích liếc nhìn cậu, "Nhưng cậu nói ghét tôi mà."

"Chẳng lẽ cậu không ghét tôi à?" Quan Tuyết Tức cãi, "Tôi mừng sinh nhật, cậu lại tránh mặt tôi, đến cắt bánh cũng chẳng thấy đâu. Ý cậu là gì? Cố ý làm tôi khó chịu à?"

Trần Tích nhẹ giọng đáp: "Tôi nghĩ cậu vui đến quên tôi rồi, tôi còn chen vào làm gì? Hơn nữa họ cũng đâu hoan nghênh tôi."

Quan Tuyết Tức nghẹn lời, định nói gì đó lại thôi.

Trần Tích nhìn sắc mặt cậu, dịu dàng đề nghị: "Thôi, chúng ta đừng nhắc chuyện đó nữa được không? Đừng cãi nhau với tôi mà, Quan Tuyết Tức."

Họ bước tới cửa nhà, Trần Tích dùng dấu vân tay để mở khóa. Cửa vừa mở, Quan Tuyết Tức lập tức buông hắn ra.

Hành động này ngay sau câu nói của Trần Tích, thoạt nhìn khiến người ta khó mà phân biệt cậu làm vậy để tránh phiền phức trước mặt mẹ Trần Tích hay đơn giản là đang không vui.

Quan Tuyết Tức đứng lưỡng lự ở cửa, không chắc có nên vào không. Trần Tích đâu dễ để cậu đi, nắm chặt lấy tay áo cậu, nhắc khẽ: "Cậu vừa hứa rồi, sẽ không bỏ tôi."

"..."

Họ đứng nói chuyện ở hành lang, mẹ của Trần Tích dường như đang nấu ăn trong bếp, bất cứ lúc nào cũng có thể nghe thấy. Quan Tuyết Tức vội bịt miệng Trần Tích, dùng ánh mắt cảnh cáo cậu đừng nói bậy.

Trần Tích cười khẽ, thuận thế hôn vào lòng bàn tay cậu, nhẹ nhàng nói: "Vào đi."

Trong bếp, âm thanh của bếp từ đột ngột dừng lại, Phương Cẩn Như nghe thấy tiếng động ngoài phòng khách liền bước ra, mỉm cười chào hỏi: "Hai đứa về rồi à? Uống chút nước nóng đi, ngoài trời lạnh lắm đúng không?"

Dường như bà không hề bất ngờ khi Trần Tích đưa Quan Tuyết Tức về nhà, cũng không tức giận vì Trần Tích đang ốm mà vẫn mặc đồ ngủ chạy lung tung. Nụ cười của bà hiền hòa, điềm tĩnh, còn cẩn thận rót nước nóng cho họ.

— Đúng là khó tin bà ấy lại là mẹ ruột của Trần Tích, tính cách hai mẹ con chẳng giống nhau chút nào.

Quan Tuyết Tức đón lấy cốc nước nóng bốc khói: "Cảm ơn dì ạ."

Phương Cẩn Như nói: "Đừng khách sáo, cứ coi đây là nhà mình. Trần Tích thích con lắm."

Quan Tuyết Tức vừa nhấp ngụm nước liền sặc, ho sù sụ.

Phương Cẩn Như lấy khăn giấy đưa cho cậu, cười tươi. Tim Quan Tuyết Tức đập loạn, lén nhìn bà một cái, không biết câu nói đó có ý ám chỉ tình bạn hay bà đã biết hết mọi chuyện.

Lúc này, Trần Tích đang giúp cậu treo áo khoác. Hắn treo nó lên chiếc móc xa nhất, như thể làm vậy thì cậu sẽ không thể rời đi được nữa.

Nhưng hắn thực sự bị bệnh rất nặng, đi vài bước đã chóng mặt. Quan Tuyết Tức vội đỡ lấy, đẩy hắn về phòng nghỉ ngơi.

Bà Phương nhìn thoáng qua họ, sắc mặt rất bình thản quay lại bếp bưng thức ăn ra.

Đây là lần thứ hai Quan Tuyết Tức vào phòng Trần Tích.

Hồi trước họ thường cùng nhau làm bài tập nhưng luôn hẹn nhau ở ngoài, chưa mấy khi đến nhà Trần Tích.

Căn phòng không thay đổi gì, chỉ có thêm vài hộp thuốc cảm ở đầu giường và một chiếc nhiệt kế điện tử.

Quan Tuyết Tức giúp Trần Tích nằm xuống, đo nhiệt độ cho hắn: 39,1 độ.

Quan Tuyết Tức giật mình, trong lòng lửa giận bốc lên, trừng mắt lạnh lùng nhìn hắn: "Cậu muốn chết đúng không? Sốt thế này mà còn mặc đồ ngủ chạy ra ngoài?"

Trần Tích bị mắng một câu, không phản bác lại, ngoan ngoãn lấy một miếng dán hạ sốt từ hộp thuốc dán lên trán.

Quan Tuyết Tức hỏi: "Có cần tiêm không?"

"Không cần đâu." Trần Tích tỏ ra thờ ơ: "Cậu vừa đến tôi đã khỏe một nửa rồi."

"Đừng nói linh tinh."

"Thật mà. Tinh thần tốt thì sức khỏe sẽ mau khỏi. Giờ tinh thần tôi tốt lên rồi, chẳng phải đã khỏe hơn một nửa sao?"

Trần Tích cứ thế nói lý lẽ kỳ quặc của mình. Chưa dứt lời, miệng hắn đã bị Quan Tuyết Tức ép mở ra nhét hai viên thuốc vào, rồi rót nước ép hắn uống.

Quan Tuyết Tức rõ ràng không giỏi chăm sóc người khác, rót nước như thể ép uống khiến Trần Tích suýt sặc. Hắn lau khóe miệng bảo: "Trưa tôi uống thuốc rồi, giờ chưa đến lúc uống tiếp."

Quan Tuyết Tức đáp: "Tăng liều thì khỏi nhanh. Trước đây mẹ tôi cũng cho tôi uống thế."

"..."

Trần Tích ngoan ngoãn nuốt thuốc xuống, không hề phản kháng, hoàn toàn nghe lời Quan Tuyết Tức.

Quan Tuyết Tức cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút, vừa ngồi xuống bên giường thì đã nghe tiếng gõ cửa.

Phương Cẩn Như bưng khay thức ăn bước vào, trên khay là phần ăn dành cho hai người. Bà nói: "Tuyết Tức có phải cũng chưa ăn tối đúng không? Hai đứa ăn trong phòng đi, khỏi phải di chuyển qua lại."

"..."

Quan Tuyết Tức không ngờ bà đã chuẩn bị cả bữa tối cho mình, chỉ đành nhận lấy, đồng thời lễ phép cảm ơn.

Phương Cẩn Như lắc đầu, "Đứa trẻ này khách sáo quá."

Quan Tuyết Tức có chút lúng túng nhìn bà rời khỏi phòng rồi tiện tay đóng cửa lại.

Bữa ăn gồm một đĩa đồ xào, một bát cháo, và một bát cơm.

Cháo dành cho người bệnh, còn cơm là chuẩn bị cho Quan Tuyết Tức.

Quan Tuyết Tức đỡ Trần Tích ngồi dậy, kê gối sau lưng hắn, đẩy cả bát cháo lẫn cơm đến trước mặt: "Cậu ăn hết đi. Tôi chưa đói."

Trần Tích cau mày, lẩm bẩm: "Tôi không muốn ăn."

"Không muốn ăn cũng phải ăn. Không ăn sao mà khỏi bệnh?" Quan Tuyết Tức tuy không giỏi chăm sóc người khác nhưng khả năng ép buộc lại cực kỳ xuất sắc. Cậu lạnh lùng đe dọa: "Nếu cậu không ăn, tôi sẽ giận đấy."

Trần Tích không dám làm trái, cau mày khó chịu, đành miễn cưỡng ăn cháo.

Quan Tuyết Tức còn gắp một ít đồ xào cho hắn. Dù bệnh đến mức chẳng muốn ăn thứ gì có dầu mỡ, Trần Tích vẫn cố gắng nuốt xuống.

Quan Tuyết Tức nhìn hắn, buông lời trêu chọc: "Cậu đừng bày ra cái bộ mặt như đang chịu cực hình nữa được không? Không biết tốt xấu gì cả."

Trần Tích nhăn mày, "Thật sự rất khó ăn. Cậu thử xem?"

"Thật à?"

Mẹ Trần Tích nấu ăn có thể khó ăn đến mức nào chứ? Chỉ là cháo thôi mà, dù dở cũng không đến nỗi không nuốt nổi.

Quan Tuyết Tức bán tín bán nghi cầm lấy thìa khuấy bát cháo, định múc một muỗng để thử. Nhưng khi chưa kịp đưa lên miệng, cậu bất ngờ bị Trần Tích túm lấy cằm kéo lại gần hôn một cái.

Quan Tuyết Tức kêu lên "Này!", đập nhẹ một cái vào vai Trần Tích. Hắn thuận thế bắt lấy cổ tay cậu kéo xuống eo mình, ép Quan Tuyết Tức vào tư thế như đang ôm lấy hắn. Tay còn lại của Quan Tuyết Tức vẫn cầm bát cháo, lo lắng cháo sẽ bị đổ.

"Đừng... ưm... Trần, Trần Tích..."

Trần Tích dù đang bệnh nhưng khí thế hôn lại cực kỳ mạnh mẽ. Hắn thâm nhập sâu vào miệng Quan Tuyết Tức, lưỡi đẩy ra định cản lại nhưng động tác đó lại càng giống như đáp lại khiến nụ hôn càng trở nên nóng bỏng. Quan Tuyết Tức run rẩy, bàn tay mềm nhũn suýt làm đổ bát cháo.

Không biết từ lúc nào bát cháo đã bị Trần Tích cầm lấy.

Quan Tuyết Tức bị kéo mạnh về phía trước, ngã vào người Trần Tích.

Hai chân cậu mở rộng quỳ trên đùi Trần Tích, cánh tay còn chưa kịp tìm điểm tựa thì đã bị Trần Tích giữ lấy, ép vào trước ngực hắn.

"..."

Hai tay Quan Tuyết Tức đặt trên ngực Trần Tích, hai chân kẹp lấy chân hắn, cả người gần như đổ vào lòng hắn. Tư thế này mờ ám đến mức khiến người khác đỏ mặt.

Trần Tích làm ra vẻ oan ức: "Quan Tuyết Tức, cậu định làm gì thế?"

Quan Tuyết Tức lườm hắn một cái. Trần Tích lập tức thu lại dáng vẻ đùa cợt, giọng nhỏ nhẹ: "Hai ngày nay tôi nhớ cậu nhiều lắm. Cậu có nhớ tôi không?"

"Đương nhiên là không." Quan Tuyết Tức hùng hồn đáp.

Trần Tích khẽ cười, "Vậy tại sao cậu không nhắn tin cho tôi?"

"Chính cậu cũng chẳng nhắn tin cho tôi." Quan Tuyết Tức lạnh nhạt nói: "Một bệnh nhân có sức chạy ra đến cổng khu dân cư nhưng lại không đủ sức gõ vài chữ trên điện thoại sao?"

"..."

Trần Tích nghẹn lời, thẳng thắn thú nhận: "Tôi không biết phải nói gì với cậu. Cậu nói ghét tôi, tôi sợ càng nói càng sai khiến cậu thêm chán ghét."

Quan Tuyết Tức không vui: "Cậu không biết xin lỗi à? Nhắn 'Xin lỗi' cũng được."

Trần Tích liếc nhìn cậu, không đáp.

Quan Tuyết Tức nhận ra: "Cậu vẫn nghĩ mình không sai đúng không? Cho nên mới không định xin lỗi."

"Đó là lỗi của họ, sao tôi phải xin lỗi?" Trần Tích khẽ khàng nói, giọng trầm xuống mang theo chút khàn đặc vì bệnh: "Những gì tôi nói cậu không tin sao? Bạn cậu sờ mó cậu, cậu không bận tâm à?"

"Chuyện đó à, họ chỉ đùa thôi..."

Quan Tuyết Tức đáp: "Có lẽ hơi quá trớn, đúng là không vui lắm. Nhưng họ toàn là trai thẳng chỉ thích con gái, không

nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu. Cùng lắm chỉ là tay chân thiếu kiểm soát."

Trần Tích bật cười khẩy: "Tay chân thiếu kiểm soát thì có thể tùy tiện sờ bạn trai của tôi sao?"

Quan Tuyết Tức bắt đầu bực bội: "Sờ cái gì mà sờ? Cậu xong chưa?"

"..."

Trần Tích quay mặt đi, còn Quan Tuyết Tức nhìn hắn hai giây rồi khẽ nói: "Tôi cũng không muốn cãi nhau với cậu, chẳng có ý nghĩa gì cả. Trời sắp tối rồi, tôi phải về đây."

Quan Tuyết Tức từ từ rời khỏi người Trần Tích, đứng bên cạnh giường chỉnh lại quần áo bị nhàu nát.

"Quan Tuyết Tức." Trần Tích cảm nhận được sự thay đổi trong cảm xúc của cậu ấy, không nhịn được nói: "Cậu đừng giận nữa được không? Cậu muốn tôi xin lỗi thì tôi xin lỗi, thật lòng xin lỗi, sau này tôi sẽ không bao giờ—"

"Không cần." Quan Tuyết Tức ngắt lời, giọng lạnh lùng: "Thực ra hai ngày qua tôi cũng nghĩ thông suốt vài chuyện. Tôi không thể cứ mãi ép buộc cậu. Nếu có những việc cậu không muốn làm mà phải làm vì tôi thì tôi không thể bắt cậu làm cả đời được. Rồi một ngày cậu sẽ cảm thấy chán ngấy. Tôi cũng không muốn đặt hết mong đợi của mình lên vai cậu. Vì nếu một ngày nào đó cậu không muốn tiếp nhận nữa, tôi bị đá rơi xuống đất, cũng thật nực cười."

"..."

Những lời này nghe không khác gì chia tay, khiến Trần Tích sững sờ.

Nhưng Quan Tuyết Tức không nhắc đến chia tay. Giọng cậu nghe rất lý trí và chân thành: "Trần Tích, một mối quan hệ lành mạnh không nên như chúng ta trước đây. Sau này chúng ta đừng cố gắng chịu đựng nhau nữa. Nếu cậu có điều gì không vui cứ nói ra với tôi. Tôi sẽ không ép cậu, còn lại cứ thuận theo tự nhiên. Chúng ta hãy cố gắng hiểu nhau hơn."

"Quan Tuyết Tức..."

"Cậu nghĩ tôi đang nổi giận phải không? Thật sự không có đâu." Quan Tuyết Tức không nhìn Trần Tích, tiếp lời: "Chỉ là tôi đã học được cách yêu như thế nào. Con người phải tiến bộ chứ."

"Tiến bộ cái quái gì." Trần Tích sắc mặt tái nhợt, phẫn nộ đứng dậy kéo cậu. Nhưng không vững nên cả cơ thể nặng nề ngã thẳng vào Quan Tuyết Tức.

Quan Tuyết Tức lùi lại hai bước, chịu lấy cái ôm như núi đổ của Trần Tích.

Giọng Trần Tích như nghẹn lại: "Cậu đang trách tôi, trách tôi không chủ động nhắn tin cho cậu, nên mới nói những lời ngu ngốc này để chọc tức tôi, khiến tôi hối hận. Cậu thật ác độc, Quan Tuyết Tức."

"Cậu đừng vu oan cho tôi." Quan Tuyết Tức chối cãi.

"Vu oan?" Trần Tích bật cười tự giễu: "Tôi chỉ mới dám rời xa cậu một chút, cậu liền đá tôi bay xa ngàn dặm. Sau đó cậu lại bò về bắt tôi xin lỗi."

"..."

Trần Tích đưa tay bóp lấy mặt Quan Tuyết Tức, nhìn cậu chằm chằm, nghĩ rằng cậu sẽ lộ ra vẻ mặt xấu hổ hay không vui khi bị vạch trần. Nhưng không, Quan Tuyết Tức không hề tỏ ra như vậy.

Đôi mắt của Quan Tuyết Tức đỏ lên, bất ngờ nói bằng giọng đầy tủi thân: "Vậy tại sao cậu lại muốn rời xa tôi?"

Trần Tích ngây người, tay cũng từ từ buông lỏng.

"Cậu có biết không, tôi cũng rất nhớ cậu."

Quan Tuyết Tức cúi đầu, lần đầu tiên cất lời:

"Trần Tích, đừng rời xa tôi."

Chương 55: Quan Tuyết Tức, Tôi Hết Thuốc Chữa Rồi

DTV-EBOOK

Mặt trời dường như mọc ở đằng Tây, bởi Quan Tuyết Tức lại chủ động bày tỏ lòng mình.

Cậu vừa nói xong, Trần Tích ngơ ngác không phản ứng, chỉ nhìn cậu như thể hồn vía đã bay đi mất.

Phần hồn ấy lượn lờ quanh Quan Tuyết Tức hai vòng, rồi cuối cùng cũng trở lại với chủ nhân.

Trần Tích bất ngờ ôm chầm lấy Quan Tuyết Tức, trách móc chính mình vì phản ứng quá chậm: "Tôi sẽ không bao giờ rời xa cậu, không bao giờ, trừ khi tôi chết."

Hắn nói năng lộn xộn không thể kiểm soát được cảm xúc: "Dù chết cũng không rời xa, cậu chết rồi thì tôi sẽ chôn cùng."

Quan Tuyết Tức: "..."

"Đừng nói chuyện chết chóc này nữa. Sắp Tết rồi, cậu có thể nói gì may mắn hơn không?"

Quan Tuyết Tức cố vùng ra khỏi vòng tay của Trần Tích.

"Thả tôi ra đi. Tôi thấy cậu bệnh cũng đỡ lắm rồi, sức khỏe tốt đến mức còn ôm chặt như thế này..."

Trần Tích không chịu buông vẫn ôm chặt lấy Quan Tuyết Tức, như ôm lấy một báu vật vừa tìm lại được sau khi đánh mất.

"Thật ra..." Trần Tích không nhịn được, khẽ nói, "Tôi không nhắn tin cho cậu còn vì một lý do khác... Tôi nghĩ cậu không quan tâm, dù tôi có nhắn cậu cũng sẽ không trả lời."

Nhắn tin hay không nhắn cũng chẳng khác gì, chỉ như đang độc thoại mà thôi.

Nghe vậy, Quan Tuyết Tức không vui: "Ý cậu là nếu tôi không đến, cậu định cứ mãi im lặng như vậy sao?"

"Không phải, chẳng qua là tôi bị bệnh mà." Trần Tích nhẹ nhàng dụi mặt vào cậu, "Tôi định đợi khỏe lại rồi mới đi tìm cậu. Mấy ngày này coi như nghỉ ngơi. Dù gì... là người bị bạn trai ghét bỏ, tôi cũng cần thời gian để chữa lành mà."

Hai chữ "chữa lành" được nhấn mạnh, như thể hắn mong muốn gợi lên chút thương cảm từ Quan Tuyết Tức.

Dù Quan Tuyết Tức đã thừa nhận rằng cậu nhớ Trần Tích, nhưng Trần Tích vẫn muốn nghe nhiều hơn thế.

"Tôi nhất định sẽ đến tìm cậu. Quà sinh nhật tôi vẫn chưa tặng mà..."

Cuối cùng, Trần Tích cũng nhắc đến món quà, không để Quan Tuyết Tức phải yêu cầu. Hắn đi đến tủ đầu giường lục lọi một lúc rồi lấy ra một chiếc hộp quà nhỏ được gói ghém tinh tế.

Món quà này lẽ ra đã được đưa tận tay Quan Tuyết Tức vào ngày sinh nhật để hoàn thiện ngày đặc biệt đó.

Nhưng mọi chuyện lại không như ý. Những điều không mong muốn đã xảy ra, và món quà ấy lẽ ra phải đến đúng lúc lại bị trì hoãn.

Trần Tích kéo tay Quan Tuyết Tức ngồi xuống cạnh giường, cuối cùng cũng nguôi ngoai cảm giác giận dữ, ghen tuông và tủi thân từ hôm ấy, chỉ còn lại sự tiếc nuối vì đã phá hỏng một ngày sinh nhật đáng lẽ rất trọn vẹn.

"Xin lỗi, Quan Tuyết Tức." Trần Tích khẽ nói, "Cậu ghét tôi cũng đúng thôi. Tôi không phải là một người bạn trai đủ tốt. Tôi không dịu dàng, không chu đáo, cũng không hiểu chuyện. Tôi đã không đối xử tốt với cậu."

Cuối cùng, Trần Tích cũng nhận ra lỗi lầm của mình. Đêm hôm đó, rõ ràng hắn có thể xử lý mọi chuyện theo cách tốt hơn: "Lẽ ra tôi nên kéo họ ra khỏi KTV, lôi ra ngoài đường mà đánh."

Quan Tuyết Tức: "..."

"Thôi, đừng nhắc nữa." Quan Tuyết Tức xoa xoa thái dương, nói: "Đưa tôi xem quà là gì nào—"

"Không."

Trần Tích bất ngờ giữ cậu lại, "Cậu mang về nhà rồi hẵng mở."

"Tại sao? Tôi muốn xem ngay bây giờ."

"Không được."

Ánh mắt Trần Tích thoáng bối rối, hắn giữ chặt tay Quan Tuyết Tức.

"Đi mà, hãy mở khi cậu ở một mình."

"?"

Vẻ bí ẩn và có chút ngại ngùng của Trần Tích khiến Quan Tuyết Tức không còn cách nào khác đành mang món quà về nhà rồi mới mở.

Khi trời tối, Quan Tuyết Tức rời đi, không ở lại dùng bữa tối tại nhà Trần Tích.

Lúc chia tay, người bệnh nào đó lưu luyến không rời, còn muốn tiễn cậu xuống lầu.

Khi mặt trời lặn, gió càng lạnh buốt, nhiệt độ càng hạ thấp. Quan Tuyết Tức ngăn Trần Tích ở cửa, không cho hắn bước ra ngoài, rồi lễ phép chào tạm biệt mẹ Trần Tích trước khi một mình xuống lầu trở về.

Ra khỏi tòa nhà, tâm trạng Quan Tuyết Tức khá thoải mái. Vừa bước ra khỏi cửa, cậu nhận được tin nhắn từ Trần Tích.

Trần Tích: *"Khi về đến nhà, nhớ báo cho tôi biết nhé."*

Bên ngoài trời lạnh buốt cả tay. Quan Tuyết Tức một tay cầm hộp quà, một tay giữ điện thoại. Cậu nhìn qua tin nhắn rồi nhét luôn điện thoại vào túi áo khoác lông.

Khi lên xe buýt, Trần Tích lại gửi tin nhắn: *"Lên xe chưa? Có đông không? Có chỗ ngồi không?"*

Quan Tuyết Tức trả lời ngắn gọn: *"Có."*

Trần Tích: *"Có thì tốt rồi."*

Có những lời thích hợp nói trực tiếp, nhưng cũng có những lời không tiện nói khi đối mặt, chỉ có thể dùng tin nhắn để bày tỏ.

Trần Tích nhắn trên WeChat: *"Quan Tuyết Tức, tôi xác nhận lại lần nữa, những lời cậu nói khi nãy là thật đúng không?"*

Trần Tích: *"Ý tôi là câu 'không thể thiếu tôi' và 'nhớ tôi' ấy."*

Quan Tuyết Tức: "..."

Quan Tuyết Tức: *"Cậu đoán xem."*

Trần Tích: *"Tôi không đoán."*

Trần Tích: *"Chỉ cần nghĩ đến việc cậu nhớ tôi, tôi liền thấy mình vượt qua mọi bệnh tật, sống lại rồi."*

Quan Tuyết Tức: "..."

Quan Tuyết Tức: *"Theo tôi biết thì cậu chỉ bị cảm cúm, đâu phải bệnh nan y [nghi vấn]."*

Trần Tích: *"Tôi đang nói đến bệnh tim."*

Trần Tích: *"Tối hôm đó, cậu nói ghét tôi rồi quay lưng bỏ đi. Tôi cứ tưởng mọi chuyện giữa chúng ta kết thúc rồi."*

Trần Tích: *"Tôi lo lắng cả đêm không ngủ, sợ nhận được thông báo chia tay."*

Trần Tích: *"Đó là lý do thứ ba tôi không dám nhắn tin cho cậu — sợ nhắc cậu nhớ rằng tôi vẫn là bạn trai của cậu."*

Trần Tích: *"Sáng hôm sau tôi mới phát hiện mình bị sốt."*

Trần Tích: *"Sau đó tôi nghĩ, chắc cũng không dễ chia tay thế đâu. Dù cậu không thích tôi nhiều, nhưng khi ở bên nhau cậu cũng vui mà. Đợi khi cậu hết giận, tôi khỏi bệnh, chúng ta nói chuyện đàng hoàng. Tôi nghĩ mình vẫn có chút giá trị nào đó, cậu sẽ không vứt bỏ tôi một cách dễ dàng."*

Trần Tích: *"Sao cậu không trả lời tôi?"*

Trần Tích: *"Này."*

Trần Tích: *"Quan Tuyết Tức."*

Quan Tuyết Tức cố tình đánh máy chậm: *"Cậu cứ tiếp tục nói đi. Bày ra vẻ đáng thương như thế, tôi không tin đâu."*

Trần Tích: *"?"*

Trần Tích: *"Tôi nói câu nào không thật?"*

Quan Tuyết Tức: *"Hừ, cho đến bây giờ, cậu đã liệt kê ba lý do 'vì sao Trần Tích không chủ động nhắn tin cho Quan Tuyết Tức' rồi. Biết cái gì gọi là giấu đầu hở đuôi không?"*

Quan Tuyết Tức: *"Chỉ người chột dạ mới liên tục giải thích. Cậu kể lý do nào cũng nghe rất vô tội, làm như mình khổ sở lắm."*

Quan Tuyết Tức: *"Để tôi giúp cậu bổ sung lý do thứ tư: Chỉ là không thèm nhắn, muốn chọc tức Quan Tuyết Tức thôi."*

Trần Tích: "..."

Trần Tích: *"Tôi không có."*

Quan Tuyết Tức: *"Thật không? Thề đi."*

Trần Tích: *"Tôi thề."*

Trần Tích: *"Tôi làm sao mà muốn chọc tức cậu được?"*

Quan Tuyết Tức: *"Cậu chỉ muốn khiến tôi tức đến chết đi sống lại thôi."*

Trần Tích: "..."

Về khoản đấu khẩu, Trần Tích mãi mãi không phải đối thủ của Quan Tuyết Tức.

Trần Tích chuyển chủ đề, phản đòn: *"Tôi hiểu rồi, cậu để ý như vậy chứng tỏ thật sự rất nhớ tôi."*

Quan Tuyết Tức: *"?"*

Trần Tích: *"Cậu có phải cũng nhớ tôi đến mất ngủ không?"*

Trần Tích: *"Cậu có mơ thấy tôi không?"*

Quan Tuyết Tức: *"Không, đừng tưởng tượng nữa."*

Trần Tích: *"[Vui vẻ][Đáng thương][Hôn hôn]"*

Quan Tuyết Tức: *"[Nghi vấn][Nghi vấn][Nghi vấn]"*

Biểu tượng *"Nghi vấn"* trên WeChat là một khuôn mặt hạt đậu màu vàng với dấu hỏi trên đầu, mắt tròn xoe, vừa ngơ ngác vừa mang chút hài hước mỉa mai.

Quan Tuyết Tức cố tình giả vờ ngơ ngác gửi liên tiếp một loạt biểu tượng này.

Trần Tích nhìn chằm chằm vào màn hình rất lâu, như thể lần đầu thấy biểu tượng cảm xúc này, cảm giác vô cùng mới lạ.

Trần Tích: *"Quan Tuyết Tức, tôi hết thuốc chữa rồi."*

Quan Tuyết Tức: *"?"*

Trần Tích: *"Cậu gửi gì tôi cũng thấy dễ thương."*

Quan Tuyết Tức: *"."*

Trần Tích: *"Dấu chấm câu cũng dễ thương."*

Quan Tuyết Tức: *"..."*

Trần Tích: *"Dấu ba chấm cũng dễ thương."*

Quan Tuyết Tức: *"....."*

Quan Tuyết Tức: *"Tôi chịu thua cậu rồi."*

Trần Tích: *"Câu 'Tôi chịu thua cậu rồi' còn dễ thương hơn."*

Trần Tích: *"Sao không trả lời tôi nữa?"*

Trần Tích: *"Nói gì đi chứ."*

Trần Tích: *"[Nghi vấn][Nghi vấn][Nghi vấn]"*

Quan Tuyết Tức: "....."

Thật sự chịu thua.

Quan Tuyết Tức nhét điện thoại vào túi áo, ánh mắt dõi ra ngoài cửa sổ xe buýt, đắm chìm trong suy nghĩ.

Khóe miệng cậu khẽ cong lên, một nụ cười mơ hồ hiện ra trên gương mặt. Đột nhiên, cậu nhớ đến món quà vẫn chưa kịp mở.

Không chờ được đến lúc về nhà, Quan Tuyết Tức nghiêng người tựa sát vào cửa sổ, tránh ánh mắt tò mò của người xung quanh mà cẩn thận mở gói quà, động tác chậm rãi và khẽ khàng.

Món quà mà cậu mong đợi cuối cùng cũng nằm trong tay.

Bí mật được hé lộ, đó là một cuốn sổ tay.

Quan Tuyết Tức thoáng khựng lại, cảm thấy hơi bất ngờ. Một cuốn sổ tay — có phải quá đơn giản không? Những món quà tương tự cậu đã nhận được không ít. Trần Tích không có chút sáng tạo nào, vậy mà còn làm bộ bí ẩn không cho cậu mở tại chỗ.

Mang theo một chút thắc mắc, Quan Tuyết Tức mở sổ ra xem.

Hóa ra bên trong không phải những trang giấy trống mà đã được lấp đầy bằng những mẩu giấy được cắt ra và dán vào.

Đó là chữ viết tay của Trần Tích, nhưng không phải viết trực tiếp trên cuốn sổ này. Dường như chúng được lấy từ một cuốn nhật ký cũ của hắn, từng đoạn một được cắt ra và dán vào đây.

Từng mẩu giấy nhỏ dán kín gần nửa cuốn sổ.

Quan Tuyết Tức nhìn lướt qua trang đầu tiên, rồi tò mò lật ngay đến trang cuối cùng.

Ngày tháng trên trang đầu tiên là từ rất lâu trước đây: một ngày nào đó vào năm lớp tám, khi diễn ra kỳ thi liên tỉnh.

Ngày tháng trên trang cuối cùng là rất gần đây: rạng sáng ngày 21 tháng 1, đúng ngày sinh nhật của Quan Tuyết Tức.

Quan Tuyết Tức đã từng nhiều lần hỏi Trần Tích về quá khứ giữa hai người, rằng họ đã trải qua những gì. Lần nào Trần Tích cũng chỉ trả lời qua loa, mơ hồ, không rõ ràng.

Cậu từng nghĩ, chắc chắn Trần Tích đã trải qua điều gì đó không hay, thậm chí đến mức phải vào trại giáo dưỡng vị thành niên. Việc hắn không muốn nhắc lại quá khứ, không muốn xé toang vết thương cũ, là điều mà Quan Tuyết Tức có thể hiểu được. Vì thế, cậu cũng không gặng hỏi thêm.

Quá khứ đã qua không thể thay đổi, tương lai mới là điều đáng trông chờ. Hỏi tới tận cùng cũng chẳng có ích gì.

Nhưng giờ đây, Trần Tích lại sẵn sàng kể ra tất cả sao?

Không vì điều gì khác, chỉ để họ thực sự gần gũi, không còn khoảng cách hay bí mật nào giữa hai người?

Quan Tuyết Tức không chắc những gì Trần Tích đã dán vào cuốn sổ này, nhưng sự tò mò khiến cậu không thể chờ đợi. Cậu nhanh chóng lật lại trang đầu tiên, bắt đầu đọc từ đầu.

Chương 56: Cậu Ngoài Ánh Sáng, Tôi Trong Bóng Tối

DTV-EBOOK

Từ những năm cấp hai Trần Tích đã viết chữ rất đẹp, kiểu chữ của hắn khi ấy so với bây giờ gần như không có gì thay đổi.

Những đoạn nhật ký được dán trong cuốn sổ tay đã được cắt dán cẩn thận, không phải toàn bộ nội dung ban đầu.

Những trang đầu tiên kể lại khoảnh khắc đầu tiên họ gặp nhau:

Hôm nay tôi lại thấy cậu ấy. Nghe nói cậu ấy tên là Quan Tuyết Tức. Một cái tên thật lạ, tôi đoán ba mẹ cậu ấy chắc thích xem phim thần tượng.

Lần trước, sau khi thi vòng sơ loại xong, tôi nghe cậu ấy đối chiếu đáp án với người khác. Cậu ấy nói tôi làm sai câu hỏi cuối cùng, còn đứng trước mặt tôi giảng bài. Tôi không muốn nghe. Tôi ghét kiểu người như cậu ấy: nhiệt tình, thích thể hiện. Tôi đâu quen biết gì cậu ấy, sao lại lo chuyện bao đồng thế?

Chỉ cần tinh ý một chút, cậu ấy hẳn đã nhận ra sự khó chịu của tôi. Nhưng không, cậu ấy vẫn tiếp tục giảng giải đến hết. Tôi nghĩ, cậu ấy không thật lòng muốn giúp tôi mà chỉ muốn chứng tỏ rằng cậu ấy giỏi hơn.

Quả nhiên, cảm giác của tôi không sai. Hôm nay gặp lại, cậu ấy đã không còn nhớ tôi là ai.

Đọc đến đây, Quan Tuyết Tức nhíu mày, vừa thấy buồn cười vừa muốn đánh cho Trần Tích một trận.

Cậu tiếp tục lật sang những trang tiếp theo.

Lần này là tôi chủ động chào hỏi trước.

Bên cạnh cậu ấy có mấy người bạn. Những tình huống như vậy tôi thường chẳng bao giờ tham gia, nhưng hôm nay tôi thi rất tốt, không nhịn được muốn đối chiếu đáp án với cậu ấy, tìm lỗi sai để hạ bớt sự kiêu ngạo của cậu.

Đáng tiếc tôi chẳng tìm ra lỗi nào. Cậu ấy giỏi hơn tôi tưởng. Tính cách cũng không tệ như tôi nghĩ. Thậm chí cậu ấy còn tưởng tôi có ý tốt, muốn làm bạn với cậu.

Thật nực cười. Ai rảnh như cậu ấy, thi cử mà cũng tụ tập bạn bè. Chẳng lẽ không thấy nhàm chán sao?

Nhưng khi cậu ấy mời tôi uống nước ngọt, tôi không từ chối.

Cậu ấy nói cậu ấy nhắm đến vị trí đầu bảng, rồi hỏi tôi muốn đứng thứ mấy. Tất nhiên là thứ nhất. Tôi không thích giả bộ khiêm tốn, nói bừa rằng chỉ cần làm bài tốt là được. Quan Tuyết Tức rất kiêu ngạo, nói rằng có cậu ấy ở đây, tôi đừng mong giành được hạng nhất.

Khi nói câu đó, cậu ấy đứng rất gần, cười đầy ngạo nghễ. Tôi có thể nhìn rõ từng sợi lông mi của cậu ấy. Đáng lẽ, đây không phải điều tôi nên chú ý, nhưng lông mi của cậu ấy quá dài, thật kỳ lạ.

Ánh mắt của cậu ấy nhìn tôi cũng mang theo sự dò xét. Ánh mắt đó tôi đã quen thuộc từ lâu. Tôi luôn cảm thấy con người chẳng khác gì hàng hóa, chỉ cần xuất hiện trước mặt người khác là lập tức bị đánh giá.

Tôi là loại hàng hóa không đáng giá. Còn Quan Tuyết Tức thì rất đáng giá. Cậu ấy da trắng, mặc đồ hiệu, hay cười, tự tin, nổi bật. Còn tôi cúi đầu khi đi đường, ít nói, gia cảnh nghèo, không ai thèm để ý. Đột nhiên, tôi thấy việc mình có thể nói chuyện với Quan Tuyết Tức thật kỳ diệu. Cậu ấy chào đón tất cả, còn tôi thì vì điều gì?

Tôi thậm chí đã viết cậu ấy vào nhật ký của mình.

Cuộc gặp gỡ đầu tiên dừng lại ở đó, sau đó là một khoảng trống dài giữa các mốc thời gian.

Có lẽ trong thời gian ấy, Trần Tích không ghi lại điều gì liên quan đến Quan Tuyết Tức bởi họ không học cùng trường cấp hai, chỉ tình cờ gặp nhau trong các kỳ thi cấp tỉnh.

Quan Tuyết Tức tiếp tục lật trang.

Gần đây tôi gặp nhiều chuyện không suôn sẻ. Cơn ác mộng mà tôi luôn lo sợ cuối cùng cũng trở thành sự thật.

Tôi không biết phải làm gì.

Hôm nay đi thi, khi nhìn thấy Quan Tuyết Tức, phản ứng đầu tiên của tôi là nghĩ: nếu là cậu ấy, cậu ấy sẽ làm thế nào?

Cậu ấy là kiểu người mà mọi chuyện luôn suôn sẻ, cuộc sống lúc nào cũng vui vẻ. Cậu ấy sẽ không bao giờ phải trải qua những gì tôi đã chịu đựng.

Tôi đột nhiên rất muốn tâm sự với cậu ấy, cầu xin cậu ấy giúp đỡ. Nhưng chúng tôi không thân, có lẽ đây là lần thứ ba gặp nhau, cậu ấy vẫn chẳng nhớ nổi tên tôi. Như thế mà gọi là bạn sao?

Hôm nay cậu ấy có vẻ thi không tốt, trông không vui. Có một nam sinh mua nước ngọt cho cậu ấy, cậu ấy cười nói không muốn uống. Nụ cười thì vẫn đó, nhưng ánh mắt toàn là sự không kiên nhẫn. Hóa ra tính cách của cậu ấy không tốt như tôi nghĩ. Có lẽ cảm giác ban đầu của tôi là đúng, nhưng nam sinh kia không nhận ra.

Tôi vốn không định đến gần, nhưng nhìn cảnh đó không nhịn được mà gọi tên cậu ấy. Quan Tuyết Tức nhớ ra tôi, gọi tôi là "Trần Tích". Điều đó khiến tôi cảm thấy được an ủi.

Tâm trạng tôi bỗng nhiên tốt lên đôi chút.

Quan hệ này không thể gọi là bạn bè, nhưng cậu ấy là người bạn duy nhất của tôi.

Chữ viết tay của Trần Tích khi rõ ràng, khi nguệch ngoạc, đôi lúc lại có phần hời hợt.

Có lẽ khi viết những dòng này, hắn không bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó, những đoạn nhật ký riêng tư ấy lại được đặt trước mặt Quan Tuyết Tức.

Những dòng chữ nhảy cóc qua các mốc thời gian, phần lớn xoay quanh các kỳ thi cấp tỉnh.

Ban đầu, Trần Tích ghi lại những sự kiện nhỏ khi gặp Quan Tuyết Tức. Càng về sau, cuộc sống của hắn chịu ảnh hưởng bởi "cơn ác mộng đã trở thành sự thật" khiến tâm trạng ngày càng sa sút, và những dòng nhật ký cũng ngập trong sắc thái trầm uất.

Nhiều trang tiếp theo chỉ là những ghi chép về việc Trần Tích âm thầm quan sát Quan Tuyết Tức. Hắn lặng lẽ theo dõi từng hành động của người kia, trong khi Quan Tuyết Tức không hề hay biết.

Hôm nay lại đi thi. Có lẽ đây là lần cuối cùng tôi tham dự.

Dạo này tinh thần tôi rất tệ, không thể tập trung học nổi. Bài thi hôm nay chắc chắn không tốt. Không cần so đáp án cũng biết mình không đủ điểm để vào vòng trong.

Thời tiết thật nóng, đúng kiểu mùa hè mà tôi ghét nhất.

Quan Tuyết Tức mặc áo ngắn tay, làn da trắng đến mức không giống con trai. Đội mũ bóng chày, cậu ấy cười đùa với bạn bè, bước ngang qua tôi mà chẳng hề nhận ra.

Trước đây, tôi nghĩ những người đó là bạn học của cậu ấy. Sau này mới biết, hóa ra chỉ là nhóm bạn tạm thời quen biết ở kỳ thi cấp tỉnh. Vậy mà tôi chẳng là gì.

Cậu ấy có vẻ cao hơn, hoặc có lẽ chỉ là tôi lùn đi. Tôi càng ngày càng cúi đầu, gần như muốn chui xuống đất. Mặt tôi có vết thương, nếu cậu ấy thấy thì sao nhỉ? Cậu ấy sẽ tò mò, sẽ hỏi vài câu chứ?

Không đâu.

Cậu ấy chẳng nhìn thấy tôi. Thật ra tôi cũng không muốn cậu ấy nhìn thấy. Tôi và cậu ấy không cùng một thế giới, thôi bỏ đi.

Tôi thừa nhận, tôi muốn cầu cứu cậu ấy. Nhưng tôi biết cậu ấy không thể giúp. Thay vì chịu ánh mắt lạnh nhạt, tốt hơn là không nói gì cả. Như vậy tôi còn có thể giả vờ rằng mình từng có một người bạn vui vẻ, tốt bụng. Nếu tôi nói ra mà cậu ấy lại thờ ơ như bao người khác — sợ phiền phức, sợ bị kéo vào rắc rối — thì tôi chẳng còn gì.

Hơn nữa, cậu ấy thật sự không thể giúp được tôi. Tôi quá yếu đuối, luôn hy vọng ai đó kéo tôi ra khỏi vũng lầy. Nhưng cậu ấy cũng chỉ là một đứa trẻ. Tôi đang nghĩ gì thế này? Bám víu vô lý, thật nực cười.

Chuyện của tôi, tôi phải tự mình giải quyết.

Một khoảng thời gian dài trôi qua trước khi hắn viết tiếp.

Chữ viết của Trần Tích trở nên hỗn loạn, rối rắm hơn bao giờ hết, đến mức xuất hiện cả những lỗi chính tả:

Cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Đồ khốn kiếp, chết đi! Chết luôn đi!

Tôi và mẹ cuối cùng cũng được tự do, dù tôi có thể sẽ phải vào tù.

Đầu óc tôi rối bời, tôi không muốn thừa nhận mình sợ hãi. Quan Tuyết Tức đang làm gì nhỉ? Sao tôi lại nghĩ đến cậu ấy? Kỳ thi đã kết thúc, chắc cậu ấy đạt hạng nhất rồi.

Những trang này bị cắt xén rất nhiều, chỉ còn lại vài đoạn ngắn:

Hôm nay là lễ trao giải kỳ thi cấp tỉnh. Tôi không kiềm chế được mà đến xem cậu ấy.

Nhưng người tôi muốn gặp không phải là cậu ấy, mà là chính tôi — một tôi không thể giống như cậu ấy đứng trên bục nhận giải.

Trên thế giới này có rất ít người may mắn, cũng không quá nhiều kẻ xui xẻo. Quan Tuyết Tức là người may mắn, mọi thứ của cậu ấy đều tốt. Còn tôi là kẻ xui xẻo, chẳng có lấy một điểm tốt.

Cậu ấy vẫn nổi bật như vậy: cao lớn, trắng trẻo, tự tin. Ánh nắng chiếu lên người cậu ấy. Giáo viên trao giải thì cười không ngớt, phụ huynh và học sinh bên dưới đều ngưỡng mộ. Đài truyền hình tỉnh còn cử phóng viên đến quay hình. Những học sinh khác rụt cổ, cúi đầu như chim cút. Nhưng Quan Tuyết Tức không phải chim cút, cậu ấy là công, là phượng hoàng. Cậu ấy thực sự rực rỡ.

Cậu ấy là kiểu người mà cả đời này tôi cũng không thể trở thành. Cuộc sống của cậu ấy chỉ vừa mới bắt đầu, còn tôi đã bước đến đường cùng.

Hiện tại, cậu ấy ở ngoài ánh sáng, còn tôi ở trong bóng tối. Mười năm sau, hai mươi năm sau, cậu ấy có lẽ đã thành công rực rỡ. Còn tôi, liệu tôi có còn sống không?

Đột nhiên, tôi cảm thấy mình vừa ghét cậu ấy, lại vừa không thể quên được cậu ấy.

Nếu như mọi chuyện không xảy ra, tôi và cậu ấy có thể là bạn, là tri kỷ, cùng thi đua trên sân đấu. Cả hai đều có tương lai tươi sáng.

Nhưng bây giờ, tôi chẳng còn gì cả.

Tôi chỉ là một kẻ giết người.

Những dòng cuối cùng gần như không thể đọc nổi, chỉ lác đác vài từ rõ ràng. Một đoạn thơ được trích dẫn:

"Cậu từ nơi xa đến, tôi lại đi về nơi xa.
Chặng đường dài gặp nhau ở chốn này.
Bầu trời chẳng có gì,
Vậy vì sao lại an ủi tôi?"

Cuối cùng Trần Tích chỉ còn lặp đi lặp lại một cái tên:

Quan Tuyết Tức, Quan Tuyết Tức, Quan Tuyết Tức...

Cái tên ấy được viết hàng chục lần, như một sự khắc ghi mãi mãi.

Tâm trạng của Trần Tích lúc đó có lẽ đã vượt xa mọi ngôn từ.

Không phải tình bạn, không phải tình yêu, cũng chẳng phải ghen tị hay hận thù.

Toàn bộ khát khao, ẩn ức và nỗi day dứt của tuổi trẻ đều dồn nén vào ba chữ ấy.

Quan Tuyết Tức.

Quan Tuyết Tức.

Quan Tuyết Tức—

Quan Tuyết Tức là một khả năng khác của số phận hắn, là ánh sáng mà hắn không bao giờ có thể chạm tới.

Sau trang nhật ký này, những ghi chép của Trần Tích ngừng lại suốt hơn hai năm.

Có lẽ đó là khoảng thời gian hắn vào trại giáo dưỡng và không còn viết nhật ký. Cho đến khi chuyển trường sang cấp ba tại trường số 16, hắn lại một lần nữa gặp Quan Tuyết Tức.

Khác với những cảm xúc mãnh liệt thời cấp hai, nét bút của Trần Tích thời cấp ba trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều.

Ngay cả trong những dòng nhật ký riêng tư không ai nhìn thấy, hắn cũng viết rất ngắn gọn:

Hôm nay gặp lại Quan Tuyết Tức, cậu ấy cao hơn rồi.

Bên cạnh cậu ấy vẫn có rất nhiều người.

Có lẽ cậu ấy không còn nhớ tôi.

Ba dòng, kết thúc một ngày.

Trang tiếp theo:

Cậu ấy đã thay đổi, nhưng cũng như chưa từng thay đổi.

Trang tiếp theo:

Rất được các bạn nữ yêu thích, nhưng cách cư xử giống một tên đào hoa.

Trang tiếp theo:

Tôi không định đến gần cậu ấy, nhưng luôn không nhịn được quan sát. Cậu ấy rất nhạy cảm, hình như bắt đầu ghét tôi rồi.

Trang tiếp theo:

Thật ra tôi cũng hơi ghét cậu ấy. Kỳ lạ thật.

Trang tiếp theo:

Thấy cậu ấy khóc trong nhà vệ sinh, bị cậu ấy đánh. Cậu ấy sợ mất mặt nên tỏ vẻ giận dữ. Tôi không đánh trả, vì cậu ấy không phải đối thủ.

Trang tiếp theo:

Cậu ấy thực sự rất ghét tôi. Cũng đúng, ai mà không ghét một kẻ giết người.

Trang tiếp theo:

Vẫn không thể kiềm chế được mà đến gần cậu ấy. Tôi không giỏi kiểm soát bản thân. Cậu ấy nói vài câu dễ nghe, tôi liền tin ngay.

Trang tiếp theo:

Cậu ấy giống như một kẻ giao thiệp giỏi suốt ngày toàn thốt ra những lời giả dối.

Trang tiếp theo:

Cố gắng tự kiểm soát, nhưng thất bại.

Trang tiếp theo:

Tôi giống như con chó trung thành của kẻ giao thiệp giỏi đó. Không muốn tiếp tục nữa, mệt rồi.

Xe buýt dừng lại, Quan Tuyết Tức ôm cuốn sổ tay bước xuống.

Cậu vẫn còn ngơ ngẩn, tâm trạng dao động theo từng dòng nhật ký của Trần Tích. May mắn thay, những phần sau không còn u ám nữa. Thay vào đó, tất cả là những "ghi chép tình yêu" liên quan đến cậu.

Nói sẽ không bận lòng nữa, nhưng rồi vẫn không nhịn được.

Quan Tuyết Tức nắm giữ mọi cảm xúc của tôi.

Cậu ấy lại nổi giận với tôi.

Lúc nào cũng có con gái theo đuổi cậu ấy. Tôi bảo, như vậy là quá đủ rồi.

Hôm nay cậu ấy hỏi tôi thích kiểu con gái nào. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến, nhưng khi nghe câu hỏi ấy, hình ảnh của cậu ấy trong lễ trao giải tỉnh hôm đó lập tức hiện lên trong đầu — đứng giữa đám đông, rực rỡ như ánh sáng.

Hôm nay — không, là hôm qua — chúng tôi uống rượu cùng nhau, và rồi mọi chuyện đã xảy ra.

Đồng tính chẳng có gì ghê gớm, nhưng yêu đơn phương thì thật mệt mỏi.

Tôi thật sự rất muốn hôn cậu ấy.

Tôi thường tưởng tượng, nếu ép cậu ấy xuống giường đến mức khóc, liệu cậu ấy có giận dữ đến mức giết tôi không?

Quan hệ này phát triển đến mức này là lỗi của tôi. Tôi không cố ý, chỉ là không thể kiểm soát được.

Nếu làm nô lệ cho cậu ấy, tôi cũng chấp nhận, cục cưng của tôi mà.

Không, không phải cục cưng, mà là tổ tông của tôi.

Cậu ấy càng giận, tôi càng muốn hôn. Nhưng tự nhiên ngã vào lòng tôi là sao? Quan Tuyết Tức, giải thích đi.

Hôm nay chúng tôi hẹn hò. Tôi cứ nghĩ về cậu ấy, đúng là đáng xấu hổ. Đàn ông thật kinh khủng.

Dẫn cậu ấy đi chơi mê cung, lừa được một cái hôn, nhưng cuối cùng cậu ấy lại giận.

"..."

Quan Tuyết Tức vừa đọc vừa bước lên cầu thang, mặt đỏ bừng, tâm trạng rối bời. Do không chú ý, cậu suýt trượt chân ngã.

Cậu vội vịn tay vào lan can, đứng lại thở một chút rồi tiếp tục đọc.

Những trang tiếp theo tràn ngập những dòng "nhật ký tình yêu" vừa ngọt ngào vừa sến súa đến mức khó tin.

Có những câu ngây ngô như lời nói của trẻ con, nhưng cũng có những đoạn táo bạo, không chút giấu giếm sự mê đắm và những suy nghĩ mộng tưởng mà Trần Tích dành cho cậu.

Ngoài ra, phần lớn là những dòng lặp đi lặp lại: *"Nhớ cậu ấy", "Muốn gặp cậu ấy", "Muốn hôn cậu ấy",* hay những câu như *"Quan Tuyết Tức thật đáng yêu" , "Cậu ấy lại nổi giận rồi" , "Cậu ấy lại làm nũng".*

Quan Tuyết Tức đứng trong hành lang úp cuốn sổ tay lên mặt, mất một lúc lâu mới có thể bình tĩnh lại.

Khi cậu hạ cuốn sổ xuống, một vật kim loại từ lớp trang trí bằng vải của cuốn sổ rơi xuống đất, phát ra tiếng "keng".

Quan Tuyết Tức cúi người nhặt lên, nhìn chăm chú.

Đó là một chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn tròn nhưng không hoàn hảo, giống như một cành cây nhỏ gồ ghề được uốn thành vòng. Trên nhẫn có một búp hoa nhỏ, giống như hoa nhài.

Cậu nắm chiếc nhẫn trong tay, lật đến trang cuối của cuốn sổ.

Ngày 21 tháng 1, một giờ sáng.

Chiếc nhẫn này tôi đặt làm ở một tiệm thợ bạc cũ. Không đắt lắm, nhưng ít ra cũng là độc nhất vô nhị. Tôi tặng nó cho Quan Tuyết Tức mà tôi yêu nhất. Mong cậu đừng chê.

Phía dưới có dòng bổ sung:

Năm sau tôi sẽ tặng cậu món quà còn tốt hơn.

"Không đắt lắm" nhưng chắc chắn cũng không rẻ.

Nếu rẻ, sao hắn phải làm thêm để dành dụm đến vậy?

Trần Tích luôn nhạy cảm về xuất thân của mình. Nhưng Quan Tuyết Tức lại không hề để tâm, thậm chí không cần quà cáp gì cả. Chỉ riêng cuốn nhật ký này đã đủ rồi.

Thế nhưng, sự chân thành của Trần Tích khiến Quan Tuyết Tức cảm thấy xấu hổ. Nhớ lại sinh nhật Trần Tích, cậu chỉ tặng một chiếc bánh kem, nói sẽ nấu ăn nhưng cuối cùng vẫn là Trần Tích làm.

Nghĩ đến đây, Quan Tuyết Tức cảm thấy mình thực sự quá qua loa.

Cậu quyết định vài ngày tới sẽ đặt làm một chiếc nhẫn khác tặng lại cho Trần Tích, để thành một cặp.

Ghi nhớ ý định này, Quan Tuyết Tức mở cửa vào nhà, trở về phòng và lật cuốn nhật ký ra đọc lại từ đầu, đặc biệt là đoạn về "cơn ác mộng".

Sau khi đọc xong, Quan Tuyết Tức nhắn tin cho Trần Tích: *"Tôi đọc xong rồi."*

Dường như Trần Tích đã đợi sẵn, trả lời ngay lập tức: *"Ừ."*

Quan Tuyết Tức: *"Thật ra giờ cậu có thể nhờ tôi giúp đỡ mà. Đừng giữ mãi những bóng tối trong lòng."*

Cậu định an ủi, nhưng Trần Tích lại trả lời: *"Tôi không có bóng tối gì cả. Chỉ là tôi không muốn phá hỏng sinh nhật của cậu."*

Trần Tích thẳng thắn kể: *"Người đó là cha dượng của tôi. Ông ta thường xuyên bạo hành mẹ tôi. Mẹ tôi lấy ông ta cũng chỉ để tôi có cơ hội đi học và sống tốt hơn, nhưng bà ấy giấu tôi. Cuối cùng bị tôi phát hiện ra."*

"..."

Những chuyện như vậy không hiếm gặp.

Nhưng khi xảy ra với Trần Tích, Quan Tuyết Tức không thể coi như một tin tức xã hội thường tình, càng không thể chỉ buông lời trách móc rồi bỏ qua.

Cậu không biết phải nói gì.

Trần Tích lại nhắn: *"Đừng nghĩ nhiều. Tôi kể những điều này không phải để tìm sự thương hại, mà để trao hết bản thân mình cho cậu."*

"Từ nay, tôi từ đầu đến chân, từ quá khứ đến hiện tại, đều là của cậu."

"Xin hãy nhận lấy tôi, Quan Tuyết Tức ơi."

Chương 57: Muốn Ngủ Cùng Cậu

DTV-EBOOK

Trước Tết Nguyên Đán, Quan Tuyết Tức và Trần Tích đã làm hòa. Tết năm nay cuối cùng cũng có thể trôi qua trong niềm vui và sự yên tâm.

Chiếc nhẫn hoa nhài được Quan Tuyết Tức cất cẩn thận cùng với cuốn sổ tay khóa trong tủ.

Bệnh của Trần Tích cũng đã khỏi, dường như mọi thứ đều trở nên tốt đẹp hơn. Những vấn đề còn lại, dù vẫn có, nhưng không phải là chuyện gì nghiêm trọng, đều có thể giải quyết.

Con người là vậy. Khi tâm trạng tệ, mọi thứ dường như sụp đổ. Nhưng khi tinh thần tốt lên, chẳng điều gì có thể làm khó mình, ngay cả khi trời có sập.

Vào đêm giao thừa, Quan Tuyết Tức vào bếp giúp Hà Vận nấu cơm tất niên.

Hôm nay, chú Lý — Lý Thủ Dụ, sẽ ăn tối cùng họ. Trong nhà thiếu một vài loại gia vị, chú ấy vừa ra ngoài mua vẫn chưa quay lại.

Mấy ngày qua Lý Thủ Dụ thường xuyên đến nhà, Quan Tuyết Tức gặp ông vài lần và dần có thiện cảm hơn một chút. Điều này không phải vì phát hiện ra điểm gì đặc biệt ở ông, mà vì cậu nhận ra ông là một người thật thà, nhân cách tốt, lại rất ôn hòa.

Hai người họ khi ở riêng với nhau thế nào Quan Tuyết Tức không rõ, nhưng nhìn bề ngoài mẹ cậu dường như không phải chịu thiệt gì.

Điều đó khiến cậu phần nào an tâm hơn.

Tuy vậy cảm giác có người lạ trong nhà vẫn khiến cậu hơi khó chịu.

Những lời mà Quan Tuyết Tức không tiện nói với mẹ, cậu đều kể cho Trần Tích nghe.

Trần Tích, người đã trải qua hoàn cảnh tương tự, hoàn toàn hiểu được. Hắn an ủi Quan Tuyết Tức rất nhiều.

Thực ra những điều Trần Tích nói Quan Tuyết Tức đều hiểu rõ: Mẹ cậu không phải chỉ là "mẹ của Quan Tuyết Tức". Bà ấy là một cá thể độc lập, có quyền sống cuộc sống của riêng mình, không thể mãi xoay quanh cậu.

Huống hồ Quan Tuyết Tức cũng không thể ở bên cạnh mẹ mãi. Rồi cậu sẽ rời đi, xây dựng gia đình riêng của mình.

Mối quan hệ giữa hai mẹ con nhất định sẽ có người mới xen vào.

Đây là điều không thể tránh khỏi khi trưởng thành — chia ly và tái hợp, lặp đi lặp lại. Hiếm có mối quan hệ nào có thể giữ được sự thân mật từ khi sinh ra cho đến khi chết. Con người vốn dĩ luôn cô độc.

Trần Tích nói: "Cậu nên nghĩ đến những mặt tích cực. Việc mẹ cậu tái hôn cũng giống như giải phóng cho cậu vậy. Nếu mẹ dồn hết mọi tâm tư lên cậu, bà ấy sẽ kỳ vọng rất cao và chắc chắn sẽ không đồng ý chuyện của chúng ta."

Quan Tuyết Tức nghẹn lời: "Vậy chẳng lẽ mẹ tái hôn thì sẽ đồng ý sao?"

"Tôi nghĩ là sẽ đồng ý." Trần Tích nói.

"Mẹ cậu là người rất thoải mái. Tôi đoán bà ấy sẽ không gây khó dễ cho chúng ta, chỉ cần một chút thời gian để chấp nhận

thôi."

Dù sao đó cũng là chuyện của tương lai, bây giờ nhắc đến còn quá sớm.

Hai người trở lại thói quen cũ: tối đến gọi điện thoại làm bài tập cùng nhau. Khi mệt, họ lại trò chuyện lan man từ chuyện này sang chuyện khác.

Trần Tích kể rất nhiều về bản thân mình.

Khi nói về gia đình, hắn kể rằng trước đây mẹ mình, bà Phương Cẩm Như, sống rất khổ. Vì nuôi hắn trưởng thành, bà đã hy sinh gần như tất cả. Sau khi Trần Tích gặp chuyện và phải vào trại giáo dưỡng, bà cảm thấy vô cùng tự trách.

"Bà ấy không bao giờ nhận ra tôi lại có tâm lý u ám như vậy. Trong mắt bà, tôi luôn là một đứa trẻ ngoan ngoãn, ngốc nghếch, cái gì cũng không biết, cái gì cũng ổn."

"Sau này khi đón tôi về, bà ấy đã thay đổi cách đối xử. Bà không còn quá coi trọng điều kiện sống, tài nguyên giáo dục hay chuyện phải vào trường trọng điểm nữa."

"Lúc đón tôi, bà ấy nói rằng, dù mẹ con mình có khổ đến đâu cũng chẳng sao. Chỉ cần không chết đói, trên đời này chẳng có chuyện gì là không vượt qua được. Từ nay về sau, chúng ta cứ sống thật thoải mái, muốn làm gì thì làm, không cần nhìn mặt ai cũng chẳng cần so bì với ai."

"Mẹ tôi suy nghĩ thoáng hơn tôi nhiều." Trần Tích nói, giọng hơi nhỏ mang theo chút ngại ngùng.
"Bà ấy không mong tôi trở thành rồng phượng, nhưng tôi lại không cam tâm làm con cá lươn dưới bùn. Phần lớn là vì cậu... Tôi muốn theo kịp cậu, Quan Tuyết Tức."

"....."

Bất kể câu chuyện bắt đầu bằng chủ đề gì, cuối cùng Trần Tích luôn có cách đưa nó quay về Quan Tuyết Tức.

Từ sau khi đưa cuốn nhật ký cho cậu, Trần Tích càng không thể che giấu cảm xúc, mức độ bám dính vào Quan Tuyết Tức tăng lên gấp bội.

Đôi khi những suy nghĩ của Trần Tích lại rất kỳ quặc. Tối hôm qua, hắn nói với Quan Tuyết Tức rằng đồng tính cũng có ưu điểm, ví dụ như không sinh được con. Không có con nghĩa là mãi mãi không có "người thứ ba", họ chỉ thuộc về nhau, gắn bó không kẽ hở.

Lúc đó đã rất khuya, Quan Tuyết Tức trùm chăn kín đầu lén gọi điện thoại cho Trần Tích. Ở tuổi thanh xuân, các chàng trai luôn mang theo nguồn năng lượng dồi dào. Vốn dĩ sau khi chúc ngủ ngon, cả hai sẽ kết thúc cuộc gọi, nhưng giọng nói của Trần Tích bất ngờ trở nên mập mờ.

"Tôi muốn ôm cậu."

Những dòng chữ táo bạo trong nhật ký của Trần Tích bất giác hiện lên trong đầu Quan Tuyết Tức. Các hình ảnh thoáng qua khiến cậu hơi ngừng thở, giọng nói trở nên không tự nhiên.

"Cậu mau ngủ đi." Quan Tuyết Tức cố gắng giữ giọng nghiêm túc, thấp giọng cảnh cáo.

Nhưng giọng Trần Tích càng thêm trầm, mang theo sự lôi cuốn kỳ lạ: "Muốn ngủ cùng cậu."

"Không được nghĩ bậy!" Quan Tuyết Tức như muốn quản lý cả suy nghĩ của người khác.

Trần Tích ngoan ngoãn đáp lại: "Ừ", nhưng hơi thở của hắn ngày càng nặng hơn, khiến Quan Tuyết Tức lập tức nhận ra có điều gì đó không đúng.

Cậu trở mình, đổi điện thoại sang tai còn lại, hỏi với giọng nghi ngờ: "Trần Tích, cậu đang làm gì vậy?"

"Không làm gì cả." Giọng Trần Tích kéo dài, chậm rãi mà khàn khàn, nhẹ gọi tên cậu: "Quan Tuyết Tức... gọi tên tôi nữa đi, tôi muốn nghe."

Giọng nói từ điện thoại truyền đến gần gũi như thì thầm bên tai, Quan Tuyết Tức ngay lập tức đoán được Trần Tích đang làm gì. Dù không nhìn thấy, nhưng chỉ bằng âm thanh, cậu cũng đủ tưởng tượng ra tất cả.

Nhận thấy không thể che giấu, Trần Tích dứt khoát không giấu nữa, còn cố tình kéo cậu cùng chìm vào cảm giác ấy.

"Có thấy xấu hổ không?" Trần Tích nhẹ nhàng hỏi, giọng như trêu đùa. "Mặt cậu mỏng thế này, sau này làm sao mà chịu nổi?"

"Sau này gì chứ?"

"Sau khi chúng ta cưới nhau." Trần Tích đáp ngay, rồi lại nhanh chóng sửa lời.

"Không, tôi không thể đợi đến lúc đó... bây giờ tôi đã muốn rồi."

"Không được nghĩ bậy!" Quan Tuyết Tức kéo chăn trùm kín cả người, giấu cả điện thoại lẫn gương mặt nóng bừng của mình bên trong, dù lúc này chẳng ai nhìn thấy cậu.

Những tiếng thở gấp gáp của Trần Tích qua điện thoại ngày càng rõ ràng, như thể hơi nóng lan tỏa thiêu đốt từng tế bào trong cơ thể Quan Tuyết Tức.

Dù đang làm chuyện không đứng đắn, giọng điệu của Trần Tích lại nghiêm túc đến kỳ lạ, như đang tranh luận:

"Nghĩ đến cậu là điều rất bình thường, Quan Tuyết Tức. Tôi mỗi ngày đều... muốn cậu."

Giọng hắn thoáng ngừng lại, khàn hơn, nhưng vẫn kiên quyết hỏi: "Lẽ nào cậu không muốn tôi?"

Quan Tuyết Tức im lặng, không trả lời.

"Không muốn thật sao?"

"..."

"Thật sự không muốn?"

"..."

"Vậy thì chỉ có hai khả năng: một là cậu không thích tôi, hai là cậu có vấn đề về... năng lực."

"Cậu mới có vấn đề!" Quan Tuyết Tức tức giận trở mình, đổi điện thoại sang tai còn lại. Thế là lần này cả hai tai cậu đều nóng bừng như lửa đốt.

Trần Tích không chịu dừng lại, không cho cậu cơ hội cúp máy. Những tiếng thở nặng nề và đầy ám muội của Trần Tích qua điện thoại như thổi bùng lên ngọn lửa âm ỉ trong lòng Quan Tuyết Tức.

Cậu biết rất rõ mọi chức năng trên cơ thể mình đều hoàn toàn bình thường. Và chính điều đó khiến cậu khó lòng cưỡng lại sự quyến rũ của Trần Tích.

Hai người làm chuyện đó qua điện thoại, đúng là có chút... quá mức. Quan Tuyết Tức thực sự không thể vượt qua được ranh giới tâm lý này.

Cậu cứng ngắc lắng nghe giọng nói của Trần Tích, bàn tay siết chặt lấy chăn, siết rồi lại siết chặt hơn nữa...

Dù muốn kiềm chế nhưng càng nín nhịn, ngọn lửa trong lòng càng cháy mãnh liệt hơn, thiêu đốt cơ thể từ trong ra ngoài. Cuối cùng cậu vẫn không thể chống cự được, đã gục ngã, không thể kiềm nén nổi.

Đến khi kết thúc, chiếc điện thoại cũng đã nóng lên, pin gần như cạn kiệt.

Dù chỉ nghe thấy giọng nói, cơ thể hai người chẳng chạm vào nhau dù chỉ một chút, nhưng cảm giác thân mật vẫn không hề suy giảm.

Trần Tích vẫn chưa thỏa mãn, không muốn cúp máy, nói đi nói lại câu "chúc ngủ ngon" đến hơn chục lần mới miễn cưỡng kết thúc cuộc gọi.

Sau "hoạt động" ấy, Quan Tuyết Tức lại ngủ rất ngon.

Hôm sau, cậu bận rộn giúp đỡ Hà Vận trong bếp, tinh thần cũng rất tốt.

Trần Tích nói muốn gặp cậu, nhưng đêm giao thừa là dịp đặc biệt, nếu lén ra ngoài hẹn hò thì quả thật không phải phép.

Vậy là hôm đó hai người không gặp nhau.

Mùng một Tết cũng không gặp, mùng hai, mùng ba vẫn không gặp.

Quan Tuyết Tức phải theo mẹ đi chúc Tết họ hàng, "thưởng thức" suốt ba ngày lời khen ngợi của các bậc trưởng bối, còn phải đối phó thêm với Quan Tĩnh Bình, khiến cậu cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung.

Mùng năm, cuối cùng Quan Tuyết Tức mới rảnh rỗi để gặp người bạn trai tương tư đến bệnh của mình.

Nhưng để Trần Tích được độc chiếm Quan Tuyết Tức hoàn toàn không phải chuyện dễ.

Một cuộc gọi từ Dương Dật Nhiên chen ngang. Cậu ta rủ Quan Tuyết Tức đi chơi bida, còn tò mò hỏi: "Cậu với Trần Tích làm lành chưa? Có dẫn cậu ta đi không?"

Quan Tuyết Tức suy nghĩ rồi đáp: "Để tôi hỏi cậu ấy đã."

Cậu nhắn tin cho Trần Tích: *"Cậu đi không? Tôi đoán sẽ đông người, hơi ồn ào đấy."*

Trần Tích không trả lời thẳng vào câu hỏi mà lại nhắm vào một chi tiết khác:

"Phó Dương có ở đó không?"

"..."

Quan Tuyết Tức suýt quên mất chuyện này.

"Không biết, gần đây tôi không liên lạc với cậu ta. Thôi, cậu không muốn đi thì khỏi đi, tôi không ép."

"Không, tôi muốn đi." Trần Tích đột nhiên đáp. *"Tôi nghĩ thông rồi. Dù không thể công khai làm bạn trai của cậu, tôi cũng muốn cho mọi người biết tôi là 'bạn thân nhất' của Quan Tuyết Tức."*

"?"

Trần Tích cười nhạt: *"Chỉ có tôi được quyền bài xích bọn họ, chứ không bao giờ đến lượt bọn họ bài xích tôi."*

Quan Tuyết Tức thở dài.

"..."

Được thôi, xem như cậu giỏi.

Chương 58: Cậu Ấy Muốn Được Yêu

DTV-EBOOK

Tâm trạng con người thay đổi, tất cả mọi thứ cũng theo đó mà đổi thay.

Trước đây, Trần Tích rất phản cảm với việc hòa nhập vào nhóm bạn của Quan Tuyết Tức. Những người đó không chào đón hắn, và hắn cũng chẳng thích họ.

Nhưng bây giờ, hắn quyết định chủ động. Hòa nhập hay không tạm chưa bàn tới, điều quan trọng là hắn muốn nắm rõ mạng lưới quan hệ xung quanh bạn trai mình.

Khả năng ăn nói của Trần Tích đã tiến bộ đáng kể, hắn không hỏi thẳng Quan Tuyết Tức rằng ai là bạn thân nhất, ai đứng thứ hai. Như vậy quá thô lỗ, giống như tra khảo vậy. Hơn nữa, với tính cách không để tâm của Quan Tuyết Tức, khả năng cao là cậu cũng không trả lời được.

Trần Tích vòng vo: "Quan Tuyết Tức, hôm trước cậu tổ chức sinh nhật nhận được bao nhiêu quà nhỉ?"

Quan Tuyết Tức gật đầu, "Đúng vậy, sao thế?"

Lúc này hai người đang trên xe, chuẩn bị tới chỗ hẹn với Dương Dật Nhiên ở phòng bida.

Hôm nay, Quan Tuyết Tức mặc một chiếc áo khoác đỏ tươi, làn da cậu trắng hơn hẳn, nổi bật rõ rệt — kỳ lạ thật, dường như mặc màu gì cũng tôn lên nước da sáng ấy.

Trần Tích cố gắng dời ánh mắt khỏi gương mặt khiến người khác xao nhãng ấy, nghiêm túc hỏi: "Nhận quà thì phải tặng quà

lại đúng không? Sinh nhật nhiều người thế, cậu làm sao nhớ hết?"

"Không nhớ nổi đâu." Quan Tuyết Tức đáp mà chẳng hề thấy xấu hổ, giọng đầy lý lẽ.

"Nhưng họ tổ chức sinh nhật thường sẽ đăng lên mạng, tôi sẽ thấy. Còn quà thì dễ chọn thôi, mấy thứ như sổ tay hay bút máy nhà tôi đầy ra đó, tùy tiện chọn một món rồi tặng."

Trần Tích im lặng.

Hóa ra quà sinh nhật của cậu đều là "tài nguyên tái chế", đúng là hành vi điển hình của một tên trai tồi.

Quan Tuyết Tức vội vã giải thích để cứu vớt hình tượng của mình: "Không phải lúc nào cũng vậy đâu. Có vài người tôi sẽ chuẩn bị quà trước."

"Ví dụ?"

"Dương Dật Nhiên và Tống Minh Lợi, cả Phó Dương nữa."

Nghe đến cái tên cuối, Trần Tích lập tức nhíu mày. Quan Tuyết Tức khẽ nhéo tay hắn, cười nói: "Ôi dào, cậu đừng cứ chăm chăm nhìn chằm chằm vào cậu ấy nữa. Không có ý gì đâu. Cậu ấy mỗi lần tặng quà sinh nhật cho tôi đều rất đắt, tôi đâu thể qua loa với cậu ấy được, phải trả lễ chứ."

"Bạn bình thường tặng quà quá đắt cũng không hay lắm, đúng không?"

"Tôi cũng thấy vậy." Quan Tuyết Tức gật đầu đồng tình, lại hơi nhíu mày.

"Nhưng nếu tôi cố ý nhắc cậu ấy đừng tặng đồ đắt nữa lại giống như tôi nhỏ nhen. Không còn cách nào khác, đành phải

tặng quà đáp lễ thôi."

Trần Tích gật đầu, trong lòng đã có tính toán.

Bạn bè của Quan Tuyết Tức tuy nhiều, thoạt nhìn ai cũng thân thiết, nhưng thực ra cậu không chủ động phân biệt mối quan hệ xa gần. Tuy vậy, độ thân thiết thực sự lại rất rõ ràng.

Cậu ngại Phó Dương tặng quà quá đắt, nhưng lại chẳng hề bận tâm khi Tống Minh Lợi tặng một chiếc bánh sinh nhật năm tầng. Thậm chí ngoài chiếc bánh ấy, Tống Minh Lợi còn tặng thêm một món quà khác.

Trần Tích đổi cách tiếp cận, hỏi: "Tống Minh Lợi với Dương Dật Nhiên, cậu thân với ai hơn?"

"..."

Câu hỏi này rõ ràng mang chút ý đồ chia rẽ. Quan Tuyết Tức không nhịn được bật cười: "Cậu đang làm gì vậy? Hỏi kiểu vòng vo thế này để thăm dò cái gì hả?"

"Tất nhiên là muốn biết ai là người được bạn trai mình cưng chiều nhất rồi." Trần Tích trả lời với giọng điệu đầy vẻ mỉa mai.

Quan Tuyết Tức qua loa đáp: "Người được cưng nhất là cậu đấy, đừng hỏi nữa."

"Vậy ngoài tôi thì sao?"

Trần Tích nhớ lại những gì mình quan sát được từ học kỳ trước.

"Tống Minh Lợi là bạn cùng bàn của cậu, còn Dương Dật Nhiên thường ăn cơm cùng cậu. Tôi nghĩ cậu thích Dương Dật Nhiên hơn một chút, cậu ấy thông minh hơn Tống Minh Lợi, đúng không?"

"Không đúng."

Quan Tuyết Tức liếc Trần Tích một cái. Cậu vốn không định nói thẳng, nhưng nghĩ đến những dòng nhật ký của Trần Tích đã mở lòng hết mức với mình, cậu quyết định thẳng thắn với chính suy nghĩ ích kỷ của bản thân: "Tôi thích Tống Minh Lợi hơn. Cậu ấy ngốc hơn Dương Dật Nhiên, nhiều tật xấu, dễ bị tôi nắm thóp, và cũng phụ thuộc vào tôi hơn nữa."

Trần Tích: "....."

Quan Tuyết Tức liếc nhìn Trần Tích, thấy sắc mặt hắn trầm xuống, dường như sắp lại ghen tuông vô cớ. Cậu bèn nhẹ chọc tay vào người hắn cười trêu: "Là cậu hỏi mà, giờ tôi nói thật thì lại không chịu nghe."

Quan Tuyết Tức ngẫm nghĩ một lát rồi bất chợt nói: "Thực ra ấy, có những người tôi không thật sự thích, nhưng điều đó không ảnh hưởng tới việc tôi chơi cùng họ. Tôi không quan tâm họ là ai, tôi chỉ cần một cái gọi là 'bạn bè'."

Trần Tích thoáng ngạc nhiên.

Quan Tuyết Tức cúi đầu, giọng hạ xuống như đang tự nói với chính mình: "Cậu nghĩ bạn thân phải là tri kỷ sao? Với tôi thì không cần. Tôi không có ý định tìm kiếm điều gì sâu sắc từ bạn bè. Tôi chỉ thích cảm giác đông vui thôi. Có lẽ là vì tôi tự mãn? Hay vì hư vinh? Tôi cũng không rõ."

Cậu dừng lại, bất giác chuyển câu chuyện sang Tống Minh Lợi: "Tôi không thích kể khổ với người khác, vì như thế gần như là thừa nhận mình yếu đuối. Nhưng tôi lại thích nghe người khác kể khổ với tôi. Ví dụ như anh Tống, đôi khi cậu ấy gọi cho tôi vào lúc nửa đêm kể lể rằng mình vô dụng chỉ biết tiêu tiền của gia đình, bị người khác coi thường vì mãi không chịu chuyển lớp... Nghe nhiều cũng phiền, nhưng tôi vẫn muốn giữ mối quan hệ đó."

Những lời này của Quan Tuyết Tức vừa lộn xộn vừa mơ hồ, có lẽ bởi ngay chính cậu cũng không hiểu thấu tâm trạng của mình. Cậu chỉ biết rằng điều đó không phải là một nét đáng tự hào, và nó hoàn toàn trái ngược với hình tượng hòa nhã, cuốn hút mà cậu thường thể hiện trước mọi người.

Vậy nên, những điều này, cậu chỉ nói với Trần Tích.

Nói xong rồi cậu lại hơi hối hận.

Trần Tích nhìn Quan Tuyết Tức một lúc lâu, đôi mắt sâu thẳm như đã hiểu hết mọi điều.

"Cậu thích tôi cũng vì lý do này đúng không, Quan Tuyết Tức?" Trần Tích không chút che giấu, nói thẳng: "Trước mặt cậu, tôi hoàn toàn là một kẻ yếu đuối. Điều đó khiến cậu cảm thấy vượt trội và an toàn — những người càng khó buông bỏ, cậu càng thích họ."

Có lẽ vì thế, từ đầu Quan Tuyết Tức mới đối xử với hắn tệ đến vậy, thường xuyên nổi giận vô cớ. Đó là cảm xúc rung động từ sâu thẳm trong tiềm thức? Hay chỉ là cách để thử lòng trung thành của cậu? Có lẽ là cả hai.

Mối quan hệ của họ từ trước đến nay luôn rất tinh tế. Tình yêu đã bắt đầu bén rễ từ khoảnh khắc nào, quả thực rất khó nói.

Lúc này, Trần Tích đột nhiên cảm thấy hắn đã chiến thắng mà chẳng cần phải đấu tranh gì cả.

Quan Tuyết Tức nói bao nhiêu điều, vòng vo nhắc tới những khuyết điểm không mấy tốt đẹp của bản thân, nhưng tựu chung lại chỉ có một ý: Cậu ấy muốn được yêu.

Về điều này, Trần Tích là chuyên gia bẩm sinh. Không ai có thể yêu Quan Tuyết Tức nhiều hơn hắn.

Những người bạn kia ư? Chẳng ai đe dọa được vị trí của hắn.

Gạt chuyện tình cảm sang một bên, Trần Tích cũng chính là người bạn tốt nhất, đúng nghĩa, của Quan Tuyết Tức.

Giờ đây, Phó Dương đã hoàn toàn bị hắn gạt khỏi tâm trí. Người duy nhất hắn cần để ý thêm một chút, có lẽ chỉ là Tống Minh Lợi.

Không phải vì lý do nào khác, mà bởi Trần Tích đã thèm muốn vị trí bạn cùng bàn của Quan Tuyết Tức từ lâu.

Cả hai nói chuyện trên xe suốt dọc đường, ban đầu là về bạn bè và mối quan hệ xã hội, sau đó lại chuyển sang việc phân lớp trong kỳ học tới.

Nói nhảm một lúc xe cũng tới phòng bida. Khi vào cửa, cả nhóm đã có mặt đầy đủ.

Phòng bida này do chú út của Dương Dật Nhiên mở. Dịp Tết chỉ mới vận hành thử nghiệm nên không có nhiều khách, chủ yếu là bạn bè, người thân tới chơi ấm chỗ, hoàn toàn miễn phí.

Quan Tuyết Tức nghĩ rằng Dương Dật Nhiên sẽ mời rất nhiều người, nhưng thực tế không đông lắm.

Ngoài cậu và Trần Tích, chỉ có Tống Minh Lợi, Phó Dương, Ngũ Duệ Nguyên và một cậu bạn lớp 2 tên Trương Tinh Hào.

Rõ ràng Dương Dật Nhiên muốn làm người hòa giải, kéo những người vừa có mâu thuẫn tụ lại với nhau. Ý đồ này khá rõ ràng.

Tuy nhiên cậu ta không nói thẳng, những người có liên quan cũng chẳng ai chủ động nhắc lại vụ đánh nhau lần trước. Không khí hơi im lặng nhưng cũng không đến mức khó xử.

Vừa bước vào cửa, Quan Tuyết Tức cởi áo khoác. Cậu chưa kịp làm gì, Trần Tích đã nhanh nhẹn đón lấy giúp cậu treo lên giá.

Vài ánh mắt đổ dồn về phía họ. Trần Tích tỏ ra rất tự nhiên, hoàn toàn phớt lờ những ánh nhìn ấy. Khi Dương Dật Nhiên hỏi hắn có biết chơi bida không, hắn chỉ đáp nhẹ: "Không biết."

"Tôi ngồi xem Quan Tuyết Tức chơi là được."

"Trời ơi, thế thì chán lắm rồi!" Dương Dật Nhiên bật cười. "Hot boy trường mình chơi bida dở ẹc, chỉ giỏi tạo dáng thôi."

Quan Tuyết Tức nghe vậy lườm cậu ta một cái, "Nói ai đấy? Đó là hồi trước thôi, bây giờ tôi giỏi lắm rồi."

"Nổ vừa thôi, cậu bao lâu rồi chưa chơi chứ?"

Không thèm nghe, Quan Tuyết Tức xắn tay áo, bước tới lấy một cây cơ từ giá treo sát tường, quay sang hỏi Dương Dật Nhiên: "Không phục đúng không? Đến đây, đấu một trận nào."

Bảy người, chia ra ba bàn bida, nhất định sẽ có một người phải ngồi làm khán giả.

Xem ra Trần Tích chính là khán giả ấy.

Hắn vốn không có ý định chơi, đến đây cũng chỉ để theo Quan Tuyết Tức mà thôi.

Nhưng sau những chuyện đã xảy ra trước đây, Quan Tuyết Tức nhạy cảm hơn trong việc này, không muốn để Trần Tích chỉ ngồi không mà bị gạt ra ngoài.

Cậu liền gọi: "Anh Tống, cậu đấu với Trần Tích một trận đi? Cậu thì gà, cậu ấy thì không biết chơi, vừa khéo."

"Đụ má, coi thường ai thế?" Tống Minh Lợi bị vạ lây, lập tức xắn tay áo bước lên muốn chứng minh bản thân.

Trần Tích liếc Quan Tuyết Tức một cái, cụp mắt xuống chậm rãi chọn lấy một cây cơ, bước đến bàn bida mà Tống Minh Lợi đã đứng sẵn.

"Cá cược chút gì đó đi?" Trần Tích khẽ mỉm cười, cất lời đầy khiêu khích.

Tống Minh Lợi hơi ngỡ ngàng: "Chơi cái này mà cũng phải cược sao?"

"Đương nhiên." Trần Tích bình thản đáp. "Có cược chơi mới vui."

"Được thôi."

Tống Minh Lợi hào phóng, lập tức định rút tiền ra đặt cược.Trần Tích ngăn lại: "Không phải tiền. Chúng ta chơi cái gì đó mới mẻ hơn."

"?"

"Người thắng sẽ làm bạn cùng bàn với Quan Tuyết Tức vào kỳ sau."

"..."

Chương 59: Lâu Rồi Chưa Hôn Cậu

DTV-EBOOK

Về mối quan hệ giữa Quan Tuyết Tức và Trần Tích, hai bộ đôi "Ngọa Long Phượng Sồ" là Dương Dật Nhiên và Tống Minh Lợi đã từng âm thầm bàn tán.

Họ đã nghi ngờ về xu hướng tính dục của Trần Tích từ lâu, nhưng không có chứng cứ thì không thể tùy tiện kết luận. Dù hai cậu con trai có thân thiết đến đâu cũng chẳng phạm pháp, không nhất thiết phải suy diễn quá xa.

Huống hồ cả hai đều là học sinh giỏi, cùng nhau học tập là chuyện hoàn toàn bình thường.

Nhưng dù không nghi ngờ về tính dục thì dã tâm chiếm lĩnh "lãnh địa" của Trần Tích lại quá rõ ràng.

Hắn cuối cùng cũng đi đến bước này, muốn đoạt lấy vị trí bạn cùng bàn của Quan Tuyết Tức. Thật sự quá đáng!

Tống Minh Lợi nghĩ: Mọi thứ đều có thể mất, nhưng vị trí VIP sáng sớm để chép bài thì tuyệt đối không thể mất!

"Cậu thật sự không biết chơi à?"

Ở bàn bên cạnh, Quan Tuyết Tức và Dương Dật Nhiên đã bắt đầu chơi, tiếng bi chạm nhau vang lên thỉnh thoảng. Tống Minh Lợi nheo mắt nhìn Trần Tích với vẻ mặt đầy hoài nghi: "Cậu không phải đang giở trò với tôi đấy chứ?"

"Không đâu." Trần Tích bình tĩnh đáp, "Đây là lần đầu tiên tôi tới phòng bida, trước đây chỉ xem trên TV thôi."

Nghe vậy, sự tự tin của Tống Minh Lợi lập tức trở lại: "Cậu có biết luật chơi không?"

Trần Tích khiêm tốn hỏi lại: "Cậu có thể chỉ tôi không?"

Tống Minh Lợi lập tức bày ra phong thái cao thủ, thành thạo lau đầu cơ, rồi giảng giải: "Các giải đấu chuyên nghiệp thường là Snooker, không giống cái chúng ta chơi. Chúng ta chơi Bida 8 bóng Trung Quốc, luật đơn giản dễ hiểu."

Trần Tích gật đầu ra hiệu mình đang nghe.

Tống Minh Lợi nhấc lên hai quả bóng bida có kiểu dáng khác nhau, vừa chỉ vừa nói: "Bóng từ số 1 đến số 7 là bóng trơn. Từ số 9 đến số 15 là bóng sọc. Giống như chơi cờ caro ấy, cậu chọn một kiểu, tôi chọn một kiểu, mỗi người chỉ đánh bóng của mình vào lỗ."

"Sau đó thì sao?"

Tống Minh Lợi nhấc quả bóng số 8 lên, "Bóng số 8 là bóng đen, phải đánh nó vào lỗ cuối cùng. Ai đánh trúng bi 8 Đen sẽ thắng."

"Được."

Quy tắc đúng là đơn giản. Khuôn mặt Trần Tích không chút cảm xúc, không nói hiểu cũng không nói không hiểu, thoạt nhìn còn giống cao thủ hơn cả vị cao thủ pha kè Tống Minh Lợi.

Từ bàn bên, Quan Tuyết Tức tò mò liếc nhìn: "Các cậu chưa bắt đầu à?"

Trần Tích đáp: "Chuẩn bị bắt đầu rồi."

Nói xong, hắn cúi người bắt đầu sắp bi.

— Quy tắc sắp bi trước khi bắt đầu trận đấu cũng rất quan trọng.

Không cần hỏi ai, Trần Tích gom đủ 15 quả bi được đánh số trừ quả bi trắng chủ đạo, rồi khéo léo sắp xếp theo kiểu đan xen giữa bi trơn và bi sọc xếp thành hình tam giác lớn gọn gàng.

Tống Minh Lợi nhìn đến ngây người, cảm giác như có điều gì đó không ổn.

Trần Tích nhìn thẳng vào ánh mắt cậu ta, bình thản hỏi: "Tôi xếp sai rồi à?"

Tống Minh Lợi lắc đầu, "Không... chắc là không?"

Thực ra cậu ta cũng chẳng biết, bình thường chỉ chơi bừa xếp loạn lên, dù sao sau cú phá bóng mọi thứ cũng lộn xộn, ai quan tâm đâu? Đây có phải trận đấu chuyên nghiệp đâu chứ.

Trần Tích lại nói: "Tôi xếp đại thôi, chắc ổn mà?"

"Ừ, không quan trọng."

Tống Minh Lợi khoát tay đầy phong thái cao thủ, xắn tay áo: "Cậu là tân thủ, cậu phá bóng trước đi."

"Vậy tôi không khách sáo đâu."

Trần Tích khẽ lau đầu cơ, sau đó cúi người áp sát xuống bàn bida, vung cơ mạnh mẽ.

Cạch—!

Cú đánh của Trần Tích tuy động tác không quá mạnh nhưng lực được truyền qua cơ một cách chắc chắn và dứt khoát. Quả bóng trắng lăn nhanh trên mặt bàn, va chạm vào nhóm 15 quả bóng được sắp xếp gọn gàng khiến tất cả lập tức tán loạn như pháo hoa rực rỡ.

Tống Minh Lợi nhìn vào vị trí dừng lại của quả bóng trắng rồi quan sát tình hình bàn đấu. Dù chưa phân thắng bại, nhưng trong lòng cậu ta đã dâng lên một cảm giác bất an, lẩm bẩm hối hận: "Tôi... có thể không cược nữa không?"

Những người ở hai bàn bên cạnh đều quay lại nhìn.

Quan Tuyết Tức hỏi: "Hai cậu cược cái gì vậy? Anh Tống, đừng quá đáng nhé. Trần Tích không biết chơi, cậu nên nhường cậu ấy chút đi."

Tống Minh Lợi trong lòng hét lớn "Khốn nạn!", mặt mày méo mó vì ấm ức: "Phải là cậu ấy nhường tôi mới đúng chứ!"

Trần Tích vẫn tỏ vẻ như không hiểu, nghiêng đầu hỏi với vẻ ngây thơ: "Sao thế? Tôi chơi tốt lắm à?"

Tống Minh Lợi: "..."

Nếu trên đời có bảng xếp hạng những người chịu oan ức nhiều nhất, cậu ta mà tự nhận mình đứng thứ hai thì chắc chắn không ai dám nhận vị trí đầu.

Cậu ta và Trần Tích chơi ba ván, thua cả ba, không thể phản kháng.

Hai ván đầu mọi người vẫn chơi riêng ở từng bàn, đến ván thứ ba thì hai bàn bên đã dừng lại, tất cả cùng vây quanh để xem trận đấu.

Vốn là người thích thể hiện, Tống Minh Lợi muốn tận dụng cơ hội có đông người để phô diễn, nhưng càng chơi lại càng run, cuối cùng thua thảm bại.

Ngược lại, Trần Tích từ đầu đến cuối vẫn giữ nét mặt bình thản, không chút tự mãn dù thắng cuộc. Khi cất cơ, hắn chỉ

nhắc nhở nhẹ nhàng: "Đừng quên cược của chúng ta. Đến khi khai giảng, cậu tự nói với giáo viên nhé."

Tống Minh Lợi: "..."

Quan Tuyết Tức: "?"

Nhìn ánh mắt ngơ ngác của Tống Minh Lợi, Quan Tuyết Tức lập tức hiểu ra vấn đề, trong lòng cười thầm nhưng ngoài mặt không nỡ chọc vào nỗi đau của cậu bạn.

Cậu vỗ vai Tống Minh Lợi, giả vờ an ủi: "Đừng buồn mà bạn cùng bàn. Dù sau này cậu ngồi đâu, tôi vẫn cho cậu chép bài."

Lời an ủi ấy chẳng có tác dụng mấy. Đến tận bữa trưa Tống Minh Lợi vẫn ngồi ủ rũ, miệng liên tục than thở rằng mình bị Trần Tích chơi khăm, đúng là một nạn nhân đáng thương.

Bữa ăn do Dương Dật Nhiên mời, bảy người ngồi chung một bàn. Không ai uống rượu, chỉ gọi vài chai nước ngọt.

Tống Minh Lợi vừa kể khổ vừa uống nước sơn tra, dáng vẻ như người đang mượn rượu giải sầu, trông buồn bã đến mức buồn cười.

Cậu ta diễn rất đạt, vừa chửi Trần Tích là "kẻ thứ ba đầy mưu mô", vừa mắng Quan Tuyết Tức là "kẻ phụ bạc" gặp ai cũng thích, chẳng buồn đứng về phía mình.

Quan Tuyết Tức cười nghiêng ngả. Còn Trần Tích im lặng ngoan ngoãn giúp cậu gỡ xương cá từ đĩa cá nấu cay trước mặt.

Lựa xương cá, bóc vỏ tôm, gắp thức ăn, rót nước uống...

Sự chu đáo của Trần Tích vừa giống như đang phối hợp diễn cùng Tống Minh Lợi, vừa toát lên sự tuyên bố chủ quyền đầy tinh tế.

Không khí trên bàn ăn rất vui vẻ, ai cũng cười đùa thoải mái.

Chỉ có Phó Dương là có vẻ trầm ngâm, ánh mắt phức tạp thỉnh thoảng nhìn về phía Quan Tuyết Tức và Trần Tích. Nhưng cuối cùng, cậu ta cũng không nói gì, để buổi tụ tập khép lại trong bầu không khí hòa thuận.

Xem như mọi chuyện đã được hóa giải bằng tiếng cười.

Sau bữa ăn, mọi người ai về nhà nấy.

Quan Tuyết Tức và Trần Tích đi chung, không bắt xe mà dạo bộ quanh phố.

Hoàng hôn buông xuống, trời không có gió, nhiệt độ rất thích hợp để đi dạo.

Những ngày trước tuyết rơi nhiều, giờ tuyết trên mặt đường đã được dọn sạch, trên những mái nhà cao vẫn còn vương lại tạo thành những mảng tuyết trắng xóa. Cảnh sắc cuối đông như lưu giữ khoảnh khắc trước khi mùa xuân đến.

Quan Tuyết Tức tâm trạng rất tốt, má cậu đỏ bừng vì lạnh nhưng vẫn tươi cười, nói với Trần Tích bằng giọng vui vẻ: "Thấy chưa, hòa nhập cũng đâu có khó khăn gì?"

"Ừ, không khó." Trần Tích đáp, rồi chậm rãi nói tiếp: "Tiện thể, tôi cũng hiểu tại sao cậu không thích chia sẻ với họ rồi. Họ đúng là ngốc nghếch."

Quan Tuyết Tức: "..."

"Là cậu quá giỏi gài bẫy người ta!"

Quan Tuyết Tức muốn nghiêm túc dạy dỗ bạn trai vài câu, nhưng thực sự cậu không làm được. Nụ cười nơi khóe môi cố nén lại dường như tràn ra nơi khóe mắt, đôi đồng tử long lanh

phản chiếu ánh tuyết xa xa cùng ánh nhìn chăm chú của Trần Tích vào gương mặt cậu.

Quan Tuyết Tức cảm thấy lòng mình ấm lên, chủ động nắm tay Trần Tích, hỏi: "Cậu từng luyện bida à?"

Trần Tích đáp: "Trước đây tôi từng làm thêm ở một phòng bida."

"Thảo nào." Quan Tuyết Tức tò mò: "Cậu còn biết làm gì nữa? Khai hết ra đi."

Trần Tích khẽ cười: "Hết rồi. Cuộc sống ngoài giờ học của tôi đơn điệu lắm, không nhiều trò vui như các cậu đâu."

"Thực ra tôi cũng không hay chơi, cả học kỳ tụ tập chỉ đếm trên đầu ngón tay."

Kỳ nghỉ đông sắp kết thúc, Quan Tuyết Tức không kìm được mà nghĩ tới học kỳ mới sắp đến.

"Một học kỳ trôi qua nhanh thật. Đợi khi chúng ta lên lớp 12, thời gian để chơi sẽ còn ít hơn nữa... À đúng rồi, Trần Tích, cậu đã nghĩ sẽ thi đại học nào chưa?"

"Tôi nghĩ rồi." Trần Tích đáp, giọng nhẹ nhàng như đang kể về một điều hiển nhiên.

"Cậu chọn trường nào, tôi sẽ điền nguyện vọng cùng trường với cậu."

Rõ ràng, được ở bên Quan Tuyết Tức là điều quan trọng hơn bất cứ sự lựa chọn nào.

Quan Tuyết Tức cười nhẹ, nhưng lại cố tình đổi góc độ để hỏi hắn: "Vậy nếu chúng ta không yêu nhau thì sao? Nguyện vọng đầu tiên của cậu sẽ là trường nào?"

Trần Tích cười một chút, hỏi ngược lại: "Cậu nghĩ sao?"

Quan Tuyết Tức ngẫm nghĩ một lát, từ nét mặt của Trần Tích, cậu đã hiểu ra câu trả lời: "Cậu vẫn sẽ chọn cùng trường với tôi?"

"Đúng vậy."

Quan Tuyết Tức không nhịn được bật cười, nụ cười rạng rỡ hơn bao giờ hết. Cậu chìm đắm trong sự ngọt ngào đặc biệt của tình yêu nhưng vẫn cố làm ra vẻ trách móc:

"Cậu đúng là kỳ lạ thật đấy. Người ta đâu phải bạn trai cậu mà cậu cũng bám theo? Biến thái theo dõi à?"

"Đúng, tôi là thế đấy." Trần Tích nắm chặt tay Quan Tuyết Tức hơn, ngẩng đầu nhìn thoáng qua tấm biển quảng cáo bên đường rồi bất chợt kéo cậu đi về một hướng nhất định.

"Đi đâu thế?"

"Tìm chỗ nào không có người."

"Để làm gì?"

"Làm chuyện mà mấy tên biến thái hay làm."

"..."

Con đường phía trước dần trở nên xa lạ, một nơi mà cả hai chưa từng đặt chân đến. Càng đi sâu, cảnh vật càng trở nên mơ hồ và khó nhận diện. Trần Tích nắm chặt tay Quan Tuyết Tức, cảm nhận rõ ràng hơi ấm từ đôi bàn tay cả hai đang tăng lên. Không ai nói lời nào nhưng suy nghĩ trong lòng dường như đã được trao đổi qua cái nắm tay ấy.

Dù đang ở tuổi học sinh ngây ngô, một khi cánh cửa của những suy nghĩ "không còn trong sáng" được mở ra, khát khao

bỗng trỗi dậy mãnh liệt khó lòng ngăn lại.

Quan Tuyết Tức vốn đã trưởng thành hơn so với bạn bè đồng trang lứa, nhưng so với cậu, Trần Tích lại càng vượt trội. Cơ thể hắn mang vẻ chín chắn và mạnh mẽ của một người trưởng thành, thậm chí còn hơn cả những người lớn bình thường.

Với sự táo bạo quyết đoán không ngần ngại, Trần Tích luôn mang đến cảm giác cuốn hút đầy nguy hiểm. Mỗi lần bị hắn khơi gợi, Quan Tuyết Tức cảm thấy như mình đang dấn sâu vào một vòng xoáy cám dỗ không lối thoát.

Nhưng cảm giác ấy lại khiến tim cậu đập loạn nhịp.

Cả hai tiếp tục đi thêm vài phút nữa, và rồi Quan Tuyết Tức nhìn thấy mục tiêu của Trần Tích: một khách sạn nhỏ.

Họ dừng lại trước cửa, Trần Tích quay sang hỏi nhẹ nhàng: "Vào không?"

"Không... không đâu."

Những hành động thân mật thường ngày, từ ôm đến hôn, đều nằm trong giới hạn chấp nhận được. Nhưng đột ngột rủ nhau vào khách sạn lại là một câu chuyện hoàn toàn khác, vượt xa mức cậu từng nghĩ đến.

Quan Tuyết Tức cảm thấy lý trí kéo mình lùi lại, nhưng bàn tay cậu vẫn bị Trần Tích nắm chặt, không cách nào thoát ra được.

Trời đã tối, cả hai có thể tự nhiên nắm tay mà không lo ánh mắt của người khác.

Và cũng nhờ trời tối, một ý nghĩ táo bạo lóe lên trong đầu Quan Tuyết Tức: Vào thì đã sao? Có gì đáng sợ đâu.

Nhưng cậu lại không đủ can đảm để nói ra điều ấy, chỉ đứng yên lặng, ánh mắt dao động nhìn Trần Tích đầy lưỡng lự.

Trần Tích đối diện ánh mắt cậu, trao đổi một hồi như không cần lời nói, rồi khẽ trấn an: "Đừng lo, tôi sẽ không làm gì mà cậu không thích."

Quan Tuyết Tức im lặng.

Vừa dứt lời, Trần Tích nhận ra ngay mình đã nói sai. Hắn không nên an ủi như vậy, Quan Tuyết Tức không cần một lời trấn an, cậu ấy cần một lý do để tiếp tục.

Trần Tích lập tức đổi cách nói, giọng điệu dịu dàng hơn: "Mấy ngày Tết không gặp cậu, tôi cảm thấy lâu rồi chưa được hôn cậu."

Ánh đèn đường hắt qua khiến vành tai Quan Tuyết Tức dần đỏ ửng.

"Thật à?"

"Ừ... nhớ đến phát điên ấy."

Đây là sự thật. Vài chữ ngắn gọn này chẳng thể diễn tả hết những cảm xúc dồn nén trong lòng Trần Tích. Hắn cụp mắt xuống, đôi vai căng thẳng, như có điều muốn nói nhưng lại không thể mở lời.

Đến lúc này, Trần Tích không dám nói thêm những lời mời gọi nào nữa, sợ rằng mình sẽ tỏ ra quá vội vã, làm mất đi giá trị của mối quan hệ này.

Quan Tuyết Tức lại như một bức tượng tuyết đứng lặng yên, chỉ chịu tan chảy khi được Trần Tích dùng sự nhiệt tình sưởi ấm.

Cuối cùng, Trần Tích không thể nhịn được nữa. Hắn siết chặt tay "người tuyết" của mình, khẽ thì thầm: "Gật đầu đi, Quan Tuyết Tức, đừng trêu tôi nữa mà."

"Được rồi." Quan Tuyết Tức hơi quay mặt đi, lí nhí bảo: "Nhiều nhất là hai tiếng thôi đó, tối tôi phải về nhà."

Chương 60: Cậu Tối Nay Sao Mà Biết Nũng Nịu Thế Nhỉ

DTV-EBOOK

Hai tiếng không dài cũng chẳng ngắn, đủ để làm được rất nhiều việc.

Khi bước vào phòng khách sạn, Quan Tuyết Tức cố giữ vẻ điềm tĩnh liếc nhìn đồng hồ trên điện thoại, nhưng trong lòng cậu lại đang rối tung lên.

Cậu không ngốc, hiểu rõ rằng những gì Trần Tích nói muốn hôn cậu chỉ là cái cớ. Đã bước qua cánh cửa này, mọi chuyện sẽ không chỉ dừng lại ở những nụ hôn.

Quan Tuyết Tức không hề bài xích, nhưng vẫn không tránh khỏi cảm giác bối rối. Làm chuyện "hư hỏng" thế này, dù cố tự nhủ mình đã trưởng thành vẫn thấy có chút chột dạ.

Trái lại Trần Tích lại điềm nhiên hơn nhiều. Hắn lặng lẽ cắm thẻ phòng, bật đèn, ngồi xuống mép giường cởi bỏ áo khoác.

Phòng không lớn nhưng đầy đủ tiện nghi: tivi, tủ quần áo, sofa, phòng tắm rộng rãi, và một chiếc giường lớn.

Quan Tuyết Tức quét mắt nhìn khắp căn phòng, cuối cùng bước đến bên cạnh Trần Tích.

Trong khi Quan Tuyết Tức mải quan sát xung quanh, ánh mắt Trần Tích chỉ dừng lại trên người cậu. Cái nhìn kiên nhẫn, dịu dàng, như thể chỉ cần được ngắm nhìn cậu là đã đủ mãn nguyện.

"Cũng được đấy." Quan Tuyết Tức bình phẩm ngắn gọn về căn phòng.

Trần Tích không đáp, chỉ nhẹ nhàng cầm lấy tay cậu, giúp cậu kéo khóa áo khoác xuống.

Tiếng "xoẹt" của dây kéo vang lên trong không gian yên tĩnh như một làn sóng nhỏ làm căng thẳng bầu không khí. Quan Tuyết Tức bất giác nín thở, rồi chậm rãi thở ra.

Trần Tích cởi áo của cả hai, xếp chồng lên nhau rồi ném qua ghế sofa. Hắn đặt tay lên eo Quan Tuyết Tức, ngồi dưới nhìn lên, ánh mắt dần trở nên sâu thẳm, mang theo một sức nóng khó che giấu.

Quan Tuyết Tức liếc nhìn cậu, giả bộ nghiêm khắc: "Tôi biết ngay mà, cậu lại đang nghĩ mấy thứ xấu xa đó."

Trần Tích cười khẽ: "Tôi hối hận vì đã cho cậu xem nhật ký rồi, ít nhất cũng nên cắt bớt mấy đoạn đó."

"Quá muộn rồi." Quan Tuyết Tức hừ nhẹ, "Tôi còn không rõ cậu thế nào sao? Đừng giả bộ."

"Không cần giả nữa?" Trần Tích hỏi, giọng như đang ẩn ý điều gì.

Quan Tuyết Tức còn chưa kịp hiểu hết ý hắn thì Trần Tích đã coi như cậu đồng ý, bất ngờ đẩy cậu ngã xuống giường, lật người đè lên.

"Ơ này!" Quan Tuyết Tức kêu lên, đầu cậu chìm vào gối, tầm nhìn bị che khuất khi Trần Tích dùng tay che mắt, cúi xuống hôn cậu.

Cậu thậm chí còn không có cơ hội hỏi vì sao lại phải hôn như vậy. Một khi mọi thứ đã bắt đầu, Quan Tuyết Tức chẳng thể nào kiểm soát được chính mình nữa. Hơi thở cậu đứt quãng, giọng nói vỡ vụn, cổ họng khô khốc như không đủ không khí để hít thở.

Trần Tích còn khó chịu hơn cậu. Chỉ hôn thôi là không đủ, tay hắn không ngừng di chuyển từ bờ vai xuống eo, chậm rãi trượt xuống...

Quan Tuyết Tức theo bản năng né tránh, nhưng cử động nhẹ đã khiến cậu chạm phải một thứ cứng rắn chỉ làm cậu càng thêm bối rối.

Ánh sáng chói lòa bị thay thế bằng bóng tối khi Trần Tích với tay tắt hết đèn trong phòng, chỉ để lại một tia sáng nhạt xuyên qua cửa sổ.

"Trần Tích."

Giọng Quan Tuyết Tức gọi tên hắn khẽ khàng, như một ngọn gió nhẹ chạm vào màng tai mang theo chút nghẹn ngào.

"Trần Tích... Trần Tích..."

"Tôi đây." Trần Tích đáp, hơi thở nóng bỏng phả vào bên tai, "Sao thế, đang làm nũng à?"

"Cậu mới làm nũng ấy." Quan Tuyết Tức đáp trả yếu ớt, tay lại không tự chủ mà níu lấy cổ áo Trần Tích, kéo hắn sát gần hơn.

"Trần Tích..."

"Cậu gọi nữa tôi sẽ không nhịn được đâu."

Hơi thở của Trần Tích trở nên nặng nề, luồng khí nóng phả lên cổ Quan Tuyết Tức tựa như ngọn lửa thiêu đốt làm da cậu nóng rẫy một mảng.

Quan Tuyết Tức bị cảm giác nóng bức ấy làm cho nghiêng đầu tránh đi vùng cổ của mình. Nhưng Trần Tích lại giữ chặt lấy cằm cậu cứng rắn kéo về đúng hướng, áp xuống đó một nụ hôn

thứ hai. Tấm đệm dưới lưng họ lún sâu, ngón tay Quan Tuyết Tức bất giác bấu chặt lấy ga trải giường.

Trong tiếng thở dồn dập lộn xộn có cả âm thanh của chiếc thắt lưng bị tháo ra.

Cảm giác căng cứng lan tỏa khắp cơ thể Quan Tuyết Tức, khó chịu đến mức chưa từng có. Dường như phát tiết ra là cách dễ dàng nhất, nhưng khi cảm xúc tràn đầy đến độ này, ai lại chỉ muốn một sự phát tiết bình thường?

Cơ thể Trần Tích nóng như lửa. Bàn tay hắn lướt trên eo Quan Tuyết Tức, khám phá cơ thể người trước mặt là điều hiển nhiên, nhưng Quan Tuyết Tức luôn ngại ngùng, ít khi chủ động chạm vào hắn.

Lúc này, cảm xúc lấn át, ngón tay run rẩy của cậu từ từ di chuyển từ eo lên lưng Trần Tích. Lòng bàn tay cậu cảm nhận rõ những cơ bắp cứng rắn đang chuyển động, cùng với đó là một lớp mồ hôi rịn ra.

Áo ngoài đã được cởi bỏ quẳng xuống cuối giường. Hai cơ thể gần như tr.ần tr.ụi quấn lấy nhau, những nụ hôn càng trở nên phóng túng hơn.

Trần Tích bắt đầu dùng cả răng cắn nhẹ lên vai Quan Tuyết Tức.

Yêu đương bí mật lâu ngày, ngay cả việc cắn cũng đã quen tìm vị trí thích hợp – những nơi mặc quần áo sẽ che được, không để người ngoài nhìn thấy.

Quan Tuyết Tức run rẩy theo từng cường độ nhẹ nhàng hay mạnh mẽ của những cú cắn, giọng nói khẽ khàng, run rẩy gọi tên hắn: "Trần Tích, Trần Tích..."

"Cậu tối nay sao mà biết nũng nịu thế nhỉ." Trần Tích mạnh mẽ hôn lên môi cậu, nói trong tiếng thở đứt quãng, "Gọi tên tôi cứ như đang gọi chồng vậy, Quan Tuyết Tức, cậu cố tình phải không?"

"... Tôi không có."

"Cậu cố tình." Trần Tích bất ngờ rời môi cậu kéo theo một vệt nước mỏng, không thèm lau, lại cúi xuống bên tai khẽ nói: "Cậu đang quyến rũ tôi, muốn tôi..."

Hai chữ cuối như một bí mật không thể tiết lộ, thì thầm chui vào tai Quan Tuyết Tức như ngòi nổ vô hình khiến đầu óc cậu bùng nổ, vành tai đỏ rực.

"Đúng không?" Hơi thở của Trần Tích như mang theo dòng điện, tê dại chạy từ tai Quan Tuyết Tức xuống khắp gương mặt.

Cậu không trả lời, Trần Tích cũng không mong cậu trả lời. Dẫu vậy, hắn vẫn mãn nguyện, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt trước mặt.

Từng nụ hôn Trần Tích đều dồn nén cảm xúc, nhấm nháp gò má, cằm, và không quên dùng đầu lưỡi lướt qua để lại những vệt ướt mềm trên da cậu.

Cả người Quan Tuyết Tức đã đẫm mồ hôi.

Nhưng dấu vết ướt át trên cổ cậu không rõ là mồ hôi hay là dấu vết người bạn trai để lại.

Trần Tích hôn lại rồi hôn nữa, cuối cùng không thể kiềm chế rướn người chống lên, thở gấp gáp: "Quan Tuyết Tức, chúng ta quen nhau quá sớm."

"?"

Ánh mắt của Trần Tích tối lại, trầm giọng nói: "Nếu là hai năm sau, đêm nay cậu đừng hòng rời giường."

"..."

Quan Tuyết Tức nhận ra người trước mặt đã kiềm nén đến cực hạn, thậm chí bắt đầu nói những lời linh tinh.

Cậu muốn cười, nhưng lại cười không nổi.

Chính cậu cũng đang chịu đựng đến mức chẳng dễ dàng. Nếu Trần Tích thực sự kiên quyết, có lẽ cậu cũng sẽ không từ chối.

Nhưng Trần Tích, người tự nhận là "kẻ biến thái bám đuôi", thật ra lại rất cẩn trọng. Hắn lo sợ việc quá nóng vội sẽ phá vỡ mọi thứ giữa họ, biến đêm nay thành một "điểm trừ" thay vì một bước tiến trong tình cảm.

Thế nhưng, nếu cứ dừng lại ở đây thì làm sao có thể thành "điểm cộng"?

Trần Tích lặng lẽ nhìn Quan Tuyết Tức.

Quan Tuyết Tức nằm yên trên giường, không có phản ứng gì thêm, chỉ im lặng nhìn cậu.

Ngay khoảnh khắc ấy, Trần Tích hiểu rằng dừng lại là đúng.

Hắn thở dài, chậm rãi rời khỏi giường cởi nốt phần quần áo còn lại, bước vào phòng tắm.

Cánh cửa phòng tắm hé mở, tiếng nước chảy róc rách truyền ra.

"Ê." Quan Tuyết Tức kéo chăn trùm lên người, nói vọng vào, "Trần Tích, cậu đúng là giỏi nhịn thật đó nha."

"..."

Trần Tích suýt thì không bình tĩnh nổi: "Làm ơn bớt nói mấy lời chọc tức đi."

Quan Tuyết Tức chẳng hề phủ nhận việc từ sự nhẫn nại của Trần Tích mà cậu lại thấy thích thú, ngược lại còn làm bộ ấm ức: "Tôi cũng khó chịu lắm đây nè, làm sao giờ ta?"

Tiếng nước trong phòng tắm vẫn chảy đều, chỉ còn âm thanh của nó lấp đầy không gian tĩnh lặng.

Một lúc sau, giọng nói của Trần Tích vọng ra pha chút trêu chọc: "Quan Tuyết Tức, cậu muốn tôi ra ngoài, hay tự mình vào đây?"

"Thôi đi, vậy thì không biết lúc nào mới xong, mẹ tôi sẽ kiểm tra đấy..."

Quan Tuyết Tức kéo chăn che kín người, nhắm mắt lầm bầm: "Tự giải quyết thôi."

"..."

Tự lực cánh sinh quả là thiếu sót, nhưng khi hai người chỉ cách nhau một cánh cửa khép hờ cùng làm điều cuối cùng, bầu không khí lập tức trở nên khác biệt.

Tiếng nước chảy rì rào từ vòi hoa sen che lấp phần lớn hơi thở nặng nề của Trần Tích, chỉ thỉnh thoảng vọng ra vài tiếng rõ ràng hơn.

Quan Tuyết Tức không phát ra bất kỳ âm thanh nào, chỉ lặng lẽ nghe tiếng của đối phương, trong đầu hình ảnh rối loạn không ngừng hiện ra. Khi kết thúc, tay cậu đã mỏi nhừ.

Cậu nằm trên giường một lát, cảm giác hơi buồn ngủ.

Trần Tích bước ra khỏi phòng tắm, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm, bảo cậu đi tắm để không khó chịu vì toàn thân dính mồ hôi.

Quan Tuyết Tức uể oải không muốn nhúc nhích.

Trần Tích đứng bên giường nhìn cậu vài giây, đột nhiên kéo chăn ra, bế cậu lên.

Mặt Quan Tuyết Tức áp sát vào ngực trần của đối phương, hoảng hốt kêu lên: "Cậu làm gì thế?"

Trần Tích bình thản nói: "Gọi mà không chịu dậy, chẳng phải đang chờ tôi bế sao?"

Quan Tuyết Tức cạn lời: "Nói bậy, tôi đâu có."

Trần Tích tiếp lời: "Trong mười câu 'tôi đâu có' của cậu thì chín câu là mạnh miệng."

Quan Tuyết Tức đáp: "Nhưng lần này là thật."

"Ồ." Trần Tích bế cậu vào phòng tắm.

Theo lý mà nói, Quan Tuyết Tức với chiều cao như vậy chắc chắn không nhẹ, nhưng Trần Tích chẳng chút mệt nhọc đặt cậu xuống một cách vững vàng, còn hỏi: "Có cần tôi giúp cậu tắm không?"

Quan Tuyết Tức lập tức đẩy hắn ra, "Không cần, cậu nghỉ đi."

Khi Quan Tuyết Tức tắm xong bước ra, Trần Tích đã ăn mặc chỉnh tề.

Dưới ánh nhìn đầy tự nhiên của Trần Tích, Quan Tuyết Tức mặc quần áo vào, cầm điện thoại lên xem giờ: vẫn chưa đến hai tiếng.

Bầu trời bên ngoài tối đen, đã đến lúc phải về nhà rồi.

"Đi thôi?"

"Ừ."

Trần Tích nắm tay Quan Tuyết Tức, cùng cậu đi trả phòng.

Dù rất gấp để về nhà, nhưng đến lúc phải chia tay, cả hai lại có chút luyến tiếc.

Rõ ràng vừa rồi đã quấn quýt đến thế, vậy mà bây giờ vẫn thấy chưa đủ. Cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, chẳng ai thốt được lời tạm biệt.

"Để tôi đưa cậu về nhà." Trần Tích nói, "Ở bên cậu thêm một lúc nữa."

Quan Tuyết Tức lắc đầu, "Trời lạnh lắm, cậu về nghỉ sớm đi."

"Mới bảy giờ mà."

"Trời ơi, bảy giờ đã muộn rồi."

Quan Tuyết Tức đẩy hắn, "Đi nhanh lên, đừng nói nhảm nữa."

Trần Tích bị đẩy lùi hai bước, nhưng lại kiên quyết quay lại đứng trước mặt Quan Tuyết Tức, bướng bỉnh nói: "Không được, tôi phải đưa cậu về."

Quan Tuyết Tức: "..."

Không tiễn cậu thì sao chứ? Một chàng trai mười bảy tuổi như cậu chẳng lẽ còn bị sói ăn thịt?

Nhưng có những người dù biết đường vòng, dù phiền phức, vẫn cứ thích làm. Vậy thì cứ để hắn làm đi.

Quan Tuyết Tức bó tay, đành để người bạn trai bám dính đưa mình về nhà.

Đoạn đường không ngắn, phải ngồi xe hơn nửa tiếng, cuối cùng cũng đến cổng khu nhà của Quan Tuyết Tức. Hai người đành phải tạm biệt nhau.

"Trước khi ngủ tôi sẽ gọi điện cho cậu." Trần Tích nói.

Quan Tuyết Tức gật đầu: "Biết rồi."

Nói xong tạm biệt, Quan Tuyết Tức bước vào cổng khu nhà, vừa tới gần nhà mình chợt thấy dưới lầu đậu một chiếc xe quen mắt.

Ánh sáng lờ mờ của đèn đường năng lượng mặt trời khiến cậu không chắc mình nhìn nhầm hay không. Bước thêm vài bước để nhìn kỹ biển số, hóa ra đúng là xe của Quan Tĩnh Bình.

Quan Tuyết Tức ngạc nhiên: ông ta tới đây làm gì?

Xe đậu dưới này, chắc chắn người ở trên lầu.

Hà Vận không đuổi ông ta đi sao?

Quan Tuyết Tức nhanh chân lên lầu, mở cửa bước vào quả nhiên thấy Quan Tĩnh Bình đang ngồi trong phòng khách đối diện với Hà Vận, trông y như một vị khách đường hoàng.

Thấy cậu về, Quan Tĩnh Bình quay đầu chào hỏi: "Tuyết Tức, đi chơi đâu mà giờ mới về?"

"Liên quan gì ông?" Quan Tuyết Tức bực bội đáp, "Ông đến đây làm gì?"

Quan Tĩnh Bình đã quen với thái độ lạnh nhạt của cậu, không hề nổi giận mà vẫn điềm tĩnh nói: "Có chuyện muốn bàn với mẹ con, vào nhà trước đi."

Chương 61: Tương Lai

DTV-EBOOK

Sau bao năm ly hôn, Quan Tĩnh Bình và Hà Vận gần như cắt đứt mọi liên lạc. Lần này họ ngồi lại cùng nhau, chắc chắn chỉ vì người con trai chung – Quan Tuyết Tức.

Trong phòng khách ấm áp, tiếng TV phát nhỏ làm nền, không khí được bao phủ bởi sự trầm lặng. Trên bàn trà bày một đĩa trái cây cùng bình trà nóng. Quan Tĩnh Bình có lẽ không ngờ rằng mình lại được tiếp đãi như một vị khách.

Quan Tuyết Tức bước vào, ánh mắt lướt qua hai người ngồi đối diện trên sofa. Một thoáng mơ hồ lướt qua tâm trí cậu như thể ký ức lẫn lộn giữa thực tại và quá khứ.

Một gia đình ba người đã ly tán từ lâu, nay lại bất ngờ "đoàn tụ".

Tuy nhiên, từ "đoàn tụ" có lẽ không phù hợp, vì đây không phải là buổi sum họp gia đình mà chỉ đơn giản là một "hội nghị đối tác" ngắn ngủi, khi hai cổ đông A và B cùng thảo luận về "sản phẩm chung".

"Sản phẩm chung" Quan Tuyết Tức tự cười thầm trước ý nghĩ hài hước không mấy tử tế trong đầu.

Nhưng trên gương mặt cậu không lộ bất kỳ dấu hiệu vui vẻ nào. Ngược lại, trong lòng Quan Tuyết Tức dấy lên một linh cảm bất an. Ánh mắt cậu không ngừng dừng lại ở mẹ mình – Hà Vận.

Hà Vận lên tiếng: "Cởi áo khoác ra đi con, lại đây ngồi."

"Hai người đang bàn gì thế?" Quan Tuyết Tức treo áo, bước tới bên mẹ, tiện tay cầm một quả táo cắn một miếng.

Hà Vận vỗ nhẹ tay cậu, trách yêu: "Ăn mà không rửa tay, đã nói bao lần rồi, bệnh từ miệng mà ra!"

Quan Tuyết Tức làm như không nghe, ngẩng đầu nhìn về phía Quan Tĩnh Bình.

Người đàn ông ngồi kia với phong thái lịch lãm điển hình của một doanh nhân thành đạt, luôn giữ dáng vẻ điềm đạm hiếm khi để lộ cảm xúc giận dữ. Quan Tuyết Tức biết rõ đó không phải vì ông có tính khí tốt, mà bởi ông quá chú trọng hình tượng, không bao giờ muốn phô bày mặt xấu xí của mình.

Dù không muốn thừa nhận, nhưng cậu không thể phủ nhận rằng mình cũng thừa hưởng tính cách này từ ông.

"Chúng ta đang bàn về chuyện học của con." Quan Tĩnh Bình mở lời, "Năm nay con đã lớp 11 rồi..."

"Vẫn mới lớp 11 thôi mà, ông làm gì vội thế?" Quan Tuyết Tức lập tức chen ngang, giọng đầy phòng bị.

Quan Tĩnh Bình không vội, bình thản đáp: "Lớp 11 là thời điểm khá muộn rồi. Nếu muốn du học, con cần chuẩn bị càng sớm càng tốt."

Quan Tuyết Tức bất giác sững người, ánh mắt hướng về phía mẹ mình.

Hà Vận mỉm cười, dường như tâm trạng bà đang rất tốt. Từ khi bắt đầu một mối quan hệ mới, bà không còn dễ dàng bị Quan Tĩnh Bình chọc giận nữa.

Có câu nói: "Người sống nhờ một hơi thở." Khi cơn giận tan biến, những điều từng khó chấp nhận giờ đây sau khi cân nhắc lợi ích lại trở nên hợp lý.

Hà Vận là minh chứng rõ ràng cho điều đó. Bà nắm lấy tay Quan Tuyết Tức, giọng dịu dàng nói: "Tuyết Tức, với thành tích học tập của con, mẹ nghĩ không nhất thiết phải chỉ nhắm vào các trường đại học trong nước. Dù các trường ở đây rất tốt, nhưng mẹ hy vọng con có thể học ở một trong những trường hàng đầu thế giới..."

Bà ngừng một lát, thấy cậu im lặng lại tiếp tục nói: "Về chi phí, con không cần phải lo. Trước khi con về, mẹ và ba đã thống nhất rồi."

Hà Vận liếc nhìn Quan Tĩnh Bình. Có vẻ như họ đã bàn bạc rất thuận lợi, đến mức ngữ điệu của bà khá khéo léo và khách sáo: "Lần trước mẹ từng đề cập chuyện này, nhưng khi đó... mẹ không muốn nhắc lại nữa. Lần này ba con nói không muốn ép con điều gì. Chúng ta đều mong con có tương lai tốt đẹp, vì thế học phí sẽ do cả hai người cùng chi trả. Đây là trách nhiệm của ba mẹ, con không cần bận tâm."

Ngụ ý rõ ràng: Quan Tĩnh Bình bỏ tiền ra là điều hiển nhiên.

Quan Tuyết Tức ngồi im không đáp.

Trước đây, Hà Vận từng kiên quyết từ chối nhận "đồng tiền dơ bẩn" của Quan Tĩnh Bình. Còn giờ thì sao?

Cậu bị kẹp giữa hai người, cảm giác như bị dồn vào đường cùng.

Mọi thứ đến quá đột ngột. Cậu chưa kịp chuẩn bị tinh thần, hai người họ đã "hòa giải" rồi cùng liên thủ... để "đẩy" cậu ra nước ngoài.

Quan Tuyết Tức vừa giận vừa buồn cười, không biết phải đối mặt ra sao. Nhưng tất cả đều nằm trong tính toán của Quan Tĩnh Bình.

Người đàn ông này hiểu cậu hơn ai hết. Quan Tuyết Tức mang nhiều nét giống ông, và với ông, cậu là một kiệt tác hoàn hảo.

Quan Tĩnh Bình càng nhìn cậu càng thấy hài lòng. Nhưng tình yêu này phần nhiều lại bao hàm cả sự tự mãn chứ không phải là tình thương thông thường.

"Chuyện này có lẽ hơi đột ngột với con. Không cần vội, cứ từ từ suy nghĩ." Quan Tĩnh Bình điềm nhiên nói, "Thật ra cũng chẳng cần phải đắn đo quá. Con học hành chăm chỉ như vậy chẳng phải để vào một trường đại học tốt hơn hay sao?""

"...."

"Những năm qua ba nợ con nhiều quá, công việc bận rộn nên không chăm lo được... May là vẫn còn cơ hội giúp con chuyện học hành, vẫn chưa muộn."

Quan Tĩnh Bình đứng dậy chỉnh lại áo khoác chuẩn bị rời đi, "Thời gian cũng không còn sớm, ba đi trước. Mấy chuyện cụ thể để mẹ con nói với con."

Khi bước tới cửa, ông quay lại nhìn Quan Tuyết Tức, "Hôm nào rảnh đi ăn cùng ba một bữa nhé?"

Ông đợi một chút, nhưng Quan Tuyết Tức không đáp lại. Quan Tĩnh Bình không tỏ ra giận, chỉ bình thản mở cửa và rời đi, thần thái vẫn ung dung.

Ông vừa đi, không khí trong phòng thay đổi ngay tức khắc.

Quan Tuyết Tức ném quả táo cắn dở xuống bàn, gần như tức giận chất vấn: "Mẹ, mẹ đã nói gì với ông ấy vậy?!"

Hà Vận liếc nhìn con trai, "Con phát cáu cái gì chứ?"

Quan Tuyết Tức nghẹn họng.

Hà Vận nhìn thấu tâm trạng của cậu, bình tĩnh nói: "Con không muốn đi du học, mẹ biết. Vì cô bạn gái nhỏ của con, đúng không?"

Quan Tuyết Tức: "..."

Cậu quay mặt đi, hạ giọng hai tông: "Là do mọi người kỳ lạ quá thôi. Tự tiện sắp xếp cho con mà không hỏi con nghĩ gì."

"Con nghĩ gì?" Hà Vận hỏi lại, "Mẹ tất nhiên tôn trọng ý kiến của con, nhưng phải trong giới hạn hợp lý, không phải tùy tiện bướng bỉnh."

Quan Tuyết Tức bị chặn lời, cậu vẫn không hết bất mãn lầm bầm: "Đột ngột quá, mẹ nên nói trước với con..."

Hà Vận đáp: "Quan Tĩnh Bình hôm nay mới tìm đến, mẹ cũng không biết trước."

Quan Tuyết Tức nghi ngờ: "Ông ấy đã nói gì?"

"Lần trước dùng cách mạnh không được, giờ lại dùng chiêu mềm mỏng." Hà Vận cười lạnh, "Ông ấy muốn hàn gắn quan hệ cha con với con, đề nghị chi trả học phí du học nhưng không ép buộc con phải sang đó sống."

Quan Tuyết Tức nghe mà biểu cảm phức tạp khó tả.

Hà Vận nói tiếp: "Đây là kết quả của việc hai bên cùng nhường một bước. Điều này hoàn toàn có lợi cho con, mẹ đã bàn kỹ với ông ấy và quyết định đồng ý. Còn lại là tùy vào con."

"Quyết định đồng ý?" Quan Tuyết Tức lặp lại, giọng đầy khó chịu. "Mẹ, con không hiểu mẹ đang nói gì. Trước đây mẹ cấm con qua lại với ông ấy, thậm chí chỉ cần con nhận một hộp bánh

từ ông ta thôi mẹ cũng buồn bực cả ngày. Tại sao con ghét ông ta? Vì ông ta làm mẹ đau lòng!"

Hà Vận thoáng khựng lại, ánh mắt hiện chút lúng túng.

Quan Tuyết Tức tiếp tục: "Bây giờ thì sao? Mẹ có người bên cạnh rồi, không quan tâm ông ấy nữa, cũng chẳng quan tâm con luôn."

"Con nói bậy cái gì thế hả!" Hà Vận cau mày, giọng trở nên gay gắt.

"Con nói sai hay mẹ thay đổi? Những gì mẹ nói trước đây mẹ quên hết rồi sao? Mẹ từng nghi ngờ ông ta tham ô, lo sợ tiền của ông ta có nguồn gốc không sạch có ngày còn liên lụy đến chúng ta. Giờ thì sao? Mẹ không nghi ngờ, không lo lắng gì nữa à?"

"..."

"Mẹ ghét ông ấy, mẹ dạy con cũng phải ghét ông ấy. Bây giờ mẹ không ghét nữa, mẹ muốn con cũng quên đi rồi thoải mái nhận tiền của ông ta. Con là con trai mẹ hay chỉ là một quả bóng mẹ đá qua đá lại? Năm sau mẹ còn định đá con sang đó để chúc tết vợ nhỏ của ông ta đúng không?"

"Quan Tuyết Tức!" Hà Vận đứng phắt dậy, sắc mặt biến đổi liên tục. "Ai dạy con nói những lời như vậy?! Nhận tiền của ông ấy thì sao? Mẹ tiêu một đồng nào chưa? Tất cả chẳng phải đều vì con thôi sao!"

"Con không cần." Quan Tuyết Tức cũng đứng bật dậy, buột miệng nói những lời cay nghiệt: "Mẹ nói vì con hay vì không muốn con ở lại trong nước làm phiền mẹ và chú Lý hưởng thụ thế giới hai người?"

Hà Vận sững sờ, kinh ngạc nhìn cậu.

Quan Tuyết Tức quay lưng về phòng, "rầm" một tiếng đóng sầm cửa lại.

Lực cậu dùng lớn đến mức làm nước trong bể cá bên cạnh chiếc tivi rung lên ba lần.

Hà Vận ngơ ngác đứng yên tại chỗ hồi lâu, một cơn giận xông thẳng lên đỉnh đầu. Bà bước đến trước cửa phòng đập mạnh hai cái: "Quan Tuyết Tức! Con bớt cái kiểu ngang bướng ấy đi, lấy cớ này cớ kia để làm gì? Mẹ không hiểu người ngoài nhưng chẳng lẽ không hiểu con sao?"

Bên trong im lặng không một tiếng động.

Hà Vận giận dữ nói: "Chuyện khác có thể bàn bạc, nhưng nếu con vì yêu đương mà từ chối đi du học thì đừng hòng nghĩ đến!"

Nửa đời trước của Hà Vận đã là một bi kịch bắt nguồn từ việc vì Quan Tĩnh Bình mà từ bỏ cơ hội học ở trường tốt, chọn ở lại bên ông, kết hôn và sinh con.

Bà tuyệt đối không cho phép chuyện tương tự xảy ra với Quan Tuyết Tức.

"Gửi con ra nước ngoài có gì không tốt chứ?" Hà Vận nói vọng qua cánh cửa đóng kín: "Harvard, Cambridge, Oxford, con không hứng thú sao? Nhất định phải ở lại trong nước bó buộc mình ở một góc nhỏ mà từ bỏ cơ hội khám phá thế giới à?"

Vẫn không có tiếng đáp lại từ bên trong.

Hà Vận thở dài: "Mẹ không nói nữa, con tự nghĩ kỹ đi."

Bên ngoài, tiếng bước chân xa dần. Quan Tuyết Tức nằm úp mặt vào gối, cầm điện thoại chậm rãi thở ra một hơi dài.

Vừa nãy Trần Tích nhắn tin cho cậu: *"Tôi về đến nhà rồi, cậu đang làm gì vậy?"*

Quan Tuyết Tức đợi năm phút sau mới trả lời: *"Cãi nhau với mẹ."*

Trần Tích hỏi: *"Sao thế?"*

Quan Tuyết Tức nhìn chằm chằm vào giao diện WeChat trắng xanh, ngón tay như bị đông cứng chẳng thể gõ nổi một chữ.

Những lời cậu vừa nói với Hà Vận là do tức giận, nhưng không hoàn toàn là nói dối.

Sự bực bội mãnh liệt đó nếu không phải đã nảy sinh từ một suy nghĩ nào đó thì làm sao có thể bịa ra trong lúc cấp bách như vậy?

Cậu biết rõ Quan Tĩnh Bình đang cố lấy lòng mình, Hà Vận thuận thế đẩy cậu đi xa. Họ đều đúng, chẳng ai sai cả. Họ đều muốn tốt cho cậu, đều đang vạch ra con đường tương lai cho cậu.

Cậu đáng ra nên nhìn mọi chuyện ở tầm xa hơn chứ đừng như một đứa trẻ thiếu chín chắn mà giận dỗi vô ích với ba mẹ.

Nhưng cậu cũng là một con người, đâu phải trái bóng bị đá qua đá lại chứ!

Không hiểu sao chỉ trong một kỳ nghỉ đông ngắn ngủi, mọi thứ quanh cậu đều thay đổi. Tất cả mọi người đều làm cậu bực mình: bạn bè trở nên phiền phức, mẹ không còn là chốn tránh bão, còn bạn trai là niềm an ủi duy nhất lúc này. Nhưng nếu cậu ra nước ngoài, hai người cũng phải chia xa thôi.

Chỉ vài giờ trước, Trần Tích còn bàn với cậu về chuyện sau này sẽ học trường đại học nào, cùng vẽ nên một tương lai chung.

Vậy mà chỉ thoáng chốc, một cơn gió lớn quét qua, mọi viễn cảnh tươi đẹp vừa mường tượng dường như đều tan biến trở thành giấc mơ không thực.

Quan Tuyết Tức bỗng cảm thấy một nỗi sợ hãi khó tả xen lẫn sự cô đơn trống trải.

Đầu óc cậu rối như tơ vò, điện thoại không ngừng rung lên.

Trần Tích: *"Này, Quan Tuyết Tức."*

Trần Tích: *"Cậu cãi nhau với mẹ à, sao lại không trả lời tôi?"*

Trần Tích: *"Rốt cuộc có chuyện gì thế? Nói cho tôi nghe xem nào?"*

"..."

Quan Tuyết Tức chần chừ một lát, cuối cùng không kìm được mà tìm kiếm sự an ủi từ Trần Tích.

Cậu gõ dòng tin: *"Ba mẹ muốn tôi đi du học."*

Tin nhắn vừa gửi đi, phía bên kia bỗng im bặt.

Trên giao diện WeChat, dòng chữ *"Đối phương đang nhập"* nhấp nháy hồi lâu, mãi sau mới hiện lên câu trả lời của Trần Tích: *"Cậu muốn đi không?"*

Chương 62: Đã Vỡ Thì Cứ Để Vỡ Luôn

DTV-EBOOK

Trần Tích hỏi một cách cẩn trọng, còn Quan Tuyết Tức trả lời dứt khoát: *"Không muốn đi."*

Hiện tại cậu đang đầy một bụng tức giận. Trước đây, Quan Tĩnh Bình đã đủ khiến cậu khó chịu, giờ ngay cả Hà Vận cũng bị cậu liệt vào danh sách "đối thủ".

Thấy nhắn tin quá phiền, Quan Tuyết Tức trực tiếp gọi điện cho Trần Tích.

Cậu đóng chặt cửa, cuộn mình trong chăn, giọng nói hạ thấp khi kể lại mọi chuyện. Từng lời cậu nhấn mạnh đến sự thay đổi thái độ đầy khó hiểu của Hà Vận và thái độ giả tạo khiến người ta không chịu nổi của Quan Tĩnh Bình.

Kể xong, Quan Tuyết Tức lạnh lùng chốt một câu: "Tôi không đi. Đây không còn là chuyện ra nước ngoài hay không. Chỉ cần tôi đồng ý, cả đời này tôi sẽ bị trói buộc với danh nghĩa con trai Quan Tĩnh Bình."

Trần Tích nhẹ nhàng nói: "Nhưng cậu vốn là con trai ông ấy mà."

Quan Tuyết Tức nghẹn lời, nổi giận: "Cậu an ủi người khác kiểu gì thế? Không muốn nói chuyện với cậu nữa!"

"Đừng mà." Trần Tích vội vàng trấn an, giọng điệu trầm xuống, "Ý tôi là... dù sao ông ấy cũng là ba cậu, thật ra không thể làm gì cậu đâu. Chỉ là kỳ vọng cậu sẽ thành công thôi."

"Cậu muốn nói gì đây?" Quan Tuyết Tức nhíu mày, giọng không mấy vui vẻ.

Trần Tích do dự một lúc, giọng nói vốn nhỏ lại càng khẽ hơn, như thể những lời sắp nói là điều không tiện bộc lộ: "Tôi muốn hỏi... liệu có phải cậu không muốn đi du học chỉ vì đang giận dỗi với ba mẹ không?"

"..."

Một câu hỏi đơn giản đến thế lại cần phải vòng vo.

Quan Tuyết Tức hiểu được ý tứ thực sự trong lời của Trần Tích, thở dài đáp: "Không phải. Còn vì cậu nữa."

Đây không phải lần đầu tiên Quan Tuyết Tức bày tỏ tình cảm với Trần Tích, nhưng những lời như vậy hiếm khi được cậu nói ra. Nếu không phải vì quá buồn bực, cậu có lẽ sẽ không dễ dàng thừa nhận như thế.

"Mẹ tôi không thèm hỏi xem một mình ra nước ngoài sống liệu có cô đơn không." Giọng Quan Tuyết Tức nghẹn ngào, "Họ cứ nói là vì tốt cho tôi. Nhưng thế nào mới gọi là tốt? Tôi sẽ chết đói à? Không tìm được việc chắc? Cuối cùng tất cả chỉ vì thể diện của họ. Tôi chỉ là một món hàng để khoe mẽ, là sản phẩm mà họ đầu tư!"

"Quan Tuyết Tức..." Trần Tích khẽ gọi tên cậu.

"Không biết nói gì à?" Quan Tuyết Tức vừa bực bội vừa tủi thân, "Cậu hoặc an ủi tôi, hoặc cùng tôi mắng họ, không thì cúp máy đi."

Trần Tích im lặng một lúc, rồi nhẹ nhàng nói: "Tôi không biết nên nói gì, sợ sẽ ảnh hưởng đến cậu."

"Ý cậu là sao?"

"Tôi không muốn cậu vì tôi mà từ bỏ bất kỳ điều gì."

"..."

Quan Tuyết Tức ngẩn ra, hỏi lại: "Cậu muốn tôi đi du học đúng không?"

"Không! Làm sao có chuyện đó được." Trần Tích vội giải thích, nhưng lời nói trở nên lộn xộn: "Tôi muốn ở bên cậu, nhưng cũng không muốn gây ảnh hưởng xấu đến cậu. Chuyện này... thực sự rất phức tạp. Hay là cậu xem thử trường lý tưởng của mình là gì, ngành học nào? Nếu ra nước ngoài tốt hơn thì..."

Chưa kịp nói hết, Quan Tuyết Tức đã ngắt lời: "Trần Tích, cậu nghĩ cậu là ba tôi chắc?"

Trần Tích lập tức cứng họng.

Quan Tuyết Tức cười nhạt: "Tôi tâm trạng tệ thế này, cần cậu an ủi vài câu cũng khó vậy sao? Tôi yêu đương với cậu là để nghe mấy lời vô nghĩa như vậy chắc?"

"..."

Trần Tích im lặng không đáp, Quan Tuyết Tức nói như châm chọc: "Nếu ra nước ngoài tốt hơn? Nghe thử xem cậu đang nói gì vậy? Cậu quan tâm đến tôi như thế, tại sao còn kéo tôi vào mối quan hệ này chứ? Tôi đi kết hôn sinh con chẳng phải tốt hơn à?"

Quan Tuyết Tức không để Trần Tích kịp phản ứng, nói xong liền dập máy.

Cậu thật không ngờ Trần Tích lại có phản ứng như vậy. Trong lòng cậu, Trần Tích lẽ ra phải hoảng sợ mà nói những lời như "Đừng đi du học" hay "Đừng bỏ rơi tôi"...

Nhưng kết quả lại quá đáng thất vọng.

Đến thời điểm then chốt, ngay cả Trần Tích cũng không kiên quyết đứng về phía cậu, như thể người sai là cậu, là cậu đang làm loạn. Ngoài cậu ra, tất cả mọi người đều có đầu óc sáng suốt, có thể gạt bỏ cảm xúc sang một bên để phân tích đúng sai.

Chỉ có mình cậu bận tâm liệu mình có cô đơn, có nhớ nhà không, liệu có thích nghi được ở một nơi xa lạ không...

Quan Tuyết Tức giận dữ ném điện thoại đi.

Rầm!

Chiếc điện thoại đập mạnh vào cửa rơi xuống đất, màn hình vỡ nát, tin nhắn WeChat vừa sáng lên chợt tối sầm lại.

Trong giây lát, Quan Tuyết Tức cảm thấy hả hê, nhưng niềm hả hê ấy chỉ kéo dài vài giây.

Chưa đầy một phút sau, cậu bắt đầu hối hận. Sửa điện thoại tốn không ít tiền, đổi một cái mới lại càng đắt đỏ.

Số tiền tiêu vặt mà cậu dành dụm chỉ đủ cho những khoản chi tiêu nhỏ nhặt, mấy ngày trước lại vừa mua cho Trần Tích một chiếc nhẫn, giờ thì số dư chẳng còn bao nhiêu...

Điều này đồng nghĩa với việc muốn sửa điện thoại thì phải mở miệng xin tiền Hà Vận.

Ở tình huống này, thà giết cậu còn hơn.

Quan Tuyết Tức bỗng nhiên cảm thấy tuyệt vọng.

Cậu hy vọng ba mẹ xem cậu như người lớn, tôn trọng ý kiến của mình. Nhưng thực tế, cậu chưa phải người lớn. Cậu ăn đồ của họ, tiêu tiền của họ, không thể ngẩng cao đầu, và đương nhiên không tránh khỏi việc bị họ sắp đặt.

Cậu nhặt chiếc điện thoại bị vỡ làm hai, thử ghép lại nhưng không được.

Quan Tuyết Tức đặt nó vào ngăn kéo dưới bàn học, trở lại giường và trùm chăn đi ngủ.

Phải rất lâu sau cậu mới ngủ được, nhưng sáng hôm sau lại tỉnh dậy rất sớm.

Trong bữa sáng, Hà Vận hỏi cậu đã suy nghĩ đến đâu, nhưng Quan Tuyết Tức không trả lời, chỉ bày ra bộ mặt lạnh lùng muốn chiến tranh lạnh với mẹ mình.

Điều này rất hiếm khi xảy ra. Trước đây Quan Tuyết Tức luôn hiểu mẹ vất vả, việc gì cũng chiều ý bà. Dù đôi lúc nghịch ngợm nhưng nhìn chung vẫn ngoan ngoãn, nghe lời.

Hà Vận tức không chịu nổi, muốn ngồi xuống nói chuyện nhưng Quan Tuyết Tức không hợp tác. Cậu đóng cửa phòng làm bài tập Tết – thực ra đã làm xong lâu rồi, giờ chỉ làm thêm sách bài tập bổ trợ.

Lý Thủ Dục đến một lần, định làm người hòa giải giúp Hà Vận khuyên nhủ cậu.

Nhưng khi gõ cửa phòng Quan Tuyết Tức, ông cũng nhận một sự từ chối thẳng thừng. Cuối cùng, cả ông và Hà Vận đều rơi vào tình thế khó xử. Mọi chuyện chẳng những không được hòa giải mà mối quan hệ giữa hai mẹ con càng trở nên lạnh nhạt.

Quan Tuyết Tức đang chuẩn bị cho kỳ học mới.

Giữa tháng Hai, cậu sẽ bước vào học kỳ hai của lớp 11.

Điện thoại hỏng khiến cậu bất ngờ mất liên lạc với Trần Tích, tình trạng này chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

Trong lòng Quan Tuyết Tức lại có chút hả hê kiểu trả thù. Chỉ cần nghĩ đến việc Trần Tích không thể liên lạc với mình sẽ khó chịu, cậu liền thấy đáng đời.

Trần Tích dựa vào đâu mà dám giả định "nếu ra nước ngoài tốt hơn"?

Câu tiếp theo chẳng phải sẽ là "vậy thì tôi ủng hộ cậu đi du học" sao?

Đã lý trí như vậy thì cứ để Trần Tích "lý trí" mà sớm nếm trải cảm giác chia xa đi. Như thế cũng hay.

Quan Tuyết Tức vừa tự tổn thương vừa mắng Trần Tích cả trăm lần trong lòng.

Một tuần sau, đột nhiên có cuộc gọi từ Dương Dật Nhiên qua điện thoại của Hà Vận, nhờ bà tìm cậu.

Quan Tuyết Tức đoán được đôi chút, bèn cầm máy vào phòng nghe.

Dương Dật Nhiên mở lời: "Quan Tuyết Tức, dạo này bận gì mà mất hút vậy?"

"Điện thoại hỏng rồi." Quan Tuyết Tức đáp.

Dương Dật Nhiên thắc mắc: "Hỏng thì mang đi sửa chứ. Hoặc không thì đổi máy mới, dạo này có nhiều mẫu mới hay lắm..."

Cậu ta nói lan man, Quan Tuyết Tức không buồn nghe, ngắt lời: "Cậu gọi tôi có việc gì?"

"Chà, tôi thì không có gì, là Trần Tích tìm cậu." Dương Dật Nhiên nói, "Cậu ta bảo không liên lạc được nên lo cậu có chuyện gì. Tôi bảo đến nhà tìm cậu đi nhưng cậu ta trả lời lấp lửng, nghe

ý như kiểu... nhà cậu dạo này có chuyện nhạy cảm? Cậu ta không tiện đến? Là sao vậy? Nhà cậu xảy ra chuyện gì à?"

"..."

Quan Tuyết Tức im lặng một lúc rồi đáp: "Không có gì đâu. Cậu bảo với cậu ấy là tôi vẫn ổn, ăn tốt ngủ tốt, đừng lo lắng nữa."

Dương Dật Nhiên nghe vậy thì mù mờ: "Sao cậu không tự nói với cậu ta? Bắt tôi truyền lời làm gì?"

"Không nói thì thôi."

Quan Tuyết Tức đáp xong liền định cúp máy. Dương Dật Nhiên vội vàng ngăn lại: "Đợi đã, tôi còn chưa nói xong. Thực ra Trần Tích đã đến dưới nhà cậu mấy lần rồi, nhưng không gặp được cậu... Nói thật, tôi mới nhận ra, hai người càng ngày càng giống kiểu... gay ấy?"

Quan Tuyết Tức không đáp.

Dương Dật Nhiên dường như nghĩ đến điều gì đó, cũng im lặng.

Hồi lâu sau cậu ta mới lên tiếng: "Không phải chứ... hai người thật sự à?"

Quan Tuyết Tức theo bản năng định giải thích, che đậy đôi chút.

Nhưng lời định che đậy đến môi lại không muốn giấu diếm nữa.

Đã vỡ thì cứ để vỡ luôn, cậu gần như muốn ngay lập tức để Quan Tĩnh Bình và Hà Vận biết rằng đứa con trai xuất sắc của họ thực chất là một người đồng tính, bị họ hàng và bạn bè chê

cười, hơn nữa lại chẳng thể sinh con nối dõi — nhà họ Quan chắc chắn sẽ tuyệt hậu.

Hà Vận sẽ có biểu cảm thế nào nhỉ?

Quan Tĩnh Bình chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình?

Vậy thì sao? Nịnh con trai có ích gì chứ? Uổng công vô ích.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh đó, Quan Tuyết Tức lại cảm thấy sảng khoái.

Cậu bình thản nói với Dương Dật Nhiên: "Đúng vậy, thật đấy. Tôi với Trần Tích ở bên nhau lâu rồi."

Dương Dật Nhiên thốt lên "Ôi trời", dường như bị sốc: "Anh bạn à, cậu thật sự..."

"Cậu kỳ thị đồng tính à?" Quan Tuyết Tức thản nhiên hỏi.

Dương Dật Nhiên vội vàng đáp: "Không, tôi không kỳ thị. Tôi chỉ... ngạc nhiên, không ngờ thôi! À không không, cũng không phải không ngờ, tôi đã nhận ra Trần Tích có gì đó không ổn từ lâu rồi... Thôi thôi, coi như tôi chưa nói gì."

Dương Dật Nhiên lúng túng, nói mãi mới bình tĩnh lại được.

Người ta nói, chỉ cần bạn không ngại, người ngại sẽ là người khác.

Cũng như vậy, Quan Tuyết Tức không ngượng ngùng, người ngượng ngùng sẽ là Dương Dật Nhiên thôi.

Dương Dật Nhiên trong cơn kinh ngạc tột độ lảm nhảm một hồi rồi hứa với Quan Tuyết Tức: "Cậu yên tâm, tôi sẽ không nói ra đâu. Chúng ta là anh em, tôi tuyệt đối không tiết lộ chuyện riêng của cậu với người khác! Coi như tôi chưa nghe thấy gì."

"Không sao." Quan Tuyết Tức đáp: "Cậu bảo Trần Tích đừng đến nữa, dạo này tôi cũng không tiện ra ngoài, đợi đến khi khai giảng rồi gặp."

Lần này Dương Dật Nhiên không từ chối, ngoan ngoãn đi truyền lời.

Quan Tuyết Tức lại tiếp tục vùi mình ở nhà.

Không có điện thoại, thế giới thật yên tĩnh, nhưng cũng thật bất tiện.

Hà Vận vẫn muốn nói chuyện với cậu nhưng đều bị từ chối. Quan Tĩnh Bình đến một lần, Quan Tuyết Tức đóng cửa không gặp, thể hiện rõ thái độ quyết tâm chiến tranh lạnh đến cùng.

Chiếc điện thoại của cậu vẫn hỏng, không có tiền để sửa.

Chuyện này cứ vướng mãi trong lòng Quan Tuyết Tức, cậu cảm thấy mình giống như cái điện thoại hỏng kia, mặc ai muốn đập, muốn xếp xó thế nào cũng được. Muốn sửa cũng phải mở miệng xin người khác.

Chỉ cần cậu cúi đầu, Hà Vận và Quan Tĩnh Bình sẽ nhân cơ hội giáo huấn vài câu, bắt chẹt cậu, khiến cậu không còn chút tự tôn nào đành phải nghe theo họ.

Hà Vận chắc chắn đã biết cậu bị hỏng điện thoại nhưng không chủ động đề nghị sửa giúp, có lẽ cũng vì có ý định như vậy.

Quan Tuyết Tức nghĩ: Thôi không sửa nữa. Không có điện thoại cũng không chết được. Sau này kiếm tiền rồi mua cái mới.

Kế hoạch là vậy, cậu cũng đã tự an ủi mình như thế.

Nhưng ngay trước ngày khai giảng, Quan Tuyết Tức bất ngờ nhận được một gói hàng.

Đó là Hà Vận mang từ trạm giao hàng về, trên ô người nhận ghi tên cậu.

Quan Tuyết Tức trong lòng thấy lạ, không nghĩ ngợi nhiều mở gói hàng ra ngay trong phòng khách — bên trong là một chiếc điện thoại mới chưa mở hộp.

Hà Vận đứng bên liếc nhìn, hỏi cậu: "Ai mua cho con thế?"

Chương 63: Nguyên Nhân Và Kết Quả

DTV-EBOOK

Ai mua vậy? Ngoài Trần Tích ra thì còn ai nữa?

Dù sao cũng không thể nào là Quan Tĩnh Bình. Quan Tuyết Tức ngay lập tức đoán ra câu trả lời, khóe miệng không kìm được mà nhếch lên.

Tâm trạng của cậu đang u ám bỗng chuyển sáng, sự bất ngờ lẫn niềm vui hiện rõ đến mức không buồn che giấu. Thậm chí cậu còn mang theo chút tự mãn, như muốn thách thức nhìn Hà Vận mà hỏi: "Mẹ đoán xem là ai mua?"

Hà Vận thoáng sững người. Ban đầu bà còn nghĩ cậu mượn tiền ai đó, nhưng nhìn thái độ này thì không giống. Lưỡng lự một chút, bà hỏi với vẻ không chắc chắn: "Là cô... bạn gái nhỏ của con à?"

Quan Tuyết Tức không phủ nhận, coi như ngầm thừa nhận.

Cậu tiện tay ném vỏ hộp vào thùng rác, cầm chiếc điện thoại mới trở về phòng. Hà Vận đứng bên ngoài vẫn chưa hết kinh ngạc, giọng đầy khó tin: "Quan Tuyết Tức, con được lắm, cũng biết dựa vào phụ nữ rồi cơ đấy!"

Quan Tuyết Tức làm như không nghe thấy, mặc kệ mẹ muốn nói gì thì nói.

Cậu lấy SIM từ chiếc điện thoại cũ lắp vào máy mới, bật nguồn, thực hiện vài cài đặt cơ bản rồi tải về các ứng dụng quen thuộc. Vừa đăng nhập QQ và WeChat, hàng loạt tin nhắn chưa đọc lập tức tràn ngập màn hình.

Riêng Trần Tích đã gửi không biết bao nhiêu tin nhắn.

Quan Tuyết Tức nhắn: *"Tôi nhận được điện thoại rồi."*

Cậu định gõ thêm câu *"Cảm ơn"*, nghĩ lại rồi xóa đi.

Nên nói gì bây giờ? Câu nào cũng thấy không tự nhiên. Nhưng nếu không nói gì thì lại có vẻ quá lạnh nhạt.

Cậu tra thử giá chiếc điện thoại, thấy khoảng hai nghìn tệ. Trần Tích lấy đâu ra số tiền này? Không lẽ lại đi làm thêm nữa? Nhưng làm thêm thời gian ngắn vậy mà kiếm đủ được từng đó tiền sao?

Thực ra chỉ cần mua một chiếc điện thoại vài trăm tệ cũng đủ dùng rồi.

Quan Tuyết Tức càng nghĩ càng cảm thấy không biết nên nói gì. Cậu gõ vài chữ, lại xóa đi, rồi cuối cùng gửi một câu: *"Tiền đâu ra vậy? Làm thêm kiếm được à?"*

Rất nhanh, tin nhắn phản hồi được gửi đến.

"Ừm."

"Chọn màu đẹp, sợ cậu không thích."

Quan Tuyết Tức nhìn màn hình, trong lòng có chút khó chịu.

"Tôi đâu có kén chọn đến thế."

Trần Tích trả lời: *"Kén chọn cũng không sao. Lần sau tôi sẽ mua cái tốt hơn, đừng chê là được."*

Quan Tuyết Tức đọc mà không nói gì. Cậu vốn định nghiêm túc cảm ơn, nhưng khi thấy tin nhắn đó lại bỗng nghẹn lại, chỉ hỏi: *"Cậu đi làm thêm ở đâu? Có vất vả không?"*

Trần Tích không thích nhắc đến chuyện này, chỉ đáp ngắn gọn: *"Không mệt."*

Hắn nhanh chóng đổi chủ đề, hỏi Quan Tuyết Tức: *"Hôm nay cậu bận gì thế? Có ra ngoài được không?"*

Quan Tuyết Tức còn chưa trả lời thì cửa phòng đã bật mở. Hà Vận đứng đó nhíu mày hỏi: "Quan Tuyết Tức, thật là bạn gái con mua điện thoại sao?"

"Đúng vậy, thì sao?" Quan Tuyết Tức không buồn ngẩng đầu.

Hà Vận không đồng tình, giọng đầy trách cứ: "Dùng tiền của con gái như vậy thì ra gì? Gia đình người ta biết chuyện này chưa? Hỏi rõ xem cô bé ấy tiêu hết bao nhiêu, để mẹ trả lại."

Quan Tuyết Tức cau mày, giọng lạnh đi: "Mẹ có thôi đi không? Đừng quản con nữa được không?"

Cậu chưa bao giờ dùng giọng điệu như vậy để phản kháng Hà Vận.

Ngay cả trong những lần tranh cãi trước, cảm xúc chủ yếu của cậu vẫn là tủi thân, chứ không phải là sự cứng rắn.

Hà Vận sững sờ, lắp bắp nói: "Quan Tuyết Tức, con đủ lông đủ cánh rồi sao? Không còn coi mẹ ra gì nữa à?"

"Chính mẹ chưa bao giờ coi con ra gì thì có!" Quan Tuyết Tức đặt điện thoại xuống, mắt hơi đỏ lên, run rẩy nói: "Mẹ cho rằng con không muốn đi du học là vì yêu đương, bởi vì trong mắt mẹ, con luôn thông minh, hiểu chuyện, luôn ngoan ngoãn đứng về phía mẹ. Làm sao mà con có thể không phân biệt được đúng sai, cho rằng ra nước ngoài là không tốt chứ?"

Hà Vận hơi ngẩn người.

Quan Tuyết Tức đã kìm nén quá nhiều ngày, không thể nhịn thêm được nữa, giận dữ nói:

"Trong mắt mẹ, con rốt cuộc là gì? Mẹ ly hôn với Quan Tĩnh Bình, con không được phép sợ hãi. Gia đình tan vỡ là lỗi của Quan Tĩnh Bình, cũng là lỗi của con sao? Con biết mẹ nuôi con khôn lớn không dễ dàng, nên những chuyện buồn con đều tự mình chịu đựng, áp lực cũng tự mình gánh vác, sợ nói ra làm mẹ phiền lòng. Con thậm chí còn tự thôi miên bản thân — con thích sống như thế, con độc lập, tự do, chín chắn hơn hẳn những bạn học ngốc nghếch, suốt ngày bị ba mẹ mắng mỏ."

"..."

"Mẹ đối xử với con rất tốt, tiết kiệm để mua cho con quần áo giày dép đắt tiền, bận rộn hàng giờ để làm món ngon cho con. Mẹ đã hy sinh nhiều như thế, vất vả như thế, con càng không được phép lùi bước. Con phải lý trí hơn, mạnh mẽ hơn, không yếu đuối, không ham chơi, dễ dàng giành được hạng nhất, trở thành một đứa con trai hoàn hảo."

Từng câu từng chữ Quan Tuyết Tức nói ra đều như xé toạc nỗi lòng, sắc mặt Hà Vận từng chút một trở nên tái nhợt, đờ đẫn nhìn cậu.

"Đây là lựa chọn của con, con không có tư cách trách mẹ, cũng chẳng thấy việc hai mẹ con gò bó nhau là thú vị gì."

"Khi nghe nói mẹ có bạn trai, con thực sự mừng cho mẹ. Dù con lo lắng mẹ sẽ càng ngày càng bỏ rơi con, dù trong lòng cảm thấy hoang mang con cũng không dám nói ra, sợ ảnh hưởng đến tình cảm của hai người. Nếu mẹ vì con mà từ bỏ người mẹ yêu thích, con... sẽ rất áy náy. Con không muốn điều đó."

"Nhưng mẹ có từng nghĩ cho con dù chỉ một chút không?"

"Mẹ... làm sao lại không nghĩ cho con?" Hà Vận cố nói, giọng hơi khàn, sắc mặt khó coi.

"Trước đây con nghĩ mẹ là một phụ huynh cởi mở, hóa ra con nghĩ sai rồi."

"..."

"Mẹ chỉ nghĩ rằng yêu đương không ảnh hưởng đến việc học thì không sao. Trong mắt mẹ, con yêu đương chẳng qua là trò chơi trẻ con, cảm xúc của con không đáng kể. Nếu nó ảnh hưởng đến học hành — như việc du học, thì lập tức phải bị ngăn chặn. Mẹ chẳng bận tâm con sẽ thế nào nếu một mình ra nước ngoài, con có cô đơn hay không chẳng quan trọng. Mẹ tin rằng con biết phân biệt đúng sai, sẽ lý trí mà quay lại con đường đúng đắn phải không?"

Tay Hà Vận nắm lấy khung cửa, siết chặt rồi lại buông lỏng.

Bà bình thường rất giỏi ăn nói, đặc biệt khi mắng Quan Tĩnh Bình thì sắc sảo không ai bằng, nhưng lúc này lại nghẹn lời.

Ngược lại, Quan Tuyết Tức cảm thấy vô cùng thoải mái.

Kìm nén như rút tơ, bùng nổ như nước tràn đê. Một khi đã mở miệng thì không cách nào ngừng lại được.

"Đúng là vì yêu đương mà con không muốn đi du học, thì sao nào? Không được à?" Quan Tuyết Tức cầm chiếc điện thoại mới trên bàn lên, giọng bướng bỉnh đến mức gần như nổi loạn: "Chỉ là một cái điện thoại thôi, mua màn hình mới thay vào có khi chưa đến hai trăm tệ. Nhưng mẹ và Quan Tĩnh Bình cứ phải làm con mất mặt, nhìn con không ngẩng đầu lên được, hai người có thấy thỏa mãn không?"

Lời nói này có phần hơi quá.

Ngay cả chính Quan Tuyết Tức khi nói xong cũng cảm thấy không thoải mái. Hà Vận nghe xong mắt lập tức đỏ hoe, nước mắt chực trào ra.

"Quan Tuyết Tức, con—"

"Con không còn là trẻ con nữa."

Quan Tuyết Tức quay mặt đi, giọng thấp dần: "Con có thể chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình, cũng có thể nhận ra ai thật lòng đối tốt với con..."

Cậu còn chưa nói hết câu, Hà Vận đã giận dữ cắt ngang:

"Ai đối tốt với con? Con nói ai đấy? Chỉ vì một cái điện thoại mà con bị người ta mua chuộc rồi à?! Đồ người ngoài tặng lại đáng giá đến thế sao? Mẹ nuôi con bao năm, không được chút lợi lộc, giờ lại phải nghe con trách móc! Con... con đúng là con ruột của Quan Tĩnh Bình, đồ vong ơn bội nghĩa!"

Câu cuối cùng đầy oán trách sâu cay, Hà Vận xúc động đến mức mặt đỏ bừng, nước mắt lã chã rơi xuống.

Quan Tuyết Tức không chịu nổi khi nhìn Hà Vận khóc, lòng cậu ngổn ngang, vừa buồn bực vừa đau đầu.

Nhưng cậu đã nói rất nhiều, vậy mà dường như Hà Vận chẳng nghe lọt được câu nào — trong mắt bà, cậu chỉ đơn giản là không biết nghe lời, đang bước chệch hướng.

Quan Tuyết Tức không nói gì thêm, ngồi xuống bàn tiếp tục nhắn tin trả lời Trần Tích.

Hà Vận vừa khóc vừa run rẩy rút điện thoại ra gọi cho Quan Tĩnh Bình.

Bà giận đến mức không ngừng kìm nén tiếng nức nở, cố gắng nói vào điện thoại: "Anh qua đây ngay đi, nhìn xem cậu con trai ngoan của anh làm được gì!"

Quan Tuyết Tức ngẩng đầu lên, "Gọi ông ấy làm gì?"

Hà Vận phớt lờ cậu, trong khi ở đầu dây bên kia, Quan Tĩnh Bình không biết đã nói gì khiến Hà Vận lập tức lớn tiếng: "Không phải tại anh thì Tuyết Tức làm sao thành ra thế này?! Anh làm ba mà cứ như người dưng, chuyện gì cũng không quan tâm, giờ thì tất cả đều đổ lên đầu tôi!"

Quan Tuyết Tức lặng lẽ nghe bà nói, hơi khựng lại một chút.

Nhìn Hà Vận đang trút giận lên Quan Tĩnh Bình, cơn phẫn nộ của bà như cơn sóng dâng cao cuốn theo mọi thứ, trong lòng cậu lại bất giác cảm thấy bình tĩnh hơn.

Trên WeChat, Trần Tích không hề hay biết cậu vừa cãi nhau với mẹ, gửi tin nhắn hỏi: *"Không quen điện thoại mới à? Sao trả lời tin nhắn chậm vậy?"*

Quan Tuyết Tức: *"Nhà tôi đang rối tung lên, sắp có chuyện lớn."*

Trần Tích: *"Chuyện gì thế?"*

Quan Tuyết Tức: *"Tôi chọc giận mẹ rồi, giờ bà ấy gọi Quan Tĩnh Bình tới để trừng trị tôi."*

Trần Tích: "..."

Trần Tích: *"Họ định làm gì cậu?"*

Quan Tuyết Tức: *"Không biết nữa, nhưng cũng chẳng sao, họ có thể làm được gì tôi?"*

Quan Tuyết Tức chưa bao giờ sợ hãi trước quyền uy của ba mẹ, chỉ đơn thuần là nhẫn nhịn và chiều ý họ.

Một khi cậu đã không muốn nhẫn nhịn nữa thì chẳng có gì có thể làm cậu nao núng.

Cậu từng nói việc mình cố gắng trở thành một đứa con hoàn hảo trước mặt mẹ là để tự buộc bản thân vượt qua áp lực, không

lùi bước trước khó khăn.

Thế nhưng thực chất, bản tính của cậu chính là một người kiên cường, không dễ khuất phục, và cũng chẳng biết sợ là gì.

Nhưng mà, gia đình vốn là trường học đầu tiên của mỗi người. Những gì gọi là "tính cách" chẳng phải cũng được hình thành từ môi trường ấy sao?

Sự phản kháng trong con người Quan Tuyết Tức vừa là nguyên nhân vừa là kết quả của chính những gì cậu trải qua.

Cậu đặt điện thoại xuống, lặng lẽ chờ Quan Tĩnh Bình đến.

Nếu như cậu vẫn còn chút nể nang trước mặt Hà Vận, thì với Quan Tĩnh Bình cậu chẳng cần giữ lại bất cứ điều gì.

Quan Tĩnh Bình sẽ chẳng thể làm "cứu tinh" cho Hà Vận, cùng lắm cũng chỉ san sẻ một phần cơn giận của bà mà thôi.

Quan Tuyết Tức ngồi đếm thời gian, chưa đầy nửa giờ chuông cửa đã vang lên.

Quan Tĩnh Bình là người thông minh, chắc chắn trên đường đến đây ông đã nghĩ thấu đáo phải nói gì để xoa dịu tình hình.

Người đang trong cơn nóng giận không thể bàn chuyện, trước tiên phải bình tĩnh lại, sau đó mới có thể giải quyết.

Nhưng Quan Tuyết Tức sẽ không cho ông cơ hội ấy.

Quan Tĩnh Bình bước vào, đi qua phòng khách, đứng trước cửa phòng cậu, vừa kịp thấy cậu con trai "ngoan" của mình ngẩng đầu lên liếc nhìn ông bằng ánh mắt lạnh lùng.

Hà Vận đứng bên cạnh, mắt đỏ hoe vì khóc, ánh nhìn chứa đầy oán trách, đau lòng và bất lực.

Trong khi đó, Quan Tuyết Tức vẫn giữ thái độ bình tĩnh nhưng lại toát ra một loại khí thế khiến người khác bất an.

Khí thế ấy tuyệt đối không giống của một thiếu niên mới mười bảy tuổi.

Quan Tĩnh Bình hỏi: "Chuyện này là sao?"

Quan Tuyết Tức nhìn ông, dùng một âm điệu khó tả gọi một tiếng "ba" đã lâu không nói.

Quan Tĩnh Bình bất ngờ: "Ừ, ba đây. Chuyện gì xảy ra vậy? Con với mẹ sao lại cãi nhau nữa?"

Quan Tuyết Tức không trả lời, chỉ nhìn ông, rồi lại liếc qua Hà Vận, sau đó bất ngờ đổi giọng nói: "Đã đông đủ rồi, tôi có chuyện muốn thông báo."

Cậu ngồi trên ghế, hơi thẳng lưng.

"Đúng là tôi đang yêu, nhưng đối tượng không phải là con gái." Quan Tuyết Tức bình thản nói tiếp, "Rất tiếc phải thông báo với hai người, tôi đang hẹn hò với một bạn trai. Tôi là người đồng tính."

Chương 64: Từ Nay Cắt Đứt Mọi Ràng Buộc, Sống Tự Do Mãi Mãi

DTV-EBOOK

Quan Tuyết Tức vừa dứt lời, như ném một quả bom vào giữa phòng, suýt chút nữa đã làm ngôi nhà nổ tung.

Trong khoảnh khắc ấy, biểu cảm của Quan Tĩnh Bình và Hà Vận quả thật khiến người ta cả đời không quên được: vừa kinh ngạc, vừa sững sờ, lại như đông cứng giữa không gian im lặng chết chóc.

Quan Tuyết Tức đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng đối mặt với mọi hậu quả tồi tệ nhất: bị chửi, bị đánh, hoặc bất cứ điều gì khác. Nhưng cậu không hề sợ hãi, cũng không có ý định nhẫn nhịn chịu đựng — cậu sẽ phản kháng.

Thế nhưng những điều cậu dự đoán lại không xảy ra.

Quan Tĩnh Bình như không tin vào tai mình, lẩm bẩm: "Con nói gì? ... Đồng tính sao?"

Giọng điệu của ông ngơ ngác, cứ như ngay sau đó sẽ hỏi đồng tính là gì.

Nhưng với kinh nghiệm lăn lộn trong quan trường nhiều năm, ông không thể không hiểu. Chỉ là tình huống này bất ngờ đến mức khiến ông choáng váng. Trong những trải nghiệm đầy kịch tính của mình, ông chưa từng gặp chuyện nào sốc đến thế.

Tiếng nói của Quan Tĩnh Bình như đánh thức Hà Vận đang bàng hoàng. Phản ứng đầu tiên của bà là cho rằng Quan Tuyết Tức đang nói bậy để chọc tức mình. Bà giận đến đỏ mặt, hét lớn: "Con nói lại lần nữa xem?!"

Quan Tuyết Tức đứng dậy, đáp trả một cách lạnh lùng: "Con là đồng tính, mẹ nghe không hiểu sao? Đồng tính nghĩa là thích đàn ông, không thể sinh con."

Cậu cố tình thêm dầu vào lửa, giọng điệu đầy khinh thường, ánh mắt như thách thức. Như thể cậu đang nhập vai Nhị Lang Thần dưới chân núi Trần Đường sẵn sàng hy sinh mọi thứ, cắt đứt mọi ràng buộc với gia đình để được tự do.

Nhưng thực tế, người đầu tiên không chịu nổi lại chính là cậu.

Hà Vận nước mắt rơi đầy mặt, quay người ra phòng khách cầm cây chổi ở góc tường xông vào đánh Quan Tuyết Tức. Nhưng sức bà không đủ, chỉ khiến bụi bay khắp phòng.

Vừa đánh bà vừa khóc mắng: "Con nói linh tinh cái gì đấy? Chỉ để làm mẹ tức chết sao? Đồng tính gì chứ?! Con muốn làm mẹ phát điên à?!"

Quan Tuyết Tức giật lấy cây chổi, ném ra khỏi cửa.

Hà Vận lại vơ một chồng sách trên bàn ném về phía cậu. Cậu không nói lời nào, còn bà thì liên tục trách mắng.

Bỗng Quan Tĩnh Bình vỗ mạnh vào cửa, quát lớn: "Đủ rồi! Đừng làm loạn nữa!"

Không ngờ ông lại trở thành người đứng ra hòa giải.

Quan Tuyết Tức ngạc nhiên nhìn ba cậu, nhưng rất nhanh đã hiểu lý do.

Quan Tĩnh Bình hạ thấp giọng, nghiêm khắc nói: "Cãi nhau cái gì? Nhà cũ cách âm kém, nó không biết xấu hổ nhưng tôi thì không chịu được mất mặt!"

Quan Tuyết Tức cười khẩy: "Ông mà cũng biết sĩ diện cơ à? Thật nực cười."

Cậu tiến đến gần nhìn thẳng vào ba mình mà nói: "Tôi không phải con người, tôi chỉ là cái mặt nạ của hai người thôi."

Ngày trước Quan Tĩnh Bình phải cúi xuống mới chạm được vào đầu cậu, giờ đây lại phải ngước nhìn. Khi con trai mang đến áp lực cho ba thì giữa họ nhất định sẽ có xung đột.

Quan Tuyết Tức chỉ nói đúng một câu — một câu là đủ. Với Quan Tĩnh Bình, cậu chẳng cần nhiều lời.

Cậu quay người ra phòng khách, rửa một quả táo như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Táo rửa xong, Quan Tuyết Tức dùng dao gọt vỏ, hành động nhẹ nhàng như thể cậu mới là người chiến thắng cuối cùng.

Trong căn phòng tĩnh lặng, dao cứa nhẹ từng lớp vỏ táo, từng vòng vỏ xoay tròn rơi xuống. Trái tim Quan Tuyết Tức đập nhanh, nhưng tay cậu vẫn vững.

Nửa quả táo trôi xuống bụng, Quan Tĩnh Bình và Hà Vận vẫn đứng đó nhìn cậu mà không nói được lời nào.

"Không còn gì để nói à?"

Quan Tuyết Tức cúi đầu, nhàn nhạt nói: "Không còn gì thì giải tán đi, đứng ngẩn ra đó hai người có mệt không?"

Hà Vận nghe vậy bật khóc, rút khăn giấy xì mũi, vai run lên vì xúc động.

Quan Tĩnh Bình nhẹ nhàng vỗ vai ra hiệu bà nghỉ ngơi.

Quan Tuyết Tức liếc thấy cảnh đó, nhếch môi cười nhạt, giơ tay chỉ vào ghế sofa đối diện như mời Quan Tĩnh Bình ngồi

xuống nói chuyện.

Quan Tĩnh Bình không ngồi.

Ông đứng trước mặt Quan Tuyết Tức, hỏi thẳng: "Thằng bé đó là ai?"

"Liên quan gì đến ông?" Quan Tuyết Tức lạnh lùng đáp, vừa nhai rộp một miếng táo.

Quan Tĩnh Bình không nao núng, giọng điềm tĩnh: "Con không nói nhưng ba có thể điều tra ra."

"Cứ tự nhiên." Quan Tuyết Tức nhướng mày không mảy may sợ hãi, nhàn nhạt đáp: "Điều tra được thì sao? Ông định cho cậu ấy năm triệu để chia tay con trai ông, hay là định thủ tiêu? Diễn phim hả? Đừng buồn cười nữa."

Quan Tĩnh Bình, giờ đây đã lấy lại vẻ bình tĩnh sau cơn sốc, nhếch môi cười nhẹ: "Quan Tuyết Tức, con nghĩ năm triệu là ít lắm sao? Con từng thấy số tiền đó bao giờ chưa?"

Quan Tuyết Tức liếc nhìn ông, ánh mắt đầy khinh thường.

Quan Tĩnh Bình tiếp lời, giọng đầy tự tin và khinh mạn: "Ba không cần phải chi đến năm triệu. Chỉ cần một suất du học thôi cũng đủ."

"..."

"Con không thích xuất ngoại, nhưng chắc chắn có người khác thích." Quan Tĩnh Bình nói với vẻ tự mãn như thể mình nắm chắc chân lý, giọng điệu đượm vẻ khinh khỉnh: "Con người không ai vượt qua nổi cám dỗ đâu, Quan Tuyết Tức. Con có thể vì nó mà không chịu đi, nhưng nó chắc chắn sẽ vì cơ hội du học mà rời xa con. Tin không? Không tin thì cứ đợi mà xem."

Quan Tuyết Tức chẳng buồn sửa lại quan điểm sai lầm của Quan Tĩnh Bình. Cậu từ chối xuất ngoại không phải vì không thích, cũng chẳng chỉ vì chuyện tình cảm. Nhưng dù có nói, ba mẹ cậu cũng không bao giờ hiểu.

Quan Tuyết Tức không còn kỳ vọng gì vào họ nữa, cũng không muốn phí lời giải thích thêm.

Còn Quan Tĩnh Bình tự cho rằng chỉ cần chia rẽ Quan Tuyết Tức và bạn trai thì cậu sẽ từ bỏ "tình cảm vô nghĩa" đó để bước lên con đường danh vọng, sáng lạn, làm rạng danh gia tộc.

Quan Tuyết Tức không chịu nổi cái kiểu trưởng bối áp đặt của ông, vừa tự cao vừa phi lý.

Tất nhiên, cậu cũng thấy ông thật đáng thương — một con người bị xã hội và những quy tắc của người lớn thuần hóa đến mức không thể nhận ra, cả đời chỉ như một con vật trong chuồng không bao giờ hiểu thế nào là tự do thật sự.

Cậu cắn nốt miếng táo cuối cùng, ném lõi táo vào thùng rác, buông lời chế giễu:

"Thế thì chờ tin tốt từ ông đi."

Một ngày lộn xộn rối ren cuối cùng cũng qua đi. Đến tối, Quan Tuyết Tức cuối cùng có được chút thời gian yên tĩnh.

Không biết trước khi rời đi Quan Tĩnh Bình đã nói gì với Hà Vận, nhưng bà không còn khóc, cũng chẳng trách mắng gì thêm. Bà không nấu cơm tối mà ra ngoài từ lúc nào, chẳng rõ đi đâu.

Quan Tuyết Tức tự nấu một gói mì ăn liền, vốn tưởng mình sẽ mất ngủ, nhưng không ngờ vừa nằm xuống đã ngủ say đến

sáng.

Trước khi đi ngủ, cậu nhắn tin cho Trần Tích: *"Mai gặp, tôi có chuyện muốn nói."*

Trần Tích trả lời ngay: *"Được, đừng buồn, ngủ ngon nhé."*

Nằm trong chăn, Quan Tuyết Tức mơ hồ nghĩ, Trần Tích chắc vẫn chưa biết kế hoạch của Quan Tĩnh Bình là mang tiền đi kiểm soát hắn. Nếu biết, chắc chắn Trần Tích sẽ cười đến không ngừng được.

Quan Tĩnh Bình đúng là quá tự mãn. Ông thậm chí còn chưa biết bạn trai cậu là ai đã mặc định rằng người ta cần tiền của mình. Cứ như cả thế giới này chỉ có ông là giàu nhất, muốn kiểm soát ai thì kiểm soát.

Nực cười thật sự.

Sáng hôm sau, Quan Tuyết Tức bị chuông báo thức đánh thức.

Ngày đầu tiên đi học sau kỳ nghỉ đông, cậu thức dậy rửa mặt, thu dọn đồ đạc.

Phòng khách im lìm, Hà Vận dường như đã không về nhà cả đêm. Dĩ nhiên cũng chẳng có bữa sáng nào chờ sẵn.

Quan Tuyết Tức không mong có bữa sáng, cậu biết việc mình vẫn còn được ở trong căn nhà này chỉ vì ba mẹ không muốn làm to chuyện, sợ hàng xóm bàn tán đến mất mặt mà thôi.

Quan Tuyết Tức chẳng buồn bận tâm, tối qua cậu ăn mì gói, sáng nay tiếp tục nấu mì gói ăn qua loa rồi đeo cặp sách đi học.

— Dường như chẳng có gì thay đổi.

Vẫn là chuyến xe buýt đông đúc, con đường đến trường quen thuộc ấy. Cậu lên xe, xuống xe, đi trong khuôn viên trường, lướt qua từng gương mặt quen thuộc, nhưng bỗng nhiên cảm thấy mặt đất dưới chân vững chắc hơn, bầu trời cao rộng và xanh thẳm hơn.

Quan Tuyết Tức tinh thần sảng khoái như thể vừa trải qua một cuộc lột xác trong đời.

Cậu không thèm để ý đến những chiêu trò tiếp theo của Quan Tĩnh Bình và Hà Vận. Tất cả chỉ là những nỗ lực vùng vẫy trong vô ích. Hoặc họ chấp nhận cậu, hoặc dứt khoát đoạn tuyệt quan hệ.

Quan Tuyết Tức vừa ngân nga một giai điệu vừa bước vào lớp 1.

Bạn cùng bàn mới của cậu đã ngồi sẵn chờ, nghe thấy tiếng bước chân của cậu đến gần liền ngẩng đầu lên mỉm cười.

Giờ tự học buổi sáng chưa bắt đầu, lớp vẫn chưa đông đủ, ồn ào vô cùng.

Mọi người trò chuyện về kỳ nghỉ đông, trao đổi bài tập, đồng thời chào đón những học sinh mới được chuyển vào lớp 1 – Trần Tích là một trong số đó.

Quan Tuyết Tức chẳng buồn để ý đến ai, đặt cặp xuống bàn rồi ngồi ngay bên cạnh Trần Tích.

Tống Minh Lợi bị đẩy sang bàn bên cạnh, thực ra giáo viên chủ nhiệm vẫn chưa xếp lại chỗ ngồi, chỉ ngồi tạm như vậy.

Trần Tích không biết rằng Quan Tuyết Tức đã công khai xu hướng tính dục, chỉ nghĩ rằng hôm qua cậu ấy lại cãi nhau với bố mẹ vì chuyện đi du học.

Hai người đã lâu không gặp, Trần Tích có rất nhiều điều muốn nói với Quan Tuyết Tức nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Cuối cùng hắn đành chọn điều quan trọng nhất để hỏi: "Hôm qua sao vậy? Cậu nói trên WeChat mơ hồ quá, làm tôi lo muốn chết."

Tóc của Trần Tích đã dài hơn một chút, phần bên hơi che tai.

Ngoài ra hắn cũng không thay đổi nhiều, chỉ là lâu rồi không thấy hắn mặc đồng phục, khiến Quan Tuyết Tức có cảm giác vừa quen thuộc vừa lạ lẫm.

Quan Tuyết Tức không kiềm được mà vuốt nhẹ tóc bên tai của Trần Tích. Cảm giác bất mãn cuối cùng tan biến, như thể cậu vừa tìm được tri kỷ và một điểm tựa vững chắc.

Dưới bàn, Trần Tích nắm chặt lấy tay cậu, truyền hơi ấm đầy cảm xúc. Chỉ tiếc là đang ở trong lớp, hắn không thể ôm lấy Quan Tuyết Tức.

Quan Tuyết Tức cắt ngang bầu không khí ngày càng tình tứ, hạ thấp giọng nói: "Trần Tích, tôi nói với cậu một chuyện. Nghe xong đừng hoảng nhé."

Trần Tích: "?"

Quan Tuyết Tức cầm một quyển sách Toán che nửa mặt mình, rồi dùng khẩu hình chậm rãi nói từng chữ một:

"Tôi – công – khai – rồi."

"..."

Trần Tích ngẩn ra: "Công khai?"

"Đúng vậy." Quan Tuyết Tức nói, "Hôm qua tôi không kiềm được, cứ thế bộc phát. Nhưng không phải hành động bồng bột

đâu. Sớm muộn gì cũng phải có ngày này nên tôi muốn nói rõ ràng. Tôi không muốn giả vờ nữa, tôi muốn sống thật với bản thân."

Trần Tích như vẫn chưa tiêu hóa hết những gì cậu vừa nghe, yên lặng nhìn Quan Tuyết Tức.

Quan Tuyết Tức tiếp tục: "Tôi không nói rõ người yêu là cậu, nhưng Quan Tĩnh Bình chắc chắn sẽ điều tra ra. Người đi lại thân thiết nhất với tôi chỉ có cậu."

Nếu hỏi rằng cậu có hối hận không, Quan Tuyết Tức hoàn toàn không.

Nhưng đây là chuyện của hai người, cậu lại không bàn trước với Trần Tích nên trong lòng có chút áy náy.

Quan Tuyết Tức chớp mắt, cố ý hỏi: "Cậu có trách tôi không? Quan Tĩnh Bình sắp đến gây chuyện với cậu rồi."

Trần Tích lắc đầu: "Không sao cả. Thực ra mẹ tôi sớm đoán được mối quan hệ của bọn mình rồi. Tôi chỉ lo cho cậu. Ba cậu có ép cậu đi du học không?"

Từ khi Quan Tuyết Tức đề cập đến chuyện du học, Trần Tích luôn canh cánh trong lòng.

Quan Tuyết Tức rất chắc chắn: "Không đâu, cậu yên tâm. Quan Tĩnh Bình không dám ép tôi đâu. Ông ấy sợ tôi làm to chuyện khiến ông ấy mất mặt. Với lại, ông ấy ở cái vị trí đó, nhiều điều phải cân nhắc, không dư hơi động đến cậu đâu."

Quan Tuyết Tức như kể chuyện cười, nói với Trần Tích: "Ông ấy nói sẽ đưa tiền cho cậu, tài trợ cậu đi du học, để cậu rời xa tôi."

"..."

Trần Tích lộ vẻ mặt khó hiểu: "Ba cậu có phải hơi... vấn đề không?"

Quan Tuyết Tức cười phá lên: "Đúng vậy, ông ấy đúng là có vấn đề."

Cậu lắc đầu: "Thôi kệ, để ông ấy muốn làm gì thì làm, tôi chẳng thèm quan tâm."

Chương 65: Chỉ Cần Tôi Còn Sống, Sẽ Không Bao Giờ Rời Xa Cậu

DTV-EBOOK

Năm nay khai giảng sớm, vào ngày 16 tháng 2, khi cơn gió lạnh cuối mùa sắp tan, trời vừa bắt đầu ấm lên đôi chút.

Học kỳ mới, mọi thứ đều như mới. Do có một số thay đổi nhỏ về nhân sự trong lớp, lớp 1 sắp xếp lại chỗ ngồi. Quan Tuyết Tức và Trần Tích như ý nguyện trở thành bạn cùng bàn ngồi ở dãy cuối.

Tống Minh Lợi không cam lòng ngồi quá xa hai người họ, cố gắng năn nỉ giáo viên chủ nhiệm để được ngồi ở bàn phía trước, miễn cưỡng trở thành một "vé hạng hai" để chép bài tập.

Cả buổi sáng, anh Tống đầy ấm ức nhưng cũng không thể nói gì vì thua Trần Tích trong vụ cá cược chơi bida. Thua thì phải chịu, không thể cãi.

Cậu ta quay đầu lại cả chục lần trong một buổi học, mỗi lần đều đúng lúc bắt gặp Quan Tuyết Tức đang cười rạng rỡ. Không kìm được, cậu ta than vãn: "Đổi bạn cùng bàn thôi mà cậu vui đến thế sao?"

"Cậu không hiểu đâu." Quan Tuyết Tức nói, "Người gặp chuyện vui tinh thần phấn chấn. Hiện giờ tôi vừa học tốt, gia đình ổn, tình yêu viên mãn, đủ ba thành công."

Tống Minh Lợi như hóa đá, đầu đầy dấu chấm hỏi: "Cậu... đang yêu đương?"

Quan Tuyết Tức đã trải qua "cuộc lột xác cuộc đời" hoàn toàn buông bỏ mọi ràng buộc. Đã dám thẳng thắn với Dương Dật Nhiên thì chẳng có lý do gì phải giấu diếm Tống Minh Lợi.

Cậu gật đầu thừa nhận: "Đúng thế. Trần Tích chính là bạn trai tôi."

Tống Minh Lợi: "???"

Như bị sét đánh ngang tai, cậu ta đứng trơ ra đó, miệng mở to mà không khép lại được trong vài giây.

Quan Tuyết Tức cười khúc khích nhìn cậu ta, còn Trần Tích thì bật cười theo.

Ánh mắt Tống Minh Lợi đảo qua lại giữa hai người, vẫn bán tín bán nghi: "Hai cậu đang trêu đùa tôi đúng không?"

"Cậu nghĩ sao cũng được." Quan Tuyết Tức không giải thích thêm, tiếp tục học.

Thực tế, việc trở thành bạn cùng bàn với Trần Tích không chỉ vì có thể thường xuyên bày tỏ tình cảm mà còn giúp việc học hành hiệu quả hơn.

Quan Tuyết Tức rất tỉnh táo, hiểu rằng dù tương lai có chọn con đường nào thì hiện tại cậu vẫn phải làm tốt nhiệm vụ trước mắt: học thật giỏi.

Lý do cậu dám đối đầu với ba mẹ chính là sự tự tin vào năng lực học tập vượt trội của mình.

Cậu tin rằng mình có thể làm tốt mọi thứ, thậm chí nếu phải đi ăn xin cũng có thể trở thành "bang chủ cái bang".

Tinh thần lạc quan và tự tin không giới hạn ấy lan tỏa đến cả Trần Tích.

Ánh mắt của Trần Tích khi nhìn Quan Tuyết Tức ngoài sự chiếm hữu còn phảng phất chút ngưỡng mộ. Hai người gần như

không rời nhau cả ngày: cùng học, cùng nghỉ giải lao, cùng ăn trưa ở nhà ăn, và tiếp tục học vào buổi chiều.

Học sinh lớp 1 khi nhìn họ đều ngỡ ngàng, vì ngày khai giảng đầu tiên, khi mọi người còn chưa vào guồng, họ đã bỏ qua giai đoạn làm quen, bắt đầu ngay vào trạng thái đâm đầu vào học.

Học với cường độ cao chắc chắn rất mệt mỏi, nhưng trong cái khó cũng có cái dễ chịu. Ít nhất cuộc sống tạm thời yên bình, không ai đến gây phiền phức cho họ.

Phải, Quan Tĩnh Bình không xuất hiện.

Dù Quan Tuyết Tức không sợ, nhưng sự im ắng ấy vẫn là một nỗi băn khoăn. Cú đánh chưa rơi xuống, ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra?

Cậu và Trần Tích chờ đợi, hết tuần đầu tiên rồi đến tuần thứ hai mà Quan Tĩnh Bình vẫn không đến.

Chuyện này rõ ràng không giống dự đoán. Chẳng lẽ Quan Tĩnh Bình thực sự từ bỏ?

Điều đó không hợp lý chút nào. Dòng họ Quan sắp tuyệt tự, làm sao ông ta dễ dàng bỏ qua vậy được?

Quan Tuyết Tức cảm thấy hoang mang, bèn thử dò la tin tức từ phía Hà Vận.

Hà Vận dường như đã bị cú sốc mạnh mẽ, tâm trạng ủ dột suốt thời gian này. Trên gương mặt bà không có lấy một nụ cười, mỗi lần nhìn thấy cậu bà lại thở dài. Những nếp nhăn nơi khóe mắt càng hằn sâu, lời nói cũng ít dần.

Hà Vận khác hẳn Quan Tĩnh Bình. Bà là người thật sự quan tâm đến gia đình. Dù khoảng cách về hiểu biết giữa bà và Quan

Tuyết Tức lớn đến đâu, điều đó không thể xóa nhòa tình cảm mà cậu dành cho bà.

Trong mối quan hệ với người thân, dường như không có kẻ thắng. Sau khi cảm giác chiến thắng qua đi, mỗi lần tan học về nhà, Quan Tuyết Tức đều cảm thấy lòng mình nặng trĩu, không biết phải đối diện với Hà Vận thế nào.

Một buổi tối nọ, từ bếp truyền ra mùi thức ăn cháy khét, Hà Vận vội vã đặt điện thoại xuống để khuấy nồi. Quan Tuyết Tức nhìn thấy màn hình điện thoại vẫn sáng, không hiểu sao lại cầm lên xem.

Trên ứng dụng trình duyệt, danh sách tìm kiếm của Hà Vận kéo dài nhiều trang: "Đồng tính luyến ái có phải bệnh tâm lý không?", "Con trai là người đồng tính thì phải làm sao?", "Con nổi loạn có liên quan đến việc ba mẹ ly hôn không?"...

Những dòng tìm kiếm ấy như đâm thẳng vào tim Quan Tuyết Tức.

Quan Tuyết Tức cảm thấy trong lòng có chút phức tạp. Cậu ngẩng đầu lên đúng lúc thấy Hà Vận đứng tựa cửa bếp, ánh mắt chăm chú nhìn mình.

Hai mẹ con đối diện nhau trong giây lát nhưng chẳng ai nói gì. Sau đó mỗi người tự làm việc của mình, không khí lại chìm vào sự im lặng khó chịu.

Quan Tuyết Tức chợt nhận ra mối quan hệ mẹ con thân thiết gần gũi ngày xưa giờ đã không còn. Giữa hai người bây giờ như có một bức tường vô hình ngăn cách.

Cậu không thể tiếp tục hành xử tùy ý trước mặt mẹ, không thể bày tỏ cảm xúc một cách tự nhiên nữa. Thay vào đó, cậu phải cẩn trọng hơn, cân nhắc từng lời nói từng hành động để không làm tổn thương đối phương cũng như chính mình.

Có lẽ cậu nên lên mạng tìm kiếm câu trả lời: "Làm thế nào để xây dựng mối quan hệ hòa bình với gia đình sau khi come out?"

Nghĩ theo hướng tích cực, hãy coi đây là cơ hội để bắt đầu lại. Không có sự phá vỡ sẽ không có tái sinh. Sự thấu hiểu lẫn nhau cần thời gian, và đôi khi khoảng cách là cần thiết để cả hai bên có thể nhìn rõ bản chất thật của nhau.

Quan Tuyết Tức và Hà Vận đều cố gắng giữ bầu không khí gia đình bình yên, nhưng cậu cảm nhận được rằng mẹ mình vẫn luôn giấu một điều gì đó trong lòng. Hà Vận dường như cũng đang chờ đợi một tin tức từ Quan Tĩnh Bình.

Lúc này, Quan Tuyết Tức mới nhận ra rằng mọi chuyện không đơn giản như cậu tưởng. Quan Tĩnh Bình có thể có những vấn đề trong tư duy, nhưng ông không phải kẻ thiếu kinh nghiệm.

Nếu ông nhắm vào cậu, có lẽ mọi việc sẽ dễ giải quyết hơn. Nhưng nếu mục tiêu lại là Trần Tích, cậu hoàn toàn bị động, không biết phải làm gì.

Nhìn thấy vẻ mặt đầy lo lắng của Quan Tuyết Tức, Trần Tích nhẹ nhàng nói: "Cậu đừng lo lắng. Dù chuyện gì xảy ra, tôi cũng sẽ không rời xa cậu."

Đã sang tháng ba, trong sân trường bắt đầu có những dấu hiệu đầu tiên của mùa xuân.

Hai người ngồi bên bồn hoa. Những bông hoa còn chưa nở nhưng những cành cây khô khẳng khiu đã bắt đầu đâm chồi một màu xanh non mơn mởn trải dài trước mắt. Quan Tuyết Tức chăm chú nhìn những mầm non đó, đáp lời bằng một tiếng "ừm" nhẹ, nhưng không giấu được tiếng thở dài.

"Phiền thật đấy, sao tôi lại có một người ba như thế cơ chứ?"

"Có lẽ vì ông ấy là phụ huynh." Trần Tích nhìn cậu, giọng pha chút trào phúng, "Phụ huynh luôn nghĩ mình có quyền lực tuyệt đối. Nói một là một, nói hai là hai. Không quản được ai, chẳng lẽ lại không quản nổi con mình?"

Hơn nữa, cái quyền lực ấy lại là quyền suốt đời. Quan chức có thể hết nhiệm kỳ, nhưng vai trò làm phụ huynh thì không.

"Ba cậu cũng vậy à? Ba ruột ấy." Quan Tuyết Tức quay đầu hỏi.

"Ừ, cũng gần như thế." Trần Tích trả lời, "Ông ấy qua đời từ lâu, ký ức về ông ấy trong tôi giờ chỉ còn mơ hồ. Ông ấy hay nóng tính, thích uống rượu. Mỗi lần say rượu lại chửi mắng tôi và mẹ. Khi ấy tôi còn nhỏ, vừa thích ông ấy lại vừa sợ."

Trần Tích kể chuyện bằng một giọng điệu rất tự nhiên, như thể những ký ức đau lòng kia chỉ là một trang nhật ký cũ kỹ đã bị gió cuốn đi.

"Tôi nghĩ vận may của một đời người luôn cân bằng." Trần Tích cười nhẹ, "Chẳng ai mãi gặp xui xẻo cả."

"Cậu chắc không?"

"Chắc chứ. Mẹ tôi đã chịu khổ rất nhiều năm, nhưng dạo gần đây mọi thứ đã tốt lên rất nhiều." Nụ cười của Trần Tích ấm áp hơn khi nhắc đến mẹ mình. "Bà ấy vừa đổi sang một công việc mới nhẹ nhàng hơn nhiều. Bà còn quen được vài người bạn tốt, họ rất quan tâm bà."

Quan Tuyết Tức nghe vậy cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm đi phần nào. Trần Tích nhìn cậu, nói tiếp: "Tôi cũng vậy. Gặp đủ mọi chuyện xui xẻo suốt những năm qua, nhưng rồi lại gặp được cậu. Cậu không thấy như thế là tôi trúng số lớn rồi sao?"

Quan Tuyết Tức bật cười, cố tình tự mãn: "Ừ, đúng là may mắn đấy. Gặp được tôi quả là vận may lớn nhất đời cậu."

"Không chỉ là vận may mà còn là giải độc đắc luôn."

Trần Tích cố gắng kiềm chế cảm xúc, chỉ khẽ nắm lấy một góc áo của Quan Tuyết Tức. Giọng nói trầm thấp, nhẹ nhàng vang lên: "Quan Tuyết Tức, tôi cam đoan, chuyện gia đình cậu sẽ sớm ổn thỏa thôi. Đừng lo lắng nữa, tin tôi đi, ba cậu chẳng thể làm gì tôi đâu."

Dường như thấy lời nói của mình chưa đủ sức nặng, ánh mắt Trần Tích trở nên nghiêm nghị hơn. Hắn nhìn sâu vào mắt Quan Tuyết Tức, cất lời với sự kiên định không gì lay chuyển được: "Chỉ cần tôi còn sống, sẽ không bao giờ rời xa cậu."

Quan Tuyết Tức thoáng khựng lại, không nhịn được đá nhẹ vào chân Trần Tích.

"Cảm ơn cậu nhé, cậu đúng là biết cách an ủi người khác đấy!"

Cái kiểu vừa mở miệng là nhắc đến sống chết này, chẳng những trẻ con mà còn xui xẻo.

Tuy nhiên, sự kiên định trong lời nói của Trần Tích đã quét sạch mọi âu lo vừa nhen nhóm trong lòng Quan Tuyết Tức. Cả hai cùng quyết định không nghĩ ngợi thêm gì nữa. Mọi chuyện rồi sẽ có cách giải quyết, cứ để mặc kệ mà đối mặt.

Thế nhưng, cuộc sống vốn luôn kỳ lạ như vậy: khi ta chờ đợi, nó không đến; đến lúc ta không để tâm thì nó lại bất ngờ ập tới.

Ngày 5 tháng 3, một ngày chủ nhật bình thường.

Quan Tuyết Tức vẫn theo thường lệ, vừa gọi điện vừa làm bài tập cùng Trần Tích.

Dạo gần đây, ngoài việc học, họ còn bàn bạc về các chuyên ngành yêu thích và so sánh các trường đại học để tìm ra lựa chọn phù hợp nhất. Đôi khi cả hai cũng lướt qua những câu chuyện, tin đồn về các trường để thư giãn.

Lúc mệt, họ sẽ đổi gió bằng vài ván game.

Kỹ năng chơi game của Quan Tuyết Tức thì đúng là... khó hiểu. Khi nói chuyện thì cậu như một cao thủ, phân tích chiến thuật rành rọt, thậm chí có thể làm thầy dạy cho Trần Tích. Nhưng đến lúc thực chiến, đôi tay dường như chẳng nghe lời liên tục mắc những lỗi ngớ ngẩn. Đã vậy, cậu lại còn nghiêm túc một cách kỳ lạ khiến người đối diện dở khóc dở cười.

Hôm nay, sau hai ván game, vẫn như mọi khi, Quan Tuyết Tức vừa chơi vừa chỉ đạo chiến thuật.

Trần Tích ngoan ngoãn nghe theo mọi chỉ dẫn, dù bảo đi đâu hay làm gì cũng không hề phàn nàn.

Nhưng đến giữa ván thứ hai, khi Quan Tuyết Tức bị đối thủ vây quanh tấn công, hét lên gọi Trần Tích đến hỗ trợ thì đầu dây bên kia không có phản hồi.

Cậu sốt ruột hỏi: "Cậu đâu rồi?"

Trần Tích đáp: "Đợi một chút, hình như có ai đang bấm chuông cửa."

Nói xong, hắn rời đi mở cửa. Thế nhưng từ đó đến khi trận đấu kết thúc, Trần Tích vẫn không quay lại.

Quan Tuyết Tức thoát ra khỏi trò chơi, nhắn tin một dấu "?" trên WeChat nhưng không nhận được phản hồi.

Trong lòng cậu bỗng trỗi dậy một linh cảm không lành: có thể Quan Tĩnh Bình đã tìm đến nhà Trần Tích, và hai người họ

đang nói chuyện.

Suy nghĩ này khiến Quan Tuyết Tức vừa tò mò vừa lo lắng. Cậu sốt ruột chờ tin nhắn từ Trần Tích để biết tình hình, nhưng đợi mãi đến lúc đi ngủ WeChat vẫn không có động tĩnh gì.

Quan Tuyết Tức không nhớ mình thiếp đi lúc nào nhưng sáng hôm sau tỉnh dậy rất sớm. Cậu ăn sáng qua loa rồi vội vàng đến trường.

Thế nhưng không ngờ rằng, hôm nay là thứ hai đầu tuần mà Trần Tích lại không đến lớp.

Chương 66: Chỗ Dựa Tinh Thần

DTV-EBOOK

Trần Tích dù vì lý do gì không đến trường cũng sẽ không im lặng mà không báo tin.

Tiết học đầu tiên vừa khéo là tiết của giáo viên chủ nhiệm. Quan Tuyết Tức bước lên hỏi thăm xem Trần Tích có xin nghỉ hay không, nhưng giáo viên chủ nhiệm lắc đầu phủ nhận, nói rằng không hề hay biết.

Quan Tuyết Tức trong lòng bồn chồn, sợ rằng Trần Tích đã gặp chuyện không hay. Nhưng có thể xảy ra chuyện gì đây? Quan Tĩnh Bình dù là loại người gì cũng không thể động tay động chân, ông ta đâu ngu ngốc đến mức làm chuyện thấp kém như vậy. Nếu có, cùng lắm là dùng tiền.

Tiền...

Trần Tích chắc chắn sẽ không nhận tiền từ Quan Tĩnh Bình.

Nhưng tại sao cậu ấy không trả lời tin nhắn?

Quan Tuyết Tức càng nghĩ càng loạn, thậm chí còn nghĩ đến trường hợp Trần Tích đột ngột bị ốm. Hôm qua hắn vẫn khỏe mạnh kia mà...

Nghĩ mãi cũng chẳng ra nguyên nhân hợp lý.

Đến tiết thứ hai Quan Tuyết Tức không thể ngồi yên được nữa. Cậu quyết định xin nghỉ để đến tận nhà Trần Tích xem sao. Chưa kịp đến văn phòng giáo viên chủ nhiệm, điện thoại trong túi đột nhiên rung lên.

Trần Tích như thể vừa tỉnh lại, cuối cùng cũng trả lời tin nhắn: *"Quan Tuyết Tức, giúp tôi xin nghỉ buổi sáng với giáo viên. Chiều nay tôi sẽ đến trường."*

Quan Tuyết Tức cảm giác mọi nỗi lo lắng trong lòng lập tức biến thành bực bội và ấm ức. Cậu nhắn lại, từng câu từng chữ đều như mang theo lửa giận: *"Cậu đang ở đâu? Trước đó làm gì mà không trả lời?"*

Trần Tích nhắn lại: *"Chiều gặp rồi nói được không?"*

"Không được. Nói ngay bây giờ. Tại sao cậu không trả lời WeChat?"

Quan Tuyết Tức nhắn tin khi đang đứng trong hành lang trường học, chẳng mảy may để ý xung quanh. Ở trường, người nào dám ngang nhiên chơi điện thoại như cậu cũng không nhiều.

Nhận ra như vậy không ổn, cậu đành cất điện thoại, đến văn phòng giáo viên chủ nhiệm xin nghỉ giúp Trần Tích. Xong xuôi, cậu quay lại lớp, tiếp tục mở điện thoại.

"Tối qua người bấm chuông là ba cậu. Ông ấy bảo tôi xuống dưới nói chuyện. Điện thoại tôi để ở nhà, đang chơi game dở. Khi quay về thì điện thoại hết pin."

"..."

Quả nhiên là Quan Tĩnh Bình, Quan Tuyết Tức nhíu mày sâu, phiền muộn bảo: *"Hết pin thì cậu không biết sạc sao? Cậu không biết tôi lo đến thế nào à?"*

Trần Tích: *"Xin lỗi."*

Thái độ nhận lỗi của hắn rất thành thật, nhưng câu chữ lại qua loa. Cậu đành tìm ra điểm mấu chốt tiếp tục hỏi: *"Quan*

Tĩnh Bình đã nói gì với cậu?"

"Vẫn những gì cậu từng nói. Ông ấy muốn đưa tiền, tài trợ tôi đi du học."

Quan Tuyết Tức ngán ngẩm: *"Tôi tưởng ông ấy suy nghĩ lâu như vậy là để nghĩ ra chiêu gì cao tay. Hóa ra vẫn bài cũ, chẳng có gì mới."*

"Cậu trả lời ông ấy thế nào? Có mắng ông ấy không?"

Trần Tích: *"Tôi nói tôi không có ý định đi du học, cũng không cần tài trợ. Sau đó tôi tiễn ông ấy về."*

Quan Tuyết Tức bĩu môi, không hài lòng: *"Cậu lịch sự quá nhỉ, không biết mắng người sao? Cũng phải chế nhạo ông ấy vài câu chứ."*

Tin nhắn này gửi xong, Trần Tích không trả lời ngay.

Quan Tuyết Tức có cảm giác hắn đang không vui, từ lời nhắn cũng thấy rõ sự sa sút tinh thần.

Cậu ngẫm nghĩ, cuối cùng hỏi: *"Quan Tĩnh Bình có nói gì khó nghe với cậu không?"*

Trần Tích: *"Ừ, ông ấy nói tôi không xứng với cậu."*

Quan Tuyết Tức: *"..."*

Trần Tích: *"Còn nói tôi ngoài làm gánh nặng cho cậu thì chẳng có tác dụng gì."*

Quan Tuyết Tức: *"..."*

Quan Tuyết Tức: *"Vậy mà cậu cũng không mắng ông ấy?"*

Trần Tích: *"Muốn mắng lắm, nhưng tôi nhịn."*

Trần Tích: *"Thôi, bỏ qua đi."*

Trần Tích: *"Quan Tuyết Tức, tôi nhớ cậu."*

"..."

Trạng thái buồn bã của Trần Tích qua những dòng tin nhắn bỗng truyền sang Quan Tuyết Tức.

Không rõ vì sao, có lẽ là sự đồng cảm giữa những người yêu nhau, Quan Tuyết Tức cũng cảm thấy lòng mình chùng xuống.

Cậu tưởng tượng ra được, với tài ăn nói của Quan Tĩnh Bình, những lời đả kích Trần Tích chắc chắn không dừng lại ở mấy câu như "Cậu không xứng với nó" hay "Chỉ là gánh nặng". Ông ta có thể không cần dùng một từ ngữ thô tục nào mà vẫn làm Trần Tích cảm thấy bản thân như bị dìm xuống tận đáy – từ việc xuất thân từ gia đình nghèo khó cho đến quá khứ từng phạm lỗi lầm khi còn nhỏ.

Chế giễu, nhục mạ, dụ dỗ, ban phát – đủ mọi cách.

Dù Trần Tích có mạnh mẽ đến đâu, hắn cũng chỉ mới mười bảy tuổi.

Chắc hẳn lý do Trần Tích không trả lời tin nhắn ngay không phải vì điện thoại hết pin mà là vì tâm trạng quá tồi tệ. Khi con người rơi vào trạng thái suy sụp cực độ chỉ muốn im lặng là điều bình thường.

Quan Tuyết Tức hiểu được điều đó, nhưng vẫn thấy không vui.

"Cậu đáng lẽ phải nói với tôi ngay tối qua. Tôi có thể an ủi cậu mà." Quan Tuyết Tức nhắn, *"Chúng ta cùng mắng ông ta để cậu xả giận."*

Tin nhắn này gửi đi khá lâu mà không nhận được phản hồi.

Quan Tuyết Tức bực bội: *"Cậu đang làm gì thế?"*

Còn bảo nhớ cậu, nhưng trả lời tin nhắn cũng chậm chạp, thật khó hiểu.

"Đúng rồi, sáng nay sao cậu không đến trường? Là vì tâm trạng không tốt à?" Quan Tuyết Tức nhớ ra, vội hỏi thêm.

Dù Trần Tích có buồn, hắn cũng không phải kiểu người để cảm xúc ảnh hưởng đến chuyện quan trọng.

Trần Tích chỉ nhắn: *"Cậu học trước đi, chiều gặp tôi sẽ nói rõ."*

"..."

Quan Tuyết Tức không còn cách nào khác, đành chờ hắn đến trường.

Càng sốt ruột, thời gian trôi càng chậm. Trước đây không gặp nhau một thời gian dài cũng không sao, nhưng giờ chỉ chờ đến chiều mà Quan Tuyết Tức cảm thấy như cả thế kỷ.

Không phải vì nhớ nhung, mà là một cảm giác bất an lạ thường cứ lẩn quẩn trong đầu không thể xua đi.

Quan Tuyết Tức có cảm giác rằng Trần Tích đang có chuyện không ổn.

Trực giác mạnh mẽ đến mức khiến cậu khó chịu, tâm trạng tồi tệ chỉ muốn phát cáu. Nhưng phát cáu cũng cần có đối tượng mà hiện tại chỉ có thể kìm nén, cậu đành làm bài tập để giải tỏa.

Trước khi vào tiết học buổi chiều khoảng hai mươi phút, Trần Tích cuối cùng cũng đến trường.

Quan Tuyết Tức đang gục đầu nghỉ ngơi trên bàn, bất ngờ cảm thấy một bàn tay lạnh ngắt lướt qua gáy mình làm cậu giật mình tỉnh giấc.

Trần Tích đặt ba lô xuống, gọi cậu: "Ra ngoài nói chuyện một chút nhé?"

Trong lớp người đông mắt nhiều, Quan Tuyết Tức gật đầu, mặc áo khoác rồi theo Trần Tích ra ngoài. Cậu nghĩ rằng Trần Tích muốn nói chuyện gì đó nghiêm túc, nhưng không ngờ hắn lại dẫn cậu qua khu vườn cây xanh dưới tầng, tìm một góc khuất không có ai rồi bất ngờ ôm chặt lấy cậu.

"Ê này, cậu làm gì vậy?" Quan Tuyết Tức khẽ đẩy nhẹ, "Không thể nói chuyện đàng hoàng sao?"

Trần Tích không nói lời nào, vòng tay càng siết chặt. Hai cánh tay cậu ấy ôm lấy lưng Quan Tuyết Tức, kéo cả người cậu áp sát vào lòng mình, đầu tựa vào cổ cậu hít một hơi thật sâu.

Cảm giác như đang hít thở oxy.

Quan Tuyết Tức rùng mình, toàn thân nổi da gà vì sự lãng mạn bất ngờ này, không chịu nổi liền nhíu mày: "Nói chuyện đi, đừng giả câm mãi thế."

Trần Tích khẽ thì thầm: "Không có gì, chỉ là tôi rất nhớ cậu."

Quan Tuyết Tức nhân cơ hội xả giận: "Nói dối, nếu nhớ tôi thật thì sao không chịu trả lời tin nhắn? Gõ vài chữ mà cũng lâu như vậy."

"Do tay tôi run." Trần Tích bâng quơ đáp, "Sáng nay ở ngoài trời hơi lạnh."

"Cậu đã đi đâu?"

"..."

Trần Tích không trả lời câu hỏi, chuyển chủ đề một cách lạc lõng: "Quan Tuyết Tức, cậu biết không, khi tâm trạng không tốt tôi thường có thói quen tưởng tượng ra những tình huống cực kỳ đau khổ, kiểu như cậu mắng tôi, đá tôi, hoặc nói rằng cậu không thích tôi nữa."

Quan Tuyết Tức nghe xong liền chế nhạo: "Gì chứ, thích tự ngược đến vậy à? Hay là để tôi mắng cậu vài câu ngay bây giờ giúp cậu trị liệu thử xem?"

Trần Tích bật cười ngắn ngủi: "Cậu đáng yêu thật, tôi thích cậu lắm."

Quan Tuyết Tức dùng đầu gối đá nhẹ vào người hắn, "Đừng có rót lời đường mật, không ăn thua với tôi đâu. Không phải nói đến trường thì kể chi tiết sao? Nói đi, chuyện tối qua thế nào?"

Trần Tích vẫn ôm cậu trong tay, ngừng một lúc rồi nói: "Quan Tĩnh Bình đã nói chuyện với tôi hơn hai tiếng đồng hồ."

Quan Tuyết Tức ngạc nhiên: "Lâu vậy? Ông ta lắm lời thế cơ à?"

"Ừ."

Chẳng những lắm lời, mà Quan Tĩnh Bình còn kể cho Trần Tích nghe một tràng dài về hành trình lập nghiệp của mình.

Thật ra cũng không có gì quá mới mẻ: xuất thân nghèo khó, nắm bắt cơ hội, rồi vươn lên bằng sự cố gắng — trọng điểm chính là "cơ hội".

Quan Tĩnh Bình nói, người tài giỏi rất nhiều nhưng không phải ai cũng có cơ hội để toả sáng. Người thành công không

nhất thiết là người giỏi nhất, nhưng chắc chắn là người biết nắm bắt cơ hội.

Ý của ông ta rõ ràng nhưng Trần Tích chỉ lạnh mặt nghe, đồng thời âm thầm quan sát. Trong lòng hắn nghĩ, người này thật sự là ba của Quan Tuyết Tức sao? Chẳng giống chút nào.

Quan Tuyết Tức không hề thực dụng và khó chịu như thế này.

Thế nhưng Quan Tĩnh Bình vẫn chìm đắm trong những lời lẽ đầy tính thuyết phục của mình, tự tin rằng đang chân thành bày tỏ. Cuối cùng, ông ta thẳng thắn bày tỏ ý định, nhưng ngay lập tức bị Trần Tích từ chối.

Chính khoảnh khắc đó, Quan Tĩnh Bình mới thực sự nhìn thẳng vào Trần Tích.

Nhưng một khi đã đến tận nơi, ông ta không dễ dàng để bản thân bị một câu từ chối làm cho lùi bước.

"Rồi sao nữa?" Quan Tuyết Tức hỏi khi đang nằm trong vòng tay của Trần Tích, cảm thấy hắn ôm chặt đến mức lưng mình bắt đầu mỏi, liền đổi tư thế.

"Không còn gì cả, tôi và ông ấy cãi nhau."

"Chỉ vậy thôi?"

"Ừ, ba cậu kiêu ngạo lắm." Trần Tích ngừng lại giây lát, khẽ mỉa mai: "Quan cách lớn thật đấy."

"..."

Quan Tuyết Tức bị chọc cười, thở phào nhẹ nhõm: "Trước khi đi ông ấy nói gì? Không định tìm cậu nữa chứ?"

"Chắc là không." Giọng Trần Tích hạ thấp, Quan Tuyết Tức vẫn đang cười, nhưng hắn lại hoàn toàn không.

Hắn chậm rãi nói, như đang mơ màng: "Quan Tuyết Tức, hôm nay tôi nghĩ ra một vấn đề."

"Vấn đề gì?"

"Thật ra, là tôi không thể rời xa cậu. Bây giờ cậu ở bên tôi rất vui vẻ, nhưng nếu không có tôi... liệu cậu có thể sống tốt không?"

Quan Tuyết Tức ngẩn ra: "Cậu đang nói gì thế?"

Trần Tích đáp khẽ: "Không gì đâu, chỉ nghĩ vậy thôi."

"..."

Trần Tích cả ngày hôm nay đều không bình thường. Quan Tuyết Tức không ngốc, cậu cảm nhận được điều đó và cũng đoán ra nguyên nhân — tất nhiên là vì Quan Tĩnh Bình.

Nhưng cậu không hiểu, Trần Tích có khó khăn gì mà không thể nói thẳng? Cả hai chẳng phải có thể cùng nhau đối mặt và giải quyết sao? Vậy mà hắn lại mập mờ, lảng tránh, khiến lòng cậu dậy lên sự bực bội.

Quan Tuyết Tức vùng mạnh khỏi vòng tay Trần Tích, đẩy hắn ra, lạnh lùng nói: "Cậu dao động rồi đúng không? Là bị dụ dỗ hay bị uy hiếp mà muốn bỏ rơi tôi?"

Trần Tích nhíu mày, trả lời ngắn gọn: "Không."

"Có." Quan Tuyết Tức cố tình nhấn giọng: "Cậu có chuyện giấu tôi, đừng có mà phủ nhận."

Trần Tích im lặng không đáp, nhưng sự im lặng ấy như một lời thừa nhận không cần nói ra.

Quan Tuyết Tức sôi máu, giọng nói gay gắt hơn: "Tôi đã công khai với gia đình rồi, giữa chúng ta còn có gì phải giấu giếm nữa? Hay Quan Tĩnh Bình bỏ bùa cậu? Cậu sợ nói ra sẽ bị sét đánh à?!"

Trong khoảng không im lặng, dường như có tiếng sấm rền vang trong lòng. Ánh mắt của Trần Tích dừng trên cậu, sâu thẳm như bị một vết rạn lớn xé toạc, giấu kín trong đó là vô vàn nỗi niềm chẳng thể thốt thành lời.

Quan Tuyết Tức gần đây vừa quyết liệt với gia đình, luôn xem Trần Tích là nơi duy nhất cậu có thể dựa vào. Thế mà giờ đây, ngay cả hắn cũng trở nên không đáng tin.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ không thể hoàn toàn trách hắn. Tất cả đều là lỗi của cậu, vì đã quá vội vã, bốc đồng mà không cân nhắc hậu quả khi quyết định công khai mọi chuyện.

Một cảm giác mệt mỏi và thất vọng xâm chiếm cậu. Có lẽ cậu đã đánh giá quá đơn giản mọi thứ, nghĩ rằng áp lực mà bản thân chịu được thì Trần Tích cũng có thể gánh vác. Nhưng thực tế, hoàn cảnh của cậu và hắn khác nhau rất nhiều.

Quan Tĩnh Bình không thể làm gì cậu, nhưng đối với Trần Tích lại là một câu chuyện khác. Nếu hắn thật sự dao động vì bị gây áp lực cũng chẳng thể trách được.

Ngực cậu như bị đè nén, cảm giác nghẹn đến khó thở. Quan Tuyết Tức luôn ghét việc thể hiện sự yếu đuối, kể cả trước người thân thiết nhất.

"Thôi, cậu cứ lo cho mình trước đi. Đừng vì tôi mà phải chịu uất ức." Quan Tuyết Tức lách qua người Trần Tích, giả vờ bình tĩnh bước đi.

Chương 67: Điểm Yếu

DTV-EBOOK

Quan Tuyết Tức cả buổi chiều không thèm để ý đến Trần Tích. Nhưng cả hai ngồi cùng bàn, muốn lơ đi cũng chẳng dễ, cúi đầu hay ngẩng lên đều không tránh khỏi chạm mặt.

Trần Tích chủ động tìm cách làm lành, trong bốn tiết học đã lặng lẽ gửi cho cậu năm mẩu giấy. Quan Tuyết Tức chẳng buồn nhìn qua, xé nát từng tờ rồi ném thẳng vào thùng rác.

Giờ nghỉ, cậu không muốn ở lại lớp, liền đi sang lớp bên tìm Dương Dật Nhiên nói chuyện. Nhưng bất kể cậu đi đâu, Trần Tích cũng bám theo như cái bóng, thậm chí đến cả nhà vệ sinh cũng không chịu rời. Nhìn bộ dạng của hắn như thể sợ bị cậu bỏ rơi, Quan Tuyết Tức tức tối nghĩ: Giả vờ đáng thương cái gì? Rõ ràng tất cả là lỗi của hắn.

Tiết cuối cùng là giờ tự học, Quan Tuyết Tức không thể chịu thêm, mở WeChat kéo Quan Tĩnh Bình ra khỏi danh sách đen. Không vòng vo, cậu nhắn thẳng: *"Ông đã nói gì với cậu ấy?"*

Có lẽ Quan Tĩnh Bình đang bận, mãi một lúc sau mới trả lời: *"Cậu ấy nào?"*

Quan Tuyết Tức: *"Trần Tích, đừng giả khờ."*

Quan Tĩnh Bình không trả lời thẳng, lại hỏi ngược: *"Nó kể gì với con?"*

"..."

Đang chơi trò đánh đố sao? Quan Tuyết Tức cảm thấy cả thế giới đang cố tình chọc tức mình.

Không thấy cậu trả lời, Quan Tĩnh Bình tiếp tục: *"Hai đứa cãi nhau rồi?"*

Ông ta quả thật rất tinh ý, sắc bén đến mức khiến người khác khó chịu. Ông còn nói tiếp: *"Có phải con đã nhận ra rằng mối quan hệ của các con không vững như con tưởng, nên thất vọng rồi?"*

"..."

Một câu nói như đổ thêm dầu vào lửa khiến cơn giận của Quan Tuyết Tức bùng lên dữ dội. Nhưng điều khiến cậu khó chịu nhất lại là không thể phản bác.

Cậu liếc qua màn hình điện thoại, nhận ra đây chính là món quà Trần Tích đã chắt chiu tiền mua cho mình. Trước đó khi cậu hỏi hắn kiếm tiền thế nào, Trần Tích chỉ cười bảo không có gì đáng lo, chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Nhớ lại điều đó, lòng Quan Tuyết Tức mềm mại hơn một chút. Cậu chợt nhận ra đây không phải lúc thích hợp để gây gổ. Quan Tĩnh Bình đang muốn chia rẽ họ, cậu tuyệt đối không thể để ông ta đạt được mục đích.

Cậu liếc nhìn Trần Tích, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Ánh mắt của cậu khiến Trần Tích phấn chấn hẳn lên. Hắn vội cầm bút viết vài dòng lên giấy nháp, rồi đặt trước mặt cậu: *"Quan Tuyết Tức, hãy tin tôi, cho tôi thêm thời gian."*

Có lẽ cả năm mẩu giấy trước đó cũng chỉ là câu này.

Quan Tuyết Tức nhìn dòng chữ, đáp lại bằng một dấu hỏi: *"Nói rõ đi."*

Trần Tích viết: *"Bây giờ chưa tiện, hãy đợi tôi."*

Quan Tuyết Tức: *"Đợi bao lâu?"*

Trần Tích: *"Nhanh thì hai, ba ngày."*

Quan Tuyết Tức dừng tay, cây bút bất giác gạch mạnh hơn: *"Nếu lâu hơn thì sao?"*

Ngòi bút của Trần Tích ngập ngừng trên giấy, mãi không viết tiếp được gì.

Quan Tuyết Tức đã dồn hết sự kiên nhẫn của mình vào ánh mắt, cuối cùng Trần Tích cũng viết xuống: *"Dù thế nào, tôi cũng sẽ đưa ra lựa chọn tốt nhất cho cậu."*

"..."

Trần Tích vẫn không nói rõ mọi chuyện, dường như đã bị Quan Tĩnh Bình nắm đúng điểm yếu. Hỏi gì cũng chẳng được đáp án.

Nhưng câu "lựa chọn tốt nhất cho cậu" nghĩa là gì?

Quan Tuyết Tức phát cáu với kiểu nói như vậy. Vì tốt cho cậu, lại là vì tốt cho cậu!

Hà Vận nói thế, Quan Tĩnh Bình nói thế, giờ cả Trần Tích cũng nói thế! Ai cũng tự cho mình quyền quyết định thay cậu, coi cậu như cái gì?

Thật sự... ghê tởm.

Quan Tuyết Tức tức đến mức tay run lên, đầu bút sắc nhọn xuyên thủng tờ giấy. Cậu cố gắng kiềm chế, viết xuống một câu: *"Tôi rất thất vọng về cậu."*

Trần Tích sững lại.

Quan Tuyết Tức nhanh chóng viết tiếp: *"Chia tay đi."*

Viết xong, cậu không ngẩng đầu nhìn Trần Tích, chờ tiếng chuông tan học vang lên liền xách cặp rời khỏi lớp.

Sau lưng có tiếng bước chân theo sau, nhưng Quan Tuyết Tức không quay lại, bước thẳng ra cổng trường. Khi lên xe buýt, người kia không còn theo nữa.

Dù vậy, cậu vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng, không ngoái nhìn.

Xe buýt đầy ắp người, lắc lư dữ dội.

Quan Tuyết Tức nắm tay vịn bằng một tay, cảm giác buồn nôn càng lúc càng rõ rệt. Cậu không chắc mình buồn nôn vì si.nh lý hay tâm lý, chỉ biết nếu không xuống xe sớm chắc chắn sẽ xảy ra chuyện. Tới trạm dừng, cậu vội vàng xuống.

Đầu tháng ba trời vẫn còn lạnh, đứng trên con phố xa lạ, gió thổi qua làm cơn buồn nôn tan biến. Nhưng lúc này Quan Tuyết Tức lại không muốn về nhà.

Về đó thì có ý nghĩa gì?

Cậu cứ thế đi bộ dọc theo vỉa hè chẳng có mục đích nào, đến khi tìm được một công viên liền ngồi xuống băng ghế dài, ngồi mãi đến khi trời tối.

Chiều tối, quảng trường nhỏ trong công viên bắt đầu có các cô bác tập nhảy, tiếng nhạc xập xình vang vọng. Quan Tuyết Tức ngồi trên ghế trống rỗng nhìn họ bày loa, nhảy múa, rồi tan dần, đến khi không còn ai, cậu vẫn ngồi đó, như một kẻ không nhà.

Điện thoại báo có tin nhắn mới.

Hà Vận nhắn: *"Sao giờ vẫn chưa về nhà?"*

Quan Tuyết Tức trả lời như đang nuốt thuốc súng: *"Liên quan gì đến mẹ?"*

Hà Vận chắc chắn tức điên với câu trả lời này, quả nhiên không thèm nhắn thêm nữa. Quan Tuyết Tức cứ ở lại công viên đến tận khuya, lạnh, mệt, đói, nghĩ đến việc ngày mai còn phải đi học, cậu mới chịu đứng lên lê bước về nhà.

Cả buổi tối, điện thoại không hề có tin nhắn từ Trần Tích. Quan Tuyết Tức nhìn thoáng qua rồi kéo hắn vào danh sách đen.

Khi đẩy cửa vào nhà, cậu không biết Hà Vận đã ngủ chưa. Để phòng ngừa, cậu xoa nhẹ gương mặt lạnh buốt của mình, chỉnh lại biểu cảm cố tỏ ra tươi tỉnh, bước vào như chẳng có gì xảy ra.

Nhưng màn diễn này thật uổng phí, phòng khách tối om, Hà Vận không hề chờ cậu.

Dù vậy, Quan Tuyết Tức vẫn giữ vẻ mặt bình thản cho đến khi về phòng, đóng cửa, rồi mới buông xuôi.

Đêm đó cậu ngủ không yên, toàn gặp ác mộng. Không biết trời sáng từ lúc nào, đồng hồ báo thức dường như đã reo nhưng cậu lại chẳng nghe thấy. Trong cơn mơ màng, cậu cảm thấy đầu óc nặng trĩu, mắt nóng bừng. Có người đẩy vai cậu, nhét hai viên thuốc vào miệng, giọng nói của Hà Vận vang lên: "Hôm qua con đi đâu mà để mình cảm lạnh thế này?"

Quan Tuyết Tức mở mắt, ánh nhìn vẫn còn mơ hồ.

"Đã xin phép nghỉ bệnh giúp con rồi." Hà Vận nói, "Cô chủ nhiệm dặn con nghỉ ngơi cẩn thận, còn nhắc mẹ quan tâm con hơn. Học hành cũng phải cân bằng nghỉ ngơi, đừng tự ép mình quá."

Quan Tuyết Tức tỉnh táo hơn một chút, cầm nửa ly nước từ tay Hà Vận nuốt viên thuốc xuống. Hà Vận với vẻ mặt phức tạp, dường như muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt của cậu bà lại không nỡ, chỉ đặt ly nước xuống rồi quay vào bếp nấu cơm.

Cơn cảm lạnh đến quá bất ngờ, có lẽ vì hôm qua Quan Tuyết Tức ngồi co ro cả đêm ngoài công viên. Suốt cả ngày, cậu nằm trên giường chơi điện thoại, đọc sách. Cậu thầm nghĩ, bệnh thế này cũng tốt, không cần giả vờ là mình vẫn ổn. Nhưng dù cậu có giả vờ hay không thì cũng chẳng ích gì, vì Hà Vận với Quan Tĩnh Bình vẫn trao đổi thông tin, biết hết mọi chuyện.

Trong bữa tối, Hà Vận cuối cùng không nhịn được hỏi: "Hôm qua con cãi nhau với Trần Tích nên mới nửa đêm chưa về nhà đúng không?"

Quan Tuyết Tức nhíu mày, không kìm được bực tức: "Rốt cuộc thì các người muốn con phải thế nào nữa đây?"

Buổi sáng, cậu bệnh nặng nhất, đến chiều thì đã hạ sốt. Lúc này tinh thần khá hơn đôi chút, cậu có sức để cãi nhau. Cậu đập đũa xuống bàn, nói thẳng: "Con với cậu ấy chia tay rồi, hai người hài lòng chưa?"

Hà Vận sững lại, nhìn cậu mấy giây, không biết nói gì.

Quan Tuyết Tức vốn chẳng có chỗ nào để trút giận, giờ bộc phát hết: "Con thật cảm ơn hai người. Nhờ vậy mà con mới hiểu hóa ra cuộc sống này chẳng có gì đáng để trông mong cả. Hay là kiếp trước con mắc nợ hai người nên kiếp này mới phải đầu thai làm con các người để trả nợ?"

Hà Vận cúi đầu, giọng lí nhí: "Mẹ không muốn như vậy."

"Vậy mẹ muốn sao?" Quan Tuyết Tức lạnh lùng nói: "Giờ con đã nghe lời mẹ chia tay rồi. Vậy đừng làm phiền người ta nữa.

Nhưng con vẫn là đồng tính, mẹ định làm gì con? Gửi con đi trị liệu bằng sốc điện à?"

Hà Vận quay mặt đi, lau nước mắt nơi khóe mắt: "Mẹ biết đồng tính không phải là bệnh."

Quan Tuyết Tức cười nhạt: "Tìm hiểu trên mạng không uổng phí."

Hà Vận nghẹn lời trước sự mỉa mai của cậu, cuối cùng chỉ thốt lên: "Quan Tuyết Tức, đừng coi mẹ là kẻ thù như vậy. Có thể mẹ làm sai vài chuyện, nhưng ban đầu... mẹ thật sự muốn tốt cho con."

"Vâng." Quan Tuyết Tức lạnh nhạt, như không hề nghe vào tai, gắp một miếng cơm cho vào miệng.

"Dạo này mẹ cũng đã nghĩ rất nhiều, không biết phải xử lý chuyện của con thế nào cho ổn. Nếu để con tự do, mẹ lại sợ con bị lôi kéo vào đường xấu..."

"Yêu đồng tính thì gọi là bị lôi kéo?"

"Mẹ không có ý đó." Hà Vận thở dài.

Quan Tuyết Tức im lặng một lúc, nhận ra cãi vã cũng chẳng ích gì, đành bất lực nói: "Tại sao phải lúc nào cũng đòi hỏi 'đúng'? Con mới mười bảy tuổi, mắc chút sai lầm thì đã sao? Con đâu phải kiểu trẻ hư không chịu học? Con thi cấp ba đứng nhất toàn thành, đang phấn đấu để thành thủ khoa toàn tỉnh trong kỳ thi đại học. Dù có thất bại, ít nhất con cũng vào được một trường đại học hàng đầu. Các người còn lo lắng điều gì nữa? Con sẽ chết đói sao?"

Hà Vận không biết trả lời thế nào.

Đây chính là điều mà bà đã trăn trở suốt dạo gần đây. Bà không phải không nhận thức được lỗi lầm của mình, nhưng thói quen đã hình thành từ lâu, muốn thay đổi đâu phải chuyện dễ dàng.

Quan Tuyết Tức liếc bà một cái, giọng chua chát: "Quan Tĩnh Bình quản con là vì muốn con nối dõi tông đường, làm vẻ vang nhà họ Quan. Còn mẹ làm theo ông ta để làm gì? Mẹ cũng muốn con nối dõi tông đường? Nếu thế, ngày mai chúng ta đến đồn cảnh sát, đổi họ con thành họ Hà trước đã."

"....."

Hà Vận nghẹn lời, theo bản năng muốn mắng Quan Tuyết Tức nói nhăng nói cuội, nhưng nghĩ kỹ lại bà không tìm được lý lẽ để phản bác. Thật ra bà không quá quan tâm việc Quan Tuyết Tức có sinh con hay không.

Việc bà khó chấp nhận đồng tính chỉ xuất phát từ môi trường sống. Mọi người xung quanh không chấp nhận, xã hội cho rằng đó là sai trái, là điều không nên được công khai. Nhưng tại sao? Ai đã đặt ra quy tắc này? Là Quan Tĩnh Bình sao? Hay là những người như ông ta – những kẻ cả đời lấy việc làm rạng danh tổ tông làm mục tiêu sống?

Bà tại sao phải nghe theo họ?

Ngược lại, Quan Tĩnh Bình mới là kẻ thù của bà. Nếu ông ta không có người nối dõi, đó là quả báo, bà lẽ ra nên vui mừng.

Hà Vận đờ đẫn một lúc, đột nhiên mọi thứ như được khai sáng. Quan Tuyết Tức cúi đầu ăn cơm, không để ý sự thay đổi trong ánh mắt bà. Hà Vận không biết nghĩ đến điều gì, bỗng lên tiếng: "Tuyết Tức, mẹ có chuyện muốn nói với con."

"Chuyện gì?"

Hà Vận cẩn thận lựa lời: "Bạn trai con, không, bạn trai cũ..."

Quan Tuyết Tức: "..."

Thật sự không cần nhanh như vậy đã gắn thêm từ "cũ".

Hà Vận nói: "Quan Tĩnh Bình đã tìm nó, con biết rồi đúng không?"

"Vâng, thì sao?" Quan Tuyết Tức ngẩng đầu.

"Quan Tĩnh Bình điều tra kỹ về nó. Mẹ không rõ con đã biết hay chưa. Nó từng làm bị thương người khác hồi cấp hai, là cha dượng. Người đó bạo hành mẹ của Trần Tích, bị nó đâm một nhát, may mà không chết."

Hà Vận thấp giọng kể: "May mà không chết, nếu không nó đã không thể ra khỏi trại cải tạo sớm như vậy..."

Quan Tuyết Tức sững lại, im lặng chờ bà nói tiếp.

"Nhưng người kia không chết cũng là một mối họa. Mối thù sâu như vậy không dễ giải quyết. Nghe nói mẹ Trần Tích đã bán nhà cũ, cắt đứt liên lạc với họ hàng bạn bè trước đây, giờ đang thuê nhà ở nơi khác... có lẽ để tránh xa những rắc rối, đổi môi trường sống."

Quan Tuyết Tức nghe đến đây đã hiểu.

Hà Vận thở dài.

"Quan Tĩnh Bình điều tra ra những chuyện này và dùng để uy hiếp nó. Cụ thể thế nào mẹ không rõ, nhưng cũng đoán được... Mẹ thấy làm vậy quá thất đức nên mới nói với con, muốn bàn bạc xem nên làm thế nào."

Hà Vận liếc nhìn Quan Tuyết Tức, ánh mắt lộ vẻ áy náy: "Mẹ biết nó. Trước đây nó với con đã rất thân, mẹ không ngờ hai đứa

lại là... Haiz, đứa trẻ đó thật sự số khổ."

"Nhưng con nghĩ xem, nó từng trải qua chuyện như vậy, chắc tính cách không chịu nhịn. Mẹ lo Quan Tĩnh Bình ép nó đến mức cùng quẫn, lỡ làm ra chuyện dại dột. Con đi hỏi rõ ràng đi. Nếu không có chuyện gì thì tốt, nếu có thì cản lại. Quan Tĩnh Bình để mẹ xử lý—"

Hà Vận chưa nói hết câu đã thấy Quan Tuyết Tức bật dậy, lấy áo khoác trên tường, xỏ giày, không nói một lời mà lao ra khỏi cửa.

Hà Vận không kịp ngăn, vội đuổi theo ra tận cửa.

"Tuyết Tức! Con gấp cái gì chứ! Con còn đang sốt đấy!"

Chương 68: Lặng Lẽ Hôn Hắn

DTV-EBOOK

Quan Tuyết Tức lao vội ra đường, để từng luồng gió lạnh lùa vào đầy phổi mới khiến bản thân bình tĩnh lại một chút.

Những gì vừa nghe từ mẹ cậu đều hiểu rõ.

Trần Tích năm lớp tám đã đâm cha dượng một nhát dao vì bạo hành gia đình. Kẻ đó bị thương nặng nhưng may mắn không chết. Sau sự việc đó, mẹ con Trần Tích phải bán nhà, cắt đứt mọi liên hệ với cuộc sống trước đây, chuyển đến nơi khác sinh sống để tránh bị trả thù.

Quan Tĩnh Bình điều tra ra mọi thông tin này và dùng chúng để uy hiếp. Ông ta lấy việc tiết lộ địa chỉ của họ cho kẻ bạo hành làm cái cớ, ép Trần Tích phải nghe lời.

Hóa ra Quan Tĩnh Bình còn có thể làm ra loại chuyện này.

Quan Tuyết Tức dựa vào cột đèn đường lạnh lẽo, cảm thấy ngực mình như bị xé rách. Dù đã qua cơn sốt, nhưng sau khi chạy một mạch, dạ dày như đang lộn nhào. Cậu không nhịn được mà cúi xuống nôn thốc nôn tháo.

Mãi một lúc sau cơn nôn mới lắng xuống.

Cậu biết Trần Tích chẳng bận tâm đến điều gì, ngoại trừ gia đình và mẹ mình. Ngoài những điều đó ra còn gì có thể uy hiếp được hắn?

Quan Tuyết Tức đã từng nghĩ đến việc Quan Tĩnh Bình có thể sẽ dùng tài chính để gây sức ép. Nhưng dù có ghét ông ta đến đâu, cậu cũng không ngờ rằng ông ta lại sa đọa đến mức này — lấy sự an toàn tính mạng của người khác ra để uy hiếp.

Đó là người cha ruột của cậu.

Cậu từng nghĩ rằng Quan Tĩnh Bình chỉ là kiểu đàn ông ra vẻ gia trưởng, luôn tràn đầy sự tự mãn của một người trung niên quyền thế, sẽ không đến mức vượt qua những giới hạn tối thiểu của đạo đức.

Hóa ra cậu đã đánh giá ông ta quá cao.

Quan Tĩnh Bình giờ đây đã trở thành kiểu người sẵn sàng bất chấp mọi thủ đoạn để đạt được mục đích.

Có lẽ Trần Tích không chịu nói sự thật, chính là vì bị ông ta đe dọa.

Ông ta muốn ép họ cãi vã, chia rẽ, rồi ngạo nghễ tuyên bố chiến thắng: Xem đi, hai đứa chẳng bền lâu nổi đâu.

Quan Tuyết Tức cúi xuống nôn thêm một lần nữa.

Dạ dày cậu đã trống rỗng, mọi thứ đều bị nôn sạch, chỉ còn lại cảm giác đau rát. Nhưng làn không khí trong lành cuối cùng cũng giúp cậu cảm thấy dễ chịu hơn, đầu óc cũng dần tỉnh táo lại.

Hôm qua, cậu chỉ chặn WeChat của Trần Tích, nhưng QQ và số điện thoại thì vẫn để đó.

Thế nhưng Trần Tích vẫn không tìm đến. Có lẽ lời nói chia tay trong cơn giận đã khiến hắn bị tổn thương.

Thực ra, khi nói ra hai chữ "chia tay", Quan Tuyết Tức đã nghĩ rằng Trần Tích sẽ nhanh chóng nhận lỗi mà kể ra sự thật.

Rồi bất kể khó khăn đến mức nào, hai người họ cũng sẽ cùng nhau tìm cách giải quyết.

Hóa ra cậu đã suy nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Giờ này chắc chắn Trần Tích đang rất khó chịu.

Quan Tuyết Tức đứng ở trạm xe buýt bên lề đường, cảm giác như có tảng đá nặng trĩu đè lên lồng ng.ực. Sau khi lên xe, cậu ngồi xuống một góc, đầu tựa vào cửa kính, ánh mắt dõi theo những cảnh vật bên ngoài lướt qua nhanh chóng.

Cậu lấy điện thoại ra gỡ chặn WeChat của Trần Tích, gửi một tin nhắn: "*Cậu đang làm gì vậy?*"

Đợi một hồi lâu vẫn không nhận được hồi âm.

Giờ này đã bảy giờ tối, không quá muộn nhưng cũng chẳng còn sớm.

Quan Tuyết Tức ngồi trên xe buýt, đầu vẫn tựa vào cửa kính. Trong lòng cậu, những lời nói của Trần Tích cứ lặp đi lặp lại:

"Quan Tuyết Tức, tin tôi, cho tôi chút thời gian."

"Đợi tôi."

"Nhanh thì hai, ba ngày."

"Dù thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ đưa ra lựa chọn tốt nhất cho cậu."

Cậu ấy muốn làm gì?

Quan Tuyết Tức vội vàng xuống xe buýt, chạy vào khu chung cư tìm đến gõ cửa nhà Trần Tích.

Người mở cửa là Phương Cẩn Như.

Thấy Quan Tuyết Tức, bà thoáng ngạc nhiên nhưng vẫn nở một nụ cười: "Ồ, sao con lại tới đây? Trần Tích ra ngoài rồi."

Quan Tuyết Tức khựng lại: "Cậu ấy đi đâu ạ?"

"Không biết nữa, dì tưởng nó đến tìm con rồi chứ."

Phương Cẩn Như trông có vẻ không hay biết gì về những chuyện gần đây, ánh mắt không chút lo âu, chỉ ánh lên nét trêu chọc như thể đang ngầm nói: Dì biết hai đứa đang yêu nhau nhưng dì không nói đâu nha.

Quan Tuyết Tức cố nở một nụ cười gượng gạo, "Vậy con không làm phiền nữa, con đi tìm cậu ấy đây."

Cậu quay người định rời đi, Phương Cẩn Như gọi với theo: "Này! Ở lại đợi nó về đi, sao vội thế?"

Quan Tuyết Tức không nghe, nhanh chóng bước xuống cầu thang, vừa đi vừa gọi điện cho Trần Tích.

Cậu nghĩ Trần Tích sẽ không nghe máy, giống như không trả lời tin nhắn, nhưng chuông reo đến lần thứ mười thì bất ngờ được kết nối.

Giọng nói quen thuộc vang lên, trầm thấp gọi tên cậu: "Quan Tuyết Tức?"

"... "

Một cảm giác chua xót dâng lên trong lòng, Quan Tuyết Tức khẽ gõ nhẹ lên sống mũi, cố giữ giọng bình tĩnh: "Cậu đi đâu vậy? Sao không ở nhà?"

"Ra ngoài làm chút việc. Cậu đang ở nhà tôi à?"

"Tôi vừa rời đi." Quan Tuyết Tức không bỏ cuộc, hỏi tiếp: "Cậu đang ở đâu? Tôi đến tìm cậu."

Đầu dây bên kia im lặng, âm thanh xung quanh rất yên tĩnh khiến người ta khó đoán được hắn đang ở nơi nào. Một lát sau,

Trần Tích mới đáp: "Tôi đang đi gặp một người thân, chỗ này xa lắm, trễ thế này cậu đừng qua. Mà sao tự dưng tìm tôi, cậu không phải đang ốm ở nhà nghỉ sao?"

"Cậu biết tôi bị cảm à?"

"Ừ, tôi hỏi thăm qua chủ nhiệm lớp." Trần Tích hạ giọng, quan tâm hỏi: "Đỡ hơn chưa? Hết giận chưa?"

"... "

Cách hắn nói là "giận", không nhắc đến chuyện chia tay, cứ như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

Những tổn thương mà Quan Tuyết Tức gây ra hắn cũng chẳng nhắc tới.

Trong lòng Quan Tuyết Tức dâng lên một cảm giác khó tả, vừa phức tạp vừa nặng nề, nhưng trong tình cảnh cấp bách này, sự lo lắng vẫn chiếm ưu thế. Cậu đi thẳng vào vấn đề: "Trần Tích, mọi chuyện liên quan đến Quan Tĩnh Bình tôi đều biết cả rồi."

"Ai nói cho cậu?"

"Mẹ tôi."

Quan Tuyết Tức kéo chặt áo khoác chắn lại cơn gió lạnh buốt. Cậu không bước ra ngoài nữa, chỉ ngồi xuống chiếc ghế công cộng trong khu chung cư.

Hai bàn tay lạnh buốt thay phiên nhau cầm lấy điện thoại. Cậu cúi đầu, nhìn đôi giày của mình rồi khẽ nói: "Tôi không biết phải nói gì với cậu, chỉ thấy rất áy náy..."

"Áy náy gì chứ?"

"Gây rắc rối cho cậu." Quan Tuyết Tức cười gượng tự giễu: "Tôi dám công khai rồi phản kháng ba mẹ mình, hậu quả cuối cùng lại để cậu gánh chịu. Tôi thì tự do phóng khoáng, còn cậu thì sao? Hai ngày qua, cậu có phải sợ hãi lắm không?"

"Không, tôi không sợ. Tôi chỉ đang tìm cách giải quyết thôi." Giọng Trần Tích vẫn bình tĩnh.

"Giải quyết thế nào? Ngày mai để tôi gặp Quan Tĩnh Bình, nói với ông ta đừng làm khó cậu nữa." Quan Tuyết Tức thở dài: "Rốt cuộc thì đây là chuyện gia đình tôi, cậu và dì Phương bị liên lụy oan uổng. Tôi được ông ta sinh ra đã đủ xui xẻo, cậu yêu tôi cũng thật không may Trần Tích à."

"..."

Trần Tích im lặng một lát: "Cậu nghĩ cậu sẽ nói gì với ông ấy?"

"Nói vài lời dễ nghe thôi. Thật ra tôi biết cách đối phó với ông ấy."

Quan Tuyết Tức thở ra, hơi ấm làm dịu đôi tay lạnh cóng của cậu.

"Ông ấy cứng rắn là vì tôi không chịu nhún nhường. Chỉ cần tôi thay đổi thái độ, ngoan ngoãn gọi ông ấy một tiếng ba, đồng ý thỉnh thoảng liên lạc hoặc rảnh rỗi qua thăm bà nội ăn cơm, ông ấy cũng sẽ mềm mỏng lại không ép tôi đi du học nữa. Còn chuyện kết hôn hay sinh con, đó là chuyện của nhiều năm sau, trước mắt cứ đối phó qua loa đã. Sau này tốt nghiệp và đi làm rồi mọi việc sẽ dễ giải quyết hơn."

Nói ngắn gọn, chỉ cần Quan Tuyết Tức chịu cúi đầu làm "đứa con trai ngoan", Quan Tĩnh Bình sẽ không còn là vấn đề.

Nghe xong, Trần Tích không tỏ vẻ vui mừng. Hắn không nói tốt cũng chẳng nói xấu: "Quan Tuyết Tức, mấy ngày nay tôi cứ

nghĩ, cậu có thể nhận được gì từ việc ở bên tôi?"

Quan Tuyết Tức không hiểu ý, cậu hỏi: "Ý cậu là gì?"

Trần Tích đáp: "Xuất thân của tôi là điểm yếu, vốn chẳng thể cho cậu điều gì. Nhưng ít nhất tôi không thể trở thành gánh nặng. Cậu muốn làm gì thì làm, đừng vì tôi mà lo nghĩ."

Quan Tuyết Tức khó chịu: "Cậu bị Quan Tĩnh Bình tẩy não rồi à?"

Mở miệng là "xuất thân", ngậm miệng là "gánh nặng". Câu tiếp theo liệu có phải là "tôi không xứng với cậu" không?

Nhưng Trần Tích nói: "Chuyện này không liên quan đến ông ta."

Việc thẳng thắn bộc lộ góc khuất tự ti nhất trong lòng khiến Trần Tích có chút ngượng ngùng. Giọng hắn không tự nhiên nhưng vẫn kiên trì nói tiếp: "Hôm đó nghe cậu nói đã công khai với gia đình, thật ra tôi rất vui. Tôi thích dáng vẻ cậu sống theo ý mình, không cúi đầu. Đừng đi cầu xin Quan Tĩnh Bình, tôi có cách giải quyết."

Quan Tuyết Tức hít mũi, cảm giác như cơn sốt của cậu càng tệ hơn, giọng nói cũng mang theo sự khàn khàn của mũi: "Cậu có cách gì?"

"Tôi nghi ngờ ông ta bịa chuyện để cố ý dọa tôi."

Quan Tuyết Tức sững người: "Ý cậu là gì?"

"Hôm đó ông ta nói người cha dượng bạo hành trước đây của tôi vẫn đang tìm tôi và mẹ. Nếu bị tìm thấy chúng tôi sẽ gặp rắc rối lớn. Chỉ cần tôi nghe lời ông ta, ông ta sẽ giúp tôi giải quyết chuyện này."

"..."

Thì ra Quan Tĩnh Bình đã nói như vậy.

Ông ta luôn giỏi gói ghém lời nói, có thể biến một lời đe dọa thành "sự giúp đỡ". Thật vô liêm sỉ.

"Tôi cảm thấy không hợp lý." Trần Tích nói tiếp, "Những năm qua tôi và mẹ đã cố tình tránh né. Nhưng nếu người đó thật sự quyết tâm tìm cũng không phải hoàn toàn không có manh mối."

Quan Tuyết Tức đã hiểu: "Chuyện đã qua bao năm, nếu muốn tìm thì đã tìm từ lâu, không thể đợi đến bây giờ."

"Ừ." Trần Tích đang đi, Quan Tuyết Tức nghe được tiếng bước chân của hắn. "Cho nên tôi nghĩ Quan Tĩnh Bình chỉ đang đe dọa để tôi tự rút lui... Còn có khả năng khác: nếu tôi không nghe lời, ông ta có thể mua chuộc cha dượng cũ của tôi, xúi giục ông ấy đến tìm chúng tôi."

"Đây là giả thuyết xấu nhất. Có lẽ Quan Tĩnh Bình sẽ không vô liêm sỉ đến mức đó." Trần Tích trầm mặc vài giây, "Nhưng tôi không dám đánh cược. Mẹ tôi trước đây đã sống trong sự bất an, những năm gần đây mới lạc quan hơn một chút. Nếu lại bị quấy rầy, những cách quấy nhiễu không vi phạm pháp luật có rất nhiều. Tôi thật sự không biết làm sao để bảo vệ bà..."

Quan Tuyết Tức cảm giác đau thắt trong lòng, giọng cậu cũng nghẹn ngào: "Cậu đừng giải thích nhiều như vậy, tôi hiểu mà."

Tiếng bước chân của Trần Tích dừng lại, hắn dường như tìm một nơi để ngồi xuống.

Quan Tuyết Tức muốn hỏi hắn đang làm gì, nhưng chưa kịp hỏi đã có câu trả lời.

Trần Tích nói: "Tôi đang ở khu cũ nơi tôi từng sống. Ở đây toàn là hàng xóm cũ, tôi muốn hỏi thăm tình hình cha dượng của mình."

"Hỏi thăm được gì chưa?" Quan Tuyết Tức hỏi.

"Ừ, có chút tin tức."

Trần Tích nói: "Hôm qua tôi đến một lần nhưng không gặp ai. Tối nay tranh thủ giờ tan tầm, đứng ở cổng khu chung cư, cuối cùng cũng gặp một người quen."

"Người đó nói gì?"

"Họ nói cha dượng tôi sau năm đó bị thương nặng, sức khỏe hồi phục không tốt, thời gian dưỡng bệnh kéo dài, mất việc và cả gia đình đã chuyển đi. Họ không biết cụ thể chuyển đến đâu nhưng có thể hỏi thêm giúp tôi."

Quan Tuyết Tức nắm bắt trọng điểm: "Sức khỏe ông ta không tốt?"

Nghe có vẻ an toàn.

"Hy vọng là vậy."

"Ngày mai sẽ có tin tức cụ thể hơn. Tôi đang đợi hồi âm, lúc đó sẽ bàn cách cụ thể. Dù sao người là còn sống, chuyện có thể giải quyết. Tệ nhất thì... tôi sẽ gặp cha dượng trước Quan Tĩnh Bình."

"..."

Khi nói về những chuyện này, Trần Tích từ đầu đến cuối đều giữ vẻ điềm tĩnh.

Quan Tuyết Tức không nhận ra nỗi sợ trong lời nói của hắn, mà hắn cũng không hề cầu xin sự an ủi. Điều đó khiến Quan

Tuyết Tức, người đang đội cơn sốt cao mà vội vàng chạy ra đây, bỗng trở nên thật dư thừa.

— Trần Tích đã và đang tự giải quyết mọi chuyện, chẳng cần cậu xen vào.

Hơn nữa, cách giải quyết của hắn rất lý trí, chững chạc như một người trưởng thành.

Hoàn toàn không giống với điều Hà Vận lo lắng, rằng hắn sẽ bị dồn vào đường cùng mà làm điều dại dột.

Thế nhưng không hiểu vì sao, Quan Tuyết Tức vẫn cảm thấy bất an.

Trần Tích tỏ ra điềm tĩnh đến mức quá đáng, như thể mọi cảm xúc đều bị đè nén, cố tình không để lộ ra, sự bình tĩnh ấy trở nên khác thường.

Ít nhất thì đối với chuyện chia tay của hai người, với tính cách của Trần Tích, không thể nào chỉ lướt qua một cách lạnh lùng như vậy.

— Hắn đang gắng gượng sao?

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua đầu cậu.

Quan Tuyết Tức cảm thấy trán mình nóng bừng, cơn cảm lạnh vừa đỡ đã như muốn tái phát nặng hơn.

Trong điện thoại, Trần Tích nói: "Tôi đang đợi xe, chắc gần một tiếng nữa mới về đến nhà. Cậu cũng về nhà nghỉ đi, đừng để lạnh, ngày mai chúng ta gặp nhau rồi nói chuyện tiếp, nhé?"

Quan Tuyết Tức đáp: "Được."

Trần Tích khẽ "Ừm" một tiếng, chờ thêm vài giây, thấy cậu không nói gì nữa thì mới cúp máy.

Quan Tuyết Tức không rời đi.

Cậu vẫn ngồi yên tại chỗ, cầm chặt điện thoại, nhìn chằm chằm vào màn hình hiển thị giờ, từ 7 giờ 45 phút đếm đến 8 giờ 20 phút.

Hai mươi mốt, hai mươi hai...

Dường như nhiệt độ ban đêm lại hạ thấp. Quan Tuyết Tức lúc nóng lúc lạnh, nhưng vẫn giữ tư thế ngồi thẳng, không đủ sức để đứng dậy hoạt động.

Cậu hơi mê man vì sốt, chỉ nhớ rằng mình muốn đợi Trần Tích trở về, quên mất rằng vẫn còn một lựa chọn là lên lầu đợi.

Một tiếng đồng hồ nói trước đó, Quan Tuyết Tức đã đợi đến hơn chín giờ. Sau khi những nhóm người xa lạ lần lượt đi ngang qua, cuối cùng cậu cũng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc.

Quan Tuyết Tức cúi đầu, thật ra là Trần Tích phát hiện ra cậu trước.

Trong ánh sáng mờ nhạt của đêm tối, Trần Tích ngạc nhiên đứng khựng lại, sau đó nhanh chóng bước tới.

"Quan Tuyết Tức?"

"..."

Quan Tuyết Tức ngẩng đầu lên, mặc dù đầu óc đã sốt đến mơ hồ, nhưng tư thế ngồi và thần thái của cậu lại không hề lộ ra chút yếu đuối nào, thậm chí còn bình thản hơn cả người bình thường.

"Cậu về rồi."

Phản ứng đầu tiên của Trần Tích là đưa tay chạm vào trán cậu. Nhận ra nhiệt độ nóng bỏng, hắn giật mình, cả tay cũng

run lên: "Sốt thành thế này rồi sao cậu lại không về nhà?"

"Đợi cậu chứ sao."

Quan Tuyết Tức dù bệnh đến mức nào cũng không quên trút giận: "Sao cậu về trễ thế hả?"

"..."

Trần Tích thở dài: "Tôi không biết cậu sẽ đợi tôi."

Hắn đỡ Quan Tuyết Tức đứng dậy, do dự không biết nên đưa cậu về nhà hay lập tức dẫn cậu lên lầu nghỉ ngơi.

Quan Tuyết Tức nửa tựa vào người hắn, lợi dụng tư thế sát gần đó, bất ngờ im lặng hôn hắn.

Trần Tích sững người, ánh mắt chạm phải đôi mắt Quan Tuyết Tức, đôi mắt tuy nóng rực vì cơn sốt nhưng lại sáng đến mức như có thể nhìn thấu hắn.

"Xin lỗi, tôi sẽ không chia tay với cậu nữa." Quan Tuyết Tức nắm chặt tay hắn, "Ngay cả mẹ tôi cũng không được ngăn cản, cậu hãy nói hết nỗi lòng với tôi đi Trần Tích, tôi thực sự rất lo cho cậu."

Chương 69: Mặt Trời Của Hắn Lại Một Lần Nữa Chiếu Sáng Cuộc Đời Hắn

DTV-EBOOK

Quan Tuyết Tức sốt rất cao, không thích hợp để ở ngoài trời hứng gió lạnh. Trần Tích cởi áo khoác của mình khoác lên người cậu, nửa dìu nửa bế đưa cậu lên lầu.

Sau khi Quan Tuyết Tức nói ra câu vừa rồi, bầu không khí giữa họ trở nên im lặng.

Trần Tích không như cậu mong đợi, lập tức tháo bỏ vẻ kiên cường giả tạo để bộc lộ nỗi đau hay tìm sự an ủi. Hắn chỉ siết chặt cánh tay vòng qua eo cậu hơn. Dù cách mấy lớp áo dày, sức mạnh ấy vẫn làm Quan Tuyết Tức cảm thấy nhói đau tận xương.

Lúc đó mới chín giờ hơn, Phương Cẩn Như còn chưa ngủ, đang xem tivi trong phòng khách. Cánh cửa bất ngờ mở ra, Trần Tích mang theo hơi lạnh dìu Quan Tuyết Tức yếu ớt bước vào.

Bà bất ngờ đứng dậy: "Sao thế này? Lúc nãy còn khỏe cơ mà..."

"Cậu ấy bị cảm." Trần Tích khẽ nói, "Mẹ, nhà mình còn thuốc hạ sốt không?"

"Có chứ!" Phương Cẩn Như vội đi tìm hộp thuốc.

Trần Tích dìu Quan Tuyết Tức về phòng mình, để cậu nằm nghỉ trên giường. Hắn cởi áo khoác cho cậu, đo nhiệt độ, rót nước, và sau khi nhận được thuốc từ mẹ lại giúp cậu uống. Sau đó hắn đi xuống bếp để nấu một bát trà gừng.

Quan Tuyết Tức ngoan ngoãn phối hợp, nhưng cậu tự cho rằng mình không đến nỗi bệnh nặng, việc làm lớn chuyện thế

này, nhất là khi Phương Cẩn Như đứng bên nhìn khiến cậu cực kỳ ngại ngùng.

Phương Cẩn Như cũng nhận ra sự lúng túng của cậu, liền giả vờ ngáp hai lần và nói:"Mẹ đi ngủ đây, các con nói chuyện đi nhé."

Bà chu đáo khép cửa lại để hai người họ có không gian riêng.

Tình huống rõ ràng như vậy, chưa cần công khai đã chẳng khác gì công khai, nhưng Phương Cẩn Như không hỏi gì cả, cũng không làm họ khó xử. Sự bao dung của bà hoàn toàn trái ngược với tính cách gay gắt của Hà Vận.

Đúng lúc này điện thoại của Quan Tuyết Tức reo lên, màn hình hiện tên Hà Vận. Chắc bà muốn hỏi cậu khi nào về nhà.

Lúc đó, Trần Tích đang ở bếp. Quan Tuyết Tức bắt máy: "Mẹ, tối nay con không về nhà."

Hà Vận hỏi: "Con đang ở đâu?"

"Nhà Trần Tích." Quan Tuyết Tức không giấu giếm.

Trước đó, mối quan hệ mẹ con họ từng rơi xuống mức lạnh nhạt. Nhưng việc Hà Vận kể cho cậu nghe những điều bẩn thỉu Quan Tĩnh Bình đã làm sau lưng đồng nghĩa với việc chọn đứng về phía cậu, cho thấy bà đã quyết định không đồng lõa với ông ta.

Dẫu vậy, khi ra ngoài, Quan Tuyết Tức đã đi quá vội nên chưa kịp nói chuyện thấu đáo với bà.

"Ở đây không có chuyện gì đâu," Quan Tuyết Tức nhẹ giọng nói, "Con cũng ổn. Vừa uống thuốc rồi, chắc ngủ một giấc sáng mai sẽ khỏi và đi học bình thường."

"Mẹ vừa gọi điện cho Quan Tĩnh Bình, nói chuyện với ông ta một chút."

"Ông ta nói gì?"

"Ông ta bảo ban đầu không định làm lớn chuyện, chỉ nghĩ Trần Tích là một thằng nhóc, dọa vài câu là xong. Ai ngờ Trần Tích lại không hề bị dọa sợ..."

Quan Tuyết Tức nghẹn lời.

Thằng nhóc, dọa vài câu, không sợ — Quan Tĩnh Bình lại có thể nói nhẹ nhàng như vậy.

Chỉ cần ông ta cử động đầu ngón tay đã có thể khiến một "thằng nhóc" phải chịu áp lực như núi đè.

Ông ta không thấy xấu hổ sao?

"Rồi sao nữa?"

"Mẹ cãi nhau với ông ta một trận. Ông ta bị mẹ thuyết phục, đồng ý sẽ không làm khó Trần Tích và mẹ nó nữa."

Hà Vận cũng có chút hổ thẹn, nhưng khi nhắc đến Quan Tĩnh Bình, bà lại thể hiện sự cay nghiệt hài hước: "Mẹ bảo là vì ông ta làm quá nhiều chuyện thất đức nên mới không thể sinh con với cô vợ trẻ kia. Gieo gió gặt bão, tất cả đều là báo ứng."

Quan Tuyết Tức khẽ bật cười.

"Ông ta bảo làm khó Trần Tích không phải mục đích chính mà chủ yếu muốn nói chuyện đàng hoàng với con."

Quan Tuyết Tức mệt mỏi tựa vào đầu giường nhưng tinh thần vẫn tỉnh táo: "Ông ta lại muốn nói gì? Nếu định dạy con làm người thì khỏi cần. Con gợi ý ông ta soi gương trước đi, xem bản thân có ra hình người không đã."

Cậu ngừng một chút rồi nói tiếp: "À, mẹ nói với ông ta giúp con: Trần Tích có cách giải quyết chuyện của cha dượng mình, chúng con không bị ông ta đe dọa đâu."

Hà Vận sững sờ: "Giải quyết thế nào?"

Quan Tuyết Tức không giải thích, chỉ nói: "Nếu ông ta muốn nói chuyện thì cũng được, nhưng tốt nhất là phải hiểu rõ, người cầu hòa là ông ta, không phải con."

Hà Vận im lặng một lúc, dường như đã hiểu được tình hình bên này.

Bà thở dài, định nói thêm gì đó thì Quan Tuyết Tức đã hỏi trước: "Mẹ, Quan Tĩnh Bình nghĩ gì con không quan tâm, nhưng mẹ thì sao... mẹ vẫn muốn con ra nước ngoài chứ?"

"Không." Giọng Hà Vận hơi ngập ngừng. "Thật ra mẹ cũng muốn nói chuyện với con một cách tử tế. Năm sáu năm nay, mẹ con mình sống chẳng dễ dàng gì, nhưng chưa từng ngồi lại đối diện nhau, không cáu gắt, không cãi vã, mà nói về những điều trong lòng."

Quan Tuyết Tức cay cay sống mũi: "Được, chờ con về nhà rồi nói."

Hà Vận lại bảo: "Con chọn một ngày đi, gọi cả Trần Tích, mẹ muốn gặp nó."

Quan Tuyết Tức ngạc nhiên: "Mẹ muốn gặp cậu ấy?"

Giọng Hà Vận có chút không tự nhiên: "Ừ. Thật ra hôm nay mẹ đã nghĩ thông suốt nhiều điều, còn chưa kịp kể với con... Thôi, để sau đi. Giờ con đang ốm, nghỉ ngơi cho tốt."

Trước khi cúp máy, Hà Vận đột nhiên nhớ ra và hỏi: "À này, mẹ cậu ấy không có nhà sao? Con ở lại qua đêm như vậy?"

Quan Tuyết Tức thành thật đáp: "Mẹ cậu ấy dễ tính lắm, từ lâu đã biết chúng con ở bên nhau rồi."

"..."

Câu nói ấy khiến Hà Vận nhận một cú sốc không nhỏ. Khi cúp máy, bà có vẻ ngượng ngùng nhưng vẫn không quên dặn cậu phải ngủ thật ngon.

Quan Tuyết Tức đặt điện thoại xuống, ngẩng đầu lên thì thấy Trần Tích đang đứng ở cửa, tay cầm bát trà gừng. Hắn không biết đã đứng đó bao lâu lặng lẽ nghe câu chuyện.

"Cậu đã nghe hết rồi?"

"Ừ, phần lớn." Trần Tích vẫn trầm mặc, như thể ngọn núi lớn đè nặng trên đầu hắn vừa được dỡ xuống nhưng bóng tối vẫn chưa hoàn toàn tan biến. Dưới áp lực đè nén ấy, tinh thần hắn đã bị căng đến cực hạn, chưa thể ngay lập tức thả lỏng.

Quan Tuyết Tức nhận bát trà gừng từ tay hắn, uống hết mà không than thở vị khó uống. Uống xong cậu ngẩng mặt lên nhìn hắn không nói gì, chỉ lặng lẽ nắm lấy tay hắn.

Đôi tay chai sạn của người từng trải qua nhiều vất vả, mỗi lần nắm tay Trần Tích, Quan Tuyết Tức đều cảm nhận rõ những dấu vết hằn sâu. Vì vậy cậu rất thích chạm vào, dùng ngón tay lần theo từng đường vân trong lòng bàn tay hắn như thể có thể xoa dịu đi mọi đau đớn.

Tay của Trần Tích bị cậu làm cho nóng lên, nét mặt cũng dần dãn ra. Hắn đặt bát trà sang một bên, cúi xuống ôm lấy cậu.

Một cái ôm nặng nề.

Quan Tuyết Tức bị hắn siết chặt, đè sâu xuống lớp chăn nệm. Đôi môi của Trần Tích áp vào cổ cậu, chỉ đơn thuần là áp sát như

muốn hấp thụ hơi ấm và sức mạnh từ cậu, hít thở hương thơm của cậu.

Một lúc sau, Trần Tích thở ra một hơi dài: "Quan Tuyết Tức... tôi thấy mệt quá."

"Cậu hãy nghỉ ngơi đi." Quan Tuyết Tức đáp, "Sau này tôi sẽ không để cậu mệt mỏi như vậy nữa."

Hai người nắm tay nhau, cơ thể áp sát vào nhau. Không biết từ lúc nào, nhiệt độ giữa họ dường như hòa làm một.

Quan Tuyết Tức không rõ là do Trần Tích cũng bắt đầu phát sốt, hay là chính cậu đã hạ sốt. Cậu không kiềm chế được mà lại hôn hắn một cái. Những hành động thân mật nho nhỏ ấy là cách duy nhất cậu có thể dùng để an ủi hắn một cách hiệu quả.

Trần Tích để cậu hôn, trong mắt hắn ánh lên một vẻ mệt mỏi phong trần không hợp với tuổi mười bảy. Hắn đã gánh vác trách nhiệm của một người trưởng thành từ sớm, bảo vệ mẹ, bảo vệ Quan Tuyết Tức, nhưng không ai bảo vệ hắn.

Quan Tuyết Tức vuốt nhẹ khuôn mặt hắn, đặt một nụ hôn lên cằm hắn.

Vùng xương cứng rắn ấy khi được hôn mang lại cảm giác khác biệt, như thể một nụ hôn đã chạm đến tận xương, rồi cũng dừng lại ở đó, không thể tiến xa hơn.

Quan Tuyết Tức nói: "Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện rối ren. Thật ra tôi có chút hối hận, cảm giác mình như đang bước đi trên không trung, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống... Nhưng chính cậu đã đỡ lấy tôi, Trần Tích."

"Bất kể là mua điện thoại cho tôi hay lần này... cậu khiến tôi cảm thấy rất yên tâm. Nhưng hình như tôi chưa từng cho cậu cảm giác an toàn." Quan Tuyết Tức nhìn thẳng vào mắt hắn,

"Cậu nói không biết có thể giúp gì cho tôi, thật ra chính tôi mới không biết làm thế nào để giúp cậu."

Trần Tích lặng lẽ nghe, khẽ nói: "Cậu chỉ cần thích tôi là đủ rồi."

"Không đủ."

Quan Tuyết Tức nói: "Tôi cũng muốn bảo vệ cậu, để dù cậu có ngã từ bất cứ độ cao nào cũng sẽ có người đỡ lấy cậu."

"..."

Chỉ với câu nói ấy, Trần Tích đã cảm thấy mình được bảo vệ.

Những cơ bắp căng thẳng trên người hắn dần thả lỏng, đôi mắt mờ sương nhìn Quan Tuyết Tức.

Chợt như thể bóng tối trên đầu đã tan biến, mặt trời của hắn lại một lần nữa chiếu sáng cuộc đời hắn.

Chương 70: Bốc Đồng

DTV-EBOOK

Quan Tuyết Tức ngủ lại nhà Trần Tích một đêm. Sáng hôm sau, cậu vẫn còn hơi sốt nhẹ nhưng không ảnh hưởng đến việc đi học.

Đêm qua, họ trò chuyện rất lâu. Ban đầu là những lời thì thầm riêng tư của đôi tình nhân, sau đó lại như những người bạn thân thiết, cùng nhau tâm sự, nhắc về những ký ức thời thơ ấu.

Tuổi thơ của Quan Tuyết Tức đầy sắc màu: mỗi ngày cậu đều nghịch ngợm, phá phách, là một "chuyên gia gây rối" thực thụ.

Nhưng đồng thời cũng chẳng có gì đáng kể: ngoài những chuyện vặt vãnh ấy, không có bất kỳ biến cố nghiêm trọng nào, cho đến khi ba mẹ cậu ly hôn.

Ngược lại, tuổi thơ của Trần Tích lại tẻ nhạt và ngột ngạt, như thể ngay từ lúc sinh ra, cuộc đời hắn đã bị định sẵn một màu xám u ám, bắt hắn lớn lên, trưởng thành và già đi dưới bầu trời không ánh sáng.

Trần Tích nói, hắn có thể sống đến bây giờ là nhờ cuộc sống luôn có điều để chờ mong.

Lúc nhỏ, niềm mong chờ ấy là gói kẹo ba mang về nhà mỗi khi tâm trạng ông tốt. Lớn hơn một chút, đó là những lần thi được điểm tuyệt đối, nhận được lời khen từ cô giáo và mẹ. Mẹ hắn luôn nói rằng hắn sẽ thành công, rằng tương lai mọi chuyện sẽ ổn.

Rồi sau này, điều hắn mong chờ trở thành Quan Tuyết Tức.

Ban đầu là không cam tâm, muốn được như cậu, bước ra ánh sáng. Sau đó là thích, là yêu, là những hy vọng nhỏ bé dần được nuôi dưỡng thành hy vọng lớn lao, khiến bầu trời của hắn dần sáng lên.

Câu chuyện kéo dài đến đêm khuya, hai người nằm cạnh nhau trong im lặng, rồi trốn trong chăn để hôn nhau.

Thật ra khi đánh răng rửa mặt trước đó, họ đã hôn một lần, lén lút không dám gây tiếng động lớn, sợ Phương Cẩn Như trong phòng đối diện nghe thấy.

Vì sốt cao nên Quan Tuyết Tức không thể tắm. Cậu chỉ vệ sinh cá nhân qua loa, mặc đồ ngủ của Trần Tích, chuẩn bị ra khỏi phòng tắm. Nhưng khi vừa quay đi, Trần Tích đã khóa cửa lại, áp cậu lên bồn rửa và bất ngờ hôn cậu.

Một cuộc tấn công bất ngờ đầy thú vị. Nhưng không phải Trần Tích cố tình sắp đặt, chỉ là xúc động bất chợt, hắn không chờ được đến khi về phòng.

Thật ra, suốt lúc Quan Tuyết Tức đánh răng, rửa mặt, rồi lấy khăn lau, Trần Tích đều đứng ở cửa nhìn, như thể những hành động tầm thường ấy cũng có thể tiết lộ điều gì đó khiến hắn không rời mắt.

Nụ hôn mang vị bạc hà, mùi quen thuộc từ loại kem đánh răng Trần Tích hay dùng tràn ngập trong miệng Quan Tuyết Tức.

Cảm giác như cả người cậu bị đánh dấu, nụ hôn càng sâu Trần Tích càng thấy mãn nguyện một cách kỳ lạ.

Nụ hôn trước khi ngủ còn kéo dài hơn trong phòng tắm.

Lúc ấy tinh thần Quan Tuyết Tức đã khá hơn nhiều. Cậu vốn là người giỏi ăn nói, việc nói những lời ngọt ngào cũng chỉ là

chuyện cậu có muốn hay không. Và hiện tại, Quan Tuyết Tức rất sẵn lòng.

Thật ra, để dỗ dành Trần Tích rất dễ. Chỉ cần nhìn hắn thêm vài giây, khen hắn đẹp trai là đủ khiến hắn vui cả ngày.

Không phải Trần Tích coi trọng ngoại hình, mà là vì trong mắt Quan Tuyết Tức, hắn đẹp.

Hắn luôn quen thuộc với ưu điểm của mình, nhưng lại bị ám ảnh bởi những khuyết điểm. Chỉ khi Quan Tuyết Tức nhắc đến, những ưu điểm ấy mới trở nên đáng giá trở lại, đủ để hắn tự hào về bản thân.

Nhận ra điều đó, Quan Tuyết Tức bắt đầu thay đổi cách khen ngợi hắn.

Trong bóng tối, dưới lớp chăn, cậu gối đầu lên tay Trần Tích, nói hắn vai rộng, chân dài, sống mũi cao, mắt to, môi hôn rất mềm, đầu óc thông minh, khả năng tiếp thu tốt. Cậu còn nói hắn "hội tụ cả nội hàm lẫn khí chất" và thậm chí tốc độ ăn nhanh của hắn cũng được lôi ra làm ưu điểm để khen.

Biểu cảm của Trần Tích chuyển từ vui vẻ sang ngơ ngác, cúi đầu cười một lúc rồi hỏi: "Cậu đang dỗ trẻ con đấy à?"

Quan Tuyết Tức cười: "Hay cậu thử khen tôi xem?"

Nói xong không chờ Trần Tích lên tiếng, cậu lại tiếp: "Thôi, ưu điểm của tôi nhiều như thế, cậu không cần khen tôi cũng biết rõ."

Trần Tích: "..."

Họ tiếp tục hôn nhau, không màng đến việc cảm lạnh có thể lây qua đường này.

Nụ hôn sâu nhưng nhẹ nhàng. Trần Tích giữ gáy Quan Tuyết Tức, ngón tay luồn qua tóc cậu, vừa xoa vừa kéo sát cậu lại.

Ngoài âm thanh nhỏ của môi lưỡi quấn quýt, cả hai đều im lặng.

Quan Tuyết Tức bắt đầu đổ mồ hôi, không biết là do thuốc hạ sốt và trà gừng đã có tác dụng hay do Trần Tích đã chữa lành cậu bằng chính sự ấm áp của hắn.

Mồ hôi mỏng dần thấm qua làn da, từ cổ xuống lưng, làm cả vùng trở nên ẩm ướt.

Miệng vẫn áp sát, Trần Tích như dùng đầu lưỡi làm nhiệt kế thăm dò sâu hơn, rồi rời ra và nói: "Ba mươi bảy độ năm."

"..."

Con số 37.5 độ mà Trần Tích nói ra mang vẻ chính xác đến từng dấu chấm, nhưng lại rõ ràng là hắn đang bịa chuyện một cách nghiêm túc.

Quan Tuyết Tức chộp lấy ngón tay của Trần Tích cắn một cái. Trần Tích nhân cơ hội nắm lấy cằm cậu lại hôn thêm một lần nữa.

Trong lúc đang hôn, Quan Tuyết Tức cứ thế mà ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, Trần Tích dậy sớm hơn. Khi bước ra khỏi phòng, cậu vừa hay nghe thấy Trần Tích đang nói dối với Phương Cẩn Như rằng tối qua hắn ngủ ở ghế sofa, không tranh giành chăn gối với người đang bệnh.

Lời nói dối vụng về, nhưng Phương Cẩn Như rất thông cảm, tỏ vẻ tin tưởng mà không tỏ ra bận tâm gọi cả hai ra ăn sáng.

Dẫu vậy, người cũng đã đưa về nhà qua đêm, là một bậc phụ huynh, bà cũng không thể cứ làm như chẳng biết gì mãi.

Trước khi hai người rời đi, cuối cùng bà cũng hỏi: "Hai đứa là nghiêm túc đúng không?"

Quan Tuyết Tức mơ hồ cảm thấy, câu này dường như được hỏi riêng cho cậu.

Dù sao thì, bà quá rõ Trần Tích có nghiêm túc hay không.

Quan Tuyết Tức chủ động trả lời: "Vâng."

Phương Cẩn Như mỉm cười dịu dàng, ánh mắt như nhìn thấu sự lúng túng của cậu, bà nhẹ nhàng nói: "Hai đứa vui vẻ là được. Nhưng cũng đừng lơ là chuyện học hành."

Sau khi ra khỏi nhà, Quan Tuyết Tức trêu: "Tôi tưởng mẹ cậu không quá quan tâm đến chuyện học hành chứ."

Trần Tích đáp: "So với các phụ huynh khác thì có thể coi là không, nhưng nếu tôi trở thành kẻ lười biếng vô tích sự, chắc chắn bà ấy cũng không chịu nổi đâu."

Quan Tuyết Tức gật đầu.

Vậy nên không phải không quan tâm mà là biết hài lòng. Nói cách khác, đạt chuẩn là được, yêu cầu không cao.

"Biết đủ là vui, thế cũng hay." Quan Tuyết Tức bắt chước giọng điệu người già, cảm thán một câu khiến Trần Tích lại bật cười.

Từ tối đến sáng, dường như chỉ trong chớp mắt. Hôm nay Trần Tích cười rất nhiều, như thể mọi thứ đều có thể khiến hắn vui, chẳng rõ vì sao tâm trạng hắn lại tốt đến vậy.

Thực ra mọi chuyện vẫn chưa hoàn toàn ổn thỏa. Trần Tích vẫn đang chờ tin tức mà hắn nhờ người tìm hiểu — nguy cơ lớn đã qua, nhưng càng biết nhiều hắn sẽ càng an tâm.

Ngoài ra, hắn cũng cần có một buổi nói chuyện với Hà Vận.

Hà Vận gọi đó là buổi tâm sự. Quan Tuyết Tức bảo Trần Tích cứ thoải mái, đừng căng thẳng, chỉ là gặp mặt bình thường thôi. Nhưng với Trần Tích, lần gặp này rất quan trọng, hắn phải chuẩn bị thật nghiêm túc.

Cuộc gặp được hẹn vào cuối tuần, tại nhà Quan Tuyết Tức.

Trước đó, cả hai vẫn đi học bình thường.

Điểm chung giữa Quan Tuyết Tức và Trần Tích là bất kể cuộc sống có thay đổi ra sao, họ đều giữ được sự tập trung trong việc học hành.

Với kỳ thi giữa kỳ của học kỳ mới sắp tới, nếu điểm số giảm sút, họ sẽ mất đi một phần sự tự tin và tiếng nói trước phụ huynh. Vì vậy, dù thế nào, điểm số không những phải được duy trì mà còn phải cải thiện.

Ban ngày họ học chung trên lớp. Buổi tối cả hai lại gọi video để cùng ôn bài.

Thời gian được phép đi học về hàng ngày chẳng còn nhiều. Sang năm cuối cấp, trường sẽ bắt buộc học sinh ở nội trú, cuối tuần không được nghỉ hai ngày trọn vẹn, thậm chí còn phải giao nộp điện thoại, hoàn toàn cắt đứt các hình thức giải trí. Học kỳ này dù có bận rộn vẫn là khoảng thời gian dễ chịu nhất của họ trong những năm cấp ba.

Vào thứ Bảy, đúng hẹn, Trần Tích đến nhà Quan Tuyết Tức.

Điều hắn không ngờ là ngoài Hà Vận, Quan Tĩnh Bình cũng có mặt.

Quan Tuyết Tức cũng không biết Quan Tĩnh Bình sẽ tới, vì vậy đã cãi nhau một trận với Hà Vận. Hà Vận giải thích rằng Quan Tĩnh Bình chủ động đề nghị gặp để xin lỗi Trần Tích. Bà cảm thấy điều này cần thiết nên đồng ý. Lo Quan Tuyết Tức không đồng ý, bà đã tiền trảm hậu tấu.

Quan Tuyết Tức nghe vậy mà thấy khó tin, cậu không nghĩ Quan Tĩnh Bình có thể bỗng nhiên thức tỉnh lương tâm. Hà Vận chỉ cười và nói: "Mẹ đoán ông ta muốn dùng cách vòng vo để lấy lòng con thôi."

"Ông ta vẫn chưa từ bỏ sao?"

"Con là con ruột của ông ta. Cả đời này ông ta sẽ không bao giờ từ bỏ đâu."

"..."

Bữa trưa hôm ấy, bốn người cùng ăn. Hà Vận tự mình xuống bếp nấu nướng, Quan Tĩnh Bình thậm chí còn hạ thấp tư thái vào bếp phụ giúp.

Quan Tuyết Tức lạnh lùng nhìn ông ta diễn xuất, quay sang nói với Trần Tích: "Hồi ông ta còn yêu mẹ tôi chưa từng bước vào bếp lần nào. Bây giờ giả bộ làm gì?"

Trần Tích cũng thấy buồn cười. Hắn cởi áo khoác, nói với Hà Vận: "Cô nghỉ ngơi đi, để con làm cho."

Hà Vận hơi bất ngờ, tưởng rằng Trần Tích chỉ lịch sự nói vậy. Nhưng không ngờ hắn thật sự biết nấu ăn, hơn nữa còn nấu rất

thành thạo. Trong lúc ấy, hắn tiện tay đuổi khéo Quan Tĩnh Bình ra khỏi bếp.

Ba người đứng ở cửa bếp nhìn Trần Tích nấu ăn, mỗi người một biểu cảm: Quan Tuyết Tức mặt mày rạng rỡ đầy tự hào, Hà Vận tỏ vẻ tán thưởng, còn Quan Tĩnh Bình thì ánh mắt phức tạp, đứng đó một lúc mới rửa tay sạch sẽ rồi trở lại phòng khách.

Bốn món ăn, không quá nhiều nhưng cũng mất kha khá thời gian để chuẩn bị.

Khi mọi người ngồi vào bàn ăn, cuộc trò chuyện chính thức bắt đầu.

Quan Tĩnh Bình, với thói quen của một người từng làm lãnh đạo, dù hôm nay có địa vị thấp nhất trong phòng, vẫn không bỏ được cái tật "chủ trì cuộc họp". Vừa mở miệng, ông ta đã nói: "Để tôi tự phạt ba ly trước và xin lỗi Trần Tích."

Hà Vận lườm ông ta một cái rõ ràng.

Quan Tuyết Tức khẽ cười nhạo.

Trần Tích không nói gì, coi như không nghe thấy.

Hà Vận chẳng buồn giữ mặt mũi cho ông ta, thẳng thừng nói: "Nếu thật lòng muốn xin lỗi thì nói tử tế vào, còn không thì đừng giả vờ nói mấy câu xã giao, nghe buồn nôn lắm."

"..."

Quan Tĩnh Bình cả đời chưa từng trải qua cảnh ngượng ngùng thế này, vẻ mặt thường ngày lúc nào cũng giữ được sự lịch thiệp của ông ta phút chốc bị phá vỡ, đành im lặng.

Mỗi khi thấy cảnh tượng ấy, Quan Tuyết Tức luôn không biết phải đánh giá ông ta là thông minh hay ngu ngốc.

Người thông minh mà kiêu ngạo quá mức thì chẳng khác gì kẻ ngốc.

Dẫu vậy, Quan Tuyết Tức không đuổi ông ta đi, không phải vì cậu quan tâm đến việc ông ta có thực lòng xin lỗi Trần Tích hay không — bản thân Trần Tích cũng chẳng buồn nghe. Cậu biết rõ Quan Tĩnh Bình không thể nào thành thật.

Cậu chỉ muốn nhân dịp này nói vài lời, coi như chấm dứt hoàn toàn mối quan hệ cha con.

Nhưng người mở đầu cuộc trò chuyện lại là Hà Vận.

Bà coi Quan Tĩnh Bình như không tồn tại, muốn nói gì thì nói chẳng kiêng nể gì cả.

Bà kể về những năm tháng sau ly hôn, cuộc sống của mình và quá trình trưởng thành của Quan Tuyết Tức. Bà thừa nhận rằng mình chỉ quan tâm đến việc đáp ứng các nhu cầu vật chất của con trai mà ít để ý đến những nhu cầu tinh thần của cậu.

Bà cũng thẳng thắn nói rằng bản thân từng trải qua rất nhiều khó khăn và những lúc cảm thấy không thể chịu đựng nổi. Vì vậy bà mới đi tìm bạn trai — không phải vì yêu đương, mà chỉ cần một người để sẻ chia, tìm chút an ủi trong lòng.

Nói gần xong, bà quay sang hỏi Quan Tuyết Tức: "Con nghĩ gì về việc học tiếp? Tạm bỏ qua những mâu thuẫn trong gia đình, nếu điều kiện cho phép, con thật sự không muốn đi du học sao?"

Câu hỏi này cho Quan Tĩnh Bình cơ hội chen vào.

Hôm nay ông ta đến đã có sự chuẩn bị kỹ lưỡng, mang theo một tập tài liệu dày cộp — là bảng xếp hạng các ngành học của những trường đại học danh tiếng trên thế giới, thậm chí còn liệt kê cả những ngành có triển vọng phát triển nhất trong tương lai để gợi ý cho Quan Tuyết Tức.

Ông ta nói: "Dù bây giờ mới bắt đầu chuẩn bị hồ sơ, có vẻ hơi muộn, nhưng nhiều trường vẫn xét điểm thi đại học. Nếu con đạt được thành tích đứng đầu toàn tỉnh, hoặc thậm chí là thủ khoa, việc trúng tuyển sẽ rất dễ dàng."

Nói xong, ông ta nhìn Trần Tích một cái, bất ngờ nói thêm: "Nếu Trần Tích đồng ý, tôi có thể tài trợ cho cả hai đứa cùng đi du học."

"..."

Hà Vận ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Quan Tuyết Tức và Trần Tích cũng thoáng sững người.

Quan Tĩnh Bình cuối cùng cũng thoát khỏi sự bối rối trước đó, thần sắc lấy lại vẻ điềm tĩnh. Sự tự tin như có thể kiểm soát mọi thứ một lần nữa hiện rõ trên gương mặt ông ta.

"Thế nào? Cân nhắc xem sao?"

Bàn ăn chìm trong im lặng.

Hà Vận không nói gì, theo phản xạ nhìn về phía Trần Tích. Gương mặt hắn hơi nhăn lại, không hề có vẻ gì là vui mừng.

Người đầu tiên lên tiếng là Quan Tuyết Tức. Cậu nhìn Quan Tĩnh Bình bằng ánh mắt như đã thấu tỏ mọi chuyện, lạnh lùng nói: "Mẹ tôi muốn tôi đi du học vì bà tin vào giá trị của bằng cấp, không quan tâm đến ý kiến của tôi, nhưng ít nhất bà làm vậy là vì muốn tốt cho tôi. Còn ông thì không. Ông kiên quyết bắt tôi ra nước ngoài chỉ vì ông muốn nhân cơ hội đó kiểm soát tôi."

"..."

"Việc trường danh tiếng nước ngoài có tốt hay không hoàn toàn không quan trọng. Điều quan trọng nhất là ông có tiền. Tiền là ưu thế duy nhất của ông trước tôi nên ông cần một lý do

hợp lý để chi tiền cho tôi. Từ đó ông có thể đường hoàng nhúng tay vào cuộc sống của tôi."

Quan Tuyết Tức bình tĩnh nói tiếp: "Ba à, từ khi nào mà ông trở thành như vậy? Ngày trước, khi kể chuyện cổ tích cho tôi nghe trước giờ ngủ, trong câu chuyện của ông toàn là những người hùng. Khi kể đến những đoạn cảm động ông còn rơi nước mắt, bảo tôi phải học theo họ. Ông từng là người thầy đầu tiên của tôi, cũng là thần tượng đầu tiên của tôi. Khi đó, tôi nghĩ ông là người đàn ông tuyệt vời nhất trên đời, và sau này tôi muốn trở thành một người như ông."

Quan Tĩnh Bình khẽ quay đầu đi, tránh ánh mắt của cậu.

Quan Tuyết Tức nói tiếp, giọng trầm xuống: "Nhưng bây giờ, ước mơ của tôi là tuyệt đối không bao giờ trở thành ông."

Quan Tĩnh Bình như bị sét đánh ngang tai, không thốt nên lời.

Dưới gầm bàn, Quan Tuyết Tức nắm chặt tay Trần Tích muốn tìm kiếm sự động viên.

Trần Tích cũng siết chặt tay cậu lại, lặng lẽ truyền cho cậu sức mạnh.

Lời nói đã đến mức này, Quan Tĩnh Bình không còn lời biện hộ nào đủ sức thuyết phục. Ông ta mở miệng, cố vùng vẫy để giữ chút thể diện: "Quan Tuyết Tức, đừng quá bốc đồng. Rốt cuộc chỉ vì muốn chống đối ba mà con định từ bỏ một cơ hội học tập tốt hơn sao?"

Quan Tuyết Tức thoáng cảm thấy bất lực. Bảo là thất vọng thì không đúng, vì cậu đã chẳng còn kỳ vọng gì ở Quan Tĩnh Bình từ lâu.

"Ông nghĩ rằng nếu không có ông, tôi không thể thành người sao?" Quan Tuyết Tức cười nhạt. "Tôi có thể vào trường đại học tốt nhất trong nước. Nếu muốn đi du học, tôi có thể học xong đại học rồi ra nước ngoài. Khi đó, tôi và Trần Tích sẽ cùng đi."

"Chúng tôi không cần tiêu một xu của ông vẫn có thể có một tương lai rực rỡ."

Trong xã hội truyền thống Trung Quốc, chỉ có cái chết mới thực sự cắt đứt quan hệ cha con.

Nhưng hôm nay, Quan Tuyết Tức thể hiện một quyết tâm không thể lay chuyển. Mọi chuyện đã rõ ràng, thậm chí cậu không cần thêm lời tuyên bố nào về kết cục.

Quan Tĩnh Bình im lặng hồi lâu. Cuối cùng, dưới ánh nhìn không lời của mọi người, ông ta đứng dậy cầm theo tập tài liệu mang đến rồi rời đi.

Chương 71: Đắm Say

DTV-EBOOK

Có lẽ Trần Tích nói đúng, vận may đời người sẽ luôn được cân bằng. Những ngày trước, hết chuyện xui rủi này đến chuyện xui rủi khác ập đến, nhưng giờ đây mọi mây mù đã tan, ánh trăng đã tỏ, mọi thứ dần tốt đẹp trở lại.

Thứ Bảy hôm đó, sau khi họ "tiễn" Quan Tĩnh Bình ra khỏi nhà, buổi tối khi trở về, Trần Tích nhận được tin tức đã nhờ người tìm hiểu trước đó.

Người quen gửi tin qua WeChat, cho biết cha dượng từng bạo hành hắn giờ đây đã bị tàn tật — bị xe tông gãy một chân, khó tự chăm sóc bản thân, không thể đi làm, cuộc sống hết sức chật vật.

Trần Tích chụp màn hình gửi cho Quan Tuyết Tức. Cậu chỉ đáp lại hai chữ: *"Báo ứng."*

Cuối cùng, mảng mây đen cuối cùng che trên đầu họ cũng tan biến. Với tư cách là học sinh cuối cấp, học tập trở thành nỗi lo duy nhất còn lại.

Như trở về quỹ đạo cũ, Quan Tuyết Tức và Trần Tích lập tức quay lại trạng thái cắm đầu vào học. Điều này khiến Tống Minh Lợi và Dương Dật Nhiên phải trố mắt kinh ngạc.

Hai người này từ đầu đến cuối chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Quan Tuyết Tức và Trần Tích hình như cãi nhau.

Ban đầu họ ôm tâm lý hóng hớt chuyện tình cảm của hai học sinh giỏi, tưởng sẽ được xem một vở kịch gay cấn. Ai ngờ kịch mới diễn nửa chừng đã đột ngột dừng lại.

Quan Tuyết Tức và Trần Tích không biết từ lúc nào đã âm thầm làm lành. Hai người dùng bút bi cùng loại, sáng sớm làm bài, giờ ra chơi làm bài, giờ nghỉ trưa làm bài, buổi tối vẫn tiếp tục làm bài — ngày hôm sau lại lặp lại từ đầu.

Hai người họ không cảm thấy mệt, nhưng Tống Minh Lợi nhìn mà rơi vào trạng thái trầm cảm — vừa ghen tị với sức sống của hai học sinh giỏi, vừa than thở về cuộc đời "phế vật" của mình.

Tuy nhiên, Quan Tuyết Tức và Trần Tích không phải là những cỗ máy học tập. Thỉnh thoảng, họ cũng dành thời gian đi chơi với Tống Minh Lợi và Dương Dật Nhiên.

Họ ăn uống, chơi bóng, hát hò cùng nhau.

Quan Tuyết Tức không thay đổi nhiều, nhưng Trần Tích thì rất khác. Chủ yếu là nhờ danh phận bạn trai khiến hắn tự tin hơn, khí thế mạnh mẽ hơn.

Khi cả bốn người chơi cùng nhau, Tống Minh Lợi và Dương Dật Nhiên bị phát cơm chó hàng ngày. Lúc đầu họ kêu ngấy vì sến súa, nhưng sau lại quen dần, không còn cảm thấy lạ nữa.

Thực ra khi mới biết sự thật, Tống Minh Lợi có chút khó chịu.

Nhưng xét cho cùng đó cũng là chuyện của người khác, không đến lượt cậu ta khó chịu.

Hơn nữa, cậu ta cũng không vì Quan Tuyết Tức và Trần Tích yêu nhau mà trở mặt hay cắt đứt quan hệ bạn bè. Vì vậy, chấp nhận chỉ là vấn đề thời gian, cảm giác gượng gạo cũng nhanh chóng qua đi.

Quan Tuyết Tức hoàn toàn không nhận ra sự gượng gạo đó, Trần Tích cũng vậy.

Hai người họ bận rộn đến mức mắt chỉ thấy nhau, không quan tâm đến suy nghĩ của người khác, chỉ chuyên tâm học hành, ăn uống và đi học cùng nhau.

Cuộc sống trung học vừa sôi động lại vừa tẻ nhạt. Người càng nỗ lực học tập, ngày tháng càng bình lặng. Những biến cố kịch tính đều nằm trong từng trang đề thi. Người ngoài chỉ thấy họ cắm đầu làm bài, ngẩng lên cúi xuống, ngày trôi qua từ bình minh đến hoàng hôn.

Ngày cuối cùng của tháng Ba cũng là ngày học cuối cùng của tuần. Buổi sáng đi học, Quan Tuyết Tức mang theo hai hộp cơm.

Không phải cơm trưa, mà là một số món chiên vặt do Hà Vận tự tay làm, chuẩn bị làm đồ ăn nhẹ cho cậu và Trần Tích.

Kể từ khi chấp nhận Trần Tích, Hà Vận gần như tự học cách chăm sóc "con dâu".

Tuy nói Trần Tích là một nam sinh cao lớn, gọi hắn là "con dâu" nghe hơi lạ, nhưng nếu gọi là "con rể" thì cũng không hợp lắm.

Hà Vận, ở độ tuổi này, không thể nghĩ thông suốt vấn đề này. Cuối cùng bà quyết định thích gì thì gọi nấy. Vì vậy, bà gọi hắn là Tiểu Tích vừa thân mật, vừa dễ nhớ.

Thế là hầu như ngày nào Quan Tuyết Tức cũng nghe thấy cách gọi này, nghe thì bình thường, nhưng kỳ lạ thay lại luôn làm cậu bật cười.

Chẳng hạn, khi họ học chung buổi tối qua mạng, bà hỏi: "Con trai, ăn trái cây không? Hôm nay con và Tiểu Tích học đến mấy giờ?"

Hoặc khi cậu tan học về nhà: "Tiểu Tích lại đưa con về à? Nó thật không ngại đường vòng nhỉ?"

Mặc dù đã nghe không dưới trăm lần nhưng mỗi khi nghe lại, Quan Tuyết Tức vẫn nhịn không được mà cười.

Cậu đổi tên lưu trên WeChat và QQ của Trần Tích thành "Tiểu Tích", ngay trước mặt hắn cũng gọi một tiếng "Tiểu Tích", khiến hắn chẳng biết làm sao.

Khi chỉ có hai người, Quan Tuyết Tức gọi hắn là Tiểu Tích với giọng điệu vừa nghịch ngợm vừa trêu chọc.

Hết tuần trước, khi Hà Vận không ở nhà, Trần Tích đến tìm Quan Tuyết Tức chơi.

Hai người từ sofa phòng khách chuyển sang giường trong phòng ngủ. Quan Tuyết Tức bị Trần Tích đè xuống, vành tai bị cắn, tay hắn luồn vào trong áo cậu, bầu không khí trở nên vô cùng mờ ám. Nếu không tiếp tục làm gì đó, quả là lãng phí thời cơ.

Nhưng vừa hôn được một lúc, Quan Tuyết Tức đột nhiên bật ra một tiếng: "Tiểu Tích."

Suýt chút nữa làm Trần Tích "xụi".

Quan Tuyết Tức ôm cổ hắn cười lớn, đôi mắt cong cong, lồng ng.ực phập phồng. Ai mà biết cậu đang cười cái gì chứ?

Trần Tích nhìn cậu với gương mặt không cảm xúc, hỏi: "Cậu nghĩ mình hài hước lắm sao Quan Tuyết Tức?"

Quan Tuyết Tức cười không dứt: "Rất hài hước!"

Trần Tích: "..."

May mắn là Trần Tích luôn có cách khiến Quan Tuyết Tức im bặt.

Chỉ trong giây tiếp theo, Quan Tuyết Tức đã không thể nói ra một câu hoàn chỉnh. Môi cậu bị chiếm lấy, bị mút, bị cắn nhẹ, và một chiếc lưỡi không thuộc về mình tràn vào khoang miệng, chiếm lĩnh không gian hẹp của hơi thở.

Mềm mại nhưng mạnh mẽ, Trần Tích hôn cậu sâu đậm. Hai tay Quan Tuyết Tức ban đầu siết chặt rồi buông lỏng, từ việc nắm chặt tấm ga trải giường chuyển sang ôm lấy lưng hắn.

Cơ thể rắn chắc của thiếu niên áp sát cậu, đôi vai rộng lớn như một tấm màn che trời, bao bọc Quan Tuyết Tức trong một vòng tay đầy dịu dàng, nơi không gió nào thổi qua, không cơn mưa nào chạm đến.

Quan Tuyết Tức phát ra những tiếng thở khẽ, dán sát vào Trần Tích.

Chỉ hôn thôi dường như không thể thỏa mãn, họ đã sớm học được những cách thể hiện tình yêu sâu sắc hơn. Nhưng do bận rộn với bài vở, những cơ hội như vậy luôn ít ỏi, khiến khao khát giữa họ ngày càng mãnh liệt, tựa hồ không bao giờ đủ để lấp đầy khoảng trống trong lòng.

Bàn tay của Trần Tích áp lên eo cậu, lúc thì trượt xuống, lúc lại vuốt lên.

Tấm đệm dưới họ nhẹ nhàng rung động, cổ chân lộ ra ngoài của Quan Tuyết Tức cũng khẽ lay theo nhịp điệu ấy. Từng chuyển động tựa như hòa vào nhịp đập con tim tạo nên một sự gắn kết vô cùng thân mật.

Trần Tích không ngừng hôn cậu, thi thoảng hôn lên gò má hơi ửng đỏ, v.uốt ve mái tóc cậu, và không quên hỏi: "Cậu nên gọi tôi là gì đây?"

Quan Tuyết Tức cuối cùng không gọi "Tiểu Tích" nữa, mà gọi hắn bằng tên thật.

"Trần Tích."

Cách gọi giản dị nhất, nhưng lại mang theo sự đắm say hơn cả hai từ bạn trai.

Quan Tuyết Tức chìm đắm trong dòng sông tình yêu sâu thẳm của Trần Tích. Trong khoảnh khắc ấy, mọi cảm xúc chua ngọt đắng cay của tuổi thanh xuân đều hòa quyện thành một hương vị khó diễn tả — hương vị của tình yêu đến từ Trần Tích.

Đậm đà, có sức mạnh hòa tan con người.

Quan Tuyết Tức như trở thành một dạng khí nhẹ nhàng bay lên, hòa quyện vào Trần Tích, yêu và được yêu, không thể nào tách rời.

Chương 72: Hướng Đến Tương Lai

DTV-EBOOK

Cuộc sống trở lại trạng thái ổn định, thời gian trôi qua bình lặng mà vội vã.

Từ xuân sang hè, rồi hè chuyển sang thu, học kỳ hai lớp 11 của Quan Tuyết Tức và Trần Tích thoáng chốc đã kết thúc. Không kịp nhận ra, họ đã trở thành học sinh lớp 12 với áp lực nặng tựa bầu trời.

"Áp lực nặng hơn bầu trời" là cách Hà Vận miêu tả, bản thân Quan Tuyết Tức lại không cảm thấy gì đặc biệt.

Thay đổi lớn nhất trong cuộc sống của cậu là từ đi học về hàng ngày chuyển sang ở nội trú. Buổi tối có thêm giờ tự học, và cuối tuần cũng không còn trọn vẹn hai ngày nghỉ — thậm chí tối Chủ nhật cũng phải tự học.

Ban đầu cậu không quen với việc ở ký túc xá. Nhưng phòng ở trường Trung học số 16 được phân theo lớp và thành tích học tập nên cậu và Trần Tích được xếp chung một phòng bốn người, cùng hai bạn nam khác trong lớp. Mọi người đã quen biết nhau, vì vậy việc chung sống hóa ra dễ dàng hơn cậu tưởng.

Điều thú vị là Tống Minh Lợi cũng ở nội trú.

Dĩ nhiên, về lý thuyết thì tất cả học sinh lớp 12 đều phải ở nội trú. Nhưng với Tống Minh Lợi, ngay cả lãnh đạo nhà trường còn không quan tâm đến thành tích thi cử của cậu ta, làm sao có thể để ý chuyện cậu ở đâu?

Là cậu ta tự nguyện chấp hành quy định, chủ động xin vào ở ký túc xá.

Lúc đó vừa mới vào năm học, tháng Chín năm nay nóng hơn năm trước. Mùa thu thật sự vẫn chưa đến với Phong Đức, một thành phố ven biển phía Bắc này. Nắng vẫn đượm hơi ấm của mùa hè, chiếu lên bốn chàng trai đang ngồi thành hàng bên bậc thang cạnh sân bóng rổ.

Quan Tuyết Tức dựa vào vai Trần Tích, tay cầm ly trà sữa lạnh, đầu nghiêng nhẹ để tránh nắng. Cậu yêu cầu Trần Tích dùng chính thân mình làm tấm chắn ánh sáng cho cậu.

Tống Minh Lợi và Dương Dật Nhiên đã quá quen với kiểu phát cơm chó không giới hạn này của hai người, đến nỗi chẳng buồn liếc thêm lấy một cái.

Tống Minh Lợi vừa kể xong chuyện gia đình, đang nhờ ba người bạn tư vấn. Cậu ta nói tiếp:
"Ba mẹ muốn tôi đi du học. Ở trong nước thì không thi đỗ được trường nào tốt, chẳng có tương lai. Ra nước ngoài, bỏ tiền mua cái mác du học sinh rồi về làm việc trong công ty nhà mình, nửa đời sau chỉ việc ăn chờ chết."

Cậu ta nhún vai, nở một nụ cười mà Quan Tuyết Tức đã từng thấy nhiều lần — sự thất vọng pha chút tự ti.

Lần đầu tiên Quan Tuyết Tức cảm nhận được thứ gọi là áp lực đặc trưng của năm cuối cấp từ Tống Minh Lợi.

— Không thể trì hoãn thêm nữa.

Nếu bây giờ không cố gắng sẽ chẳng còn cơ hội nào cả.

"Vậy cậu định thế nào?" Quan Tuyết Tức hỏi.

"Tôi không muốn ra nước ngoài. Người không quen đất không thuộc, tiếng Anh của tôi thì tệ, sống kiểu gì đây?" Tống Minh Lợi thở dài.

Dương Dật Nhiên gật gù tỏ ý đồng cảm: "Tôi cũng kém tiếng Anh, nghĩ đến chuyện giao tiếp với người nước ngoài đã thấy đau đầu rồi."

"Đúng thế." Tống Minh Lợi tiếp tục, "Mà đi nước ngoài tôi cũng không vào được trường danh tiếng. Chỉ đậu vào mấy trường hạng xoàng, lấy cái bằng về nước giả làm du học sinh sáng chói, nghĩ thôi đã thấy ngượng."

Dương Dật Nhiên suy nghĩ một lát, bất giác châm thêm một câu: "Nhưng ở trong nước thì cậu cũng học trường hạng xoàng mà."

Quan Tuyết Tức phì cười, phun cả ngụm trà sữa trong miệng ra ngoài.

Trần Tích nhíu mày, lục túi hồi lâu mới tìm được một tờ giấy đưa cho cậu lau vết trà sữa trên cằm.

Tống Minh Lợi và Dương Dật Nhiên đồng loạt liếc hai người họ, còn Quan Tuyết Tức chẳng mảy may để ý, tiếp tục tựa vào vai Trần Tích, nhấm nháp ống hút, nghiêm túc nói: "Nếu học hành chăm chỉ trong năm lớp 12 vẫn còn cơ hội mà."

Đây chính là câu mà Tống Minh Lợi đang chờ. Cậu ta lập tức hỏi: "Quan Bồ Tát, nếu tôi học tập chăm chỉ như cậu và Trần Tích, cậu nghĩ tôi có thể tăng được bao nhiêu điểm?"

Quan Tuyết Tức suy nghĩ một lúc rồi đáp: "Đừng nghĩ đến mục tiêu cuối cùng là tăng bao nhiêu điểm. Cứ đặt mục tiêu nhỏ trước — bài kiểm tra tuần tăng vài điểm, kiểm tra tháng lại nhích thêm chút nữa. Kỳ giữa học kỳ thì tiến bộ rõ rệt hơn, cuối kỳ chắc chắn sẽ có thay đổi đáng kể."

"Thật không? Có khả thi không?" Tống Minh Lợi cần sự khích lệ.

Quan Tuyết Tức gật đầu chắc chắn: "Được. Lấy môn tiếng Anh làm ví dụ, cậu mới chỉ vừa đủ điểm qua, tiềm năng để cải thiện còn lớn. Chỉ cần cậu chịu khó học thêm một trang từ vựng, điểm thi sau chắc chắn sẽ cao hơn lần trước."

Khi Quan Tuyết Tức khích lệ người khác, ánh mắt cậu dường như bừng sáng.

Thời gian trôi qua nhanh thật, Trần Tích nghĩ thầm khi lặng lẽ nhìn Quan Tuyết Tức. Gần đây, hắn đã đưa Quan Tuyết Tức đi cắt tóc ba lần, mỗi lần đều nghe cậu cảm thán: "Sao mới vài ngày mà tóc đã dài ra thế này?"

Trần Tích vuốt nhẹ ngọn tóc sau gáy của cậu, thầm tính cuối tuần sẽ đi cắt lần thứ tư.

Bên cạnh, ba người còn lại vẫn đang nói chuyện. Quan Tuyết Tức và Dương Dật Nhiên đều nhận ra điều Tống Minh Lợi cần nhất lúc này là sự động viên. Cả hai cùng nhau "bơm máu" cho cậu ta: "Mỗi ngày một chút, tích tiểu thành đại, thay đổi về lượng sẽ dẫn đến thay đổi về chất."

"Thực ra cậu rất thông minh, chỉ là hơi ham chơi thôi. Nếu sửa đổi thì sẽ theo kịp."

Tống Minh Lợi cúi gằm đầu, đưa tay lau mặt.

Cậu ta biết rõ rằng những lời này chẳng qua chỉ là "bơm máu" thôi, một học sinh yếu kém đợi đến lớp 12 mới muốn học hành chăm chỉ thì thực sự rất khó.

Nhưng cậu ta cảm nhận được sự chân thành từ bạn bè. Dù thế nào họ cũng thật lòng mong cậu thay đổi, mong mọi người cùng đỗ vào những ngôi trường mình mơ ước, sống một cuộc đời mà bản thân mong muốn.

Tống Minh Lợi gật đầu: "Tôi sẽ học hành nghiêm túc."

Thấy vậy, một câu "thật ra không vào được trường đại học tốt cũng không sao" vừa định nói ra khỏi miệng Trần Tích lại bị nuốt trở lại.

Nói những lời như vậy lúc này chẳng khác gì dội nước lạnh.

Ý của hắn thực ra là: Tương lai còn dài, nếu hiện tại không nắm được cơ hội vẫn sẽ có những giai đoạn khác, chỉ cần không sợ hãi và tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng điều này nghe lại giống như "bơm máu toxic" hơn là động viên, nên Trần Tích cuối cùng không nói gì cả, chỉ uống nốt nửa cốc trà sữa còn lại của Quan Tuyết Tức. Sau đó cả nhóm cùng nhau trở về lớp học.

Về sau, Tống Minh Lợi quả thật bắt đầu học hành nghiêm túc. Quan Tuyết Tức rất vui vì điều đó.

Nhưng cậu hiểu rằng sự giúp đỡ của mình chỉ có giới hạn. Học tập là việc cá nhân, phụ thuộc chủ yếu vào bản thân mỗi người.

Đặc biệt là khi bước vào học kỳ hai lớp 12, Quan Tuyết Tức và Trần Tích đều mệt mỏi đến mức đầu óc quay cuồng, thiếu ngủ triền miên. Những buổi hẹn hò nhỏ vào cuối tuần cũng bị hủy bỏ, thay vào đó là cùng nhau ngủ bù trong ký túc xá. Thời gian còn lại từ sáng đến tối đều vùi đầu vào học, không còn quan tâm đến bất cứ ai hay điều gì khác.

Họ nỗ lực ở trường, còn Hà Vận lại lo lắng ở nhà.

Quan Tuyết Tức thường hai tuần mới về nhà một lần, có khi cả tháng mới về. Mỗi lần về, Hà Vận đều chuẩn bị một bữa ăn thật thịnh soạn — bà lo bữa ăn ở trường không đủ dinh dưỡng, sợ cậu học hành quá vất vả, áp lực lớn.

Có lần bà nói với cậu: "Tuyết Tức, thủ khoa tỉnh hay thủ khoa thành phố gì đó đều chỉ là hư danh thôi. Thành tích hiện tại của con đã rất tốt, đừng ép mình quá."

Quan Tuyết Tức gật đầu: "Không sao đâu mẹ, mẹ yên tâm."

Hà Vận lại nói thêm: "Con cũng khuyên Tiểu Tích một tiếng nhé."

Quan Tuyết Tức cười khổ: "Cậu ấy cũng không sao đâu."

Mệt thì có mệt thật, nhưng ngoài sự mệt mỏi, cả hai chẳng có cảm xúc tiêu cực nào. Ngược lại, mọi thứ đều là động lực tích cực.

Thứ họ tiêu hao nhanh nhất là bút và giấy nháp. Bút hết từng chiếc, giấy chất đầy từng chồng... Quan Tuyết Tức không vứt bỏ mà gom lại tất cả cất vào thùng đồ trong ký túc xá. Chẳng mấy chốc, cậu đã chất được nửa thùng.

Trần Tích tò mò hỏi: "Cậu định làm gì với đống này?"

Quan Tuyết Tức cười đáp: "Đây là bằng chứng của tuổi trẻ."

So với điều đó, cách lưu giữ của Trần Tích thì văn thơ hơn nhiều.

— Trần Tích duy trì thói quen viết nhật ký, mỗi ngày vài dòng bất kể nắng mưa. Gần như trang nào cũng có nhắc đến Quan Tuyết Tức.

Ở phần đầu mỗi trang, bên cạnh ghi chú ngày tháng và thời tiết, hắn luôn vẽ một bông hoa nhài đơn giản. Nhật ký có thể ngắn gọn nhưng bông hoa thì không bao giờ thiếu.

Quan Tuyết Tức biết bông hoa nhài tượng trưng cho điều gì, nhưng vẫn thắc mắc: "Tại sao lại là hoa nhài?"

Trước đây khi Trần Tích tặng cậu hoa, cậu chưa từng nghĩ đến câu hỏi này.

Thông thường hoa bày tỏ tình yêu là hoa hồng chứ nhỉ?

Chẳng lẽ chỉ vì Trần Tích từng mơ thấy cậu hóa thành hoa nhài? Nhưng tại sao lại là nhài mà không phải loài hoa nào khác?

Về sau Trần Tích còn tặng cậu một chiếc nhẫn hình hoa nhài.

Quan Tuyết Tức, với tinh thần hỏi đến cùng, ép Trần Tích phải giải thích rõ ràng.

"Bởi vì..." Trần Tích nhìn thẳng vào mắt cậu, "Cậu còn nhớ lễ Quốc Khánh hồi lớp 11 không? Lần tôi lén hôn cậu ấy."

Quan Tuyết Tức: "..."

Tất nhiên Quan Tuyết Tức nhớ rất rõ, vì Trần Tích từng thẳng thắn thừa nhận.

"Còn một điều tôi quên nói, tối hôm đó cậu uống say, khi cậu nghiêng người dựa vào tôi, tôi ngửi thấy trên người cậu có mùi hương hoa nhài."

Lần đầu tiên nhận ra trái tim rung động.

Lần đầu tiên hôn người mình yêu.

Tất cả đều gắn liền với mùi hương thoang thoảng ấy.

Đó là mùi hương của Quan Tuyết Tức, cũng là mùi hương của tình yêu.

Trần Tích nghĩ rằng bản thân chắc chắn đã bị mê hoặc. Mùi hương ấy mỏng manh gần như không thể ngửi thấy, vậy mà lại như một cơn bão quét sạch mọi giác quan của hắn — khắc sâu

vào cơ thể, in đậm trong tâm hồn, lan tỏa khắp tuổi trẻ của hắn, từ đó không thể nào quên.

Tuần trước kỳ thi đại học, cuốn nhật ký của Trần Tích đã kín hết một tập nữa, thùng đựng bút cạn mực cùng các cuốn vở bài tập đầy chữ của Quan Tuyết Tức cũng đã chất đầy.

Lúc này, không chỉ phụ huynh mà cả thầy cô cũng không còn thúc giục học sinh phải học hành chăm chỉ. Những khẩu hiệu giờ đây đổi thành "thả lỏng" và "giữ tâm trạng ổn định là quan trọng nhất."

Con số trên bảng đếm ngược giảm dần từng ngày, đến khi chỉ còn lại "1".

Ngày hôm đó, sau một năm chứng kiến không ít bạn bè sụp đổ qua nhiều đợt, cuối cùng Quan Tuyết Tức cũng cảm nhận được sự căng thẳng.

Trần Tích thì vẫn như mọi khi, dù trong lòng nghĩ gì, gương mặt vẫn không bộc lộ cảm xúc.

Bản năng mách bảo Quan Tuyết Tức muốn tìm hắn để nghe vài lời an ủi. Nhưng Trần Tích nhân lúc không có ai bên cạnh lén hôn cậu một cái, sau đó nghiêm túc nói: "Quan Tuyết Tức, tôi sẽ dốc hết sức để thi đấy, cậu cẩn thận kẻo bị tôi vượt mặt."

— Trần Tích thực sự biết cách an ủi người khác.

Quan Tuyết Tức như được ấn đúng công tắc, lập tức lấy lại trạng thái tốt nhất. Cậu không còn lo lắng, thậm chí ngủ cũng ngon hơn.

Trường Trung học số 16 là một trong các điểm thi đại học, cả hai đều được sắp xếp thi tại trường nhưng không cùng phòng.

Ngày 7 tháng 6, buổi sáng ngày thi đầu tiên, Hà Vận và Phương Cẩn Như giống như bao phụ huynh khác đưa con mình ra chiến trường, cũng đứng bên ngoài cổng trường để cổ vũ cho hai người.

Trần Tích nắm tay Quan Tuyết Tức, dưới sự hộ tống của hai mẹ, giúp nhau kiểm tra lại giấy tờ, chứng minh thư và thẻ dự thi.

Thực ra họ đã kiểm tra vô số lần, mọi thứ đều sẵn sàng, chỉ chờ kỳ thi bắt đầu.

Quan Tuyết Tức đến sớm. Trong thời gian chờ đợi phòng thi mở cửa, cậu lần lượt thấy những người quen lướt qua: Tống Minh Lợi, Dương Dật Nhiên, Đoàn Miên, Bạch Lâm Lâm, Phó Dương, Ngũ Duệ Nguyên... Vô số khuôn mặt thân thuộc từng người từng người một đi ngang.

Ai cũng có vẻ giống nhau, căng thẳng xen lẫn mong đợi, như thể cánh cửa trước mặt họ không phải là phòng thi mà là một lối đi dẫn đến tương lai rực rỡ.

Quan Tuyết Tức và Trần Tích cũng sẽ bước qua cánh cửa ấy.

"Đi thôi."

Đến lúc chia tay, Trần Tích ôm lấy cậu.

"Cố lên, Quan Tuyết Tức. Chúng ta đều sẽ làm tốt."

Quan Tuyết Tức gật đầu, siết chặt tay hắn một cái.

Cuối cùng, cả hai từ biệt nhau bước vào những phòng thi khác nhau — cùng hướng đến một tương lai chung.

Hết chính truyện.

Chương 73: Ngoại Truyện 1: Tốt Nghiệp.

DTV-EBOOK

Sau kỳ thi đại học, Quan Tuyết Tức trải qua hai ngày bần thần. Sợi dây căng thẳng trong cơ thể đột ngột được buông lỏng khiến cậu không biết phải làm gì.

Ban đầu, cậu có cả một danh sách kế hoạch: ăn uống thỏa thích, đi dạo, chơi bóng rổ, du lịch tốt nghiệp. Một kỳ nghỉ dài để giải tỏa toàn bộ áp lực tích tụ trong năm lớp 12.

Nhưng khi kỳ nghỉ thực sự bắt đầu, cậu lại chẳng có chút hứng thú, lòng trống rỗng, hơi buồn bã.

Bạn cùng lớp thì ngược lại, như những chú ngựa hoang được tháo cương, sau lễ tốt nghiệp đã rủ nhau đi hát karaoke. Một nhóm người vừa cười vừa khóc, nhảy múa điên cuồng, thể hiện đúng bản chất của sự điên rồ.

Có người mang theo cả sách toán, xé tan tành rồi hét lớn: "Tôi ghét nhất môn toán! Không bao giờ học nữa!"

Có người nhân cơ hội tỏ tình với cô gái mình thầm thích, hỏi cô định ghi nguyện vọng thế nào, liệu họ có thể đi chung một con đường không.

Những người xung quanh ầm ĩ cổ vũ cùng nhau hát vang những bài ca thanh xuân. Lúc đó, Quan Tuyết Tức đã hơi say, tựa vào người bạn trai thì thầm: "Trần Tích, tôi hơi không nỡ..."

Trên thực tế, mãi đến ngày trước lễ tốt nghiệp, Quan Tuyết Tức vẫn chưa nhận ra mình có tình cảm gì đặc biệt với ngôi trường này.

Ngày tốt nghiệp, cậu đại diện học sinh lớp 12 lên sân khấu phát biểu. Hội trường lớn chật kín người, thầy cô và bạn bè ngồi phía dưới đều dõi mắt về phía cậu. Ba năm qua, cậu đã từng nhiều lần đứng trên sân khấu — dưới cờ, trong hội trường, trước bục giảng... nhưng đây là lần cuối cùng.

Quan Tuyết Tức nghẹn ngào, cố nén nước mắt để không ảnh hưởng đến bài phát biểu.

Trước đây cậu luôn tỏ ra thờ ơ, viết bài phát biểu một cách qua loa. Nhưng lần này, cậu đã sửa đi sửa lại nhiều lần, dù vậy vẫn chưa hài lòng. Nửa sau cậu gần như nói ngẫu hứng, tự do thể hiện, từng lời từng chữ đều chân thành, xúc động.

Quan Tuyết Tức nói trong tiếng nghẹn ngào, kết thúc bài phát biểu trong tiếng vỗ tay rầm rộ. Những tràng pháo tay như tiếng vọng cuối cùng của thanh xuân kéo dài không dứt.

Khi bước xuống sân khấu, Quan Tuyết Tức mới hiểu được sức nặng của từ "tốt nghiệp".

Nhưng cuộc vui nào rồi cũng phải tàn, dù không nỡ, cậu vẫn phải bước tiếp.

Hai ngày sau, Quan Tuyết Tức và Trần Tích vẫn quấn quýt bên nhau, chẳng làm gì đặc biệt, chỉ cùng ngồi yên một chỗ. Sau đó họ được gọi đi chụp ảnh tốt nghiệp — không phải ảnh tập thể của trường, mà là ảnh kỷ niệm riêng của lớp do giáo viên chủ nhiệm tổ chức.

Quan Tuyết Tức và Trần Tích giống như "địa điểm du lịch" của lớp, bị mọi người kéo ra chụp chung vô số bức ảnh. Hai người cũng chụp vài tấm cho riêng mình, chọn bức đẹp nhất rửa ra rồi đặt vào khungđặt trên đầu giường của mỗi người.

Tốt nghiệp đồng nghĩa với chia tay, nhưng trong nỗi buồn ly biệt vẫn có những niềm vui.

Dương Dật Nhiên thi rất tốt, ngay cả Tống Minh Lợi cũng làm bài rất khá. Tất nhiên, "khá" ở đây là so với thành tích trước đây của cậu ta, không phải để so sánh với người khác.

Thực tế, điểm vẫn chưa công bố, kết quả của Tống Minh Lợi chỉ là tự tính.

Trong cuộc gọi, cậu ta phấn khích hét lên: "Quan Bồ Tát! Tôi nghĩ mình có thể qua được điểm sàn đại học top đầu!"

Quan Tuyết Tức vui mừng hỏi: "Thật không?"

Tống Minh Lợi xúc động đến mức bật khóc: "Chắc không chênh lệch nhiều đâu! Có thể là sát nút, nhưng trường top 2 thì chắc chắn đậu. Tôi vui quá đi! Sắp trở thành sinh viên đại học rồi! Huhuhu!"

Quan Tuyết Tức: "..."

Khóc còn có cả nhịp điệu.

Để ăn mừng, Tống Minh Lợi đã mời cả nhóm một bữa, bốn người ngồi quanh bàn nhỏ uống không ít rượu.

Dù điểm tự tính có vẻ ổn, nhưng vì chỉ là ước lượng nên không khỏi khiến người ta thấp thỏm.

Dương Dật Nhiên nhìn Quan Tuyết Tức và Trần Tích, tò mò hỏi: "Hai người ai thi tốt hơn?"

"Không biết." Trần Tích đáp, "Tôi không tự tính, tùy duyên thôi."

Quan Tuyết Tức nhún vai: "Tôi cũng không tính. Dù sao nếu không có gì bất ngờ thì chắc phần lớn đều là điểm tối đa."

Dương Dật Nhiên: "..."

Tống Minh Lợi: "..."

Nghe mà xem, đây mà là lời người nói sao?

Ăn xong bữa tối, Tống Minh Lợi lập tức lên đường đi du lịch, còn Dương Dật Nhiên không rõ bận rộn điều gì, một thời gian chẳng thấy tăm hơi.

Quan Tuyết Tức và Trần Tích từ chối lời mời của các bạn khác, đặt hai tấm vé tàu đi sang tỉnh bên cạnh để tận hưởng chuyến du lịch.

Du lịch nghỉ dưỡng đúng là cách thư giãn tốt nhất. Quan Tuyết Tức cuối cùng cũng thoát khỏi cảm giác lưu luyến tiếc nuối sau tốt nghiệp và dần thích nghi với giai đoạn mới trong cuộc đời.

Mối quan hệ giữa cậu và Trần Tích cũng tiến thêm một bước — họ cuối cùng đã "ngủ với nhau".

Nói thì đơn giản, nhưng thực tế lại là cả một quá trình dài đầy những khúc quanh.

Buổi trưa hôm đó, hai người đến khu du lịch tại tỉnh lân cận, nhận phòng ở nhà nghỉ đã đặt trước, cất hành lý, rồi ra ngoài ăn trưa.

Ẩm thực địa phương không khác mấy so với Phong Đức nên Quan Tuyết Tức cũng không thấy mới mẻ. Nhưng phong cảnh thiên nhiên lại rất đẹp, đi vài bước là gặp cảnh khiến người ta muốn dừng chân. Dẫu vậy, cả hai không mặn mà với việc chụp ảnh, cứ tự do bước qua đám đông du khách giơ máy ảnh, giống như hai chú chim nhỏ bay nhầm hướng nhưng chẳng bận tâm.

Dạo chơi một hồi, cả hai bắt đầu lười biếng ngồi xuống bên bờ hồ ngắm nước, nhìn mây, lắng nghe tiếng gió và chờ hoàng hôn buông xuống.

Đến khi trời tối, Quan Tuyết Tức gần như đã ngủ trên vai Trần Tích, cho đến khi hắn khẽ chọc vào má cậu để đánh thức: "Đói không?"

Quan Tuyết Tức gật đầu, kéo tay hắn cùng đi ăn tối.

Cảnh đêm ở đây cũng rất đẹp, đáng để ở lại ngắm thêm vài giờ. Nhưng "no đủ nghĩ chuyện kia" đúng là chân lý muôn đời. Trần Tích viện cớ điện thoại sắp hết pin, kéo Quan Tuyết Tức quay về phòng nghỉ.

Quan Tuyết Tức hiểu rõ hắn muốn làm gì. Cả hai đã đạt đến mức độ hiểu ý nhau chỉ qua một ánh mắt.

Nhưng cậu không vạch trần.

Một người im lặng, một người không nói gì, trở về phòng, bật đèn. Trong lúc liếc thấy góc nghiêng của Trần Tích, Quan Tuyết Tức nghĩ thầm: Tên này đúng là biết giả bộ. Trong đầu chắc toàn cảnh hạn chế mà mặt cứ lạnh như băng ý.

Quan Tuyết Tức bật cười.

Thấy cậu cười, Trần Tích cũng bật cười, bất lực nói: "Đừng cười nữa, phá hỏng bầu không khí rồi."

"Cậu muốn bầu không khí thế nào?" Quan Tuyết Tức hỏi ngược lại.

"Lần đầu của chúng ta chẳng lẽ không nên lãng mạn một chút sao?"

Quan Tuyết Tức thầm đồng ý, nhưng nghĩ rằng định nghĩa lãng mạn của hắn và mình có chút khác biệt.

"Tôi thấy như này là đủ lãng mạn rồi."

"Như này?"

"Ừ..."

Quan Tuyết Tức mở cửa sổ.

Giữa mùa hè, làn gió đêm nóng hổi tràn vào làm rung chuông gió bên cửa sổ.

Phía đối diện là một con phố đầy quán bar, tiếng nhạc xen lẫn tiếng cười nói náo nhiệt vọng tới. Mặc dù ồn ào nhưng lại tràn đầy sức sống, khiến lòng người phấn chấn lạ kỳ.

Nhà nghỉ nằm trên một ngọn đồi, phòng họ ở tầng cao, từ đây có thể nhìn ra hồ xa xa. Ánh đèn neon chiếu xuống mặt nước lấp lánh như muôn ngàn ánh sao.

Quan Tuyết Tức quay đầu lại nói: "Trần Tích, như này đã rất lãng mạn rồi."

"..."

Thú thật, cả ngày hôm nay Trần Tích chẳng chú ý mấy đến phong cảnh. Trong mắt hắn chỉ có người đang đứng giữa khung cảnh đó. Những cảnh đẹp thì na ná nhau, còn Quan Tuyết Tức là duy nhất.

Sự lãng mạn ấy chỉ kéo dài được vài phút, sau đó liền trở nên ngượng ngùng.

Hai người thay phiên nhau tắm. Quan Tuyết Tức tắm sau. Khi cậu ra khỏi phòng tắm, Trần Tích đang quấn khăn, lục lọi trong túi xách để tìm "đồ dùng" cần thiết.

Quan Tuyết Tức thoáng nhìn qua, phát hiện ngoài những vật dụng hỗ trợ cần thiết, còn có một tuýp gì đó trông như thuốc mỡ.

Cậu ngơ ngác nhìn, hỏi bằng ánh mắt. Trần Tích giải thích: "Tôi chắc chắn sẽ không làm cậu đau. Nhưng lỡ đâu..."

Quan Tuyết Tức: "..."

"Cậu quả là suy nghĩ chu toàn!"

Thực ra vấn đề ai trên ai dưới họ đã từng thảo luận.

Nhưng thảo luận thì vô nghĩa, thực tế mới là chân lý. Mỗi lần bắt đầu thực tế, Quan Tuyết Tức lại giống như một chú mèo nhỏ bị Trần Tích giữ chặt gáy. Cậu giơ vuốt đá chân kêu meo meo, kết quả chỉ khiến Trần Tích thêm phấn khích chứ chẳng thay đổi được gì.

Chênh lệch về thể lực đúng là vấn đề lớn. Nhưng xét cho cùng, Quan Tuyết Tức không quá chấp nhất chuyện trên dưới. Chỉ cần cả hai cùng cảm nhận được là đủ.

Trước đây, họ đã thân mật vô số lần nhưng chưa bao giờ thực sự đi đến bước cuối cùng. Bây giờ, không còn trở ngại hay áp lực nào nữa, cả hai muốn thế nào thì cứ thế ấy.

Quan Tuyết Tức ngồi ở mép giường, nhìn Trần Tích cẩn thận sắp xếp đồ dùng lên đầu giường. Sau đó, hắn bước hai bước đến trước mặt cậu, nghiêm túc hỏi: "Bắt đầu chứ?"

"..."

Quan Tuyết Tức thoáng bối rối.

Rõ ràng bình thường cả hai đã quá quen với những cử chỉ thân mật, đến cả việc c.ởi quần áo cũng chẳng ngại. Thế mà tại sao lúc này lại có chút gượng gạo?

"Đừng hỏi như thế chứ." Quan Tuyết Tức không hài lòng, "Mất hết cả không khí rồi."

Trần Tích bỗng nhiên thở dài: "Không hiểu sao tôi lại thấy căng thẳng."

"Người mới mà, lo sợ bị lộ tay nghề chứ gì?" Quan Tuyết Tức trông có vẻ rất tự tin, như thể cậu không phải người mới.

Trần Tích nhìn cậu trong hai giây, ánh mắt di chuyển từ khuôn mặt xuống cổ.

Vừa tắm nước nóng xong, làn da của Quan Tuyết Tức căng mịn ánh lên sắc trắng pha chút hồng nhạt như được hơi nước hun lên khiến người khác có cảm giác chỉ cần đặt tay lên là sẽ để lại dấu vết. Sức hấp dẫn ấy như một lời mời gọi không thể chối từ.

Trần Tích không kìm được đưa tay chạm vào cậu.

Bản năng đột ngột lấn át mọi kế hoạch chuẩn bị bài bản trước đó. Quan Tuyết Tức bị hắn đẩy ngã xuống đầu giường. Cổ cậu bị giữ chặt, dây áo tắm quanh eo cũng bị nới lỏng, Trần Tích áp người lên hôn cậu say đắm.

Lúc đầu mọi thứ có phần hỗn loạn, đến mức gần như quên cả "đồ hỗ trợ".

Ánh đèn chính trong phòng đã được tắt, chỉ còn lại ánh sáng dịu nhẹ từ chiếc đèn ngủ ở đầu giường. Ánh sáng trắng ngà rọi xuống vai và cổ Quan Tuyết Tức làm nổi bật làn da trắng ngần như sứ. Những dấu hôn và vết cắn do Trần Tích để lại càng trở nên rõ nét, từ bờ vai kéo dài xuống phía trước.

"Trần Tích..." Quan Tuyết Tức khẽ gọi.

Dưới cậu là một sức mạnh ngầm đầy kiềm chế từ người kia, Quan Tuyết Tức sau một thoáng ngỡ ngàng chợt cảm thấy hơi lo lắng.

Lời gọi khẽ ấy làm Trần Tích sực tỉnh, vội vàng cầm lấy dụng cụ hỗ trợ vốn bị hắn để quên sang một bên.

Đáng tiếc, kích thước hình như hơi nhỏ.

Trần Tích ngồi dậy, loay hoay mãi không dùng được. Quan Tuyết Tức theo bản năng đưa tay định giúp, nhưng động tác lóng ngóng của cậu lại càng làm mọi thứ thêm rối.

Trần Tích cố gắng giữ bình tĩnh, nhìn cậu hỏi: "Không dùng được thì thôi, có được không?"

"..."

"Lần sau sẽ không mắc sai lầm như vậy nữa."

Cung đã giương, không thể không bắn. Cả hai đều không dễ chịu, cũng không cần thiết phải kiềm chế.

Trần Tích bất ngờ tắt luôn chiếc đèn ngủ bên đầu giường.

Trong vài giây đầu tiên, mọi thứ trước mắt đều chìm trong bóng tối. Quan Tuyết Tức chỉ cảm nhận được một sự hiện diện không thể bỏ qua đang áp sát mình, như thể sẵn sàng lao tới. Sau vài giây, mắt cậu dần thích nghi với bóng tối, nhìn thấy lại gương mặt Trần Tích và cả những giọt mồ hôi trên trán hắn.

Quan Tuyết Tức nghiêng người tựa vào đầu giường, cơ thể bất chợt cứng đờ, lưng thẳng lên.

Chiếc gối kê dưới eo cậu bị sức nặng của cả hai đè xuống, méo mó. Trong khoảnh khắc ấy, họ gần gũi đến mức không còn

khoảng cách, như thể đã vượt qua hàng ngàn ngọn núi để đến được đích cuối cùng. Trần Tích kích động hôn cậu.

Nụ hôn này khác hẳn những lần trước. Quan Tuyết Tức không thể diễn tả cụ thể khác ở điểm nào, có lẽ là ánh mắt của Trần Tích đã thay đổi — nguy hiểm hơn, mang đầy khao khát chiếm hữ và không bao giờ thỏa mãn.

Làn da của Quan Tuyết Tức ướt đẫm một lớp mồ hôi, cậu cảm thấy không gian xung quanh như đang rung chuyển.

Bên ngoài, con phố quán bar vẫn nhộn nhịp, tiếng nhạc nổi lên từng đợt, có tiếng trống vang lên đều đặn nhịp nhàng.

Trần Tích không ngừng hôn cậu. Mồ hôi từ cằm hắn lăn xuống cổ họng, ngực hắn cũng đã ướt đẫm. Hắn đưa cậu vào một hành trình như chơi tàu lượn, lúc lên cao, lúc xuống thấp, đầy những cảm xúc chồng chéo.

Đêm dần trôi qua.

Khi các quán bar bên kia đường đã nghỉ, họ vẫn chưa dừng.

Không biết đã qua bao lâu, Quan Tuyết Tức vừa mệt vừa buồn ngủ, nhưng Trần Tích vẫn ôm cậu thật chặt, không chịu buông tay, còn thì thầm gọi tên cậu: "Quan Tuyết Tức..."

"Ừm?" Quan Tuyết Tức vùi sâu vào đệm, chỉ khẽ đáp qua giọng mũi.

"Cậu là của tôi rồi."

Có lẽ, hạnh phúc tột cùng chính là không muốn giây phút này kết thúc, mong thời gian trôi chậm lại, cố gắng kéo dài khoảnh khắc.

Vì thế, hết lần này đến lần khác, Quan Tuyết Tức nằm mềm oặt trong vòng tay Trần Tích, như thể xương cốt đã bị nghiền nát. Về sau cậu thậm chí không thốt lên nổi âm thanh nào, lơ mơ giữa trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Cứ mỗi lần cậu vừa ngủ thiếp đi thì lại bị đánh thức, tỉnh một lúc rồi lại mệt mà ngủ tiếp. Quá trình đó lặp đi lặp lại vài lần cho đến khi cậu nhận ra mình đã được bế vào phòng tắm để lau rửa.

Lần tiếp theo tỉnh dậy đã là chiều hôm sau.

Quan Tuyết Tức vẫn nằm trong vòng tay của Trần Tích. Bạn trai cậu cứ như dính chặt vào người cậu không rời ra một giây.

Chiều hôm đó, cả hai không ra ngoài, chỉ gọi đồ ăn về phòng.

Đến tối, lại thêm một lần nữa. Trần Tích không chỉ đắm chìm trong cảm giác ấy mà còn hỏi cậu có thích không.

Dĩ nhiên Quan Tuyết Tức thích, nhưng vì quá mệt nên cậu chỉ giữ gương mặt bình thản, đáp: "Cũng được."

Nghe vậy, Trần Tích tưởng rằng cậu không hài lòng nên buổi tối càng cố gắng hơn, đến mức làm Quan Tuyết Tức chảy nước mắt, nghẹn ngào không nói nên lời.

Trần Tích lại hỏi: "Quan Tuyết Tức, cậu có thích không?"

Quan Tuyết Tức giơ chân đá hắn, nhưng ngay lập tức bị hắn giữ lại, tay vuốt từ bắp chân lên đùi, rồi nhẹ nhàng nâng lên —

Quan Tuyết Tức gần như sụp đổ.

Cuối cùng, cậu vẫn phải thừa nhận: "Thích. Rất thích. Tôi cũng yêu cậu."

Trần Tích hôn cậu mãnh liệt hơn. Ngày thứ ba, họ vẫn chỉ quanh quẩn trong phòng, biến chuyến du lịch bình thường

thành một tuần trăng mật thực sự.

Sáng ngày thứ tư, Quan Tuyết Tức nhận được cuộc gọi từ Hà Vận.

Lúc đó, cậu và Trần Tích đang ngồi trên ghế sofa chơi điện tử. Gần như cùng lúc điện thoại reo, cả QQ và WeChat cũng báo tin nhắn.

Tim Quan Tuyết Tức giật thót, cậu lập tức có một linh cảm.

Quả nhiên, vừa nhấc máy, Hà Vận đã nói lớn: "Có điểm rồi!"

Quan Tuyết Tức bật dậy khỏi ghế ngay lập tức.

Điện thoại của Trần Tích cũng bắt đầu rung lên, hắn mở ra xem tin nhắn.

Hà Vận nói tiếp: "Mẹ chưa kịp xem chi tiết điểm số. Giáo viên chủ nhiệm vừa gọi báo, đài truyền hình muốn phỏng vấn con, hỏi xem con có đồng ý xuất hiện không."

Quan Tuyết Tức chẳng quan tâm gì đến đài truyền hình, cậu chỉ hỏi dồn: "Con đứng thứ mấy? Có xếp hạng tỉnh không?"

"Nhất!" Hà Vận phấn khích nói, "Con đứng nhất toàn tỉnh!"

Chương 74: Ngoại Truyện 2: Đuổi Theo Ánh Sáng.

DTV-EBOOK

Kết quả thi đại học của Quan Tuyết Tức và Trần Tích gần như được thông báo cùng lúc. Tin nhắn, QQ, WeChat, điện thoại — tất cả đồng loạt reo vang.

Tin nhắn từ cơ quan chính thức cho biết họ đều nằm trong top 50 toàn tỉnh, nhưng điểm số chi tiết và thứ hạng cụ thể thì "tạm thời không công bố".

Nghe nói đây là biện pháp bảo vệ của cơ quan chức năng nhằm ngăn chặn các doanh nghiệp lợi dụng danh tiếng thủ khoa để quảng cáo, tránh gây ảnh hưởng tiêu cực đến cuộc sống của thí sinh.

Đợi đến khi điền nguyện vọng, kết quả chi tiết sẽ được công khai.

Nhưng quy định là quy định, còn mối quan hệ lại là một câu chuyện khác.

Trường Trung học số 16 của Phong Đức là một trường trọng điểm nổi tiếng cấp tỉnh, có mối liên hệ mật thiết với nhóm tuyển sinh của Đại học Thanh Hoa và Đại học Bắc Kinh. Theo như Quan Tuyết Tức biết, mỗi năm trường đều có thể nhận được bảng xếp hạng chính thức trước khi cơ quan chức năng công bố. Những cuộc phỏng vấn từ đài truyền hình cũng không hoàn toàn ngẫu nhiên — ít nhiều là do sự sắp xếp của nhà trường vốn luôn sẵn sàng cho việc quảng bá.

Vì vậy, giáo viên chủ nhiệm đã hỏi Quan Tuyết Tức liệu cậu có đồng ý xuất hiện trên sóng truyền hình hay không.

Quan Tuyết Tức chưa trả lời ngay, chỉ nói: "Để em về rồi trả lời sau."

Còn chưa kịp dứt lời, Hà Vận đã gọi chen vào điện thoại. Bà còn phấn khích hơn cả cậu: "Nhìn số này chắc là bên tuyển sinh gọi! Mẹ bắt máy trước nhé, con về nhanh một chút!"

Không đợi Quan Tuyết Tức đáp, bà đã vội vàng ngắt máy như thể đang chạy đua.

Quan Tuyết Tức vừa buồn cười vừa bất lực, cuối cùng cũng có thời gian liếc qua hàng loạt tin nhắn mới nhảy liên tục trên QQ và WeChat. Phần lớn là bạn bè hỏi về điểm số, chỉ riêng Tống Minh Lợi đã gửi hơn chục tin.

Cậu không trả lời ngay. Trong lòng như mơ như thực, niềm vui tràn ngập nhưng vẫn còn một điều chưa được giải tỏa.

"Trần Tích." Quan Tuyết Tức chợt nhớ ra, quay sang hỏi, "Cậu được thứ mấy?"

Lúc đó Trần Tích đang đứng bên cửa sổ nghe điện thoại. Nghe hỏi, hắn quay lại, giơ một ngón tay.

Quan Tuyết Tức ngẩn ra, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ: "Cậu cũng đứng nhất?!"

Lại đồng hạng sao? Chuyện này thật kỳ diệu.

Nhưng Trần Tích lắc đầu, cúp điện thoại, bước đến gần Quan Tuyết Tức, nhẹ giọng nói: "Tôi kém cậu một điểm."

"..."

Quan Tuyết Tức nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Cậu lẽ ra nên vui mừng. Hai người đã cạnh tranh không ngừng nghỉ suốt thời gian qua, và cậu không muốn bị Trần Tích

vượt mặt. Nhưng khi kết quả cuối cùng cho thấy Trần Tích thực sự không vượt qua cậu, cậu lại cảm thấy... tiếc nuối?

Cảm xúc này thật kỳ lạ.

Quan Tuyết Tức nhấp nhẩm môi, nói: "Đáng tiếc thật. Giá mà cậu thêm được một điểm nữa."

Nhưng Trần Tích không nghĩ đó là điều đáng tiếc. Hắn nói với giọng vui vẻ: "Như thế này là tốt rồi. Cậu đứng nhất, tôi đứng nhì. Tôi rất hài lòng."

Quan Tuyết Tức khó hiểu: "Thích đứng nhì thế sao trước đây còn ganh đua với tôi làm gì?"

Trần Tích nghiêm túc đáp: "Tôi đã cố hết sức nhưng vẫn kém cậu một điểm. Điều đó chứng tỏ gì?"

"Chứng tỏ gì?" Quan Tuyết Tức tò mò, ngả người tới gần.

"Chứng tỏ rằng, số phận đã định tôi luôn phải bước theo sau cậu."

Quan Tuyết Tức: "..."

Có thể đơn giản hóa lời ngọt ngào này một chút được không?

Cậu trừng mắt nhìn Trần Tích, coi như hắn đang tự an ủi.

Nhưng thực ra một điểm chẳng là gì. Nếu họ vì điều này mà cảm thấy tiếc nuối, truyền ra ngoài chắc chắn sẽ bị nói là "khoe mẽ".

Tối hôm đó, họ ở lại nhà nghỉ thêm một đêm cuối.

Sáng hôm sau, cả hai trở về Phong Đức để gặp phụ huynh, giáo viên, nhóm tuyển sinh Thanh Hoa - Bắc Kinh và các phóng viên truyền hình.

Trên đường về, Quan Tuyết Tức nhận được cuộc gọi từ Tống Minh Lợi. Trong lúc trò chuyện, cậu than thở: "Haiz, tôi cứ tưởng thủ khoa toàn tỉnh khó thi lắm, ai ngờ chỉ có vậy thôi."

Tống Minh Lợi: "..."

Hai người ngồi cạnh nhau trên tàu cao tốc, Trần Tích bóc vỏ vải rồi đút cho Quan Tuyết Tức. Cậu há miệng, suýt nữa cắn phải ngón tay hắn.

Trần Tích rụt tay lại, đưa lên môi mình khẽ liếm một cái.

Quan Tuyết Tức không để ý đến động tác nhỏ ấy, chỉ thản nhiên nói: "Ý tôi là, mọi thứ diễn ra suôn sẻ quá, chẳng có gì hồi hộp cả."

"Ông thần ơi, làm ơn ngậm miệng đi! Đừng đả kích bọn phàm nhân như chúng tôi nữa!" Tống Minh Lợi trên đầu dây bên kia than thở. "Bao giờ cậu về đến nhà? Hôm nay gặp nhau được không?"

"Mai hoặc ngày kia đi. Rảnh tôi gọi cho cậu." Quan Tuyết Tức đáp.

Nói vài câu qua loa, cậu cúp máy.

Điểm của Tống Minh Lợi đã được gửi qua WeChat trước đó. Cậu ta tính toán khá chính xác, quả thực đã thi rất tốt — đủ điểm vừa vặn vào trường top đầu.

Nhưng ba mẹ cậu ta không hài lòng, vẫn muốn gửi cậu ta ra nước ngoài du học. Lý do chẳng có gì mới mẻ: học trường "thường thường bậc trung" ở trong nước không đẹp mặt, chi bằng ra nước ngoài học một cái mác cho sang.

Quan Tuyết Tức nghe xong cảm thấy hơi buồn. Tống Minh Lợi không thể tự quyết định, việc du học gần như đã thành chắc

chắn. Họ sẽ phải chia xa.

Đến lúc đó, Tống Minh Lợi ra nước ngoài, Dương Dật Nhiên chọn đại học ở miền Nam, còn Quan Tuyết Tức và Trần Tích ở lại miền Bắc. Có lẽ một năm cũng chẳng gặp được vài lần.

Mùa tốt nghiệp là mùa chia ly, khiến người ta không khỏi sầu muộn.

Quan Tuyết Tức lần thứ n cảm thấy may mắn: may mà cậu và Trần Tích không phải chia xa.

— Cả hai đã quyết định cùng nhau học tại Đại học Thanh Hoa.

Ba ngày sau khi kết thúc chuyến du lịch, họ ký thỏa thuận nhập học với nhóm tuyển sinh của Thanh Hoa.

Một thỏa thuận ba bên: giữa sinh viên, trường đại học và văn phòng tuyển sinh.

Trong suốt quá trình này, họ cũng trao đổi với Đại học Bắc Kinh vài lần, nhưng cuối cùng vẫn chọn Thanh Hoa.

Vấn đề tuyển sinh đã được giải quyết, mọi chuyện thuận lợi hơn nhiều so với dự đoán.

Quan Tuyết Tức cuối cùng cũng đồng ý tham gia phỏng vấn với đài truyền hình. Trước máy quay, cậu phát biểu cảm ơn thầy cô, cảm ơn mẹ, cảm ơn CCTV với giọng điệu đầy cảm xúc, dành nhiều lời khen ngợi cho ngôi trường cấp ba của mình.

Ngoài máy quay, một nhóm người đứng quan sát. Hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm mỉm cười hài lòng, Hà Vận vừa khóc vừa cười, không quên lau nước mắt.

Trần Tích cũng ở đó, nhưng đứng cách xa vài bước.

Hắn và Quan Tuyết Tức, một người đứng nhất, một người đứng nhì toàn tỉnh, cùng xuất thân từ Trung học số 16 và là bạn cùng bàn. Đài truyền hình rất muốn phỏng vấn cả hai cùng lúc vì điều này có nhiều chủ đề hấp dẫn.

Trần Tích từ chối xuất hiện trước ống kính.

Khi từ chối, hắn không nghĩ nhiều, chỉ đơn giản là bản năng không thích sự phô trương. Nhưng khi đứng ngoài phạm vi của máy quay, lặng lẽ quan sát Quan Tuyết Tức tự tin, lưu loát phát biểu, thời gian như ngưng đọng, ký ức về năm lớp tám bất giác ùa về.

Hồi đó, trong kỳ thi liên tỉnh, Quan Tuyết Tức đứng trên sân khấu trước ống kính, dưới ánh nắng rực rỡ trông như một chú phượng hoàng kiêu hãnh.

Trần Tích chỉ có thể ngắm cậu từ trong bóng tối, cầu mong rằng cậu có thể kéo mình ra khỏi vũng lầy. Nhưng cuối cùng, tất cả chỉ là một giấc mơ vô vọng không thể với tới, cũng chẳng thể đuổi kịp.

Hiện tại, Quan Tuyết Tức lại đứng trước máy quay, dưới ánh mặt trời chói chang, nụ cười còn rạng rỡ hơn năm nào.

Nhưng giờ đây, Trần Tích không còn phải ẩn mình trong bóng tối nữa.

Nếu ví Quan Tuyết Tức như một giấc mơ, thì giấc mơ ấy đã trở thành hiện thực.

Vũng lầy năm xưa đã biến mất, hắn luôn dõi theo bóng dáng chàng trai mình yêu, vẫn khát khao, vẫn đuổi theo. Nhưng giờ đây, khi đưa tay ra, hắn đã có thể nắm chặt.

Ánh sáng mang tên Quan Tuyết Tức cuối cùng đã rơi trên người hắn.

Trần Tích không biết phải giải thích thế nào với Quan Tuyết Tức. Hắn thích cảm giác đuổi theo, thích sự chênh lệch một điểm ấy. Nó không làm hắn cảm thấy tiếc nuối mà ngược lại khiến hắn cảm thấy rằng trong mối quan hệ đã thân thiết đến cực điểm này vẫn còn không gian để tiến xa hơn.

Đối với Trần Tích, đây chính là kết quả còn trọn vẹn hơn cả sự trọn vẹn.

Hắn tin chắc như vậy.

Về sau Quan Tuyết Tức hiểu được.

Cậu đánh giá Trần Tích thế này: "Đời này tôi chưa thấy ai có đầu óc mê muội yêu đương như cậu."

Lại còn chế giễu thêm: "Có giỏi thì lên đại học đừng vượt điểm tôi, sau này đi làm lương cũng đừng cao hơn tôi nhé."

Trần Tích: "..."

Biết nói gì đây?

Hắn đáp trả y nguyên: "Đời này tôi cũng chưa thấy ai không biết thưởng thức lãng mạn như cậu."

"Đang nói ai đấy?" Quan Tuyết Tức làm bộ giận dỗi.

Trần Tích cười, hùa theo: "Vậy chúc cậu lương tháng một triệu, còn tôi chín trăm chín mươi chín nghìn chín trăm chín mươi chín nhé."

Quan Tuyết Tức: "..."

Được thôi.

Kỳ nghỉ hè dần đi đến hồi kết. Họ sắp phải thu dọn hành lý để đến trường đại học làm thủ tục nhập học.

Một buổi chiều, cả hai ngồi nhà cùng xem một bộ phim cũ mà chẳng ai thực sự hứng thú nhưng vẫn kiên nhẫn xem đến hết.

Khi nhạc nền của phần kết thúc vang lên, Quan Tuyết Tức cúi đầu ăn kem, xúc từng muỗng từng muỗng đưa vào miệng.

Trần Tích nhìn gương mặt trắng trẻo nghiêng nghiêng của cậu, không nhịn được mà nghiêng người qua hôn một cái.

Quan Tuyết Tức ngẩn ra, chưa kịp phản ứng thì Trần Tích đã nhẹ nhàng xoay mặt cậu lại, rồi hôn tiếp lên đôi môi còn dính vị ngọt lạnh của kem.

— Mát lạnh, ngọt ngào, tựa như hương vị cuối cùng của mùa hè.

Lòng Trần Tích hạnh phúc đến mức như có bong bóng đang vỡ tung trong tim. Hắn nghĩ thầm, đầu óc mê muội yêu đương thì đã sao?

"Dù gì..." Hắn nói với Quan Tuyết Tức, "tôi cũng muốn đuổi theo cậu cả đời."

Chương 75: Ngoại Truyện 3: Cách Gọi Đúng Của Chồng.

DTV-EBOOK

Ở bên nhau ba năm, Quan Tuyết Tức và Trần Tích vẫn gọi thẳng tên nhau, không giống những cặp đôi khác dùng đủ loại biệt danh sến súa.

Ba năm không phải quá dài, nhưng cũng không ngắn.

Họ chính thức xác định mối quan hệ vào ngày trước sinh nhật thứ mười bảy của Trần Tích, giờ đã là sinh viên năm hai. Chớp mắt một cái, từ hai cậu thiếu niên ngây ngô, họ đã trưởng thành, bước qua ranh giới tuổi hai mươi.

Thêm ba tuổi, ngoại hình và khí chất dĩ nhiên thay đổi, ngay cả tính tình cũng ít nhiều khác trước. Nhưng vì ngày nào cũng ở cạnh nhau, gần như không có ngày nào không gặp mặt, sự thay đổi ấy trở nên quá tự nhiên, họ chẳng nhận ra mình và đối phương đã lớn lên.

Chỉ khi xem lại những bức ảnh thời trung học mới thoáng thấy xúc động vì sự khác biệt.

"Ngày xưa trông anh kiêu ghê." Quan Tuyết Tức mở một bức ảnh cũ chẳng biết từ đâu mà có, được lưu trong nhóm lớp từ hồi cấp ba. Nghe nói đây là ảnh do một "tay săn tin" chụp trộm lúc Trần Tích mới chuyển đến Trung học số 16.

Bức ảnh lấy bối cảnh sân bóng rổ của trường. Trần Tích đi một mình, có vẻ phát hiện có người đang chụp lén, quay đầu lại liếc một cái cảnh cáo. Ánh mắt lạnh lùng cùng vẻ mặt nghiêm nghị khiến người khác không dám lại gần.

Quan Tuyết Tức nhìn bức ảnh cười, nhận xét: "Đúng chuẩn cao thủ giả ngầu cấp mười."

Trần Tích giờ đã hai mươi tuổi, cúi đầu nhìn ảnh trong điện thoại Quan Tuyết Tức cũng bật cười: "Giả? Em không thấy anh ngầu thật à?"

"Chậc." Quan Tuyết Tức đáp lại bằng một tiếng tặc lưỡi.

Dựa vào sự hiểu biết của Trần Tích với cậu, không phản bác tức là ngầm thừa nhận.

Hiện đang là kỳ nghỉ đông, cả hai đã về Phong Đức từ vài ngày trước, giờ đang ngồi trong một nhà hàng chờ bạn.

Nhà hàng này mới mở nằm ngay khu thương mại sầm uất ở trung tâm thành phố, rất đông khách, được xem như một trong những quán ăn hot nhất địa phương.

Lần đầu trở về, Quan Tuyết Tức đã kéo Trần Tích đến đây thử. Hôm nay là lần thứ hai, cậu làm chủ mời Dương Dật Nhiên và Tống Minh Lợi ăn tối.

Thời gian trôi nhanh, những cậu thiếu niên năm nào mỗi người một ngả nay có dịp trở về quê hương hội ngộ. Khi gặp mặt không thể thiếu màn chọc ghẹo nhau để tăng thêm không khí thân mật.

Dương Dật Nhiên và Tống Minh Lợi đến cùng lúc, một trước một sau bước vào phòng riêng, cả hai cười rạng rỡ chỉ chỉ trỏ trỏ về phía Quan Tuyết Tức và Trần Tích.

Dương Dật Nhiên vừa cởi áo khoác vừa nói: "Lâu không gặp, hai cậu vẫn như ngày nào nhỉ."

Tống Minh Lợi tiếp lời: "Giống hệt một cặp sinh đôi dính liền không rời ấy."

"Đừng nói vớ vẩn." Quan Tuyết Tức bật cười, liếc qua Trần Tích. Họ có dính liền gì đâu? Chẳng qua chỉ ngồi gần nhau chút

thôi mà.

Quan Tuyết Tức đẩy thực đơn về phía hai người bạn, gọi họ ngồi xuống chọn món.

Gặp lại bạn cũ, thường là bắt đầu bằng chuyện hiện tại, sau đó mới ôn chuyện xưa.

Cuộc sống hiện tại của cả nhóm khá tốt. Tống Minh Lợi đã quen với việc du học ở Anh. Ban đầu cậu ta không muốn đi, nhưng sau khi thích nghi, cậu ta quyết tâm học hành nghiêm túc với tinh thần "ở đâu học cũng phải học cho ra trò". Thành tích của cậu ta cũng khá tốt, thường xuyên đăng bài lên mạng xã hội. Quan Tuyết Tức thấy sẽ thả tim cho cậu ta.

Dương Dật Nhiên học đại học ở miền Nam, học hành không có gì nổi bật, nhưng cậu ta vừa có bạn gái và đang yêu say đắm.

Quan Tuyết Tức từng vài lần gọi video cho cậu, lần nào cũng kết thúc bằng câu: "Em yêu nhà tôi gọi, gấp gấp gấp!"

Không hiểu bạn gái Dương Dật Nhiên bám dính thế nào, nhưng rõ ràng cậu ta không đủ tư cách trêu Quan Tuyết Tức và Trần Tích là "cặp sinh đôi dính liền".

— "Em yêu", nghe mà sến muốn chết.

Quả nhiên, vừa chọn món xong, bạn gái của Dương Dật Nhiên lại nhắn tin.

Dương Dật Nhiên nói chuyện điện thoại với âm lượng nhỏ, Quan Tuyết Tức không nghe rõ bên kia nói gì, chỉ nghe thấy cậu ta nhẹ nhàng dỗ dành mấy câu bảo bạn gái tự chơi trước, tối về sẽ gọi video.

Quan Tuyết Tức bật cười: "Sao thế anh Dương? Bé cưng của cậu nhớ cậu rồi à?"

"Đúng vậy đấy, vừa nghỉ là lại thành yêu xa, làm sao bằng hai người các cậu đi đâu cũng dính với nhau được, ghen tị chết mất." Dương Dật Nhiên phớt lờ lời trêu chọc, tự nhiên thở dài.

Tống Minh Lợi cũng hùa theo: "Thế này chẳng phải mình tôi là chó độc thân thôi sao?"

Quan Tuyết Tức đáp: "Thì cậu cũng tìm một người đi."

Tống Minh Lợi lắc đầu, "Thôi, bên nước ngoài khó tìm lắm, chắc tôi cứ độc thân tiếp vậy."

Nhìn dáng vẻ của cậu ta rõ ràng không có ý định tìm bạn gái thật. Câu chuyện qua loa vài câu rồi chuyển chủ đề.

Món ăn lần lượt được dọn lên, họ gọi thêm chút rượu để tăng không khí.

Câu chuyện rôm rả, đề tài kéo dài từ hiện tại, quá khứ đến tương lai. Quan Tuyết Tức tâm trạng tốt, nói chuyện cũng nhiều hơn, rượu rót càng hào phóng. Nhưng tửu lượng của cậu mấy năm nay không hề tiến bộ, uống vài chén đã bắt đầu ngấm. Trần Tích ngồi bên cạnh âm thầm quan sát, muốn ngăn cản nhưng nghĩ bạn bè lâu ngày mới gặp, uống thêm chút cũng không sao, nên để mặc cậu.

Thế nhưng ánh mắt của Trần Tích không tự chủ mà cứ dán vào ly rượu của Quan Tuyết Tức. Có lẽ quá lộ liễu, hai người đối diện cười phá lên: "Làm gì thế anh Trần? Nhà quản nghiêm thế à?"

Còn chưa kịp lên tiếng, Quan Tuyết Tức đã nói: "Đúng vậy đấy. Nhà tôi đây cũng là bé cưng, thích quản tôi uống rượu."

Hôm nay hai người họ mặc áo đôi, cùng kiểu dáng nhưng khác màu. Ngồi cạnh nhau, hình ảnh lại càng hài hòa đẹp mắt.

Trần Tích nghe xong bật cười khẽ, đưa tay quàng qua cổ Quan Tuyết Tức, "Nói gì thế? Anh với em ai mới là bé cưng đây?"

"Anh nói xem?"

"Tất nhiên là em rồi."

Nói xong, Trần Tích chẳng ngại ngần kéo Quan Tuyết Tức vào lòng hôn một cái. Quan Tuyết Tức đá hắn một cú dưới gầm bàn, "Đang ăn cơm mà, đừng có làm loạn..."

Trần Tích làm như không nghe thấy, tay giữ nhẹ bên cổ cậu vu.ốt ve một chút, hôn xong mới để cậu ngồi lại chỗ cũ. Biểu cảm tự nhiên, động tác thuần thục chẳng chút xấu hổ.

Hai "bóng đèn" ngồi đối diện không chịu nổi nữa.

"Hai người vừa phải thôi!"

"Show ân ái cũng phải nhẹ tay chứ, có nghĩ đến trái tim chó độc thân này không?"

"Không phải chó độc thân mà cũng bị tổn thương đây này!"

Quan Tuyết Tức đỏ mặt. Không rõ là vì rượu hay vì hai người họ trêu chọc, cậu vội cầm ly rượu lên uống để che giấu biểu cảm.

Trần Tích giữ lấy tay cậu, nâng ly của cậu lên uống nốt chỗ rượu còn lại.

"Quan Tuyết Tức, em có phải quên rồi không? Còn nợ anh một tiếng 'chồng' đấy, định bao giờ trả đây?"

"Đụ má!"

"Hai người chơi lớn vãi!"

Tống Minh Lợi cười đến không thở nổi, hớn hở nói: "Trả luôn bây giờ đi, ngay lúc này!"

Dương Dật Nhiên càng nắm bắt trọng tâm vấn đề hơn: "Sao mà gọi 'chồng' còn phải ghi nợ thế? Bình thường không gọi à? Thế gọi nhau thế nào?"

"Gọi tên chứ sao." Quan Tuyết Tức nói, "Ai thèm như cậu, dính như keo vậy..."

"Dính như keo ấy hả? Hai người các cậu còn không vậy chắc?"

"..."

Dương Dật Nhiên nhìn Quan Tuyết Tức với ánh mắt như đã nhìn thấu tất cả. Quan Tuyết Tức cạn lời không thể phản bác.

Đúng vậy, cậu và Trần Tích đúng là rất tình cảm. Ba năm như một ngày, càng yêu càng đậm sâu.

Còn chuyện "nợ nần" mà Trần Tích nhắc tới là chuyện xảy ra trước kỳ nghỉ đông.

Thực ra cũng không có gì phức tạp, Quan Tuyết Tức chỉ thấy Trần Tích đúng kiểu không có việc gì làm lại thích lôi chuyện ra cằn nhằn.

Dù cả hai cùng vào một trường đại học, nhưng học hai ngành khác nhau: Quan Tuyết Tức học Tài chính, còn Trần Tích học Khoa học máy tính.

Do ở hai khoa khác nhau, khoảng cách giữa các tòa nhà cũng khá xa, ký túc xá đương nhiên không thể ở cùng.

Mấy người bạn cùng phòng của Quan Tuyết Tức đúng kiểu "hội trưởng hội xã giao" thích rủ rê cả phòng đi ăn uống tụ tập. Thời gian rảnh của Quan Tuyết Tức phần lớn đều ở bên Trần

Tích, cậu không thường xuyên tham gia. Trần Tích cũng vậy, chỉ giữ quan hệ xã giao vừa đủ với bạn cùng phòng.

Vậy mà trước ngày nghỉ đông, một người bạn cùng phòng của Quan Tuyết Tức tổ chức sinh nhật, mời cả nhóm đi ăn. Cậu đồng ý tham gia, kết quả là uống hơi quá chén, về đến ký túc xá thì thấy Trần Tích đã đứng đợi dưới tầng với gương mặt chẳng mấy vui vẻ.

Mối quan hệ của họ sớm không còn là bí mật.

Khi mới nhập học, chẳng ai biết cả. Nhưng những người đẹp trai luôn dễ trở thành tâm điểm chú ý, mà cả hai lại thường xuyên xuất hiện cùng nhau. Ngay từ kỳ quân sự, tin đồn đã lan ra khắp nơi. Đến mức cả những sinh viên chưa từng gặp cũng nghe phong thanh về chuyện hai anh chàng đẹp trai của khoa Tài chính và khoa Máy tính là một đôi.

Đó là chuyện ngoài lề. Tóm lại, bạn cùng phòng của Quan Tuyết Tức đều biết mối quan hệ này, thỉnh thoảng còn lấy "người ấy nhà cậu" ra trêu chọc. Nhưng khi gặp Trần Tích, họ tuyệt đối không đùa giỡn trước mặt. Phần vì không thân thiết, phần vì nhìn mặt Trần Tích là biết không dễ tiếp cận.

Khi thấy Trần Tích đợi dưới tầng, bạn cùng phòng của Quan Tuyết Tức liền đẩy cậu lúc này bước đi đã loạng choạng tới trước mặt Trần Tích, sau đó cả đám cười cười nói nói lên lầu, để lại hai người phía dưới.

Trần Tích đỡ Quan Tuyết Tức, dẫn cậu đến một góc khuất tìm một băng ghế đá để ngồi xuống.

"Sao uống nhiều thế em?" Trần Tích hỏi.

"Đánh bài bị phạt rượu, hôm nay xui lắm luôn." Quan Tuyết Tức trả lời, giọng nói dù đã say nhưng vẫn rõ ràng. Cậu tựa đầu

lên vai Trần Tích, mắt khép hờ, giọng điệu ngọt ngào như đang làm nũng, còn vô thức cọ cọ vài cái.

Trần Tích nâng cằm cậu lên, thấp giọng nói: "Em đã hứa với anh là không uống say bên ngoài."

Quan Tuyết Tức vẫn cứng miệng: "Em đâu có say."

Trần Tích giơ hai ngón tay đưa trước mặt cậu, hỏi như đang dỗ trẻ con: "Đây là mấy nào?"

Quan Tuyết Tức quả nhiên rất hợp vai, ngoan ngoãn trả lời: "Hai."

Cậu cầm lấy tay Trần Tích, dựng thêm ngón áp út lên: "Đây là ba."

Trần Tích: "..."

Rất tốt, rất thông minh.

Người say đến choáng váng vẫn tự đắc như thể mình là người tỉnh táo nhất nắm lấy tay Trần Tích đặt lên môi hôn một cái, còn thao thao bất tuyệt: "Trần Tích, tại sao anh lại không vui? Em chỉ uống có tí rượu thôi mà. Anh biết không, tửu lượng của em tốt lắm rồi! Anh không tin em sao? Làm sao anh có thể không tin em được? Anh như thế là không đạt tiêu chuẩn của một bạn trai đấy!"

"..."

Trần Tích bị Quan Tuyết Tức chọc đến mức bật cười.

Thực ra hắn cũng chẳng giận gì, càng không phải không tin tưởng. Cái gọi là "không vui" chẳng qua là vì chút bóng ma tâm lý từ lần sinh nhật năm đó khi Quan Tuyết Tức uống say. Một chút thôi, rất nhỏ, chỉ là không yên tâm lắm.

Truy về tận gốc, thực chất là do ghen.

Nhưng ghen với ai cơ chứ? Cũng chẳng có đối tượng nào cụ thể. Chỉ là Trần Tích thấy Quan Tuyết Tức khi say rượu thật sự quá đáng yêu, không muốn ai khác ngoài hắn được thấy dáng vẻ ấy, cho dù những người xung quanh toàn là trai thẳng chẳng có chút hứng thú nào với bạn trai của hắn.

Loại cảm giác chiếm hữu kỳ quặc này tất nhiên không thể nói ra. Trần Tích giữ vẻ mặt nghiêm nghị, lạnh nhạt nói: "Dù sao thì em đã hứa với anh rồi."

Quan Tuyết Tức lập tức lươn lẹo: "Hứa hồi nào? Em quên rồi!"

Trần Tích vòng tay ôm lấy cổ Quan Tuyết Tức, kéo cậu vào lòng ấn sát vào ngực mình. Ở bên nhau đã lâu, sự phụ thuộc giữa hai người đã phản ánh rất rõ ở việc nghiện mùi hương của đối phương. Hương thơm trên người Trần Tích là độc nhất, Quan Tuyết Tức rất thích, liền thuận thế dựa sát hơn một chút.

Trần Tích nghiêm giọng: "Đừng hòng lừa được anh, em nuốt lời rồi Quan Tuyết Tức."

"Nuốt lời thì làm sao?" Quan Tuyết Tức ngang ngược đáp trả.

Trần Tích không thể dùng cách mạnh bạo, đành giả vờ tủi thân: "Anh buồn lắm, em lừa anh."

"..."

Quan Tuyết Tức, với bộ não bị rượu làm cho chậm nhịp, rất dễ bị dắt mũi. Cậu theo luôn mạch truyện của Trần Tích, lẩm bẩm: "Ôi trời, anh mà cũng dễ tổn thương vậy à? Có gì to tát đâu..."

Trần Tích nhìn cậu, chậm rãi hỏi: "Em không định xin lỗi sao?"

"Không." Quan Tuyết Tức cứng đầu.

Trần Tích cố nhịn cười, tiếp tục diễn: "Em thậm chí còn chẳng thèm dỗ anh lấy một câu."

Quan Tuyết Tức không phải người vô tình như vậy. Cậu ngẩng lên, gương mặt trông vô cùng khổ sở, rồi khẽ hôn lên cằm Trần Tích dỗ dành: "Thôi nào, đừng buồn nữa mà."

Vị trí vừa bị hôn còn hơi ngứa ngáy, nhưng Trần Tích vẫn chưa thỏa mãn, bèn hỏi tiếp: "Chỉ vậy thôi à?"

Quan Tuyết Tức nhìn hắn, bất lực hỏi lại: "Thế anh còn muốn gì nữa?"

Rõ ràng Quan Tuyết Tức chẳng nói câu nào đặc biệt dễ thương, nhưng trong mắt Trần Tích, cậu lúc này đáng yêu chết đi được. Trần Tích nhịn không nổi, siết chặt cậu trong vòng tay vừa dịu dàng vừa đầy khao khát.

Cúi xuống gần hơn, trán kề trán, ánh mắt Trần Tích chăm chú nhìn đôi mi đang khẽ rung của Quan Tuyết Tức dưới ánh đêm mờ ảo, giọng khàn khàn: "Quan Tuyết Tức, tự dưng anh muốn nghe em gọi anh là chồng."

Quan Tuyết Tức chớp chớp mắt, cố tình làm ngược lại: "Không gọi."

Trần Tích dỗ dành: "Em không gọi anh không hết buồn đâu."

"..."

Quan Tuyết Tức bắt đầu thấy phiền: "Sao anh khó dỗ thế nhỉ?"

Trần Tích cười, giọng đầy khích lệ: "Gọi một tiếng đi, có hai chữ thôi mà, tốn bao nhiêu sức đâu."

Thế nhưng Trần Tích càng mong đợi, Quan Tuyết Tức càng không thể mở miệng. Dù đã uống say, da mặt cậu vẫn mỏng. Cậu cảm thấy gọi "chồng" cứ nghe kỳ kỳ, bất kể dùng ngữ điệu nào cũng giống như đang làm nũng, quá mức sến súa.

Quan Tuyết Tức giỏi nhất là chiêu câu giờ: "Thì cứ nợ trước đã."

Nói xong, không chờ Trần Tích kịp phản đối, cậu nhanh chóng dùng môi mình bịt miệng người kia lại, trao một nụ hôn vừa sâu vừa dài.

Trần Tích chẳng khó dỗ chút nào. Chỉ cần bạn trai chủ động, hắn lập tức thần hồn điên đảo.

Quan Tuyết Tức ngoài mặt thì chối đây đẩy chuyện làm nũng, nhưng hành động lại nói lên điều ngược lại. Cả hai vốn đã ngồi rất gần nhau, vậy mà cậu vẫn cố gắng rúc sát hơn, hai tay quấn lấy cổ Trần Tích dán chặt vào người đối phương. Nụ hôn dai dẳng kèm theo những tiếng rên khe khẽ phát ra từ mũi hoàn toàn đánh gục Trần Tích, khiến lòng hắn ngứa ngáy, chỉ muốn nuốt trọn Quan Tuyết Tức vào trong tim.

Hai người quấn quýt bên ngoài suốt gần hai tiếng mới chịu tách ra.

Ở trường, việc tìm không gian riêng tư để thân mật không phải lúc nào cũng thuận tiện. Những khi không thể kìm nén, họ sẽ thuê phòng khách sạn, nhưng tần suất không nhiều.

Nay về nhà nghỉ đông, cơ hội ở bên nhau một mình tăng lên đáng kể. Những ngày qua tâm trạng của Trần Tích rất tốt, gần như ngày nào hắn cũng qua nhà Quan Tuyết Tức. Nhân lúc mẹ Quan không có nhà, hắn tha hồ "chọc ghẹo" bạn trai đến mức chân tay cậu mỏi nhừ.

Vậy mà nhìn bên ngoài, Quan Tuyết Tức chẳng để lộ chút dấu vết nào. Cậu không muốn giải thích với hai anh bạn thùng rỗng kêu to kia tại sao mình lại nợ Trần Tích một tiếng "chồng", chỉ kéo hai người uống tiếp, chẳng ngờ lại uống đến mức say khướt.

Lần này, Trần Tích không chỉ đứng nhìn, hắn cũng uống không ít.

Cả buổi nhậu kéo dài gần ba tiếng. Trước lúc tạm biệt, Dương Dật Nhiên hẹn cả nhóm ngày mai về trường cũ chơi bóng. Quan Tuyết Tức lập tức vỗ ngực đồng ý, ra dáng hào sảng: "OK, đúng giờ có mặt!"

Trần Tích: "..."

Dương Dật Nhiên còn chưa nhắc đến giờ giấc, mà Quan Tuyết Tức đã "đúng giờ có mặt"?

Trần Tích cười kéo Quan Tuyết Tức lên xe. Nhưng thay vì về nhà, hắn lái thẳng tới khách sạn.

Cầm chặt thẻ phòng trong tay, Trần Tích dắt Quan Tuyết Tức lên lầu. Cậu vẫn trong trạng thái ngơ ngác, hỏi: "Làm gì thế?"

Trần Tích thản nhiên đáp: "Trả nợ."

Quan Tuyết Tức hôm nay lại chẳng xấu hổ, thậm chí còn hào phóng hơn mức cần thiết. Cậu bĩu môi, phẩy tay: "Chà, chẳng phải chỉ một tiếng 'chồng' thôi sao? Chồng ơi, chồng ơi, chồng ơi! Ba lần, trả anh gấp ba. Được chưa?"

Trần Tích: "..."

Trần Tích im lặng hồi lâu, vừa bước đi vừa cúi đầu mỉm cười. Vừa vào phòng, hắn đã ép Quan Tuyết Tức ngã xuống giường và hôn thật sâu.

Không có thời gian chuẩn bị, Quan Tuyết Tức chỉ nghe thấy tiếng kéo khóa áo khoác vang lên, áo phao của cậu bị cởi ra. Trần Tích đặt tay lên eo cậu thành thục cởi từng món đồ vướng víu, tiện tay ném xuống sàn.

Có lẽ do cũng đã uống chút rượu, hứng thú của Trần Tích hôm nay đặc biệt cao. Hắn vốn là người hiểu cách tạo không khí, đôi khi nhẹ nhàng dịu dàng, đôi khi lại mãnh liệt đến bất ngờ. Và hôm nay chắc chắn là kiểu thứ hai.

Khi Trần Tích tiến vào, Quan Tuyết Tức bị hắn giữ chặt, cảm giác như phải chống chọi một trận bão tố dữ dội.

Người bạn trai năm nào giờ đã trưởng thành trở thành một người đàn ông thực thụ. Trong chuyện này, Trần Tích càng ngày càng thành thạo, những kỹ thuật mà hắn thực hiện khiến Quan Tuyết Tức không cách nào chống đỡ nổi.

Cảm giác như cả thế giới của Quan Tuyết Tức đều đang rung chuyển. Giữa những tiếng thở dồn dập của Trần Tích, tai cậu ù đi, chẳng nghe rõ được tiếng của chính mình. Cậu giống như đang cầu xin, miệng gọi tên Trần Tích, lí nhí nói mình đau.

Nhưng có lẽ đó không hẳn là đau, mà là cảm giác mãnh liệt quá mức khiến não bộ không thể phân định rõ ràng. Quan Tuyết Tức run rẩy nhưng bị vòng tay mạnh mẽ ôm chặt không thể động đậy.

Giữa cơn cuồng phong, Trần Tích đột nhiên cất giọng trầm ấm: "Quan Tuyết Tức, gọi lại lần nữa nào em."

Quan Tuyết Tức thở gấp: "Gọi gì cơ?"

"Vừa nãy em gọi sai rồi."

Ánh mắt Trần Tích sâu thẳm, ánh lên một tia sáng mờ ảo. Dưới cằm hắn còn vương dấu răng Quan Tuyết Tức cắn trong

lúc hỗn loạn, hơi thở nóng rực như muốn đốt cháy cả không gian. Trần Tích cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi Quan Tuyết Tức, dịu dàng thì thầm: "Gọi lại đi... gọi anh là chồng."

"Không... A!"

Thế giới trước mắt Quan Tuyết Tức chao đảo dữ dội. Cậu run rẩy, tiếng gọi mang theo chút nghẹn ngào: "Chồng... Chồng ơi..."

Dù đã xuống nước, cậu vẫn chẳng được Trần Tích nương tay.

Hai năm qua, Quan Tuyết Tức nhận ra rằng không chỉ con người Trần Tích ngày càng trưởng thành, mà dường như... mọi thứ của hắn cũng vậy.

Rõ ràng từ trước đã rất lớn, nhưng giờ thì... có chút quá đáng rồi!

Quan Tuyết Tức không có thời gian nghĩ ngợi thêm, bởi mỗi lần như vậy Trần Tích đều yêu cầu cậu dành trọn vẹn sự chú ý cho mình. Không được lơ là, không được phân tâm.

Trần Tích đặc biệt thích hôn cậu, bất kể là đâu, nơi nào chạm tới đều được in dấu. Nhẹ nhàng mà cuồng nhiệt, dày đặc đến mức Quan Tuyết Tức chẳng còn phần nào thuộc về riêng mình.

Đêm dài trôi qua.

Đến khi tất cả dừng lại, Quan Tuyết Tức chỉ còn biết nằm dài trên giường, toàn thân rã rời, không buồn nhúc nhích.

Trần Tích thoải mái nằm sát bên vòng tay ôm lấy eo cậu, giọng điệu lười biếng nhưng đầy thỏa mãn: "Quan Tuyết Tức, từ giờ thêm 'chồng' vào danh sách xưng hô thường dùng đi, anh thích nghe lắm."

Quan Tuyết Tức mệt mỏi trừng mắt: "Anh trẻ con thế. Kiểu gọi vợ chồng này chỉ có mấy đứa yêu đương nhăng nhít mới dùng."

Trần Tích bật cười: "Được, vậy sau này anh gọi em là vợ."

Quan Tuyết Tức nhíu mày, giọng bất mãn: "Anh đừng xuyên tạc ý em được không?"

Trần Tích gật đầu, cười đáp: "Được thôi vợ ơi."

Quan Tuyết Tức: "..."

Cậu chẳng buồn nói thêm, xoay người nhắm mắt ngủ.

Nhưng còn chưa ngủ được, Trần Tích đã bế cậu vào phòng tắm chuẩn bị tắm rửa.

Trần Tích có sự chiếm hữu mãnh liệt với Quan Tuyết Tức. Bất cứ việc gì khiến hắn cảm thấy "kiểm soát" được bạn trai, hắn đều đặc biệt thích thú.

Tắm rửa là một trong số đó.

Dù Quan Tuyết Tức hoàn toàn có thể tự làm, nhưng cậu vẫn bị Trần Tích tỉ mỉ chăm sóc từ đầu tới chân, còn được mát-xa một lượt.

Quan Tuyết Tức bị làm cho mềm nhũn, gục trên vai Trần Tích thiu thiu thiếp đi.

Khi tỉnh lại, trời đã sáng.

Trần Tích đang cúi sát xuống hôn lên trán cậu, dịu dàng nói: "Hôm nay còn đi đánh bóng không em?"

"Không đi đâu." Quan Tuyết Tức uể oải đáp rồi rúc vào lòng Trần Tích, tay vòng qua ôm hắn.

"Ngủ thêm chút đi, anh ở đây với em."

Cậu lẩm bẩm: "Để hôm khác rồi hẹn lại cũng được."

Dù sao kỳ nghỉ cũng còn dài. Và tương lai cũng còn dài rộng phía trước.

Kết thúc.